Foto: Roni Rekomaa/Lehtikuva

LUCINDA RILEY s-a născut în Irlanda și, după ce a debutat ca actriță de film, teatru și televiziune, la vârsta de 24 de ani a scris primul roman. Cărțile ei au fost traduse în 37 de limbi și s-au vândut în peste 20 de milioane de exemplare în toată lumea. Este o autoare de bestselleruri care au ajuns pe primele locuri în topul *Sunday Times* și *New York Times*.

Lucinda lucrează la seria *Cele șapte surori*, care spune povestea a șapte fete adoptate, bazată pe legenda alegorică a Pleiadelor din mitologia greacă și a constelației cu același nume. Această serie a devenit deja un fenomen global, iar fiecare dintre romanele care o compun a ajuns pe primul loc la vânzări în topurile mondiale. În prezent, o mare companie de producție de la Hollywood se pregătește pentru ecranizarea seriei.

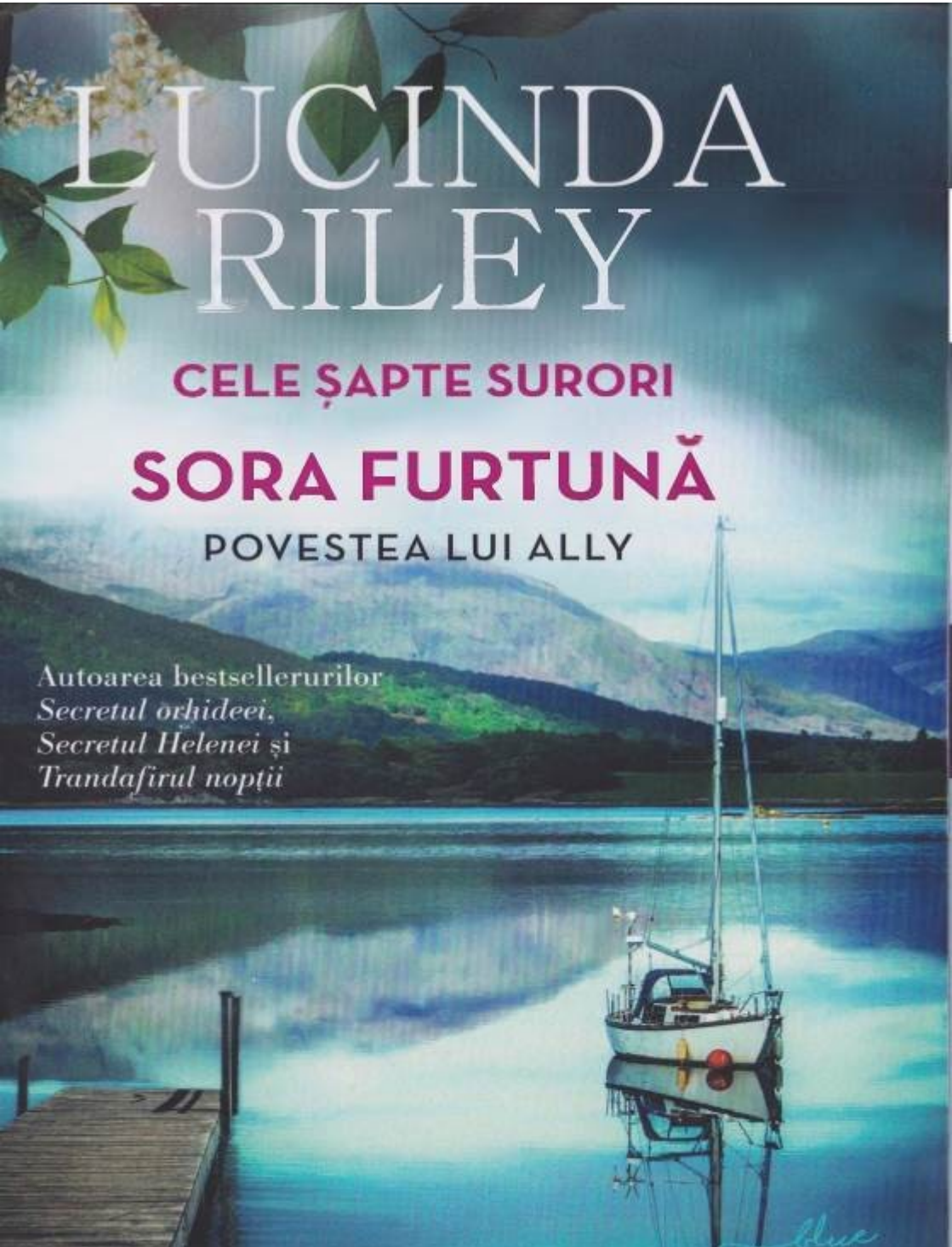
LUCINDA
RILEY
CELE ȘAPTE SURORI
SORA FURTUNĂ
POVESTEA LUI ALLY
Autoarea bestsellerurilor
Secretul orhideei,
Secretul Helenei și
Trandafirul nopții

Foto: Romi Rekanna/Lehtikuva

LUCINDA RILEY s-a născut în Irlanda și, după ce a debutat ca actriță de film, teatru și televiziune, la vârsta de 24 de ani a scris primul roman. Cărțile ei au fost traduse în 37 de limbi și s-au vândut în peste 20 de milioane de exemplare în toată lumea. Este o autoare de bestselleruri care au ajuns pe primele locuri în topul *Sunday Times* și *New York Times*.

Lucinda lucrează la seria *Cele șapte surori*, care spune povestea a șapte fete adoptate, bazată pe legenda alegorică a Pleiadelor din mitologia greacă și a constelației cu același nume. Această serie a devenit deja un fenomen global, iar fiecare dintre romanele care o compun a ajuns pe primul loc la vânzări în topurile mondiale. În prezent, o mare companie de producție de la Hollywood se pregătește pentru ecranizarea seriei.

blue
MOON

LUCINDA RILEY

CELE ŞAPTE SURORI

SORA FURTUNĂ

POVESTEA LUI ALLY

Traducere din limba engleză
GABRIELA TĂNASE

LITERA
București
2019

Storm Sister

Lucinda Riley
Copyright © 22015 Lucinda Riley
Toate drepturile rezervat

Editura Litera
O.R. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel; 021 319 63 93; 0752 101 777
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Sora furtună. Povestea lui Ally
Lucinda Riley

Copyright © 22019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nedelcu, Monica Grecu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RILEY, LUCINDA
Sora furtună. Povestea lui Ally/Lucinda Riley;
trad. din lb. engleză: Gabriela Tănase – Bucureşti: Litera, 2019
ISBN 978 – 606 – 33 – 4613 – 2
I. Tănase, Gabriela (trad.)
821.111

Pentru Susan Moss, sora mea de suflet

„Nu vreau să mă târăsc de-a lungul coastei,
Ci, ghidat de stele, să mă avânt în mijlocul oceanului”.
George Eliot

ARBORE GENEALOGIC AL FAMILIEI HALVORSEN

Jonas Halvorsen
n. 21 ianuarie 1830
d. 2 decembrie 1890

m.

Margarete Trolle
n. 23 martie 1834
d. 1 aprilie 1887

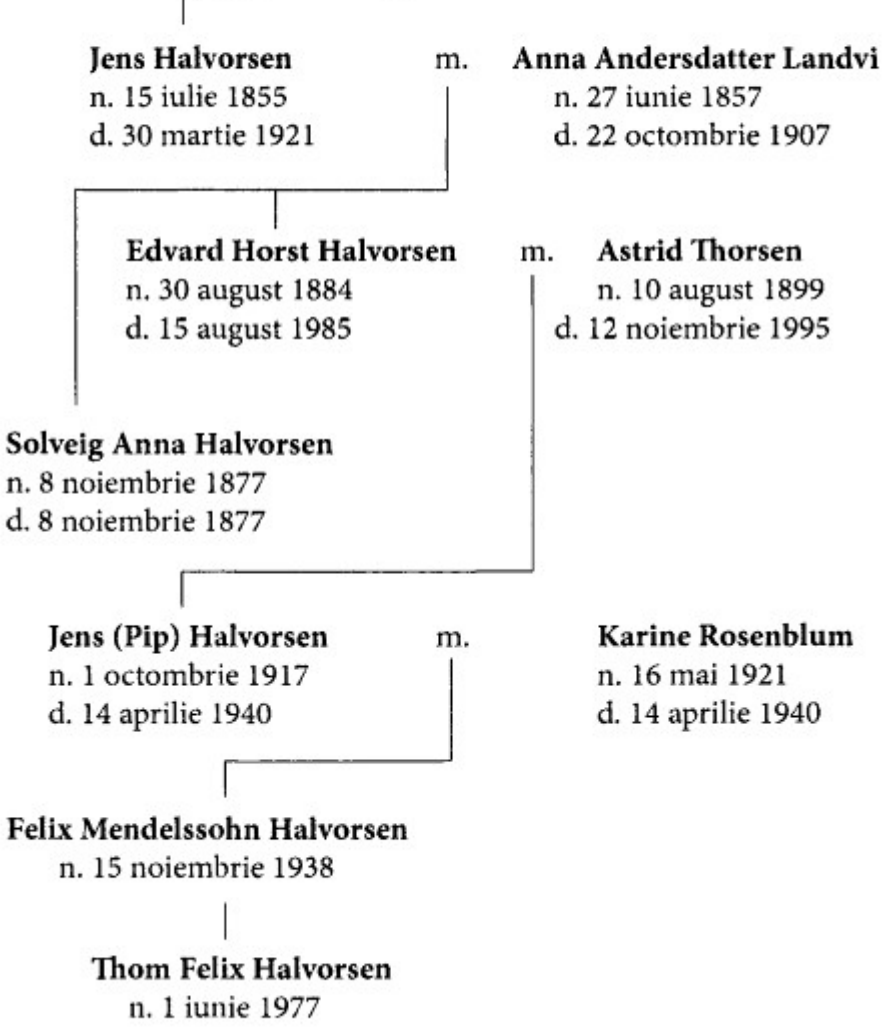
Jens Halvorsen
n. 15 iulie 1855
d. 30 martie 1921
m.
Anna Andersdatter Landvi
n. 27 iunie 1857
d. 22 octombrie 1907
Edvard Horst Halvorsen
n. 30 august 1884
d. 15 august 1985
m.
Astrid Thorsen
n. 10 august 1899
d. 12 noiembrie 1995
Solveig Anna Halvorsen
n. 8 noiembrie 1877
d. 8 noiembrie 1877
Jens (Pip) Halvorsen
n. 1 octombrie 1917
d. 14 aprilie 1940
m.
Karine Rosenblum
n. 16 mai 1921
d. 14 aprilie 1940
Felix Mendelssohn Halvorsen
n. 15 noiembrie 1938
Thom Felix Halvorsen
n. 1 iunie 1977

ALLY
IUNIE 2007
„DIMINEAŢA DEVREME”.

Capitolul 1
Marea Egee

Nu voi uita niciodată locul în care mă aflam şi nici ce făceam când a căzut trăsnetul peste mine – am aflat că-mi murise tatăl.

Eram lungită, goală, pe puntea iahtului *Neptune,* cu mâna protectoare a lui Theo pe pântecul meu. Plaja aurie a insulei din faţa noastră, cuibărită printre stânci, licărea solitară în lumina soarelui. Apa turcoaz, ca de cristal, se încreţea uşor într-o mişcare leneşă, iar micile valuri se prelingeau pe mal, crestele lor înspumate arătând de la distanţă precum suprafaţa elegant încreţită a unui cappuccino.

Linişteşte-te! îndemnam marea în gând, dorindu-mi acelaşi lucru şi pentru mine.

Cu o seară înainte, la apus, aruncasem ancora în golfuleţul de pe mica insulă Macheres. Apoi am coborât pe mal, cu două cutii frigorifice în mâini. Una, plină cu peşte proaspăt şi sardine prinse de Theo mai devreme, alta, cu sticle de vin şi apă. Mi-am depus povara pe nisip, gâfâind din greu, iar Theo m-a sărutat jucăuş pe nas.

— Ca doi naufragiaţi pe propria noastră insulă pustie, mi-a spus, zâmbind, şi a deschis larg braţele, de parcă voia să strângă la piept tot acel loc idilic. Mă duc să caut lemne de foc, ca să frigem peştele!

L-am urmărit cu privirea cum se îndrepta spre stâncile din jurul golfului, presărate cu tufe, unde putea să găsească nişte crengi uscate. Dat fiind că era un navigator de înaltă clasă, silueta lui fragilă te putea induce în eroare. În comparaţie cu alţi membri ai echipajelor din care făcusem parte, toţi cu muşchi proeminenţi, de Tarzani în junglă, se putea spune că Theo avea un aspect firav. Mersul lui, cu un uşor şchiopătat, îmi atrăsese de îndată atenţia. După aceea aflasem că îşi fracturase glezna în copilărie, căzând dintr-un copac, şi, din păcate, osul nu se sudase bine la loc.

— Presupun că ăsta-i unul dintre motivele pentru care am fost sortit să-mi petrec viaţa pe mare. Când navighez, nimeni nu-şi dă seama cât de ridicol arăt pe uscat, glumea el.

Am fript peştele şi, pe urmă, ne-am iubit sub stele. Dimineaţa următoare era ultima pe care aveam s-o petrecem împreună, la bord. Şi, anterior clipei în care hotărâsem să reiau contactul cu lumea activându-mi telefonul mobil, o pace perfectă mi se aşternuse în suflet. Pentru ca, brusc, să fiu aruncată în fundul iadului şi să simt că îmi fusese spulberată toată viaţa. Prin mintea golită de şoc mi se mai rotea un singur gând: miracolul relaţiei cu Theo şi cum am ajuns împreună în acest loc magnific…

Ne-am cunoscut în urmă cu un an şi ceva, la Regata Heineken din St. Maarten, în Caraibe.

Echipajul învingător sărbătorea victoria cu un dineu şi, atunci, am descoperit intrigată că Theo Falys-Kings era căpitanul. O celebritate în lumea regatelor, după ce condusese mai multe echipaje spre victorie în ultimii cinci ani, mai multe decât oricare alt căpitan.

— Nu arată deloc aşa cum îmi imaginam, i-am şoptit lui Rob Bellamy, un vechi camarad din echipa naţională a Elveţiei. Pare un tocilar, cu ochelarii ăia cu ramă groasă. Iar, după ce l-am văzut îndreptându-se spre o altă masă, am adăugat: Şi cât de ciudat se mişcă!

— Cu siguranţă că nu seamănă cu portretul unui vajnic marinar, călit de valuri şi ars de soare, mi-a spus Rob. Dar, Al, omul e un geniu. Are un al şaselea simţ pe apă şi, dacă m-ar prinde furtuna pe mare, în nimeni n-aş avea o încredere mai deplină.

Mai târziu, Rob mi-a făcut cunoştinţă cu Theo, iar ochii acestuia, verzi-căprui, au devenit gânditori atunci când mi-a strâns mâna.

— Aşadar, tu eşti faimoasa Al D'Aplièse!

Vorbea cu accent britanic şi avea o voce caldă, fermă.

— Da, pentru ultima parte, i-am zis, stânjenită de compliment, dar cred că *tu* eşti cel faimos aici. Încercând din răsputeri să nu mă fâstâcesc sub privirea lui scrutătoare, am văzut că zâmbeşte. Şi ce-i de râs?

— Sincer să fiu, nu mă aşteptam să dau de

tine.

— Ce vrei să spui?

Atenţia lui Theo a fost atrasă de un fotograf venit să imortalizeze întreg echipajul, aşa că n-am reuşit să aflu ce dorise să-mi spună, de fapt.

După aceea, ori de câte ori ne întâlneam cu ocazia unor evenimente legate de diferite regate, la care fuseserăm amândoi invitaţi, nu-mi mai puteam lua privirea de la el. Emana o energie deosebită şi avea un surâs foarte plăcut, în contrast cu aspectul lui general rezervat. Şi toată lumea se înghesuia să-i fie aproape. Dacă era un eveniment oficial, venea îmbrăcat cu un sacou mototolit, de in din respect faţă de protocol şi de sponsorii competiţiei, însă vechii lui pantofi sport şi părul şaten, zburlit îl făceau să arate ca şi cum de abia coborâse pe uscat.

În acele puţine ocazii mi se părea că dansam unul în jurul celuilalt. Privirile ni se întâlneau tot mai des, dar Theo nu încerca să reia prima noastră conversaţie. De abia cu şase săptămâni în urmă, după ce obţinusem victoria în Antigua şi sărbătoream cu tot echipajul, la Lord Nelson Ball, am simţit o bătaie pe umăr.

— Bravo, Al! m-a felicitat el.

— Mulţumesc!

Eram satisfăcută pentru că, în premieră, reuşiserăm să-l întrecem.

— Am auzit numai lucruri bune despre tine, Al. Ce zici, vrei să faci parte din echipajul meu la

Regata Cicladelor din iunie?

Primisem deja o altă ofertă, fără să dau însă un răspuns. Theo a observat ezitarea mea.

— Te-ai angajat deja?

— Provizoriu.

— Uite ce-i, poftim cartea mea de vizită! Gândeşte-te bine şi anunţă-mă până la sfârşitul săptămânii! Mărturisesc că prezenţa ta la bord mi-ar prinde bine.

— Mulţumesc, i-am răspuns şi m-am decis pe loc. Cine naiba ar respinge propunerea celui supranumit „Regele mărilor”? Şi, apropo, de ce mi-ai spus ultima dată că nu te aşteptai să arăt aşa?

A făcut o pauză, apoi m-a studiat puţin.

— Pentru că nu te cunoscusem până atunci în persoană. Auzisem doar frânturi de conversaţie legate de talentele tale de navigator. Şi, aşa cum am spus, am fost surprins să văd cum arăţi tu în carne şi oase. Noapte bună, Al!

În drum spre micul han din portul St. John, unde aveam o cameră, am sucit pe faţă şi pe dos cele spuse de el. Scăldată de briza parfumată, mă întrebam ce mă fascina atât de mult la Theo. Lumina felinarelor accentua culorile vesele ale caselor şi, din depărtare, se auzea un zumzet plăcut de voci, revărsându-se din baruri şi cafenele. Însă nimic nu se compara cu entuziasmul stârnit de trofeul primit şi, mai ales, de oferta făcută de Theo Falys-Kings.

Imediat după ce am tras uşa în urma mea, am deschis laptopul şi am scris un e-mail prin care-i acceptam oferta. Înainte să-l trimit, am făcut un duş, l-am recitit şi am simţit cum roşeam toată, dându-mi seama cât de nerăbdătoare păream. L-am salvat în folderul de ciorne, cu gând să-l expediez peste câteva zile, şi m-am întins pe pat, flexându-mi braţele care mă dureau îngrozitor după competiţia strânsă din acea dimineaţă.

Ei bine, Al, mi-am spus, zâmbind, *viitoarea ta regată va fi una straşnic de interesantă.*

Am expediat e-mailul, iar Theo m-a contactat imediat, spunându-mi cât era de mulţumit că răspunsul meu fusese afirmativ. Pe urmă, cu numai două săptămâni în urmă, mă trezisem trepidând toată în momentul în care urcam la bordul iahtului *Hanse* 540, ancorat în portul Naxos, ca să încep antrenamentul pentru Regata Cicladelor.

Competiţia nu era extrem de solicitantă, având în vedere că, alături de câţiva navigatori serioşi, participau şi tot felul de entuziaşti de weekend, cu toţii – încântaţi de ideea că aveau să petreacă opt zile fabuloase pe mare, navigând printre câteva dintre cele mai frumoase insule de pe Pământ. Iar echipajul nostru, foarte experimentat, nu putea în niciun caz să piardă.

Era un fapt bine-cunoscut acela că Theo prefera să angajeze tineri pentru echipajele lui. Amicul meu Rob Bellamy şi cu mine, amândoi în

vârstă de treizeci de ani, eram seniori în comparaţie cu ceilalţi. Mai auzisem că Theo ţintea talente incipiente, ca să prevină instalarea unor obiceiuri dăunătoare. Ceilalţi şase membri aveau numai douăzeci şi ceva de ani. Printre ei se aflau Guy, un englez ursuz, Tim, un australian rezervat, şi Mick – pe jumătate german, pe jumătate grec, care cunoştea Marea Egee ca-n palmă.

Deşi doream mult să lucrez cu Theo, n-aş spune că m-am aruncat cu capul înainte; m-am pregătit temeinic, adunând informaţii despre el de pe internet şi de la cei cu care navigase în trecut.

Am aflat că era cetăţean britanic, că studiase la Oxford, de unde şi accentul lui specific, deşi profilul de pe internet arăta că avea cetăţenie americană şi că fusese căpitan al echipajului Universităţii Yale, cu numeroase victorii la activ. Un amic îmi spusese că provenea dintr-o familie bogată, iar altul – că n-avea nici după ce bea apă şi că locuia pe o barcă.

Un perfecţionist care îi controlează cu mână de fier pe cei din jur, greu de mulţumit, munceşte până cade lat, misogin… ultima caracterizare venea din partea unei fete care afirma că fusese tratată prost la bordul iahtului său, făcându-mă să cad pe gânduri. Însă, în final, cu toţii spuneau că era, categoric, cel mai bun căpitan cu care avuseseră de-a face vreodată.

În prima zi la bord, am început să înţeleg de ce Theo le inspira atât de mult respect tuturor. În

viaţa mea pe mare mă obişnuisem cu urletele căpitanilor care te potopeau cu instrucţiuni şi se stropşeau la toţi cei din jur, ca nişte bucătari-şefi cuprinşi de isterie. Înţelegerea de care dădea dovadă Theo era o revelaţie pentru mine. Vorbea puţin în timp ce ne punea la treabă, supraveghindu-ne de la distanţă. La sfârşitul zilei ne adunam în jurul lui, ascultând atenţi cum scotea în evidenţă punctele tari şi pe cele slabe, fără să ridice vocea. În mod clar nu-i scăpa nimic şi, datorită autorităţii pe care o exercita, puneam mare preţ pe absolut tot ce ne spunea.

— Şi, apropo, Guy, în timpul competiţiei nici vorbă de ţigară, adăugase odată, zâmbind uşor.

Bietul Guy se făcuse roşu tot, până la rădăcina părului său blond.

— Omul ăsta are ochi şi-n ceafa, mormăise supărat, în timp ce coboram de pe vas ca să facem un duş şi să ne schimbăm pentru cină.

În acea primă seară mă simţeam fericită că luasem decizia să fac parte din echipajul acesta. Am coborât cu toţii în portul Naxos, vegheat de un vechi castel luminat feeric şi cocoţat pe stâncile de deasupra satului, urmând tot felul de alei întortocheate ce şerpuiau printre casele proaspăt văruite. Restaurantele de pe mal erau pline de marinari şi de turişti care înfulecau cu poftă fructe de mare proaspete, dând apoi pe gât o grămadă de pahare de uzo. Pe o străduţă laterală am găsit un restaurant de familie, cu scaune vechi de lemn

şi farfurii desperecheate. După o zi lungă şi istovitoare la bord, mâncarea gătită în casă era un bonus, căci aerul sărat ne făcuse poftă de mâncare.

Băieţii s-au holbat la mine atunci când mi-am pus în farfurie o porţie zdravănă de musaca, şi încă una de orez.

— Vreo problemă? Sau n-aţi mai văzut niciodată o femeie mâncând?! i-am întrebat ironic, întinzându-mă după încă o bucată de lipie caldă.

Theo făcea câte un comentariu sec din când în când. După cină s-a ridicat şi a plecat imediat, fără să se alăture grupului animat de la bar. L-am urmat în scurt timp. După atâţia ani pe mare învăţasem că nu era cazul să mai zăbovesc prin preajma băieţilor încinşi de băutură la căderea serii.

În următoarele câteva zile, sub privirea atentă a ochilor verzi ai lui Theo, am început să funcţionăm ca o echipă sudată, iar admiraţia mea faţă de metodele lui a crescut pe măsură. În a treia seară petrecută la Naxos, fiind obosită rău după o zi epuizantă sub soarele nemilos, m-am ridicat prima de la masă.

— Băieţi, eu plec!

— Şi eu. Noapte bună! Şi fără excese în seara asta! a adăugat Theo, urmându-mă afară din restaurant. Pot să te însoţesc? m-a întrebat, când am ajuns în stradă.

— Da, sigur că da.

Dintr-odată am realizat că, pentru prima oară, rămăsesem singură cu el.

Ne-am înapoiat la pensiunea în care eram cazaţi, mergând pe străzile acoperite cu piatră cubică şi mărginite de case mici, albe, cu uşi şi cercevele vopsite în albastru, arătând ca nişte miniaturi în lumina lunii. Încordată, mă străduiam să fac conversaţie, însă Theo mormăia doar un „da” sau „nu”, iar dispoziţia lui taciturnă începea să mă irite.

Când am ajuns în holul pensiunii, s-a întors dintr-odată spre mine.

— Al, realmente ai instincte de navigator. Eşti de departe mai bună decât mulţi alţii din echipaj. Cine te-a învăţat meşteşugul?

— Tatăl meu, i-am răspuns, plăcut surprinsă de compliment. De când eram de-o şchioapă mă lua cu el la bordul iahtului, pe Lacul Geneva.

— A, Geneva! Asta explică accentul tău franţuzesc.

Mă pregăteam pentru o remarcă de genul „Spune-mi ceva sexy în franceză" care urma de obicei în acest punct, dar de data asta nu s-a întâmplat.

— Ei bine, cred că tatăl tău e un navigator foarte iscusit – se vede asta după tine.

— Mulţumesc! i-am răspuns, dezarmată.

— Cum te simţi să fii singura femeie de la bord? Deşi sunt sigur că ai mai fost în astfel de situaţii, a adăugat, grăbit.

— Sinceră să fiu, nu m-am gândit la asta.

Mă privea curios prin ochelarii lui cu rame groase de baga.

— Nu-mi vine să cred. Mi se pare că, uneori, faci eforturi ca să te autodepăşeşti şi atunci comiţi erori. Îţi sugerez să te relaxezi mai mult şi să te porţi ca atare. Noapte bună!

Mi-a zâmbit, apoi a urcat scara acoperită cu plăci de gresie, îndreptându-se spre camera lui.

În noaptea aceea, lungită pe patul îngust, parcă simţeam cum cearşafurile albe, apretate îmi zgâriau pielea, iar obrajii îmi ardeau în timp ce răsuceam în minte criticile lui. De ce aş fi fost eu de vină că femeile erau o raritate în domeniu – sau, aşa cum ar fi spus unii dintre camarazii mei – o noutate, şi cine se credea a fi acest Theo Falys-Kings? Un psiholog care, neinvitat, citea gândurile oamenilor?

Fusesem mereu de părere că mă descurcam bine într-o lume dominată de bărbaţi şi făcusem faţă cu brio la aluziile şi chiar loviturile lor sub centură. Ridicasem un zid inviolabil în jurul meu, trăgând o linie despărţitoare între Ally cea de acasă şi Al, navigator la bord. Da, îmi era de multe ori greu şi învăţasem să-mi ţin gura, mai ales atunci când comentariile erau misogine şi abundau în bancuri nesărate cu blonde proaste. Încercam să le evit răsucind cât mai strâns grămada de bucle blond-roşcate într-o coadă de cal şi renunţând la orice fel de machiaj. Mai mult

decât atât, trudeam din greu, cot la cot cu bărbaţii de la bord – poate şi pentru că mă enerva toată situaţia.

În plus, în timpul insomniilor, îmi aminteam de multe ori că tatăl meu îmi spusese că oamenii sunt deranjaţi de observaţiile cu caracter personal şi datorită faptului că în ele există întotdeauna un sâmbure de adevăr. Iar, pe măsură ce orele se scurgeau, începeam să accept faptul că Theo avusese, probabil, dreptate. Nu mă purtam natural.

A doua seară, Theo m-a însoţit din nou în drum spre pensiune. Deşi nu avea o statură impresionantă, reuşea să mă intimideze şi, cu surprindere, mi-am dat seama că mă poticneam în cuvinte. Pe când mă străduiam să-i explic dualitatea personalităţii mele, l-am văzut că mă asculta atent.

— Ei bine, tatăl meu – pe ale cărui păreri nu pun cine ştie ce preţ – mi-a spus odată că femeile ar conduce lumea dacă şi-ar folosi atuurile în loc să încerce să-i imite pe bărbaţi. Poate că asta ar trebui să faci şi tu.

— E uşor pentru un bărbat să spună aşa ceva, dar mă întreb dacă tatăl tău a lucrat vreodată într-un mediu complet feminin. S-ar fi purtat natural într-o astfel de situaţie? l-am contrazis, urzicată că mă trata oarecum de sus.

— Corect, mi-a acceptat argumentul. Ei bine, poate că ar fi de ajutor dacă ţi-aş spune Ally, ţi se

potriveşte mai bine decât Al. Eşti de acord?

Înainte să-i pot răspunde, s-a oprit brusc pe strada care mărginea portul pitoresc ce se întindea mai jos, unde mici bărci pescăreşti se legănau printre iahturi şi vase de croazieră mari şi elegante. Se auzea doar zgomotul valurilor care se spărgeau lin la mal. L-am văzut uitându-se în sus şi adulmecând aerul – o încercare de-a afla cum avea să fie vremea a doua zi. Gestul ăsta îl văzusem numai la bătrânii lupi de mare. M-a pufnit râsul, imaginându-mi-l pe Theo ca pe o morsă sură, cu nasul ridicat în vânt ca să detecteze vreo urmă de furtună.

S-a întors nedumerit către mine.

— Ce-i de râs?

— Nimic. Şi, dacă te ajută la ceva, poţi să-mi spui Ally.

— Mersi! Hai să mergem la culcare! Pentru mâine plănuiesc nişte manevre mai dificile.

Din nou, în cursul nopţii, mi-au umblat prin minte cuvintele lui. Ciudat, pentru că de obicei adormeam buştean, mai ales în perioada în care luam parte la vreo competiţie.

Şi, în loc ca sfatul lui Theo să mă ajute, în următoarele câteva zile am făcut nenumărate greşeli prosteşti, de parcă eram o începătoare. Mi-am dat singură o grămadă de şuturi; deşi camarazii mă tachinau, din partea lui Theo n-a venit niciun comentariu acid.

În a cincea seară, fiindcă mă simţeam oribil de

stânjenită şi confuză din cauza prestaţiei mele slabe, am preferat să nu mă duc la cină cu ei. M-am aşezat, în schimb, pe mica terasă a pensiunii, unde am mâncat pâine cu telemea şi măsline aduse de proprietăreasă. Mi-am înecat amarul în vinul roşu, aspru, turnat de ea, şi, după mai multe pahare, eram deja ameţită şi plină de compasiune faţă de mine însămi. Tocmai mă ridicam, nesigură, de la masă, când l-am văzut pe Theo făcându-şi apariţia pe terasă.

— Te simţi bine? m-a întrebat, potrivindu-şi ochelarii pe nas ca să mă vadă mai limpede.

Încercam să-i desluşesc figura, în mod inexplicabil neclară.

— Da, i-am răspuns, lăsându-mă să cad pe scaun pentru că mă apucase ameţeala.

— Am fost cu toţii îngrijoraţi când n-ai apărut la masă. Ţi-e rău?

— Nu. Simţeam cum mi se ridica stomacul în gât. Sunt bine.

— Spune-mi dacă nu te simţi bine şi jur să nu mă supăr. Pot să mă aşez?

Nu i-am răspuns. De fapt nici nu puteam, pentru că încercam din răsputeri să-mi stăpânesc greaţa teribilă. S-a aşezat, oricum, pe un scaun de plastic din apropiere.

— Ce probleme ai?

— Nu-i nimic.

— Ally, eşti verde la faţă. Eşti sigură că nu te-ai îmbolnăvit?

— Eu… scuză-mă!

M-am ridicat brusc şi, clătinându-mă, am ajuns la zidul scund ce împrejmuia terasa, m-am aplecat peste el şi am vomat pe pavajul de dedesubt.

— Biata de tine! Mi-a prins ferm talia în mâini. Nu ţi-e bine deloc. Te ajut să urci în cameră. Ce număr are?

— Mi-e… foarte bine, am murmurat prosteşte, oripilată de cele întâmplate.

Şi asta – în faţa lui Theo Falys-Kings, pe care doream cu disperare să-l impresionez. Una peste alta, nu se putea ceva mai rău decât asta.

— Haide!

Mi-a pus braţul pe după gâtul lui şi m-a ajutat s-o iau din loc sub privirile dezgustate ale celor prezenţi.

Ajunsă în cameră, am mai vomat de câteva ori, dar măcar eram în baia mea. De fiecare dată când ieşeam, îl vedeam pe Theo gata să-mi dea o mână de ajutor.

— Ei, am mormăit, până dimineaţă voi fi mai bine.

— Asta spui de două ore.

Theo mi-a tamponat fruntea transpirată cu un prosop umed, răcoros.

— Du-te la culcare! l-am îndemnat, încă ameţită. Mă simt mai bine acum. Trebuie să dorm.

— Mai stau puţin şi plec.

— Îţi mulţumesc că ai grijă de mine, am şoptit

în timp ce mi se închideau ochii.

— E OK, Ally!

Şi, în timp ce aproape aţipisem, plutind între lumea reală şi vis, i-am zâmbit.

— Cred că te iubesc, m-am auzit spunând, şi imediat n-am mai ştiut de mine.

M-am trezit a doua zi dimineaţă tremurând, dar în mod clar mă simţeam mai bine. Când am coborât din pat, am dat de Theo care luase cea de-a doua pernă de pe pat şi se încolăcise pe podea. Dormea dus. După ce am închis uşa băii, m-am aşezat pe marginea căzii, amintindu-mi ce-i spusesem – Doamne, era oare adevărat?

Cred că te iubesc.

De unde naiba veniseră acele cuvinte? Sau am visat? Îmi fusese atât de rău încât poate că halucinasem. *Doamne, sper din inimă să fie aşa,* mi-am zis, cu capul în mâini. Dar… dacă nu era adevărat, cum de mi le aminteam atât de clar? Sigur că vorbele erau ridicol de neadevărate, însă poate că, acum, Theo avea convingerea că eram moartă după el. Ceea ce desigur că era o mare prostie.

După un timp, am ieşit sfioasă din baie şi am văzut că Theo era pe punctul să tragă uşa după el. N-am putut să-l privesc în ochi atunci când mi-a spus că se duce să facă un duş şi că vine în zece minute ca să luăm micul dejun.

— Theo, du-te singur! Nu vreau să risc.

— Ally, trebuie să mănânci ceva. Dacă ţi se

face rău din nou, nu ai ce căuta la bord. Ştii regula.

— OK! i-am răspuns.

Mă simţeam groaznic. După ce a plecat, aş fi vrut din toată inima să devin invizibilă. Niciodată în viaţa mea nu-mi dorisem mai mult să dispar de pe faţa pământului.

Peste cincisprezece minute coboram amândoi pe terasă. Ceilalţi membri ai echipajului ne priveau cu zâmbete atotştiutoare întipărite pe feţe. Aş fi vrut să le trag, pe rând, câte un pumn drept în nas.

— Ally a păţit-o din cauza unui microb la stomac, i-a anunţat Theo. Dar, după cum arăţi, Rob, aş zice că nici tu n-ai dormit prea bine.

Ceilalţi se hlizeau acum cu ochii la Rob, iar Theo a început să ne explice, calm, manevrele plănuite pentru ziua aceea…

Tăceam, recunoscătoare pentru că schimbase subiectul, dar eram, totodată, conştientă de ceea ce le trecea prin minte celorlalţi. Şi, culmea, greşeau în totalitate. Jurasem să nu mă culc niciodată cu un camarad, ştiind prea bine cât de repede circulă bârfele în lumea destul de mică a iahtingului. Iar acum, pe nepusă masă, mă trezeam într-o astfel de situaţie.

Măcar stomacul meu era în regulă şi mi s-a permis să urc la bord. Din acel moment am făcut tot ce-mi stătea în putinţă ca să le fie tuturor clar – mai ales lui – că nu exista nimic între noi. În

timpul manevrelor m-am ţinut cât mai departe posibil de Theo Falys-Kings şi i-am răspuns numai monosilabic. Iar seara, după ce am terminat de mâncat, am strâns din dinţi şi am rămas alături de grup atunci când el s-a ridicat să plece.

Pentru că, îmi tot repetam, categoric nu-l iubeam. Şi nici nu doream ca ceilalţi să creadă că ar fi fost posibil aşa ceva. Dar, în pofida tuturor sforţărilor mele, mi-am dat seama că nici măcar eu nu eram convinsă de asta. Mă trezeam că îl fixam cu privirea atunci când mi se părea că nu se uita la mine. Îi admiram calmul, modul echilibrat în care îi trata pe membrii echipajului şi comentariile inteligente care ne făceau să lucrăm mai bine în echipă. Ca şi faptul că, deşi slab, avea un trup cu muşchi tari, pe care-i ghiceai pe sub haine. Şi, de cele mai multe ori, dovedea că era cel mai puternic şi mai bine antrenat dintre noi toţi.

Ori de câte ori mintea mi-o lua razna în acea direcţie, făceam tot ce puteam ca s-o ţin în frâu… Dintr-odată am remarcat că Theo stătea mult timp fără cămaşă pe el. Sigur că era o zi extrem de caldă, dar chiar trebuia să studieze dezbrăcat, pe hărţi, itinerariul regatei?!

— Ai nevoie de ceva, Ally? m-a întrebat odată, când s-a întors pe neaşteptate şi a descoperit că mă uitam la el.

Nici măcar nu-mi aduc aminte ce am mormăit drept răspuns, întorcându-i spatele, cu faţa roşie de ruşine.

Mi se părea totuşi un lucru bun că uitase de acea noapte împreună şi începeam să mă conving că mărturisirea fusese, probabil, numai un vis de-al meu. Deşi, pe de altă parte, îmi era clar că păţisem ceva irevocabil. Un lucru pe care, pentru prima oară în viaţă, nu puteam să-l controlez. Somnul meu sănătos devenise treptat de domeniul trecutului, pofta de mâncare aproape că-mi dispăruse şi ea. Iar, când reuşeam să aţipesc, aveam nişte vise cu Theo de-mi ardeau obrajii când mă trezeam. Nu-i de mirare că mă purtam din ce în ce mai straniu cu el. În adolescenţă citeam cu plăcere poveşti de dragoste, dar preferam thrillerele, pentru că acţiunea lor mi se părea mai credibilă. Din păcate, trecând în revistă toate simptomele, indiciile mergeau într-o singură direcţie. Începeam să fac o pasiune pentru Theo Falys-Kings.

În ultima seară de pregătiri Theo s-a ridicat de la masă după cină, ne-a spus că eram foarte bine pregătiţi şi că spera din toată inima că aveam să câştigăm regata. După micul lui discurs tocmai mă pregăteam să plec spre pensiune, când ochii lui Theo s-au oprit asupra mea.

— Ally, vreau să discut ceva cu tine. Conform regulamentelor, trebuie să avem un membru al echipajului care să se ocupe de primul ajutor. Nu înseamnă mare lucru, doar un pic de birocraţie şi completarea unor formulare. Ai putea tu să faci asta?

Şi mi-a făcut semn spre un dosar cu coperte de plastic.

— Nu ştiu absolut nimic despre primul ajutor. Şi doar faptul că sunt femeie, am adăugat sfidător, pe când ne aşezam la o masă mai departe de ceilalţi, nu înseamnă că pot îngriji un bolnav mai bine decât colegii mei. De ce nu-i ceri lui Tim să facă asta, sau oricui altcuiva?

— Ally, taci, te rog! E doar un pretext. Uită-te aici! Theo mi-a făcut semn spre două foi albe pe care le-a scos din dosar. Iar acum, a continuat, dându-mi un pix, ca să nu le atragem atenţia, hai să ne prefacem că discutăm sarcinile care îţi revin. De fapt, vreau să discutăm despre ce mi-ai spus în noaptea când ţi-a fost rău, că mă iubeşti. Ştii, Ally, şi eu te iubesc.

S-a oprit, iar eu îl priveam uluită, încercând să-mi dau seama dacă mă tachina sau nu, dar el se prefăcea foarte ocupat, cu capul vârât în hârtii.

— Îţi propun să descoperim ce înseamnă asta pentru amândoi. Mâine îmi iau iahtul şi plec într-un weekend prelungit. Aş vrea să te iau şi pe tine. În sfârşit, a ridicat ochii spre mine. Vii?

Rămăsesem cu gura căscată, ca un peşte pe uscat. Pur şi simplu nu ştiam ce să-i răspund.

— Ally, spune da, pentru Dumnezeu! Sună cam prosteşte, dar simt că amândoi suntem în aceeaşi barcă. Şi ştim că există o legătură între noi încă de anul trecut, de când te-am văzut pentru prima dată. Sincer să fiu, din cele auzite

despre tine mă aşteptam la o namilă de fată, şi am fost surprins că arăţi aşa, cu ochii mari, albaştri, şi părul tău superb, care parcă-i desprins dintr-un tablou de Tiţian. Recunosc că m-am simţit cu totul dezarmat.

— O! am exclamat, nefiind în stare să spun altceva.

— Aşa *că...* Theo şi-a dres vocea şi mi-am dat seama cât era şi el de nervos... hai să facem împreună ceea ce ne place mai mult, să navigăm pe mare şi să vedem unde ajungem. Oricum, sunt sigur că îţi va plăcea mult pe iahtul meu. E confortabil. Şi rapid.

— Va mai fi şi altcineva la bord...? l-am întrebat, recăpătându-mi vocea.

— Nu.

— Deci tu ai să fii căpitanul, iar eu – tot echipajul?

— Da, dar promit să nu te pun să te caţări pe catarg şi nici să stai ghemuită o noapte întreagă în vârful lui. Mi-a zâmbit, cu ochii verzi plini de căldură. Ally, te rog, spune-mi că vii!

— OK! am răspuns.

— Foarte bine. Şi acum semnează... ca să încheiem înţelegerea.

Mi-a arătat cu degetul un loc în josul paginii albe.

Am văzut că zâmbetul fericit îi rămăsese pe chip. Şi i-am zâmbit şi eu. Am semnat şi am împins hârtia către el. A studiat-o cu un aer serios, pe

urmă a vârât-o în dosarul de plastic.

— Aşadar totul e rezolvat, mi-a spus, ridicând vocea ca să fie auzit de ceilalţi. Ne vedem mâine la prânz, în port, ca să-ţi dau noile instrucţiuni.

Mi-a făcut cu ochiul şi, parcă plutind, ne-am apropiat de camarazii noştri, în timp ce eu încercam cu disperare să-mi ascund bucuria.

Capitolul 2

Sincer vorbind, atunci când am plecat din Naxos la bordul iahtului *Neptune,* model Sunseeker cu motor, o ambarcaţiune aerodinamică, puternică, cu peste douăzeci de picioare mai lungă decât *Hanse* – pe care ne antrenam pentru regată –, niciunul dintre noi nu ştia unde avea să ne ducă voiajul. Eram obişnuită să împart spaţiul înghesuit de la bord cu ceilalţi membri ai echipajului, însă acum, că eram numai noi doi, mi se părea ciudat să am totul la dispoziţie. Cabina principală era un apartament luxos, cu interiorul placat cu lemn de tec lăcuit şi, când am văzut patul dublu, mi-am amintit cu părere de rău de prima noapte petrecută împreună de noi doi, cu el dormind ghemuit pe podea.

— L-am cumpărat la preţ foarte bun în urmă cu câţiva ani, după ce proprietarul dăduse faliment, mi-a spus Theo, în timp ce manevra timona, îndreptând iahtul spre ieşirea din port. De

atunci am şi eu un acoperiş deasupra capului.

— Chiar locuieşti pe barcă? l-am întrebat, surprinsă.

— De obicei stau la mama, are o casă la Londra, dar anul trecut am preferat să vin aici în rarele ocazii în care nu luam parte la vreo competiţie. Deşi mărturisesc că am ajuns să-mi doresc să am o casă proprie pe uscat. Cu puţin timp în urmă am cumpărat o proprietate, dar necesită o groază de renovări şi numai Domnul ştie când voi avea timp pentru aşa ceva.

Eram obişnuită să conduc marele iaht al tatălui meu, cu toate instrumentele lui sofisticate de navigaţie, astfel că puteam să „dirijăm” amândoi ambarcaţiunea, după cum îi plăcea lui Theo să spună. În prima zi mi-a fost greu să nu mă conformez protocolului marinăresc consacrat. Când Theo îmi cerea ceva, îmi venea să sar în sus şi să strig: „Da, căpitane!”

Se instalase o tensiune între noi pentru că nici eu, nici Theo n-aveam idee cum să facem trecerea de la relaţia oficială – de până acum – la una mai intimă. Mă străduiam să fac conversaţie uneori şi, foarte atentă să nu fac vreo gafă, preferam în general banalităţi. Theo părea că amuţise de tot, aşa că atunci când am aruncat ancora pentru prânz, în capul meu prinsese contur ideea că venirea meu aici era un dezastru.

Am răsuflat uşurată văzându-l că aduce o sticlă de vin rosé din Provence, ca acompaniament

la salata noastră. Nu eram cine ştie ce băutoare şi, cu siguranţă, nu atunci când mă aflam pe mare, dar cumva am reuşit s-o împărţim frăţeşte între noi. Ca să-l fac să iasă din muţenie am abordat subiecte legate de navigaţie. Aşa că am analizat împreună strategia pentru Ciclade, ca şi cursele care se prefigurau la Olimpiada de la Beijing. La sfârşitul verii urma să dau ultimele probe pentru un loc în echipa olimpică a Elveţiei, iar Theo mi-a spus că el avea să se ducă în America.

— Deci eşti american? Dar ai un accent atât de britanic!

— Tatăl – american, mama – englezoaică. Am învăţat la o şcoală-internat din Hampshire, pe urmă la Oxford, iar apoi la Yale. Mereu am fost un pic cam tocilar.

— Ce ai studiat?

— Literatura clasică la Oxford, după care am obţinut un master în psihologie la Yale. Am avut norocul să fac parte din echipajul de iahting al universităţii şi să fiu numit căpitan. Am trăit acolo ca într-un turn de fildeş. Dar tu?

— Am studiat flautul la Conservatorul de muzică din Geneva. Aha, acum îmi dau seama! am exclamat, apoi, privindu-l fix.

— Nu înţeleg.

— Faptul că analizezi oamenii. Şi motivul pentru care eşti un căpitan atât de bun – ştii cum să te porţi cu subordonaţii tăi. Inclusiv cu mine, am adăugat, vinul dându-mi puţin curaj. Să ştii că

opiniile tale mi-au fost de mare ajutor, deşi atunci, pe loc, nu prea mi-au căzut bine.

— Mulţumesc! şi-a plecat, modest, capul la auzul complimentului. La Yale mi-au dat frâu liber să combin iahtingul cu psihologia şi de acolo mi se trage. Unii găsesc că mă port neobişnuit, dar cu siguranţă că dă rezultate.

— Părinţii tăi te-au sprijinit în pasiunea pentru navigaţie?

— Mama, da, dar tatăl meu… s-au despărţit când aveam 11 ani şi a urmat un divorţ urât. După aceea, tata s-a întors în State. Când eram mic, îmi petreceam vacanţele la el, dar era mai mult plecat şi, în general, foarte ocupat, aşa că mă lăsa în grija unor guvernante. A venit de câteva ori să mă vadă în timpul unor fregate la Yale, dar n-aş putea spune că-l cunosc prea bine. Îl judec mai mult prin prisma mamei şi antipatia ei n-a lăsat loc ca să-l pot vedea cu ochi buni. Apropo, când vei avea chef, mi-ar plăcea să te aud cântând la flaut, a schimbat el repede vorba, fixându-mă cu ochii verzi ca marea.

Scurta clipă de intimitate s-a evaporat, când el s-a răsucit brusc în scaun.

Frustrată că nu reuşeam deloc să-l scot din ale lui, n-am mai scos un cuvânt. După ce am dus farfuriile goale jos, în bucătărie, am plonjat peste bord şi am înotat cât puteam de viguros ca să scap de ameţeala dată de vin.

Când am urcat la bord, m-a întrebat:

— Ce-ar fi să ne ducem pe puntea de sus, să facem plajă?

— De acord, i-am spus, deşi pielea mea albă, pistruiată fusese deja supraexpusă la soare.

În mod normal, când eram pe apă, foloseam din plin cremă de protecţie solară, dar arătam ca o fantomă, o apariţie deloc seducătoare, în dimineaţa aceea pusesem un strat mai subţire, deşi eram convinsă că mă voi arde şi că nu merita deloc să fac un astfel de sacrificiu.

Theo a scos două sticle cu apă rece din frigider şi am urcat pe puntea însorită de la provă. Ne-am lungit pe şezlongurile luxos capitonate şi i-am aruncat o privire scurtă, simţind cum inima mi se zbătea nerăbdătoare în piept. Mă gândeam că, dacă nu prelua el iniţiativa, aveam să fiu nevoită să uit că sunt o doamnă. Am întors repede capul, ca să nu-mi mai vină şi alte idei de acelaşi gen.

— Povesteşte-mi, te rog, despre surorile tale şi despre casa de pe malul Lacului Geneva! Pare un loc idilic, l-am auzit spunând.

— Este… eu…

Dat fiind că îmi simţeam creierul făcut praştie de alcool şi de dorinţele trupeşti, ultimul lucru pe care l-aş fi făcut era să încep o poveste complicată despre familia mea.

— Ştii ceva, mi-e somn, vorbim mai târziu! i-am răspuns, lăsându-mă pe spate.

— Sigur că da. Ally?

I-am simţit degetele cum mă ating pe umăr.

— Da? m-am întors spre el, în aşteptare.

— Te arzi pe umeri.

— A! Da? Atunci cobor să stau la umbră.

— Pot veni cu tine?

Nu i-am răspuns, am ridicat numai din umeri şi m-am îndreptat spre scara îngustă. Mâna lui a prins-o pe a mea.

— Ally, ce-i cu tine?

— Nimic, de ce întrebi?

— Pari foarte… încordată.

— Ha, ha! Şi tu la fel, am replicat.

— Adevărat?

— Da.

A coborât scara în urma mea, iar eu m-am trântit pe o banchetă, la umbră.

— Ally, îmi pare rău! N-am fost niciodată prea priceput în situaţii ca asta.

— Adică ce situaţie?

— O, ştii prea bine! Tot preambulul, regulile jocului. Vreau să spun că te respect şi că-mi place mult de tine şi, în niciun caz, n-aş vrea să rămâi cu impresia că te-am adus la bord ca să ne tăvălim prin fân. Poate că, mai ales după ce ai trăit într-un mediu complet masculin, ai crede asta, dar eu…

— Doamne, Theo, nu cred deloc aşa ceva!

— Într-adevăr?! Theo a ridicat, mirat, din sprâncene. Sincer să fiu, în prezent suntem cu toţii speriaţi că am putea fi acuzaţi de hărţuire sexuală chiar şi numai pentru o privire admirativă aruncată unei femei. Am păţit-o cu o tipă care a

făcut parte cândva din echipajul meu.

— Nu mai spune?!

Mă prefăceam surprinsă.

— Mda. Cred că i-am spus ceva de genul: Hei, Jo, ce mă bucur că te avem la bord, fiindcă mai înviorezi puţin atmosfera! După asta mi-a căzut cerul în cap.

— Nu-mi vine să cred că ai fost în stare să-i spui aşa ceva.

— Sfinte Sisoe, Ally, tot ce-am vrut să-i spun era că prezenţa ei pe barcă avea să ne ţină treji. Profesional, avea o reputaţie impecabilă. Şi nu ştiu de ce a interpretat vorbele mele total greşit.

— Nu-mi pot da seama de ce! am comentat, ironic, amuzată în sinea mea.

— Nici eu, a adăugat el, plin de sinceritate.

— Theo, am fost ironică! i-am spus, făcându-mi-se milă de el. Ştiu exact de ce a fost ofensată. Nu-ţi poţi imagina ce ne aud urechile, nouă, fetelor, la bord. Nu-i de mirare că a reacţionat aşa.

— Ei bine, din cauza asta am fost extrem de nervos când m-am gândit dacă să te invit sau nu pe barca mea. Mai ales că eşti atât de atrăgătoare.

— Cum aşa, după ce m-ai acuzat că mă port ca un bărbat în loc să-mi folosesc atuurile?!

— M-ai prins! mi-a răspuns, cu un zâmbet larg. Iar acum suntem singuri aici şi s-ar putea să crezi că…

— Theo! Chestia asta devine tot mai ridicolă! Cred că tu ai o problemă, nu eu! i-am aruncat,

deja exasperată de îndărătnicia lui. M-ai invitat pe iaht şi am urcat de bunăvoie şi nesilită de nimeni.

— Da, aşa-i, dar, sincer să fiu, Ally, toată treaba asta… A făcut o pauză, privindu-mă cu ochii lui atât de limpezi. Vreau să spun că însemni atât de mult pentru mine. Şi să mă ierţi dacă mă port ca un idiot, dar a trecut mult timp de când… am mai făcut curte cuiva. Şi nu vreau să interpretezi greşit.

Inima mi s-a înmuiat deodată.

— Ei bine, ce-ar fi să nu mai despici firul în patru şi să te relaxezi puţin? Dacă faci asta, aş putea s-o fac şi eu. Nu uita, *am vrut* să vin aici.

— OK, încerc.

— Bun. Şi acum, am continuat cu ochii pe mâinile mele arse deja de soare, fiindcă încep să arăt ca o roşie răscoaptă, mă duc jos să mă întind puţin. Şi eşti bine-venit să vii şi tu, dacă vrei. M-am ridicat, îndreptându-mă spre scară. Şi promit să nu te dau în judecată pentru hărţuire sexuală. Dimpotrivă, m-am grăbit să adaug, chiar te încurajez s-o faci.

În jos, pe scară, chicoteam la gândul invitaţiei fără echivoc pe care i-o făcusem, întrebându-mă cum avea să reacţioneze el. Când am intrat în cabină şi m-am întins pe pat, mă simţeam total în control. Poate că Theo era şeful pe punte, dar, pe plan personal, între noi trebuia să fie egalitate.

Peste cinci minute, Theo a deschis sfios uşa, cerându-şi mii de scuze pentru că se purtase ca un

idiot. I-am spus să tragă uşa după el şi să vină lângă mine, în pat.

După aceea, toate lucrurile s-au rezolvat. În zilele următoare ne-am dat seama amândoi că relaţia noastră depăşea simpla atracţie fizică – atingând ace! rar triumvirat: trup, suflet şi minte. Iar în final, am simţit şi eu, şi el imensa bucurie că ne descoperiserăm sufletul-pereche.

Relaţia noastră s-a dezvoltat în progresie geometrică, mult mai rapid decât în mod normal, datorită faptului că eram amândoi conştienţi de punctele forte, ca şi de cele slabe ale celuilalt, încântaţi de cât de minunat ne puteam simţi împreună. Am făcut dragoste, am băut vin şi am mâncat peşte proaspăt, prins de Theo de pe barcă, în timp ce eu stăteam sprijinită de el, citind o carte. Imensa dorinţă fizică dintre noi era îngemănată cu un apetit la fel de nestăpânit, acela al fiecăruia de a afla cât mai multe amănunte despre celălalt. Plutind pe marea liniştită, mă simţeam ca într-o dimensiune atemporală, fără nicio altă dorinţă decât să fim numai noi doi.

În a doua noapte împreună, sub stele, stând pe puntea de sus în braţele lui Theo, i-am povestit despre Pa Salt şi surorile mele. La fel ca toată lumea, Theo asculta fascinat strania şi magica poveste a copilăriei mele.

— Aşadar, recapitulând, tatăl tău, poreclit Pa Salt de sora ta mai mare, te-a adus pe tine şi alte cinci fetiţe din peregrinările sale prin lume.

Cumva, în felul în care alţi călători colecţionează magneţi cu peisaje de pus pe frigider.

— Cam aşa ceva, da! Deşi îmi place să cred că sunt mai valoroasă decât un magnet.

— Vom vedea! mi-a spus, mângâindu-mi urechea cu buzele. El v-a crescut pe toate singur?

— Nu. Am avut-o pe Marina, pe scurt – Ma. Pa a angajat-o ca bonă pentru Maia, prima fetiţă adoptată. Noi o considerăm ca o mamă şi o iubim toate foarte tare. Este franţuzoaică şi, de aceea, cu toatele vorbim fluent limba franceză, în afară de faptul că este una dintre limbile oficiale ale Elveţiei. Pa a fost obsedat să fim bilingve, aşa că el vorbea cu noi în engleză.

— A făcut o treabă bună. N-aş fi ştiut niciodată că engleza nu e limba ta maternă, în afară de acest delicios accent franţuzesc, mi-a spus Theo, strângându-mă tare la piept şi sărutându-mă pe creştet. V-a spus el vreodată de ce v-a adoptat pe toate?

— Am întrebat-o odată pe Ma şi ea presupunea că Pa se simţea singur la Atlantis şi că avea un maldăr de bani pe care dorea să-i împartă cu cineva. La fel ca toţi copiii, nu ne-am pus întrebări. Nici n-am avut motive, pentru că formam o familie unită. Pur şi simplu, am acceptat situaţia.

— Sună ca o poveste cu zâne. Binefăcătorul bogat care adoptă şase orfeline. Şi de ce toate fete?

— Circula o glumă prin casă, anume că, după ce-i dăduse primei fetiţe un nume de stea, din constelaţia Cele Şapte Surori, trebuia s-o ţină tot aşa. Un băiat ar fi stricat şirul, i-am răspuns, chicotind. Sinceră să fiu, nu ştiu de ce.

— Deci numele tău corect este Alcyone, cea de-a doua soră? Sună mai bine decât un simplu Al, m-a tachinat el.

— Da, dar nimeni nu-l foloseşte, cu excepţia lui Ma, când se supără pe mine, m-am strâmbat eu. Şi nu care cumva să îndrăzneşti şi tu!

— Îl ador, micul meu pescăruş. Cred că ţi se potriveşte perfect. Şi de ce sunteţi numai şase când, conform mitologiei, ar fi trebuit să fiţi şapte în total?

— Chiar nu ştiu. Ultima soră, pe care ar fi trebuit să o cheme Merope, n-a mai apărut niciodată.

— Într-un fel, e trist.

— Da, deşi având în vedere că cea de-a şasea soră, Electra, a fost un coşmar după ce a adus-o la Atlantis, nu cred că vreuna dintre noi şi-ar fi dorit un alt bebeluş urlător în familie.

— Electra? a recunoscut Theo, imediat, numele. Nu e cumva faimosul supermodel?

— Una şi aceeaşi, da, am replicat în silă din cauza reacţiei lui.

Theo mă privea uluit. Rareori, sau mai degrabă niciodată, nu aduc vorba despre Electra pentru că, imediat, toţi vor să afle cine este cu

adevărat cea mai fotografiată femeie din lume.

— Ia te uită! Şi celelalte surori? a continuat, plin de curiozitate, ceea ce mi-a făcut plăcere, nefiind nevoită să-i dau detalii despre Electra.

— Maia este sora mea mai mare. E translator – îl moşteneşte pe tata în privinţa talentului la limbi străine. Nici nu mai ştiu câte vorbeşte. Şi, dacă crezi că Electra e frumoasă, stai s-o vezi pe Maia! În timp ce eu sunt roşcată şi pistruiată, ea arată ca o divă latino, cu părul negru, des şi cu un ten superb, uşor bronzat. Cu toate astea, are o personalitate complet diferită. E foarte retrasă, a rămas în Atlantis, spunând că vrea să aibă grijă de Pa Salt. Dar noi credem că, de fapt, se ascunde… nu ştim, însă, de ce sau de cine, i-am mai spus, cu un oftat. Sunt sigură că a păţit ceva când studia la universitate. A venit de acolo complet schimbată. Oricum, în copilărie o adoram şi o ador în continuare, chiar dacă în ultimii ani a pus ceva distanţă între noi. Cinstit vorbind, la fel se poartă cu toţi ceilalţi; totuşi, noi două eram cândva foarte apropiate.

— Când ai viaţa ta, tinzi să nu mai ai nevoie de ceilalţi, a murmurat Theo.

— Ce gând profund! l-am tachinat, zâmbind. Da, se pare că ai dreptate.

— Şi cealaltă soră?

— O cheamă Star şi e cu trei ani mai mică decât mine. Practic, face pereche cu CeCe, cea de-a patra soră, adusă de Pa acasă la numai trei luni

după Star şi, de atunci, cele două se poartă de parcă ar fi gemene. După ce şi-au terminat studiile universitare, duc o existenţă nomadă, lucrând pe ici, pe colo, prin toată Europa şi Orientul îndepărtat, deşi acum îşi doresc să locuiască la Londra pentru ca CeCe să urmeze un curs pregătitor de arte frumoase. Dacă mă întrebi cum e Star cu adevărat sau ce talente şi ambiţii are, n-aş putea să-ţi spun, pentru că e total sub influenţa lui CeCe. Chiar o lasă să vorbească în locul ei. CeCe are un caracter puternic, la fel ca Electra. După cum îţi poţi imagina, cele două nu se prea înţeleg. Aşa cum o sugerează şi numele ei, Electra e ca o tornadă, deşi, în interior, pot spune că e foarte vulnerabilă.

— Sunt sigur că surorile tale ar face deliciul oricărui psiholog. Şi cine vine la rând?

— Tiggy, uşor de descris pentru că e pur şi simplu o dulceaţă de fată. A absolvit Facultatea de Biologie şi a lucrat în cercetare la Grădina Zoologică Servion, pe urmă a plecat în Scoţia, unde s-a angajat la o rezervaţie de cerbi. Ea e foarte – căutam cuvântul cel mai potrivit – eterică, cu toate credinţele ei spirituale. Pare că pluteşte undeva între cer şi pământ. Din păcate, am tratat-o fără pic de înţelegere de-a lungul anilor, atunci când ne spunea că auzea voci sau că vedea îngeri în grădină.

— Înseamnă că tu nu crezi în aşa ceva?

— Aş zice mai degrabă că am picioarele bine

înfipte în pământ. Sau mai bine zis în apă, m-am corectat, zâmbind. Am o natură foarte practică şi presupun că, de aceea, surorile mele mi-au căutat întotdeauna sfatul, pentru că eram un fel de lider al micuţului nostru grup. Dar asta nu înseamnă că nu am respect pentru ceea ce nu ştiu sau nu înţeleg. Dar tu?

— Deşi n-am văzut niciodată un înger, ca sora ta, am simţit mereu că o mână protectoare stă întinsă deasupra mea. Mai ales atunci când sunt pe mare. Am trecut şi prin situaţii-limită la bord, dar, până acum, ca să bat în lemn, am reuşit să scap nevătămat. Poate că Poseidon mă apără, ca să folosesc o analogie mitologică.

— Să dea Domnul să fie aşa şi de acum încolo! am murmurat eu, cu fervoare.

— Iar acum ultimul, dar nu cel de pe urmă, povesteşte-mi câte ceva despre incredibilul vostru tată. Theo mă mângâia pe cap. Din ce trăieşte?

— Sinceră să fiu, n-avem habar. Dar orice ar fi, e clar că se descurcă în mod strălucit. Iahtul lui, *Titan,* e un Benetti, i-am spus, încercând să-l fac pe Theo să înţeleagă cât de bogat era Pa.

— Uau! Păi, atunci, iahtul meu arată ca o copaie. Deci, cu palate pe apă şi pe uscat, eşti o adevărată prinţesă.

— Da, cu siguranţă că trăim bine, dar Pa a fost de neclintit în ideea că trebuie să ne câştigăm proprii noştri bani. După majorat, n-a existat vreo *carte blanche* pentru cheltuielile nici uneia dintre

noi, cu excepţia celor destinate educaţiei.

— Un om practic. Eşti apropiată de el?

— O, da, foarte mult. El reprezintă… totul pentru mine şi, de fapt, pentru noi toate. Sunt sigură că fiecare în parte crede că are o relaţie specială cu el. Totuşi, având în vedere pasiunea noastră comună pentru navigaţie, eu am petrecut mult mai mult timp cu el, singuri pe mare. Şi nu m-a învăţat numai navigaţie. Este cel mai bun şi mai înţelept om pe care l-am cunoscut vreodată.

— Să trag concluzia că tu eşti realmente fata lui tata. Mă tem că va trebui să depun mari eforturi ca să mă ridic la nivelul lui, a remarcat Theo, iar mâna lui a lunecat de pe părul meu, pe gât.

— Ei, acum gata cu mine, vreau să aflu şi eu câte ceva, i-am spus, cu atenţia distrasă de mângâierile lui.

— Mai târziu, Ally, mai târziu… Acum ştii bine ce efect are superbul tău accent franţuzesc asupra mea. Aş putea să te ascult toată noaptea.

Theo s-a proptit în cot, s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat apăsat pe gură, aşa că niciunul n-a mai scos un cuvânt.

Capitolul 3

A doua zi de dimineaţă ne-am hotărât să ne ducem la Mykonos ca să ne aprovizionăm, după care Theo m-a strigat de pe puntea de sus.

— Hai, ghiceşte! mi-a zis, împăunându-se.

— Ce e?

— Tocmai discutam la radio cu Andy, unul dintre amicii mei, care are un catamaran în zonă şi mi-a propus să ne întâlnim într-un golf de lângă Delos, să bem ceva. După aceea, mi-a spus în glumă că exact lângă el se află ancorat cel mai grozav super-iaht, numit *Titan,* aşa că o să-l pot vedea şi eu.

— Cum aşa, *Titan?* am exclamat, surprinsă. Eşti sigur?

— Andy mi-a mai spus că este un Benetti şi mă îndoiesc că există un al doilea iaht de felul ăsta. Mi-a mai spus că a văzut încă un palat plutitor apropiindu-se; fiindcă el suferă de claustrofobie, s-a îndepărtat la câteva mile distanţă, aruncând ancora într-un alt golf din apropiere. Aşa că, ce zici, bem o ceaşcă de ceai cu tatăl tău înainte să ne vedem cu Andy?

— Sunt uluită, am replicat, sincer. Pa nu mi-a spus că ar intenţiona să vină aici, deşi ştiu că Egeea e locul lui preferat.

— Ally, probabil că nu se aşteaptă să te vadă în zonă. Când ajungem mai aproape, poţi să verifici cu binoclul dacă e chiar ambarcaţiunea tatălui tău, iar, pe urmă, poţi să-l contactezi pe căpitan prin radio şi să-l anunţi că venim. Ar fi stânjenitor ca, în locul lui, să dăm de vreun oligarh rus cu barca plină de vodcă şi de petrecăreţi. A, mi-am adus aminte, s-a întors Theo spre mine. Nu

cred că tatăl tău îşi închiriază iahtul.

— Niciodată, i-am răspuns, ferm.

— Bine atunci, doamna mea, înarmează-te cu binoclul şi hopa sus, pe punte, în timp ce credinciosul tău căpitan preia timona. Fă-mi semn când vezi *Titanul,* ca să le transmit un mesaj radio că ne apropiem de ei.

În timp ce urcam scara spre punte şi mă instalam ca să aştept apariţia *Titanului* la orizont, mă întrebam cum avea să decurgă întâlnirea dintre omul pe care-l iubeam cel mai mult pe lume şi cel de care mă îndrăgosteam tot mai tare pe zi ce trecea. Încercam să-mi aduc aminte dacă Pa îl întâlnise pe vreunul dintre iubiţii mei. Poate că pe unul singur, pe când urmam şcoala de muzică de la Geneva, dar cred că asta era cam tot. Oricum, până în prezent, nu avusesem o relaţie atât de importantă încât să simt nevoia să-i fac iubitului meu cunoştinţă cu Pa şi cu familia.

Până acum…

Peste douăzeci de minute, un vas cu o formă bine-cunoscută a apărut la orizont şi am fixat binoclul pe el. Şi, da, era în mod clar iahtul lui Pa. M-am întors şi am ciocănit în fereastra din spatele meu, ca să-l fac atent pe Theo. El a încuviinţat din cap şi a ridicat receptorul staţiei de radio.

După aceea, am coborât în cabină, mi-am strâns părul într-o coadă de cal şi am tras pe mine un tricou mai arătos şi nişte pantaloni scurţi, entuziasmată dintr-odată că reuşeam de data asta

să-l surprind eu pe *el.* Din nou pe punte, l-am întrebat pe Theo dacă a primit vreun mesaj de răspuns de la Hans, căpitanul *Titanului.*

— Nu. Am mai trimis un mesaj, dar, dacă nu primim răspuns, se pare că vom da peste ei neanunţaţi. Interesant! Theo a luat binoclul, studiind vasul din apropiere de *Titan*. Îl cunosc pe proprietarul celuilalt palat plutitor. Se numeşte *Olympus* şi îi aparţine unui magnat, Kreeg Eszu. Are o corporaţie, Lightning Communications, care a sponsorizat mai multe regate la care am participat, şi l-am întâlnit de câteva ori.

— Nu mai spune! Eram fascinată. Kreeg Eszu, în felul său, era la fel de faimos ca Electra. Cum arată?

— N-aş zice că mi-a plăcut prea mult de el. Am stat alături la un dineu şi toată noaptea a vorbit despre succesul pe care-l are în afaceri. Iar fiul lui, Zed, e chiar mai rău – un puşti bogat, răsfăţat peste măsură, care crede că banii lui taică-său îl pot scoate din orice încurcătură.

În ochii lui Theo am citit o amărăciune neobişnuită.

Am ciulit urechile. Nu era prima oară când auzeam numele lui Zed Eszu menţionat în preajma mea.

— E chiar atât de rău?

— Da, foarte rău, a reiterat el. O amică a mea s-a încurcat cu el şi a tratat-o ca pe un gunoi. Oricum… Theo a ridicat din nou binoclul. Cred că

ar trebui să mai trimit o radiogramă *Titanului.* Se pare că începe să se mişte. Ally, ce-ar fi să expediezi tu mesajul? Dacă tatăl tău sau căpitanul sunt prin preajmă, ar putea să-ţi recunoască vocea.

Am făcut aşa cum îmi spusese Theo, dar n-am primit niciun răspuns. Şi, în plus, am văzut cum iahtul a prins viteză şi s-a îndepărtat rapid de noi.

— Să ne luăm după el? m-a întrebat Theo, văzând că *Titanul* se topeşte în zare.

— Mă duc să-l sun pe Pa la telefon, i-am spus.

— Între timp îi dau bice şi eu. Cu siguranţă că sunt destul de departe, dar n-am mai încercat niciodată să prind din urmă o astfel de namilă, şi ar fi distractiv.

Lăsându-l pe Theo să se joace de-a şoarecele şi pisica cu iahtul lui Pa, am coborât în cabină, dar a trebuit să mă prind de uşă când ambarcaţiunea a accelerat. După ce am tot căutat prin rucsac, am dat de mobil, fără să reuşesc să-l aduc la viaţă. Parcă mă privea cu reproş, ca un animal de companie neglijat pe care uitasem să-l hrănesc. În mod clar, era descărcat. Am mai răscolit prin rucsac ca să dau de încărcător, pe urmă – ca să mă asigur că se potrivea cu priza de lângă pat. În final, l-am înfipt în ea, rugându-mă în gând ca telefonul să revină curând la viaţă.

Când am ajuns din nou pe punte, Theo redusese viteza la una normală, de croazieră.

— Nicio şansă să-i prindem din urmă. *Titanul*

goneşte cu viteză maximă. L-ai sunat?

— Nu, mobilul meu era descărcat.

— Uite, ia-l pe-al meu!

Theo mi-a întins mobilul şi am tastat numărul lui Pa, dar imediat a intrat mesageria vocală şi am lăsat un mesaj, explicându-i lui Pa situaţia şi rugându-l să mă sune cât de repede putea.

— Parcă tatăl tău ar fugi de noi, m-a înţepat Theo uşor. Poate că nu vrea să fie văzut acum. Oricum, îl sun pe Andy, să-mi spună unde se află exact şi, în schimb, ne întâlnim cu el.

Probabil că arătam foarte derutată, pentru că Theo m-a luat imediat în braţe.

— Draga mea, am glumit! Poate că au avut aparatul închis. Am păţit-o şi altă dată. Să-l suni din nou.

— Da.

Deşi în timp ce ne îndreptam, cu viteză mică, spre Delos, ca să ne întâlnim cu amicul lui Theo, aveam clar în minte faptul că Pa insista mereu ca radioul să fie în funcţiune, iar căpitanul Hans era atent la orice mesaje se primeau pe *Titan.*

Retrospectiv, îmi aduc aminte cât de neliniştită am fost tot restul acelei după-amiezi. Poate că era o premoniţie a ceea ce avea să urmeze.

M-am trezit a doua zi de dimineaţă în braţele lui Theo, după ce ne opriserăm în frumosul şi liniştitul golf Macheres. Îmi simţeam inima grea ta

gândul că aveam să ne îndreptăm spre Naxos în cursul serii. Theo îşi făcea deja planuri pentru competiţia ce urma să înceapă în curând, aşa că zilele minunate petrecute împreună se apropiau de sfârşit.

Revenind cu picioarele pe pământ, lungită goală alături de el, pe puntea de sus, mă forţam să ies din acel minunat cocon ce ne ţinea înlănţuiţi. Telefonul meu era încă la încărcat din ziua precedentă, şi am făcut un gest să mă ridic.

— Unde te duci?

Mâna lui Theo m-a prins din zbor.

— Să-mi iau telefonul. Trebuie să văd ce mesaje am primit.

— Vino repede înapoi!

Aşa am făcut, iar el mi-a cerut să nu-mi deschid încă mobilul. Aşa că a mai trecut o oră până când, în sfârşit, l-am deschis.

Ştiam că, probabil, aveam mesaje de la prieteni şi rude. Dar, în timp ce ridicam mâna lui Theo de pe pântecul meu, uşor, ca să nu-l trezesc, am văzut că primisem un număr foarte mare de SMS-uri. Şi de alerte pe mesageria vocală.

Toate mesajele erau de la surorile mele.

Ally, te rog sună când poţi. Cu drag, Maia.

Ally, CeCe aici. Noi toate încercăm să dăm de tine, trebuie să ne suni neapărat, pe noi sau pe Ma.

Dragă Ally, Tiggy aici. Nu ştim unde eşti, dar trebuie să luăm legătura cât mai repede posibil.

Iar mesajul Electrei mi-a dat un fior de groază pe şira spinării: *Ally, Doamne sfinte! Ce nenorocire! Iau primul zbor de la Los Angeles spre casă.*

M-am ridicat şi m-am dus la probă. Era evident că se petrecuse ceva îngrozitor. Îmi tremurau mâinile atunci când am accesat mesageria vocală, aşteptând să aud ce le făcuse pe surorile mele să mă caute ca nişte disperate.

Şi am aflat.

Bună, CeCe din nou. Toată lumea pare prea speriată ca să te anunţe, dar trebuie să vii imediat acasă, Ally. Îmi pare rău că eu sunt purtătoarea acestei veşti îngrozitoare, dar Pa Salt a murit. Îmi pare nespus de rău… Sună-mă cât poţi de repede.

Probabil că, după înregistrarea mesajului, CeCe crezuse că închisese telefonul, pentru că am auzit-o suspinând.

Am rămas cu ochii aţintiţi în gol, gândindu-mă cum, nu mai departe de ieri, văzusem *Titanul* prin binoclu. *Trebuie să fie o greşeală,* mi-am spus, dar pe urmă am deschis următorul mesaj vocal, al Marinei, mama noastră în toate privinţele, deşi nu ne era mamă biologică. Ea îmi cerea s-o sun degrabă, la fel cum îmi ceruseră Maia, Tiggy şi Electra…

O, Dumnezeule mare!…

M-am sprijinit de parapet, iar mobilul mi-a alunecat din mână, căzând cu zgomot pe punte. M-am aplecat, simţind că-mi fuge tot sângele din

cap şi că eram pe punctul să leşin. Respirând sacadat, m-am prăbuşit pe punte şi mi-am prins capul în mâini.

Nu poate fi adevărat, nu poate fi adevărat... gemeam disperată.

— Draga mea, ce naiba s-a întâmplat? Theo a apărut alături de mine, s-a lăsat în jos şi mi-a ridicat bărbia. Ce este?

N-am putut decât să-i fac semn cu mâna către mobilul căzut pe punte.

— O veste proastă?

Theo a ridicat mobilul, cu o expresie îngrijorată pe faţă. Am încuviinţat din cap.

— Ally, arăţi de parcă ai văzut o fantomă. Hai jos să bei un pahar cu apă.

Cu mobilul într-o mână, m-a ridicat şi m-a dus jos, unde m-a aşezat pe o banchetă de piele. Îmi trecea prin cap ideea idioată cum că, văzându-mă într-un asemenea hal, avea să creadă că eram o neajutorată.

Theo şi-a tras pe el o pereche de pantaloni scurţi, iar mie mi-a pus unul dintre tricourile lui; pe urmă, mi-a adus un pahar mare plin cu coniac şi altul cu apa. Mâinile îmi tremurau atât de tare încât l-am rugat să deschidă el mesageria vocală, ca să ascult şi restul de mesaje. Coniacul mi-a ars gâtul, dar m-a încălzit puţin şi m-a mai calmat.

— Poftim!

Theo mi-a dat mobilul şi am reascultat amorţită mesajul lui CeCe, precum şi pe celelalte,

inclusiv trei de la Maia şi unul de la Marina, pe urmă vocea mai puţin cunoscută a lui Georg Hoffman, despre care-mi aminteam vag că era avocatul lui Pa. În plus, alte cinci încercări, dar, evident, cel care sunase nu ştiuse ce să spună şi închisese telefonul.

Nu-şi lua privirea de pe faţa mea, în timp ce puneam mobilul alături de mine.

— Pa Salt a murit, am şoptit încet.

— O, Doamne sfinte! Cum?

— Nu ştiu.

— Eşti sigură?

— Da! CeCe a avut curajul să-mi spună. Totuşi, nu pot să înţeleg… doar ieri am văzut iahtul lui Pa.

— N-aş putea să-ţi dau o explicaţie pentru asta, iubito! Cel mai bine ar fi să suni imediat acasă.

— Eu… *nu pot.*

— Înţeleg. Vrei s-o fac eu? Dacă îmi dai numărul…

— *NU!* am ţipat la el. Nu, trebuie să mă duc acasă. Imediat!

M-am ridicat privind neputincioasă în jur şi apoi în sus, spre cer, de parcă un elicopter putea să apară din senin şi să mă ducă acolo unde eram atât de grăbită să ajung.

— Ascultă-mă un pic, mă duc să caut pe internet şi să dau câteva telefoane. Mă întorc imediat.

Theo a dispărut sub punte şi am rămas ca o stană de piatră.

Tata… Pa Salt… mort? Îmi venea să râd de cât de ridicolă mi se părea ideea. El era indestructibil, omnipotent, *viu…*

— Doamne, fa să nu fie adevărat!

Tremuram toată de parcă eram în zăpadă, în Alpi şi nu în plin soare, pe Marea Egee.

— OK! mi-a spus Theo după ce s-a întors. Nu mai prinzi zborul de la 2:40 dintre Naxos şi Atena, aşa că va trebui să ajungem acolo pe apă. Mâine-dimineaţă este un zbor de la Atena spre Geneva. Ţi-am făcut rezervare, mai erau doar câteva locuri libere.

— Deci nu pot să ajung acasă azi?

— Ally, e deja 1:30 şi ne trebuie timp ca să ajungem la Atena. Cred că dacă mergem cu viteza maximă, cu o oprire la Naxos ca să luăm combustibil, putem ajunge în port la apusul soarelui. Deşi n-aş spune că sunt fericit să intru pe întuneric în portul Pireu, care e atât de aglomerat.

— Sigur, i-am răspuns, întrebându-mă cum puteam să fac faţă nesfârşitelor ore ce aveau să treacă până să mă văd ajunsă acasă.

— Bun, atunci mă duc să pornesc motorul. Vrei să vii să stai cu mine?

— Puţin mai târziu.

Peste cinci minute am auzit clinchetul ancorei care se ridica, şi duduitul motoarelor. M-am ridicat, m-am dus la pupa şi m-am aplecat peste

bord. Vedeam cum ambarcaţiunea se îndepărta de insula pe care, cu doar o seară înainte, o vedeam ca pe o Nirvāṇa, şi care de acum înainte avea să fie locul în care aflasem că-mi murise tatăl, în timp ce barca prindea viteză, mă simţeam îngreţoşată din cauza şocului şi a vinovăţiei. În ultimele zile dădusem dovadă de un egoism feroce. Mă gândisem numai la *mine,* la fericirea mea alături de Theo.

Şi, în timp ce făceam dragoste cu Theo, tatăl meu zăcea undeva, murind. Cum mi-aş fi putut ierta asta *vreodată*?

Theo s-a ţinut de cuvânt şi am intrat în Pireu la apusul soarelui. În timpul călătoriei agonizasem sprijinită de el, pe când cu o mână ţinea timona, iar cu cealaltă mă mângâia liniştitor pe cap. Am coborât în cabină, iar Theo a pregătit nişte paste, pe urmă m-a hrănit cu lingura, ca pe un copil.

— Vii la culcare? m-a întrebat, şi puteam vedea cât era de obosit. Mâine-dimineaţă ne sculăm la ora 4, ca să ajungem la aeroport.

Am acceptat ştiind că, dacă-l refuzam, ar fi rămas pe punte alături de mine. Pregătită să înfrunt o noapte fără somn, am mers cu Theo în cabină. M-a săltat în pat şi m-a luat imediat în braţe.

— Dacă te ajută cu ceva, Ally, să ştii că te iubesc. Ştiu că te iubesc.

Nemişcată în întuneric, după ce, până acum, nu vărsasem nicio lacrimă, simţeam cum mi se

umezesc obrajii.

— Şi să ştii că nu o spun ca să te consolez. Oricum doream să-ţi fac mărturisirea în seara asta, a adăugat el.

— Şi eu te iubesc, am şoptit.

— Cu adevărat?

— Da.

— Atunci sunt mai fericit decât dacă aş fi câştigat Competiţia Fastnet de anul ăsta. Iar acum încearcă să dormi puţin.

Surprinzător, cu gândul la ceea ce-mi spusese Theo, chiar am adormit.

A doua zi de dimineaţă, în timp ce taxiul de abia înainta prin traficul de coşmar din Atena, l-am văzut pe Theo că se tot uita la ceas.

De obicei eu mă ocupam de asta, monitorizând orele pentru alţii, dar acum eram bucuroasă că o făcea el.

Am ajuns la ghişeul de check-in cu patruzeci de minute înainte de plecarea avionului, exact în momentul în care se pregăteau să închidă.

— Ally, iubito, spune-mi că vei fi OK! Şi eşti sigură că nu vrei să te însoţesc la Geneva?

— Nu, o să fiu bine, i-am răspuns, în timp ce mă îndreptam spre poarta de îmbarcare.

— Ascultă, dacă pot să fac ceva ca să te ajut, sună-mă imediat!

Ajunsesem la capătul cozii care şerpuia printre bariere către controlul de securitate. M-am

întors spre Theo.

— Îţi mulţumesc pentru tot! Te-ai purtat extraordinar.

— Nu spune asta, Ally. Ascultă – m-a tras la pieptul lui – să nu uiţi că te iubesc.

— Aşa o să fac, am şoptit, reuşind să-i zâmbesc uşor.

— Şi oricând simţi că nu mai ai curaj, sună-mă sau trimite-mi un mesaj.

— Promit.

— Şi, apropo, a continuat, dându-mi drumul din braţe, date fiind circumstanţele, te voi înţelege perfect dacă nu mai participi la regată.

— Te anunţ cât de repede pot.

— Vom pierde fără tine, mi-a răspuns, zâmbind. Eşti cel mai bun membru al echipajului pe care l-am avut vreodată. La revedere, iubito!

— La revedere!

M-am aşezat la coadă, o masă de oameni care înaintau cu greu. În timp ce-mi scoteam rucsacul ca să-l pun în aparatul de raze X, am întors capul.

El era încă acolo.

— Te iubesc! mi-a strigat de la distanţă.

Şi, după ce mi-a trimis un sărut, mi-a făcut cu mâna un semn de rămas-bun, apoi a dispărut în mulţime.

Pe când aşteptam să mă îmbarc, lăsând în urmă cele câteva zile de vis, începea să mă doară stomacul la gândul a ceea ce mă aştepta. Am scos mobilul şi l-am sunat pe Christian, pilotul şalupei

noastre, cu care urma să traversez Lacul Geneva spre casă. I-am lăsat un mesaj, rugându-l să vină să mă ia la ora 10.l-am mai cerut să nu le anunţe pe Ma şi pe surorile mele că aveam să vin, spunându-i că plănuiam să le contactez direct.

Dar, după ce am urcat la bord, am descoperit că nu puteam să vorbesc cu ele. Mă îngrozea singurătatea care mă aştepta în următoarele ore. Avionul a început să ia avânt şi s-a ridicat în zbor, trecând pe deasupra Atenei. Mi-am lipit obrazul de geamul rece, simţind cum mă cuprindea panica.

Ca să mai uit de mine, mi-am îndreptat ochii spre prima pagină a *Internaţional Herald Tribune,* pe care mi-l dăduse o stewardesă. Eram pe punctul să las ziarul jos, când am zărit un titlu cu litere îngroşate:

„CADAVRUL UNUI MILIARDAR ADUS DE APE PE O INSULĂ GRECEASCĂ”.

Titlul era însoţit de fotografia unei feţe vag cunoscute, iar mai jos se putea citi subtitlul:

„Kreeg Eszu găsit decedat pe o plajă din Marea Egee”.

Mă holbam şocată la titlu. Theo îmi spusese că iahtul acestuia, *Olympus,* se aflase în preajma celui al lui Pa Salt în golful de lângă Delos…

Lăsând ziarul să cadă, m-am uitat îngrozită pe fereastră. Nu mai înţelegeam nimic…

Trei ore mai târziu, când avionul şi-a început aterizarea pe aeroportul din Geneva, inima îmi bătea atât de tare încât de abia mai reuşeam să respir. Mă duceam acasă şi, de obicei, eram cuprinsă de fericire şi de entuziasm la gândul că persoana pe care o adoram se afla acolo, ca să mă întâmpine cu braţele deschise, în lumea noastră magică. Dar, de data asta, ştiam că el n-avea să se mai afle acolo şi nici n-avea să mă mai întâmpine. Niciodată, de acum înainte.

Capitolul 4

— Vreţi să conduceţi, domnişoară Ally? m-a întrebat politicos Christian, ştiind cât de mult îmi plăcea să accelerez pe apele calme ale Lacului Geneva.

— Azi nu, Christian! i-am răspuns, iar el a dat sumbru din cap, expresia de pe faţa lui confirmându-mi că tot ceea ce ştiam deja era purul adevăr.

A pornit motorul, iar eu m-am aşezat pe unul dintre locurile din spate; ţineam fruntea plecată, fiindcă nu puteam să mă uit în jur şi să-mi amintesc cum Pa Salt mă punea pe genunchii lui când eram mică, lăsându-mă să mă joc cu comenzile şalupei. Şi acum, la numai câteva minute depărtare de locul în care trebuia să mă confrunt cu realitatea crudă şi să recunosc că ţinusem intenţionat telefonul închis, mă întrebam

ce zeu crud mă aruncase de pe culmile fericirii în cea mai abjectă stare de disperare.

De pe lac, tot ceea ce se afla în spatele gardului viu impecabil menit să ascundă casa de privirile indiscrete – arăta neschimbat. Am început să mă rog în gând să fi fost o greşeală, pe când Christian se apropia de ponton. Pe urmă, a sărit pe el ca să lege şalupa de o bornă. Pa avea să apară în orice moment, *trebuia* să vină…

Peste câteva secunde le-am văzut pe CeCe şi pe Star pe pajişte, alergând spre mine. A apărut şi Tiggy şi am auzit-o strigând ceva prin uşa deschisă a casei înainte să ţâşnească după surorile mai mari. Am luat-o şi eu la goană spre ele, dar mi s-au înmuiat genunchii de teamă şi m-am oprit în loc atunci când le-am văzut feţele.

Ally, mi-am spus, *tu eşti lider aici, trebuie să te stăpâneşti…*

— Ally! Of, Doamne, Ally, ce bine că ai venit! Tiggy s-a apropiat prima, în timp ce stăteam nemişcată, încercând să arăt calmă. Şi-a aruncat braţele pe după gâtul meu şi m-a strâns tare la piept. Te-am aşteptat atâtea zile!

După aceea a ajuns CeCe, urmată de Star – umbra surorii ei – care m-au îmbrăţişat în tăcere.

Am văzut lacrimi pe obrajii lor şi ne-am îndreptat către Atlantis.

La vederea casei am simţit un alt junghi în inimă. Pa Salt spunea că aici e regatul nostru secret. Construită în secolul al XVIII-lea, clădirea

chiar arăta ca un castel cu zâne din poveşti, cu cele patru turnuri şi faţada bătând uşor în roz în lumina soarelui – un cămin adăpostit pe propria sa peninsulă şi înconjurat de grădini magnifice. Mă simţeam întotdeauna în siguranţă aici – însă acum, fără Pa Salt, mi se părea că deja arăta pustiu.

Când am ajuns pe terasă, a apărut şi sora mea mai mare, Maia, venind dinspre Pavilionul situat la ceva distanţă de clădirea principală, îi vedeam trăsăturile superbe, marcate de durere, dar, când a dat cu ochii de mine, s-a înseninat pe dată.

— Ally! a exclamat ea, apropiindu-se repede.

— Maia! Ce veste cumplită! i-am spus, în timp ce ne îmbrăţişam.

— Da, absolut îngrozitoare. Dar cum ai aflat? Am tot încercat să dăm de tine în ultimele două zile.

— Haideţi să intrăm şi vă explic.

Maia a rămas puţin în urmă, în timp ce surorile mele se îngrămădeau în jur. Chiar dacă ea era cea mai mare şi la ea apelam când aveam probleme, eu preluam întotdeauna comanda atunci când ne aflam toate la un loc. Evident, cu permisiunea ei.

Ma ne aştepta şi ea în holul de la intrare şi m-a strâns la piept în tăcere, dar cu multă căldură. Îmbrăţişarea ei îmi făcea bine şi m-am agăţat de ea ca un copil. Mi-a părut bine s-o aud că ne invită în bucătărie – călătoria fusese lungă şi doream cu disperare o ceaşcă de cafea.

În timp ce menajera noastră, Claudia, punea apa la fiert, a apărut şi Electra; cu picioarele ei lungi, bronzate, arăta foarte elegantă, deşi purta doar nişte pantaloni scurţi şi un tricou.

— Ally!

M-a salutat scurt şi, de aproape, puteam vedea cât era de obosită, de parcă cineva stinsese scânteile din incredibilii ei ochi de culoarea ambrei. M-a strâns repede la piept şi m-a bătut prieteneşte pe spate.

Le priveam pe rând pe surorile mele, gândindu-mă la cât de rare erau ocaziile când ne revedeam. Iar motivul de acum mă făcea din nou să simt că inima mi-era gata să-mi sară din piept. Deşi doream să aflu ce se întâmplase cu Pa, ştiam că mai întâi trebuia să le spun unde fusesem, ce văzusem acolo şi de ce îmi luase atât de mult timp ca să ajung acasă.

Am respirat adânc înainte să încep.

— Vă spun imediat prin ce am trecut şi mărturisesc că încă sunt confuză.

După ce ne-am aşezat toate la masă, am văzut-o pe Ma că rămăsese în picioare. I-am făcut semn să ia loc.

— Ma, trebuie să auzi şi tu ce spun. Poate găseşti o explicaţie.

După ce s-a aşezat şi Ma, am încercat să-mi pun ordine în gânduri, ca să pot explica apariţia *Titanului* în raza binoclului meu.

— Deci mă aflam pe Marea Egee, pregătindu-

mă pentru Regata Cidadelor de săptămâna viitoare, când un amic navigator m-a invitat să petrec weekendul la bordul iahtului său. Vremea era fantastic de bună şi mi se părea extraordinar să am prilejul să mă relaxez puţin înainte de competiţie.

— Cum îl cheamă? s-a interesat Electra, aşa cum mă aşteptam.

— V-am spus, un amic, am evitat eu întrebarea. Deşi aş fi dorit să le povestesc despre Theo, nu era deloc momentul potrivit. Oricum, am continuat, în urmă cu două zile amicul meu mi-a spus că un cunoscut de-al lui, navigator, i-a transmis un mesaj prin radio, informându-l că zărise *Titanul…*

Am sorbit puţină cafea şi, pe urmă, am încercat să le descriu toată întâmplarea, cum mesajele noastre prin radio n-au primit răspuns şi cât de nedumerită am fost să văd că ambarcaţiunea lui Pa Salt dispare în mare viteză la orizont. Cu toatele îmi sorbeau cuvintele şi am văzut privirea tristă schimbată de Ma cu Maia. Am respirat din nou adânc şi am continuat, povestindu-le că, din cauză că n-am avut semnal în zonă, am primit mesajele lor de abia în urmă cu o zi. Mă uram pentru minciună, dar nu puteam să le spun că închisesem intenţionat telefonul. Totodată, n-am pomenit nimic despre *Olympus* – al doilea mega-iaht zărit în acelaşi golf.

— Şi, acum, poate cineva să-mi spună ce naiba

se petrece? Şi de ce iahtul lui Pa Salt se afla în Grecia, când el era deja… mort?

Ne-am întors cu toatele spre Maia. Ştiam că îşi cântărea bine cuvintele.

— Ally, Pa Salt a suferit un atac de cord cu trei zile în urmă. Nu s-a mai putut face nimic.

Auzind spusele ei, îmi era acum mai clar decât oricând că totul se sfârşise. În timp ce încercam să-mi stăpânesc lacrimile, ea a continuat.

— Conform dorinţei sale, trupul i-a fost dus pe *Titan,* iar apoi – pe mare, pentru că înainte de a muri şi-a exprimat dorinţa să-şi doarmă somnul de veci precum marinarii. Nu dorea să ne îndurereze.

O priveam cu ochii mari.

— O, Doamne! am şoptit. Atunci înseamnă că am asistat la funeraliile lui. Nu-i de mirare că iahtul s-a îndepărtat cât mai repede de noi. Eu…

Nemaiputând să mă stăpânesc, mi-am luat capul în mâini şi am început să respir adânc, ca să-mi domolesc panica teribilă, iar surorile m-au înconjurat, încercând să mă consoleze. Nu eram obişnuită să-mi manifest emoţiile în faţa lor, aşa că m-am trezit că-mi cer scuze.

— Trebuie să fii teribil de şocată acum, când realizezi ce s-a întâmplat de fapt sub ochii tăi, pe mare. Ne pare rău, Ally! mi-a spus Tiggy cu blândeţe.

— Mulţumesc, am reuşit să-i răspund, şi am murmurat nişte platitudini, anume că-l auzisem cândva pe Pa spunând că vrea, după moarte, să

ajungă pe fundul mării. Ce coincidenţă ridicolă să dau peste *Titan,* la bordul căruia Pa Salt îşi făcea ultima călătorie; gândul ăsta îmi făcea atât de rău încât trebuia neapărat să ies afară, să iau o gură de aer curat. V-ar deranja dacă m-aţi lăsa puţin singură? le-am întrebat pe un ton cât mai calm.

Au încuviinţat din cap, iar eu am ieşit din bucătărie, auzind în urma mea un cor de vorbe pline de compătimire.

În hol m-am oprit derutată, neştiind încotro s-o iau pentru că, oricum, nu mai era nimeni acolo pentru mine. M-am poticnit pe când ieşeam pe uşa grea de stejar, cu singura dorinţă să pot respira. Automat, am luat-o în jos, spre lac, şi, uşurată, am văzut că *Las*erul era legat la mal. M-am urcat la bord, am ridicat pânzele şi am desfăcut parâma.

Îndepărtându-mă de mai şi simţind că vântul era prielnic, am mai înălţat o pânză şi am navigat cu toată viteza de-a lungul lacului. În cele din urmă, după ce am obosit, am aruncat ancora în dreptul unei insuliţe adăpostite de o peninsulă stâncoasă.

Aşteptam ca gândurile să mi se mai domolească şi apoi să încerc să pun cap la cap cele auzite. Dar totul mi se încâlcea în minte, aşa că am stat acolo, privind ţintă apa ca o idioată, fără nicio idee salvatoare şi dorind, totuşi, ca o minune să mă facă să înţeleg ce se întâmplase. Dar mintea refuza în continuare să accepte realitatea devastatoare. Să fiu prezentă la ceea ce

fuseseră funeraliile lui Pa Salt… cum de se nimerise să fiu eu acolo, ca să văd? Exista vreun motiv? Sau fusese numai o coincidenţă?

Treptat, când bătăile inimii mi s-au mai domolit şi creierul a început să funcţioneze, realitatea crudă m-a izbit din nou. Pa Salt dispăruse şi, probabil, nu exista niciun motiv rezonabil. Iar dacă eu, o perpetuă optimistă, trebuia să trec prin asta, însemna că trebuia să accept realitatea. Însă totul era diferit faţă de alte dăţi când mă confruntasem cu lucruri rele, pentru că acum nimeni şi nimic nu mă mai putea scoate din jalea adâncă în care mă cufundasem. Oriunde mă uitam, nu vedeam nicio cale de salvare şi niciodată nu aveam să uit cum tatăl meu mă părăsise fără să ne luăm rămas-bun.

Am stat nemişcată mult timp, conştientă că încă o zi trecea aici, pe pământ, fără ca el să fie prezent. Şi mai trebuia să mă lupt şi cu vinovăţia mea pentru că îmi pusesem fericirea personală pe primul plan atunci când surorile mele – şi Pa – avuseseră nevoie disperată de mine. Cu lacrimile rostogolindu-mi-se pe obraz, am ridicat ochii spre cer şi l-am implorat pe Pa să mă ierte.

Am băut puţină apă, pe urmă m-am lungit pe punte, lăsând briza caldă să danseze pe deasupra mea. Mişcarea legănată a bărcii mă alina, la fel ca întotdeauna, şi aproape că am aţipit.

Ally, tot ce avem este secunda de faţă. Să nu uiţi asta niciodată.

Mi-am amintit că el spunea des acest lucru. Şi chiar dacă îmi era ruşine de ceea ce făcusem pe când poate că Pa îşi dădea ultima suflare – acea suprapunere deplină a proceselor ce definesc începutul unei vieţi şi sfârşitul ei –, mi-am spus că n-ar fi contat nici pentru el, nici pentru univers dacă, pur şi simplu, aş fi băut o ceaşcă de ceai sau aş fi dormit buştean. Şi mai ştiam că tata ar fi fost foarte fericit să mă ştie împreună cu un om precum Theo.

Când am pus cap compas spre Atlantis, mă simţeam puţin mai calmă. Mai era totuşi o informaţie pe care nu o împărtăşisem nimănui: cum de ajunsesem să dau de iahtul lui Pa. Ştiam că trebuia să discut asta cu cineva, ca să-mi dau seama ce semnificaţie putea să aibă.

La fel ca în orice familie numeroasă, existau grupuri mai mici în interiorul tribului, Maia şi cu mine fiind cele mai mari şi mai apropiate – aşa că m-am hotărât să discut cu ea.

L-am legat pe *Laser* la ponton şi m-am îndreptat spre casă, respirând mai uşor, de parcă greutatea de pe piept nu mai era atât de apăsătoare. Am auzit-o pe Marina gâfâind, căci alergase după mine pe pajişte, şi i-am zâmbit.

— Ally, ai fost pe lac cu *Laser*?

— Da. A trebuit să-mi pun puţină ordine în gânduri.

— Fetele au plecat după tine pe lac.

— Toate?

— Nu şi Maia. S-a închis în Pavilion ca să lucreze.

Am schimbat o privire cu ea şi mi-am dat seama cât de mult o afecta moartea lui Pa, deşi punea întotdeauna în prim-plan necazurile şi grijile noastre. Era, evident, foarte îngrijorată în legătură cu Maia. Simţisem mai de mult că era favorita ei.

— Mă duceam s-o văd, aşa că ne vom ţine de urât una alteia.

— În acest caz spune-i, te rog, că Georg Hoffman, avocatul tatălui vostru, va sosi în scurt timp, dar mai întâi vrea să discute ceva cu mine, nu-mi pot imagina de ce. Aşa că, peste o oră, vă rog să veniţi şi voi.

— Aşa vom face.

Ma mi-a strâns mâna cu recunoştinţă şi s-a îndreptat spre clădirea principală.

Când am ajuns la Pavilion, am ciocănit uşor la uşă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Ştiind că Maia o lăsa de obicei deschisă, am intrat şi am strigat-o. Ajungând în salon, am văzut-o ghemuită pe canapea, dormind, cu trăsăturile ei perfecte relaxate şi cu părul des, lucios, aranjat frumos în jurul feţei de parcă poza. Când m-am apropiat, a sărit în sus.

— Maia, îmi pare rău! Ai reuşit să adormi.

— Cred că da, a replicat, roşind.

— Ma spune că fetele au plecat pe lac, aşa că m-am gândit să vin aici, să vorbesc cu tine. Te

deranjez?

— Deloc.

Era clar că dormise profund şi, ca să-i dau timp să se trezească, m-am oferit să fac un ceai. Când ne-am aşezat, cu ceştile aburinde în mâini, mi-am dat seama că ale mele tremurau şi că aveam nevoie să beau ceva mai tare ca să-i pot istorisi povestea mea.

— Am nişte vin alb în frigider, mi-a spus Maia, zâmbind înţelegător, şi m-am dus să-mi umplu un pahar.

După ce am luat o gură, mi-am adunat toate forţele şi i-am povestit că văzusem mega-iahtul lui Kreeg Eszu alături de cel al lui Pa, cu două zile în urmă. Surprinsă, am văzut-o că păleşte şi, chiar dacă acum ştia ce se întâmplase la bordul *Titanului,* Maia arăta cu mult mai şocată decât mă aşteptasem. Am văzut-o cum încerca să-şi revină şi, pe urmă, să mă liniştească.

— Ally, te rog, uită de asta! E irelevant. Dar faptul că tu ai fost acolo şi ai văzut locul ales de Pa pentru odihna lui de veci e, de fapt, un lucru bun. Poate că, aşa cum a propus Tiggy, ne vom duce acolo spre sfârşitul verii ca să aruncăm o coroană de flori pe apă.

— Cel mai rău e că mă simt atât de vinovată! am exclamat eu fără să mă mai pot stăpâni.

— Dar de ce?

— Pentru că… acele câteva zile au fost atât de frumoase. Iar eu am fost atât de fericită – mai

fericită decât oricând în viaţa mea. Şi adevărul e că n-am vrut să mă contacteze nimeni, aşa că am închis mobilul. Şi, în timpul ăsta, Pa era pe moarte! Exact când a avut nevoie de mine – eu nu am fost lângă el.

— Ally, Ally…! maia s-a apropiat de mine, dându-mi la o parte şuviţele de păr căzute pe faţă, pe urmă m-a luat în braţe şi a început să mă legene uşor. Niciuna dintre noi n-am fost lângă el. Şi, sinceră să fiu, cred că aşa a vrut Pa. Adu-ţi aminte că eu am locuit mereu aici, dar, în acel moment, chiar şi eu eram departe. Şi, din cele spuse de Ma, n-am fi putut să facem nimic.

— Da, ştiu. Dar simt că mai aveam atâtea lucruri despre care voiam să vorbesc cu el, să-i cer sfatul, iar acum el nu mai este.

— Cred că toate simţim la fel. Dar măcar suntem împreună.

— Da, aşa e. Maia, îţi mulţumesc! Nu ţi se pare uimitor cum vieţile noastre s-au întors cu susu-n jos în numai câteva ore?

— Da, ai dreptate şi, cândva, a adăugat ea cu un zâmbet, aş vrea să aflu motivul fericirii tale.

Gândul mi-a zburat la Theo şi am simţit imediat o stare de bine.

— Cândva îţi voi spune, promit! Însă nu acum. Dar tu, Maia, ce mai faci?

— Sunt bine, a ridicat ea din umeri. La fel de şocată ca voi toate.

— Da, aşa e, şi nu cred că ţi-a fost uşor să le

spui surorilor. Îmi pare rău că n-am fost aici să te ajut.

— Ei bine, măcar acum eşti aici şi asta înseamnă că ne putem întâlni cu Georg Hoffman iar, după aceea, ne vom vedea mai departe de vieţile noastre.

— O, da, i-am spus, privindu-mi ceasul. Am uitat să-ţi spun că Ma ne aşteaptă peste o oră. Cred că el poate sosi dintr-o clipă în alta. Însă a vrut să discute mai întâi cu ea. Aşa că, am oftat, sper că pot să mai beau un pahar înainte să plecăm.

Capitolul 5

La ora şapte ne-am îndreptat amândouă către casă pentru întâlnirea cu Georg Hoffman. Surorile ne aşteptau deja pe terasă, bucurându-se de ultimele raze de soare, însă tensiunea plutea în aer. Ca de obicei, Electra încerca să-şi ascundă nervozitatea făcând nişte comentarii sarcastice la adresa înclinaţiei lui Pa Salt spre dramă şi mister. În final, Marina a intrat însoţită de Georg, un bărbat înalt, cu părul grizonant, îmbrăcat într-un costum ireproşabil, gri-închis – prototipul avocatului elveţian de succes.

— Îmi pare rău, fetelor, că a trebuit să aşteptaţi, dar am avut ceva de organizat! ni s-a adresat el. Vă prezint condoleanţele mele. A dat mâna cu noi, pe rând. Pot să iau loc?

Maia i-a făcut semn spre un scaun de lângă ea şi Georg s-a aşezat. Era şi el nervos, mi-am dat seama de asta după faptul că-şi tot învârtea ceasul scump, dar discret, în jurul încheieturii. Marina s-a scuzat şi a intrat în casă, lăsându-ne singure cu el.

— Ei bine, fetelor, a început, îmi pare foarte rău că vă întâlnesc pentru prima dată în împrejurări atât de tragice. Dar, desigur, prin intermediul tatălui vostru vă cunosc destul de bine. Încep prin a vă spune că v-a iubit pe toate foarte mult, a adăugat Georg, pe a cărui faţă se putea citi o emoţie sinceră. În plus, era enorm de mândru de realizările voastre. Am vorbit cu el chiar înainte de a… ne părăsi, şi a vrut să vă spun toate astea.

Înainte să deschidă dosarul de pe masă, ne-a privit plin de blândeţe.

— În primul rând, vă asigur că, din punct de vedere financiar, vă veţi bucura toată viaţa de un anumit nivel de trai. Totuşi, tatăl vostru a fost ferm pe poziţia că nu trebuie să deveniţi nişte prinţese leneşe, aşa că venitul lăsat vă va permite o existenţă decentă, dar nu una de lux. Dacă doriţi mai mult, va trebui să vă câştigaţi singure restul de bani, la fel cum a făcut-o el. Vă mai informez că moşia de aici este dată spre păstrare pentru voi toate, adică va fi inclusă într-un trust a cărui administrare îmi revine mie. În cazul în care aveţi vreo problemă sau doriţi să faceţi o investiţie,

sunteţi libere să mă contactaţi.

Ascultam cu multă atenţie toate cele spuse de el.

— Şi această casă a fost inclusă în trust, iar Claudia şi Marina au acceptat cu plăcere să rămână aici şi să aibă grijă de ea. În ziua dispariţiei ultimei surori trustul va fi desfiinţat, iar Atlantisul va fi vândut, urmând ca banii să fie împărţiţi moştenitorilor voştri. Dacă nu vor exista moştenitori, banii vor fi dirijaţi spre o societate de caritate aleasă de tatăl vostru. Personal, a comentat Georg pe un ton mai puţin oficial, cred că a procedat foarte inteligent, asigurându-se că această casă va putea fi folosită de voi tot restul vieţii, adică va fi un loc sigur, unde să vă puteţi întoarce oricând. Dar ultima lui dorinţă a fost să vă luaţi, totuşi, zborul, şi să vă modelaţi singure destinul.

Am schimbat priviri între noi, întrebându-ne ce schimbări aveau să aducă aceste prevederi. Privitor la mine, mi-am spus că viitorul meu n-avea să fie afectat din punct de vedere financiar. Fusesem întotdeauna independentă şi muncisem din greu pentru tot ceea ce obţinusem. Cât despre destinul meu… m-am gândit imediat la Theo şi la speranţele legate de el.

— Şi, acum, a spus Georg, scoţându-mă din gândurile în care mă cufundasem, tatăl vostru v-a mai lăsat ceva, aşa că vă rog să veniţi cu mine.

L-am urmat pe Georg fără să ştim care era

destinaţia. După ce am trecut de casă şi am traversat grădinile, am ajuns în locul preferat de Pa Salt, ascuns după un gard viu, tuns impecabil. Am fost întâmpinate acolo de o explozie de culori de la straturile de levănţică, gălbenele şi alte flori care atrăgeau fluturii în timpul verii. Banca lui preferată era înconjurată de trandafiri albi căţărători şi, în seara asta, parcă îşi plecau cu toţii capul spre locul unde şedea el de obicei. Îi plăcea să ne urmărească cum ne jucăm pe micul promontoriu de la marginea lacului. Îmi aminteam cum, la şase ani, mă luptam să vâslesc într-o micuţă canoe de culoare verde primită în dar de ziua mea.

— Uitaţi-vă aici! ne-a făcut Georg semn spre centrul terasei.

O sculptură ciudată apăruse acolo peste noapte, aşezată pe un soclu de piatră înalt până la şoldul meu. Ne-am adunat cu toatele în jur, pline de curiozitate. Un glob auriu era fixat pe o săgeată subţire de metal, înconjurat de inele concentrice, tot din metal. Zărind conturul continentelor şi oceanelor, gravat delicat pe globul auriu, mi-am dat seama că era cel pământesc, săgeata fiind îndreptată către Steaua Nordului. Ecuatorul era marcat de un inel mai lat, pe care erau gravate cele douăsprezece semne zodiacale. Arăta ca un instrument străvechi de navigaţie, dar ce dorise, oare, Pa să ne spună cu asta?

— E o sferă armilară, a declarat Georg şi ne-a

explicat apoi că aceasta avea o existenţă de mii de ani, fiind folosită de grecii antici ca să determine poziţia stelelor, precum şi orele zilei.

Înţelegând acum la ce folosea, mă minunam de cât de strălucit era acel design străvechi. Cu toatele o admiram cu glas tare, dar Electra a rupt vraja imediat:

— Ei bine, da, dar ce are asta de a face cu noi?

— Nu e rolul meu să vă explic, aproape că s-a scuzat Georg. Deşi, dacă vă uitaţi mai bine, veţi vedea că pe inele apar numele voastre.

Adevărat: numele noastre erau gravate pe metal cu litere elegante, bine definite.

— Uite-l pe al tău, Maia! i-am făcut semn surorii mele. Apar nişte cifre după nume şi mi se pare că arată ca un set de coordonate.

Când am găsit şi numele meu, am fost sigură că într-adevăr erau coordonate geografice.

Dincolo de coordonate apăreau nişte inscripţii. Maia ne-a spus că sunt în limba greacă şi că avea să ni le traducă mai târziu.

— OK, deci avem aici o sculptură foarte frumoasă în mijlocul terasei, spuse CeCe, care ajunsese la capătul răbdării. Dar ce vrea asta să însemne pentru noi?

— Din nou, nu eu sunt în măsură să vă lămuresc, a replicat Georg. Iată, Marina toarnă nişte şampanie în cupe, conform instrucţiunilor lăsate de tatăl vostru. A dorit să închinaţi în memoria lui. După aceea, fiecare dintre voi vă

primi un plic din partea lui şi sper că acolo veţi găsi toate explicaţiile pe care le căutaţi.

În drum spre terasa conacului, mă tot gândeam la locurile pe care le-ar fi putut indica acele coordonate. Tăcusem cu toatele, încercând să descifrăm ce dorise tatăl nostru să ne spună. În timp ce Ma umplea paharele cu şampanie, mă întrebam cât de multe ştia ea despre cele întâmplate în acea seară, dar expresia ei era impasibilă.

Georg a ridicat paharul.

— Să închinăm în cinstea vieţii extraordinare a tatălui vostru. Pot numai să vă spun că acestea sunt funeraliile pe care şi le-a dorit, cu toate fiicele lui prezente aici, în Atlantis, locul în care a trăit fericit alături de voi în toţi aceşti ani.

— În cinstea lui Pa Salt! am spus cu toatele, ridicând paharele.

Pe când sorbeam din şampanie în tăcere, reflectam la cele văzute, dorindu-mi cu disperare să găsesc nişte răspunsuri.

— Şi când primim scrisorile? l-am întrebat pe Georg.

— Mă duc să vi le aduc acum.

Avocatul s-a ridicat de la masă.

— Ei bine, ăsta-i cel mai bizar priveghi la care am luat parte vreodată! a exclamat CeCe.

— Aş mai vrea un pahar de şampanie, i-am cerut lui Ma, în timp ce tot felul de întrebări zburau în jurul mesei, iar Tiggy plângea încetişor.

— Aş fi vrut numai ca el să fie aici, să ne explice tot, a murmurat ea.

— Dar nu este, draga mea! i-am răspuns, simţind atmosfera încărcată de suferinţă şi dezamăgire. Cumva, mi se pare potrivit. A vrut să ne uşureze viaţa tuturor. Şi, acum, trebuie să fim alături unele de altele.

Toate surorile au dat triste din cap, chiar şi Electra, şi i-am strâns cu blândeţe mâna lui Tiggy, pe când Georg se întorcea pe terasă. A aşezat şase plicuri mari, groase, pe masă. Am văzut că fiecare dintre ele purta câte un nume, scris chiar de mâna lui Pa.

— Le-am primit cam cu şase săptămâni în urmă, a spus Georg. În eventualitatea decesului său, tatăl vostru mi-a cerut să vi le înmânez.

— Le deschidem acum sau mai târziu, când suntem singure? l-am întrebat.

— El n-a menţionat nimic în sensul ăsta. A spus doar că le puteţi deschide atunci când vă veţi simţi pregătite s-o faceţi.

Când m-am uitat la surorile mele, mi-am dat seama că toate preferau să-şi deschidă plicul în intimitate.

— Deci, mi-am făcut datoria! a spus Georg în final. Ne-a dat fiecăreia din noi cartea lui de vizită, asigurându-ne că uşa lui avea să fie mereu deschisă pentru noi. Deşi sunt sigur, a continuat, cunoscându-l bine pe tatăl vostru, că a anticipat tot ceea ce v-aţi putea dori. Aşa că e timpul să

plec. Vă prezint încă o dată condoleanţele mele.

Mi-am dat seama cât de greu îi fusese să ne transmită moştenirea misterioasă a lui Pa şi am fost bucuroasă când Maia i-a mulţumit în numele nostru.

— La revedere! Ştiţi unde sunt, dacă aveţi nevoie de mine.

Apoi a zâmbit trist şi a plecat.

Imediat s-a ridicat şi Ma.

— Cred că trebuie să mâncăm ceva. Îi voi spune Claudiei să ne servească cina aici.

După care a dispărut şi ea în casă.

Uitasem complet de masă toată ziua, iar acum eram obsedată de scrisori şi de sfera armilară.

— Maia, crezi că poţi să ne traduci citatele de pe sferă?

— Sigur că da, mi-a răspuns ea. Între timp, Marina şi Claudia au revenit cu farfurii şi tacâmuri. După ce mâncăm.

Electra a aruncat o privire spre cele de pe masă şi s-a ridicat să plece.

— Sper că nu vă supăraţi pe mine, dar nu mi-e foame.

După ce Electra a plecat, CeCe s-a întors spre Star.

— Ţie ţi-e foame?

Star îşi strângea cu putere plicul în mână.

— Cred că ar trebui să mâncăm ceva, a şoptit ea.

Sigur că era un lucru de bun-simţ, aşa că toate

cinci ne-am forţat să înghiţim bucăţi de pizza făcută în casă şi nişte salată. Pe urmă surorile au plecat una după alta, până când n-am mai rămas decât Maia şi cu mine.

— Maia, te deranjează dacă mă duc şi eu la culcare? Sunt epuizată.

— Nici vorbă, mi-a răspuns ea. Eşti încă în stare de şoc.

— Da, cred că da. M-am ridicat şi am sărutat-o pe obraz. Noapte bună, draga mea Maia!

— Noapte bună!

Mă simţeam vinovată că o lăsam singură la masă, dar, la fel ca celelalte, aveam nevoie să petrec un pic de timp doar cu mine însămi. Iar scrisoarea din mână parcă îmi ardea vârfurile degetelor, întrebându-mă unde puteam sta liniştită, m-am gândit că dormitorul din copilărie ar fi fost cel mai potrivit, aşa că am urcat cele două etaje.

Toate camerele noastre se aflau la etajul de sus al casei şi, când eram mici, mă jucam de multe ori cu Maia de-a prinţesele în turnul vrăjit. Camera mea era luminoasă şi simplu decorată, cu pereţii de nuanţa magnoliei şi perdele cu dungi albe şi albastre. Tiggy spusese odată că arăta ca o cabină de pe un vechi vapor. Oglinda rotundă avea în jur un colac de salvare pe care era scris „SS Ally”, un cadou de Crăciun primit de la Star şi CeCe în urmă cu mulţi ani.

M-am aşezat pe pat, privindu-mi plicul. Poate

că surorile mele le desfăcuseră deja pe ale lor, ori poate că mai aşteptau, trepidând la gândul a ceea ce ar fi putut să conţină. Dintre noi toate, eu mă repezeam prima să-mi deschid cadourile de Crăciun sau pe cele primite de ziua mea, iar acum simţeam acelaşi impuls. După ce am tăiat plicul şi am scos o foaie groasă de hârtie, am tresărit de uimire atunci când pe plapumă s-a rostogolit ceva mic şi solid. Era o broscuţă mică, maro.

După ce am studiat-o atent, ruşinându-mă de mine însămi pentru că o crezusem vie, am aşezat micul model în palmă. Broasca avea pete galbene pe spate şi ochi blânzi, expresivi. Îi mângâiam suprafaţa netedă, uimită de ceea ce Pa Salt alesese să-mi pună în plic. Din câte îmi aminteam, niciuna dintre noi nu avusese vreo slăbiciune faţă de brotaci. Poate că era o glumă de-a lui şi aveam să găsesc explicaţia în scrisoare. Am început să citesc.

Atlantis
Lacul Geneva
Elveţia

Draga mea Ally,

În timp ce scriu această epistolă parcă te am în faţa ochilor – cea de a doua fiică a mea, frumoasă şi energică – şi te văd cum sorbi cuvintele, grăbită să ajungi cât mai repede la sfârşit. Iar apoi să reciteşti scrisoarea pe îndelete.

Vei şti atunci că nu mai sunt alături de voi şi,

cu siguranţă, tu şi surorile tale veţi trece printr-un mare şoc. Mai ştiu şi că, fiind cea mai optimistă dintre toate, cu o dragoste de viaţă care m-a făcut şi pe mine s-o iubesc mai mult, vei fi foarte îndurerată, dar la fel de sigur sunt că îţi vei reveni, aşa cum ai făcut mereu, şi vei merge mai departe. Exact asta trebuie să faci.

Poate că, dintre toate fiicele mele, tu îmi semeni cel mai mult. Nu pot decât să-ţi spun că am fost întotdeauna mândru de tine; sper şi mă rog ca tu să continui să trăieşti de maniera în care ai făcut-o până acum, deşi eu n-am să-ţi mai fiu alături şi nici n-am să mai veghez asupra ta. Cel mai mare duşman al oricărui om este teama, iar faptul că tu eşti neînfricată e cel mai preţios dar cu care ai fost înzestrată. Draga mea Ally, să nu cumva să te schimbi acum, când te confrunţi cu cea mai grea încercare din viaţa ta.

În afară de faptul că am dorit să-mi iau adio de la voi, mai am un motiv pentru care v-am scris aceste scrisori. Cu mult timp în urmă am hotărât să vă ofer o cheie, cu ajutorul căreia să vă descoperiţi originile. Să nu înţelegeţi că aş vrea s-o faceţi imediat, dar nu se ştie ce se poate întâmpla în viitor. Sau când s-ar putea să aveţi nevoie ori să doriţi să aflaţi acest lucru.

Ai văzut deja sfera armilară şi coordonatele lăsate pe ea. Cele din urmă indică un loc de unde poţi să îţi începi călătoria. Pe un raft din biroul meu, se găseşte o carte veche, scrisă de un om

care a murit demult, pe nume Jens Halvorsen. Din ea vei afla multe alte lucruri, şi poate că te va ajuta să hotărăşti dacă vei voi sau nu să explorezi locul în care te-ai născut. În cel dintâi caz, sunt sigur că ai suficiente resurse ca să descoperi tot adevărul.

Draga mea, te-ai născut cu multe daruri – aproape cu prea multe, după cum mi s-a părut uneori. Şi îţi spun că, atunci când eşti prea binecuvântat, poate fi la fel de greu ca atunci când n-ai avut parte de astfel de daruri. Mă mai tem că, datorită pasiunii noastre comune pentru mare, s-ar putea ca eu să te fi deturnat de la o altă cale care-ţi era deschisă. Eşti o muziciană înnăscută şi-mi plăcea nespus să te aud cântând la flaut. Dacă eu am fost acela care te-a îndepărtat de cariera muzicală, te rog să mă ierţi, însă vreau să ştii că zilele petrecute cu tine pe lac au fost printre cele mai fericite din viaţa mea. Aşa că îţi mulţumesc din suflet.

Alătur în plic unul dintre cele mai preţioase lucruri ale mele. Chiar dacă nu vrei să-ţi descoperi trecutul, păstrează-l bine, şi, cândva, dă-l mai departe copiilor tăi.

Draga mea Ally, sunt sigur că, după lovitura primită, tenacitatea şi latura ta pozitivă te vor ajuta să faci orice vei dori şi împreună cu cine vei dori. Trăieşte-ţi viaţa din plin, nu irosi nici măcar o secundă, promiţi?

Voi veghea mereu asupra ta.

Cu drag, Pa Salt x

Exact cum ghicise Pa, a trebuit să recitesc scrisoarea. Şi mai ştiam că aveam să o recitesc de mai multe sute de ori în zilele şi în anii următori.

M-am lăsat pe perne cu broscuţa în palmă, fără să fi aflat ce putea să însemne ea. Întorceam pe toate feţele, în minte, cele scrise de Pa. Apoi mi-am zis că aveam să discut toate astea cu Theo, gândindu-mă că el m-ar fi putut ajuta să înţeleg totul pe deplin. Instinctiv, am vârât mâna în poşetă după telefon, dar mi-am amintit că-l lăsasem la încărcat în bucătărie după ce sosisem de dimineaţă.

Am mers pe coridor în vârful picioarelor, ca să nu-mi deranjez surorile. Văzând uşa Electrei întredeschisă, am aruncat o privire, crezând că dormea. Însă ea şedea pe pat, cu spatele la mine, şi bea ceva dintr-o sticlă. Apă – am crezut, mai întâi, apoi mi-am dat seama că era o sticlă de vodcă. Electra i-a pus dopul şi a vârât-o sub pat.

N-am vrut ca ea să ştie că eram acolo şi am coborât scara în vârful picioarelor, tulburată de ceea ce văzusem. Dintre noi toate, Electra era de departe cea mai preocupată de sănătatea ei, aşa că m-a uimit faptul că bea alcool la o oră atât de târzie din noapte. Dar poate că, în momentul trist şi dificil în care ne găseam, regulile obişnuite nu se mai aplicau.

Instinctiv, m-am oprit pe palierul din mijloc şi

m-am îndreptat către camerele de la etajul unu, care fuseseră ale lui Pa, pătrunsă de nevoia bruscă de a-l simţi aproape.

Am deschis uşa şi, când am văzut patul de o persoană pe care, poate, tata îşi dăduse sufletul, m-au podidit lacrimile. Camera era atât de diferită de restul casei – spartană, cu podele lustruite din lemn şi patul cu ramă tot din lemn, având alături o noptieră veche de mahon. Pe ea se afla ceasul deşteptător al lui Pa. Mi-am amintit cât de tare mă fascina pe când eram mică. Pa mă lăsa să apăs butonul de alarmă şi nu mă mai opream din râs când aceasta pornea.

— Trebuie să-l întorc în fiecare zi, altfel nu mai ticăie, îmi spunea.

Am intrat şi m-am aşezat pe pat. Cearşafurile erau netede, imaculate. Am întins mâna şi am mângâiat perna pe care îşi sprijinise el capul.

Mă întrebam unde putea fi vechiul lui ceas de mână, Omega Seamaster, şi ce se întâmplase cu lucrurile personale. Aveam încă în faţa ochilor ceasul pus pe încheietura mâinii lui, cu un cadran simplu, elegant, din aur, şi cureaua de piele prinsă la cea de a patra gaură. Îi cumpărasem o alta cu ocazia unui Crăciun şi-mi promisese că avea să o folosească atunci când cea veche s-ar fi rupt – însă asta nu s-a întâmplat.

Discutam de multe ori cu surorile mele despre faptul că Pa ar fi putut să-şi cumpere cele mai grozave haine; el, în schimb, părea să se îmbrace

mereu cu aceleaşi lucruri – cel puţin aşa se întâmpla atunci când nu era pe mare. Vechiul lui sacou de tweed, purtat cu o cămaşă albă ca zăpada, butonii discreţi din aur, cu iniţialele lui, şi pantalonii închişi la culoare, călcaţi perfect la dungă. În picioare – aceeaşi pantofi sport, maro, din piele, bine lustruiţi. Mă gândeam, privind în jur la micul garderob din mahon şi la scrinul cu multe sertare – celelalte două piese de mobilier din cameră – că nevoile personale ale lui Pa fuseseră mereu modeste.

Pe urmă ochii mi-au căzut pe o fotografie înrămată de pe comodă: el împreună cu noi la bordul *Titanului.* Deşi pe atunci avea şaptezeci de ani, arăta cu mult mai tânăr. Înalt şi foarte bronzat, cu trăsăturile lui frumoase luminate de un zâmbet larg, era rezemat de bordul iahtului, înconjurat de fiicele sale. Privind în jur, am văzut singurul tablou atârnat pe perete, chiar în faţa patului îngust.

M-am ridicat ca să mă uit mai bine. Era, de fapt, un desen în cărbune al unei femei tinere, foarte drăguţe, probabil în vârstă de cam douăzeci de ani. Privind-o îndeaproape, mi-am dat seama că expresia feţei îi era tristă. Trăsături extraordinare, dar parcă prea exagerate pentru faţa ei mică, îngustă, în formă de inimă. Ochii imenşi, buzele foarte pline şi câte o gropiţă pe fiecare obraz. Părul des, buclat, lung până la umeri. Tabloul era semnat, dar n-am reuşit să descifrez scrisul.

— Tu cine eşti? am întrebat-o. Şi cine a fost tata…?

Cu un suspin, m-am făcut ghem pe micul lui pat. Lacrimile mi se scurgeau pe faţa de pernă care emana încă un parfum uşor, cu aromă de lămâie.

— Sunt aici, dragul meu Pa! am murmurat, dar tu unde eşti?

Capitolul 6

A doua zi de dimineaţă m-am trezit cam ameţită, însă parcă uşurată de povara din suflet. Nu-mi aduceam aminte când adormisem şi n-aveam idee cât era ceasul acum. M-am ridicat şi m-am dus la fereastră. Deşi dormitorul lui Pa era atât de spartan, priveliştea care se vedea pe geam compensa totul. În acea splendidă zi lumina soarelui licărea pe apa netedă ca oglinda a lacului, acesta părând să se întindă în dreapta şi în stânga spre infinit, topindu-se în ceaţă. Drept în faţă, pe malul celălalt, se ridica panta abruptă şi acoperită cu vegetaţie luxuriantă a unui deal. În aceste câteva clipe, am simţit că Atlantisul îşi recăpătase magia.

Am urcat în dormitorul meu, am făcut un duş şi am ieşit din baie cu gândul la Theo, la cât de îngrijorat putea fi pentru că nu-l contactasem. M-am îmbrăcat la iuţeală, mi-am înhăţat laptopul şi am fugit pe scări în jos, spre bucătărie, ca să-mi

recuperez mobilul. Mă aşteptau mai multe mesaje de la Theo şi, când le-am citit, m-am simţit mult mai bine.

Vreau să ştiu dacă ai ajuns cu bine. Toată dragostea mea.

Noapte bună, draga mea Ally. Sunt cu gândul alături de tine.

Nu vreau să te deranjez. Sună-mă sau trimite-mi un SMS atunci când poţi. Îţi duc dorul. X

Mesaje pline de dragoste. Nu-mi cerea nici măcar să-i răspund imediat. Am zâmbit şi i-am scris câteva rânduri, amintindu-mi de cele spuse de Pa, că puteam să fac orice şi să fiu cu oricine doream.

Iar acum doream să fiu cu Theo.

Claudia amesteca nişte aluat într-un bol. Mi-a oferit o cafea fierbinte, pe care am primit-o cu recunoştinţă.

— Eu sunt prima?

— Nu, Star şi CeCe au plecat deja, cu şalupa, la Geneva.

— Da? m-am mirat, sorbind din lichidul fierbinte, delicios. Şi celelalte s-au trezit?

— Poate că da, dar eu nu le-am văzut, mi-a răspuns calm, continuând să frământe aluatul cu mâinile ei puternice şi pricepute.

Am luat un croasant din coşul aşezat în mijlocul mesei şi am muşcat cu poftă din foitajul untos.

— Ce spui, nu-i minunat că putem sta toate

aici, în Atlantis? Am crezut că moşia şi casa vor fi vândute.

— Da, e foarte bine, într-adevăr. Mai doreşti ceva? m-a întrebat Claudia, întinzând aluatul pe o tavă şi aşezând-o lângă cuptor.

— Nu, mulţumesc.

Cu un semn din cap, şi-a dezbrăcat şorţul şi a ieşit din bucătărie.

De când mă ştiu, Claudia a fost pentru noi al treilea punct fix din Atlantis, la fel ca Ma şi Pa Salt. Accentul ei german o făcea să pară severă, dar ştiam cu toţii ce inimă bună avea. Mă gândeam la cât de puţine lucruri ştiam noi despre ea. Nu-i pusesem niciodată întrebări despre unde, cum şi de ce, nici în copilărie, nici în adolescenţă. Claudia, la fel ca tot ce se afla în universul fermecat în care trăiam, erau un dat pentru noi.

Oare coordonatele de pe sfera armilară şi secretele lor aveau să răstoarne tot ceea ce ştiam – sau *nu* ştiam – despre noi? Evident, Pa Salt avusese un motiv clar pentru ceea ce făcuse şi aveam încredere deplină în el. Acum depindea de fiecare dintre noi să aleagă dacă să urmeze sau nu această cale.

Am luat un pix şi un carnet de note de pe bufet şi am ieşit din bucătărie pe uşa din dos, aproape orbită de lumina strălucitoare a dimineţii. Îmi făcea bine să respir aerul proaspăt şi răcoros. Iarba pe care păşeam era încă acoperită de rouă. În grădini se auzeau doar trilurile unor păsărele

de pădure, plutind prin aer, şi lipăitul uşor al apei la malul lacului.

Am ajuns în grădina specială a lui Pa, unde am admirat numeroasele soiuri de trandafiri înfloriţi acum pe deplin, care-şi răspândeau mireasma pătrunzătoare în aerul dimineţii.

Globul auriu din centrul sferei armilare lucea în lumina soarelui, umbrit numai de cercurile metalice. Am şters cu mâneca rouă de pe numele meu şi mi-am trecut degetul peste textul scris în greacă, întrebându-mă ce însemna şi de cât timp plănuise Pa acest lucru.

Am trecut imediat la treabă, notând coordonatele noastre, ale tuturor, şi încercând să ghicesc ce loc puteau să indice – mai ales ale mele. Pe urmă, am observat ceva. Numărând cercurile, degetele l-au atins pe ultimul – cel de al şaptelea, inscripţionat doar cu un nume: Merope.

Cea de-a şaptea soră, care nu a mai venit, mi-am spus. De ce Pa îi adăugase numele pe sferă, când nu mai exista nicio şansă s-o aducă vreodată acasă? *Doamne, cât de multe mistere!* mi-a trecut prin cap, în drum spre casă. Şi nimeni nu mai putea să-mi dea un răspuns.

Din nou, în bucătărie şi cu coordonatele în faţa mea, am deschis laptopul, ronţăind nervoasă un croasant, în timp ce am aşteptat o veşnicie semnalul de Internet. Când, în final, s-a stabilit conexiunea, am căutat site-uri unde puteam să descopăr locaţiile indicate pe sfera armilară şi m-

am oprit la Google Earth. M-am hotărât să încep cu sora cea mare, lăsându-mă pe mine la sfârşit. Am tastat coordonatele Maiei şi am văzut cum globul se învârteşte şi-mi indică cu exactitate locaţia.

Eeei, mi-am spus, fascinată, *chiar funcţionează!*

A fost o oră frustrantă, cu semnalul pierdut din când în când. Însă atunci când Claudia a intrat în bucătărie ca să pregătească masa de prânz, reuşisem să notez locaţiile pentru fiecare soră în parte, cu excepţia mea.

Am introdus, în final, coordonatele mele şi mi-am ţinut respiraţia până când computerul a încărcat pagina.

— Doamne sfinte! am exclamat, citind detaliile.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat curioasă Claudia.

— O, nimic! m-am grăbit să-i răspund, notând repede pe hârtie cele văzute pe monitor.

— Ally, vrei să iei prânzul?

— Da, ar fi grozav, îţi mulţumesc! i-am răspuns distrată, mirată că locul indicat era un muzeu de artă.

Nu înţelegeam nimic, dar şi rezultatul căutărilor pentru surorile mele părea la fel de misterios.

Am ridicat ochii şi am văzut-o pe Tiggy intrând în bucătărie. Mi-a zâmbit dulce.

— Doar noi două mâncăm?

— Da, aşa se pare.

— Nu-i nimic, ne vom simţi cu siguranţă bine împreună, mi-a spus în timp ce parcă plutea, apropiindu-se de masă.

Deşi, în general, găseam că ideile ei erau cumva ciudate, când s-a aşezat în faţa mea am invidiat-o pentru pacea ei interioară, care-şi avea izvorul în credinţa fermă a lui Tiggy că exista o altă viaţă dincolo de moarte. Parcă adusese cu ea toată prospeţimea din munţii Scoţiei, cu tenul ei neted şi pur, cu părul şaten, des, şi, mai ales, cu ochii mari, căprui, foarte calmi.

— Ally, cum te simţi?

— Sunt OK. Dar tu?

— Încerc să fac faţă. Îi simt în continuare prezenţa peste tot. De parcă – a oftat ea, netezindu-şi buclele lucioase – n-ar fi plecat deloc.

— Tiggy, din păcate el *nu* e aici.

— Da, dar nu poţi susţine că o persoană nu mai există doar pentru că nu o poţi vedea.

— Ba eu susţin asta, am replicat brusc, nefiind dispusă să-i ascult alte comentarii cu iz esoteric.

Singurul mod de a mă consola de pierderea lui Pa era s-o accept cât de repede puteam.

Claudia ne-a întrerupt, servindu-ne o salată Caesar.

— Ajunge pentru toate, dar, dacă ele nu vin, restul rămâne pentru cină.

— Mulţumesc! Apropo, i-am spus lui Tiggy în

timp ce mă serveam cu salată, am notat coordonatele şi le-am căutat pe Google Earth. Tiggy, vrei să afli în ce loc am ajuns în cazul tău?

— Cândva. Dar nu acum. Vreau să spun… chiar contează?

— Nu ştiu, sinceră să fiu.

— Fiindcă, indiferent de locul în care m-am născut, Pa Salt şi Ma sunt cei care m-au crescut şi m-au făcut să devin ceea ce sunt acum. Dacă o să simt nevoia să aflu, o să te întreb. Cumva, eu… – a oftat Tiggy, şi i-am simţit nesiguranţa – nici nu vreau să ştiu că vin din altă parte. Pa Salt e tatăl meu şi aşa va fi mereu.

— Te înţeleg. Tiggy, spune-mi, unde crezi că e Pa Salt acum? am întrebat-o după ce am început să mâncăm.

— Ally, nu ştiu, dar categoric n-a plecat nicăieri, asta e sigur.

— E în lumea ta sau a mea?

— De parcă ar fi vreo diferenţă. Sau, oricum, nu pentru mine. Noi cu toţii suntem energie. La fel ca tot ceea ce ne înconjoară.

— Ei bine, e un fel de a vedea lucrurile, am replicat, ruşinată de accentul meu cinic. Ştiu că tu crezi în lucrurile astea. Dar acum, după ce Pa se află în locul lui de veci, ce mai contează?

— Ally, te înţeleg. Dar ciclul vieţii continuă, iar el nu ne include numai pe noi, oamenii, ci şi tot ceea se află în natură. Un trandafir înfloreşte, apoi moare şi un altul îi ia locul. Şi, Ally – m-a privit

zâmbind uşor –, am o presimţire că, în pofida acestei veşti teribile, tu ai parte acum de cele mai frumoase momente din viaţa ta.

— Adevărat?

O priveam bănuitoare.

— Da. A întins o mână spre mine. Bucură-te de ceea ce ai în prezent. Pentru că nimic nu durează o veşnicie.

— Aşa voi face, i-am răspuns, simţindu-mă vulnerabilă după remarca ei plină de perspicacitate. Am schimbat repede subiectul. Şi tu ce mai faci?

— Sunt bine, da…

Tiggy părea că încearcă să se asigure că era într-adevăr aşa.

— Îţi place în continuare să îngrijeşti cerbii?

— Îmi place enorm ceea ce fac. Mi se potriveşte perfect, cu toate că îmi ocupă tot timpul. Ştii, la noi e o mare lipsă de personal. Aşa că trebuie să mă întorc cât de repede posibil. Am făcut rezervare pentru un zbor după-amiază. Vine şi Electra cu mine la aeroport.

— Atât de repede?

— Da, dar ce mai putem face aici? Sunt sigură că Pa îşi doreşte să ne vedem mai departe de vieţile noastre, în loc să stăm aici şi să ne plângem de milă.

— Da, ai dreptate, i-am răspuns, simţind că pentru prima dată am depăşit acest teribil hiatus, gândindu-mă la viitor. Peste câteva zile trebuie să

particip la Regata Cicladelor.

— Atunci, pleacă! m-a îndemnat ea.

— Cred că aşa voi face, am murmurat, dusă pe gânduri.

— Acum trebuie să mă duc să-mi fac bagajul şi să-mi iau rămas-bun de la Maia. Dintre noi toate probabil că ea suferă cel mai mult. E devastată.

— Ştiu. Uite, coordonatele tale! i-am zis, întinzându-i foaia pe care le notasem.

— Mulţumesc!

Mă uitam la Tiggy cum se ridică şi, pe urmă, se opreşte în dreptul uşii şi-mi aruncă o privire plină de simpatie.

— Nu uita să mă suni dacă ai nevoie de ajutorul meu!

— Mersi, Tiggy! Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine.

După ce am ajutat-o pe Claudia să strângă farfuriile, m-am dus sus, în camera mea, întrebându-mă dacă nu era cazul să plec şi eu de îndată. Tiggy avea dreptate: nu mai era nimic de făcut aici. Şi gândul că aveam să mă înapoiez pe mare – ca să nu mai amintesc de braţele lui Theo – m-a făcut să mă reped în jos pe scări, spre laptop, ca să caut primul zbor spre Atena în următoarele douăzeci şi patru de ore. Când am intrat în bucătărie, am dat cu ochii de Ma, în picioare, în dreptul ferestrei, cu spatele la mine, evident cufundată în gânduri. M-a auzit când am intrat şi s-a întors către mine zâmbind, deşi pe faţa ei se

putea citi şi o mare tristeţe.

— Bună, *chérie!* Cum te simţi azi?

— Nu ştiu ce să fac, dacă ar trebui să mă întorc la Atena şi să iau parte la competiţie, aşa cum plănuisem iniţial. Sunt îngrijorată să vă las aici, pe tine şi pe fete. Mai ales pe Maia.

— Cred că e o idee excelentă să participi la regată, *chérie.* Aşa te-ar fi sfătuit şi tatăl tău. Nu te teme pentru Maia. Mă are pe mine aici.

— Ştiu, i-am răspuns.

Deşi nu era mama noastră biologică, nu cred că există pe pământ o persoană mai iubitoare decât ea.

M-am dus la Ma şi am strâns-o tare la piept.

— Şi nici tu nu uita că şi noi îţi suntem aproape.

Am urcat ca să-i dau Electrei coordonatele care o priveau. Când am ciocănit la uşă, mi-a deschis, însă nu m-a invitat să intru.

— Bună, Ally! Sunt în mare grabă, împachetez.

— Am venit doar să-ţi aduc coordonatele de pe sfera armilară. Poftim!

— Nu cred că le vreau. Sinceră să fiu, Ally, ce-a avut tata în cap? Parcă vrea să se joace cu noi de dincolo de mormânt.

— A vrut doar ca noi să ştim unde ne-am născut, şi asta – în cazul în care am fi interesate de subiect.

— Şi atunci de ce n-a procedat la fel ca oricare ins normal? Adică să le scrie pe hârtie, în loc să ne

incite să pornim de-a lungul globului la o vânătoare ciudată după tot soiul de indicii genealogice? Doamne sfinte, omul ăsta a fost întotdeauna obsedat de control!

— Te rog, Electra! Poate că n-a vrut să dezvăluie totul imediat, în cazul în care noi n-am fi vrut să ştim. Aşa că a lăsat nişte informaţii pentru cele dintre noi care şi-ar fi dorit să afle.

— Ei bine, nu ştiu!

— De ce eşti atât de supărată pe el?

— Nu sunt, eu… în ochii ei chihlimbarii citeam durere şi confuzie. OK! Sunt. Eu… A dat din umeri. Nu-ţi pot explica.

— Ia, oricum, plicul ăsta. Din experienţă ştiam că nu era cazul să continui discuţia cu ea. Poţi să faci ce vrei cu el.

— Mulţumesc, Ally! Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Altfel, e totul în regulă cu tine?

— Eu… mda, sunt bine. Iar acum trebuie să-mi fac bagajul. Ne vedem mai târziu.

Mi-a trântit uşa în nas şi am plecat, ştiind prea bine că mă minţea.

După-amiază Maia, Star, CeCe şi cu mine am coborât la ponton ca să le conducem pe Electra şi pe Tiggy. Maia le-a dat şi ea traducerea citatelor.

— Cred că vom pleca şi noi, ne-a spus CeCe, pe când urcam din nou spre casă.

— Chiar trebuie? N-am putea să mai stăm? i s-a adresat rugător Star.

Ca întotdeauna, am observat ce contrast exista între ele din punct de vedere fizic: Star – înaltă şi subţire, slabă-moartă, cu părul ei blond, aproape alb şi cu pielea la fel de albă – şi CeCe, îndesată şi negricioasă la faţă.

— Ce rost are? Pa nu mai este, ne-am văzut cu avocatul şi trebuie să ajungem cât mai repede la Londra, ca să închiriem un apartament.

— Ai dreptate, a cedat Star imediat.

— Şi tu ce vei face la Londra, cât timp CeCe studiază artele? am întrebat-o.

— Nu ştiu încă, mi-a răspuns Star cu ochii la CeCe.

— Cum aşa, nu mi-ai spus tu că vrei să urmezi un curs de cordon bleu? s-a întors CeCe spre ea. Nici nu ştiţi cât de bine găteşte.

Am schimbat o privire cu Maia după ce fetele au plecat ca să vadă ce zboruri aveau spre Heathrow chiar în seara aceea.

— Nu spune nimic, a oftat Maia. Ştiu!

Ne-am dus pe terasă, discutând despre cât de tare ne îngrijora relaţia dintre cele două. Prea erau inseparabile. Speram numai ca, de acum încolo, CeCe să se concentreze pe cursurile ei şi, astfel, să ducă o existenţă separată de Star.

Maia arăta foarte palidă şi mi-am amintit că nu venise să ia prânzul. I-am spus să se aşeze pe un scaun şi i-am cerut Claudiei să-i pregătească ceva de mâncare. Femeia a dat din cap înţelegătoare şi a început să prepare nişte

sandvişuri.

— Maia, nu vreau să dau buzna în viaţa ta, dar ţi-ai deschis scrisoarea aseară?

— Da. Sau mai degrabă azi-dimineaţă.

— Şi, în mod clar, te-a tulburat.

— Da, iniţial, dar acum sunt bine, Ally. Dar tu?

Răspunsul ei scurt însemna că nu trebuia să continui să o presez.

— Da, am deschis-o. Mi-a scris atât de frumos, încât m-a făcut să plâng, dar m-a şi consolat, pe de altă parte. Apropo, de dimineaţă, am căutat pe internet coordonatele lăsate de el. Şi acum ştiu de unde ne-a adus pe fiecare. Pot să-ţi spun că am fost surprinsă, am adăugat, în timp ce Claudia aducea o tavă cu sandvişuri pe care a aşezat-o pe masă, înainte să se retragă discret.

— Deci ştii unde ne-am născut? Eu unde m-am născut?

— Da, sau, cel puţin, cunosc numele locului în care a dat Pa de noi. Maia, vrei să ştii? Îţi pot spune sau îţi dau notiţa s-o citeşti tu singură.

— Eu… nu ştiu.

— Pot numai să-ţi spun că Pa a călătorit, nu glumă!

— Şi tu ştii acum de unde vii? m-a întrebat ea.

— Da, deşi încă nu pot pune totul cap la cap.

— Dar celelalte? Le-ai spus şi lor?

— Nu, dar le-am explicat cum să caute singure pe Google Earth. Vrei să-ţi spun şi ţie? Sau numai locul unde te-a găsit Pa?

— Momentan, nu ştiu, mi-a răspuns, lăsându-şi privirea în jos.

— Atunci poţi să afli singură. E foarte simplu.

— Da, cred că o voi face, când voi fi pregătită.

M-am oferit să-i aştern instrucţiunile pe hârtie, dar mă îndoiam că avea să găsească vreodată curajul s-o facă.

— Dar tu ai tradus citatele de pe sfera armilară?

— Da, le am pe toate.

— Atunci aş vrea să ştiu ce a ales Pa pentru mine. Vrei să-mi spui?

— Nu-mi amintesc cuvânt cu cuvânt, dar mă duc la Pavilion şi îţi aduc hârtia.

— Deci noi două putem să le furnizăm, acum, surorilor noastre toate informaţiile necesare.

— Da, putem, dar mă gândesc că e prea curând pentru noi să începem căutarea.

— Ai dreptate, am oftat, amintindu-mi de Theo şi de săptămânile următoare. În afară de asta, am Regata Cicladelor şi va trebui să plec şi eu cât de repede. Sinceră să fiu, Maia, după cele întâmplate cred că-mi va fi greu să merg din nou pe mare.

— Aşa e. Însă totul are să fie în regulă până la urmă, m-a asigurat ea.

— Sper că da. Sincer vorbind, de când particip la astfel de competiţii, e prima dată când îmi e teamă.

Parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă după ce i-am mărturisit acest lucru. Acum, când mă

gândeam la Ciclade, singura imagine care-mi apărea în faţa ochilor era cea a lui Pa zăcând în sicriul lui, pe fundul mării.

— Ally, tu te-ai dedicat trup şi suflet navigaţiei, aşa că nu trebuie să laşi cele întâmplate în ultimele zile să te abată din drum. Fă-o pentru Pa! El n-ar fi vrut să-ţi pierzi încrederea în tine, m-a încurajat Maia.

— Ai dreptate. Dar tu te descurci singură aici?

— Sigur că da. Nu-ţi face griji pentru mine. O am pe Ma şi am munca mea. Voi fi în regulă.

Am înfulecat şi eu câteva sandvişuri şi am pus-o pe Maia să-mi promită că aveam să ţinem legătura. Am întrebat-o dacă nu voia să plece cu mine pe mare spre sfârşitul verii, deşi ştiam că, probabil, n-avea să vină.

Am văzut-o apoi pe CeCe sosind pe terasă.

— Am reuşit să rezervăm două locuri pentru un zbor spre Heathrow. Într-o oră plecăm cu Christian.

— Atunci mă duc să văd dacă prind şi eu un zbor spre Atena şi, în caz afirmativ, vin cu voi. Maia, nu uita să-mi dai citatul!

După ce am găsit un ultim loc spre Atena în acea seară, mi-am aruncat repede lucrurile în valiză. Rotindu-mi privirea prin jur, ca să văd dacă nu uitasem ceva, mi-am zărit flautul aşezat pe un raft, în cutia lui. N-o mai deschisesem de mult timp. Amintindu-mi de cele scrise de Pa, am hotărât să-l iau cu mine. Theo îmi spusese şi el că

ar fi vrut să mă audă cântând, aşa că, după ce aş fi trecut prin câteva repetiţii, puteam s-o fac. Pe urmă, am coborât să-mi iau rămas-bun de la Ma.

M-a strâns tare la piept şi m-a sărutat cu drag pe obraji.

— Te rog să ai grijă de tine, *chérie,* şi vino să mă vezi când poţi!

— Da, Ma. Promit!

Pe urmă am coborât cu Maia spre ponton.

— Mult noroc în competiţie, mi-a urat ea şi mi-a dat un plic cu traducerea citatului ales de Pa pentru mine.

Am îmbrăţişat-o din nou şi m-am urcat în şalupă, unde se aflau deja CeCe şi Star. Pe când şalupa îşi lua avânt, le-am făcut semn cu mâna celor de pe mal. În timp ce traversam lacul, mi-am amintit că Pa Salt îmi spunea mereu să nu mă uit niciodată înapoi. Ştiam că, totuşi, aveam s-o fac, privind de nenumărate ori la ceea ce fusese – şi n-avea să mai fie vreodată.

M-am îndepărtat de surorile mele, ţinând încă plicul în mână. Simţeam nevoia să citesc mesajul lui Pa atât timp cât mă mai aflam pe Lacul Geneva, în locurile pe unde navigasem cu el de atâtea ori. Am deschis plicul:

Când vei da de greu, te va ajuta forţa ta interioară.

Pe când Atlantisul dispărea în depărtare, pe după perdeaua deasă de copaci, mă rugam ca cele scrise de Pa să mă ajute să-mi mobilizez curajul de

care aveam atâta nevoie ca să merg mai departe.

Capitolul 7

Theo mi-a trimis un mesaj, anunţându-mă că mă aştepta pe aeroportul din Atena. Când am ieşit pe poartă, a venit spre mine cu faţa răvăşită de nelinişte şi m-a luat imediat în braţe.

— Iubito, am fost atât de îngrijorat! Cum te simţi? Biata de tine, cred că eşti distrusă. Şi ai slăbit, a adăugat, simţindu-mi coastele prin piele.

— Sunt OK, i-am răspuns sincer, adulmecând mirosul lui minunat, liniştitor, de aer de mare.

Mi-a luat rucsacul şi am ieşit împreună în înserarea mohorâtă şi înăbuşitoare de iulie atenian.

Ne-am urcat într-un taxi cu banchete învelite în plastic lipicios şi plin de o duhoare de tutun stătut, îndreptându-ne către un hotel din portul Faliro, de unde urma să se dea startul pentru Regata Cicladelor.

— Gândeşte-te bine, dacă nu poţi, ne descurcăm fără tine, mi-a spus Theo, în timp ce taxiul străbătea oraşul.

— Nu ştiu cum s-o iau: ca pe un compliment sau ca pe o insultă, am replicat.

— Categoric, ca pe un compliment, dat fiind că faci parte integrantă din echipaj. Dar, pentru că e vorba de tine şi eu te iubesc, nu vreau să te simţi presată.

Te iubesc. Ori de câte ori îmi spunea cuvintele astea, cu atâta naturaleţe, simţeam un fior de entuziasm. Şi acum era aici, alături de mine, ţinându-mă de mână şi repetând cuvintele magice. Şi eu îl iubeam pentru sinceritatea, deschiderea şi refuzul lui de a se juca cu astfel de cuvinte. În acele câteva zile minunate, petrecute alături de el la bordul lui *Neptune,* îmi spusese că, dacă aveam să-i sfărâm inima, el pur şi simplu ar fi trebuit s-o înlocuiască cu alta.

— Ştiu acum ce vrea Pa de la mine. Să-mi reiau viaţa, nu să jelesc. Şi, bineînţeles, să câştig competiţia.

— Ally! a exclamat Theo, strângându-mi mâna. O vom face pentru el. Promit!

Când, a doua zi de dimineaţă, am ajuns din nou pe *Hanse,* ceilalţi membri ai echipajului păreau şi ei încredinţaţi că aveam să învingem. Mai rămăseseră câteva zile de pregătire. Şi m-a impresionat faptul că toţi, la unison, încercau să-mi facă viaţa cât mai uşoară. Cicladele nu erau deloc atât de grele precum alte competiţii la care luasem parte: opt zile în total, dar cu o perioadă de odihnă de douăzeci şi patru de ore şi opriri pe fiecare dintre insulele de pe itinerariu.

Theo a zărit flautul meu.

— De ce nu-l aduci la bord? Ne poţi încuraja cu serenadele tale.

În timp ce alergam pe ape, la înserat, în prima

zi de antrenament, am ridicat instrumentul, i-am zâmbit lui Theo şi am început să cânt o versiune improvizată a *Fanteziei pe o temă* de Thomas Tallis, piesă muzicală pe care a făcut-o faimoasă filmul *Master and Commander.* Theo mi-a zâmbit, în timp ce conducea iahtul spre portul Milos. Băieţii m-au aplaudat frenetic şi simţeam că, în acest fel, îi adusesem un mic tribut lui Pa Salt.

Am câştigat de departe prima parte a cursei, pe urmă am alunecat pe locul trei în partea a doua, şi pe doi – în a treia. Ceea ce ne punea la egalitate cu un echipaj grecesc. Penultima noapte a cursei ne-a găsit în portul Finikas, de pe Syros, o mică şi idilică insulă grecească, ai cărei rezidenţi organizaseră o petrecere pentru toate echipajele. După cină, Theo ne-a adunat în jurul lui.

— Domnilor şi doamnă, veţi crede că vreau să vă stric petrecerea din seara asta, dar căpitanul vă ordonă să vă duceţi imediat la culcare, în timp ce adversarii noştri – ne-a făcut semn spre greci, deja ameţiţi, dansând ca Zorba pe ritmuri de buzuki – se vor înveseli tot mai tare, noi ne vom face somnul de frumuseţe şi ne vom trezi proaspeţi dis-de-dimineaţă, gata să-i rupem. OK?

S-au auzit câteva mârâieli, dar ne-am urcat cu toţii pe iaht şi ne-am dus la culcare în cabinele noastre.

Dată fiind înghesuiala laolaltă cu restul echipajului, Theo şi cu mine reuşeam cu greu să smulgem câteva clipe împreună fără să-i facem să

ne suspecteze. Fiind singura femeie, aveam propria cabină la prova, un loc mic şi înghesuit, iar Theo dormea pe o banchetă în bucătărie.

Aşteptam până ce toţi ceilalţi foloseau încăperea nu mai mare decât un dulap, în care se aflau o chiuvetă şi un vas de toaletă. Pe urmă, când se aşternea liniştea, urcam prin întuneric, în vârful picioarelor, pe scară, de unde mă pescuia un braţ cald, apoi Theo mă strângea tare la piept. Petreceam cam cinci minute împreună, ca nişte adolescenţi temători să nu fie prinşi de părinţi. Ca să beneficiez de un alibi în caz că mă auzea cineva, mă duceam în bucătărie, deschideam cutia frigorifică, luam o sticlă de apă rece şi mă întorceam în cabină, trăgând cu zgomot uşa după mine. Eram convinşi că reuşeam astfel să-i păcălim pe toţi. Când m-a strâns în braţe ultima oară înainte de terminarea competiţiei, am simţit că săruturile lui de noapte bună încă ardeau de pasiune.

— Dumnezeule, sper că eşti gata să petreci cel puţin 24 de ore în pat cu mine, ca să recuperăm toată perioada asta de frustrări din ultimele zile.

— Ai, ai, căpitane! Aşa să fie. Dar nu e deloc corect să-i trimiţi pe toţi la culcare, iar tu să-ţi încalci propriile comenzi, i-am şoptit la ureche, împingând o mână rătăcitoare de pe sânul meu stâng.

— Ai dreptate, ca întotdeauna! Aşa că du-te, Julieta mea, fugi de-aici, dacă nu vrei să-mi pierd

controlul!

L-am sărutat, chicotind, şi am făcut un pas înapoi.

— Te iubesc, draga mea! Noapte bună!

— Şi eu te iubesc! i-am răspuns la rândul meu.

Din nou, tactica lui Theo a dat roade. Până atunci merseserăm cot la cot cu grecii, dar, după cum a observat Theo, triumfător – atunci când, sâmbătă, am trecut linia de sosire în portul Vouliagmeni cu cinci minute înaintea lor –, grecii pierduseră din cauză că băuseră prea mult uzo cu o seară înainte. La ceremonia de închidere, coechipierii mi-au aşezat pe frunte cununa din frunze de laur, în timp ce aparatele de fotografiat ţăcăneau de zor, iar şampania curgea în valuri. Am ridicat sticla în aer, închinând în gând victoria lui Pa Salt. Plus un fervent „Cât de dor îmi e de tine!” şoptit către cer.

După dineul festiv, Theo m-a prins de mână şi m-a săltat de pe scaun.

— Mai întâi, un toast pentru Ally! Date fiind împrejurările, cred că sunteţi cu toţii de acord că a fost incredibil de bună.

Am auzit uralele băieţilor şi mi-am simţit ochii înţepaţi de lacrimi, într-atât mă impresionase căldura lor plină de sinceritate.

— În al doilea rând, vă rog pe toţi să faceţi parte din echipajul meu pentru Competiţia Fastnet din august. Vom naviga la bordul iahtului *Tigress,*

în primul său voiaj. Poate că unii dintre voi aţi auzit de el – e o ambarcaţiune nou-nouţă, de abia lansată la apă. Şi, după ce am inspectat-o, sunt sigur că ne poate aduce o altă victorie. Ce ziceţi?

— *Tigress!* a exclamat Rob, entuziasmat. Categoric!

Ceilalţi băieţi au fost şi ei, imediat, de acord.

— Mă incluzi şi pe mine? l-am întrebat încet.

— Sigur că da.

Iar, în acel moment, Theo s-a întors spre mine, m-a luat în braţe şi m-a sărutat apăsat pe gură.

Gestul lui a stârnit o altă salvă de urale şi m-am tras înapoi, roşie până la rădăcina părului.

— Ei bine, e ultimul anunţ pe care voiam să-l fac. Ally şi cu mine suntem împreună. Aşadar, dacă cineva are o problemă cu asta, să spună acum.

I-am văzut pe băieţi cum ridică, plictisiţi, din sprâncene.

— Ce mai veste, o ştiam de mult! a zis Rob, cu un oftat.

— Mda, şi ce mare lucru? s-a mirat şi Guy.

Îi priveam amândoi uimiţi.

— Deci ştiaţi? i-a întrebat Theo, mirat.

— Ne cerem scuze, căpitane, dar după ce am petrecut ultimele zile înghesuiţi ca sardelele şi dat fiind că nimeni n-avea voie s-o atingă nici măcar cu un deget pe Al, darămite să se bucure de un sărut din partea ei fără s-o ia imediat pe coajă, nu trebuia să fii un geniu ca să ghiceşti situaţia, i-a

răspuns Rob. Ştiam cu toţii de multă vreme. Scuze!

— O! a reuşit Theo să exclame, strângându-mă mai aproape de el.

— Hei, luaţi-vă o cameră! ne-a strigat Guy, şi toţi ceilalţi au început să strige şi să fluiere, făcând tot felul de remarci.

Theo m-a sărutat din nou şi, stânjenită, doream să se despice puntea şi să mă înghită. În mod clar dragostea e oarbă.

Ne-am luat o cameră la un hotel din Vouliagmeni. Theo s-a ţinut de cuvânt, aşa că am fost foarte ocupaţi în următoarele douăzeci şi patru de ore. În vreme ce zăceam întinşi pe pat, am discutat despre planurile pentru Competiţia Fastnet şi despre cele de după ea.

— Deci vrei să faci parte din echipajul de pe *Tigress*?

— Da, sunt liberă acum. De obicei, în august plecam cu Pa Salt şi cu unele dintre surorile mele în croazieră, pe *Titan…* Am înghiţit în sec şi am continuat repede: Pe urmă, în septembrie, dacă trec de ultimele selecţii, urmează să încep pregătirea cu echipajul Elveţiei pentru Jocurile Olimpice de la Beijing.

— Voi fi şi eu acolo, cu echipajul american.

— Sunt sigură că ne vom lupta din greu. Nu te pot lăsa să câştigi, l-am tachinat.

— Ei bine, doamna mea, îţi mulţumesc. Sper să mă ridic la nivelul provocării. Theo a făcut, în

glumă, o plecăciune uşoară în faţa mea. Şi ce vom face în următoarele câteva zile? Eu aş vrea să petrec puţin timp – o vacanţă binemeritată – la vila de la ţară a familiei. În câteva ore putem ajunge acolo, pe mare. Pe urmă, desigur, mă duc pe Insula Wight, să încep pregătirile pentru Fastnet. Vii cu mine?

— În vacanţă sau pentru Fastnet?

— Ambele. Deşi, vorbind serios, ştiu că ai multă experienţă, dar Fastnet e ceva deosebit. Ultima dată când am participat, acum doi ani, aproape că am pierdut un navigator în timp ce înconjuram Gibraltarul. Matt a fost, pur şi simplu, aruncat peste bord. E periculos şi, Theo a făcut o pauză şi a tras aer în piept, sincer să fiu, încep să mă întreb dacă e o idee bună să te iau cu mine.

— De ce? Fiindcă sunt femeie?

— Doamne sfinte, Ally, revino-ţi! Sigur că nu e asta. Dar te iubesc atât de mult încât n-aş putea suporta să ţi se întâmple ceva. Ne mai gândim în zilele următoare. Preferabil, cu un pahar în faţă, pe o terasă de la malul mării. Mâine-seară trebuie să predau iahtul *Hanse* proprietarului în portul în care l-am ancorat pe *Neptune,* aşa că putem pleca imediat. Ce zici?

— Mă gândeam că, de fapt, ar trebui să mă duc acasă. Să fiu alături de Ma şi de Maia.

— Dacă asta vrei… Deşi, ca un egoist ce sunt, aş prefera să vii cu mine. Se pare că anul viitor va fi unul nebun pentru amândoi.

— Chiar vreau să vin cu tine, dar mai întâi o sun pe Ma, să văd dacă totul e în regulă acasă.

— Sun-o acum, în timp ce fac un duş! mi-a sugerat Theo, sărutându-mă pe frunte, apoi a sărit jos din pat şi a intrat în baie.

La telefon, Ma m-a asigurat că totul era OK în Atlantis şi că nu era nevoie să vin.

— Ia-ţi şi tu o vacanţă, *chérie!* Maia s-a hotărât să plece şi ea o vreme, aşa că n-are să fie aici.

— Nu cred! Sunt uimită. Dar asta înseamnă că ai rămas singură, îţi promit că, de data asta, nu-mi mai închid mobilul.

Am încheiat convorbirea şi m-am întristat pe loc, ca de fiecare dată când îmi aminteam că Pa nu mai era în viaţă. Dar Ma avea dreptate. Trecusem deja prin tot ce era mai rău. Îmi doream să fi aparţinut unei religii care să mă ajute să trec mai uşor peste această tragedie. Chiar dacă, în trecut, socotisem asta ca pe ceva învechit, acum simţeam nevoia unui sprijin divin ca să-mi pot depăşi cel mai negru moment din viaţă.

A doua zi de dimineaţă am plecat cu Theo spre port.

După ce am sărbătorit victoria cu un pahar, împreună cu proprietarul iahtului – foarte încântat şi dispus să-i dea lui Theo ambarcaţiunea pentru viitoarele regate –, ne-am urcat la bordul lui *Neptune*. Înainte să punem cap compas, Theo a tastat coordonatele în sistemul de navigaţie. N-a

vrut deloc să-mi spună încotro ne îndreptam şi, în timp ce scotea iahtul din portul Vouliagmeni, eu eram ocupată cu umplerea frigiderului şi a cutiei frigorifice cu alimente, bere, apă şi vin.

Pe când înaintam lent pe apa albastră a mării, indiferent de cât de mult încercam să mă concentrez pe frumuseţea peisajului, m-au năpădit din nou emoţiile puternice simţite în timpul ultimului meu voiaj. M-am trezit că-l comparam pe Pa Salt cu Theo, descoperind cât de asemănători erau: ambii iubeau misterele şi le plăcea categoric să aibă controlul.

Tocmai când mă întrebam dacă nu cumva mă îndrăgostisem de o figură paternă, am simţit că *Neptune* încetineşte şi că e aruncată ancora. Când Theo a urcat pe punte, m-am hotărât să nu-i mărturisesc ultimele mele gânduri. La cât îi plăcea lui să despice firul în patru, cu siguranţă că n-am mai fi terminat niciodată discuţia.

La o bere, însoţită de o salată cu feta şi măsline proaspete, cumpărate de mine în port, i-am povestit lui Theo tot ceea ce ştiam despre sfera armilară, cu citatele şi coordonatele de pe inelele ei, şi despre scrisoarea primită de la Pa Salt.

— Cu siguranţă că tatăl tău s-a pregătit foarte bine. Cred că i-a luat ceva timp.

— O, da, e tipic pentru el. În viziunea lui, totul trebuia organizat perfect.

— Este exact pe gustul meu, a constatat Theo, reflectând gândurile mele anterioare. Şi eu mi-am

făcut testamentul şi am lăsat instrucţiuni, inclusiv pentru funeralii.

— Nu mai spune! am reacţionat, cutremurându-mă.

— Ally, regret, dar toţi navigatorii duc o viaţă periculoasă şi nu se ştie niciodată.

— Oricum, sunt sigură că Pa te-ar fi plăcut foarte mult. Am aruncat o privire spre ceas, dorind să schimb imediat subiectul. Când plecăm spre locul secret?

— În curând. Vreau să ajungem exact la momentul potrivit. Theo a zâmbit, secretos. Ce zici de o baie?

Peste trei ore, când am văzut mica insulă inundată de lumina portocalie a apusului de soare şi casele albe de pe mal, am înţeles de ce dorise să mai zăbovim.

— Vezi? Nu ţi se pare un loc perfect? m-a întrebat încântat Theo, cu o mână pe timonă şi cu cealaltă ţinându-mă pe după umeri, lipită de el.

— Da, aşa e! i-am răspuns, în timp ce priveam razele aurii ale soarelui care străpungeau norii, pentru ca, apoi, mănunchiul lor să se răspândească lent pe cer. Şi Pa spunea că apusurile de soare din Grecia sunt cele mai frumoase din lume.

— Ia te uită, încă un lucru pe care-l avem în comun!

Theo a întins capul şi m-a sărutat uşor pe gât.

Date fiind gândurile pe care le avusesem cu

puţin timp în urmă, am hotărât să evit categoric, pe durata vacanţei, să mai discut despre ce-i plăcea sau nu lui Pa Salt.

— Poţi acum să-mi spui unde ne aflăm? l-am întrebat pe când intram în port, iar un puşti dădea fuga spre noi să prindă frânghia de amarare.

— Contează? O să afli la timpul potrivit. Să spunem că am ajuns „Undeva”.

Mă aşteptam să urc panta dealului cu rucsacul în spate, aşa că am fost surprinsă atunci când Theo mi-a spus să las lucrurile la locul lor. După ce am încuiat cabina, am coborât, iar Theo i-a dat câţiva euro puştiului care ne ajutase. Pe urmă m-a luat de mână şi m-a condus către un şir de scutere de pe chei. A pescuit o cheie din buzunar şi a descuiat lacătul, eliberând pe dată mai multe lanţuri grele de metal care fuseseră înfăşurate în jurul unuia dintre scutere.

— Grecii sunt nişte drăguţi, dar acum au mari probleme economice, aşa că e bine să fii precaut. Nu vreau să ajung aici şi să descopăr că nu mai am cele două roţi. Hopa sus!

M-am urcat în spate cu inima grea. Uram scuterele. După absolvire, îl ascultasem pe Pa şi plecasem să colind prin lume alături de două prietene, Marielle şi Hélène. Începusem turneul în Orientul îndepărtat, vizitând Thailanda, Cambodgia şi Vietnam. În drum spre Europa, unde îmi găsisem o slujbă de vară pe insula Kythnos, chelnăriţă într-un restaurant, am trecut prin

Turcia pe scuterele noastre închiriate. Dar, pe drumul dintre aeroportul din Bodrum şi Kalkan, Marielle n-a observat la timp o curbă strânsă şi a zburat de pe şosea.

N-aveam să uit niciodată trupul ei, zăcând inert în tufele de pe panta dealului, şi cum aşteptasem în mijlocul drumului să treacă un vehicul ca să ne dea o mână de ajutor.

Dar nu era picior de om pe acolo, aşa că în cele din urmă am sunat singura persoană care putea să-mi spună ce să fac. I-am explicat lui Pa Salt cele întâmplate şi unde eram, iar el mi-a spus să nu fiu îngrijorată, pentru că ajutorul era deja pe drum. Peste o jumătate de oră de agonie, un elicopter a aterizat lângă noi, cu un pilot şi un paramedic la bord. Ne-au dus pe toate trei la spitalul din Dalaman. Marielle a supravieţuit cu o fractură de bazin şi trei coaste rupte, dar lovitura de la cap îi dă migrene groaznice şi în ziua de azi.

Aşezată pe un scuter, în spatele lui Theo, pentru prima dată după accident, simţeam cum mi se strângea stomacul de teamă.

— Eşti gata?

— Da, perfect, am murmurat, înconjurându-i strâns mijlocul cu braţele.

După ce a pornit m-am gândit că, dacă Theo avea de gând să facă pe grozavul ca să mă impresioneze cu viteza lui, cel mai bine era să-i cer să se oprească şi să continui drumul pe jos. Deşi conducea cu grijă, tot ţineam ochii strâns

închişi atunci când am pornit, prin praf, pe un drum în pantă. După ce am urcat vreme de ceea ce mie mi s-a părut o eternitate, deşi în realitate n-au fost nici măcar cincisprezece minute, Theo a frânat, iar scuterul s-a lăsat pe o parte după ce el a pus piciorul jos şi a oprit motorul.

— Am ajuns.

— Foarte bine.

Am deschis ochii uşurată, gândindu-mă la cât mai aveam de urcat.

— Nu-i aşa că e frumos? Vreau să spun că în zonă sunt nişte privelişti spectaculoase de aici, de sus, dar cred că asta le întrece pe toate.

Fiindcă ţinusem ochii închişi tot drumul, habar n-aveam de privelişti. M-a luat de mână şi m-a dus la marginea drumului, de unde se vedeau livezile de măslini plantate pe panta dealului care cobora brusc în mare. Am dat din cap că da.

— Unde mergem? l-am întrebat, în timp ce mă conducea prin iarba aspră, printre pâlcurile de măslini.

Nu se vedea nicio casă. Numai o construcţie dărăpănată, care era, probabil, un adăpost pentru capre.

— Acolo! a arătat el înspre coşmelie. Casă, dulce casă. Nu e uimitor?

— Este… eu…

— Ally, dar cât eşti de palidă! Nu te simţi bine?

— N-am nimic, l-am asigurat când am ajuns în

dreptul adăpostului, întrebându-mă care dintre noi nu mai era în toate minţile.

Dacă aici era la el acasă, atunci eu chiar trebuia să parcurg nişte kilometri pe întuneric, cât mai departe de locul acela. Pentru nimic în lume n-aveam de gând să rămân aici peste noapte.

— Ştiu că locul arătă acum ca vai de lume, dar de abia l-am cumpărat şi doream să-l vezi tu prima, mai ales la apusul soarelui. Îmi dau seama că aici e nevoie de multă muncă. În plus, autorizaţiile de construire sunt foarte stricte, a continuat, împingând uşa de lemn ciobită.

Am intrat înăuntru. Prin gaura enormă din acoperiş puteam zări licărind primele stele ale serii. În interior puţea groaznic a capră şi simţeam cum mi se întorcea stomacul pe dos.

— Ce părere ai?

— Cred că, aşa cum spui, priveliştea e frumoasă.

Îl auzeam cum îmi tot spunea că a angajat un arhitect, ce planuri are pentru o bucătărie pe partea asta, şi un imens living pe cealaltă, şi o terasă de pe care să se vadă marea. Nu mai puteam suporta mirosul de capră, aşa că am dat din cap şi, împiedicându-mă, am ieşit repede afară. Alergând pe pământul uscat de soare, am reuşit să trec de colţul adăpostului, icnind, dar n-aveam ce să vomez.

— Ally, ce ai? Ţi-e rău din nou?

Theo s-a apropiat repede şi m-a prins în braţe,

în timp ce eu clătinam din cap.

— Nu, sunt bine. Numai că… numai că…

M-am lăsat imediat jos pe iarbă şi i-am povestit despre accident şi despre cât de dor îmi era de tata şi despre cât de rău îmi părea că el mă vedea iar în halul ăsta.

— Ally, tu trebuie să mă ierţi. Greşeala e a mea. Sigur că eşti epuizată după competiţie şi că încă nu ţi-ai revenit din şoc. Dar mi-ai dat impresia că eşti mai tare decât în realitate. De data asta, deşi sunt mândru că pot citi gândurile oamenilor, am eşuat lamentabil. Sun imediat un prieten, să vină să ne ia cu maşina lui.

Prea obosită ca să mai argumentez, am rămas aşezată pe iarbă, uitându-mă la Theo care vorbea la mobil. Soarele dispăruse deja dincolo de orizont şi m-am mai calmat. Theo avea dreptate. Priveliştea era într-adevăr uimitoare.

În zece minute, cu Theo urmându-ne pe scuter şi cu mine urcată într-un Volvo foarte vechi, condus de un bătrân pe nume Kreon, coboram dealul. La jumătatea drumului maşina a luat-o la dreapta pe un alt drum prăfuit, plin de gropi, care părea să nu ducă nicăieri. Dar de data asta, la capătul lui, am zărit o casă frumoasă, bine luminată, cocoţată sus, pe o stâncă.

— Simte-te ca acasă, iubito! mi-a spus Theo, conducându-mă în holul spaţios de la intrare. O femeie de vârstă mijlocie, cu ochi negri, a apărut şi l-a îmbrăţişat cu multă căldură, murmurând

ceva în greceşte. Irene e menajera noastră, mi-a spus el. O să te conducă în camera ta, ca să faci o baie. Eu cobor în port cu Kreon, să aduc bagajele din barcă.

Baia se afla, de fapt, pe terasa cioplită, la fel ca tot restul casei, în stâncile ascuţite ce coborau în marea înspumată. După ce m-am răsfăţat în bazinul cu apă parfumată, am ieşit din el şi m-am dus în dormitorul minunat de spaţios. Pe urmă am explorat puţin şi am descoperit un salon mobilat cu stil, din care ajungeai pe o terasă imensă, cu privelişte spectaculoasă şi cu un bazin infinit la care ar fi râvnit şi un înotător olimpic. Casa aducea puţin cu Atlantisul, însă cu un Atlantis suspendat în aer.

M-am înfăşurat într-un halat moale de bumbac, găsit pe pat, şi m-am aşezat pe unul dintre scaunele confortabile de pe terasă. Irene mi-a adus o sticlă de vin alb la gheaţă şi două pahare.

— Mulţumesc!

Am sorbit din vin cu ochii pe cerul plin de stele, bucurându-mă de luxul din jur după atâtea zile de viaţă aspră pe mare. Îmi era clar acum că Theo s-ar fi simţit în Atlantis ca peştele în apă. Din păcate, o păţisem de mai multe ori în trecut, când invitam câte o colegă acasă sau pentru o croazieră pe *Titan* şi o vedeam cum îi pierea repede entuziasmul, copleşită de tot ceea ce vedea. Iar, după aceea, simţeam din partea ei un resentiment

în loc de prietenia de dinainte.

Din fericire, în cazul lui Theo, n-aveam să mă confrunt cu o problemă de genul ăsta. Evident, familia lui trăia la fel de bine ca şi a mea. Mă amuza gândul că ne petreceam amândoi cam două treimi din viaţă în cabine minuscule, cu banchete tari, fericiţi când reuşeam să facem duş cu un firicel de apă – rece sau caldă.

Am simţit o mână pe umăr şi am primit un sărut pe obraz.

— Bună, dragă! Te simţi mai bine?

— O, da, mulţumesc! Nimic nu se compară cu o baie fierbinte după zilele petrecute pe mare.

— Ai dreptate. Theo şi-a turnat şi el vin în pahar şi s-a aşezat în faţa mea. De-abia aştept să intru şi eu. Şi, Ally, te rog din nou să mă ierţi! Ştiu că atunci când îmi intră ceva în cap, parcă am ochelari de cal. Însă doream mult să-ţi arăt viitoarea mea casă.

— N-ai de ce să te scuzi, totul e-n regulă. Sunt sigură că va arăta minunat când va fi gata.

— Evident că nu la fel ca asta, dar măcar are să fie a mea. Şi, câteodată, a ridicat el din umeri, asta este tot ce contează.

— Sinceră să fiu, nu m-am gândit niciodată să am o casă a mea. Petrec atât de mult timp pe mare, încât mi se pare fără rost să am un alt cămin când, pur şi simplu, pot să mă întorc oricând în Atlantis. Oricum, noi, navigatorii, câştigăm atât de puţin încât nu mi-aş permite.

— De unde şi faptul că eu am cumpărat un adăpost pentru capre. Dar, la fel, ambii am avut întotdeauna o plasă de siguranţă. În ceea ce mă priveşte, prefer să mor de foame decât să mă duc cu căciula în mână să-i cer bani tatălui meu. Privilegiile îşi au şi ele preţul lor.

— Poate că da, dar nu cred că am stârni mila cuiva.

— Aşa e, dar, în pofida lumii ăsteia axate pe materialism, eu nu cred că banii pot rezolva toate problemele. Uite-l, de exemplu, pe tata! A inventat un cip pentru computere şi a ajuns multimilionar la numai treizeci şi cinci de ani, vârsta pe care o am eu acum. În copilărie, îmi tot spunea că, până să dea lovitura, se zbătuse în sărăcie şi că eu trebuia să fiu conştient de cât de norocos eram. Sigur că experienţa mea diferă de a lui pentru că eu am crescut *având* bani. Totuşi, e ca şi cum ne-am fi învârtit într-un cerc vicios: deşi am avut totul la dispoziţie, mă simţeam vinovat pentru asta. Aşa că, după ce am crescut, am încercat să mă descurc fără ajutorul lui, deşi am fost pe punctul să rămân fără un ban în buzunar şi mă gândeam mereu că nu reuşisem să mă ridic la nivelul aşteptărilor lui. La fel şi tu?

— Nu, deşi Pa Salt a avut grijă să ne înveţe valoarea banilor, ne spunea că trebuia ca să fim noi înşine, singura noastră grijă fiind să ne fructificăm înzestrările naturale cât mai bine cu putinţă. Am ştiut mereu că era mândru de mine,

mai ales după ce am devenit navigator. Cred că simţea aşa şi din cauză că împărtăşeam marea lui pasiune. Cu toate acestea, în scrisoarea pe care mi-a lăsat-o, există o frază destul de ciudată, şi anume că aş fi renunţat la o carieră muzicală fiindcă doream să-i fac lui pe plac.

— Şi e adevărat?

— Nu prea. Mi-au plăcut ambele în mod egal, dar am avut mai multe oportunităţi să navighez, aşa că am profitat de ele.

— Da. Interesant, eu am moştenit în mod egal pasiunile părinţilor, flerul pentru tehnică al tatălui şi dragostea mamei faţă de iahting.

— Ei bine, fiindcă am fost adoptată, n-am idee ce gene am moştenit. Ştiu numai că am fost înconjurată permanent de oameni cărora le-a păsat de viaţa mea.

— N-ar fi totuşi fascinant să descoperi dacă genele moştenite de la părinţii tăi biologici au jucat vreun rol în viaţa ta? Poate că, într-o zi, vei folosi indiciile lăsate de tatăl tău ca să descoperi unde te-ai născut. Ar fi un studiu antropologic extraordinar.

— Sunt sigură că o s-o fac la un moment dat, i-am răspuns, oprindu-mi un căscat, dar acum sunt prea obosită să mă gândesc la asta. Iar tu miroşi a capră. E timpul să faci o baie!

— Ai dreptate. Îi spun lui Irene să lase cina pe masă şi cobor imediat.

Theo m-a sărutat pe nas şi a intrat în casă.

Capitolul 8

După ce pasiunea de început s-a mai calmat în timpul petrecut de noi „Undeva”, Theo şi cu mine am avut suficient timp să ne cunoaştem mai bine. M-am trezit că-i dezvăluiam lucruri pe care nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să le spun cuiva. Detalii mici, neimportante pentru altcineva. Theo mă asculta mereu atent, cu ochii lui verzi fixaţi pe mine. Uneori mă simţeam mai preţuită decât oricând în toată viaţa mea. Theo era foarte interesat de Pa Salt şi de surorile mele – orfelinatul de lux, cum denumea el existenţa noastră în Atlantis.

Într-o dimineaţă înăbuşitoare, fără pic de vânt, vestitoare de furtună, Theo s-a lungit alături de mine în patul aşezat la umbră, pe terasă.

— Unde ai fost?

— Din păcate, am avut o discuţie plictisitoare cu sponsorul Fastnet, cu managerul echipei şi cu proprietarul iahtului *Tigress.* Iar, în timp ce ei dezbăteau chestiuni legate de semantică, eu desenam. Ai încercat vreodată, când erai mai tânără, să faci anagrame pornind de la numele tău sau să scrii de la dreapta la stânga? Mie mi-a ieşit ceva ridicol, mi-a spus, zâmbind, adică „Oent”.

— Sigur că am făcut asta şi rezultatul a fost la fel de prostesc: „Ylla”.

— Dar numele de familie?

— Nu, i-am răspuns, întrebându-mă încotro bătea.

— OK. Ei bine, mie îmi place să fac calambururi şi chiar acum, plictisit de moarte în timpul conferinţei, m-am jucat puţin cu numele tău.

— Şi?

— Ştii că-mi place să descifrez misterele şi mai ştiu câte ceva despre mitologia greacă, după ce am studiat literatura clasică la Oxford, iar verile mi le-am petrecut aici, în Grecia, încă de copil. Să-ţi arăt ce a ieşit!

— Dacă insişti!

Mi-a întins o foaie de hârtie pe care era mâzgălit ceva.

— Vezi ce înseamnă D'Aplièse?

— Pleiades, am citit de pe hârtia lui.

— Da. Şi recunoşti cuvântul?

— Sună familiar, desigur.

— Ally, ăsta e numele grecesc al constelaţiei Celor Şapte Surori.

— Da, şi?

Îl priveam temătoare, fără să înţeleg.

— Nu ţi se pare o prea mare coincidenţă faptul că tu şi surorile tale aţi fost numite după cele şapte, sau, mai bine zis, şase – Theo îşi drese glasul – faimoase stele, şi că numele vostru de familie este o anagramă a cuvântului „Pleiades”? Ăsta era şi numele de familie al tatălui tău?

Simţeam cum îmi ardeau obrajii încercând să-

mi amintesc dacă tata era domnul D'Aplièse. Dar angajaţii şi echipajul de pe *Titan* i se adresau cu „Sir”, în afară de Marina, care îi spunea şi ea „Pa Salt”, la fel ca noi, sau „tatăl vostru”. Îmi tot scormoneam mintea încercând să mă gândesc dacă văzusem vreun plic venit prin poştă pe numele lui, însă nu-mi aminteam decât plicuri sau pachete care arătau oficial, inscripţionate cu numele vreuneia dintre numeroasele lui companii.

— Probabil, am replicat într-un târziu.

— Ally, îmi pare rău! Theo îşi dădea seama că nu eram în apele mele. Doream numai să ştiu dacă, pur şi simplu, a inventat un nume de familie pentru voi, fetele, sau dacă purta şi el acest nume. Oricum, draga mea, o mulţime de oameni îşi schimbă numele. E o chestie la modă. Deci tu eşti Alcyone Pleiades. Cât despre porecla de Pa Salt, eu…

— Theo, ajunge!

— Mă ierţi, dar mă fascinează. Sunt convins că sunt multe necunoscute în ceea ce-l priveşte pe tatăl tău.

M-am scuzat şi am intrat în casă, neliniştită că Theo descoperise nişte lucruri atât de intime legate de familia mea – deşi în joacă nesocotite până în prezent de mine şi de surorile mele. Sau, dacă ele băgaseră de seamă ceva, niciuna dintre noi nu vorbise, până acum, pe tema asta.

Când am revenit pe terasă, Theo a renunţat să mai continue discuţia. La prânz, mi-a povestit mai

multe despre părinţii lui şi despre divorţul lor dificil. Făcuse un fel de navetă între Anglia, unde locuia împreună cu mama, şi America, unde îşi petrecea vacanţele cu tatăl lui. Caracteristic pentru el, mi-a relatat toată povestea aproape la persoana a treia – analitic, de parcă n-avea nimic de a face cu el –, dar îi simţeam tensiunea interioară şi furia. Mi se părea că Theo nu-i acordase tatălui său nicio şansă, din cauză că-i era foarte loial mamei. Totuşi, nu mă simţeam suficient de încrezătoare să-i spun asta, însă speram ca în viitor să fiu în stare să o fac.

În pat, în noaptea aceea, încă zdruncinată de revelaţia lui, n-am putut să adorm. Dacă numele meu de familie era o anagramă născocită de Pa datorită obsesiei lui pentru astronomie şi mitologie, atunci cine eram noi cu adevărat?

Încă şi mai important, cine fusese el?

Iar groaznicul adevăr era că ştiam că n-aveam să aflu niciodată.

A doua zi am împrumutat laptopul lui Theo şi am căutat Cele Şapte Surori din Pleiade. Chiar dacă Pa discuta cu noi toate despre stele, mai ales cu Maia, pe care o lua în observatorul de sus, de pe Atlantis, pe mine subiectul nu mă interesase prea mult. Orice informaţie pe care mi-o dădea Pa era de natură tehnică, atunci când ieşeam împreună pe mare. Se străduise să-mi arate cum să mă orientez după stele ca să navighez şi-mi

spusese că, de mai multe mii de ani, marinarii se foloseau de Cele Şapte Surori în acest scop. În cele din urmă, am închis computerul, gândindu-mă că, indiferent de motivele pe care le-a avut Pa atunci când ne-a ales numele, acesta era încă un mister rămas pe veci nedezlegat după dispariţia lui. Dacă aş fi continuat să mă frământ, nu-mi puteam face decât rău.

I-am spus toate acestea lui Theo la prânz şi a fost de acord cu mine.

— Serios vorbind, Ally, îmi cer scuze! N-ar fi trebuit să deschid această discuţie. Cum nu contează decât prezentul şi viitorul. Indiferent cine a fost tatăl tău, recunosc că îl admir pentru faptul că te-a înfiat. Şi, deşi mai sunt şi alte lucruri pe care aş fi vrut să ţi le spun…

Se uita întrebător la mine.

— Theo!

— OK, OK! a ridicat mâinile în sus. Înţeleg că nu acum.

Mai târziu în acea după-amiază, am scos plicul lăsat de Pa din ascunzişul lui, în coperta jurnalului meu, şi am recitit scrisoarea. Poate că într-o zi aveam să urmez indiciile lăsate de el. Sau măcar, pentru început, aveam să caut cartea despre care îmi vorbise, cartea aşezată pe un raft în biroul lui din Atlantis…

Pe când vacanţa noastră împreună se apropia de sfârşit, simţeam că Theo devenise o parte din

mine. Când i-am mărturisit acest lucru, nu-mi venea să-mi cred urechilor că puteam să spun aşa ceva. Şi, totuşi, chiar dacă era un clişeu, simţeam că el era sufletul meu pereche. Alături de el mă simţeam întreagă.

Şi am realizat cât eram de speriată că urma să mă despart de el – atunci când, pe tonul lui calm, obişnuit, se referea la plecarea din locul pe care-l denumise „Undeva" şi care acum purta un nume, Insula Anafi – şi că aveam să mă întorc la realitate.

— Mai întâi, trebuie să mă duc s-o vizitez pe mama, la Londra. Pe urmă, să o iau pe *Tigress* din Southampton şi să o duc pe Insula Wight. Va fi o ocazie să aflu de ce e în stare. Dar tu, draga mea?

— Şi eu trebuie să mă duc acasă pentru scurt timp. Ma încearcă să mă convingă că e OK, dar, fără Maia sau Pa acolo, cred că trebuie să-i fiu alături.

— Am căutat zborurile pentru noi. Ce-ar fi să mergem la Atena cu *Neptune* în weekend şi, pe urmă, tu să iei avionul spre Geneva? Pot face rezervare pentru un zbor la prânz, cam la aceeaşi oră cu cel spre Londra, pentru mine.

— Grozav! Mulţumesc! i-am răspuns, destul de brusc, simţindu-mă dintr-odată teribil de vulnerabilă – plină de teamă faţă de perioada în care aveam să stăm despărţiţi, plină de teamă faţă de viitor.

Mă întrebam dacă mai avea să existe un viitor după plecarea noastră din locul în care ne aflam

acum.

— Ally, ce-i cu tine?

— Nimic. Cred că am stat prea mult la soare; ar trebui să mă culc mai devreme.

M-am ridicat şi am ieşit de pe terasă, dar el mi-a prins mâna din mers.

— N-am terminat restul conversaţiei, aşa că te rog să stai jos. M-a tras pe scaun şi m-a sărutat cu pasiune pe gură. Evident, trebuie să discutăm despre ceea ce-i de făcut după zborurile spre casele noastre. De exemplu, despre Fastnet. M-am gândit mult la asta şi vreau să-ţi propun ceva.

— Te ascult, i-am zis, pe un ton contrariat.

Nu de astfel de planuri eram interesată acum.

— Vreau să vii şi să te antrenezi cu echipajul. Totuşi, dacă se înrăutăţesc condiţiile meteo sau dacă începi cursa şi la un moment dat îţi cer să debarci, trebuie să juri că vei asculta de ordinele mele.

Am făcut o sforţare şi am încuviinţat din cap.

— 'Nţeles, să trăiţi, căpitane!

— Ally, fără ironii. Vorbesc foarte serios. Ţi-am spus deja că, dacă ai păţi ceva, nu ştiu dacă aş supravieţui.

— Dar nu eu trebuie să iau o astfel de hotărâre?

— Nu. În calitate de căpitan, nemaivorbind de iubit al tău, hotărârea o iau eu.

— Deci nu-mi permiţi să rămân, dacă tu crezi că e prea periculos pe mare?

— Sigur că nu. Theo a dat frustrat din cap. Hotărârile le iau eu. Bune sau rele.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă aş realiza că decizia ta nu-i bună?

— Atunci mi-ai spune-o, ţi-aş asculta argumentele, dar, în final, tot eu aş hotărî.

— Şi de ce nu eu? Nu-i corect, eu…

— Ally, discuţia e caraghioasă. Ne tot învârtim în cerc şi, în afară de asta, sunt sigur că nu vom ajunge în astfel de situaţii. Tot ce vreau să-ţi spun e faptul că tu trebuie să asculţi de mine, OK?

— OK! am acceptat, îmbufnată.

Era prima dată când aproape că ne certam şi, cu atât de puţin timp care ne rămăsese de stat în acel loc minunat, nu doream ca situaţia să se deterioreze şi mai departe.

— Mai important decât toate, am văzut privirea lui Theo cum s-a îmblânzit, iar el a întins mâna şi mi-a mângâiat faţa cu degetele, să nu uităm că avem un viitor dincolo de Fastnet. Acestea au fost cu adevărat cele mai fericite câteva săptămâni din viaţa mea, în pofida tuturor traumelor. Draga mea Ally, ştii că nu-i stilul meu să fiu romantic, dar cred că ar fi grozav să găsim o cale ca să fim împreună mereu. Tu ce zici?

— Sună bine, am murmurat, nereuşind să trec, în numai câteva secunde, de la o stare de iritare extremă la „Hai să ne petrecem toată viaţa împreună”.

Eram cât pe ce să-mi arunc ochii pe hârtiile pe

care Theo le avea în faţa lui, ca să văd dacă nu figura pe ele şi o „Discuţie cu Ally despre viitor”.

— Ştii, deşi sună de modă veche, sunt conştient că nu voi mai găsi niciodată o femeie ca tine. Dat fiind că nu mai suntem nişte pui abia ieşiţi din găoace, pot să-ţi spun că sunt *sigur* de asta. Şi că aş fi nespus de fericit dacă m-aş însura cu tine mâine. Tu ce zici?

Îl priveam, încercând să înţeleg ce spunea, fără să reuşesc, însă.

— Asta e o propunere în stil Theo?

— Presupun că da. Ei bine?

— Aud ce-mi spui.

— Şi…?

— Ei bine, Theo, sinceră să fiu, discuţia de acum cu greu ar putea fi numită o scenă din „Romeo şi Julieta”.

— Nu. Nu e. După cum ştii, nu mă prea pricep la momente de genul ăsta. Tot ceea ce vreau e să mergem mai departe împreună. Şi chiar mi-aş dori să-mi petrec restul zilelor cu tine… adică să ne căsătorim, s-a corectat el imediat.

— Dar nu trebuie neapărat să ne căsătorim.

— Nu, dar eu am fost crescut într-un mod tradiţional. Vreau să fim împreună pentru totdeauna şi, prin urmare, te cer de soţie în mod formal. Vreau să fii doamna Falys-Kings, iar eu să le pot spune tuturor „soţia mea şi cu mine”.

— Poate că nu vreau să-ţi port numele. În zilele noastre, multe femei şi-l păstrează pe al lor.

— Adevărat, a acceptat el cu mult calm, dar prima variantă e cu mult mai practică, nu crezi? Acelaşi nume pe conturile bancare şi nu mai e nevoie nici să le dai explicaţii instalatorilor, electricienilor şi…

— Theo?

— Da?

— Mai taci odată, pentru numele lui Dumnezeu! Oricât de practic eşti – şi mă înfurie asta –, înainte să mai despici firul în patru, îţi răspund că şi eu m-aş mărita mâine cu tine.

— Adevărat?

— Da, sigur că da.

În clipa aceea am văzut cum îi dădeau lacrimile. Iar partea din mine care-i semăna atât de bine a realizat că oameni aparent siguri pe ei devin vulnerabili atunci când îşi dau seama că persoana iubită le răspunde în acelaşi mod. Şi că sunt doriţi cu tot atâta disperare. M-am dus spre el şi l-am strâns în braţe.

— Doamne, cât e de minunat! mi-a zâmbit Theo, ştergându-şi ochii pe furiş.

— Având în vedere cât de stângace ţi-a fost cererea, sunt convinsă că da.

— Bun. Chiar… dacă sunt din nou de modă veche, aş vrea ca mâine să alegem un simbol pentru legământul făcut.

— Vrei să spui: să ne logodim? l-am tachinat. Chiar dacă sună ca într-un roman de Austen, am să fiu încântată.

— Îţi mulţumesc! Theo s-a uitat în sus, către stele, a dat din cap şi m-a privit din nou. Nu ţi se pare că e un miracol?

— Care parte?

— Totul. Vreau să spun că am petrecut treizeci şi cinci de ani simţindu-mă singur pe această planetă şi, pe urmă, ai apărut tu, nu se ştie de unde. Şi, dintr-odată, înţeleg tot.

— Ce înţelegi?

A clătinat din cap şi a ridicat puţin din umeri.

— Dragostea.

A doua zi ne-am dus în capitala insulei, Chora, care de fapt arăta ca un sat alb, ars de soare, cocoţat pe un deal de pe coasta de sud a insulei. Am rătăcit pe nişte străduţe înguste, unde se aflau câteva prăvălii cu bijuterii confecţionate manual, plus tot felul de alimente şi aparatură, precum şi o piaţă unde găseai de toate. Nu fusesem niciodată atrasă de bijuterii şi, după ce am încercat tot felul de inele vreme de peste o jumătate de oră, am văzut că Theo devenea tot mai frustrat.

— Sigur există ceva care să-ţi placă! mi-a spus, când am ajuns la ultimul chioşc din piaţă.

De fapt, chiar zărisem ceva.

— Te-ar deranja dacă n-ar fi un inel?

— Nu-mi pasă ce iei, atât timp cât îţi place şi putem să mergem să mâncăm de prânz.

— Mor de foame!

— OK, atunci îmi place asta.

I-am făcut semn spre un pandantiv tradiţional grecesc, cu un ochi stilizat din sticlă albastră, agăţat pe un lanţ delicat din argint, cunoscut drept „Pavăză de deochi”.

Vânzătorul l-a desprins şi l-a etalat în palmă ca să-l pot vedea mai bine, inclusiv cartonaşul cu preţul. Theo şi-a scos ochelarii de soare şi l-a prins între degete ca să-l studieze.

— Ally, e foarte drăguţ, dar, la cincisprezece euro, nu poţi susţine că-i un inel cu diamant.

— Mie îmi place. Marinarii şi-l atârnă la gât ca să fie feriţi de furtună. Şi, la urma urmelor, numele meu înseamnă că eu sunt cea care trebuie să-i apere pe navigatori.

— Ştiu, deşi nu sunt prea sigur dacă „pavăza de deochi” e ceva potrivit pentru o logodnă.

— Ei bine, îmi place mult şi, înainte s-o luăm razna discutând în contradictoriu, te rog să mi-l cumperi.

— Bine, dar promite-mi că vei avea grijă inclusiv de mine.

— Sigur că da, i-am răspuns şi i-am înlănţuit mijlocul cu braţul.

— OK. Deşi te avertizez că-ţi voi oferi ceva mai… tradiţional în viitor.

Peste câteva minute am ieşit din piaţă cu micul talisman atârnat la gâtul meu.

— Retrospectiv, mi-a spus el, pe când mergeam pe străduţe ca să găsim un loc unde să bem o bere şi să mâncăm, cred că lanţul de la gât

e mai potrivit decât un simplu inel pe deget, deşi îţi voi lua unul de la Tiffany sau Cartier.

— Ei, acum cine-şi arată originile? l-am tachinat, după ce ne-am aşezat la o masă la umbră, în faţa unei taverne. Şi reţine, te rog, că urăsc etichetele cu denumiri pompoase.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze pentru trecutul meu de country club din Connecticut.

Apoi a luat meniul, întrebându-mă ce doream să comand pentru prânz.

A doua zi, după ce m-am despărţit cu greu de Theo pe aeroportul din Atena şi am urcat în avion, mă simţeam pierdută fără el. Mă tot întorceam spre vecinul de scaun, gândindu-mă că era Theo. Trebuia să accept că, fără el, mă simţeam ca o navă eşuată.

Nu o anunţasem pe Ma că veneam acasă, am vrut să-i fac o surpriză. În timpul zborului spre Geneva îmi făceam curaj să ajung la un Atlantis lipsit de pilonul lui central, şi îmi pierea toată bucuria când îmi aminteam de pierderea groaznică pe care o suferisem. În plus, n-aveau să fie acolo nici surorile mele, ca să mă facă să mai uit de Pa Salt.

Când am sosit în Atlantis, pentru prima oară în viaţa mea n-a venit nimeni să mă întâmpine pe ponton, ceea ce m-a deprimat şi mai tare. Claudia nu era nici ea în bucătărie, deşi pe masă se afla un chec cu lămâie, proaspăt scos din cuptor,

întâmplător – prăjitura mea favorită. După ce mi-am tăiat o felie groasă, am ieşit şi am urcat scara spre camera mea. Mi-am aruncat rucsacul pe podea şi m-am aşezat pe pat, studiind priveliştea magnifică a lacului, dincolo de perdeaua de arbori, totul – într-o tăcere apăsătoare.

M-am ridicat din nou şi am luat de pe raft o corabie construită într-o sticlă, cadou de la Pa Salt când am împlinit şapte ani. Modelul complex făcut din lemn şi pânză m-a făcut să zâmbesc, amintindu-mi cât de tare îl bătusem la cap pe Pa să-mi spună cum se strecurase corabia în sticlă.

„Ally, e magie”, îmi şoptise el, punând degetul pe buze în semn că era ceva secret.

Am scos jurnalul din rucsac şi, având o nevoie disperată de prezenţa lui Pa Salt, am recitit scrisoarea. După aceea, m-am hotărât să cobor în birou şi să caut cartea pomenită de el.

Am rămas un moment în uşă, trăgând pe nări aroma cunoscută de citrice, de aer curat şi de siguranţă.

— Ally! Scuză-mă că nu te-am întâmpinat. Nu ştiam că vii, dar ce surpriză minunată!

— Ma! M-am întors spre ea şi am luat-o în braţe. Ce mai faci? Am câteva zile libere și doream să mă asigur că eşti în regulă.

— Da, da… mi-a răspuns, oarecum grăbită. Şi tu cum te simţi, *chérie*?

Ochii ei ageri, inteligenţi mă studiau atent.

— Ma, doar mă ştii, nu sunt niciodată bolnavă.

— Amândouă ştim prea bine că nu te întrebam despre sănătate, a replicat ea.

— Am fost ocupată şi cred că asta m-a ajutat. Apropo, am câştigat regata, i-am mai spus, fără să-i povestesc nimic despre Theo şi despre fericirea mea alături de el.

Fiind aici, în Atlantis, şi cu Pa dispărut, nu mi se părea ceva potrivit.

— E şi Maia aici. S-a dus mai devreme la Geneva, imediat după ce…

a plecat amicul ei din Brazilia. Se întoarce curând şi sunt sigură că va fi fericită să te vadă.

— Şi eu pe ea. Mi-a trimis un e-mail acum câteva zile şi părea cu adevărat fericită. De-abia aştept să-mi povestească despre călătoria pe care a făcut-o.

— Şi acum ce-ar fi să bem un ceai? Vino în bucătărie şi te rog să-mi povesteşti totul despre regată.

— OK.

Am urmat-o pe Ma afară din biroul lui Pa. Poate că era numai o impresie, dar mi se părea încordată, lipsită de seninătatea ei obişnuită. Am vorbit despre Maia şi despre cursa Cicladelor, iar, peste douăzeci de minute, am auzit motorul şalupei. Am fugit s-o întâmpin pe Maia la ponton.

— Surpriză! am exclamat, îmbrăţişând-o.

— Ally! maia arăta uluită. Ce faci aici?

— Poate ţi se pare ciudat, dar asta e şi casa mea, i-am răspuns zâmbind, în timp ce urcam

amândouă, braţ la braţ, către casă.

— Ştiu, dar nu mă aşteptam deloc să vii.

Ne-am hotărât să ne oprim pe terasă şi am adus din bucătărie o cană mare cu limonada de casă pe care o făcea Claudia. O priveam pe Maia în timp ce-mi povestea despre vizita ei recentă în Brazilia şi mă gândeam că de multă vreme nu o mai văzusem atât de plină de viaţă. Pielea şi părul îi străluceau de-a dreptul. Se părea că descoperirea trecutului ei datorită indiciilor cuprinse în scrisoarea postumă a lui Pa o ajutase să se vindece.

— Şi, Ally, mai vreau să-ţi spun ceva. Poate că ar fi trebuit să-ţi fi spus cu mult timp în urmă…

Mi-a povestit, în continuare, ce păţise în timp ce studia la universitate şi de ce se ascunsese după aceea. Mi s-au umplut ochii de lacrimi auzind-o şi am întins mâna ca să i-o iau pe a ei, în semn de simpatie.

— Maia, cât e de groaznic că a trebuit să treci prin toate astea de una singură. De ce naiba nu mi-ai spus? Sunt sora ta! Întotdeauna am crezut că suntem apropiate. Aş fi fost alături de tine, chiar aş fi putut să te ajut.

— Ally, ştiu, dar pe atunci aveai doar şaisprezece ani. Şi îmi era groaznic de ruşine.

Am întrebat-o cine era bărbatul care-i pricinuise atâta durere.

— O, nu-l cunoşti. Un tip întâlnit la universitate, pe nume Zed.

— Zed Eszu?

— Da. Poate că i-ai citit numele prin ziare. Tatăl lui e magnatul care s-a sinucis.

— Şi al cărui iaht se afla lângă cel al lui Pa în acea zi teribilă, când am aflat că Pa murise, am adăugat, simţind un fior rece pe spinare.

— Ce ironie a sorţii, chiar Zed m-a făcut să iau primul avion spre Rio, când nu eram încă hotărâtă. După paisprezece ani de tăcere mi-a lăsat un mesaj vocal, aşa, ca din senin, zicându-mi că vine în Elveţia şi întrebându-mă dacă puteam să ne vedem.

Am privit-o mirată.

— Voia să te vadă?

— Da. Mi-a spus că auzise de moartea lui Pa şi-mi sugera că, poate, am fi făcut bine să plângem unul pe umărul celuilalt. Nimic nu mă putea face să plec mai repede din Elveţia.

Am întrebat-o dacă Zed ştia ce i se întâmplase ei în toţi acei ani.

— Nu, a clătinat Maia din cap. Şi, chiar dacă ar fi ştiut, mă îndoiesc că i-ar fi păsat.

— Cred cu tărie că ai făcut foarte bine că te-ai descotorosit de el.

— Atunci, îl cunoşti?

— Nu personal, nu. Dar am o… prietenă care îl cunoaşte. Oricum, am continuat înainte ca Maia să mă mai întrebe ceva, se pare că vizita ta în Brazilia a fost cel mai bun lucru pe care-l puteai face. Şi încă nu mi-ai spus nimic despre acel

superb brazilian invitat aici. Cred că şi Ma s-a îndrăgostit de el. De când am venit, n-a făcut altceva decât să-mi vorbească despre el. Înţeleg că e scriitor.

Am discutat puţin pe tema asta şi, pe urmă, Maia m-a întrebat ce mai făcusem eu. Pentru că era momentul destăinuirilor ei, m-am abţinut să-l pomenesc pe Theo. În schimb, i-am povestit despre Fastnet şi despre probele pentru apropiatele Jocuri Olimpice.

— Ally! Dar e fantastic! Să mă ţii la curent! m-a rugat, cu stăruinţă.

— Sigur că da.

În acel moment, a apărut Ma pe terasă.

— Maia, *chérie,* n-am ştiut că te-ai întors. Mi-a spus Claudia de abia acum. Christian mi-a dat asta pentru tine şi îmi pare rău că am uitat să ţi-l dau mai devreme.

Marina i-a dat Maiei un plic şi ochii ei s-au luminat recunoscând scrisul.

— Mulţumesc, Ma!

— Fetelor, vreţi să cinaţi?

— Dacă mâncarea e gata, sigur că da. Maia, îmi ţii de urât? N-avem des ocazia asta.

— Da, bineînţeles, mi-a răspuns şi s-a ridicat. Dar, dacă nu te superi, mă duc puţin până în Pavilion.

Am schimbat o privire cu Ma, văzând cât de strâns ţinea sora mea scrisoarea în mână.

— Ne vedem mai târziu, *chérie!* a strigat

Marina după ea.

Apoi am intrat amândouă în casă. Eram profund marcată de ceea ce-mi mărturisise Maia. Într-un fel era bine că ştiam acum de ce se purtase Maia atât de distant după ce îşi terminase studiile universitare. Dar faptul că Zed Eszu îi pricinuise toate nenorocirile – asta însemna cu totul altceva…

Cu şase fete în familie, toate nespus de diferite între ele, discuţiile despre iubiţi şi poveşti de dragoste variau în funcţie de caracterul fiecăreia. Până acum, Maia fusese cu desăvârşire mută în legătură cu viaţa ei privată, iar Star şi CeCe rareori discutau astfel de lucruri cu noi, celelalte. Mai rămâneau Electra şi Tiggy, şi *ambele* îmi făcuseră confidenţe de-a lungul anilor…

Am urcat în camera mea şi am început să mă plimb neliniştită prin ea, cântărind dacă era moral să le spun şi celorlalte ceea ce ştiam acum, sau să tac. În final, am hotărât că era la latitudinea Maiei să le spună sau nu şi surorilor noastre. Ce rost ar fi avut să mă bag eu într-o problemă ca asta?

După ce m-am liniştit, am verificat mobilul, iar textul trimis de Theo mi-a adus zâmbetul pe buze.

Draga mea Ally. Mi-e dor de tine. Un clişeu, dar atât de adevărat.

I-am răspuns imediat.

Şi *mie (chiar mai mult decât ţie).*

În timp ce făceam un duş înainte să cobor la

masă, tânjeam să-i povestesc Maiei despre iubirea mea, dar mi-am amintit din nou că era momentul ei, după atâţia ani de tăcere, aşa că puteam să mai aştept puţin.

La cină, Maia ne-a anunţat că a doua zi se reîntorcea în Brazilia.

— Avem doar o singură viaţă, nu-i aşa, Ma? a întrebat-o ea pe Marina, cu faţa strălucind de fericire.

Niciodată nu fusese mai frumoasă.

— Da, aşa e, i-a răspuns Ma. Şi e cea mai preţioasă învăţătură pe care ai căpătat-o în ultimele săptămâni.

— Nu mă mai ascund, ne-a spus Maia, ridicând paharul. Chiar dacă n-o să meargă, măcar am încercat.

— Fără ascunzişuri! i-am răspuns, zâmbind.

Capitolul 9

Atunci când Maia a urcat grăbită în şalupă, eu şi Ma i-am făcut semn cu mâna şi i-am trimis sărutări în zbor.

— Sunt atât de bucuroasă pentru ea! mi-a spus Ma, ştergându-şi lacrimile.

După ce am intrat în casă, la o ceaşcă de ceai, am vorbit cu ea despre trecutul dificil al Maiei şi despre viitorul ei – care acum se arăta a fi ceva mai bun. Era limpede că Ma avea aceeaşi părere ca şi mine despre Zed Eszu. Când am terminat de

băut ceaiul, m-am ridicat şi i-am spus că trebuie să văd ce e-mailuri mai primisem.

— E în regulă dacă folosesc biroul lui Pa? am întrebat-o, ştiind că acolo era cel mai bun semnal de internet din toată casa.

— Sigur că da. Nu uita, casa vă aparţine acum, ţie şi surorilor tale, mi-a răspuns Ma cu un zâmbet trist.

Mi-am luat laptopul din dormitor şi am deschis uşa biroului. Arăta ca întotdeauna, cu pereţii acoperiţi de lambriuri din stejar şi mobilat cu piese vechi şi confortabile. M-am aşezat cu grijă pe scaunul de căpitan, tapisat cu piele, al lui Pa Salt, aşezând laptopul pe biroul din lemn de nuc. În timp ce aşteptam conexiunea de Internet, m-am răsucit cu scaunul şi am privit cu atenţie numeroasele obiecte ţinute de Pa pe rafturi. Nu făceau parte dintr-o categorie anume, şi avusesem întotdeauna impresia că erau lucruşoare care-i plăcuseră, pur şi simplu, lui Pa în timpul călătoriilor sale. Pe urmă, ochii mi s-au oprit la rafturile bibliotecii şi m-am întrebat dacă acea carte despre care-mi scrisese el se afla acolo. După ce am observat că Dante era aşezat alături de Dickens, iar Shakespeare alături de Sartre, mi-am dat seama că toate cărţile erau puse în ordine alfabetică, fiind tot atât de eclectice şi de variate ca gust aşa cum fusese şi Pa.

Laptopul meu capricios a hotărât să se închidă brusc după ce de abia îl deschisesem, aşa că a

trebuit să aştept să repornească. M-am dus spre CD playerul lui Pa. Noi, surorile, pledaserăm cu toatele pe lângă Pa să treacă la un iPod, dar, în pofida faptului că el avea un raft plin cu tot felul de computere sofisticate şi echipament electronic de comunicaţii, ne spusese că era prea bătrân ca să se mai schimbe şi că prefera să poată vedea ce piese muzicale îşi alegea. Am deschis CD playerul şi am descoperit, fascinată, piesa muzicală ascultată ultima dată de Pa Salt, camera umplându-se cu minunatele acorduri ale lui Grieg, „Dimineaţa devreme” din Suita Peer Gynt.

Am împietrit pe loc, năpădită de un val de amintiri. Era piesa orchestrală favorită a lui Pa şi de multe ori îmi ceruse să-i interpretez pasaje din ea la flaut. Era tema muzicală a copilăriei mele, iar acum îmi năvălea în minte amintirea superbelor apusuri de soare petrecute cu el în barcă, pe lac.

Doamne, cât de mult îmi lipsea!

Şi mai duceam dorul cuiva.

În timp ce muzica umplea toată încăperea, am ridicat instinctiv receptorul telefonului de pe birou.

Ţinându-l la ureche, încercam să formez numărul când mi-am dat seama că cineva din casă se afla pe linie.

Şocul pe care mi l-a provocat sunetul vocii aceleia bine-cunoscute şi sonore m-a făcut să rămân cu mâna în aer.

— Alo?! am strigat în receptor şi am închis imediat CD playerul ca să aud mai bine.

Dar la capătul celălalt al firului nu se mai auzea nimic, doar un beep – şi ştiam acum că el închisese.

M-am prăbuşit pe scaun fără suflare, apoi am ţâşnit în sus şi, de pe hol, am început s-o strig pe Ma. Ţipetele mele au făcut-o pe Claudia să iasă în fugă din bucătărie. Deja suspinam isteric şi, când Ma a apărut în capul scării, m-am repezit spre ea.

— Ally, *chérie,* ce naiba s-a întâmplat?

— Eu… l-am auzit vorbind, Ma! El era la telefon!

— Cine, *chérie*?

— Pa Salt! Vorbea la telefon când am ridicat receptorul din birou ca să formez un număr. O, Doamne sfinte! Nu e mort, nu e mort!

— Ally! m-a oprit Ma şi am văzut că i-a aruncat o privire scurtă Claudiei. Apoi m-a luat pe după umeri şi m-a condus în salon. Te rog, *chérie,* încearcă să te calmezi!

— Imposibil! Ma, simţeam că el nu e mort. Înseamnă că trăieşte şi se ascunde într-un loc anume. Şi cineva din casă vorbea cu el…

Am privit-o acuzator.

— Ally, chiar cred că ai auzit ceva, dar există o explicaţie simplă pentru asta.

— Şi care ar fi aceea?

— Telefonul a sunat cu câteva minute în urmă. L-am auzit, dar eram prea departe ca să ridic

receptorul şi atunci a intrat automatul, mesageria vocală. Sunt sigură că tu ai auzit ultimul lui mesaj înregistrat.

— Dar aveam telefonul în faţa mea şi nu l-am auzit sunând.

— Totuşi, Ally, aveai muzica dată tare. Bubuia până la etaj. Poate că de asta nu l-ai auzit.

— Eşti sigură că nu tu vorbeai cu el? Sau poate Claudia? am întrebat-o, disperată.

— Ally, indiferent de cât de mult îţi doreşti să-ţi confirm ipoteza, mă tem că nu se poate. Încearcă să suni de pe mobil şi vei vedea că, dacă nu răspunde nimeni, intră cutia vocală, pe care e înregistrată vocea tatălui tău. Încearcă, te rog!

Am ridicat stânjenită din umeri după ce le acuzasem pe Ma şi pe Claudia că minţeau.

— Nu, sigur că te cred! i-am spus, în final. Doar că… *doream* cu disperare să fie el. Doream ca toată tragedia care ne-a lovit să fi fost doar o greşeală, una teribilă.

— Şi noi ne dorim acelaşi lucru, Ally, însă tatăl tău a murit, şi nu putem face absolut nimic ca să-l aducem înapoi.

— Da. Ştiu. Îmi pare rău!

— Nu trebuie să te scuzi, *chérie!* Dacă pot să fac ceva pentru tine…

— Nu, i-am spus şi m-am ridicat. Mă duc să dau un telefon.

Marina mi-a zâmbit cu simpatie, iar eu m-am înapoiat în biroul lui Pa şi m-am aşezat din nou pe

scaun, studiind telefonul. Am ridicat receptorul şi am format numărul lui Theo, dar el n-a răspuns, şi atunci a intrat mesageria vocală. Dorind să vorbesc direct cu el, nu cu robotul, am trântit receptorul în furcă fără să-i las niciun mesaj.

Pe urmă, mi-am amintit că venisem să caut cartea menţionată de Pa în scrisoare. M-am ridicat şi am citit titlurile, începând cu litera H din secţiunea respectivă. Am găsit-o în câteva secunde şi am luat-o de pe raft.

Grieg, Solveig og Jeg
En biografi av Anna og Jens Halvorsen
Jens Halvorsen

Înţelegeam doar că era o biografie. Cartea era evident veche, cu pagini îngălbenite şi fragile. Publicată în 1907 – exact în urmă cu o sută de ani. Datorită studiilor mele muzicale, am înţeles imediat că domnul Halvorsen făcea referire la Solveig, trista eroină din poemul lui Ibsen, transformat în compoziţie muzicală de faimosul Edvard Grieg. Am întors încă o pagină şi am văzut o prefaţă în care recunoşteam cuvintele „Grieg” şi „Peer Gynt”. Din păcate, nu puteam înţelege mai mult pentru că restul cuvintelor erau în ceea ce presupuneam eu a fi norvegiană – atât limba lui Grieg, cât şi a lui Ibsen –, prin urmare, indescifrabilă pentru mine.

Oftând dezamăgită, am răsfoit-o mai departe şi am găsit câteva fotografii alb-negru în care apărea o femeie micuţă, costumată în ţărăncuţă.

Dedesubt am citit *Anna Landvik som Solveig, September 1876.* Am studiat fotografia îndeaproape. Indiferent cine fusese Anna Landvik, era foarte tânără când fusese fotografiată. Sub machiajul de scenă, faţa ei arăta ca a unui copil. În următoarele fotografii am văzut-o maturizată, stând în faţa unui pian cu coadă, cu Edvard Grieg în spatele ei, aplaudând-o.

În alte fotografii apărea un tânăr foarte chipeş – autorul cărţii – alături de Anna Landvik care ţinea în braţe un copil mic. Frustrată de bariera lingvistică, am început să-mi pierd interesul. Era cazul să rog pe cineva să-mi traducă întreaga carte, şi m-am gândit imediat la Maia, sigură că ştia ea pe cineva care ar fi putut să mă ajute.

Dat fiind talentul meu muzical, gândul că cei din care mă trăgeam puteau avea o legătură cu unul dintre cei mai mari compozitori – în plus, favoritul lui Pa şi al meu – mă mişca profund. Oare din cauza asta iubea el atât de mult suita „Peer Gynt”? Poate că o asculta atunci când eram de faţă – datorită legăturii mele cu ea.

Din nou, am simţit un cuţit în inimă la gândul că el murise şi că toate întrebările astea aveau să rămână pentru totdeauna fără răspuns.

— *Chérie,* te simţi mai bine?

Am întors capul şi am văzut-o pe Ma în pragul uşii.

— Sunt în regulă.

— Citeai?

— Da, i-am răspuns, punând o mână peste carte.

— Voiam să-ţi spun că prânzul e gata, servit pe terasă.

— Îţi mulţumesc, Ma!

În faţa unei salate cu brânză de capră şi a unui pahar de vin alb, rece, i-am cerut din nou scuze lui Ma pentru izbucnirea isterică de mai devreme.

— Nu-i deloc nevoie, mi-a răspuns ea, calm. Deci acum ştim totul despre Maia, dar tu n-ai suflat un cuvânt despre viaţa ta. Ally, simt că s-a petrecut ceva important. Arăţi total diferit.

— De fapt… Ma, am cunoscut şi eu un bărbat la care ţin.

— Eram sigură de asta, mi-a răspuns zâmbind.

— De aceea mi-am închis telefonul şi nu am primit la timp mesajele voastre. Eram cu el când a murit Pa, i-am mărturisit dintr-o suflare, simţind nevoia să-mi iau piatra asta de pe suflet. Îmi pare atât de rău! Şi, Ma, mă simt atât de vinovată!

— Ei bine, n-ar trebui. Cine ştia ce avea să se întâmple?

— Adevărul e, am oftat eu, că mă năpădesc tot felul de emoţii şi că nu sunt sigură dacă vreodată am fost mai fericită – ori mai tristă decât acum. E foarte ciudat. Fericirea îmi provoacă şi un sentiment de vinovăţie.

— *Chérie*, nu cred că tatăl tău ar fi vrut să te vadă astfel. Şi cine e acest bărbat care ţi-a furat

inima?

I-am povestit totul. Doar faptul că-i pronunţam numele lui Theo mă făcea să mă simt mai bine.

— Ally, ai sentimentul că el e alesul tău? Nu te-am mai auzit niciodată vorbind astfel.

— Da, cred că da. De fapt, m-a cerut... în căsătorie.

— Doamne sfinte! Ma m-a privit surprinsă. Şi ai acceptat?

— Da, am făcut-o, deşi sunt convinsă că până la căsătorie mai e drum lung. Mi-a dăruit colierul ăsta. Am scos lănţişorul de argint de sub bluză şi i-am arătat pandantivul cu „pavăza de deochi”. Ştiu că e ridicol de repede, dar mă simt atât de bine! Şi el la fel. Ma, tu mă cunoşti, n-am fost niciodată o romantică, aşa că relaţia asta a venit ca un şoc.

— Pentru că te cunosc prea bine, Ally, îmi dau seama că e vorba de un lucru foarte serios.

— Ştii, îmi aminteşte mult de Pa. Mi-ar fi plăcut ca el să-l cunoască pe Theo, am oftat, luând o gură de vin. Schimbând subiectul, crezi că Pa a dorit într-adevăr ca noi să aflăm unde ne-am născut?

— Cred că a vrut să aveţi informaţiile necesare în caz că aveaţi să vă doriţi s-o faceţi. Sigur, totul depinde acum de voi.

— Ei bine, cu siguranţă că faptul ăsta a ajutat-o pe Maia. În timp ce-şi cerceta trecutul, şi-a descoperit şi viitorul.

— Da, aşa e.

— Deşi eu mi l-am găsit deja fără să mai fie nevoie să mă îngrop în istorie. Poate că voi investiga cândva, dar nu acum. Vreau să mă bucur cât pot de prezent şi să văd ce se întâmplă în continuare.

— Aşa să faci! Sper să-l aduci pe Theo aici curând, să-l cunoaştem şi noi.

— Da, Ma. Am zâmbit la gândul unei astfel de ocazii. Promit!

După mai multe zile, somnul bun, felurile gustoase de mâncare gătite de Claudia şi vremea minunată de iulie m-au ajutat să-mi recapăt puterile şi calmul. Ieşeam pe lac cu *Laser* în fiecare după-amiază, bucurându-mă de soare şi de viaţă. La apus mă lungeam pe fundul bărcii, iar dorul de Theo devenea de nesuportat. Pe apă mă simţeam mai aproape atât de el, cât şi de Pa. Treptat, începeam să mă împac cu gândul că-l pierdusem pe Pa. Şi, deşi îi spusesem Marinei că n-aveam intenţia să-mi investighez trecutul, i-am scris un e-mail Maiei, întrebând-o dacă ea cunoştea vreun traducător de norvegiană. Mi-a răspuns că nu, însă a adăugat că avea să facă cercetări. Peste două zile mi-a trimis un mesaj care conţinea datele de contact ale Magdalenei Jensen. Am sunat-o, iar traducătoarea, Magdalena, mi-a promis că avea să înceapă imediat să traducă acea carte. După ce am făcut fotocopii ale copertei şi fotografiilor – în caz că se pierdea originalul –, i-

am expediat Magdalenei cartea prin Fedex.

În timp ce-mi împachetam lucrurile în rucsac ca să plec spre Insula Wight, unde aveam să încep pregătirea pentru viitoarea regată, simţeam că, pur şi simplu, trepidam. Competiţia Fastnet era un eveniment major, iar Theo avea să conducă un echipaj ales pe sprânceană, format din douăzeci de oameni. Nu mă confruntasem niciodată cu o provocare atât de mare. Avea să trebuiască să fiu atentă la toată prestaţia mea şi, în plus, să fiu gata să învăţ cât mai multe de la ei. Retrospectiv, simţeam că Theo îmi făcuse o mare onoare atunci când îmi ceruse să intru în echipaj.

— Gata de plecare? m-a întrebat Ma în timp ce intram în hol cu rucsacul în spate şi cu flautul în mână – Theo îmi ceruse să vin cu el.

Se părea că-i plăcea cu adevărat să mă audă cântând.

— Da, sunt gata.

M-a tras la pieptul ei şi, ca întotdeauna, am simţit mângâierea şi sentimentul de siguranţă pe care mi le aducea de fiecare dată îmbrăţişarea ei.

— Să ai grijă în timpul cursei, *chérie!* mi-a spus când am ieşit din casă şi am început să cobor pe drumul către ponton.

— Ma, te rog să nu te îngrijorezi! Am cel mai bun căpitan din lume. Are grijă de mine.

— Atunci să asculţi de el! Ally, ştiu cât de încăpăţânată poţi să fii uneori.

— Sigur că aşa voi face, i-am răspuns zâmbind

un pic cam acru, pentru că mă cam deranja ideea că mă cunoştea mai bine decât mine însămi.

— Ally, ţinem legătura! a strigat ea în urma noastră, pe când şalupa, cu Christian la cârmă, şi-a luat avânt pe apele lacului.

— Da, Ma.

Îndepărtându-mă de casă, simţeam că mă îndrept către viitorul meu.

Capitolul 10

— Bună, Ally!

Uimită, m-am trezit cu Theo în faţa mea, desprins din mulţimea care mişuna pe aeroportul Heathrow din Londra.

— Ce faci aici?!

— Ce întrebare mai e şi asta? S-ar crede că nu te bucuri să mă vezi, a mormăit el, în glumă, şi imediat m-a luat în braţe chiar în centrul sălii de la Sosiri, sărutându-mă cu foc.

— Sigur că sunt bucuroasă! am chicotit de îndată ce ne-am depărtat buzele ca să luăm o gură de aer, gândindu-mă la cum reuşea el întotdeauna să-mi dea peste cap aşteptările. Credeam că eşti foarte ocupat pe *Tigress.* Hai să mergem! am adăugat, desprinzându-mă din braţele lui, se înghesuie lumea din cauza noastră.

M-a condus afară din terminal, spre şirul de taxiuri.

— Hopa sus! mi-a spus, apoi i-a dat

instrucţiuni şoferului.

— Nu cumva ai de gând să mergi cu taxiul până la feribotul pentru Insula Wight? l-am întrebat, mirată. E la distanţă de mile!

— Nu, sigur că nu, dragă Ally! Dar, pentru că odată urcaţi la bord vom începe imediat antrenamentul, mi s-a părut o idee bună să petrecem o noapte împreună înainte ca eu să fiu căpitanul, iar tu – matrozul Al. M-a tras din nou spre el. Cât mi-ai lipsit, iubito! mi-a şoptit.

— Şi tu mie! i-am răspuns, şi, în oglinda retrovizoare, l-am văzut pe şofer cum râjea.

Spre marea mea surprindere şi încântare, taxiul a tras în faţa hotelului Claridges. Theo a cerut o cameră. Şi aşa au început o după-amiază şi o seară minunate, în care ne-am grăbit să recuperăm timpul pierdut, înainte să sting lampa de pe noptiera mea l-am privit cum dormea dus, alături de mine. În mod clar locul meu era acolo unde se afla el.

— Înainte să luăm trenul spre Southampton, trebuie să facem neapărat o vizită, m-a informat Theo a doua zi de dimineaţă, în timpul micului dejun servit la pat.

— Da? Cui?

— Mamei mele. Sunt sigur că ţi-am spus că locuieşte la Londra şi că de-abia aşteaptă să te cunoască. Aşa că mă tem că trebuie să te grăbeşti, în timp ce eu fac un duş.

Am sărit din pat şi am început să caut febril prin lucrurile mele, dorind să arăt cât mai bine la întâlnirea cu viitoarea mea soacră. Din păcate, n-aveam nimic mai elegant, numai blugi, tricouri şi pantofi sport, lucruri pe care le împachetasem pentru rarele ocazii în care n-aş fi fost la bord, unde mă îmbrăcam din cap până-n picioare doar în Gore-Tex, acel material frate cu Lycra care avea calitatea de a fi impermeabil şi defectul de a fi cât se poate de non-sexy.

Am intrat în baie ca să scotocesc după etuiul în care ţineam un tub de rimel şi un ruj, dar îl lăsasem în Atlantis.

— N-am nici măcar un ruj la mine, i-am strigat lui Theo, care era încă sub duş.

— Ally, eu te plac naturală, mi-a răspuns el, ieşind din cabina plină de aburi. Doar ştii cât de silă îmi e de femeile care se spoiesc pe faţă. Iar acum grăbeşte-te un pic cu duşul tău, pentru că trebuie să plecăm cât putem de repede!

Peste patruzeci de minute, după ce taxiul parcursese un labirint de străzi prin cartierul despre care Theo îmi spusese că se numea Chelsea, acesta s-a oprit în faţa unei case albe şi drăguţe. Trei trepte de marmură duceau spre uşa de la intrare, care era încadrată de două ghivece mari din piatră pline cu tufe parfumate de gardenii.

— Am ajuns, mi-a spus Theo, urcând repede treptele. A scos apoi o cheie şi a descuiat uşa.

Mamă? a strigat, când am intrat în hol.

L-am urmat pe un culoar îngust până în bucătăria spaţioasă, mobilată cu o masă rustică de stejar şi cu un dulap imens, din Ţara Galilor, plin cu obiecte de ceramică viu colorate.

— Aici, dragă! am auzit, prin uşile deschise, glasul plăcut al unei femei.

Am ieşit pe o terasă placată cu dale de piatră, unde o femeie subţire, cu părul blond-închis, prins la spate, îşi curăţa trandafirii de uscături. Grădina era mică, dar plină de flori.

— Mama a crescut la ţară şi încearcă să refacă atmosfera de acolo în centrul Londrei, mi-a spus Theo, în timp ce femeia şi-a ridicat privirea către noi şi ne-a zâmbit, încântată.

— Bună, dragul meu! Bună, Ally!

Când a venit spre noi, am fost întâmpinată de aceeaşi privire pătrunzătoare pe care o avea şi fiul ei, dar, de data asta, izvorând din nişte ochi de un albastru pur. Mi s-a părut extraordinar de drăguţă, cu trăsături ca de păpuşă şi tenul alb, tipic englezesc.

— Am auzit atâtea despre tine încât mi se pare că te cunosc deja, mi-a spus şi m-a sărutat călduros pe obraji.

— Bună, mamă! i-a spus Theo, îmbrăţişând-o. Arăţi foarte bine.

— Da? Chiar azi-dimineaţă îmi număram firele de păr alb, a suspinat ea, auto-ironic. Din păcate, vârsta ne prinde din urmă pe toţi. Ei, acum

spuneţi-mi cu ce să vă servesc?

— Cafea? a întrebat Theo, uitându-se la mine.

— Da, perfect. Apropo, care-i numele mamei tale? l-am întrebat în şoaptă, pe când intram din nou în casă, în urma ei. Nu cred că am ajuns încă în stadiul la care să o strig „Marna”.

— Doamne, scuză-mă! O cheamă Celia. Theo m-a luat de mână şi mi-a strâns-o, liniştitor. OK?

— Da, bineînţeles.

La cafea, Celia m-a întrebat lucruri despre mine şi familia mea şi, când i-am spus că Pa Salt murise, mi-a spus câteva vorbe de consolare pline de căldură.

— Nu cred că vreun copil îşi mai revine cu totul după moartea unui părinte, mai ales o fiică – după moartea tatălui. Ştiu cât de devastată am fost eu. Tot ceea ce-ţi poţi dori e să te împaci cu gândul. Iar pentru tine, Ally, e încă prea devreme. Sper ca fiul meu să nu-ţi ceară prea multe, a adăugat, cu ochii la Theo.

— Nu, deloc, Celia. Şi, sinceră să fiu, e mult mai greu să n-ai ceva de făcut.

— Eu una voi fi foarte bucuroasă când această competiţie Fastnet are să se termine. Şi poate că, atunci când vei avea copii, vei înţelege de ce am să stau cu sufletul la gură atât timp cât Theo se află pe mare.

— Zău aşa, mamă! Am mai participat de două ori şi ştiu ce am de făcut, a protestat Theo.

— Celia, să ştii că Theo e cel mai grozav

căpitan, iar echipajul îi e atât de devotat că ar face orice pentru el, am adăugat.

— Sunt sigură de asta şi, bineînţeles, sunt extrem de mândră de el, dar uneori mi-aş dori să-şi fi ales o altă carieră. De contabil, de agent de bursă sau de orice altceva care nu-l expune la un pericol atât de mare.

— Haide, mamă, tu, de obicei, nu eşti atât de îngrijorată! Aşa cum ţi-am mai zis, la fel de bine mâine ar putea să mă calce un autobuz. Şi, în afară de asta, tu m-ai învăţat să navighez, i-a mai spus el, plin de afecţiune.

— Scuze, n-am să mai vorbesc despre asta. E foarte posibil ca, din cauză că îmbătrânesc, gândurile mele s-o cam ia razna uneori. Apropo, l-ai văzut, în ultima vreme, pe taică-tău, sau mai ai vreo veste de la el? l-a întrebat Celia pe Theo, şi am simţit o undă de neplăcere în vocea ei.

Theo a făcut o mică pauză înainte să-i răspundă.

— Da. Mi-a trimis un e-mail în care mă anunţa că se află la vila lui din Caraibe.

— Singur? l-a întrebat Celia, ridicând o sprânceană elegant arcuită.

— N-am idee. Şi nici nu mă interesează, a adăugat Theo ferm, schimbând imediat subiectul. Dar tu ce faci, pleci în vacanţă în august?

Îi ascultam cum discutau despre planurile Celiei de a petrece o săptămână în sudul Franţei şi, apoi, câteva zile în Italia, spre sfârşitul lunii.

Din tonul lor reieşea clar că se adorau unul pe celălalt.

După o oră şi ceva, Theo a terminat de băut o a doua ceaşcă de cafea şi a aruncat o privire spre ceas.

— Mamă, trebuie să plecăm!

— De ce? Nu vreţi să luăm prânzul împreună? Pot să fac ceva uşor, o salată.

— Mă tem că nu. La ora 5 avem prima întâlnire la bordul lui *Tigress* cu toţi membrii echipajului şi n-ar da bine deloc să întârzie tocmai căpitanul. Aşa că trebuie să prindem trenul de 12.30 de la Waterloo. S-a ridicat. Mă duc puţin la baie şi ne vedem în hol.

— Ce bine îmi pare că te-am cunoscut, Ally! mi s-a adresat Celia după ce Theo a ieşit din bucătărie. Când mi-a spus că tu eşti aleasa inimii lui, îţi dai seama cât de agitată am devenit. E singurul meu copil şi înseamnă totul pentru mine. Însă văd că vă potriviţi de minune.

— Îţi mulţumesc pentru vorbele bune. Suntem foarte fericiţi, i-am răspuns, zâmbind.

Când ne-am ridicat, m-a luat de mână.

— Te rog să ai grijă de el! Theo pare să nu înţeleagă niciodată ce înseamnă pericolul.

— Voi face tot ce depinde de mine, Celia.

— Eu…

Era pe punctul să mai spună ceva, când şi-a făcut apariţia Theo.

— La revedere, mamă! Te sun, dar nu te

îngrijora dacă n-o să menţinem legătura în săptămâna în care are loc cursa.

— O să încerc, i-a răspuns Celia, cu vocea puţin tensionată. Dar voi fi la Plymouth când veţi trece linia de sosire.

M-am dus spre uşă ca să-i las să-şi ia rămas-bun în linişte, dar vedeam de la distanţă cum Celia îl strângea în braţe de parcă nu se îndura să-i mai dea vreodată drumul. În cele din urmă, Theo s-a desprins din braţele ei, iar Celia ne-a făcut semn cu mâna, cu un zâmbet forţat pe faţă, pe când ieşeam amândoi.

În timpul călătoriei spre Southampton, Theo părea distrat şi era neobişnuit de tăcut.

— E totul în regulă? l-am întrebat.

Se uita gânditor afară, pe geam.

— Sunt îngrijorat în legătură cu mama, asta-i tot. Nu părea să fie în apele ei azi. Nu e niciodată atât de pesimistă. De obicei, la plecare, îmi zâmbeşte şi mă strânge uşor în braţe.

— E limpede că te adoră.

— Şi eu pe ea. Datorită ei sunt ceea ce sunt azi şi s-a mândrit mereu cu faptul că sunt navigator. Poate că se poartă mai ciudat din cauză că simte că îmbătrâneşte, a conchis el, ridicând din umeri. Şi, bineînţeles, pentru că nu va trece niciodată peste trauma divorţului.

— Crezi că-l mai iubeşte?

— Aproape sigur, deşi asta nu înseamnă în mod necesar că-i *place* de el. Şi o înţeleg. Când a

descoperit că tata avea mai multe relaţii extraconjugale, a fost mai mult decât devastată. Biata mama s-a simţit atât de umilită încât, deşi i se rupea inima, i-a cerut să plece.

— Doamne, ce groaznic!

— Da, aşa e. Sigur că, în adâncul sufletului său, tata continuă şi el să o iubească. Se simt amândoi nefericiţi după ce s-au despărţit, dar presupun că linia care desparte iubirea de ură e foarte subţire. Poate că situaţia lor s-a asemănat traiului cu un alcoolic; într-un anume punct trebuie să te hotărăşti: fie renunţi la persoana iubită, fie îţi pierzi tu minţile. Şi nimeni nu ne poate salva de noi înşine, indiferent de câtă dragoste ne poartă.

— Da, ai dreptate.

Theo m-a luat de mână.

— Să nu cumva să păţim şi noi aşa ceva!

— Niciodată! i-am răspuns, ferm.

Următoarele zece zile au fost – ca întotdeauna înaintea unei curse – frenetice, tensionate şi epuizante, mai ales că Fastnet avea reputaţia de a fi cea mai dură competiţie de iahting din lume. Conform regulamentului, ca un echipaj să se poată înscrie, 50% din totalul membrilor trebuia să cumuleze 300 de mile în cadrul unor competiţii mari, în ultimele douăsprezece luni. În prima seară, când ne-am adunat cu toţii în jurul lui Theo, pe *Tigress,* am realizat că eram cu mult mai puţin

experimentată decât majoritatea celorlalţi. În timp ce Theo era cunoscut că prefera tinere talente şi adusese cu el echipajul participant la Regata Cicladelor, acum îmi era clar că, nedorind să rişte, alesese restul echipajului numai din *creme de la creme*, navigatori toţi unul şi unul.

Ruta, epuizantă şi periculoasă, începea de pe coasta de sud a Angliei, traversa Marea Celtică îndreptându-se spre Stânca Fastnet de pe coasta Irlandei şi, pe urmă, se întorcea, cu linia de sosire la Plymouth. În cursele anterioare multe ambarcaţiuni avuseseră de suferit din cauza vântului puternic dinspre vest şi sud-vest, curenţilor înşelători şi vremii greu de prognozat. Şi mai eram conştienţi că, de-a lungul anilor, un număr de navigatori îşi pierduseră viaţa în această cursă. Niciun echipaj nu trata cu uşurinţă competiţia Fastnet, iar noi o priveam cu şi mai multă seriozitate pentru că aveam ca ţel victoria.

Ne trezeam în fiecare zi cu noaptea în cap şi petreceam ore în şir pe mare, tot repetând manevrele necesare şi testând până la limită randamentul – atât pe cel al echipajului, cât şi pe cel al iahtului de ultimă generaţie. În timpul antrenamentului, deşi îl vedeam pe Theo cât de frustrat era, el nu-şi pierdea totuşi calmul dacă vreunul dintre navigatori nu se integra perfect în „spiritul de echipă”, aşa cum îl numea el. În fiecare seară, la cină, discutam strategia şi tacticile pentru fiecare parte a traseului,

perfecţionându-le permanent, iar Theo avea ultimul cuvânt.

În afară de practicile de navigaţie aveam şi ore de pregătire în privinţa măsurilor de siguranţă, când foloseam sofisticatul echipament de siguranţă de la bord. De pildă, cu toţii purtam asupra noastră un transmiţător personal EPIRB ataşat de vesta de salvare. Chiar şi atunci când nu navigam, echipajul continua să muncească neobosit la bord, repetând meticulos toate detaliile sub privirea atentă a lui Theo, de la inventarierea echipamentelor până la testarea pompelor şi vinciurilor sau echiparea şi verificarea întregii velaturi. Printre multele lui îndatoriri de căpitan, Theo ne-a alocat cuşetele şi a organizat cartul prin rotaţie.

Mulţumită manierei lui excepţionale de a conduce, atunci când ne-a adunat pentru ultima oară în jurul lui – în noaptea de dinainte de 12 august, data începerii cursei –, se poate spune că ajunseserăm la un nivel foarte ridicat a ceea ce se numeşte *esprit de corps.* L-am aclamat cu toţii.

Eram deja foarte bine pregătiţi. Aveam o singură problemă: prognoza meteo teribilă pentru următoarele zile.

— Iubito, trebuie să mă duc la Clubul Royal Ocean Racing pentru un briefing al căpitanilor, m-a anunţat Theo şi m-a sărutat uşor pe obraz, în timp ce camarazii noştri se risipeau. Du-te la hotel şi răsfaţă-te cu o baie fierbinte. Ştii că următoarea

n-are să fie prea curând.

Am făcut aşa cum îmi spusese, încercând să mă bucur pe deplin de luxul unei căzi spaţioase, pline cu apă fierbinte. Însă, atunci când m-am uitat pe fereastră, am văzut că vântul se înteţise brusc, bubuind în rafale pe deasupra portului şi zgâlţâind violent cele două sute şaptezeci şi una de ambarcaţiuni ancorate în acel loc. Am simţit cum mi se strângea inima. Era ultimul lucru de care aveam nevoie şi, mai târziu, când a intrat în cameră, faţa lui Theo era posomorâtă.

— Ce veşti ai?

— Mă tem că numai rele. Aşa cum ştiam deja, previziunea meteo de uragan s-a confirmat, iar ei se gândesc chiar să amâne startul de mâine. Ally, nimic nu putea fi mai rău.

S-a aşezat, arătând total dezarmat; m-am dus la el şi i-am masat umerii, ca să-l destind cât de cât.

— Theo, nu uita că e doar o competiţie!

— Ştiu, dar câştigarea ei ar reprezenta apogeul carierei mele de navigator. Am treizeci şi cinci de ani şi nu pot să continui ocupaţia asta la infinit. Fir-ar să fie! a exclamat, bătând cu pumnul în braţul scaunului. De ce tocmai anul ăsta?!

— Lasă, hai să vedem cum va fi mâine! De multe ori prognozele meteo dau greş.

— Dar realitatea nu se schimbă, a oftat el, făcând semn spre norii negri care se învălmăşeau pe cer. Oricum, ai dreptate, nu-i nimic de făcut.

Mâine-dimineaţă, la ora 8, toţi căpitanii vor fi sunaţi ca să li se spună dacă s-a hotărât o amânare. Aşa că acum e rândul meu să fac o baie şi să mă duc devreme la culcare.

— Plec să deschid robinetele.

— Mulţumesc! Şi… Ally?

— Da? m-am întors spre el.

Theo mi-a zâmbit.

— Te iubesc!

*

Aşa cum se temuse Theo, competiţia a fost amânată pentru prima dată în lunga ei istorie de optzeci şi trei de ani. Stăteam cu toţii la masă, la prânz, în Clubul Royal London Yacht, privind morocănoşi spre cer şi sperând într-un miracol. În dimineaţa zilei următoare urma să fie luată o decizie, aşa că, după ce am mâncat, Theo şi cu mine am plecat spre hotelul nostru din port.

— O să se cureţe atmosfera, Theo, aşa se întâmplă mereu.

— Ally, am intrat pe toate website-urile, ca să nu mai spun că am vorbit personal cu staţia meteo, şi se pare că situaţia asta va dura câteva zile. Chiar dacă reuşim să plecăm în cursă, va fi extraordinar de greu să o ducem la bun sfârşit. Oricum – s-a uitat la mine şi a zâmbit subit – bine că avem timp pentru o altă baie fierbinte!

În acea duminică seara am luat cina la

restaurantul hotelului, amândoi tensionaţi şi neliniştiţi. Theo şi-a permis să bea un pahar de vin, ceea ce nu făcea în mod normal înaintea unei competiţii, apoi ne-am întors mai calmi în camera noastră de hotel. A fost o noapte în care am făcut dragoste cu multă pasiune; după aceea, Theo s-a lăsat pe perne, continuând să mă ţină strâns în braţe.

Exact când eram pe punctul să adorm, l-am auzit că mă strigă:

— Ally!

— Da?

— Dacă totul merge bine, mâine vom lua startul. Dar va fi o cursă foarte grea. Îţi reamintesc ce mi-ai promis. Dacă îţi cer să debarci, asculţi fără să crâcneşti ordinul dat de căpitan.

— Theo, eu…

— Ally, vorbesc serios, nu te urci mâine la bord dacă nu sunt sigur că-mi vei da ascultare.

— Atunci, ei bine, da! am replicat, ridicând din umeri. Eşti căpitanul. Trebuie să-ţi respect ordinele.

— Fac asta nu pentru că eşti femeie sau pentru că m-aş îndoi că poţi face faţă, ci pentru că te iubesc.

— Ştiu.

— Bine. Somn uşor, iubito!

*

A doua zi de dimineaţă am primit vestea că Fastnet putea să înceapă – la douăzeci şi cinci de ore după startul oficial prevăzut de programul iniţial. După ce i-a contactat pe toţi membrii echipajului, Theo a plecat imediat spre port şi mi-am dat seama că îşi recuperase total resursele de concentrare şi energie.

Peste o oră am urcat, împreună cu restul echipajului, pe *Tigress.* Chiar şi la adăpost, în port, ambarcaţiunile se legănau periculos şi valuri înalte se sfărâmau de ele pe ambele laturi.

— Dumnezeule, când mă gândesc că acum puteam să fiu la cârma unui iaht luxos în Caraibe! a mormăit Rob după ce am auzit startul dat de un foc de armă şi aşteptam încordaţi să ne vină rândul să ieşim din port.

Theo ne-a chemat pe toţi pe punte ca să facem fotografia de *bon voyage* a grupului.

Chiar şi cei mai căliţi lupi de mare arătau uşor verzi la faţă atunci când am ieşit din port. Imediat, vântul puternic şi valurile înalte ne-au înmuiat pe toţi până la piele.

În următoarele opt ore, foarte turbulente, în timp ce furtuna se înteţea, Theo şi-a păstrat calmul, ghidând vasul prin apele învolburate, dând comenzi peste comenzi ca să ne putem menţine viteza şi cursul. Velele au fost ridicate şi strânse de zeci de ori, în încercarea de a ţine pasul cu condiţiile meteo schimbătoare, acestea incluzând

rafale de vânt care ne loveau ca din senin cu peste patruzeci de noduri. Iar ploaia torenţială nu mai contenea.

În acea primă zi am fost repartizată la bucătărie, împreună cu un coleg. Am încercat să încălzim supa, dar, deşi plita era calibrată astfel ca vasele să stea drepte, iahtul se smucea atât de violent, încât conţinutul oalelor s-a împrăştiat peste tot, opărindu-ne şi pe noi, aşa că am încălzit raţiile în cuptorul cu microunde. Membrii echipajului coborau pe rând, tremurând ca varga pe sub mantalele de ploaie, prea epuizaţi ca să le mai dezbrace în scurtul timp în care mâncau. Privirile lor recunoscătoare îmi aminteau că, într-o competiţie, sarcinile domestice erau la fel de importante ca şi cele legate de punte.

Theo a venit ultimul şi, în timp ce înghiţea lacom mâncarea, mi-a spus că un număr de iahturi hotărâseră deja să se pună la adăpost în diferite porturi de-a lungul coastei sudice a Angliei.

— Va fi cu mult mai rău când ieşim din Canal şi intrăm în Marea Celtică. Mai ales pe întuneric, a spus, uitându-se la ceas.

Era aproape opt seara şi se întuneca deja.

— Ce spun ceilalţi?

— Cu toţii vor să continuăm cursa. Şi cred că vasul poate rezista…

În acel moment o smucitură bruscă ne-a aruncat pe jos, când *Tigress* a făcut o voltă, iar eu am scos un ţipăt, simţind cum colţul mesei m-a

împuns în stomac. Theo – omul despre care aveam impresia că poate merge şi pe apă – se ridică şi el de pe podea.

— OK, asta a fost! mi-a spus, văzându-mă cum mă îndoiam de durere. După cum ai spus, asta-i doar o competiţie. Ne adăpostim imediat într-un port.

Şi, înainte să-i răspund, s-a repezit în sus, pe scară.

Peste o oră Theo conducea vasul în portul Weymouth. Toţi eram leoarcă, în pofida echipamentului impermeabil, şi complet epuizaţi. După ce am aruncat ancora, am coborât velele şi am legat toate echipamentele, Theo ne-a chemat în cabina principală. Stăteam cu toţii înghesuiţi, în costumele noastre lucioase, portocalii, arătând ca nişte homari leşinaţi prinşi în plasa unui pescar.

— E prea periculos să mergem mai departe în seara asta şi nu vreau să riscăm. Vestea bună e că aproape toate celelalte iahturi participante s-au pus deja la adăpost, aşa că mai avem o şansă. Ally şi Mick vor găti nişte paste pentru mai târziu. Până atunci, faceţi-vă duşul în ordinea pe care am stabilit-o. Plecăm din nou la răsăritul soarelui. Cineva să pună apa la fiert ca să ne mai încălzim cu un ceai. Mâine-dimineaţă avem nevoie de toate forţele.

Ne-am ridicat cu greu, Mick şi cu mine, şi ne-am dus în cambuză. În timp ce umpleam cu paste un vas mare şi încălzeam sosul deja pregătit, Mick

a făcut ceaiul, iar eu l-am sorbit recunoscătoare, simţind cum mă încălzea până în vârful degetelor îngheţate de la picioare.

— Ar merge cu o tărie, mi-a spus Mick, zâmbind. E clar acum de ce vechii marinari se scăldau în rom.

— Hei, Al, eşti următoarea la duş! mi-a strigat Rob.

— Lasă, îl fac mai târziu.

— Bravo, aşa camarad mai zic şi eu! Îţi iau locul.

Pot să spun că niciodată talentele mele culinare mai mult decât precare n-au fost mai apreciate ca în acea seară. După ce am mâncat şi am spălat holurile de plastic, toată lumea s-a dus la culcare, fiecare pe unde putea. Fiindcă barca nu fusese proiectată pentru atâţia oameni la bord, cei din echipaj îşi făceau culcuş pe câte o bancă sau se vârau în saci de dormit aşternuţi pe jos.

M-am dus să fac şi eu un duş, neştiind dacă apa îngheţată – pentru că atât le mai rămăsese codaşilor – avea să mă facă să mă simt mai bine sau mai rău. Când am ieşit, am dat de Theo, care mă aştepta afară.

— Ally, trebuie să vorbesc cu tine.

M-a luat de mână şi m-a tras, prin lumina slabă, afară din cabina plină de oameni adormiţi, până în micul spaţiu burduşit cu echipament de navigaţie, denumit de el birou. Mi-a spus să mă aşez şi mi-a luat mâinile într-ale lui.

— Ally, mă crezi când îţi spun că te iubesc?

— Da, sigur.

— Şi mă crezi când îţi spun că eşti o navigatoare incredibilă?

— Nu sunt prea sigură, i-am zâmbit uşor. De ce?

— Fiindcă nu te las să mergi mai departe. Peste câteva minute vine o barcă să te ia. Ţi-am făcut rezervare – pat şi mic dejun – în port. Îmi pare rău! Chiar nu pot.

— Ce nu poţi?

— Să-ţi risc viaţa. Prognoza meteo e extrem de proastă şi am vorbit cu câţiva căpitani care înclină să se retragă. Dar eu cred că *Tigress* rezistă, însă fără tine la bord. Mă înţelegi?

— Nu. Deloc. De ce eu? De ce nu alţii? am protestat, supărată.

— Dragă, te rog, ştii de ce. Şi-a făcut o pauză înainte să continue – dacă vrei să-ţi spun adevărul, îmi e cu mult mai greu să mă concentrez şi să-mi fac treaba în timp ce ştiu că tu eşti la bord.

L-am privit plină de uimire.

— Eu… Theo, lasă-mă să rămân, te rog!

— Nu, de data asta, nu! Vom mai lua parte la regate împreună, draga mea. Şi o să mai avem aventuri care să nu implice marea. Hai să nu ne punem viitorul în pericol!

— Dar de ce ţi se pare că e firesc ca tu să continui, iar eu nu? Dacă alte bărci se retrag, de ce nu o faci şi tu?

Începea să mă cuprindă furia după ce anunţul devastator făcut de el prindea rădăcini în mintea mea.

— Fiindcă ăsta mi-e destinul. Pur şi simplu, nu pot să-mi dezamăgesc echipajul. Şi, acum, împachetează-ţi lucrurile! Barca soseşte dintr-un moment în altul.

— Dar cum e să-i dezamăgesc *eu* pe toţi? Cum e să te dezamăgesc pe *tine?* i-am spus cu glas coborât, deşi aş fi vrut să ţip la el, dar era atâta lume adormită în jur. Eu trebuie să am grijă de tine.

— Cu siguranţă că ai să mă dezamăgeşti dacă continui să te cerţi cu mine, mi-a răspuns, pe un ton aspru. Ia-ţi lucrurile! Acum! E un ordin dat de căpitanul tău. Te rog să-l asculţi!

— Da, căpitane! am replicat arţăgoasă, conştientă că nu aveam încotro.

Dar, în timp ce mă duceam să-mi iau rucsacul, eram furioasă pe Theo dintr-o mie de motive. Urcând pe punte, am zărit luminile bărcii apropiindu-se şi m-am dus la pupa, unde se lăsa scara.

Vrând să plec fără să-i mai spun un cuvânt lui Theo, am prins frânghia aruncată de marinar şi am agăţat-o de tachet. Tocmai mă pregăteam să cobor, când am simţit pe faţă căldura unei torţe de deasupra mea.

— Eşti cazată la The Warwick Guesthouse, l-am auzit pe Theo spunând.

— OK, i-am răspuns şi mi-am aruncat rucsacul în barca legănată de apele învolburate.

Am mai coborât o treaptă, înainte ca o mână să mă prindă şi să mă tragă în sus.

— Ally, pentru Dumnezeu, te iubesc! Te iubesc… a murmurat el strângându-mă tare la piept, în timp ce vârfurile picioarelor mele de abia mai atingeau scara. Să nu uiţi niciodată asta!

În pofida supărării, simţeam cum mi se topea inima.

— Niciodată! i-am răspuns, apoi i-am luat lanterna ca să-i luminez mai bine faţa şi să-mi imprim trăsăturile lui în memorie. Ai grijă de tine, iubitule! i-am şoptit, iar Theo mi-a dat drumul.

Am coborât repede şi am sărit în barcă.

În noaptea aceea, deşi epuizată după cea mai teribilă zi pe mare pe care o trăisem vreodată, n-am putut dormi. Mai mult, după ce am răscolit tot rucsacul, mi-am dat seama că, din cauza grabei, îmi uitasem mobilul la bord. Aşa că acum nu mai puteam lua contact direct cu Theo, şi-mi venea să-mi trag palme pentru prostia mea. În timp ce mă plimbam nervoasă prin cameră, oscilam între indignarea că fusesem aruncată pe mal şi teama viscerală pe care mi-o stârneau norii negri alergaţi de vânt şi ploaia torenţială ce îneca totul în jur, plus clinchetul jalnic al tachelajului bărcilor din port. Ştiam cât de mult însemna cursa asta pentru Theo, dar mă temeam că dorinţa de a câştiga putea să-i afecteze judecata. Dintr-odată vedeam

marea aşa cum era: o bestie urlând, de necontrolat, care, cu forţa ei imensă, putea să-i transforme pe oameni în nişte resturi plutind pe apă.

Când zorii cenuşii şi-au făcut apariţia, am zărit iahtul cum se punea în mişcare, ieşind din portul Weymouth în marea deschisă.

Mâna mi s-a încleştat pe colierul de logodnă de la gât. Ştiam că nu puteam face nimic.

— La revedere, iubitule! am şoptit, urmărind vasul cu privirea până când s-a micşorat tot mai mult, devenind un punct pe care valurile înalte îl aruncau de colo colo.

Următoarele ore mi le-am petrecut simţindu-mă complet izolată, în cele din urmă mi-am dat seama că n-avea niciun rost să stau în Weymouth, aşa că mi-am făcut rucsacul şi m-am întors cu trenul şi cu feribotul la Cowes. Măcar aici puteam fi aproape de Centrul de control al competiţiei Fastnet şi puteam afla imediat cum mergeau lucrurile, în loc să mă bazez numai pe internet. Toate ambarcaţiunile aveau GPS la bord, deşi se ştia că sistemul nu prea funcţiona pe vreme foarte rea.

Peste trei ore şi jumătate mi-am găsit o cameră la acelaşi hotel în care stătusem cu Theo, şi m-am dus la Royal Yacht Squadron ca să aflu noutăţi. Mi-a stat inima în loc când am recunoscut un număr mare de echipaje alături de care începusem cursa, strânse acum în jurul meselor.

L-am descoperit pe Pascal Lemaire, un francez cu care participasem la o regată cu câţiva ani în urmă, şi m-am dus să vorbesc cu el.

— Bună, Al! m-a salutat, surprins. Nu ştiam că s-a retras şi *Tigress.*

— Ea nu, sau, cel puţin, asta ştiu eu. Căpitanul mi-a ordonat ieri să cobor pe uscat. S-a gândit că e prea periculos pentru mine.

— Are dreptate, aşa e! Zeci de bărci fie s-au retras oficial, fie aşteaptă o vreme mai bună în port. Căpitanul nostru a hotărât să ne retragem. Era un adevărat iad pentru bărcile mai mici, cum e a noastră. Nu ştiu dacă am văzut vreodată o vreme mai rea decât asta. Totuşi, camarazii tăi ar trebui să fie OK pe barca voastră de o sută de picioare. E cât se poate de bună, m-a asigurat el după ce a văzut pe faţa mea cât puteam fi de îngrijorată. Vrei să bei ceva? Noi încercăm să ne înecăm supărarea astă-seară.

I-am acceptat propunerea, m-am alăturat grupului şi, inevitabil, oamenii au început să compare cursa de acum cu cea din 1979, când o sută douăsprezece ambarcaţiuni fuseseră sfărâmate de valuri, iar optsprezece persoane, inclusiv trei salvatori, muriseră. După o jumătate de oră, neliniştită pentru că nu mai ştiam nimic despre *Tigress* şi Theo, m-am scuzat şi am ieşit afară, în ploaie, îndreptându-mă spre Centrul de control al cursei, stabilit la Clubul Royal Ocean Racing, nu departe de locul în care mă aflam. I-am

întrebat imediat ce ştiri aveau despre *Tigress.*

— Da, se află la câteva mile dincolo de Bishop Rock şi înaintează bine, mi-a spus un operator după ce a verificat monitorul. Se află pe locul patru. Deşi, cu rata asta accelerată de retrageri, s-ar putea să câştige prin abandon, a adăugat el, oftând.

Mai liniştită după ce aflasem că totul era bine, iar Theo în siguranţă, m-am întors la Royal Yacht Squadron şi am mâncat un sandviş, în vreme ce priveam cum alte echipaje epuizate şi ude leoarcă îşi făceau apariţia. Spuneau că vântul se înteţise din nou, dar nu mă simţeam în stare să fac conversaţie, aşa că m-am întors la hotel şi am reuşit să prind câteva ore agitate de somn. În final, am renunţat; la 5 dimineaţa, în timp ce zorii cenuşii se luptau să răzbească prin întuneric, eram din nou la Centrul de control. Când am intrat, s-a aşternut subit tăcerea.

— Vreo veste?

I-am văzut pe operatori cum schimbau priviri neliniştite.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat cu inima deja strânsă. *Tigress* e în regulă?

Din nou – priviri.

— Am primit un SOS în jurul orei 3 dimineaţa. Se pare că cineva a căzut în apă. Un elicopter al Gărzii de Coastă s-a dus spre ei. Aşteptăm veşti.

— Ştiţi cine era? Ce s-a întâmplat?

— Scuze, dragă, n-avem detalii pe moment!

Ce-ar fi să te duci să bei un ceai, iar noi te informăm când aflăm ceva.

Am încuviinţat din cap, încercând să-mi controlez un atac de isterie. *Tigress* avea cel mai grozav echipament de comunicaţii. Ştiam că mint când spuneau că n-au detalii. Şi, dacă o făceau, nu însemna decât un singur lucru.

Inima mi se zbătea atât de tare în piept încât mă gândeam că avea să-mi sară afară. Am intrat în toaleta doamnelor, prăbuşindu-mă pe capacul unui W.C., încercând să respir adânc, ca să previn un atac de panică. Poate că greşeam şi ei nu aveau cum să-mi dea detalii până când nu aflau exact ce se întâmplase. Deşi, în adâncul sufletului, aveam o premoniţie.

Capitolul 11

Un elicopter a adus trupul lui Theo pe uscat. Organizatorul competiţiei mi-a oferit un automobil, ca să ajung după aceea la Southampton cu feribotul şi, dacă doream, la spital, unde trupul urma să fie depus la morgă. Apoi, el mi-a spus:

— Pe fişa lui sunteţi trecute voi două, tu şi mama lui Theo. Regret, dar una dintre voi vă trebui, probabil, să… ei bine… completeze formularele. Să o contactez pe doamna Falys-Kings, sau o vei face tu?

— Eu… nu ştiu, am răspuns, împietrită.

— Atunci poate că ar trebui s-o fac eu. Sunt

foarte îngrijorat că ar putea afla ce s-a întâmplat de la un post de radio sau de televiziune. Din păcate, e o ştire transmisă peste tot în lume. Ally, îmi pare atât de rău! Nu vreau să debitez platitudini, să-ţi spun că Theo făcea ceva ce-i plăcea nespus de mult. Sunt pur şi simplu devastat pentru tine, pentru echipaj şi pentru lumea navigaţiei.

Nu i-am răspuns. Nu mai aveam cuvinte.

— Atunci aşa rămâne, a adăugat, neştiind ce să-mi mai facă, pentru că rămăsesem stană de piatră în biroul lui. Te duc la hotel sau poate că vrei să te odihneşti puţin?

Am ridicat neputincioasă din umeri, dându-mi seama că omul îmi dorea numai binele, dar nefiind sigură că m-aş mai fi putut odihni vreodată.

— Sunt bine, mulţumesc, plec pe jos.

— Ally, dacă te pot ajuta cu ceva, te rog să mă contactezi. Ai numărul meu de mobil, sună-mă dacă vrei o maşină. Restul echipajului se întoarce la Cowes cu *Tigress.* Sunt sigur că vor dori să vorbească cu tine, să-ţi spună exact ce s-a întâmplat. Şi, între timp, o sun pe mama lui Theo.

M-am târât pe mal spre hotel, oprindu-mă o clipă să privesc marea crudă, cenuşie. Am început să urlu la ea, vrând să aflu de ce mi-l luase mai întâi pe tata şi, acum, pe Theo.

În acel moment m-am jurat că n-aveam să mai pun niciodată piciorul pe vreo ambarcaţiune.

Nu mai ştiu cum au trecut următoarele ore.

Stăteam în cameră fără să mă gândesc la nimic, să simt ceva ori să fiu în stare să fac ceva.

Ştiam că acum nu mai aveam nimic.

Absolut nimic.

Am auzit telefonul sunând şi m-am ridicat automat. Recepţionera m-a anunţat că, jos, mă aşteptau nişte prieteni. Un domn, Rob Bellamy, şi alţi trei bărbaţi.

Deşi eram împietrită ştiam că, indiferent de cât de greu avea să-mi fie, trebuia să cobor şi să aflu cum murise Theo. I-am spus recepţionerei să-i anunţe că aveam să cobor imediat.

Când am ajuns, Rob, Chris, Mick şi Guy mă aşteptau. Şi ei arătau total şocaţi şi nu îndrăzneau să se uite la mine atunci când mi-au adresat condoleanţe.

„Am făcut tot ce am putut…”

„Atât de curajos să se arunce după Rob…”

„Nu-i vina nimănui, doar un accident tragic…”

Am dat din cap şi am reuşit să le răspund scurt, lăsând impresia că încă funcţionam. În final, Mick, Chris şi Guy s-au ridicat să plece. Dar Rob mi-a spus că voia să mai rămână.

— Mulţumesc, băieţi! am reuşit să le spun.

— Al, scuze, dar trebuie să beau ceva! Rob a făcut semn unei chelnăriţe. Şi, înainte să-ţi spun exact ce s-a întâmplat, te sfătuiesc să faci şi tu la fel ca mine.

În cele din urmă am luat câte un coniac, iar Rob a respirat adânc şi ochii i s-au umplut de

lacrimi.

— Rob, spune-mi, te rog!

— OK. Din cauză că vremea era atât de rea, ne-am oprit. Eu eram pe puntea din faţă, făcându-mi cartul, când Theo a venit să mă schimbe. Imediat ce mi-am desfăcut hamul din straja de tendă, m-a lovit un val uriaş şi m-a aruncat în apă. Mă lovise atât de tare încât m-aş fi înecat, dar Theo a dat alarma, a aruncat un colac de salvare şi, pe urmă, a sărit în apă după mine. Eram leşinat, dar restul băieţilor se adunaseră pe punte şi mi-au spus că Theo a înotat până în dreptul meu, a reuşit să mă bage în colac, însă un alt val uriaş l-a tras sub apă. Nu l-au mai văzut, era întuneric, marea era furioasă, iar tu ştii la fel de bine ca noi toţi că e imposibil să mai vezi ceva în astfel de condiţii. Dacă ar fi reuşit să stea agăţat de colac – Rob şi-a înăbuşit un suspin –, ar fi scăpat. Camarazii au cerut prin radio un elicopter de salvare şi m-au tras la bord. Dar Theo… de abia o oră mai târziu i-au localizat trupul cu ajutorul EPIRB. Al, n-am cuvinte să-ţi spun cât de mult regret. Nu-mi voi ierta asta niciodată.

Pentru prima oară mă simţeam cuprinsă de un fel de emoţie. I-am luat mâna.

— Rob, ştim amândoi cât de periculos e pe mare, iar Theo ştia asta mai bine decât noi.

— Aşa e, Al, dar dacă nu-mi scoteam nenorocitul de ham exact în acel moment! Şi-a acoperit ochii cu mâna arsă de soare. Voi doi eraţi

împreună… şi din cauza mea… nu veţi mai fi. Probabil că mă urăşti acum.

Rob hohotea de plâns, iar eu îl băteam pe umăr, cu mişcări automate. Cel mai rău era că-l uram, într-adevăr, pentru că el supravieţuise, iar Theo, nu.

— N-a fost vina ta. A făcut ceea ce ar fi făcut orice căpitan în locul lui. Şi nu m-aş fi aşteptat să reacţioneze altfel. Unele lucruri chiar…

Mi-am muşcat buzele ca să-mi opresc lacrimile, nemaifiind în stare să continui.

— Ally, iartă-mă, n-ar fi trebuit să intru în amănunte. Rob îşi ştergea ochii. Dar simţeam nevoia să-ţi mărturisesc prin ce-am trecut.

— Îţi mulţumesc! Şi apreciez faptul că mi-ai istorisit totul. Nici ţie nu ţi-a fost uşor.

Am rămas amândoi tăcuţi, pe urmă Rob s-a ridicat.

— Sună-mă, dacă ai nevoie de ceva. Apoi a pescuit ceva din buzunar… Şi am găsit telefonul ăsta în cambuză. Presupun că e al tău.

— Da. Mulţumesc!

Am luat mobilul întins de el.

— Theo mi-a salvat viaţa, a mai şoptit Rob. E un erou. Regret… atât de mult!

Rob era de-a dreptul disperat. Mă uitam în urma lui, gândindu-mă că, după ce-i văzusem pe cei din echipaj, nu mai aveam de ce să stau aici. Eram, totodată, sigură că Celia avea să vină să identifice trupul fiului ei. După ce m-am ridicat,

hotărâtă să plec imediat din locul în care viaţa mea fusese distrusă, m-am întrebat încotro s-o iau. Presupuneam că trebuia să merg acasă, la Geneva. Dar şi acolo se căsca un vid.

Se părea că nu mai aveam niciun refugiu.

Întoarsă în camera de hotel, am început să-mi strâng lucrurile, în timp ce mintea îmi rămânea pustiită.

De data asta am lăsat mobilul închis dintr-un motiv opus celui pentru care făcusem asta pe când eram cu Theo. Mă simţeam mult prea devastată ea să vorbesc cu rudele şi să le spun ce se întâmplase, în afară de asta, niciuna dintre surori nu ştia de relaţia noastră. Mă gândisem că, în viitor, ele aveau oricum să-l cunoască pe Theo. Şi, dat fiind că noi doi ne întâlniserăm de atât de puţin timp, cum aş fi putut să le explic ce ajunsese el să însemne pentru mine? Pentru că, deşi fizic eram împreună numai de câteva săptămâni, sufleteşte eram legaţi pe veci.

Când murise Pa Salt, mă mai consolasem cu gândul că asta era ordinea naturală, ciclul vieţii şi al morţii. Şi-l aveam pe Theo alături de mine, ca să-mi ofere speranţa unui nou început. Îmi dădeam acum seama cât de mult mă bazasem pe el ca să umple golul lăsat de dispariţia lui Pa. Însă acum dispăruse şi el. La fel – toate planurile mele de viitor. În câteva ore întunecate fusesem despărţită cu brutalitate nu numai de Theo, dar şi de pasiunea mea de o viaţă pentru navigaţie.

Exact în momentul în care dădeam să ies, cu rucsacul în spate, am auzit telefonul sunând pe noptieră.

— Alo! am răspuns precaută.

— Ally, Celia la telefon! Directorul clubului mi-a spus că stai la hotelul New Holmwood.

— Eu… bună ziua!

— Cum te simţi? m-a întrebat ea.

— Groaznic, am bolborosit, fără să-mi mai pot păstra sângele-rece. Ştiam că, măcar faţă de ea, nici nu mai era nevoie s-o fac. Dar tu?

— Şi eu. Tocmai m-am întors de la spital.

Tăceam amândouă, copleşite de teribilul sfârşit de drum pe care îl implicau cuvintele ei. Simţeam cum Celia se lupta cu lacrimile în timp ce vorbea.

— Mă întrebam, Ally, unde o să te duci acum?

— Nu ştiu sigur. Eu… nu ştiu.

— Atunci ce-ar fi să vii cu feribotul la Southampton? Putem să mergem împreună la Londra, să stai cu mine câteva zile. Atenţia dată de media începe să devină un coşmar. Putem să ne baricadăm, să rămânem o vreme închise în casă. Ce zici?

— Eu cred… am înghiţit în sec şi ochii mi s-au umplut de lacrimi pentru că, dintr-odată, mă simţeam uşurată. Aş vrea să vin.

— Ai numărul meu, aşa că sună-mă ca să-mi spui când soseşti în Gara Southampton. Ne întâlnim acolo.

— Aşa am să fac, Celia. Şi îţi mulţumesc!

M-am gândit adesea că, dacă în momentul acela îngrozitor n-ar fi sunat Celia, ar fi fost cu putinţă să mă arunc în marea bântuită de furtună, ca să mor la fel ca Theo.

Când ne-am întâlnit în gară, i-am văzut faţa albă ca varul, ascunsă pe jumătate sub o pereche de ochelari de soare enormi. Am alergat în braţele ei întinse, la fel cum făceam cu Ma. Am rămas mult timp îmbrăţişate, două străine, dar unite în durerea noastră, fiecare văzând în cealaltă singura persoană care putea înţelege prin ce trecea.

Când am sosit în Gara Waterloo, am luat un taxi spre căsuţa albă din Chelsea, iar Celia a pregătit o omletă, pentru că niciuna dintre noi nu mai mâncase nimic de când aflase vestea cea cumplită. Celia a turnat şi vin în pahare şi ne-am aşezat pe terasă în seara caldă, calmă, de august.

— Ally, vreau să-ţi spun ceva. Poate că vei crede că-i o absurditate, dar adevărul e că… – și trupul delicat al Celiei s-a cutremurat – atunci când aţi venit aici, ştiam. Când l-am sărutat de rămas-bun, simţeam că n-aveam să-l mai văd niciodată.

— Da, Theo a simţit şi el cât erai de speriată. Nici el n-a fost deloc în apele lui în drum spre Southampton.

— Oare a fost presimţirea mea sau a lui? Îţi aminteşti că s-a dus la baie, spunându-ne să-l aşteptăm în hol? Ei bine, după ce am închis uşa în

urma voastră, m-am întors în bucătărie şi am găsit un plic pe masa din hol, care-mi era adresat.

A împins către mine un plic mare, şi am văzut că pe el era scris *Mama* cu caracterele elegante şi alungite prin care se distingea scrisul lui Theo.

— L-am deschis, a continuat Celia, şi am găsit o nouă copie a testamentului pe care l-a făcut, plus o scrisoare pentru mine. Şi una pentru tine, Ally.

— Eu… mi-am acoperit gura cu mâna. O, Doamne sfinte!

— Am citit-o pe a mea, dar a ta e aici, nedeschisă. Poate că nu eşti în stare s-o citeşti acum, dar ţi-o dau, aşa cum mi-a cerut el să fac.

Din plicul mare a scos un plic mai mic şi mi l-a întins. L-am luat cu mâna tremurândă.

— Dar, Celia, dacă avea o premoniţie, atunci de ce n-a renunţat la cursă, aşa cum au făcut mulţi alţi căpitani?

— Cred că amândouă ştim de ce, Ally. Atunci când te îmbarci la începutul unei competiţii, ştii limpede că ai să te confrunţi cu tot soiul de pericole. Aşa cum ne-a spus Theo în ziua aceea, putea la fel de bine să fie călcat de un autobuz pe stradă. Poate că a simţit că ăsta era destinul lui…

— Să moară la treizeci şi cinci de ani? Dacă simţea asta atunci, cum de-mi mai mărturisea că mă iubeşte? Mă ceruse în căsătorie. Aveam toată viaţa în faţă. Nu! am dat vehement din cap. Nu pot să accept aşa ceva!

— Sigur că nu poţi, şi trebuie să mă ierţi că am deschis discuţia, dar, în mod ciudat, gândul ăsta mă mai consolează puţin. Moartea e un izvor de confuzie, căci nimeni nu acceptă cu adevărat ideea că persoanele iubite ar putea să moară. Şi, totuşi, în afară de naştere, moartea e singura certitudine pe care o avem cu toţii.

Priveam plicul închis pe care-l ţineam în mână.

— Poate că ai dreptate, Celia, am oftat, resemnată. Totuşi, de ce ar fi făcut un testament nou şi ne-ar fi scris, dacă n-ar fi avut un fel de presimţire?

— Sinceră să fiu, îl ştii pe Theo cât era de organizat şi de eficient, chiar şi în privinţa unui lucru atât de cumplit cum e moartea…

Amândouă am zâmbit cu tristeţe.

— Da. La fel ca tata. Cred că trebuie să citesc scrisoarea.

— Când vei fi pregătită. Şi acum, draga mea Ally, scuză-mă, mă duc sus, să fac o baie.

Celia m-a lăsat singură. Ştiam că, mai curând decât să facă una sau alta, Celia se agăţase doar de un pretext ca să-mi creeze puţină intimitate.

Am sorbit nişte vin, am aşezat paharul pe masă şi, cu degete tremurânde, am deschis plicul. În numai câteva săptămâni, iată a doua scrisoare primită de dincolo de mormânt, pe care trebuia s-o citesc.

De la mine, fără o adresă de domiciliu

(De fapt sunt în tren, de la Southampton spre Londra, ca să te întâlnesc la Heathrow)

Draga mea,

Iată, ca să-ţi spun drept, o idee uşor ridicolă care mi-a trecut de curând prin minte. Însă aşa cum bine ştii, iar mama mea poate să-ţi confirme, îmi place să fiu organizat. Am lăsat la ea o copie a testamentului meu, din momentul în care am început să particip la regate. Nu pentru că aş avea cine ştie ce de lăsat după mine, dar cred că, dacă lucrurile sunt clare, le e mai uşor celor care rămân.

Şi, desigur, acum, după ce ai intrat în viaţa mea şi ai devenit centrul universului meu şi persoana alături de care sper să-mi petrec tot restul vieţii, au survenit schimbări şi în privinţa asta. Tocmai pentru că relaţia noastră nu e încă oficială, adică n-am adăugat şi o verighetă lănţişorului pe care îl porţi deja la gât, în caz că păţesc ceva *mi se pare vital ca toată lumea să ştie ce intenţii am avut.*

Sunt sigur că te vei simţi copleşită şi entuziasmată (Ha!) să afli că îţi las adăpostul pentru capre de pe insulă. Ştiu cât de mult ţi-a plăcut (Ha!), dar pământul pe care se află, plus autorizaţia de construire, valorează ceva. („Ceva, Undeva" sună bine – ar putea fi numele casei, ce părere ai?) Şi mai vreau să-ţi rămână Neptune, *actuala mea locuinţă pe mare. Acestea sunt*

singurele mele posesiuni materiale cu oarece valoare. În afară de scuterul meu, dar cred că te-ai simţi insultată să ţi-l las şi pe ăsta. O, mi-am amintit şi de banii, destui de puţini, primiţi de la generosul meu tată – suficienţi, totuşi, ca să acopere plata vinului roşu pe care-l vei bea la „Undeva”, în viitor.

Regret, dar trenul se cam leagănă acum, aşa că să nu te supere scrisul meu lăbărţat – când revenim din cursă, am să dactilografiez scrisoarea asta. Dar, dacă n-am noroc, mă voi odihni în pace, ştiind că totul e aşa cum am vrut eu să fie.

Iar acum, Ally – înainte să mă emoţionez prea tare –, vreau să-ţi spun din nou cât de mult te iubesc şi ce ai însemnat pentru mine în scurtul răstimp de când ne cunoaştem, pe scurt – totul. Mi-ai zguduit barca la propriu (sper că apreciezi limbajul marinăresc) şi de abia aştept să-mi petrec viaţa sprijinindu-ţi fruntea când te pregăteşti să dai la raţe, să discut cu tine pe teme ca originea numelui tău ciudat de familie şi să *descopăr absolut totul în ceea ce te priveşte, în timp ce îmbătrânim împreună şi ne cad toţi dinţii.*

Iar, dacă soarta hotărăşte ca tu să citeşti scrisoarea asta, uită-te la stele şi să fii convinsă că voi veghea mereu asupra ta. Şi probabil că voi bea o bere cu Pa al tău, în timp ce-mi va povesti toate obiceiurile tale rele din copilărie.

Ally a mea – Alcyone –, nu ai idee câtă bucurie mi-ai adus în viaţă.

Să fii FERICITĂ! Iată darul tău.

Theo

Stăteam singură în amurg, plângând şi râzând în acelaşi timp. Scrisoarea era atât de pe potriva lui Theo, încât simţeam cum inima mi se sfărâma din nou.

A doua zi, la micul dejun, m-am întâlnit cu Celia. Seara trecută mă condusese în dormitor fără să mă întrebe nimic despre scrisoare, şi-i eram recunoscătoare pentru asta. Mi-a spus că trebuia să se ducă să înregistreze decesul lui Theo şi să aranjeze ca trupul să-i fie adus la Londra. Pe urmă, să hotărâm împreună data pentru funeralii.

— Ally, mai e ceva în scrisoarea lui pentru mine. Te roagă ca, la înmormântarea lui, să cânţi la flaut.

— Nu pot să cred.

O priveam uimită de cât de detaliate erau toate instrucţiunile lui.

— Da, a oftat ea. Deja, cu mulţi ani în urmă, a lăsat în scris instrucţiuni despre cum îşi dorea să-i fie înmormântarea. O ceremonie de comemorare, urmată de arderea trupului la crematoriu – unde nu voia să asiste nimeni. Apoi, cenuşa să-i fie aruncată în portul Lymington, unde l-am învăţat să navigheze. Crezi că poţi face faţă?

— Eu… nu ştiu.

— Theo mi-a spus că eşti foarte talentată. Şi cred că nu mai e nevoie să-ţi spun că piesa

muzicală aleasă nu e una convenţională. Ar fi vrut să interpretezi „Jack’s the Lad” din *Fantasia on British Sea Songs.* Sunt sigură că ai auzit „Jack’s the Lad” la festivalul cântecelor de promenadă.

— Da, o ştiu. Nu cred că există vreun marinar care să nu ştie melodia – de fapt, e o reinterpretare a vechiului „Cimpoi al marinarului”.

Îmi aminteam de primele note cântate la flaut cu mulţi ani în urmă. Alegerea îi era caracteristică lui Theo, reflectând dragostea lui pentru iahting şi bucuria de a trăi.

— Da, cred că o voi face.

Pe urmă, pentru prima dată după moartea lui, am izbucnit în lacrimi.

În următoarele câteva zile, îndurate cu greu, a trebuit să facem faţă mulţimii de reporteri campaţi în faţa casei. Trăiam ca în sihăstrie, ieşind numai ca să cumpărăm câte ceva de mâncare şi haine negre pentru funeralii. Trecând prin astfel de experienţe teribile, de care Pa ne scutise – iar, acum, respectul meu faţă de el creştea –, o respectam tot mai mult şi pe Celia. Deşi era limpede că Theo fusese toată viaţa ei, reuşea să-şi ţină durerea în frâu.

— Ally, nu cred că el ţi-a spus vreodată, dar Theo prefera Biserica Holy Trinity de pe Sloane Street, nu departe de aici. A învăţat la şcoala din apropiere şi asta a fost mereu biserica noastră.

Îmi amintesc cum, la opt ani, cânta de Crăciun „Departe, într-o iesle”. Mă gândesc să-i organizăm funeraliile acolo. Ce părere ai?

Faptul că ţinea cont de părerile mele mă impresiona nespus de mult, chiar dacă nu veneam cu cine ştie ce propuneri. Ea îl cunoştea pe Theo de o viaţă – singurul ei fiu – şi totuşi reuşea să simtă empatie pentru mine. Şi pentru sentimentele lui faţă de mine.

— Da, Celia, vom face cum crezi tu că e mai bine.

— Ai vrea să inviţi pe cineva la funeralii?

— În afară de cei invitaţi deja de tine, inclusiv echipajul şi navigatorii care-l cunoşteau, nimeni nu ştie de relaţia noastră, am replicat sincer. Aşa că nu cred că ar putea să înţeleagă.

Numai că *ea* mă înţelegea. Şi, de multe ori, când stăteam în bucătărie până la 3 dimineaţa, când durerea pierderii lui devenea de nesuportat, discutam numai despre el, căutând să ne alinăm astfel durerea. Mici amintiri, iar Celia avea o rezervă vastă, adunată timp de treizeci şi cinci de ani, în timp ce a mea se întindea doar pe câteva săptămâni. Astfel, Celia m-a ajutat să-l cunosc mai bine pe Theo, şi nu mă mai săturam să mă uit la fotografiile lui sau să citesc scrisori pe care le trimisese de la internat.

Deşi eram conştientă că nu asta era realitatea, mă consola faptul că noi două îl păstram în viaţă. Iată lucrul cel mai important pentru noi.

Capitolul 12

— Eşti pregătită? m-a întrebat Celia atunci când automobilul nostru a oprit în faţa Bisericii Holy Trinity.

Am încuviinţat din cap şi, după ce ne-am încurajat reciproc strângându-ne mâinile, am coborât, asediate de clickurile aparatelor de fotografiat, şi am intrat. Biserica arăta ca o cavernă, iar vederea atâtor oameni înghesuiţi în ea, numai cu puţin loc liber în spate, m-a făcut să-mi dea lacrimile, deşi îmi jurasem să mi le ţin în frâu.

Theo ne aştepta la altar, iar Celia şi cu mine ne-am îndreptat către coşciug. Mi s-a strâns inima din pricina parodiei ăsteia de nuntă care luase locul celei pe care am fi celebrat-o, dacă el ar fi trăit.

După ce ne-am aşezat în rândul din faţă, a început serviciul divin. Theo alesese el însuşi imnurile religioase. După ce a vorbit preotul, mi-a venit rândul mie. M-am alăturat micii orchestre, formată din câteva viori, un contrabas, două clarinete şi un oboi, pe care, în pripă, Celia reuşise să o strângă în partea din faţă a bisericii. După ce am înălţat o rugăciune în tăcere, am ridicat flautul şi am început să cânt. În timp ce instrumentele muzicale intrau pe rând, iar tempoul devenea mai accelerat, am văzut că

congregaţia începea să zâmbească şi oamenii s-au ridicat în picioare. Pe urmă au început să facă paşii tradiţionali de dans, cu braţele încrucişate în faţă. Micuţa noastră orchestră cânta cât putea de tare, iar oamenii se legănau în ritm cu muzica.

Când am terminat, am auzit urale şi aplauze. Sigur că fără bis, cum era obiceiul în alte locuri. M-am aşezat alături de Celia şi ea mi-a prins mâna, strângând-o tare.

— Draga mea Ally, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc atât de mult!

Apoi Rob a urcat treptele spre coşciug şi şi-a potrivit microfonul.

— Mama lui Theo, Celia, m-a rugat să rostesc câteva cuvinte. După cum ştiţi cu toţii, Theo şi-a pierdut viaţa salvând-o pe a mea. Nu voi putea niciodată să-i mulţumesc îndeajuns pentru purtarea lui faţă de mine în acea noapte, şi ştiu că sacrificiul lui le-a făcut pe Celia şi pe Ally, iubita lui, să sufere imens. Theo, în numele celor care au navigat cu tine, îţi transmitem toată dragostea, respectul şi mulţumirile noastre. Tu erai cel mai bun. Şi, Ally – s-a uitat el la mine –, el a cerut ca piesa asta muzicală să-ţi fie dedicată ţie.

Din nou, mâna Celiei mi-a strâns-o pe a mea, în timp ce unul dintre corişti a făcut un pas în faţă şi a cântat o arie din West Side Story, denumită „Undeva. Am încercat să zâmbesc, dar cuvintele m-au mişcat nemăsurat de mult. După aceea, opt dintre membrii echipajului pentru Competiţia

Fastnet, inclusiv Rob, au săltat sicriul pe umerii lor laţi şi au ieşit cu el afară din biserică. Celia m-a luat alături de ea şi am mers amândouă imediat după sicriu, iar în spatele nostru veneau toţi ceilalţi.

În timp ce mergeam, am zărit câteva feţe bine-cunoscute. Star şi CeCe erau în mulţime şi mi-au făcut semn, cu multă simpatie. Celia şi cu mine am aşteptat în faţa bisericii ca sicriul să fie aşezat în automobilul mortuar ce trebuia să-l ducă la crematoriu. În timp ce maşina se îndepărta, iar noi ne luam rămas-bun de la Theo, m-am întors către Celia ca s-o întreb cum de aflaseră surorile mele.

— Theo mi-a cerut în scrisoare ca, dacă avea să i se întâmple ceva, s-o contactez pe Marina, astfel ca ea şi surorile tale să ştie. Se gândea la nevoia ta de găsi un sprijin în ele.

Oamenii ieşeau pe rând din biserică, oprindu-se puţin ca să se salute unii pe alţii. Mai mulţi au format o coadă în faţa mea, majoritatea amici navigatori, oferindu-mi condoleanţe şi arătându-se uimiţi de talentul meu muzical. Am privit în jur şi am văzut un bărbat înalt, îmbrăcat în costum şi cu ochelari fumurii, stând mai departe de mulţime. Arăta atât de nefericit încât m-am scuzat şi m-am dus la el.

— Eu sunt Ally, iubita lui Theo. Doresc să vă invit acasă la Celia, la numai cinci minute distanţă, pentru o pomenire, să beţi şi să mâncaţi ceva.

S-a întors către mine dar, din cauza ochelarilor, nu puteam citi nimic pe faţa lui.

— Da, ştiu unde este. Am locuit acolo.

Mi-am dat seama imediat că era tatăl lui Theo.

— Îmi pare bine să vă cunosc!

— Ştii că, indiferent cât de mult aş vrea să mă întorc, din păcate nu voi fi bine primit.

Nu ştiam ce să-i răspund, îmi studiam stânjenită vârfurile pantofilor. Era limpede că suferea nespus de mult şi, indiferent de cele petrecute între el şi soţia lui, acum îşi pierduse fiul.

— Ce păcat! am reuşit să-i spun.

— Cred că eşti fata cu care Theo mi-a spus că voia să se însoare. Mi-a trimis un e-mail acum câteva săptămâni, a continuat el cu un plăcut accent american, tărăgănat, atât de diferit de cel englezesc al lui Theo. Şi acum o să plec, dar, Ally, ia cartea mea de vizită! mai rămân câteva zile aici şi ar fi minunat dacă am putea să ne vedem, să discutăm despre fiul meu. În pofida celor auzite despre mine, să ştii că l-am iubit nespus de mult. Cred că eşti suficient de inteligentă să înţelegi că, în orice poveste, există mai multe puncte de vedere.

— Da, i-am răspuns, amintindu-mi că Pa Salt îmi spusese odată exact acelaşi lucru.

— Ar trebui să te întorci la ei, mă bucur mult că te-am întâlnit. La revedere, Ally! mi-a spus, apoi s-a îndepărtat încet.

Simţeam disperarea emanând din întreaga lui fiinţă.

Când m-am întors, le-am văzut pe CeCe şi pe Star, care aşteptau să termin conversaţia. M-am dus la ele şi ne-am îmbrăţişat toate trei.

— Doamne, Ally! a exclamat CeCe. Ţi-am tot lăsat mesaje pe mobil după ce am auzit despre nenorocire. Ne pare atât de rău, nu-i aşa, Star?

— Da. Star a clătinat din cap, şi am văzut că îi dăduseră lacrimile. Ally, serviciul religios a fost foarte frumos.

— Mulţumesc!

— Şi ce minunat a fost să te auzim cântând la flaut. Nu ţi-ai pierdut tuşeul, a adăugat CeCe.

Am văzut-o pe Celia făcându-mi semn spre un automobil mare, negru.

— Fetelor, trebuie să plec cu mama lui Theo, dar vă rog să veniţi la pomenire.

— Mă tem că nu putem, mi-a răspuns CeCe. Dar apartamentul nostru e aproape, dincolo de pod, în Battersea, aşa că, dacă poţi, dă-ne un semn şi vino să ne vezi!

— Da, Ally, vino neapărat! mi-a spus şi Star, strângându-mă din nou în braţe. Toate fetele îţi transmit cele mai bune gânduri. Ai grijă de tine!

— Voi încerca. Şi vă mulţumesc din nou pentru că aţi venit. N-am cuvinte să vă spun cât de mult apreciez gestul vostru.

În timp ce urcam în maşină, le-am văzut că se îndepărtau pe drum, şi m-am simţit tare mişcată

de faptul că veniseră.

— Surorile tale sunt foarte drăguţe. Ce minunat e să ai fraţi! Şi eu, la fel ca Theo, am fost singurul copil, a comentat Celia în timp ce maşina se punea în mişcare.

— Eşti în regulă?

— Nu, dar serviciul religios a fost minunat, încurajator. Şi nu pot să-ţi spun cât de mult m-a bucurat să te aud cântând. S-a oprit câteva secunde şi a oftat din greu. Am văzut că ai vorbit cu Peter, tatăl lui Theo.

— Da.

— Probabil a stat ascuns, undeva în spate. Nu l-am văzut când am intrat. Altfel l-aş fi chemat să vină alături de noi.

— Da?

— Sigur. Nu suntem acum în cei mai buni termeni, dar şi el e la fel de devastat. Presupun că a refuzat să vină acasă?

— Da, deşi mi-a spus că mai stă câteva zile în oraş şi ar dori să vorbească cu mine.

— Of, Doamne! E foarte trist că nu putem fi împreună nici măcar la funeraliile fiului nostru. Când automobilul a oprit în faţa casei, Celia s-a întors spre mine şi mi-a spus: îţi sunt atât de recunoscătoare pentru sprijinul tău. N-aş fi putut să fac faţă situaţiei dacă n-ai fi fost tu aici. Iar acum, hai să-i întâmpinăm pe oaspeţi!

Peste câteva zile m-am trezit în confortabila

cameră de oaspeţi din casa Celiei. Draperiile în stil vechi, cu flori, de la ferestre, se asortau cu tăblia patului de lemn şi cu tapetul în dungi, acum puţin şterse. M-am uitat la ceas şi am văzut că era aproape 10 şi jumătate. După slujbă îmi recăpătasem somnul, deşi atunci când mă trezeam parcă aş fi fost mahmură, ca după o beţie sau după o pastilă de dormit dintre cele oferite de Celia, pe care, însă, le refuzasem. Zăceam în lumina slabă, simţindu-mă la fel de obosită ca înainte de culcare – chiar dacă dormisem peste zece ore – şi mă gândeam că nu mai puteam continua să stau ascunsă aici, alături de Celia. Ea urma să plece a doua zi în Italia şi, deşi mă rugase s-o însoţesc, îmi dădeam seama că venise timpul să-mi văd de viaţa mea.

Problema era încotro s-o iau.

Mă hotărâsem deja să-l contactez pe antrenorul echipei naţionale a Elveţiei ca să-i spun că renunţasem să mai particip la Olimpiadă. Chiar dacă Celia îmi tot repeta că nu trebuia să las trecutul să-mi ruineze viitorul, mă apuca groaza la gândul că m-aş fi putut întoarce pe apă. Poate că fobia avea să-mi dispară cu timpul, însă n-o puteam depăşi acum, când m-ar fi aşteptat un antrenament dur, ca pregătire pentru cel mai important eveniment sportiv de pe planetă. În plus, aş fi dat acolo peste mulţi dintre cunoscuţii lui Theo şi, deşi reuşeam să discut despre el cu mama lui, când alţii îi pronunţau numele, mă

simţeam foarte vulnerabilă.

Acum, când nu-l mai aveam pe Theo şi, în plus, mi se spulberase şi cariera de navigator, viitorul mi se căsca în faţă ca un vid pe care n-aveam idee cu ce să-l umplu.

Poate că eram sortită să împărtăşesc destinul Maiei, să mă întorc în Atlantis şi să jelesc în splendoarea solitară de acolo. Acum, când Maia îşi luase zborul către noua ei viaţă în Brazilia, însemna că puteam să mă instalez în cuibul ei din Pavilion.

Dar înţelesesem recent că viaţa mea acolo însemna să fiu închisă ca într-un turn de fildeş şi mă judecam aspru pentru că în trecut simţisem dispreţ faţă de cei mai slabi de înger decât mine. Nu-i înţelegeam nici pe cei care, după o traumă, se adunau de pe jos şi îşi continuau viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ştiam acum că, dacă nu treci prin experienţa pierderii şi durerii adânci, nu poţi să ai empatie faţă de alţi oameni la fel de greu încercaţi.

Dorind cu disperare să văd jumătatea plină a paharului, mă gândeam că cele întâmplate puteau să mă facă să devin un om mai bun. Sub imperiul acestui gând, am scos de la păstrare, în cele din urmă, mobilul. Stânjenită, recunoşteam că nu-I mai deschisesem după moartea lui Theo, cu două săptămâni în urmă. Văzând că bateria era descărcată, am ataşat încărcătorul. M-am dus să fac un duş şi, din baie, auzeam bipul mesajelor

care intrau unul după altul în mesageria vocală.

M-am şters şi m-am îmbrăcat repede, pregătindu-mă mental să trec repede în revistă SMS-urile primite: nenumărate de la Ma şi surorile mele, şi altele, la fel de multe, de la cei care auziseră despre Theo. Maia îmi scria: *Ally, aş vrea să fiu alături de tine, nu-mi pot imagina cât de greu îţi e. Cu toată dragostea.* Apoi altul: *Ally, am încercat să te sun, dar nu răspunzi. Ma mi-a spus că eşti devastată. Sună-mă dacă ai nevoie de mine, mă găseşti zi şi noapte. Semnat: Tiggy x.*

Am deschis, în continuare, mesageria vocală. Fără îndoială, la fel ca şi SMS-urile, erau mesaje de condoleanţe. Dar, când am început să ascult, mi s-a strâns inima la auzul celui mai vechi dintre mesaje, cu zece zile în urmă. Era o înregistrare slabă şi de abia auzeam cuvintele, dar era vocea lui Theo.

Bună, draga mea. Te sun prin satelit cât mai pot. Ne aflăm undeva în Marea Celtică. Vremea e groaznică şi chiar şi faimoasele mele picioare de marinar par că cedează. Ştiu că eşti supărată că te-am debarcat, dar, înainte să intru în cart, vreau să-ţi spun că ceea ce facem noi acum n-are absolut nimic de a face cu priceperea ta în ale navigaţiei. Sincer să fiu, mi-aş dori să fii acum la bord, căci curajul tău face cât al mai multor marinari la un loc. Te iubesc, draga mea Ally. Şi sper că o să vorbeşti cu mine după ce ne întoarcem la ţărm.

Noapte bună, dragă! Încă o dată, îţi transmit toată dragostea mea. La revedere.

Am renunţat să ascult celelalte mesaje şi l-am savurat pe cel al lui Theo cuvânt cu cuvânt. Ştiam că făcuse înregistrarea numai cu o oră şi ceva înainte să urce pe punte, să-l vadă pe Rob azvârlit în valuri şi să-şi sacrifice viaţa ca să i-o salveze pe a lui. Nu ştiam cum se poate salva definitiv un mesaj vocal, dar aveam să caut informaţii despre asta.

— Şi eu te iubesc, am şoptit.

Atunci am simţit cum îmi trecea orice urmă de supărare pentru că el mă debarcase.

La micul dejun, Celia mi-a spus că se ducea să facă nişte cumpărături înainte de plecarea în Italia.

— Ally, te-ai hotărât ce vrei să faci? Ştii că poţi să rămâi aici cât doreşti. Sau poţi să vii cu mine. Sunt sigură că ne-am descurca să găsim un loc la zborul spre Pisa.

— Mulţumesc, eşti foarte amabilă, dar cred că mă voi duce acasă, i-am răspuns, temându-mă că aş fi putut să devin o povară pentru ea.

— Tu hotărăşti! Doar spune-mi şi mie, te rog.

După ce a ieşit din casă, m-am dus sus şi m-am gândit să le sun pe CeCe şi pe Star. Am format mai întâi numărul lui CeCe, pentru că ea făcea toate aranjamentele în numele amândurora, dar a

intrat mesageria vocală, aşa că am sunat-o pe Star.

— Ally?

— Bună, Star! Ce mai faci?

— O, sunt bine! Dar tu ce faci?

— Şi eu sunt bine. Mă gândeam să vin mâine, să vă văd.

— Să ştii că n-am să fiu decât eu acasă. CeCe s-a dus să fotografieze Centrala Battersea. Vrea să folosească imaginile pentru unul dintre proiectele ei de artă, şi trebuie să le facă înainte ca dezvoltatorii să-şi înceapă lucrul.

— Atunci pot să vin?

— Ar fi grozav.

— Bun. La ce oră?

— Ally, sunt acasă toată ziua. Ce-ar fi să vii la prânz?

— OK, atunci ne vedem mâine, la ora 13.

După ce am terminat conversaţia, m-am aşezat pe pat. Era pentru prima oară când petreceam mai mult de câteva minute vorbind cu sora mea mai mică – fără ca CeCe să fie şi ea prin preajmă.

Am scos laptopul din rucsac, ca să-mi verific e-mailurile. L-am aşezat pe masa de toaletă şi l-am băgat în priză. Aşa cum mă aşteptam, primisem în continuare mesaje de condoleanţe şi obişnuitele reclame, inclusiv una în care o fată, Tamara, se oferea să-mi ţină de cald în nopţile următoare. Când, deodată, am zărit un nume şi l-am

recunoscut imediat: Magdalena Jensen. După câteva secunde, mi-am amintit că era traducătoarea care lucra la cartea indicată de Pa Salt, şi i-am mulţumit Domnului că nu apăsasem pe butonul „Şterge”.

De la: *Magdalenajensen1@trans.no*

Către: *Allygeneva@gmail.com*

Subiect: *Grieg, Solveig og Jeg/Grieg, Solveig şi cu mine*

20 august 2007

Dragă d-ră D’Aplièse*,*

Îmi pare foarte bine că am ocazia să traduc „Grieg, Solveig og Jeg”. E o carte fascinantă, despre care n-am auzit până acum nimic aici, în Norvegia. Mă gândesc că s-ar putea să fii nerăbdătoare să citeşti manuscrisul, aşa că ataşez paginile deja traduse, până la numărul 200. În următoarele zece zile îţi voi trimite restul.

Cu cele mai bune urări.

Magdalena

După ce am deschis documentul ataşat mesajului, am citit prima pagină. Apoi, pe a doua şi pe a treia. Am mutat laptopul pe pat, m-am aşezat confortabil şi am citit în continuare…

ANNA
TELEMARK, NORVEGIA

AUGUST 1875

Capitolul 13

Anna Andersdatter Landvik s-a oprit s-o aştepte pe Roşa, cea mai bătrână vacă din cireadă, să coboare panta abruptă. Ca de obicei, Roşa rămăsese cu mult în spatele celorlalte, care ajunseseră deja pe păşunea cu iarbă grasă.

— Cântă-i, Anna, şi o să vină, o îndemna tatăl

ei. Are să vină la tine!

Anna cânta primele note din „Per Spelmann”, melodia preferată de Roşa, şi vocea ei, ca un clopoţel, răsuna în toată valea. Ştiind că Rosei avea să-i ia o veşnicie până să coboare, Anna s-a aşezat pe iarba aspră în poziţia ei preferată, cu genunchii la gură şi braţele încrucişate peste ei. Trăgea în piept aerul călduţ, încă, la amurg şi admira priveliştea, ascultând insectele ce ţârâiau prin iarba din jur. Soarele începea să coboare dincolo de munţii de pe partea cealaltă a văii, făcând ca apa lacului din vale să strălucească precum aurul topit. Curând lumina avea să dispară cu totul, lăsând locul întunericului.

În ultimele două săptămâni, în timp ce fata îşi număra vacile pe coama muntelui, se întuneca tot mai devreme. După ce vreme de mai multe luni fusese lumină până aproape la miezul nopţii, Anna ştia că, în seara aceea, mama ei avea să fie nevoită să aprindă lămpile cu gaz. Şi că tatăl şi fratele ei mai mic aveau să vină pentru a le ajuta să închidă lăptăria de vară, apoi să mute cireada înapoi în vale, căci se apropia iarna. Aceste mişcări marcau sfârşitul verii nordice şi începutul a ceea ce, pentru Anna, însemnau nesfârşitele luni în care întunericul domnea aproape întreaga zi. Verdele crud al păşunii avea să îmbrace curând o mantie de zăpadă albă, iar ea, împreună cu maică-sa, trebuia să plece de la cabana de lemn şi să se întoarcă la ferma familiei, de lângă micul sat

Heddal.

În timp ce Roşa se apropia de ea, oprindu-se din când în când ca să mai adulmece iarba, Anna mai cântă puţintel, ca s-o încurajeze să se mişte. Tatăl ei, Anders, nu credea că Roşa avea să mai apuce vara viitoare. Nimeni nu ştia cât de bătrân era animalul, însă cu siguranţă că avea mai mulţi ani decât Anna. Gândul că s-ar fi putut să n-o mai vadă pe Roşa, cu ochii ei mari şi blânzi, o făcea pe fată să verse lacrimi amare. Asta, pe lângă faptul că o aşteptau toate acele lungi şi întunecate luni de iarnă.

Măcar, îi trecu prin gând, pe când îşi ştergea ochii, avea să-i vadă pe Gerdy şi pe Viva, pisica şi câinele ei de la ferma din Heddal. Nimic nu-i plăcea mai mult Annei decât să stea încolăcită în faţa sobei calde, ronţăind pâine cu dulceaţă, cu Gerdy torcând în poala ei şi cu Viva aşteptând să-i arunce resturi de mâncare. Deşi ştia prea bine că mama ei n-avea s-o lase să lenevească toată iarna.

— Într-o zi o să ai propria ta casă de îngrijit, *kjære*[1], şi nu vreau să fiu eu nevoită să vă hrănesc pe tine şi pe soţul tău! o certa deseori mama ei, Berit.

De la bătutul untului la cârpirea hainelor, hrănitul puilor sau pregătirea aluatului de *lefse* – turtele pe care tatăl ei le devora cu duzinile –, Anna nu se prea omora după treburile gospodăreşti şi, cu siguranţă, nu-i trecea prin cap

1 Dragă (în limba norvegiană în original)

să-şi ia un soţ pe care să fie nevoită să-l hrănească. Deşi se străduia – recunoscând, totuşi, că nu îndeajuns –, bucatele gătite de ea cu greu puteau fi socotite bune de mâncat, iar uneori erau şi mai rele de-atât.

— Ai gătit *gomme*[2] ani de zile, dar sunt la fel de proaste, bombănise mama ei săptămâna trecută, în timp ce trântea un bol cu zahăr şi o cană mare cu lapte proaspăt pe masa din bucătărie. Ar cam fi timpul să înveţi să o faci cum trebuie.

Însă, orice-ar fi făcut Anna, *gommele* ei se fărâmiţau şi se ardeau pe fund. „Trădătoareo!” îi şoptea ea Vivei, când nici măcar câinele veşnic înfometat nu se atingea de ele.

Deşi părăsise şcoala în urmă cu patru ani, Anna încă îi ducea dorul profesoarei, Froken Jacobsen, care venea a treia săptămână din lună în satul lor ca să-i înveţe carte pe copii. Lecţiile acestea îi plăceau mult mai mult Annei decât cele ale severului pastor Erslev. El îşi punea elevii să înveţe pe de rost pasaje din Biblie şi să le recite în faţa clasei. Anna ura orele lui şi se înroşea toată sub privirile celorlalţi, pe când se poticnea la cuvintele cu care nu era obişnuită.

Soţia pastorului, Fru Erslev, era foarte cumsecade şi avea multă răbdare cu ea atunci când o învăţa să cânte imnurile religioase alături de corul bisericii. În ultima vreme, Anna cânta de

2 Desert tradiţional norvegian, din lapte condensat

multe ori solo. Cântatul era atât de uşor faţă de citit, se gândea Anna. Când cânta, îşi închidea ochii, deschidea gura şi de acolo ieşeau sunete care păreau să fie pe placul tuturor.

Uneori, visa să cânte în faţa unei congregaţii în catedrala din Christiania[3]. Când cânta, simţea că valorează ceva. Dar, în realitate – după cum mama ei îi aducea aminte mereu –, dincolo de cântat ca să mâne vacile acasă, şi, într-o zi, de adormitul pruncilor cu cântece de leagăn, cântatul nu-i era Annei de niciun folos. Toate colegele ei din cor erau acum fie logodite, fie măritate, fie suferind urmările acestor două lucruri: mai întâi le era greaţă, apoi se îngrăşau, apoi, în cele din urmă, aduceau pe lume câte un bebeluş roşu la faţă şi care nu contenea din urlat, aşa că mamele nu mai aveau timp şi pentru cor.

La nunta fratelui ei mai mare, Nils, Anna avusese de îndurat tot felul de vorbe cu subînţeles şi de îndemnuri legate de propria ei nuntă, cu care o copleşiseră rudele venite din toate părţile. Însă, pentru că niciun peţitor nu o ceruse de nevastă, Anna avea să intre, iarna asta, în rândul *gammeljomfruene,* adică al fetelor bătrâne ale satului, după cum îi spunea, ca s-o necăjească, Knut, fratele ei mai mic.

— Domnul e mare şi vei găsi şi tu un soţ căruia să nu-i pese de orice i-ai pune în farfurie, după ce-l vrăjeşti cu ochii tăi mari, albaştri, o

3 Vechiul nume al oraşului Oslo, capitala Norvegiei

tachina adesea şi tatăl ei, pe nume Anders.

Ştia că rudele ei se întrebau dacă Lars Trulssen – care îi vizita mereu şi se străduia să guste din mâncărurile ei arse – avea să reuşească să dea acea dovadă de curaj. El şi tatăl lui, care era bolnav, locuiau în apropiere, la o fermă din Heddal. Cei doi fraţi ai Annei îl tratau pe Lars – singur la părinţi şi orfan de mamă de la şase ani – ca pe un al treilea frate, aşa că el lua de multe ori masa de seară cu familia Landvik. Anna îşi amintea cum se jucau cu toţii în iernile lungi, mai ales atunci când ningea. Fraţilor ei, cam aspri şi gălăgioşi, le plăcea să se îngroape unul pe celălalt în troienele înalte, iar părul lor auriu-roşcat, ca al tuturor celor din neamul Landvik, se vedea de departe în cuprinsul priveliştii albe. Spre neplăcerea celor doi, blândul Lars alegea să intre în casă şi să se apuce de citit vreo carte.

Pentru că era primul născut, Nils urma să moştenească ferma Landvik, împreună cu soţia lui. Dar, după moartea părinţilor acesteia, femeia moştenise ferma lor, aflată într-un sat aşezat la o depărtare de câteva ceasuri de mers faţă de Heddal. Şi iată că Nils şi soţia lui se mutaseră acolo. Prin urmare, îi venise rândul lui Knut să-şi ajute tatăl.

Anna rămânea de multe ori singură cu Lars, care îşi continua vizitele în răstimpuri dese. Îi povestea despre cartea pe care o citea, iar ea ciulea urechile la auzul unor poveşti fermecătoare

despre tărâmuri cu mult mai de Doamne-ajută decât satul lor.

— Tocmai am terminat de citit „Peer Gynt”, i-a spus el într-o seară. Mi-a trimis-o unchiul meu din Christiania şi cred că îţi va plăcea şi ţie s-o citeşti. E cea mai bună carte a lui Ibsen de până acum.

Ruşinată, Anna îşi lăsase privirea în jos, nevrând să-i spună că habar n-avea cine era Ibsen. Însă Lars nu-i dăduse atenţie, ci continuase să-i vorbească despre cel mai mare dramaturg în viaţă al Norvegiei, născut la Skien, un oraş foarte aproape de Heddal, şi care făcea literatura şi cultura Norvegiei cunoscute în lumea întreagă. Lars îi mai spusese că citise toate scrierile lui Ibsen. De fapt, Anna credea că Lars citise o grămadă de cărţi ale multor autori, iar Lars chiar îi mărturisise că visa să devină şi el scriitor.

— Dar asta nu-i cu putinţă aici, adăugase el, privind-o, tulburat, cu ochii lui albaştri. Norvegia e prea mică şi multă lume de aici nu prea dă pe dinafară de ştiinţă de carte. Dar am auzit că în America, dacă munceşti din greu, poţi avea tot ce-ţi doreşti…

Anna ştia că Lars învăţase singur să scrie şi să citească în engleză, pregătindu-se pentru marea evadare. Scrisese poezii în limba asta şi îi spusese că avea să le trimită unei edituri de peste Ocean. Ori de câte ori începea să vorbească despre America, Anna simţea o strângere de inimă. Ea ştia că Lars n-avea cum să-şi permită niciodată o

astfel de călătorie. Tatăl lui era neputincios din cauza artritei, cu degetele noduroase şi înţepenite, aşa că fiul se ocupa de unul singur de treburile fermei, locuind împreună cu tatăl în casa lor dărăpănată.

Când Lars nu venea să ia cina cu ei, tatăl Annei deplângea starea în care ajunsese pământul familiei Trulssen, care nu era îngrijit cum trebuie. Şi asta – de mai mulţi ani; de pildă, turmele de porci fuseseră lăsate de capul lor şi scormoniseră peste tot pământul, care, între timp, ajunsese sterp.

— Arată ca o mlaştină de la ploaia care a căzut de curând, adăuga tatăl ei. Dar băiatul ăsta trăieşte cu capul în cărţile lui, nu în lumea de-aici, cea a fermelor şi ogoarelor.

Într-o seară, iarna trecută, în timp ce Anna încerca să descifreze notele unui imn dat de Fru Erslev, Lars ridicase ochii de pe cartea lui, privind-o ţintă de pe partea cealaltă a mesei.

— Vrei să te ajut?

Roşind, fata îşi dăduse seama că tot repeta cuvintele, ca să fie sigură că le ţinea minte. Acum se întreba dacă i-ar fi plăcut ca Lars să vină lângă ea, pentru că el duhnea groaznic a cocină. În cele din urmă a încuviinţat din cap, iar Lars i s-a aşezat alături. Au trecut împreună prin text până când Anna a ţinut minte toate cuvintele.

— Îţi mulţumesc că m-ai ajutat!

— Anna, dacă vrei, am să te învăţ să citeşti şi

să scrii mai bine. Îţi cer în schimb un singur lucru: să te aud cântând din când în când.

Ştiind că îi era tot mai greu să citească şi să scrie după ce întrerupsese şcoala în urmă cu patru ani, Anna a fost de acord. Astfel că toată iarna au stat împreună, de multe ori seara, la masa din bucătărie, cu capetele vârâte în cărţi, spre marea supărare a mamei sale, pentru că fata uitase cu totul de broderie. Au trecut repede de la imnuri la cărţile aduse de Lars, învelite în hârtie cerată ca să fie ferite de ploaie şi ninsoare. Iar, după ce terminau, Anna îi cânta ceva.

Deşi la început părinţii ei fuseseră îngrijoraţi, acum se bucurau când Anna le citea în serile lungi de iarnă.

— Eu aş fi scăpat mai repede de balauri, le spunea când termina povestea celor trei prinţese din Whiteland.

— Dar unul dintre ei avea şase capete, îi răspundea Knut.

— Mare lucru, şase capete! De-abia te mişti! îi răspundea Anna, zâmbind.

Făcuse progrese şi cu scrisul, iar Lars se amuza atunci când o vedea că strângea tocul atât de tare încât i se albeau încheieturile degetelor.

— Să ştii că nu vrea să fugă din mâna ta! îi spunea el, apoi îi îndrepta fiecare deget, aşezându-l în poziţia corectă.

Într-o seară, în pragul uşii, Lars îşi scutura de zor zăpada aşezată abundent pe haina lui din

blană de lup. Un nor de fulgi de nea, mari cât nişte fluturi, zburau prin cameră, iar unul a coborât pe nasul Annei. Lars a întins repede mâna să-l prindă, însă şi-a tras-o pe dată înapoi.

— Noapte bună! mormăise, stânjenit, trăgând uşa după el, iar fulgii de zăpadă se topeau în urma lui pe podea.

Când Rosa a ajuns, în sfârşit, în dreptul ei, Anna a sărit în picioare. I-a mângâiat urechile ca de catifea şi i-a sărutat steaua albă din frunte, cercetând firele albe care-i creşteau în jurul botului roz.

— Te rog să fii aici şi vara viitoare! i-a şoptit la ureche.

Încredinţată că Rosa mergea acum încetişor spre cireada ce păştea liniştită pe panta învăluită în praf, Anna s-a îndreptat către cabană. Se gândea că nu era deloc pregătită să-şi schimbe viaţa; dorea doar să revină mereu în acest loc minunat şi să rătăcească pe păşuni alături de Rosa. Poate că ai ei o credeau naivă, dar Anna ştia prea bine ce planuri aveau privitor la ea. Şi-i venea în minte felul ciudat în care se purtase Lars atunci când îşi luase rămas-bun înainte ca ea să plece în munţi.

Îi dăduse să citească poemul „Peer Gynt” de Ibsen şi-i strânsese uşor mâna. Anna a înţepenit. Atingerea lui însemna o nouă treaptă de intimitate, cu totul altceva decât purtarea de până

atunci, ca între un frate şi o soră. Privindu-i faţa, a zărit, în ochii lui de un albastru-închis, o căutătură diferită. Deodată, i s-a păruse că avea în faţă un străin. Seara, în pat, s-a cutremurat amintindu-şi de privirea aceea, pentru că-i pricepea foarte bine înţelesul.

Se părea că părinţii ei ştiau de intenţiile lui Lars.

— Am putea cumpăra pământul fermei Trulssen ca zestre pentru Anna, îl auzise într-o seară pe tatăl ei spunându-i mamei.

— Sigur, dar i-am putea găsi Annei un băiat dintr-o familie mai bună, a răspuns Berit încet. Familia Haakonssen din Bo mai are un fiu neînsurat.

— Eu aş vrea să fie aproape de noi, venise răspunsul hotărât al lui Anders. Ferma Trulssen înseamnă că n-o să avem un venit timp de vreo trei ani până când îşi revine pământul, dar, după aceea, recolta are să se dubleze. Cred că Lars e cel mai potrivit, dat fiind… lipsa de îndemânare a Annei.

Cuvintele lui o jigniseră pe Anna, care devenea tot mai morocănoasă auzindu-şi părinţii cum vorbeau pe faţă despre o căsătorie între ea şi Lars. Se întreba dacă vreodată aveau să se sinchisească s-o întrebe şi pe ea ce părere avea. Dar n-au făcut-o, aşa că Anna nu le-a mărturisit nici ea că, deşi îl plăcea pe Lars, nu era deloc sigură că avea să-l iubească vreodată.

Deşi uneori căuta să-şi închipuie cum era să săruţi un băiat, nu credea că avea să-i placă în realitate. Cât despre celălalt lucru despre care auzise că se face ca să poţi avea copii – ei bine, nu prea avea idee despre ce era vorba. Uneori, noaptea, auzea un scârţâit ciudat şi gemete din dormitorul părinţilor, dar, când îl întrebase pe Knut, el se mulţumise să chicotească, spunându-i că aşa veniseră ei pe lume. Dacă era ceva asemenea lucrurilor care se petreceau între un taur şi o vacă… Anna se îngrozea la asemenea gând, amintindu-şi cum creatura care mugea de zor trebuia îmboldită să se urce pe vacă, iar fermierul dădea o mână de ajutor ca „lucrul” să ajungă înăuntrul vacii, ca să se poată naşte un viţel câteva luni mai târziu.

Ar fi dorit s-o întrebe pe mama ei dacă era la fel şi la oameni, dar n-avusese curaj până acum.

Toată vara se luptase să citească „Peer Gynt”, şi nici acum nu-i venea să creadă cum biata ţărăncuţă – Solveig – îşi irosise toată viaţa aşteptându-l pe rătăcitorul şi muieraticul de Peer. Iar, când acesta apăruse într-un sfârşit, îl lăsase să-şi odihnească capul pe genunchii ei, în pofida tuturor minciunilor cu care o îmbrobodise mereu.

„L-aş fi făcut minge de joacă pentru Viva”, îşi spunea ea în gând. În timpul verii se hotărâse o dată pentru totdeauna să nu se mărite niciodată, niciodată, cu un bărbat pe care să nu-l iubească.

Ajungând la capătul potecii, Anna a zărit

cabana cu pereţi groşi din bârne, neschimbată de mai multe generaţii. Acoperişul plin cu iarbă deasă arăta ca un pătrat de un verde crud, sănătos, mărginit de ramurile mai întunecate ale molizilor din jur. Anna a scos apă din butoi cu un ceaun şi s-a spălat pe mâini, ca să scape de mirosul de vacă, înainte să intre în încăperea largă ce le servea de bucătărie şi cameră de zi. Lămpile cu gaz erau aprinse, aşa cum ştiuse Anna că avea să se întâmple.

În încăpere se aflau o masă mare, acoperită cu o faţă cadrilată, un dulap sculptat în lemn de pin, un cuptor vechi cu lemne şi o vatră imensă, pe care ea şi maică-sa găteau porridge-ul pentru masa de dimineaţă, precum şi carnea şi legumele pentru masa de prânz, în partea din spate a cabanei se aflau dormitorul părinţilor, cel al lui Knut şi unul mai mic, al ei.

Luând una dintre lămpile de pe masă, Anna a traversat podeaua din lemn lustruit de vechime şi a deschis uşa dormitorului. Locul era atât de strâmt încât se strecura cu greu înăuntru, căci capul patului aproape că bloca uşa. După ce a aşezat lampa pe o măsuţă mică de lângă pat, şi-a scos boneta, iar părul ei blond-roşcat şi buclat, ca dintr-un tablou de Tiţian, i s-a revărsat în valuri pe umeri.

Anna s-a aşezat pe pat şi, uitându-se în oglindă, şi-a şters un strop de noroi de pe frunte. Se privea atentă, gândind că nu era prea

atrăgătoare. Nasul părea prea mic faţă de ochii mari, albaştri, şi de buzele pline, arcuite. Singurul lucru bun era faptul că pistruii, care-i apăreau din belşug, vara, pe nas şi pe obraji, aveau să se decoloreze în timpul iernii – şi să-i reapară abia la primăvara viitoare.

Oftând, a pus jos oglinda crăpată şi s-a dus în bucătărie să vadă cât era ceasul. Era deja ora 7 şi, de necrezut, nimeni nu părea să fie acasă, deşi asta era ora la care tatăl ei şi Knut îşi terminau, de obicei, lucrul.

— Hei, e cineva aici? a strigat, fără să primească răspuns.

Ieşind afară, în amurgul tot mai întunecat, Anna s-a dus în spatele cabanei, unde se afla o masă mare de pin. Uimită, şi-a văzut părinţii şi fratele aşezaţi alături de un străin, a cărui faţă era luminată de lampă.

— Unde ai fost, fetiţo? a întrebat-o mama ei, ridicându-se de pe scaun.

— Am mânat vitele jos de pe munte, cum mi-ai spus.

— Dar eşti plecată de mai multe ore, a certat-o Berit.

— A trebuit s-o caut pe Rosa, când celelalte erau deja jos.

— Măcar ai ajuns acum! a spus Berit, uşurată. Acest domn a venit aici cu tatăl şi fratele tău pentru că doreşte să te cunoască.

Anna i-a aruncat o privire, întrebându-se

pentru ce naiba făcuseră cu toţii un astfel de efort. Nimeni nu venise până acum aici anume pentru ea. La o privire atentă, se vedea că omul nu era de prin partea locului. Purta o jachetă neagră, bine croită, cu revedere albe, late, şi avea o cravată de mătase la gât, pantaloni eleganţi din flanel, deşi stropiţi cu noroi în partea de jos – haine caracteristice celor care trăiau la oraş. Omul avea şi o mustaţă mare, cu colţurile răsucite în sus, arătând ca nişte coarne de capră. Ridurile de pe faţă îl făceau, după părerea Annei, să arate ca un om în vârstă de cincizeci de ani. Apoi, fata l-a văzut că-i zâmbea prietenos.

— Haide, Anna, vino să faci cunoştinţă cu Herr Bayer!

Tatăl ei i-a făcut semn să se apropie, umplând în acelaşi timp cana musafirului cu bere de casă.

Anna s-a apropiat cu sfială, iar musafirul a sărit numaidecât în picioare şi i-a întins mâna. Ea a făcut la fel, însă el, în loc să-i strângă mâna, i-a cuprins-o cu amândouă palmele.

— Frøken[4] Landvik, sunt onorat să vă cunosc!

— Da? s-a mirat ea, uimită de entuziasmul lui.

— Anna, fii cuviincioasă! a certat-o mama ei.

— Nu, vă rog! i-a sărit străinul în ajutor. Sunt sigur că Anna n-a vrut să mă jignească. E, pur şi simplu, uimită să mă vadă. Sunt sigur că fiica dumneavoastră nu dă în fiecare zi cu ochii de un străin interesat să o cunoască. Iar acum, Anna, te

4 Domnişoară (în limba norvegiană în original)

rog să iei loc ca să-ţi explic de ce am venit aici.

La rândul lor, părinţii ei şi Knut aşteptau, curioşi.

— Mai întâi, să mă prezint. Mă numesc Franz Bayer şi sunt profesor de istorie norvegiană la Universitatea Christiania. Sunt, de asemenea, pianist şi profesor de muzică. Eu şi amicii mei am petrecut mai multe veri în ţinutul Telemark, în căutare de folclor autentic şi de tinere talente. Când am sosit în satul Heddal, m-am dus la biserică, aşa cum fac de obicei, unde am întâlnit-o pe Fru Erslev, soţia pastorului. Ea mi-a spus că există un cor, iar când am întrebat-o dacă în el se află cumva voci ieşite din comun, a pomenit numele tău. Fireşte, am presupus că locuieşti în apropiere. Pe urmă, ea m-a informat că verile stai aici, la munte, la o zi distanţă de mers cu trăsura, dar că, din fericire, tatăl tău ar putea să mă aducă aici, ceea ce a şi făcut. Herr Bayer s-a înclinat în direcţia lui Anders. Draga mea domnişoară, mărturisesc că am avut ceva rezerve când am auzit unde te aflai. Totuşi, Fru Erslev m-a convins că merită să fac călătoria. Mi-a mai spus că ai o voce de înger. Şi aşa – şi-a întins el, larg, braţele, zâmbindu-i – uite-mă aici! Iar părinţii tăi au fost deosebit de ospitalieri cu mine până ai venit.

În timp ce Anna se lupta să înţeleagă spusele lui Herr Bayer, îşi dădu seama că rămăsese cu gura căscată şi se grăbi să-şi revină din uimire. N-ar fi vrut ca un om rafinat de la oraş, cum era el,

să-şi închipuie că avea în faţă o ţărăncuţă proastă.

— Sunt onorată că aţi făcut această călătorie ca să mă vedeţi, i-a răspuns Anna, făcând o plecăciune cât putea ea de graţioasă.

— Ei bine, dacă doamna a avut dreptate – şi, la fel, părinţii tăi cred că eşti talentată –, atunci onoarea e de partea mea, a răspuns, galant, Herr Bayer. Desigur, ai ocazia să dovedeşti că au avut cu toţii dreptate. Anna, aş vrea tare mult să te aud cântând!

— Sigur că va cânta, i-a spus Anders, în timp ce Anna tăcea, căzută pe gânduri. Anna?

— Dar, Herr Bayer, nu ştiu decât cântece populare şi imnuri religioase.

— Te asigur că vor fi de ajuns, a încurajat-o el.

— Cântă „Per Spelmann”, i-a sugerat mama ei.

— Da, e potrivit pentru început, a încuviinţat Herr Bayer.

— Dar până acum le-am cântat numai vacilor.

— Atunci imaginează-ţi că eu sunt văcuţa ta preferată şi că mă îndemni să merg acasă, a spus Herr Bayer, cu un surâs amuzat.

— Foarte bine, domnule! Voi face tot ce-mi stă-n puteri.

Anna şi-a strâns pleoapele, încercând să-şi închipuie că se afla din nou pe costişă strigând-o pe Rosa, aşa cum făcuse mai devreme. A tras aer în piept şi a început să cânte. Cuvintele se înşirau uşor unul după altul, în timp ce cânta despre un violonist sărac care-şi vânduse vaca voind să-şi ia

înapoi vioara amanetată. Şi, după ce ultima notă limpede s-a risipit în noapte, fata a deschis ochii.

L-a privit nesigură pe Herr Bayer. El o studia în tăcere.

— Şi acum, poate un imn. Ştii *Herre Gud, dit dyre Navn og Ære*[5]? a întrebat-o el.

Anna a dat din cap şi, din nou, s-a pornit pe cântat. De data asta, când a terminat, l-a văzut pe Herr Bayer că a scos o batistă mare din buzunar şi şi-a tamponat ochii.

— Domnişoară, i s-a adresat el, cu vocea sugrumată de emoţie. A fost sublim. Sunt pe deplin răsplătit pentru durerea de spate pe care mi-a pricinuit-o drumul plin de hârtoape de până aici. Plus cel pe care am să-l fac înapoi.

— Dacă vreţi, rămâneţi la noi peste noapte, a intervenit Berit. Puteţi dormi în camera lui Knut, iar el – în bucătărie.

— Scumpă doamnă, vă sunt foarte recunoscător! Accept bucuros oferta şi pentru că avem multe de vorbit împreună. Iertaţi-mi întrebarea, dar acest călător înfometat ar putea primi şi o bucăţică de pâine? N-am mai mâncat nimic de la micul dejun.

— Doamne sfinte, domnule, vă rog să mă iertaţi! a sărit Berit, speriată că uitase să fie ospitalieră cu omul străin. Bineînţeles, pregătesc

---

5 „Doamne, Dumnezeule, spre Gloria şi Slava Numelui Tău“ - numele unui imn religios luteran (în limba norvegiană în original)

de îndată ceva împreună cu Anna.

— Până sunteţi gata, voi discuta cu domnul Landvik despre cum plănuiesc să fac cunoscută vocea Annei peste tot în Norvegia.

Cu ochii mari, Anna şi-a urmat ascultătoare mama în bucătărie.

— Ce-o fi gândind omul ăsta despre noi? Că n-avem ce pune pe masă ca să omenim un oaspete! Berit se certa singură, în timp ce aşeza pe masă o farfurie mare cu pâine, unt şi felii de carne afumată de porc. Când se va întoarce în Christiania, le va povesti prietenilor lui că zvonurile despre sălbăticia din munţi sunt adevărate.

— Mor[6], Herr Bayer pare să fie un domn foarte cumsecade, aşa că nici vorbă să spună toate astea despre noi. Dacă nu mai ai nevoie de mine, mă duc să mai aduc lemne de foc.

— Da, grăbeşte-te, va trebui să pui şi masa!

— Da, Mor! i-a spus Anna şi a ieşit din casă cu un coş mare de răchită sub braţ.

După ce l-a umplut cu lemne, a rămas puţin pe gânduri, cu ochii la stelele mari şi strălucitoare de deasupra muntelui de lângă lac, pe malul căruia mai multe luminiţe pâlpâiau în semn că acolo se aflau şi alte aşezări omeneşti. Inima îi bătea tare, căci era uluită de ceea ce i se întâmpla.

Nu-şi putea da seama ce-ar fi însemnat asta pentru ea, deşi auzise că şi alţi oameni talentaţi

6 Mamă (în limba norvegiană în original)

din ţinutul Telemark ajunseseră la oraş, îndrumaţi de profesori asemenea lui Herr Bayer. Se întreba ce să facă dacă el avea să-i ceară să-l însoţească. Dat fiind că ea nu plecase de acasă mai departe de Heddal sau Skien, unde mai călătorise din când în când, nici nu-şi închipuia ce ar fi însemnat o asemenea propunere.

Auzind că o striga maică-sa, Anna a intrat repede în cabană.

A doua zi de dimineaţă, în cele câteva clipe dintre somn şi trezie, Anna se vânzolea în pat la gândul că, doar cu o zi în urmă, i se întâmplase ceva de necrezut. A sărit iute în sus şi a început corvoada greoaie a îmbrăcatului: mai întâi pantalonaşii, apoi vesta, bluza gălbuie, fusta neagră şi jiletca cu broderii viu colorate, care alcătuiau îmbrăcămintea ei de zi cu zi. Şi-a tras boneta de bumbac pe cap, îndesând sub ea şuviţele dese de păr, apoi şi-a pus încălţările.

Noaptea trecută, după ce terminaseră cina, mai cântase două cântece şi încă un imn înainte ca mama ei s-o trimită la culcare. Cei din jurul mesei vorbeau nu numai despre Anna, ci şi despre vremea neobişnuit de caldă, şi despre recolta viitoare. Mai târziu, i-a auzit vorbind prin peretele subţire de scândură, ştiind că în joc era viitorul ei. La un moment dat, s-a hotărât să crape puţin uşa ca să poată trage mai bine cu urechea.

— Sigur că sunt îngrijorat de faptul că, dacă

Anna pleacă la oraş, nevastă-mea va trebui să se descurce singură cu gospodăria, îl auzea spunând pe tatăl ei.

— Nu se prea pricepe la gătit, nici la curăţenie, dar e foarte muncitoare şi îngrijeşte bine animalele, adăugase repede Berit.

— Ei bine, eu sunt sigur că vom putea ajunge la o înţelegere! l-a auzit pe Herr Bayer vorbind pe un ton împăciuitor. Sunt pregătit să vă recompensez.

Când Anna a auzit suma, a rămas fără suflare. Nevrând să audă mai mult, a închis repede uşa.

„Aşadar, mă vând şi mă cumpără ca pe o vacă la piaţă”, mormăia, furioasă, pentru că banii jucau un rol atât de mare în hotărârea luată de părinţii ei. Deşi, pe de altă parte, se simţea cuprinsă de o mare bucurie. Apoi i-a luat mult timp până când a reuşit să adoarmă.

La masa de dimineaţă, Anna îşi asculta tăcută părinţii în timp ce discutau despre Herr Bayer, care dormea încă, doborât de oboseala drumului făcut cu o zi în urmă. Annei i se părea că familia ei nu mai era la fel de încântată ca în seara trecută. Acum aveau îndoieli cu privire la posibila ei plecare la oraş împreună cu un om străin.

— Tot ce avem este cuvântul lui, îl auzea spunând pe Knut, morocănos pentru că trebuise să-i dea oaspetelui dormitorul său. Cum vom şti dacă Anna are să fie în siguranţă?

— Păi, dacă Fru[7] Erslev l-a trimis aici, înseamnă că e un om cu frica lui Dumnezeu, a spus Berit, pregătind pentru oaspete un bol mare de porridge îndulcit cu o lingură plină de dulceaţă din fructe de pădure.

— Cred că cel mai bine ar fi să vorbesc săptămâna viitoare cu pastorul şi cu soţia lui, după ce ne întoarcem acasă, la Heddal, a zis Anders, iar Berit a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Atunci trebuie să ne lase timp de gândire şi să revină ca să discutăm din nou, a hotărât Berit.

Anna nu îndrăznea să deschidă gura, ştiind că viitorul ei atârna în cumpănă, ea însăşi nesigură în ce parte ar fi dorit s-o vadă înclinându-se. A ieşit repede afară, înainte ca maică-sa s-o pună să facă ceva, dorind să-şi petreacă ziua alături de văcuţele ei şi să cugete în tihnă. Fredonând un cântecel, se întreba de ce Herr Bayer era atât de interesat de persoana ei când, sigur, erau o grămadă de cântăreţe bune în Christiania. Mai avea câteva zile de petrecut în munţi înainte să coboare în sat pentru iarnă şi, dintr-odată, a copleşit-o gândul că era cu putinţă să nu mai vină aici vara viitoare. După ce a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o pe Rosa, Anna şi-a strâns pleoapele şi a început să cânte ca să nu o podidească lacrimile.

Întorşi în sat o săptămână mai târziu, Anders a

7 Doamna (în limba norvegiană în original)

vorbit cu pastorul Erslev şi cu soţia lui şi a primit asigurări din partea lor cu privire la caracterul profesorului. Herr Bayer lua sub aripa sa ocrotitoare tinere talentate şi le pregătea ca să devină cântăreţe profesioniste. Una dintre ele, după cum îşi amintea Fru Erslev, cânta acum în corul Teatrului Christiania.

Când Herr Bayer i-a vizitat la scurt timp după aceea, Berit pregătise, înfrigurată, pentru prânz, cea mai grozavă friptură de porc. După ce au mâncat, Anna a fost trimisă afară ca să hrănească puii şi să umple cu apă adăpătoarea vitelor. S-a apropiat de mai multe ori de fereastra bucătăriei, tare dornică să audă ce vorbeau, însă n-a putut auzi nimic. În cele din urmă, Knut a venit s-o cheme înăuntru.

În timp ce-şi scotea haina, i-a văzut pe părinţii ei cum şedeau, prietenoşi, cu Herr Bayer la masă, bând cu toţii bere de casă. Când Anna s-a aşezat şi ea alături de Knut, oaspetele a salutat-o cu un zâmbet voios.

— Deci, Anna, părinţii tăi au fost de acord să vii cu mine şi să-ţi ofer găzduire timp de un an în Christiania. Voi fi atât mentorul, cât şi profesorul tău, şi le-am promis că le voi ţine locul în toate privinţele. Tu ce părere ai?

Anna îl privea ţintă, fără să-i răspundă, nedorind să pară ignorantă pentru că n-avea idee ce însemna cuvântul „mentor”.

— Herr Bayer vrea să spună că vei locui în

apartamentul lui din Christiania şi că te va învăţa să cânţi, că vei cunoaşte oameni influenţi şi că va avea grijă de tine ca de propria lui fiică, a lămurit-o Berit, punând o mână pe genunchii Annei.

Văzând faţa speriată a fetei, Herr Bayer a s-a grăbit s-o liniştească:

— Aşa cum le-am spus părinţilor tăi, voi fi foarte atent la toate chestiunile privind găzduirea ta. Menajera mea, Froken Olsdatter, locuieşte şi ea în apartament, şi te va avea tot timpul în grijă. Mai mult decât atât, ea te va însoţi oriunde vei dori să mergi. Le-am arătat părinţilor tăi fişa ta de înscriere la universitate şi la societatea muzicală din Christiania. Aşa că, dragă fată, n-ai deloc de ce să te temi, îţi dau toate asigurările!

— Da, a răspuns Anna, cu nasul în cana de cafea pe care i-o dăduse mama ei şi din care tot lua câte-o sorbitură.

— Anna, eşti de acord cu tot ce ţi-am spus? a întrebat-o Herr Bayer.

— Da… cred că da.

— Herr Bayer este, totodată, gata să acopere toate cheltuielile legate de şederea ta, i-a spus tatăl ei. Anna, mie mi se pare un prilej minunat. Herr Bayer crede că eşti un mare talent şi că ai putea avea un viitor strălucit.

— Fără îndoială că da, a confirmat Herr Bayer. Ai una dintre cele mai pure voci pe care le-am auzit vreodată. Şi vei primi o educaţie aleasă, nu numai muzicală. Vei învăţa limbi străine şi vei

avea meditatori pentru scris şi citit…

— Vă rog să mă iertaţi, Herr Bayer – nu s-a mai putut stăpâni Anna –, dar ştiu să scriu şi să citesc.

— Iată o veste bună, pentru că pregătirea ta muzicală va putea să înceapă mai repede decât credeam. Aşa că, Anna, eşti de acord?

Anna îşi dorea cu disperare să-l întrebe de ce: pentru care motiv era gata să plătească o sumă atât de mare ca să-i dea o educaţie şi, în plus, să o găzduiască în propriul lui apartament? Dar, pentru că nimeni nu părea să aibă o asemenea curiozitate, fata nu întrebă nici ea nimic.

— Dar Christiania e atât de departe şi un an înseamnă un timp atât de îndelungat…

Vocea Annei s-a stins, căci fata îşi dădea seama de schimbarea uriaşă care avea să se întâmple în viaţa ei. Tot ce ştia – ce ştiuse – până acum n-avea să mai însemne nimic. Era o fată simplă dintr-o fermă din Heddal şi, chiar dacă până atunci viaţa i se păruse searbădă, saltul pe care i se cerea să-l facă acum o copleşea.

— Ei bine…

Patru perechi de ochi erau aţintite asupra ei.

— Eu…

— Da?

— Vă rog să-mi promiteţi că, dacă Rosa moare după ce plec, n-aveţi s-o mâncaţi.

Şi, în clipa următoare, Anna Landvik a izbucnit în plâns.

Capitolul 14

După plecarea lui Herr Bayer, toată casa a fost cuprinsă de o mare frământare. Mama a început să-i coasă Annei o desagă în care să-şi pună lucrurile. Cele două fuste şi bluze mai bune, alături de lenjerie, au fost spălate şi cârpite cu multă grijă, pentru că, aşa cum spunea Berit, fiica ei nu trebuia să arate ca o ţărancă printre orăşenii aceia înfumuraţi. Fru Erslev, soţia pastorului, i-a dăruit o carte de rugăciuni nouă, cu file albe la sfârşit, amintindu-i să nu uite să spună „Tatăl nostru” în fiecare seară şi rugând-o să nu cumva să se lase atrasă de obiceiurile ticăloase de la oraş. Părinţii ei au consimţit ca pastorul Erslev să o întâlnească la Drammen şi, pentru că el urma să participe la o adunare ecleziastică ţinută în acel oraş, s-o însoţească până în Christiania.

Cât despre Anna, aproape că nu avea timp să se gândească la hotărârea luată. Când o cuprindeau îndoielile, făcea tot ce putea ca să uite de ele. Maică-sa o vestise că Lars urma să vină a doua zi, iar fata simţea că-i sare inima din piept atunci când îşi amintea cum se sfătuiseră părinţii ei în legătură cu măritişul. Oricum, în ceea ce privea viitorul Annei, fie că ea ar fi rămas în Heddal, fie că ar fi plecat la Christiania, alţii luau hotărârile în locul ei.

— A venit Lars, i-a spus Berit a doua zi de dimineaţă, de parcă nu ştia că Anna auzise şi ea zgomotul paşilor lui prin noroiul iscat de ploaia de septembrie. Mă duc să-i deschid. Ce-ar fi să-l aştepţi în camera de zi?

Anna a încuviinţat din cap, ştiind că în acea cameră nu se intra decât în împrejurări foarte serioase. Acolo se aflau o canapea – singura lor mobilă tapiţată – şi un dulap cu uşi din sticlă în care maică-sa îngrămădise tot felul de farfurii şi de lucruşoare ornamentale socotite îndeajuns de bune ca să le fie arătate musafirilor. Tot acolo fuseseră puse, la priveghi, şi sicriele a trei dintre bunicii Annei, atunci când ei părăsiseră această lume. În timp ce mergea pe coridorul îngust, fata se gândea că, de când se ştia ea, camera rareori fusese folosită de oameni vii. Când a deschis uşa, a izbit-o aerul stătut.

Se aştepta ca discuţia cu Lars să fie în ton cu locul acela solemn şi se întreba unde să se aşeze ca să-l primească. Auzindu-l cum se apropia cu paşi grei, Anna s-a lăsat repede pe canapeaua cu perne la fel de tari ca şi scândurile de dedesubt.

Auzind un ciocănit în uşă, Annei i-a venit să râdă. Nimeni nu-i ceruse vreodată voie să intre în vreo cameră – alta decât dormitorul ei.

— Da?

Uşa s-a deschis şi a apărut faţa rotundă a maică-sii.

— A venit Lars!

Anna îşi aţinti privirea asupra lui. Era limpede că flăcăul se străduise să-şi netezească părul des şi blond. Purta cea mai bună cămaşă a lui, de culoare gălbuie, şi pantalonii negri cu care mergea de obicei la biserică. Mai avea şi o haină nouă, albastru-închis, iar Anna se gândea că îi şedea bine, pentru că se potrivea cu ochii lui. I se părea chipeş, dar la fel arăta şi fratele ei, Knut. Şi, mai mult decât sigur, nu s-ar fi măritat vreodată cu cel din urmă.

Nu se mai văzuseră de când Lars îi dăduse „Peer Gynt”: Anna înghiţea în sec, amintindu-şi cum îşi lăsase atunci mâna peste a ei. S-a ridicat să-l salute.

— Bună ziua, Lars!

— Vrei o cafea? l-a întrebat Berit, din prag.

— N… nu, Fru Landvik, mulţumesc!

— Ei bine atunci, le-a spus mama ei, vă las să vorbiţi!

— Ia loc, l-a invitat Anna după ce Berit a închis uşa în urma ei.

— Da.

Anna s-a tras, stânjenită, către celălalt capăt al canapelei, rămânând cu mâinile încrucişate în poală.

— Anna! a început Lars, tuşind puţin ca să-şi dreagă glasul, ştii de ce am venit?

— Pentru că vii mereu, i-a răspuns ea, iar el a râs uşor, risipind puţin încordarea ce domnea în încăpere…

— Da, cred că da. Cum ai petrecut vara?

— La fel ca pe toate celelalte, n-a fost mai rău.

— Cu toate astea, e limpede că s-a întâmplat şi ceva deosebit, a stăruit el.

— Vrei să spui că din cauza lui Herr Bayer? Omul venit din Christiania?

— Da, Fru Erslev le-a povestit tuturor. E foarte mândră de tine… la fel ca şi mine, a adăugat el. Cred că acum eşti cea mai faimoasă persoană din tot ţinutul Telemark. În afară de Herr Ibsen, desigur. Deci pleci?

— Ce să spun, *Far* şi *Mor* cred că asta e o mare ocazie pentru mine… Şi că trebuie să mă simt foarte onorată că un om ca Herr Bayer vrea să mă ajute.

— Şi au dreptate. Dar, spune-mi, vrei într-adevăr să pleci?

Anna cântărea întrebarea.

— Socotesc că trebuie. Nu crezi că s-ar simţi jignit dacă aş refuza? Mai ales că a bătut drumul până sus, în munţi, ca să mă audă cântând.

— Da, ai dreptate!

Privirea lui Lars era aţintită la peretele din spatele ei, pe care atârna un tablou înfăţişând Lacul Skisjoen. A urmat o lungă tăcere, iar Anna nu ştia ce să mai facă. În final, Lars s-a întors din nou spre ea.

— Anna?

— Da, Lars?

A răsuflat adânc, iar ea a băgat de seamă că

încerca să-şi oprească tremurul mâinilor.

— Înainte să pleci aici, în munţi, aşa cum faci în fiecare vară, am vorbit cu tatăl tău despre o posibilă cerere… în căsătorie. M-am învoit cu el să-i vând ferma noastră pentru ca, apoi, să lucrăm împreună tot pământul. Tu ştii ceva despre toate astea?

— Mi-am auzit pe părinţii sfătuindu-se, i-a mărturisit ea.

— Înainte să apară Herr Bayer, ce părere aveai?

— Vrei să spui… ca *Far* să-ţi cumpere ferma?

— Nu – Lars a zâmbit puţin ironic – voiam să spun… despre căsătoria noastră.

— Cinstit vorbind, nu m-am gândit niciodată la aşa ceva. Tu n-ai spus nimic până acum.

Lars o privea uimit.

— Anna, sunt sigur că ţi-ai dat seama, cumva, de ceea ce simt eu pentru tine. Iarna trecută ţi-am fost alături seară de seară, ajutându-te să scrii şi să citeşti.

— Lars, tu ai fost *mereu* aici, încă de când erai mic. Eşti… la fel ca fratele meu.

O expresie dureroasă se putea citi pe faţa lui Lars.

— Dar, Anna, eu te iubesc!

Îl privea uimită. Îşi închipuise că şi el, ca toată lumea, socotea căsătoria ca fiind doar o învoială între doi oameni care, prin asta, aveau ceva de câştigat. Iar Anna cu greu s-ar fi socotit bună de

luat de nevastă, căci priceperea ei într-ale gospodăriei era vai şi-amar. Din câte văzuse în scurta ei viaţă, ştia că aproape toate căsniciile porneau de la aceste temeiuri solide. Iar acum, Lars îi spunea că o iubeşte… asta era ceva cu totul diferit.

— Lars, e foarte drăguţ din partea ta. Adică, să-mi spui că mă iubeşti.

— Anna, nu e ceva drăguţ, este… s-a oprit el, încurcat.

În tăcerea lungă care a urmat, Anna se gândea că, dacă ei se căsătoreau, n-ar fi avut mare lucru de vorbit în timpul mesei. Lars ar fi stat, desigur, mai mult cu nasul în farfurie. Iar asta n-ar fi fost deloc bine.

— Anna, aş vrea să ştiu dacă, în cazul în care Herr Bayer nu ţi-ar fi cerut să mergi cu el, ai fi primit cererea mea în căsătorie.

Gândindu-se la cât o ajutase el iarna trecută, precum şi la faptul că ţinea la ea, Anna nu putea să-i dea decât un singur răspuns.

— Aş fi zis da.

— Mulţumesc! i-a răspuns Lars, plin de uşurare. Tatăl tău şi cu mine ne-am învoit să încheiem cât se poate de repede contractul de vânzare-cumpărare a fermei, date fiind noile împrejurări. Te voi aştepta un an până când te întorci din Christiania. Când vii, te cer de nevastă aşa cum se cuvine!

Auzind toate astea, Anna se simţea cuprinsă

de spaimă. Lars nu înţelesese bine. La întrebarea dacă şi ea îl iubea, la rândul ei, i-ar fi răspuns că nu.

— Anna, te învoieşti?

Din nou s-a aşternut tăcerea, în timp ce Anna încerca să-şi adune gândurile.

— Sper să mă iubeşti, cu timpul, la fel de mult cât te iubesc şi eu, a adăugat el. Şi poate că, într-o zi, vom pleca împreună în America şi vom începe acolo o viaţă nouă. Iar acum vreau să-ţi dau ceva, ca dovadă a legământului nostru. Ceva mai folositor decât un inel sau, mai bine zis, ceva pe potriva promisiunii pe care ne-am făcut-o acum.

Lars a băgat mâna în buzunarul hainei şi a scos de acolo o cutie de lemn lunguiaţă şi subţire, pe care i-a întins-o.

— Eu… îţi mulţumesc!

După ce şi-a trecut degetele peste capacul neted, bine lustruit, al cutiei, Anna a deschis capacul. Înăuntru se afla cel mai frumos toc de scris pe care-l văzuse ea vreodată. Ştia că-l costase pe Lars o mulţime de bani. Fusese cioplit din lemn fin, de pin, curbat elegant ca să se potrivească perfect în palma ei, iar vârful subţire arăta foarte delicat. Îl ţinea aşa cum o învăţase Lars. Chiar dacă nu-l iubea pe flăcău şi nici nu dorea să se mărite cu el, darul lui a mişcat-o până la lacrimi.

— Lars, e cel mai frumos lucru pe care l-am primit până acum.

— Anna, te voi aştepta. Şi poate că vei folosi tocul ca să-mi scrii, să-mi povesteşti despre noua ta viaţă în Christiania.

— Sigur că da.

— Şi eşti de acord ca anul viitor, când te întorci acasă, să ne logodim?

Simţind cât de important era răspunsul pentru el – şi cu ochii la tocul superb –, Anna n-a mai putut să dea înapoi.

— Da.

L-a văzut cum zâmbea, plin de fericire.

— Sunt foarte mulţumit. Iar acum, hai să mergem şi să le spunem părinţilor tăi că ai primit cererea mea.

Lars s-a ridicat şi a luat-o de mână. Apoi s-a aplecat şi i-a sărutat-o.

— Scumpa mea Anna! Să sperăm că Domnul ne va avea mereu în pază!

Peste două zile, toate gândurile neliniştitoare cu privire la Lars şi la ceea ce urma să se întâmple peste un an au dispărut cu totul din mintea Annei pe când s-a trezit dis-de-dimineaţă, ca să plece spre Christiania. Din pricina emoţiei, de-abia a reuşit să înghită clătitele pe care i le pregătise maică-sa la dejun. În vreme ce Anders i-a vestit că sosise timpul să plece, Anna simţea cum i se înmoaie picioarele precum piftia. Plimbându-şi pentru ultima oară privirea de-a lungul bucătăriei primitoare, a cuprins-o dorinţă năvalnică să-şi

despacheteze lucrurile.

— Nu te îngrijora, *kjære!* i-a spus Berit, mângâindu-i buclele lungi ca să o mai liniştească. Nici nu ştii cum trece timpul – şi eşti din nou acasă. Dar să nu uiţi să te rogi în fiecare seară, să te duci duminica la biserică şi să îţi perii buclele.

— Mor, nu te mai frământa atât, altfel nu mai pleacă! i-a spus Knut, sec, îmbrăţişându-şi sora. Şi nu uita să te distrezi! i-a şoptit Annei la ureche, apoi i-a şters lacrimile de pe obraz.

Tatăl ei a dus-o cu căruţa până în oraşul Drammen – le-a luat aproape o zi întreagă – de unde urma să se urce în tren, însoţită de pastorul Erslev. Au fras peste noapte la un han modest, unde să se odihnească şi să fie gata, a doua zi, pentru drumul lung până în Christiania.

Pastorul Erslev îi aştepta pe peronul înţesat de călători. Când trenul a tras în gară, Anna s-a simţit copleşită de norii şuierători de abur şi de scârţâitul asurzitor al frânelor. Oamenii se înghesuiau ca să se urce în vagoane. Anders îi căra bagajele fetei, în timp ce amândoi îl urmau pe pastor spre tren.

— *Far,* sunt atât de speriată! i-a şoptit ea.

— Anna, draga mea, dacă nu te simţi bine acolo, pur şi simplu te întorci acasă, i-a răspuns el, blând, întinzând mâna ca s-o mângâie pe faţă. Iar acum, hopa sus!

Au urcat treptele vagonului, pe urmă şi-au croit drum pe culoar ca să găsească două locuri

libere, unul lângă celălalt. După ce Anders i-a pus valiza pe suportul de metal de deasupra capului, impiegatul a fluierat, iar tatăl ei s-a aplecat ca să o sărute de rămas-bun.

— Ai grijă să-i scrii mereu lui Lars, ca să ştim cum te descurci, şi nu uita ce noroc a căzut pe capul tău. Arată-le sclifosiţilor de la oraş că şi o fată de la ţară ştie cum să se poarte.

— Aşa voi face, *Far,* promit!

— Eşti o fată bună. Ne vedem de Crăciun. Domnul să vegheze asupra ta. La revedere!

— Să nu-ţi faci griji, Herr Bayer va răspunde pentru ea, i-a spus pastorul Erslev, dând mâna cu Anders.

Anna s-a chinuit să nu izbucnească în plâns atunci când tatăl ei a coborât din tren, mergând pe peron în dreptul ferestrei şi făcându-i cu mâna. Însă, cu o smucitură, trenul a pornit din loc, iar chipul lui Anders a dispărut într-un val des de fum.

În timp ce pastorul Erslev citea din cartea lui de rugăciuni, Anna i-a privit cu luare-aminte pe ceilalţi călători din vagon şi, deodată, s-a simţit nelalocul ei din cauză că era îmbrăcată în port popular. Bărbaţii şi femeile din tren purtau haine elegante de oraş, făcând-o pe fată să se simtă ca o ţărăncuţă, ceea ce, la urma urmelor, şi era. Atunci, a scos din buzunarul fustei scrisoarea dată de Lars cu o zi înainte, când îşi luaseră rămas-bun. El îi ceruse să n-o citească decât atunci când avea să fie pe drum. Cu mişcări exagerate, ca să le

arate celorlalţi că, deşi era o fată de la ţară, ştia să citească, Anna a desfăcut plicul.

Nu i-a fost uşor să desluşească scrisul elegant al lui Lars, însă s-a străduit, cu toată răbdarea.

Stalsberg Vaningshuset
Tindevegen
Heddal 18 septembrie 1875

Kjcere Anna,

Vreau să-ţi spun cât de mândru sunt de tine. Foloseşte toate înlesnirile de care te vei bucura – ca să-ţi cultivi vocea şi să capeţi cât mai multe cunoştinţe despre lumea largă, din afara satului nostru. Să nu-ţi fie teamă şi să nu uiţi că, sub hainele elegante şi dincolo de diferitele lor feluri de a se purta, toţi cei pe care-i vei întâlni sunt oameni ca tine şi ca mine.

Între timp, te voi aştepta aici şi îţi voi duce dorul până când vei reveni. Te rog să-mi scrii cât poţi de repede, să-mi spui dacă te simţi bine în Christiania. Îţi vom sorbi cu toţii cuvintele şi vom fi mai mult decât bucuroşi să aflăm toate cele pe care ni le vei scrie în legătură cu noua ta viaţă.

Rămân al tău mereu iubitor şi credincios.
Lars

Anna a împăturit scrisoarea cu grijă şi a pus-o în buzunar. Îi venea greu să împace imaginea lui Lars în carne şi oase, atât de stângaci şi de tăcut,

cu cel care-i scrisese o epistolă atât de curgătoare şi de bine adusă din condei. În timp ce trenul se legăna pe şine, gonind spre Christiania, iar ea îl privea pe pastorul Erslev cum moţăia în faţa ei, cu o picătură ce-i izvora din nară şi care tremura primejdios, fără ca vreodată să cadă, Anna încerca să-şi înăbuşe teama faţă de gândul la viitorul ei măritiş. Totuşi, un an era destul de lung, şi se puteau întâmpla multe. Oamenii puteau fi loviţi de trăsnet, ori doar de-o simplă gripă, şi mureau. La fel de bine ar fi putut să moară şi ea, s-a gândit, în timp ce trenul s-a clătinat tare spre dreapta. Şi, depănând în minte toate astea, Anna a închis ochii, încercând să aţipească şi ea.

— Bună ziua, domnule pastor! Şi, dragă Froken Landvik, doresc să vă urez bun venit la Christiania! Pot să-ţi spun pe nume, Anna, dat fiind că vom petrece atât de mult timp împreună? a întrebat-o Herr Bayer, luându-i valiza şi ajutând-o să coboare din tren.

— Da, sigur, domnule! i-a răspuns Anna cu sfială.

— Domnule pastor, cum a fost călătoria? i s-a adresat Herr Bayer bătrânului cleric, care şchiopăta pe peron, mergând alături de ei.

— A fost foarte plăcută, mulţumesc de întrebare! Iar acum, că mi-am făcut datoria şi îl văd deja pe pastorul Eriksonn că mă aşteaptă – le-a spus el, făcându-i cu mâna unui bărbat scund, cu

chelie, purtând aceleaşi haine clericale –, Anna, îmi iau rămas-bun de la tine.

— La revedere, domnule pastor!

Anna vedea cum şi ultima legătură cu trecutul dispărea dincolo de porţile gării şi apuca pe o stradă aglomerată, unde aştepta un şir de trăsuri.

— Hai să luăm şi noi una ca să ajungem mai repede acasă! De obicei merg cu tramvaiul, dar mă tem că îţi va fi prea greu, căci ai făcut o călătorie atât de lungă şi de obositoare.

După ce i-a dat a birjarului adresa, Herr Bayer a ajutat-o pe Anna să urce. Când s-a aşezat pe bancheta moale, tapiţată cu pluş roşu, cu mult mai confortabilă decât canapeaua de acasă, Anna a fost cuprinsă de admiraţie faţă de o asemenea opulenţă.

— Apartamentul meu nu-i departe, i-a spus Herr Bayer. Iar menajera ne-a pregătit cina. Trebuie să-ţi fie foame.

În sinea ei, Anna ar fi dorit ca mersul cu trăsura să dureze mai mult. A dat deoparte perdeluţele din brocart, privind afară şi minunându-se de tot ceea ce vedea în centrul oraşului. Spre deosebire de străzile înguste din Skien, aici erau bulevarde largi, mărginite de copaci şi foarte aglomerate. Au luat-o înaintea unui tramvai tras de cai, plin cu călători îmbrăcaţi elegant, bărbaţii – cu jobene pe cap, femeile – cu pălării rafinate şi neobişnuite, împodobite cu flori şi panglici, încercând să-şi închipuie cum i-ar fi

stat şi ei cu o asemenea pălărie, Anna a început să chicotească.

— Desigur că avem multe de vorbit, îi spunea Herr Bayer, dar avem destul timp până când…

— Până când, domnule? l-a întrebat Anna.

— O, până când vom întâlni publicul larg, dragă domnişoară. Şi iată, am ajuns!

A deschis ferestruica şi i-a strigat birjarului să oprească. În timp ce Herr Bayer o ajuta pe Anna să coboare şi îi lua valiza, ea privea cu luare-aminte clădirea înaltă, din piatră, ale cărei numeroase etaje înţesate de ferestre mari, strălucitoare, păreau că se înalţă până la cer deasupra ei.

— Din păcate, încă nu avem instalată noua maşinărie, un lift, aşa că trebuie să urcăm pe scări, i-a spus el, când au intrat prin uşile duble în holul cu podeaua de marmură. Eu unul, când ajung sus, în apartament, a continuat Herr Bayer, sunt sigur că mi-am câştigat dreptul la mâncare.

Însă Anna a numărat doar trei rânduri de scări, separate de paliere, şi le-a găsit cu mult mai uşor de urcat decât panta abruptă a muntelui, sub o perdea groasă de ploaie. Herr Bayer a condus-o apoi pe un coridor lat şi a descuiat o uşă.

— Froken Olsdatter, am venit, şi Anna e cu mine! a strigat el după ce au intrat într-un salon imens, cu pereţii acoperiţi de un tapet scump, rubiniu, şi având cele mai mari ferestre pe care fata le văzuse până atunci. Unde e femeia asta? s-

a plâns Herr Bayer. Anna, draga mea, scuză-mă puţin, mă duc s-o caut. Stai jos, te rog, şi simte-te ca acasă!

Însă Anna nu putea sta locului, aşa că s-a folosit de prilej ca să studieze încăperea. Sub una dintre ferestre se afla un mare pian, iar alături, pe un birou de mahon, erau grămezi de caiete pline cu note muzicale. În centrul camerei trona o versiune mult îmbunătăţită a canapelei de acasă, şi, în faţa acesteia – două scaune elegant tapiţate cu un material fin, în dungi roz şi maro. Între scaune şi canapea se afla o masă joasă dintr-un lemn foarte frumos, închis la culoare, pe care zăceau vrafuri de cărţi şi o colecţie de tabachere. Pereţii erau împodobiţi cu tablouri în ulei care înfăţişau peisaje destul de asemănătoare cu cele din împrejurimile casei ei din Heddal, precum şi cu nişte diplome şi scrisori înrămate. Anna s-a apropiat de una dintre ele ca să citească ce scria:

Det Kongelige Frederiks Universitet tildeler
Prof. Dr. Franz Bjørn Bayer
Aeresprofessorat i historie[8]
16 iulie 1847

Dedesubt – o pecete roşie şi o semnătură. Anna se întreba câţi ani de studii urmaşe mentorul

8 Universitatea Regală Frederik îl numeşte pe Prof. Dr. Franz Bjørn Bayer Profesor emerit de istorie (în limba norvegiană în original)

ei ca să dobândească aşa ceva.

— Doamne sfinte, s-a întunecat şi de abia a trecut de ora 5! a exclamat Herr Bayer, intrând ca o vijelie în salon, însoţit de o femeie înaltă şi slabă.

Anna s-a gândit că femeia arăta cam de o vârstă cu mama ei. Purta o rochie cenuşie, de lână, cu guler înalt, şi o fustă amplă, care, deşi croită elegant, era simplă, fără alte podoabe în afară de mai multe chei agăţate de un lanţ subţire în jurul taliei. Părul castaniu-deschis îl avea strâns la spate, într-un coc.

— Anna, ţi-o prezint pe Froken Olsdatter, menajera mea!

— Îmi pare bine, Froken Olsdatter! i-a spus Anna şi a făcut o uşoară reverenţă, după cum fusese învăţată să-şi arate respectul faţă de cei mai în vârstă.

— Şi mie, Anna! i-a răspuns femeia zâmbind uşor, cu o privire prietenoasă. Voi avea grijă de tine, a subliniat ea, aşa că te rog să-mi spui de ce ai nevoie şi dacă ceva nu e pe placul tău.

— Eu… Anna s-a simţit încurcată. Sigur că doamna aceasta îmbrăcată elegant nu era o servitoare. Vă mulţumesc!

— Froken Olsdatter, aprinde lămpile, te rog! i-a cerut Herr Bayer. Anna, ţi-e frig? Dacă da, aprindem focul.

Annei i-au trebuit vreo două minute înainte să-i răspundă, pentru că o urmărea, uluită, pe Froken Olsdatter cum, cu ajutorul unui cordon, a lăsat în

jos candelabrul din tavan, pe urmă a răsucit un buton de alamă din centru, aprinzând formele ca de lumânare de la capete. Flăcări delicate licăreau pe braţele lustruite ale candelabrului, umplând camera cu o lumină plăcută, aurie. Apoi, menajera a urcat candelabrul la loc, pe tavan. Anna şi-a rotit privirea prin cameră, zărind soba despre care vorbise Herr Bayer. Era placată cu ceramică gălbuie. Coşul ei lat ajungea până în tavanul împodobit cu o grilă alcătuită din vergele delicate de lemn, iar poliţa de deasupra căminului era aurită. Pusă alături de şandramaua de fier vopsit în negru a părinţilor ei, aceasta nu putea fi numită sobă, ci era mai degrabă o operă de artă, s-a gândit Anna.

— Vă mulţumesc, Herr Bayer, dar nu mi-e frig deloc.

— Froken Olsdatter, ia-i, te rog, pelerina Annei şi du-o în camera ei, la fel şi bagajul!

Anna şi-a desfăcut funda de la gât, iar menajera i-a luat pelerina de pe umeri.

— Cred că eşti puţin copleşită la vederea marelui oraş, i-a spus Froken Olsdatter cu glas liniştit, împăturind pelerina. Eu aşa m-am simţit când am ajuns aici din Alesund.

Acele câteva cuvinte au făcut-o pe Anna să-şi dea seama că Froken Olsdatter fusese şi ea cândva o fată de la ţară. Şi că o înţelegea.

— Deci, dragă domnişoară, ne vom aşeza acum să bem o ceaşcă de ceai. Adus de Froken

Olsdatter, când e gata.

— Foarte bine, Herr Bayer!

Menajera a încuviinţat din cap, a luat bagajul Annei şi a ieşit din salon.

El i-a făcut semn Annei să ia loc pe un scaun, apoi s-a aşezat în faţă, ei pe canapea.

— Avem multe lucruri de vorbit. Şi voi începe prin a-ţi spune cum va arăta viaţa ta aici, în Christiania. Zici că ştii să scrii şi să citeşti bine, ceea ce ne va economisi mult timp. Dar notele muzicale?

— Nu le cunosc.

L-a văzut pe Herr Bayer cum trage spre el un caiet legat în piele şi un toc lăcuit, atât de frumos încât cel dăruit de Lars i se părea acum fetei ca o bucăţică de lemn vechi. Profesorul a înmuiat tocul într-o călimară de pe masa joasă şi a început să scrie.

— Şi cred că nu ştii limbi străine.

— Nu, deloc.

Din nou, Herr Bayer şi-a notat în caiet.

— Ai fost vreodată la un concert – vreau să spun, un spectacol muzical – la teatru sau la o sală de concerte?

— Nu, domnule, niciodată, doar la biserică.

— Atunci trebuie s-o facem cât de repede cu putinţă. Ai idee ce înseamnă opera?

— Cred că da. Este locul unde oamenii spun o poveste cântând.

— Foarte bine. Ştii să numeri?

— Număr până la o sută, i-a răspuns, mândră.

Herr Bayer şi-a înăbuşit un zâmbet.

— De asta ai nevoie, mai presus de toate, în muzică. Cântăreţii trebuie să ştie să numere bătăile. Ştii să cânţi la vreun instrument?

— Tatăl meu are o vioară *hardanger* şi am învăţat s-o folosesc cât de cât.

— Ei bine, îmi dau seama că eşti foarte talentată, domnişoară! i-a spus el Annei, mulţumit, pe când menajera apărea cu o tavă în mâini. Iar acum, să ne bem ceaiul. După aceea, o rog pe Froken Olsdatter să-ţi arate camera ta. La ora 7, vom lua cina în sufragerie.

Privirea Annei s-a îndreptat către ceainicul cu o formă ciudată, din care menajera turna ceva ce arăta ca o cafea slabă.

— Este ceai Darjeeling, a lămurit-o Herr Bayer.

Nedorind să pară ignorantă, Anna a dus la buze ceaşca delicată de porţelan, luându-se după Herr Bayer. Gustul era plăcut, dar nu atât de bun precum cel al cafelei tari pe care o făcea mama ei.

— În camera ta vei găsi nişte haine cumpărate, la cererea mea, de Froken Olsdatter. Sigur că n-am ştiut întocmai ce mărime ai, eşti mai micuţă decât îmi aminteam, şi cred că vor trebui ajustate, a adăugat Herr Bayer. După cum cred că ai băgat deja de seamă, în Christiania lumea nu prea poartă haine tradiţionale decât la sărbătorile populare.

— Sunt sigură că cele aduse de Froken Olsdatter îmi vor veni foarte bine, domnule, i-a răspuns Anna, politicos.

— Draga mea domnişoară, recunosc că sunt foarte impresionat de felul în care te porţi. Cunoscând atâtea tinere cântăreţe, venite de peste tot din ţară, îmi dau seama ce înseamnă pentru tine aceste schimbări. Din păcate, multe dintre acele fete s-au speriat şi au fugit repede acasă, ca nişte şoricei la cuibul lor. Însă cred că tu nu vei face asta. Iar acum, Anna, Froken Olsdatter te va conduce în camera ta. Eu mă apuc de lucru, am o grămadă de treburi de rezolvat pentru universitate. Ne vedem la cină, la ora 7!

— Cum spuneţi, domnule.

Anna s-a ridicat, văzând că Froken Olsdatter o aştepta deja în prag. A făcut o mică reverenţă înspre Herr Bayer şi a ieşit din încăpere, urmând-o pe menajeră de-a lungul coridorului până când aceasta s-a oprit şi a deschis o uşă.

— Iată camera ta! Sper să te simţi bine aici. Ţi-am atârnat bluzele şi fustele în dulapul de haine. Încearcă-le mai târziu, să vedem dacă trebuie modificate.

— Mulţumesc! i-a răspuns Anna, cu ochii aţintiţi la patul uriaş, acoperit cu o cuvertură brodată, şi care era de două ori mai mare decât cel al părinţilor ei.

La picioarele patului, fata a zărit o cămăşuţă de noapte nouă, de in frumos împăturită.

— Am despachetat o parte din lucrurile pe care le-ai adus şi te voi ajuta cu restul mai târziu. Ţi-am pus pe noptieră o cană cu apă, dacă îţi e sete. Baia se află la capătul coridorului.

„Baie” nu era un cuvânt care să-i fie cunoscut Annei, aşa că ea a privit-o şovăitor pe Froken Olsdatter.

— Este încăperea unde se află un closet cu lanţ şi o cadă de baie. Fosta soţie a lui Herr Bayer era americancă şi a vrut neapărat să avem astfel de echipamente moderne în casă. Menajera a ridicat dintr-o sprânceană, Anna nedându-şi seama dacă în semn de aprobare sau nu. Ne vedem la ora 7, în sufragerie! a adăugat Froken Olsdatter, apoi a ieşit iute din cameră.

Anna s-a dus spre dulapul de haine, a deschis uşile şi a scos un strigăt de uimire, încântată la vederea hainelor ei noi. Se aflau acolo patru bluze din bumbac fin, încheiate până sus cu mici nasturi din perle, şi două fuste de lână. Dar piesa de îmbrăcăminte care i-a plăcut cel mai mult a fost o rochie elegantă făcută dintr-o mătase de culoare verde. Anna a închis uşa dulapului, simţindu-şi spinarea străbătută de un fior plăcut. Apoi, a ieşit pe coridor şi s-a îndreptat către baie.

Din tot ceea ce văzuse în acea zi, priveliştea de dincolo de uşa băii i s-a părut cea mai miraculoasă. Într-un colţ se afla o banchetă mare din lemn, cu un scaun emailat şi o gaură în mijloc. Deasupra era un inel metalic agăţat de un lanţ.

Când a tras uşor de el, apa a început să curgă în scaunul emailat, iar Anna şi-a dat seama că aceea era o privată construită în casă. În mijlocul podelei acoperite cu gresie se afla o cadă mare, albă, strălucitoare. Asemuită cu copaia de tablă folosită de ai ei la Fleddal, aceasta era o minune, iar copaia – cel mult o scăldătoare pentru capre.

Uimită, Anna se întreba cum de era cu putinţă să existe astfel de lucruri. După aceea, fata s-a întors în camera ei. Ceasul arăta că mai avea o jumătate de oră până la cina cu Herr Bayer. Îndreptându-se spre dulapul de haine ca să-şi aleagă o ţinută potrivită pentru acel prilej, Anna a băgat de seamă că, pe o măsuţă lustruită de lângă fereastră, Froken Olsdatter aşezase un vraf de hârtie albă de scris, împreună cu tocul primit de la Lars. Anna s-a gândit să le scrie lui Lars şi părinţilor ei deîndată ce avea să i se ivească prilejul, căci era nerăbdătoare să le povestească despre toate cele câte le văzuse. Şi, frământând în minte acel gând, a început să se dichisească pentru prima ei seară petrecută în Christiania.

Capitolul 15

Apartamentul nr. 4
Intrarea Sf. Olav
Christiania
24 septembrie 1875

Kjcere Lars, Mor, Far *şi Knut,*

Vă rog să-mi iertaţi greşelile gramaticale, dar sper să vă daţi seama că scriu din ce în ce mai bine. Sunt aici de cinci zile şi trebuie să vă povestesc minunile vieţii de la oraş.

În primul rând – şi trag nădejde să nu vi se pare nepotrivit că vă spun asta – avem în casă, pentru nevoile fireşti, un scaun prevăzut cu un lanţ de care tragi ca să curgă apa după ce termini! mai este o cadă, umplută cu apă caldă pentru mine de două ori pe săptămână! Poate că Froken Olsdatter, menajera, şi Herr Bayer cred că am vreo boală şi că, astfel, trebuie să petrec ore întregi scufundată în apă caldă.

În casă se foloseşte lumină cu gaz, iar în salon avem o sobă care arată ca un altar frumos de biserică şi încălzeşte atât de tare încât aproape că mi se face rău. Froken Olsdatter se ocupă de toate treburile gospodăreşti, găteşte şi serveşte la masă, şi mai avem şi o fată care vine să facă zilnic curăţenie în apartament, să spele şi să calce hainele, aşa că eu nu trebuie să mişc un deget – dacă mă gândesc la tot ceea ce aveam de făcut acasă.

Locuim la etajul trei, pe o stradă numită Intrarea Sf. Olav, cu o vedere foarte frumoasă către un parc pe unde lumea se plimbă duminica. Măcar pot vedea ceva verde de la fereastra mea, sau mai bine zis – copacii care îşi scutură frunzele, dată fiind apropierea iernii, iar ei îmi amintesc

nespus de mult de casa părintească. (Aici vezi peste tot numai străzi şi case.)

Cât despre studiile mele, învăţ să cânt la pian. Herr Bayer este foarte răbdător, însă eu cred că sunt tare proastă. Degetele mele, mici fiind, nu izbutesc să stea pe clape aşa cum mă învaţă el.

Să *vă povestesc cum arată o zi din viaţa mea aici şi veţi înţelege mai bine. Froken Olsdatter bate la ora 8 la uşă, ca să mă trezească. Vine cu tava cu micul dejun. Mărturisesc că, în acele clipe, mă simt ca o prinţesă. Beau ceai, mă deprind greu cu gustul lui, şi mănânc pâine proaspătă, albă, despre care Herr Bayer spune că e la modă în Anglia şi Franţa. Alături am un borcan cu dulceaţă, ca să o întind pe pâine. După micul dejun îmi pun hainele comandate anume pentru mine de Froken Olsdatter, atât de moderne pe lângă cele pe care le purtam acasă. La ora 9 intru în salon, ca să încep lecţiile de muzică cu Herr Bayer. Timp de o oră şi ceva, el mă învaţă notele muzicale la pian. După aceea, studiem de pe caiete. Am învăţat care anume note merg cu care anume dintre clapele pianului şi, încetul cu încetul, datorită lui Herr Bayer – un profesor excelent –, încep să le ţin minte. După lecţie, Herr Bayer se duce la universitate, unde predă sau se întâlneşte, câteodată, cu prietenii la prânz.*

Şi atunci vine partea din zi care îmi place cel mai mult: prânzul. A doua zi după ce am sosit, Froken Olsdatter mi-a servit prânzul, pe care l-am

luat singură în sufragerie, unde se află o masă foarte mare. Numai că ea mă face să mă simt încă şi mai singură (este atât de bine lustruită încât îmi pot vedea faţa în ea, ca într-o oglindă). După masă, mi-am dus farfuria şi paharul în bucătărie. Froken Olsdatter a fost uluită şi mi-a spus că e de datoria ei să adune farfuriile murdare. Dar, în bucătărie, am mai văzut ceva ce până atunci nu mai văzusem – o sobă mare, neagră, de fier. Froken Olsdatter mi-a arătat cum se aşază cratiţele deasupra arzătoarelor cu gaz ca să se pregătească mâncarea. Asta e cu totul altceva faţă de felul în care gătim noi la fermă, dar m-am simţit atât de bine acolo (pentru că-mi amintea de casa noastră), încât am rugat-o pe Fraken Olsdatter să mă lase să iau prânzul cu ea în zilele în care Herr Bayer nu e acasă. Şi aşa am făcut de atunci. Vorbim ca două prietene, iar ea e foarte bună la suflet. Înţelege nespus de bine cât de ciudată mi se pare noua mea viaţă. După-amiază am o pauză de odihnă de o oră, pe care o petrec cu o carte în mână, „ca să-mi îmbogăţesc mintea". În prezent citesc – sau mă străduiesc să citesc – traducerea în norvegiană a pieselor scrise de un dramaturg englez, pe nume William Shakespeare. Sunt sigură că voi aţi auzit de el, deşi a murit de mult, iar prima piesă pe care am citit-o este despre un prinţ scoţian pe nume Macbeth. O poveste foarte tristă, toată lumea moare la sfârşit.

Revin în salon atunci când se întoarce Herr

Bayer de la universitate. Bem ceai din nou, iar el îmi povesteşte ce a făcut peste zi. Săptămâna viitoare vrea să mă ducă la teatrul Christiania. Vom vedea un balet, prezentat de o trupă rusească. Mi-a spus că nimeni nu vorbeşte sau cântă, ci cu toţii dansează, iar balerinii nu poartă pantaloni, ci dresuri, ca fetele. După ceai mă întorc în cameră, apoi mă îmbrac cu o rochie de seară pregătită de Fraken Olsdatter. Aş vrea să mă vedeţi în ea – este atât de frumoasă, n-am avut niciodată un lucru mai frumos. La cină, bem vin roşu primit de Herr Bayer din Franţa şi mâncăm mult peşte în sos alb. Herr Bayer spune că acesta e felul de mâncare preferat aici, în Christiania. După cină, Herr Bayer îşi aprinde un trabuc răsucit din frunze uscate de tutun şi bea un pahar de coniac. Atunci, eu mă retrag în camera mea, de obicei – foarte obosită, iar acolo găsesc pe noptieră un pahar cu lapte cald.

Duminica merg la biserică cu Froken Olsdatter. Herr Bayer spune că are să meargă şi el cu noi cândva, dar că, pe moment, e foarte ocupat. Biserica este de mărimea unei catedrale şi sunt sute de credincioşi în ea. După cum vedeţi, viaţa mea aici nu seamănă deloc cu cea din Heddal. Chiar şi acum mi se pare că visez. Că nu-i nimic real aici, atât de departe de casa mea.

Am crezut că Herrbayer m-a adus în Christiania ca să cânt. Adevărul e că, până acum, am făcut numai ceva denumit „solfegii” la pian,

adică repetarea notelor muzicale în sus şi-n jos.

Găsiţi adresa mea la începutul scrisorii, şi v-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi răspunde. Îmi cer scuze pentru petele de cerneală, dar e pentru prima oară când scriu o scrisoare atât de lungă, şi mi-a luat mai multe ore. Lars, folosesc tocul dat de tine şi-l ţin pe pupitru ca să-l am mereu în faţa ochilor.

Te rog să le spui lui Mor *şi* Far *şi fratelui meu că-mi este tare dor de ei şi sper că le vei citi această scrisoare. Nu pot să scriu o alta curând pentru că asta de acum mi-a luat atât de mult timp, şi nici nu mă pricep prea bine la compunere.*

Sper că eşti bine, la fel – şi purceii tăi.

Anna

Anna se trudea să recitească scrisoarea. Era ultima din vreo douăsprezece încercări făcute în ultimele cinci zile, toate celelalte fiind aruncate, rând pe rând, în coşul de gunoi. Fata ştia că unele din cuvinte nu erau scrise corect, ci puse pe hârtie în forma în care le rostea. Totuşi, se gândea că Lars avea să fie bucuros să afle veşti de la ea. În plus, îşi dorea mult ca familia să ştie prin ce schimbări de necrezut trecuse. După ce a împăturit scrisoarea, s-a ridicat, zărindu-şi chipul în oglindă, şi s-a privit cu luare-aminte.

Oare sunt chiar eu? s-a întrebat fără să primească un răspuns, apoi a intrat în baie.

Mai târziu, tot în seara aceea, când s-a urcat

în pat, a auzit voci şi râsete dinspre salon. Herr Bayer avea oaspeţi, aşa că Froken Olsdatter i-a adus o tavă cu mâncare în dormitor. Anna aflase, între timp, că prenumele ei era Lise.

— Dragă domnişoară, vreau să-ţi spun ceva, o anunţase Herr Bayer mai devreme. Faci mari progrese, nespus de iute. De fapt, mai iute decât oricare alt elev al meu. Dar, dacă te prezint acum oaspeţilor mei, vor cere să te audă cântând, fiind curioşi – după tot ceea ce au aflat de la mine. Părerea mea e că nu trebuie să fii prezentată în public decât în momentul în care vei fi cu totul pregătită. Iar atunci sunt convins că vei străluci în luminile rampei.

Chiar dacă Anna se obişnuise cu felul elevat de a vorbi al lui Herr Bayer, acum încerca să desluşească ce dorise el să spună prin acel „cu totul pregătită”. Cum adică, să aştepte să-i mai crească o mână?! Asta i-ar fi prins bine atunci când se aşeza la pian. Sau, poate, nişte degete în plus la picioare, ca să stea mai dreaptă. O postură potrivită, asta îi spusese şi directorul teatrului, sosit în vizită la Herr Bayer în acea după-amiază. Herr Bayer îi ceruse acestuia s-o înveţe cum să se mişte pe scena unui teatru. Adică trebuia să-şi ţină capul sus şi, cu degetele de la picioare încordate, să rămână nemişcată în poziţia dorită.

— Pe urmă, aştepţi până se termină aplauzele. Te înclini uşor în faţa publicului, uite aşa! – îi arătase el ce să facă, lăsându-şi bărbia în jos, cu

braţul stâng încrucişat peste piept şi cu vârful degetelor atingând umărul drept – ca să le mulţumeşti spectatorilor pentru primire, iar apoi începi să cânţi.

Timp de o oră directorul a tot pus-o să intre şi să iasă din salon şi să repete mereu aceleaşi mişcări. Fusese foarte obositor şi dezamăgitor, fiindcă, până acum, deşi nu prea ştia să gătească şi să coasă, fusese convinsă, totuşi, că mersul ei nu avea niciun cusur.

Anna s-a răsucit în enormul ei pat, simţind sub obraz perna moale, din puf de gâscă, şi întrebându-se pentru a suta oară dacă avea să ajungă vreodată ceea ce dorea Herr Bayer să facă din ea.

Aşa cum îi scrisese lui Lars, crezuse că venirea ei la oraş se datora talentului ei de cântăreaţă. Totuşi, Herr Bayer nu o pusese să cânte nici măcar o dată de când ajunsese aici. Înţelegea că erau numeroase lucruri pe care trebuia să le înveţe, şi nici n-ar fi putut avea un mentor mai bun şi mai răbdător. Totuşi, Anna simţea uneori că nu mai era nici fata prost educată şi lipsită de maniere, care cu nicio săptămână în urmă nu ştia ce erau lumina cu gaz sau o baie, dar că nici nu intrase pe deplin în pielea unei persoane obişnuite să fie servită de alţii, să bea vin roşu la cină şi să mănânce peşte…

Of, Doamne! a gemut ea la gândul peştelui omniprezent la cină.

Poate că Herr Bayer se gândea că era atât de proastă încât nu-şi dădea seama de intenţiile lui. Pricepuse destul de repede că n-o adusese cu el în Christiania numai pentru voce, ci şi ca s-o transforme într-o doamnă de societate. El şi amicul lui o învăţau tot felul de şiretlicuri, la fel cum se dresau animalele pe care le văzuse ea la circul care poposea uneori în Heddal. Îşi amintea de sosirea lui Herr Bayer la cabana lor din munţi, când le explicase tuturor pe larg că fiecare dintre regiunile Norvegiei îşi avea propria cultură. Atunci, de ce se străduia omul ăsta să-i schimbe ei felul de a se purta?

Eu zic să nu facă el încercări dintr-astea pe pielea mea! şi-a spus fata, hotărâtă, înainte să adoarmă.

Într-o dimineaţă îngheţată de octombrie, Anna a intrat ca de obicei în salon pentru lecţia cu Herr Bayer.

— Anna, draga mea, ai dormit bine?

— Foarte bine, mulţumesc!

— Bine, bine! Vreau să-ţi spun că astăzi suntem gata să mai facem un pas înainte. Aşa că vom începe să cântăm.

— Da, Herr Bayer! i-a răspuns, simţindu-se vinovată pentru gândurile rele pe care le avusese despre el cu câteva seri în urmă.

— Anna, te simţi bine? Arăţi cam palidă.

— Sunt bine.

— Atunci să nu mai pierdem vremea. Vreau să-mi cânţi „Per Spelmann” aşa cum ai făcut-o în seara în care ne-am cunoscut. Te acompaniez la pian.

Anna a fost atât de uimită de propunerea lui neaşteptată, încât l-a privit împietrită şi amuţită.

— Nu eşti gata?

— Îmi pare rău! Da, sunt gata.

— Bine. Atunci începem!

În următoarele patruzeci şi cinci de minute Anna a tot repetat de nenumărate ori cântecul învăţat încă din pruncie. Pe alocuri Herr Bayer o oprea, spunându-i să folosească mai mult ceea ce el denumea *„vibrato”,* sau să lungească o pauză, sau să numere bătăile… Ea făcea tot ce putea ca să-l asculte, dar îi era foarte greu să cânte acel cântec altfel decât o făcuse timp de paisprezece ani, adică de când îl învăţase şi până în clipa de faţă.

La ora 11 fix, s-a auzit clopoţelul de la intrare. Apoi – voci pe coridor, iar Froken Olsdatter a intrat în salon urmată de un domn cu un aer distins, păr negru, nas ca de uliu şi un început de chelie. Herr Bayer s-a ridicat de la pian şi s-a dus să-l întâmpine.

— Herr Hennum, îţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp să vii! Iat-o pe Froken Anna Landvik, fata despre care ţi-am vorbit.

Domnul s-a întors către ea şi s-a înclinat, salutând-o.

— Froken Landvik! Herr Bayer nu se mai opreşte din laude la adresa vocii tale.

— Şi, acum, să o auzi şi tu! a spus Herr Bayer, întorcându-se la pian. Anna, te rog să cânţi aşa cum ai făcut-o în seara în care ne-am cunoscut.

Anna îl privea nedumerită. Dacă dorea ca ea să cânte la fel ca atunci, de ce în ultima oră se străduise s-o înveţe ceva diferit? Dar era prea târziu să-l întrebe acum, pentru că el deja apăsa primele clape ale pianului. Aşa că ea a început să cânte, lăsându-şi vocea să zburde în libertate.

Când a terminat, l-a privit întrebătoare pe Herr Bayer, neştiind cât de bună fusese interpretarea ei. Pe măsură ce cânta, îşi mai amintise unele lucruri învăţate de la el, deşi nu pe toate – din cauză că i se cam amestecau în cap.

— Johan, ce părere ai?

— Anna este exact aşa cum ai descris-o. Perfectă. Fireşte, e necizelată, dar poate că aşa şi trebuie să fie.

— Nu mă aşteptam să progresăm atât de repede. Aşa cum ţi-am spus, Anna se află aici de aproape o lună şi de abia am început lecţiile de canto.

În timp ce Anna îi asculta pe cei doi vorbind, se simţea „necizelată" întocmai ca una dintre bucăţile de carne pe care mama ei obişnuia să le pună în oală ca să le gătească.

— Încă n-am primit libretul final, însă de îndată ce-l am, ţi-l aduc, şi mergem la teatru ca s-o

audă şi Herr Josephson. Acum trebuie să plec. Froken Landvik! Johan Hennum s-a înclinat din nou în faţa ei.

Ce plăcere să te aud cântând! Sunt încredinţat că eu şi mulţi alţii vom avea ocazia să te auzim cântând în viitorul foarte apropiat. Vă spun la revedere!

Herr Hennum a ieşit pe uşă, cu mantaua fluturând în urma lui.

— Bravo, Anna!

Herr Bayer s-a apropiat de ea, i-a cuprins faţa în palme şi a sărutat-o pe obraji.

— Domnule, vă rog să-mi spuneţi cine e acest domn.

— Nu asta contează acum. Important este să muncim din greu ca să te pregătim.

— Pentru ce?

Însă Herr Bayer n-o mai asculta. Se uita la ceas.

— Într-o jumătate de oră am o conferinţă şi trebuie să plec numaidecât. Froken Olsdatter, a strigat el, adu-mi haina!

Trecând pe lângă Anna, în drum spre uşă, i-a zâmbit din nou.

— Iar acum, Anna, te rog să te odihneşti! Când revin, reîncepem lucrul.

Chiar dacă în următoarele două săptămâni Anna a încercat să afle cine era Herr Hennum şi pentru ce o pregătea Herr Bayer, n-a reuşit,

pentru că mentorul ei era înnebunitor de secretos. Ceea ce fata nu înţelegea era faptul că, dintr-odată, el o punea să repete toate cântecele populare pe care le ştia, în loc s-o înveţe, aşa cum le spusese părinţilor ei, să interpreteze arii din opere. *„La ce-i bună muzica de felul ăsta într-un oraş?"* s-a întrebat, nefericită, ducându-se la fereastră în timpul unui prânz, după ce Herr Bayer plecase la o întrunire. Urmărea cu degetul pe sticlă picăturile de ploaie când, deodată, a simţit nevoia să iasă din casă. În ultima lună de abia pusese un picior afară din apartament, mai puţin duminica, pentru că atunci se ducea la biserică. Anna începea să se simtă ca un animal închis în cuşcă. Poate că Herr Bayer uitase că ea îşi petrecuse toată viaţa în aer liber. Tânjea după o gură de aer curat, după păşunea mare de la fermă, după un loc larg unde să se plimbe şi să alerge precum o făcuse odinioară…

— Ce este, *kjære*? Arăţi ca un hering prins în cârlig, a băgat de seamă Froken Olsdatter atunci când s-au aşezat la masă, iar Anna a început să soarbă din supa de peşte.

— Nu-i nimic, i-a răspuns Anna, nedorind ca menajera să afle ce gândea.

Putea să o creadă răsfăţată şi greu de mulţumit. La urma urmei, în acel cămin ea, Anna, avea un loc cu mult peste cel al menajerei – atât ca poziţie, cât şi privitor la înlesnirile de care se bucura. Totuşi, Froken Olsdatter nu şi-a luat de la

ea privirea pătrunzătoare şi isteaţă.

— Anna, mâine mă duc la piaţă ca să cumpăr carne şi legume. Vrei să vii cu mine?

— O, da! Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, i-a răspuns Anna, tulburată de faptul că femeia ghicise ce gânduri o frământau.

— Atunci te iau cu mine şi, poate, ne facem puţin timp ca înainte de cumpărături să ne plimbăm prin parc. Mâine, Herr Bayer are ore la universitate între 9 şi 12. Apoi ia prânzul în oraş, aşa că avem tot timpul din lume. Să zicem că ăsta e secretul nostru.

— Da, a încuviinţat Anna, dând din cap plină de uşurare. Mulţumesc!

De atunci mergeau împreună la piaţă de două ori pe săptămână, în afară de duminici, când se ducea la biserică, acestea erau zilele pe care fata le aştepta cu cea mai mare nerăbdare.

La sfârşitul lui noiembrie Anna şi-a dat seama că se afla de peste două luni în Christiania. Însemna zilele până la reîntoarcerea acasă, la Heddal, pentru Crăciun, pe calendarul desenat de ea. Oricum, în Christiania ninsese, iar asta o înveselea. Femeile care se plimbau acum prin parcul de peste drum erau îmbrăcate în haine de blană şi purtau manşoane ca să-şi ferească mâinile de ger – o modă prostească, după părerea Annei, fiindcă, dacă te mânca nasul, te puteai trezi cu degerături din cauza trecerii, pe nepusă masă, de la căldură la frig.

În apartament nu se schimbase mai nimic din mersul zilnic al lucrurilor, deşi Herr Bayer îi dăduse, cu o săptămână în urmă, o copie a operei „Peer Gynt” de Herr Ibsen, spunându-i s-o citească atent.

— O, dar am citit-o deja! i-a spus ea, încântată.

— Cu atât mai bine! Ţi-ar fi de ajutor s-o reciteşti.

Prima seară pusese cartea deoparte, gândind că-şi pierdea vremea, pentru că ştia toată povestea. Dar, a doua zi de dimineaţă, Herr Bayer a început să-i pună întrebări amănunţite cu privire la primele cinci pagini ale poemului şi, pentru că ea îşi amintea prea puţine lucruri, îl minţise, spunând că o duruse capul şi că se culcase devreme. Aşa că a recitit cartea, dându-şi seama, încântată, că se descurca acum mult mai bine. Numărul cuvintelor pe care nu le putea descifra scăzuse simţitor, iar când se poticnea în ele, Herr Bayer era fericit s-o ajute, însă Anna n-avea nici cea mai mică idee despre legătura care ar fi putut exista între acest poem şi viitorul ei în Christiania.

— Anna, *kjære,* am primit aseară, în sfârşit, partitura muzicală pe care o aşteptam de la Herr Hennum! Începem să repetăm de îndată.

Deşi ea n-avea idee despre ce partitură era vorba, Anna l-a văzut cât era de entuziasmat, aşezat în faţa pianului.

— Când te gândeşti că avem o copie în mâinile

noastre! Anna, vino, stai alături de mine şi ascultă!

Ascultătoare, Anna a venit şi s-a uitat plină de curiozitate la partitură. „Cântecul lui Solveig”, a murmurat ea, citind titlul.

— Da, Anna. Şi tu vei fi prima care îl va interpreta. Ei, ce zici de asta?

Anna se învăţase ca, la o astfel de întrebare retorică, să răspundă numai afirmativ.

— Voi fi foarte fericită.

— Foarte bine! Speram ca însuşi Herr Grieg să vină aici, să asiste la repetiţii, însă, din păcate, ambii părinţi i-au murit de curând şi el e încă în doliu. Aşa că nu poate să plece din Bergen.

— Herr Grieg l-a compus?

— Da, într-adevăr. Herr Ibsen i-a cerut să compună muzica pentru producţia operei sale, „Peer Gynt”, iar premiera are să fie la Teatrul Christiania, în februarie. Dragă domnişoară, atât Herr Hennum – domnul care a venit la noi e faimosul dirijor al orchestrei teatrului, cât şi eu personal suntem încredinţaţi că tu vei primi rolul lui Solveig.

— *Eu?*

— Da, Anna, *tu.*

— Dar… n-am călcat pe o scenă în viaţa mea! Nemaivorbind despre cel mai mare teatru din Norvegia!

— Păi, draga mea, în asta constă frumuseţea. Herr Josephson, directorul teatrului şi al

producţiei despre care-ţi vorbesc, a distribuit deja o actriţă renumită în acest rol. Necazul e – aşa cum şi-a dat seama, de curând, Herr Hennum – că, deşi e o mare actriţă, când deschide gura să cânte sună ca o pisică opărită. Aşa că avem nevoie de o voce pură, cineva care să stea în culise şi să cânte în timp ce Madame Hannson va mima cuvintele pe scenă. Înţelegi, draga mea?

Anna înţelesese, într-adevăr, şi nu-şi putea stăpâni dezamăgirea că ea n-avea să intre în scenă. Şi că actriţa care cânta ca o pisică trasă de coadă avea să culeagă toţi laurii. Totuşi, faptul că dirijorul faimosului Teatru Christiania găsea că vocea ei era atât de bună – reprezenta un compliment imens. Iar Anna nu dorea să pară nerecunoscătoare.

— Asta e cu adevărat o ocazie minunată pentru noi, a continuat Herr Bayer. Sigur că nimic nu e hotărât definitiv. Tu va trebui să cânţi în faţa lui Herr Josephson, directorul producţiei, pentru ca el să se convingă că vocea ta transmite adevăratul spirit al lui Solveig. Trebuie să transmiţi emoţie pură, astfel ca să nu existe niciun spectator căruia să nu-i dea lacrimile când te va auzi cântând. De fapt, Herr Hennum mi-a spus că vocea ta e ultimul lucru pe care îl va auzi publicul înainte să cadă cortina la final. Herr Josephson e de acord să ne primească pe 23 decembrie, după-amiază, înainte să plece în vacanţa de Crăciun. Atunci va lua hotărârea.

— Dar eu plec la Heddal pe 21! a protestat Anna, fără să se mai poată stăpâni. Iar, dacă trebuie să aştept aici până pe 23, nu mai ajung acasă de Crăciun. Călătoria durează aproape două zile. Eu… ar putea Herr Josephson să ne primească în altă zi?

— Anna, trebuie să înţelegi că Herr Josephson e un om foarte ocupat, iar faptul că a fost de acord să ne vadă este în sine o mare onoare, înţeleg că nu-ţi va face plăcere să stai aici, cu mine, în timpul sărbătorilor, dar şi tu trebuie să pricepi că asta e cea mai mare ocazie ca tu să-ţi schimbi tot cursul vieţii. Mai sunt şi alte Crăciunuri pe care să le petreci în familie, dar ai o singură şansă să-ţi asiguri rolul lui Solveig într-o operă în care şi-au reunit forţele cel mai proeminent dramaturg şi cel mai renumit compozitor ai Norvegiei. Anna, trebuie să înţelegi ce înseamnă asta pentru tine. Şi, dacă nu, atunci îţi propun să te întorci acasă pe dată şi să cânţi în faţa vacilor. Asta – în locul unui public select din Christiania, la o premieră despre care sunt sigur că va rămâne în istorie. Iar acum hotărăşte-te: cânţi sau nu?

Simţindu-se neînsemnată şi ignorantă, ceea ce, de fapt, îşi şi dorise el, Anna a încuviinţat încet din cap.

— Da, Herr Bayer, desigur.

Dar, în seara aceea, Anna a adormit plângând. Chiar dacă avea să facă istorie, aşa cum spusese Herr Bayer, gândul că nu putea să fie împreună cu

familia ei de Crăciun era, pur şi simplu, greu de îndurat.

Capitolul 16
Christiania
16 ianuarie 1876

— Jens! mai trăieşti?!

Jens Halvorsen a fost trezit în pripă de vocea mamei lui, care stătea în pragul uşii. Maică-sa a continuat să vorbească:

— Dora mi-a spus că se gândeşte că poate ai murit în somn, pentru că nu te-ai mişcat toată dimineaţa.

Oftând, Jens a coborât din pat, privindu-se în oglindă: era încă îmbrăcat, cu hainele mototolite pe el.

— Cobor la micul dejun în zece minute!

— Jens, deja e prânzul. Micul dejun s-a dus de mult.

— Vin îndată!

Jens se privea îndeaproape, aşa cum făcea în fiecare zi, ca să vadă dacă nu se iviseră ceva fire albe în părul lui des, ondulat, de culoarea mahonului. Fiind în vârstă de doar douăzeci de ani, Jens ştia că n-ar fi trebuit să-şi bată capul cu asta. Dar, dat fiind că tatăl lui albise în întregime la numai douăzeci şi cinci de ani – pesemne din cauza şocului avut după ce se însurase în acelaşi an –, Jens se scula în fiecare dimineaţă obsedat de

acest gând.

Peste zece minute, purtând haine proaspăt călcate, a intrat în sufragerie şi şi-a sărutat mama, Margarete, pe obraz, înainte să ia loc pe un scaun la masă. Dora, tânăra lor menajeră, a început să-i servească.

— *Mor,* îmi cer scuze! Am stat în pat pentru că m-a durut rău capul. Şi acum îmi e greaţă.

Pe dată expresia de iritare de pe faţa mamei sale s-a schimbat într-una de îngrijorare. A întins mâna şi i-a pipăit fruntea.

— Într-adevăr, eşti puţin cam fierbinte. Ai făcut temperatură? Bietul meu băiat, poţi sta la masă – sau îi spun Dorei să te servească la pat?

— Sunt sigur că mă descurc, deşi n-am de gând să mănânc prea mult.

Adevărul era că pe Jens îl îmboldea o foame de lup. Seara trecută se întâlnise cu câţiva amici la un bar şi, pe urmă, îşi petrecuseră noaptea într-un bordel din port – un final foarte satisfăcător al acelei petreceri. Jens băuse mult prea mult rachiu şi de abia îşi mai amintea cum venise acasă cu trăsura şi cum vărsase în şanţ după ce coborâse din ea. Nu mai ştia nici de câte ori dăduse greş în încercarea de a se căţăra pe crengile groase, acoperite de un strat gros de gheaţă, ale copacului din faţa ferestrei dormitorului, ca să ajungă la suspomenita fereastră pe care Dora i-o lăsa deschisă pentru cazul în care se întorcea acasă noaptea târziu.

Totuşi, Jens nu minţea în întregime. Chiar se simţise groaznic de dimineaţă şi dormise, în pofida încercărilor sfioase ale Dorei de a-l trezi. Ştia că fata era îndrăgostită de el, iar, din pricina asta, ea îi şi îndeplinea toate dorinţele.

— Jens, păcat că ai fost plecat aseară! Herr Hennum, dirijorul orchestrei Christiania, a fost aici la cină, l-a scos Margarete din gândurile lui.

Mama lui era o mare patroană a artelor, folosind în acest scop nobil „banii de bere” ai soţului, după cum obişnuiau să glumească, în particular, amândoi.

— Şi a fost o seară plăcută?

— Da, într-adevăr. Cred că ţi-am spus că Herr Grieg a compus o partitură superbă pentru minunatul poem al lui Herr Ibsen, „Peer Gynt”.

— Da, *Mor,* mi-ai spus.

— Premiera va avea loc în februarie. Însă, din păcate, Herr Hennum nu crede că orchestra actuală se ridică la înălţimea aşteptărilor lui Herr Grieg – sau poate că e vorba doar de aşteptările lui Herr Hennum personal. Partitura e deosebit de complexă şi trebuie interpretată cum se cuvine de o orchestră profesionistă. Herr Hennum caută muzicieni buni şi care pot cânta la mai multe instrumente. I-am vorbit despre talentul tău la pian, vioară şi flaut, şi mi-a cerut să te duci la teatru pentru o audiţie.

Jens a luat o îmbucătură de carne de pisică de mare, adusă special de pe coasta de vest a

Norvegiei.

— *Mor,* ştii că studiez chimia la universitate ca să pot prelua fabrica de bere a familiei. Ştii la fel de bine că *Far* nu mă va lăsa să fac aşa ceva. De fapt, are să fie chiar furios.

— Poate dacă e un *fait accompli,* va ceda.

— Vrei să-l mint?

Lui Jens i se ridica stomacul în gât, exact ca atunci când o minţise mai devreme.

— Vreau doar să-ţi spun că atunci când vei împlini douăzeci şi unu de ani vei fi adult, pe picioarele tale, şi vei putea lua hotărâri de unul singur, indiferent de ce vor zice alţii. Dacă primeşti un salariu de la teatru, deşi nu unul mare, asta are să te ajute să dobândeşti un început de independenţă financiară.

— Dar, *Mor,* mai sunt şase luni până la ziua mea. Acum sunt încă dependent de tata şi sub controlul lui.

— Jens, te rog! Herr Hennum te aşteaptă la teatru mâine, la ora 1 şi jumătate. Te implor, du-te măcar să-l vezi! Nu se ştie niciodată ce ţi-ar putea aduce asta.

— Nu mă simt bine, a repetat el şi s-a ridicat dintr-odată. *Mor,* iartă-mă, dar trebuie să mă duc în camera mea, să mă lungesc în pat.

Margarete l-a urmărit cu privirea pe fiul ei străbătând camera, deschizând uşa şi trântind-o în urma lui. Simţea nevoia să-şi frece tâmplele, pentru că o încerca şi pe ea durerea de cap. Apoi a

scos un oftat, simţindu-se vinovată. Înţelegea de ce plecase Jens.

Încă de când fiul ei avea câţiva ani, îl ţinuse aşezat pe genunchi şi-l învăţase să cânte la pian. Una dintre cele mai plăcute amintiri ale ei era legată de degetele lui dolofane care zburau pe clape. Nu avusese dorinţă mai mare decât ca singurul ei copil să-i moştenească talentul muzical, unul pe care ea nu reuşise să-l fructifice, pentru că se măritase de tânără cu tatăl lui Jens.

Soţul ei, Jonas Halvorsen, n-avea nimic artistic în el, ci era interesat numai de câte coroane se adunau în cuferele fabricii de bere Halvorsen. De la bun început Jonas încercase să-i descurajeze soţiei lui pasiunea pentru muzică, fiind încă şi mai hotărât s-o descurajeze pe cea a unicului lor fiu. Dar, în timp ce Jonas îşi conducea afacerile, Margarete perseverase, cultivându-i talentul lui Jens; astfel, la numai şase ani, el era în stare să interpreteze fără niciun efort sonate dificile chiar şi pentru un elev care ar fi avut de trei ori vârsta lui.

Când Jens a împlinit zece ani, Margarete a sfidat împotrivirea soţului şi a organizat un recital acasă la ei, invitându-i pe toţi cei care contau în lumea muzicală din Christiania. Aceştia au fost entuziasmaţi de talentul băieţelului, afirmând că îl aştepta un viitor strălucit.

— Trebuie să urmeze Conservatorul din Leipzig pentru că, după cum ştiţi, oportunităţile

de aici sunt limitate, fusese de părere Johan Hennum, noul dirijor al orchestrei din Christiania. Are un mare potenţial, dacă se pregăteşte cum se cuvine.

Margarete i-a vorbit soţului ei despre părerile specialiştilor, însă el s-a mulţumit s-o repeadă:

— Draga mea soţie, înţeleg cât de mult îţi doreşti ca fiul nostru să devină un muzician faimos, dar, la fel de bine, ştii că atunci când are să împlinească douăzeci şi unu de ani, trebuie să înceapă să preia afacerea de familie. Strămoşii mei şi cu mine nu ne-am irosit viaţa timp de o sută cincizeci de ani pentru ca, pe patul de moarte, să-mi văd compania vândută concurenţei. Dacă Jens doreşte să se distreze cântând la pian, poate s-o facă în timpul lui liber. Însă pentru nimic în lume nu-l las să facă o carieră muzicală.

Pe de altă parte, Margarete continua să fie de neclintit. În anii următori l-a învăţat pe Jens să cânte la vioară şi flaut la fel de bine ca la pian, ştiind că, într-o orchestră, un muzician trebuia să stăpânească mai mult de un singur instrument. L-a mai învăţat germana şi italiana, socotind că amândouă limbile aveau să-i fie de folos pe plan muzical.

Tatăl lui Jens a continuat să rămână nepăsător la sunetele armonioase ce răsunau prin toată casa. Singura dată când Margarete a reuşit să-l facă să asiste la o reprezentaţie a fost atunci când Jens a cântat la vioara *hardanger.* Uneori, Margarete îşi

punea fiul să-i cânte tatălui după cină, iar ea îl privea cu luare-aminte pe Jonas care, după mai multe pahare de vin bun, franţuzesc, fredona şi bătea ritmul cu degetele în masă.

Totuşi, în pofida indiferenţei soţului ei faţă de talentul fiului, Margarete continua să creadă că, odată ce Jens avea să crească, s-ar fi putut găsi o cale ca el să facă o carieră muzicală. Însă Jonas l-a preluat pe fiu-său din timp, obligându-l să supravegheze producţia în distilerie şi socotelile de contabilitate. N-a mai fost timp pentru lecţiile de muzică.

În urmă cu trei ani, când Jonas hotărâse ca fiul său să studieze chimia la universitate, Margarete îl implorase în genunchi să-l lase pe Jens să meargă la Conservatorul din Leipzig.

— N-are nicio aplecare spre chimie sau afaceri, în schimb are talent muzical.

Jonas îi aruncase soţiei sale o privire rece.

— Am tolerat până acum tot ce-ai făcut cu el, dar Jens nu mai e copil şi trebuie să ştie care-i sunt răspunderile în viitor. Va reprezenta cea de a cincea generaţie la conducerea companiei noastre. Te amăgeşti dacă crezi că năzuinţele lui muzicale îl vor duce într-o direcţie bună. În octombrie are să înceapă să studieze la universitate. Şi cu asta am încheiat discuţia.

— *Mor,* te rog să nu plângi! îi ceruse Jens atunci când mama lui, supărată, îi dăduse această

veste. Nu m-am aşteptat niciodată la altceva din partea lui.

Aşa cum Margarete ştiuse dintotdeauna, Jens nu avea niciun interes faţă de studiile universitare. Şi, mai periculos de-atât, veselia şi nepăsarea lui înnăscute începeau să-l ducă pe un drum cu totul greşit.

Pentru că avea adesea insomnii, Margarete ştia că fiul ei venea deseori acasă abia în zori. Jens avea un cerc mare de amici, atraşi de farmecul şi *joie de vivre* pe care le emana. Ea mai ştia şi că fiu-său era cât se poate de generos cu aceşti amici, astfel că, la jumătatea lunii, el se trezea fără un ban în buzunar; de regulă, scuza era că trebuise să-i împrumute acei bani vreunui amic.

De multe ori răsuflarea lui Jens mirosea a alcool, iar Margarete bănuia că viciul acesta îl costa foarte mult. Margarete mai credea şi că desele lui absenţe nocturne însemnau relaţii cu femei uşoare. Cu puţin timp în urmă, zărise o urmă de ruj pe gulerul cămăşii lui. Pe de altă parte, îl înţelegea: toţi bărbaţii tineri – şi chiar şi cei bătrâni – aveau nevoile lor.

În mintea Margaretei lucrurile erau foarte simple: băiatul avea o perspectivă de viitor pe care nu şi-o dorea şi se simţea neîmplinit din cauză că nu era lăsat să-şi cultive pasiunea pentru muzică. Astfel că îşi îneca amarul în băutură şi în relaţii cu tot soiul de femei.

Margarete s-a ridicat de la masă rugându-se în

gând ca Jens să se ducă totuşi la întâlnirea cu Herr Hennum de a doua zi. După părerea ei, aceasta însemna salvarea lui.

Între timp, Jens zăcea pe patul din dormitorul lui, iar prin minte îi treceau cam aceleaşi gânduri care o frământau şi pe Margarete. Cu mult timp în urmă el îşi dăduse seama că îi era barată calea spre o carieră muzicală. În câteva luni urma să termine cursurile universităţii, după care tatăl lui îl aştepta la companie, ca să lucreze împreună.

Gândul acesta îl îngrozea de-a dreptul.

Nu era sigur de care dintre părinţi trebuia să-i fie milă mai mult: de tatăl lui, un sclav al contului bancar şi al muncii grele menite să ţină afacerea pe picioare, sau de Margarete, care adusese în această căsnicie o foarte necesară origine nobilă, însă care avea o fire zbuciumată şi era nemulţumită de viaţă. Lui Jens îi era limpede că mariajul lor nu era altceva decât un contract reciproc avantajos. Din nefericire, fiindu-le unic moştenitor, era folosit drept pion în jocul lor de şah. Ştia de mult că n-avea cum să-i învingă. Iar în ultima vreme nici nu-şi mai dorea măcar s-o facă.

Însă astăzi mama lui avusese dreptate. În curând avea să fie bărbat în toată firea. Poate că era, cumva, cu putinţă să-şi împlinească şi să-şi trăiască visul pentru care trudise din greu încă de copil.

Auzind-o pe Margarete ieşind din casă, după

prânz, Jens a coborât la parter şi a intrat în camera de muzică, unde ea continua să le predea, din când în când, lecţii unor elevi.

S-a aşezat pe taburet în faţa frumosului şi marelui pian, cu spatele drept, în postura corectă. După ce a ridicat capacul de lemn, şi-a lăsat degetele să alunece pe clape, amintindu-şi că nu cântase de mai bine de doi ani. A început cu Sonata Nr. 8 „Patetica” de Beethoven, marea lui favorită, amintindu-şi cu câtă uşurinţă o învăţase.

— Trebuie să iei parte cu tot corpul tău la actul muzical, îl sfătuise cândva mama lui, şi, în aceeaşi măsură – cu inima şi sufletul. Iată semnul prin care se deosebeşte mare muzician!

Absorbit complet de muzică, Jens uitase de cât timp cânta, uitase de lupta pe care o ducea cu detestatele lui cursuri de chimie, uitase de viitorul care-l umplea de teamă. Acum devenise una cu muzica splendidă, aşa cum făcea ori de câte ori cânta.

Pe când cea din urmă notă mai plutea încă prin cameră, Jens şi-a dat seama că avea ochii plini de lacrimi, datorate pur şi simplu bucuriei pe care o simţise în timp ce cânta. Aşa că s-a hotărât pe loc să se întâlnească cu Herr Hennum.

A doua zi, la ora 1, Jens s-a aşezat din nou în faţa unui pian, de data asta – la Teatrul Christiania.

— Herr Halvorsen, te-am auzit cântând cu

zece ani în urmă. Mama ta mi-a spus că, între timp, ai devenit un muzician excelent, i-a spus Johan Hennum.

— Domnule, mama mea e întrucâtva părtinitoare.

— Tot ea mi-a spus că nu ai urmat un conservator.

— Din păcate nu, domnule! În ultimii doi ani şi jumătate am studiat, în schimb, chimia la universitate.

Jens s-a gândit că, după cele spuse de dirijor, întâlnirea de acum fusese o pierdere de vreme. Pesemne că Johan Hennum se învoise să-l primească doar ca favoare personală faţă de Margarete, care era un patron generos al artelor. Aşa că Jens s-a grăbit să adauge:

— Dar am luat lecţii de muzică cu mama mea timp de mai mulţi ani la rând. După cum ştiţi, e o profesoară foarte respectată.

— Într-adevăr! Dintre cele patru instrumente la care mi-a spus că ştii să cânţi, pe care crezi că-l stăpâneşti cel mai bine?

— Pianul, cu siguranţă, dar cred că pot să cânt foarte bine şi la celelalte: vioară, flaut sau *hardanger.*

— Nu există nicio parte pentru pian în orchestraţia lui Herr Grieg pentru „Peer Gynt”. Avem nevoie de o a doua vioară şi de încă un flautist. Poftim! Hennum i-a întins nişte partituri. Vezi ce reuşeşti să faci cu partea pentru flaut şi

revin în scurt timp ca să te ascult.

Dirijorul i-a făcut un semn din cap, apoi a dispărut pe una dintre uşile de sub scenă.

Jens avea în faţă Preludiul la Actul IV: „Dimineaţa devreme”. Scoţându-şi flautul din cutie, l-a asamblat. În teatru era aproape la fel de frig ca afară, o temperatură de sub zero grade, aşa că şi-a frecat degetele amorţite ca să-şi pună sângele în mişcare. Pe urmă a început să cânte primele şase note…

— Foarte bine, Herr Halvorsen, ia să vedem! l-a auzit pe Johan Hennum când acesta a revenit în fosa orchestrei.

Jens simţea nevoia să-l impresioneze, să-i arate că putea să facă faţă. Mulţumind Domnului că-l înzestrase cu harul de a citi rapid notele – un talent cultivat şi ca să o poată convinge pe maică-sa că studia mai mult decât o făcea în realitate –, a început să cânte. În numai câteva clipe a simţit că se cufundă cu totul în muzică, iar aceasta era foarte deosebită faţă de tot ceea ce auzise el până atunci. Când a terminat, a lăsat flautul jos, cu privirea aţintită către dirijor.

— Pentru o primă încercare n-a fost rău deloc. Iar acum – asta, a spus Hennum, întinzându-i o altă partitură lui Jens. E partea pentru vioara întâi. Să vedem ce scoţi din ea!

Jens a ridicat vioara şi a acordat-o puţin. Pe urmă, a studiat partitura vreme de câteva minute bune înainte să înceapă.

— Foarte bine, Herr Halvorsen! Mama ta nu ţi-a exagerat deloc talentul. Şi recunosc că sunt uimit. Cu siguranţă că te pricepi foarte bine să citeşti notele, o chestiune esenţială în săptămânile ce vin, timp în care eu voi fi ocupat să-i adun pe instrumentiştii orchestrei. Nu voi avea deloc vreme să vă cocoloşesc. Şi te asigur că a cânta împreună cu alţii e un lucru diferit faţă de un solo. Îţi va lua timp să te adaptezi, iar eu te avertizez că nu tolerez lipsa de disciplină la muzicienii mei. În mod normal n-ar trebui să angajez un novice, dar n-am încotro. Vreau să începi repetiţiile peste o săptămână. De acord?

Jens era uluit de faptul că omul îi oferise un loc în orchestră. Fusese absolut sigur că avea să fie respins din pricina lipsei lui de experienţă. Totuşi, nu era un secret că orchestra din Christiania era, de fapt, o amestecătură de tot felul de instrumentişti, dat fiind că nu existau nici conservator, nici atât de multe talente locale încât să ai de unde alege. Mama lui îi spusese odată că, la un moment dat, orchestra fusese chiar nevoită să angajeze un băiat de numai zece ani.

— E o onoare pentru mine să ocup un loc în orchestra dumneavoastră pentru o premieră atât de importantă.

— Şi eu sunt fericit că vei face parte din ea, Herr Halvorsen. Ai tot ce trebuie ca să devii un muzician de înaltă clasă. Te previn că salariile sunt destul de mici – iar orele de repetiţii în

următoarele câteva săptămâni vor fi multe şi grele. Şi, aşa cum sunt sigur că ai băgat de seamă, nici locul nu e unul confortabil. Cred c-ar fi bine să te îmbraci cu nişte haine mai groase.

— Da, domnule, aşa voi face!

— Mi-ai spus că acum eşti înscris la universitate. Sper, totuşi, că vei pune pe primul loc munca ta de aici.

— Da, i-a răspuns Jens, ştiind cum avea să reacţioneze taică-său.

Însă, pentru că Margarete fusese cea care-l trimisese la Hennum, tot ea trebuia să se lupte cu Jonas. Pentru Jens angajarea la orchestră însemna calea spre libertate, şi n-avea de gând să renunţe la ea.

— Spune-i, te rog, mamei tale că-i sunt recunoscător pentru că te-a trimis aici.

— Aşa voi face, domnule!

— Deci repetiţiile încep săptămâna viitoare. Ne vedem luni dimineaţa devreme, la ora nouă. Iar acum trebuie să caut un fagotist mai acătării şi, pe viaţa mea, nu cred că-l voi găsi în oraşul ăsta uitat de Dumnezeu. La revedere, Herr Halvorsen!

Jens l-a petrecut cu privirea pe dirijor, care a părăsit fosa orchestrei şi s-a făcut nevăzut, pe când tânărul nu-şi putea reveni din uluirea provocată de schimbarea radicală, de acea *volte-face* care survenise în viaţa lui. S-a întors cu faţa către sala întunecată. Fusese de multe ori aici

împreună cu mama lui, la concerte şi spectacole de operă, însă acum s-a simţit dintr-odată copleşit, şi s-a lăsat să cadă pe taburetul pianului. În ultima vreme abuzase de sine şi trăise la întâmplare, deprimat fiind de studiile pe care le ura şi de viitorul care nu-i oferea decât şansa de a deveni negustor de bere.

Însă acum, după ce cântase minunata creaţie a lui Herr Grieg, simţea cum îi revenea toată pofta de viaţă. În adolescenţă avea obiceiul să compună muzică în gând, pe când se odihnea întins în pat, iar a doua zi încerca să-şi cânte compoziţiile la pian. Deşi n-o aşternuse niciodată pe hârtie, muzica pe care şi-o crea singur era adevărata lui sursă de inspiraţie.

În lumina scăzută din fosa orchestrei, Jens şi-a lăsat degetele îngheţate pe clapele pianului, încercând să readucă la viaţă acea muzică pe care o compusese cândva. I-a venit în gând una dintre piese, deloc deosebită ca structură de ultima compoziţie a lui Grieg şi amintind de vechile cântece populare. Jens a început s-o cânte din memorie, în faţa unei săli de spectacol goale.

Capitolul 17

Stalsberg Vaningshuset
Tindevegen
Heddal
14 februarie 1876

Kjcere Anna,

Îţi mulţumesc pentru ultima ta scrisoare. Ca întotdeauna, ne descrii pe larg şi într-un stil amuzant viaţa ta în Christiania. Spusele tale îmi aduc mereu zâmbetul pe buze. Şi te asigur că scrii şi compui tot mai bine. Aici, în Heddal, toate lucrurile sunt la fel cum le ştii. La fel şi Crăciunul, doar că de data asta a fost mai rău pentru că nu ai fost aici, alături de noi. După cum ştii, asta-i partea din an cea mai întunecată şi mai friguroasă, când hibernează nu numai animalele, ci şi oamenii. Zăpada e mai mare decât de obicei şi am descoperit că avem, acasă, o gaură în acoperiş, aşa că trebuie să-l repar degrabă cu maldăre de stuf înainte ca dezgheţul să ne aducă înăuntru un lac întreg. Tata mi-a spus că, din câte ştie el, acoperişul n-a fost reparat niciodată, asta însemnând că ne-a servit bine până acum. Knut mi-a promis să-mi dea o mână de ajutor şi îi sunt recunoscător pentru asta.

Fratele tău face curte unei domnişoare dintr-un sat din apropiere de Skien. O cheamă Sigrid, o fată dulce şi drăguţă, deşi cam prea tăcută. Vestea bună e că părinţii tăi sunt de acord cu alegerea lui Knut. Aşa că la vară ne aşteptăm să auzim clopote de nuntă. Mă rog să poţi veni şi tu acasă pentru acest eveniment.

Aproape că nu-mi vine să cred că vei cânta în acel spectacol cu „Peer Gynt” de Ibsen – după cum

ştii, e autorul meu preferat – pe muzica compusă de însuşi marele Herr Grieg. L-ai văzut pe Herr Ibsen până acum? Sigur că va veni să vadă dacă reprezentaţia se ridică la înălţimea operei sale, deşi cred că, în prezent, trăieşte în Italia. Presupun că nu mai ai timp să-mi scrii înainte de premieră, despre care ştiu că e programată peste zece zile, şi cred că eşti foarte ocupată cu repetiţiile. Vă urez mult noroc ţie şi superbei tale voci.

Al tău, cu admiraţie,
Lars

P.S. Includ unul dintre poemele mele pe care l-am trimis, împreună cu alte câteva, unei edituri denumite Scribner din New York City, America. Am tradus-o în norvegiană special pentru tine.

Anna a început să citească poemul lui Lars, intitulat „Odă unei ramuri de mesteacăn argintiu”. Pentru că n-avea idee ce însemna cuvântul „odă”, a trecut repede cu ochii peste el şi, după ce şi-a dat seama că nu înţelegea multe dintre cuvintele complicate folosite de Lars, a pus foaia alături de farfurie şi a continuat să ia micul dejun. Îşi dorea ca viaţa ei să fi fost atât de grozavă pe cât îşi închipuia Lars. Dar, până acum, fusese doar de două ori la Teatrul Christiania: o dată, ca să cânte în faţa lui Herr Josephson, înainte de Crăciun, când acesta îşi dăduse acordul ca ea să primească

rolul lui Solveig, şi pe urmă din nou săptămâna trecută, când actorii repetaseră pe scenă astfel ca Anna să-i urmărească din culise şi să înţeleagă acţiunea.

După ce îşi închipuise că un loc atât de grozav precum un teatru nu putea să nu fie încălzit, Anna înţepenise toată ziua pe un scaun în culise, unde curentul se simţea încă şi mai tare; aproape că îngheţase tun. Actorii reuşiseră să repete numai primele trei acte, după care au fost întrerupţi de un accident. Henrik Klausen, interpretul rolului lui Peer, se împiedicase de bucata mare de material albastru sub care stăteau în genunchi zece copii, făcând mişcări unduitoare ca să dea impresia că Peer traversa o mare pe timp de furtună. Omul îşi scrântise rău o gleznă, iar repetiţiile fuseseră suspendate.

La rândul ei, Anna a răcit zdravăn şi a stat patru zile la pat, în timp ce Herr Bayer se agita pe lângă ea ca o cloşcă, îngrijorat peste măsură de vocea ei răguşită.

— Şi doar cu o săptămână înainte! gemea el. Nu se putea mai rău! Domnişoară, te rog să înghiţi cât de multă miere suporţi. Să sperăm că îţi repară la timp corzile vocale.

De dimineaţă, după ce-şi luase doza obligatorie de miere, Anna încercase să facă, aşa cum putea, câteva solfegii. După atâta miere înghiţită simţea că era pe punctul în care aveau să-i crească nişte aripi ataşate de un trup vărgat,

maro cu galben. Herr Bayer părea să-şi revină şi el.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, îşi recapătă vocea! Madame Thora Hansson, actriţa care interpretează rolul lui Solveig, va sosi curând ca să lucraţi împreună, să mimeze cuvintele la unison cu tine. E o mare onoare că a fost de acord să vină aici dat fiind faptul că tu eşti bolnavă. După cum ştii, este una dintre cele mai faimoase actriţe din Norvegia şi se spune că e preferata lui Herr Ibsen, a adăugat Herr Bayer.

Thora Hansson a intrat pe uşă la zece şi jumătate, purtând o frumoasă haină îmblănită. Pe dată, un miros de parfum franţuzesc a umplut salonul unde Anna o aştepta tremurând de emoţie.

— *Kjcere,* scuză-mă că nu mă apropii, deşi Herr Bayer m-a asigurat că nu mai eşti contagioasă. Nu se ştie niciodată, şi nu-mi permit să mă îmbolnăvesc acum.

— Desigur, Madame Hansson! i-a răspuns Anna, făcându-i o mică reverenţă.

— Măcar nu va fi nevoie să-mi forţez vocea în dimineaţa asta, i-a spus, zâmbind, actriţa. Deci tu vei furniza sunetul divin. Eu doar voi închide şi deschide gura, dând iluzia că interpretez frumoasa capodoperă a lui Herr Grieg.

— Da, Madame!

În timp ce Herr Bayer se tot agita în jurul actriţei, Anna a studiat-o puţin. La teatru o zărise numai de la distanţă, părându-i-se destul de

bătrână. Totuşi, văzută de aproape, era o persoană tânără, poate doar cu câţiva ani mai mare decât ea. O femeie foarte frumoasă, cu trăsături fine şi un păr des, castaniu. Anna se întreba cum avea ea să facă publicul să creadă că era doar o fată simplă de la ţară, aşa cum îi cerea rolul.

O fată de la ţară aşa cum, de fapt, era ea, Anna…

— Bun, începem? Anna, *poco a poco,* a sfătuit-o Herr Bayer. Nu vrem să îţi forţezi vocea acum. Deci, Madame Hannson, când eşti gata, vom începe cu „Cântecul lui Solveig”, urmat de „Cântecul leagănului”.

Toată dimineaţa, cele două au repetat un duet pe jumătate mut. În unele momente Anna simţea frustrarea actriţei când aceasta nu reuşea să se sincronizeze perfect cu ea. Madame Hansson a cerut, apoi, ca Anna să iasă din încăpere, astfel ca Herr Bayer să vadă cât de veridică îi era ei interpretarea. Stând în coridorul rece, cu capul zvâcnindu-i din pricina sforţărilor făcute şi cu durerea de gât care o chinuia din nou, Anna simţea că începe să urască tot ceea ce făcea. Trebuia să repete la perfecţie notele şi pauzele, astfel ca Madame Hansson să ştie exact când să deschidă sau să-şi închidă gura. În mare parte, plăcerea cea mai mare a fetei era să interpreteze cântecele diferit de fiecare dată, indiferent dacă avea oameni sau numai câteva văcuţe în jur. Iată că prefera atare situaţie celei de acum, când

ajunsese să-i cânte unei uşi.

În cele din urmă, l-a auzit pe Herr Bayer bătând din palme.

— Perfect! Cred că am reuşit. Foarte bine, Madame Hansson! Anna, vino, te rog, înapoi!

Când Anna a intrat, Madame Hansson s-a întors spre ea şi i-a zâmbit.

— Cred că va merge perfect. Dar, draga mea, promite-mi că vei cânta la fel în fiecare seară.

— Sigur că da, Madame Hansson.

— Anna, eşti foarte palidă. Cred că efortul ăsta te-a obosit. Îi voi spune lui Froken Olsdatter să te lase să te odihneşti şi să-ţi servească prânzul în camera ta. Şi nu uita de mierea pentru voce.

— Da, Herr Bayer, i-a răspuns, ascultătoare.

— Anna, îţi mulţumesc, ne vedem la teatru în următoarele zile! i-a spus Madame Hansson, zâmbind din nou, iar Anna i-a făcut o nouă reverenţă înainte să se retragă în dormitorul ei.

Apartamentul nr. 4
Intrarea Sf. Olav nr. 10
Christiania
23 februarie 1876

Kjcere Lars, Mor, Far şi *Knut,*

Vă scriu în grabă pentru că astăzi e repetiţia cu costume, iar mâine e premiera lui „Peer Gynt”. Mi-aş dori din suflet să fiţi cu toţii aici, dar ştiu că asta-i imposibil, din lipsă de bani.

Sunt fericită, dar şi puţin tulburată. Herr Bayer mi-a arătat ziarele, toate – pline cu articole despre evenimentul de mâine, şi sunt zvonuri că regele şi regina se vor afla în Loja Regală. (Eu nu cred asta, căci ei trăiesc în Suedia, ceea ce înseamnă că şi pentru familia regală ar însemna să facă o călătorie lungă numai ca să vadă un spectacol – dar aşa spun cei de la teatru.) Aici atmosfera e foarte încordată. Herr Josephson, directorul, crede că va fi un dezastru, pentru că nu am reuşit încă să repetăm întreaga operă fără să ne oprim ore întregi din cauza vreunei probleme tehnice. Iar Herr Hennum, dirijorul orchestrei, pe care îl plac mult pentru că e întotdeauna calm, îi ceartă acum fără încetare pe instrumentişti.

Ei bine, puteţi crede că eu încă n-am interpretat „Cântecul leagănului" fiindcă n-am ajuns niciodată până la capăt? Dar Herr Hennum mi-a dat asigurări că avem s-o facem azi.

Îmi petrec mult timp alături de copiii care interpretează roluri mici, de troli şi spiriduşi. Când m-au repartizat prima dată în vestiarul lor, m-am simţit insultată, pentru că doamnele şi domnişoarele din cor au un altul. Poate că ei nu ştiu ce vârstă am. Dar acum sunt bucuroasă, fiindcă cei mici mă fac să râd şi joc cărţi cu ei ca să mai treacă timpul.

Nu mai pot să continui pentru că plecăm la teatru, însă Lars, vreau să-ţi spun că, spre marea ta părere de rău, Herr Ibsen nu şi-a făcut încă

apariţia.

Cu toată dragostea pentru voi toţi,
Anna

În timp ce ieşea din apartament, Anna a pus plicul pe o tavă de argint din hol.

Ultima repetiţie a durat aproape patru ore, iar Jens se simţea foarte obosit, îi era frig şi era iritat, la fel ca toţi ceilalţi instrumentişti. În ultimele câteva zile tensiunea din fosa orchestrei atinsese un crescendo. Herr Hennum ţipase de mai multe ori la el ca să fie atent, iar Jens se gândea că nu era corect, dat fiind că Simen, prima vioară, bătrânelul de lângă el, părea să moţăie tot timpul. Jens bănuia că el era singurul membru al orchestrei cu vârsta sub cincizeci de ani. Totuşi, oamenii îi arătau multă prietenie, iar această camaraderie în acelaşi timp ciudată şi hazlie îl bucura.

Până acum reuşise să vină la timp în fiecare zi, deşi uneori avea mari dureri de cap. Dar, având în vedere că şi ceilalţi se plângeau de acelaşi lucru, lui Jens nu i se părea că făcea notă discordantă. Şi, desigur, mai erau şi drăguţele fete din cor, pe care le admira pe scenă în timpul nesfârşitelor pauze, când Herr Josephson îi învăţa pe actori mişcarea scenică.

Când îi spusese mamei lui despre oferta primită, încântarea ei fără margini aproape că-l

făcuse să-i dea lacrimile.

— Dar ce-i vom spune lui Far? o întrebase el. Va trebui să lipsesc de la facultate ca să mă duc la repetiţii.

— Cred că ar fi cel mai bine ca el să nu afle despre… schimbarea ta de direcţie. Nu trebuie să afle!

Cu alte cuvinte – Jens trăsese concluzia –, mamei lui îi era prea frică să-i spună lui taică-său.

Oricum, asta nu mai avea nicio însemnătate acum, se gândea Jens în timp ce îşi acorda vioara, pentru că, dacă înainte stătuse în cumpănă atunci când se prefigura o viitoare angajare la compania tatălui, acum decizia lui în favoarea carierei muzicale era de neclintit. În pofida orelor lungi şi obositoare de muncă, a frigului şi a comentariilor deseori supărătoare ale lui Hennum, Jens ştia sigur că nimic nu-i aducea mai multă bucurie în viaţă decât muzica. Partitura lui Herr Grieg conţinea o bogăţie de pasaje evocatoare, de la ritmul vioi al celui numit „în peştera regelui munţilor” până la „Dansul Anitrei”, când Jens îşi imagina, cu ochii închişi, un Maroc exotic, în timp ce cânta la vioara lui.

Totuşi, pasajul lui favorit era „Dimineaţa devreme”, de la începutul Actului IV, când Peer se trezeşte în zori, în Africa, foarte melancolic, ştiind că pierduse tot. Apoi, gândurile sale se întorc spre patrie, spre Norvegia, cu soarele ei răsărind deasupra fiordurilor. Jens nu se mai sătura să

cânte partea aceea.

Atât el, cât şi celălalt flautist, de trei ori mai bătrân, cântau pe rând primele note de neuitat ale acelei părţi. Când Hennum şi-a făcut apariţia în faţa orchestrei şi a bătut în pupitru ca să le atragă atenţia, Jens şi-a dat seama că-şi dorea nespus de mult ca el să fie cel ales pentru seara premierei, mai mult decât orice îşi dorise până atunci în viaţă.

— Începem Actul IV, i-a anunţat dirijorul, pauza dintre acte luându-le o oră şi ceva. Bjarte Frafjord, tu vei fi primul flautist în dimineaţa asta. Cinci minute, te rog! a adăugat Hennum, ducându-se să se sfătuiască cu Herr Josephson, regizorul spectacolului, înainte să înceapă.

Jens era crunt dezamăgit. Dacă Bjarte era primul flautist la ultima repetiţie, era cu putinţă ca Hennum să-l vrea în aceeaşi poziţie şi la premiera de a doua zi.

Peste câteva minute Henrik Klausen, interpretul rolului lui Peer Gynt, îşi lua locul, aplecat deasupra fosei orchestrei ca să mimeze starea de greaţă, din moment ce personajul pe care-l interpreta suferea de o mahmureală crâncenă.

— Măi băieţi, cum vă simţiţi astă-seară? le-a aruncat Henrik, jovial, instrumentiştilor de la nivelul de jos.

Un murmur general l-a întâmpinat pe Hennum atunci când acesta s-a întors şi a ridicat bagheta.

— Herr Josephson mi-a promis că avem să parcurgem Actul IV fără nicio întrerupere, astfel ca să ajungem, în sfârşit, la Actul V. Toată lumea-i gata?

La semnul lui Hennum, sunetul flautului lui Bjarte a început să se înalţe către cer. *Nu-i la fel de bun ca mine,* se gândea Jens, morocănos, prinzându-şi vioara sub bărbie, pregătit să înceapă.

Peste o oră, cu excepţia unei întreruperi minore peste care s-a trecut repede, se apropiau, în fine, de sfârşitul Actului IV. Jens privea în sus, la Madame Hansson, interpreta rolului Solveig. Chiar şi îmbrăcată în costum popular, Jens o găsea foarte de atrăgătoare, şi spera să aibă ocazia s-o cunoască la petrecerea de după spectacolul de gală.

S-a smuls iute din visare deîndată ce Herr Hennum a ridicat bagheta. Viorile au atacat primele note emoţionante din „Cântecul lui Solveig”. Jens o asculta pe Madame Hansson cum începea să cânte. Avea o voce atât de pură, de perfectă şi de evocatoare încât Jens simţea că se scufundă în universul ei trist. El nu ştia că vocea pe care o ascultau cu toţii nu-i aparţinea lui Madame Hansson. Era una dintre cele mai splendide voci feminine auzite de el vreodată. Simboliza aerul pur, tinereţea, dar şi durerea speranţelor şi visurilor neîmplinite…

Era atât de pierdut în gânduri încât l-a trezit

numai privirea încruntată a lui Hennum. Când au ajuns, în sfârşit, la finele operei, iar notele atât de triste ale „Cântecului de leagăn” – al lui Solveig, când Peer revine spăsit şi îşi lasă capul în poala ei – reverberau în toată sala, Jens a simţit cum i se înfiora tot trupul la auzul redării perfecte a notelor muzicale. Când peste câteva minute s-a lăsat cortina, din rândul celor care se adunaseră ca să urmărească repetiţia a izbucnit un ropot spontan de aplauze.

— Ai auzit? l-a întrebat Jens pe Simen, care îşi aşeza deja vioara în cutie, grăbit s-o zbughească peste drum, unde se afla Cafeneaua Engebret. Nu ştiam că Madame Hansson are o voce atât de minunată!

— Domnul să te aibă în pază, Jens! Ceea ce ai auzit este, într-adevăr, o voce superbă, doar că nu-i aparţine lui Madame Hansson. N-ai băgat de seamă că ea doar mimează? Femeia nu ştie deloc să cânte, aşa că au adus pe altcineva, o cântăreaţă adevărată. Sunt sigur că Herr Josephson se va bucura că ideea lui a avut succes, a chicotit Simen, bătându-l prietenos pe umăr pe Jens.

— Cine e persoana? a strigat el după Simen.

— Păi tocmai asta e! a venit răspunsul lui Simen. Vocea unei fantome nevăzute.

Posesoarea vocii care îl mişcase atât de tare pe Jens Halvorsen se afla într-o trăsură care o ducea acasă. Ştiind că acum ieşea în evidenţă în

costumul naţional, pe care Herr Bayer o îndemnase să-l poarte ca să arate ca fetele din cor, era mulţumită să fie singură în drum spre casă. Fusese într-adevăr o altă zi lungă, epuizantă, şi, când Froken Olsdatter i-a deschis uşa şi i-a luat haina, Anna i-a aruncat o privire recunoscătoare.

— Cred că eşti foarte obosită, Anna *kjære.* Dar, spune-mi, cum ai cântat?

— Nu ştiu. Când s-a lăsat cortina, am făcut ce mi-a spus Herr Bayer: am ieşit repede din culise şi m-am urcat în trăsură. Şi iată-mă aici! a oftat ea, lăsând-o pe Froken Olsdatter s-o ajute să se dezbrace şi să se urce în pat.

— Herr Bayer spune că trebuie să te culci numaidecât. Vrea să fii în formă pentru premieră. Ţi-am pus pe noptieră o cană cu lapte şi miere.

— Mulţumesc! a spus Anna, luându-şi cana şi oferindu-i menajerei o privire plină de recunoştinţă.

— Noapte bună, Anna!

— Noapte bună, Froken Olsdatter, şi îţi mulţumesc încă o dată!

Johan Hennum a apărut în fosa orchestrei şi a bătut cu bagheta în pupitru.

— Toată lumea e gata?

Dirijorul îi privea cu drag, iar Jens se gândea la cât de diferită era atmosfera de acum din teatru faţă de cea din urmă cu o zi. Nu numai că membrii orchestrei purtau frac în loc de hainele obişnuite, de stradă, dar publicul intrase şi îşi ocupase

locurile în sala de spectacol. Femeile îşi scoseseră hainele de blană, dând la iveală rochii de seară şi bijuterii somptuoase, care licăreau în lumina dulce a imensului candelabru atârnat în mijlocul tavanului.

— Domnilor, a continuat Hennum, astă-seară avem onoarea să intrăm în istorie. Chiar dacă Herr Grieg nu este prezent, vrem să-l facem mândru de noi. Şi să interpretăm cu brio minunata sa operă. Sunt sigur că, într-o zi, veţi povesti nepoţilor că azi aţi fost aici. Herr Halvorsen, astă-seară vei fi primul flautist. Deci, dacă toată lumea e gata…

Dirijorul s-a urcat pe podium ca să dea de înţeles publicului că spectacolul era gata să înceapă. S-a lăsat pe loc tăcerea, de parcă toată lumea şi-ar fi ţinut răsuflarea. Şi, în acel moment, Jens mulţumea Cerului pentru că-i fusese îndeplinită cea mai mare dorinţă.

Nici unul dintre cei aflaţi în spatele scenei nu ştia la ce se aştepta publicul. Anna s-a îndreptat încet spre culise ca să interpreteze primul cântec, însoţită de Rude, unul dintre figuranţi.

— Froken Anna, poţi auzi cum cade un ac în sală. I-am văzut printr-o deschizătură a cortinei şi jur că toată lumea de abia aşteaptă să înceapă spectacolul.

Anna s-a aşezat astfel încât să rămână ascunsă în spatele decorului şi totuşi să o poată vedea în

acelaşi timp pe Madame Hansson. Dintr-odată, se simţea cuprinsă de teamă. Chiar dacă avea să stea ascunsă, iar numele ei apărea în program numai la capătul lungii liste a coriştilor, Anna ştia că, undeva în sală, Herr Bayer o asculta numai pe ea. La fel ca toată lumea importantă din Christiania.

A simţit mâna mică a lui Rude cum i-o strângea pe a ei.

— Froken Anna, nu te teme, cu toţii ştim că ai o voce minunată!

Apoi băiatul a plecat, iar Anna şi-a aţintit privirea încordată asupra lui Madame Hansson, ca să ştie când să înceapă. În timp ce orchestra intona primele note din „Cântecul lui Solveig”, Anna respiră adânc. Şi, cu gândul la Rosa şi la familia ei din Heddal, şi-a lăsat vocea să se înalţe către cer.

Peste patruzeci de minute, când cortina s-a lăsat pentru ultima oară, Anna tocmai terminase „Cântecul leagănului”. Publicul şi restul distribuţiei, care se adunase în culise pentru sfârşitul spectacolului, ascultau într-o tăcere deplină. Annei nu i se ceruse să apară şi ea pe scenă la sfârşit, aşa că a rămas neclintită în loc. Pe urmă cortina s-a ridicat din nou ca să apară toată distribuţia, şi atunci fata a auzit un tunet asurzitor de aplauze. Oamenii tropăiau şi cereau un bis.

— Madame Hansson, mai cântaţi o dată „Cântecul lui Solveig”! a strigat cineva – cerere pe

care actriţa a refuzat-o, însă, cu multă graţie, cu un clătinat uşor din cap şi cu o mişcare elegantă a mâinii.

În final, după ce Herr Josephson s-a urcat pe scenă, prezentând scuze pentru absenţa domnilor Ibsen şi Grieg, iar toţi participanţii la reprezentaţie au făcut o ultimă reverenţă în faţa publicului, cortina s-a lăsat definitiv în jos, iar oamenii au început să iasă din scenă. Nimeni nu i-a dat atenţie Annei, cu toţii au trecut pe lângă ea plini de exaltare şi discutând aprins despre ce succes nemaivăzut avuseseră după atâtea săptămâni de muncă grea.

Anna a intrat în vestiar ca să-şi ia haina şi să le spună la revedere copiilor, ai căror mame, mândre de progeniturile lor, îi ajutau să-şi schimbe hainele. Herr Bayer îi spusese că trăsura avea s-o aştepte afară şi că trebuia să plece imediat după spectacol. În timp ce mergea pe coridor, spre ieşire, ea s-a lovit de Herr Josephson, care ieşea din cabina lui Madame Hansson.

— Anna, ai cântat frumos! Nu cred că a fost în sală vreun spectator care să nu fi lăcrimat. Foarte bine, bravo!

— Mulţumesc, Herr Josephson!

— Drum bun către casă! i-a urat el, făcându-i o mică plecăciune înainte să se ducă să ciocănească la uşa cabinei lui Henrik Klausen.

Îndreptându-se către uşă, Annei îi părea rău că pleca din teatru.

— Şi cine e fata care interpretează „Cântecul lui Solveig”? a întrebat Jens, privind cu luare-aminte mulţimea din foaier. E cumva aici?

— Nu ştiu, n-am văzut-o niciodată, i-a răspuns Isaac, violoncelistul, care era mort de oboseală. Are o voce de înger, dar poate că arată ca un sac de cartofi.

Hotărât să dea de ea, Jens s-a dus la dirijor.

— Foarte bine, băiete! i-a spus Hennum, punându-i mâna pe umăr, nespus de vesel şi fericit după succesul din seara aceea. Sunt bucuros că n-am dat greş cu tine. Poţi ajunge departe, cu ceva experienţă şi muncă.

— Mulţumesc, domnule! Dar, spuneţi-mi, vă rog, cine e fata misterioasă care a cântat „Cântecul lui Solveig”? E cumva aici?

— Vrei să spui – Anna? Să ştii că ea e, cum te văd şi cum mă vezi, întruchiparea lui Solveig de abia coborâtă din munţi. Dar nu cred că a rămas la petrecere. E pupila şi protejata lui Franz Bayer, foarte tânără, neobişnuită cu viaţa la oraş. El o ţine din scurt, aşa că bănuiesc că Cenuşăreasa ta a fugit acasă înainte ca ceasul să bată miezul nopţii.

— Păcat, aş fi vrut să-i spun cât de tare m-a mişcat vocea ei. Şi, în plus, a continuat Jens, folosindu-se de ocazie, sunt un mare admirator al lui Madame Hansson. Aţi putea să mă prezentaţi, ca să-i fac un compliment pentru prestaţia ei din

seara asta?

— Sigur că da! s-a învoit Herr Hennum. Va fi încântată să te cunoască. Urmează-mă!

Capitolul 18

A doua zi de dimineaţă „Cenuşăreasa” stătea în salon, aşezată în faţa lui Herr Bayer. Beau cafea, în timp ce el citea articolul din *Daghladet* referitor la premieră, citindu-i şi Annei, cu voce tare, pasaje din articol.

Madame Hansson s-a dovedit a fi încântătoare interpretând-o pe Solveig, o fată de la ţară, iar vocea ei pură şi dulce a fost extrem de plăcută.

— Poftim! şi-a ridicat el ochii către ea. Ce părere ai?

Dacă în ziar ar fi apărut numele ei, se gândea Anna, iar laudele i-ar fi fost aduse vocii ei, desigur că s-ar fi simţit încântată. Dar, pentru că nu era cazul, articolul nu i se părea cine ştie ce.

— Sunt bucuroasă că le-au plăcut spectacolul şi vocea mea, a reuşit să-i răspundă, politicoasă.

— Desigur că toţi criticii au găsit partitura lui Herr Grieg deosebit de frumoasă. Interpretarea dată de el poemului lui Herr Ibsen a fost pur şi simplu sublimă. Aşa că, Anna, pentru că azi nu ai spectacol, te vei bucura de o binemeritată odihnă. Dragă domnişoară, ar trebui să fii foarte mândră.

N-ai fi putut cânta mai bine. Din păcate, eu nu-mi pot lua o zi liberă pentru că trebuie să mă duc la universitate, i-a spus, ridicându-se. Când mă întorc diseară, vom sărbători succesul la cină. La revedere!

După plecarea lui Herr Bayer, Anna şi-a terminat cafeaua care se răcise, simţindu-se în mod ciudat dezamăgită. De parcă eforturile din ultimele luni nu avuseseră drept ţel decât acea premieră. Iar acum o sâcâia gândul că nimic nu se schimbase în viaţa ei. Nu ştia ce anume aşteptase ea să se schimbe, însă simţea că ceva *ar fi trebuit* totuşi să se petreacă.

Anna se întreba dacă Herr Bayer ştiuse că avea să fie nevoie de o „cântăreaţă-fantomă" atunci când o căutase în munţi vara trecută. Oare pentru asta o adusese aici? Îi era limpede acum că toţi cei de la teatru doreau ca ea să fie invizibilă, astfel ca vocea să-i fie atribuită lui Madame Hansson, care să se bucure de toate laudele.

Ridicând unul din ziare, a pus un deget acuzator pe menţiunea referitoare la vocea pură a actriţei.

— Dar vocea e *a mea*! a strigat fata, necăjită. *A mea…*

Poate că, din cauza presiunii care se tot adunase înăuntrul ei în ultimul timp, şi pe care seara trecută o eliberase întocmai ca pe un dop de la sticlele de şampanie franţuzească ale lui Herr Bayer, Anna s-a pomenit izbucnind în plâns şi s-a

aruncat pe canapea, hohotind.

— Anna, *kjære,* ce s-a întâmplat?

Fata a ridicat capul cu obrajii uzi de lacrimi şi a văzut-o pe Froken Olsdatter intrând fără să mai fi bătut la uşă.

— Nu-i nimic! a mormăit, ştergându-şi iute ochii.

— Poate că eşti istovită şi copleşită după seara trecută. Şi încă trebuie să te refaci după boală.

— Nu, nu… sunt foarte bine, mulţumesc! i-a răspuns Anna, cu voce hotărâtă.

— Poate că ţi-e dor de familia ta?

— Da, foarte mult. Şi de aerul proaspăt de la ţară. Eu… cred că mă voi duce acasă, la Heddal, a şoptit ea.

— Înţeleg, draga mea! Toţi cei care vin de la ţară la oraş se simt foarte singuri aici.

— Şi ţie îţi e dor de familie? a întrebat-o Anna.

— Nu, acum nu, pentru că m-am obişnuit, dar la început am fost foarte nefericită. Prima dată am lucrat pentru o femeie foarte haină, care ne trata pe mine şi pe ceilalţi angajaţi mai rău decât pe câinii ei.

Am fugit de două ori, dar m-au găsit şi m-au adus înapoi. Pe urmă, l-am cunoscut pe Herr Bayer, când a venit să ia masa cu stăpâna mea de atunci. Poate că şi-a dat seama ce simţeam sau poate chiar avea nevoie de o menajeră, însă, indiferent care va fi fost motivul, mi-a oferit slujba asta chiar în acea seară. Am avut noroc că femeia

nu s-a supărat, părea chiar bucuroasă să scape de mine. Şi aşa Herr Bayer m-a adus aici. Deşi e cam excentric, te asigur că-i un om foarte bun.

— Ştiu, i-a răspuns Anna, simţindu-se încă şi mai vinovată pentru că-şi plângea singură de milă, pe când viaţa lui Froken Olsdatter fusese cu mult mai grea.

— Dacă te ajută, vreau să-ţi spun că am văzut multe protejate ale lui intrând pe uşa casei ăsteia de-a lungul anilor. Însă niciodată nu l-am văzut atât de entuziasmat ca acum. Mi-a spus seara trecută că toată lumea a căzut în extaz la auzul vocii tale.

— Doar că aproape nimeni nu ştie că este *a mea*, a murmurat Anna.

— Nu, acum nu, dar trebuie să fii încredinţată că vor şti într-o zi. *Kjcere*, eşti foarte tânără şi ai avut noroc să faci parte dintr-o producţie atât de grozavă. Cei mai importanţi oameni din Christiania te-au auzit cântând. Ai răbdare, şi Domnul te va ajuta. Ei, am întârziat, trebuia să fiu de mult la piaţă. Vii cu mine, să respiri puţin aer curat?

— Da, mi-ar plăcea mult, i-a răspuns Anna, sărind în picioare. Şi îţi mulţumesc că eşti atât de bună cu mine.

La numai două mile distanţă de Anna, Jens Halvorsen suferea şi el. Se plimba neliniştit prin dormitor, ascultând vocile care se certau în

salonul de dedesubt. Înşelăciunea pe care el şi mama lui o puseseră la cale se destrămase brusc în timpul micului dejun, când Jonas Halvorsen începuse să citească articolul laudativ la adresa spectacolului „Peer Gynt”, publicat în ziar. Reporterul scria că partea intitulată „Dimineaţa devreme”, de la începutul Actului IV, *„este, după părerea mea, unul dintre punctele culminante ale partiturii lui Herr Grieg, cu încântătoarele şi memorabilele note de început interpretate sublim la flaut de către Jens Halvorsen*”.

Înfăţişarea lui Jonas s-a schimbat dintr-odată şi, roşu la faţă, a început să fiarbă de mânie, întocmai ca un ceainic uitat pe foc.

— De ce aflu abia acum?! a strigat el.

— Pentru că nu mi s-a părut c-ar fi ceva de o prea mare însemnătate, i-a răspuns Margarete, iar Jens a ştiut că ea îşi aduna tot curajul, căci avea să urmeze o luptă.

— Vrei să spui că nu crezi c-ar fi ceva important pentru un tată, convins că fiul lui studiază din greu la universitate, să descopere *din ziar* că, de fapt, acel fiu face parte din orchestra teatrului?! Asta nu-i nici mai mult, nici mai puţin decât o jignire gravă!

— Jonas, dar pe cuvânt că Jens n-a lipsit decât puţin de la cursuri.

— Atunci lămureşte-mă de ce eminentul critic scrie mai departe:

„Herr Johan Hennum, dirijorul orchestrei

Christiania, a strâns la un loc noi instrumentişti şi a repetat mai multe săptămâni ca să reuşească să facă faţă cu brio orchestraţiei complexe a lui Herr Grieg”. Chiar vrei să cred că fiul nostru, al cărui nume e pomenit în ziar, a repetat partiturile peste noapte? Doamne sfinte! a strigat Jonas, dând din cap plin de furie. Voi doi aveţi impresia că sunt un idiot de-abia căzut din Lună! Aţi face bine ca, pe viitor, să nu mă mai trataţi în felul ăsta.

În acel punct, Margarete s-a întors spre Jens.

— Ştiu că ai de studiat pentru universitate. Ce-ar fi să te duci în camera ta?

— Da, Mor!

S-a simţit puţin vinovat că o lăsa să înfrunte furtuna de una singură, dar, pe de altă parte, a fost uşurat că nu era forţat să stea în bătaia puşti. Aşa că i-a salutat pe amândoi şi a ieşit din încăpere.

Acum, când străbătea în lung şi-n lat parchetul din dormitor, ascultându-şi tatăl care striga, ieşit din fire, Jens s-a gândit că poate incidentul cu ziarul trebuia să se întâmple: Jonas a aflat, pur şi simplu, că fiu-său avea o ocupaţie în afara studiilor universitare. Jens era trist din pricină că taică-său nu se bucurase niciun pic pentru succesul lui, însă îl şi înţelegea pe Jonas. Muzicienii din Christiania nu aveau cine ştie ce statut social, iar banii pe care-i câştigau erau foarte puţini. Aşa că tatăl lui nu avea cum să-i admire alegerea. Iar faptul că Jens n-avea de gând

să preia, cândva, de la Jonas, conducerea fabricii de bere Halvorsen, nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Pe de altă parte, Jens era prea fericit ca să-l lase pe taică-său să-i strice ziua. Îşi avea locul său în orchestră şi se simţea în sfârşit împlinit. Mai mult decât atât, îl bucurau camaraderia şi simţul umorului ce-i caracterizau pe ceilalţi instrumentişti, precum şi faptul că ţineau la băutură atunci când se adunau în Engebret Cafe în fiecare seară, după spectacol. Cu toţii făceau parte dintr-o lume în care Jens se simţea foarte bine. Asta – ca să nu mai vorbim de moravurile prea puţin stricte ale domnişoarelor din distribuţie…

Seara trecută, Herr Hennum îl prezentase lui Madame Hansson. După petrecere, şi-a dat seama că ea îl măsura cu privirea, aşa că s-a oferit s-o conducă acasă. Fusese cu adevărat un răgaz plăcut – Thora era şi ştiutoare într-ale dragostei, şi dornică de ea, iar Jens nu se ridicase din patul actriţei decât în zorii îngheţaţi ai zilei. Mai trebuia, în ziua următoare, să pună punct aventurii pe care o avusese cu Hilde Omvik, o foarte drăguţă coristă cu care se văzuse în ultima vreme. Nu trebuia pentru nimic în lume ca Madame Hansson să audă vreo bârfă despre el. Şi, la urma urmei, Hilde urma să se mărite peste o săptămână…

Auzi un ciocănit în uşă.

— Jens, am făcut tot ce puteam, dar tatăl tău vrea să vorbească cu tine. Acum!

Mama lui arăta palidă şi trăsăturile îi erau crispate.

— Mulţumesc, Mor!

— Mai vorbim după ce pleacă el la companie.

Ea l-a bătut, apoi, pe umăr, iar Jens a coborât la parter, unde Dora i-a spus că era aşteptat în salon.

A oftat, ştiind prea bine că toate chestiunile serioase erau tratate în acea încăpere, una la fel de rece şi de austeră precum era şi firea lui Jonas. Jens a deschis uşa şi a intrat. Ca de obicei, în cămin nu ardea focul. Camera era luminată doar de zăpada albă de afară.

Tatăl lui îl aştepta în dreptul unei ferestre şi s-a întors spre el, când Jens a intrat.

— Ia loc! l-a îndemnat Jonas, arătându-i un scaun.

Jens s-a supus, având grijă să-şi întipărească pe chip un amestec de părere de rău şi de sfidare.

— Mai întâi, a început Jonas, aşezându-se în faţa fiului său, pe un fotoliu mare, tapiţat cu piele, vreau să-ţi spun că nu te învinuiesc. Mama ta a greşit atunci când te-a încurajat să apuci pe drumul ăsta prostesc. Totuşi, Jens, în iulie vei fi major şi, de atunci încolo, îţi vei lua propriile hotărâri. Mă aştept ca asta să te facă să ieşi de sub tutela maică-tii.

— Înţeleg.

— Totul rămâne cum am stabilit, a continuat Jonas. Din vară, vei începe să lucrezi în companie, după ce îţi termini studiile. Vom lucra împreună şi, într-o zi, compania are să fie a ta. Tu reprezinţi cea de a cincea generaţie de Halvorseni care să conducă afacerea începută de stră-străbunicul tău. Maică-ta a insistat spunând că studiile nu ţi-au fost afectate de cântatul în orchestră, deşi eu mă îndoiesc c-ar fi aşa. Ce spui de toate astea, tinere?

— Mama are dreptate. N-am pierdut decât câteva ore, l-a minţit Jens fără să clipească.

— Chiar dacă îmi doresc să pui capăt aventurii tale cu orchestra, îmi dau seama că reputaţia noastră ar fi ruinată dacă te-aş forţa să te retragi acum, după ce te-ai angajat faţă de Herr Hennum. Aşadar, vorbim despre un *fait accompli.* Mama ta şi cu mine am căzut de acord să te lăsăm să continui până luna viitoare, când se termină spectacolele cu „Peer Gynt”. Aşadar, ai un răgaz ca să-ţi dai seama încotro se află viitorul tău.

— Am înţeles.

Jens îl urmărea pe tatăl său cum începea să-şi trosnească încheieturile degetelor, iar obiceiul ăsta îl scotea întotdeauna din sărite.

— Iată-ne ajunşi la concluzii. Odată ce această… noutate va trece, te previn că e ultima oară când mai tolerez o asemenea purtare. Dacă vrei să-ţi continui cariera de muzician profesionist, am să mă văd silit să-ţi tai şi ultimul bănuţ şi să te dau pe loc afară din casă. Bărbaţii din familia

Halvorsen n-au trudit timp de peste o sută cincizeci de ani pentru ca acum singurul lor moştenitor să facă praf averea lăsată de ei, din pricină că el preferă să cânte la vioară.

Jens şi-a împietrit chipul, ca să nu-i facă lui taică-său plăcerea de a vedea cât de mult îl zguduiseră ameninţările lui.

— Da, înţeleg.

— Acum plec la birou. Am întârziat deja o oră, iar eu trebuie să fiu un exemplu pentru toţi angajaţii; şi tu va trebui să fii la fel, atunci când ai să-ţi începi munca, în vară. La revedere, Jens!

Jonas a ieşit, lăsându-l pe Jens să mediteze singur asupra viitorului său. Simţind că nu era în stare s-o vadă pe Margarete şi, de fapt, pe nimeni altcineva, Jens şi-a luat patinele din hol, căciula şi mănuşile, a tras pe el o jachetă îmblănită şi a ieşit din casă, hotărât să se scuture de povara tensiunii dinlăuntrul lui.

Apartamentul nr. 4
Intrarea Sf. Olav
Christiania
10 martie 1876

Kjcere Lars, Mor, Far *şi Knut,*

Vă mulţumesc pentru scrisoare şi pentru că îmi lăudaţi scrisul. Eu una nu cred că arată prea grozav, dar fac eforturi ca să-l îmbunătăţesc. Au trecut două săptămâni de când am avut premiera

cu „Peer Gynt” (deşi eu nu apar deloc pe scenă) la Teatrul Christiania. Herr Bayer mi-a spus că tot oraşul vuieşte de laude şi că biletele au fost vândute pentru întreaga stagiune. Din cauza cererii foarte mari, cei de la teatru se gândesc să organizeze reprezentaţii în plus.

Aici, viaţa se scurge ca de obicei, în afara faptului că Herr Bayer mă învaţă nişte arii de operă în limba italiană şi îmi e foarte greu. O dată pe săptămână vine la noi un cântăreţ de operă, pe nume Günther, ca să iau lecţii şi cu el. Este german şi, din cauza accentului, de abia înţeleg ce spune. În plus, miroase a transpiraţie şi trage mereu tutun pe nas, pentru ca apoi să i se scurgă din nări. E foarte bătrân şi slab, şi mi-e milă de el.

Nu ştiu ce-am să fac când se vor termina spectacolele, în afară de faptul că voi continua să învăţ să cânt cât mai bine, să stau mult în casă şi să mănânc o grămadă de peşte. Următoarea stagiune începe după Paşte şi se vorbeşte deja despre reluarea acestei producţii. Mă bucur să vă dau vestea că se zvoneşte că Herr Ibsen va reveni din Italia ca să asiste la spectacol. Am să vă spun dacă zvonul se adevereşte.

Îi mulţumesc lui Mor *pentru vestele pe care mi le-a croşetat.*

Îmi sunt de mare folos în timpul iernii. De abia aştept să se încălzească vremea şi sper să pot veni cât mai repede acasă.

Anna

Anna a împăturit scrisoarea şi, cu un oftat, a vârât-o în plic. Se gândea că ai ei aşteptau, plini de curiozitate, să audă cât mai multe bârfe de prin teatru, însă n-avea ce să le spună. Închisă toată ziua în apartament, iar seara – plecând în grabă după spectacol, nici ea nu ştia prea multe.

S-a dus la fereastră şi a privit cerul. Încă era lumină la ora 4 după-amiaza. Un semn limpede că venea primăvara. Iar după ea, vara… Anna şi-a sprijinit fruntea de geamul rece, care o despărţea de aerul proaspăt de afară. Gândul că avea să-şi petreacă zilele calde, de vară, închisă aici, în loc să fie în munţi cu Rosa, era prea mult de îndurat.

Rude a intrat repede în fosa orchestrei.

— Bună, Rude, ce faci astă-seară? l-a întrebat Jens.

— Sunt bine, domnule. Aveţi vreun mesaj pe care să-l duc?

— Da, am. Uite aici!

S-a aplecat, şoptindu-i băiatului:

— Este pentru Madame Hansson.

Apoi, Jens a pus o monedă şi plicul în mâna mică a mesagerului.

— Mulţumesc, domnule! Am să duc mesajul de-ndată.

— Foarte bine, i-a răspuns Jens, pe când băiatul dădea să plece. A, şi apropo, cine era domnişoara cu care te-am văzut că plecai aseară?

Ai o prietenă? l-a tachinat el pe micul curier.

— Poate că e la fel de scundă ca şi mine, dar are optsprezece ani. Cu mult prea bătrână pentru cei doisprezece ai mei, i-a răspuns Rude. Este Anna Landvik. Joacă în piesă.

— Chiar aşa? N-am recunoscut-o. Dar, pe întuneric, i-am zărit numai părul lung şi roşcat.

— Domnule, am vrut să spun că participă şi ea la producţia asta, dar nu o vedeţi pe scenă.

Aruncând o privire teatrală în jur, Rude i-a făcut semn lui Jens să se apropie ca să-i şoptească la ureche:

— Ea e vocea lui Solveig.

— Aaa, deci aşa! a clătinat Jens din cap, foarte serios.

Faptul că vocea care cânta nu-i aparţinea lui Madame Hansson era cel mai prost păzit secret din clădire. Şi cu toţii se făceau că nu ştiau, pentru ca secretul să nu ajungă la urechile publicului.

— Domnişoara e foarte drăguţă, nu-i aşa, domnule?

— Părul ei – cu siguranţă. E tot ce am văzut din spate.

— Mie îmi pare rău pentru ea. Nu trebuie să ştie nimeni că vocea e a ei. Au pus-o chiar în vestiarul nostru, al copiilor. Ei bine, a adăugat Rude la auzul clopoţelului care suna ca să anunţe că spectacolul începea în câteva minute, mă duc să predau scrisoarea.

Jens i-a mai vârât băiatului o monedă în mână.

— Astă-seară te rog s-o ţii un pic mai mult pe Froken Landvik la intrarea artiştilor, ca s-o pot vedea şi eu mai bine pe misterioasa cântăreaţă.

— Cred c-am să mă descurc, domnule! a fost de acord Rude, iar apoi a luat-o la goană ca un şoricel de oraş ce era, mulţumit de banii primiţi.

— Din nou la vânătoare, Peer? a rânjit spre el Simen, prima vioară.

Omul nu era atât de surd pe cât se credea, drept pentru care şi auzise frânturi din conversaţie. Colegii de orchestră ai lui Jens îl tachinau spunând că relaţiile lui cu partea feminină a distribuţiei semănau leit cu viaţa aventuroasă a eroului de pe scenă.

— Nu prea! a mormăit Jens, văzând că Hennum se apropia.

Iniţial, porecla îl amuzase, dar acum i se părea riscantă.

— Ştii prea bine cât de devotat îi sunt lui Madame Hansson.

— Atunci înseamnă că am băut eu prea mult porto, dar sunt sigur că te-am văzut aseară ieşind din cafenea la braţ cu Jorid Skrovset.

— Sunt sigur că ţi se trage de la porto! i-a răspuns Jens ridicând flautul cu ochii la Hennum, care le făcea semn să se pregătească.

După spectacolul din acea seară Jens s-a dus la intrarea artiştilor şi s-a învârtit prin jur, aşteptându-l pe Rude să apară cu fata misterioasă.

De obicei pleca direct la Engebret, în aşteptarea Thorei, care mai întâi îşi primea admiratorii în cabina ei, apoi se schimba de costum. Apoi ea se urca singură în trăsură, iar la câţiva metri depărtare se urca şi el, pentru ca nimeni să nu-i vadă împreună.

Jens ştia că Thora nu voia să iasă cu el în lume pentru că avea o poziţie socială modestă, de simplu instrumentist. Uneori se simţea ca o târfa masculină menită să satisfacă nişte nevoi fizice, însă care nu era îndeajuns de bună ca să fie afişată în public. Ceea ce era nespus de ridicol, dat fiind că Jens provenea dintr-una dintre cele mai respectate familii din Christiania şi era moştenitorul imperiului Halvorsen. Thora îi repeta mereu că ea stătuse la mesele mai-marilor Europei, că Ibsen o adora şi că o socotea muza lui. Jens îi îndurase fasoanele fiindcă, în dormitorul ei, era răsplătit din plin pentru toate umilinţele suferite. Însă deja se cam săturase de toată povestea.

În sfârşit, a văzut două siluete care ieşeau din culise. S-au oprit o clipă în prag, în lumina unei lămpi cu gaz de pe culoar. Rude i-a arătat ceva fetei. Jens o studia pe sub cozorocul şepcii.

Ea era subţire, delicată, cu nişte ochi albaştri, frumoşi, cu un nas mic şi cu buze pline şi roz ca nişte boboci de trandafir, iar conturul feţei avea forma unei inimi. Mai mult, părul ei minunat, roşu-Tiţian.

se revărsa în bucle peste umeri. Deşi nu era uşor de impresionat, la vederea ei, Jens s-a simţit mişcat până la lacrimi. Îi dădea senzaţia unei brize de aer pur, montan, iar celelalte femei i se păreau acum ofilite, ca nişte păpuşi de lemn cu feţele pictate.

Stătea acolo ca în transă, auzind-o cum îşi lua rămas-bun de la Rude. Pe urmă, parcă plutind, a trecut pe lângă el şi s-a urcat în trăsură.

— Aţi văzut-o, domnule?

După plecarea trăsurii Annei, ochii ageri ai lui Rude l-au descoperit numaidecât pe Jens, care stătuse ascuns în umbră.

— Am făcut tot ce-am putut, dar n-a stat mai mult. Mă aşteaptă mama în vestiar. I-am spus că am un mesaj pentru portar.

— Da. Ea pleacă întotdeauna imediat după spectacol?

— În fiecare seară, domnule.

— Trebuie să găsesc un mijloc s-o întâlnesc.

— Vă urez noroc, dar acum chiar trebuie să plec!

Rude continua să se învârtă pe lângă el şi, în cele din urmă, Jens a mai scos o monedă din buzunar şi i-a dat-o.

— Mulţumesc, noapte bună, domnule!

Pe urmă, Jens a traversat drumul spre Engebret, unde a cerut un rachiu, aşezat pe un taburet în faţa barului, cu ochii privind în gol.

— Băiete, nu te simţi bine? Eşti cam palid.

Încă un pahar? l-a întrebat Einar, cântăreţul la ţambal.

Jens îl admira pe Einar pentru capacitatea lui deosebită de a număra măsurile în timpul spectacolului, ca să ştie când apărea o fereastră şi putea să dea o fugă până la cafenea. Bea repede o bere, numărând în continuare, şi revenea cu puţin înainte să-i vină rândul. Colegii lui aşteptau seara când Einar avea s-o păţească, dar se părea că totul mergea strună, chiar şi după zece ani.

— Da – la ambele întrebări, i-a răspuns Jens, ridicând paharul şi dându-l pe gât.

După ce a cerut un alt rachiu, s-a întrebat dacă nu cumva se îmbolnăvise, pentru că se simţea ciudat după ce o văzuse pe Anna Landvik. Aşa că s-a hotărât pe loc s-o lase pe Madame Hansson să se întoarcă singură acasă.

Capitolul 19

— Froken Anna, am o scrisoare pentru tine.

Anna a ridicat ochii din cărţile de joc, văzându-l pe Rude care-i zâmbea poznaş în timp ce-i întindea un plic. Se aflau în vestiarul copiilor, cu multă zarvă în jur din cauza pregătirilor pentru spectacolul din acea seară.

Era gata să-l deschidă, când Rude i-a şoptit:

— Nu aici, Mi s-a spus să-ţi transmit să-l citeşti când vei fi singură.

— Cine ţi-a spus?

Anna era nedumerită.

Rude arăta foarte misterios şi a scuturat din cap.

— Nu eu trebuie să-ţi spun. Sunt doar mesagerul.

— De ce mi-ar scrie cineva?

— Trebuie să citeşti ca să afli.

Anna l-a privit încruntată.

— Spune-mi pe dată!

— Nu pot.

— Atunci nu mai joc cărţi cu tine.

— Nu contează, oricum trebuie să-mi pun costumul.

Puştiul a ridicat din umeri şi a ieşit din încăpere.

Pe de o parte, Anna era amuzată de trăsnăile lui Rude, care semăna cu o maimuţică gata mereu să facă tumbe sau să ducă un mesaj pentru un ban sau pentru nişte ciocolată. Ea se gândea că, după ce avea să crească, băiatul putea deveni un escroc sau un spion, fiindcă era la curent cu toate bârfele din teatru. Desigur că îl cunoştea pe autorul misivei secrete şi, probabil, o şi citise, căci hârtia era mototolită în locul în care fusese lipită. Fata a băgat plicul în buzunarul fustei, hotărâtă să citească scrisoarea acasă, atunci când avea să rămână singură. Apoi s-a ridicat ca să se pregătească pentru spectacol.

Teatrul Christiania

15 martie 1876

Dragă Finken Landvik,

Iartă-mă pentru acest mesaj impertinent şi pentru modul în care ţi l-am trimis, dat fiind că nu ne-am întâlnit niciodată în persoană. Adevărul e că, de când te-am auzit cântând la avanpremieră, am fost fermecat de vocea ta. Şi de atunci te ascult plin de adoraţie în fiecare seară. Mă întreb dacă ne-am putea vedea mâine, în dreptul intrării artiştilor, înainte de începerea spectacolului – să zicem la 7 şi un sfert – ca să facem, astfel, cunoştinţă.

Te implor să vii.

Al tău, sincer
Un admirator

După ce a ascuns plicul în sertarul noptierei, Anna a hotărât că scrisoarea venea de la un bărbat, pentru că ar fi fost foarte ciudat să primească aşa ceva din partea unei femei. Stingând lumina şi cuibărindu-se mai bine în pat, a ajuns la concluzia că, foarte probabil, era un domn mai în vârstă, la fel ca Herr Bayer… Ceea ce, a oftat Anna, i se părea un lucru prea puţin atrăgător.

— Te întâlneşti diseară cu el? a întrebat-o Rude cu cea mai nevinovată faţă din lume.

— Cu cine?

— *Ştii* tu!

— Nu, nici vorbă. Şi, în afară de asta, cum de ştii că cineva mi-a dat întâlnire?

Anna se distra, văzând cum piciul se pleoştise, dându-şi seama că se dăduse singur de gol.

— Şi jur că, dacă nu-mi spui pe loc cine mi-a trimis scrisoarea, nu mai joc niciodată cărţi cu tine pe bani sau acadele.

— Froken Anna, nu pot! Iartă-mă! M-am jurat să nu-ţi spun.

— Atunci, dacă nu poţi să-mi spui numele, măcar răspunde-mi la câteva întrebări, doar cu „da” sau „nu”.

— Da, a primit Rude.

— Un domn?

— Da.

— Sub cincizeci de ani?

— Da.

— Sub patruzeci?

— Da.

— Sub treizeci?

— Froken Anna, nu sunt sigur ce vârstă are, dar cred că da.

Măcar e un început, se gândea ea.

— E, cumva, unul dintre spectatori?

— Nu… ei bine, de fapt – Rude se scărpină în cap – da, într-un fel. Te ascultă în fiecare seară.

— Atunci, e angajat al companiei de teatru?

— Dar, dar într-un mod diferit.

— Instrumentist?

— Froken Anna – a ridicat Rude ochii către cer –, nu pot să-ţi spun mai mult.

— Foarte bine. Înţeleg! a încheiat Anna, mulţumită de rezultatul interogatoriului.

Apoi a aruncat o privire la ceasul vechi de perete, dar, pentru că nu se bizuia pe el, a întrebat-o pe una dintre mamele prezente în vestiar, care broda liniştită într-un colţ, cât era ceasul.

— Cred că aproape 7, Froken Landvik. Eram pe culoar când a sosit Herr Josephson, iar el este mereu punctual.

— Mulţumesc! i-a răspuns Anna, aruncând încă o privire spre ceasul care, în seara aceea, mergea destul de bine.

Să se ducă?! În cazul în care el avea sub treizeci de ani, era posibil să vrea s-o cunoască din motive ascunse – şi nu din pură admiraţie pentru vocea ei. Anna simţea că roşeşte. Chiar şi ideea i se părea nelalocul ei, dar gândul că era un tânăr o îmboldea mai mult decât s-ar fi cuvenit.

Clipele se scurgeau iute, în timp ce ea nu se putea hotărî ce să facă. La 7 şi 13 minute a ales, dintr-odată, să se ducă. Pentru ca numai peste un minut să se răzgândească din nou…

Apoi, la 7 şi un sfert, s-a trezit mergând pe culoar spre intrarea artiştilor, dar nu era nimeni acolo.

Halbert, portarul, a deschis ferestruica de la cabina lui, întrebând-o dacă avea nevoie de ceva.

Anna a dat din cap în semn că nu şi s-a întors s-o ia spre vestiar. A simţit un val de aer rece, a auzit cum s-a deschis o uşă, iar o mână i s-a lăsat, prieteneşte, pe umăr.

— Froken Landvik?

— Da.

— Iartă-mă! Am întârziat câteva clipe.

Anna s-a întors şi a văzut cei mai frumoşi ochi căprui. A simţit cum i s-a strâns stomacul de emoţie, ca atunci când se pregătea să cânte. În timp ce Halbert îi privea din cabina lui, neştiind de ce tăceau prosteşte, ei stăteau pironiţi faţă în faţă.

Tânărul părea să fie de o vârstă cu ea şi arăta deosebit de chipeş, iar părul des, de culoarea mahonului, i se cârlionţa pe deasupra gulerului. Nu era înalt, însă avea umeri laţi şi un aer dominator, de masculinitate. Pe Anna începea s-o cuprindă un soi de leşin. Dintr-odată a simţit că, parcă, toate cele ale ei – trup, minte şi suflet – s-au scurs şi s-au contopit cu acea fiinţă omenească pe care-o avea în faţa ochilor. Nu mai trăise niciodată ceva atât de ciudat. S-a clătinat pe picioare.

— Froken Landvik, te simţi bine? Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie.

— Da, sunt foarte bine, mulţumesc! M-a încercat un uşor leşin, asta-i tot.

Se auzea clopoţelul, vestind zece minute până la ridicarea cortinei.

— Te rog! i-a şoptit ea, văzându-l pe Halbert că-i cerceta, foarte uimit, prin ochelarii lui cu

ramă groasă. Nu mai avem timp. Hai afară, simt nevoia de aer proaspăt.

Jens i-a cuprins mijlocul, simţind cum capul ei se potrivea perfect în scobitura umărului său, pe urmă a deschis uşa de la intrarea artiştilor şi a condus-o afară. Era atât de micuţă, atât de perfectă, atât de feminină, iar el simţea nevoia să-i poarte de grijă, în timp ce Anna se sprijinea de el de parcă ar fi făcut cel mai firesc lucru din lume.

În stradă, ea s-a oprit, cu braţul tânărului încă în jurul taliei sale, şi a tras cu putere aer în piept.

— De ce ai vrut să mă vezi? l-a întrebat când şi-a mai revenit puţin.

Îşi dădea seama cât de nepotrivit era să se afle atât de aproape de un bărbat. Şi încă de unul ciudat. Deşi, la drept vorbind, nu i se mai părea că-i era atât de străin…

— Nu sunt sigur deloc. La început m-a fascinat vocea ta, dar pe urmă am simţit că voiam să te cunosc şi l-am plătit pe Rude pentru asta… Froken Landvik, trebuie să plec acum, sau Herr Hennum mă va ucide pe loc, dar am putea să ne vedem din nou?

— Nu ştiu.

— Astă-seară, după spectacol?

— Nu, Herr Bayer trimite o trăsură să mă ia de îndată ce se termină spectacolul.

— În timpul zilei?

— Nu. Anna şi-a ridicat o mână spre faţă, simţind cum îi ardeau obrajii, deşi era foarte frig.

Nu ştiu. În afară de asta…

— Ce este?

— Este imposibil. Dacă Herr Bayer ar afla…

Suna clopoţelul, anunţând ultimele cinci minute.

— Te implor, să ne vedem aici, mâine, la 6! a rugat-o Jens. Spune-i lui Herr Bayer că trebuie să pleci mai devreme pentru repetiţie.

— Eu… îţi spun la revedere!

Anna s-a întors, îndreptându-se către intrarea artiştilor. A deschis-o, dar s-a oprit o clipă.

— Aş putea măcar să ştiu cum te cheamă, domnule?

— Iartă-mă! Numele meu este Jens. Jens Halvorsen.

Anna a intrat, ameţită, în vestiar, şi s-a aşezat ca să-şi revină. A hotărât că trebuia să afle cât mai multe lucruri despre Jens Halvorsen înainte să-l mai întâlnească.

În seara aceea le-a întrebat despre el pe cele câteva persoane pe care le socotea de încredere, şi chiar şi pe alţii.

A reuşit să afle că Jens cânta la vioară şi flaut în orchestră. Lucru foarte dezamăgitor pentru ea, a mai aflat şi că reputaţia lui de afemeiat le era bine-cunoscută tuturor. Cei din orchestră îl şi porecliseră Peer, după personajul principal. Una dintre fetele din cor i-a mai spus că fusese văzut atât cu Hilde Omvik, cât şi cu Jorid Krovset. Iar lucrul cel mai rău era că umblau zvonuri cum că

ar fi fost iubitul secret al lui Madame Hansson.

Când a început să cânte, era atât de distrată, încât a uitat să se sincronizeze cu Madame Hansson şi a făcut-o pe aceasta să închidă gura mult prea repede. Nu îndrăznea să privească spre fosa orchestrei ca să nu dea cu ochii de el.

„Trebuie să-l dau uitării”, şi-a spus Anna, hotărâtă, seara, în pat, după ce a stins lampa cu gaz. „Mi-e clar că e un om fără inimă, îngrozitor. Şi, mai mult decât atât, sunt logodită”.

Totuşi, a doua zi, a trebuit să se stăpânească din greu ca să nu ceară trăsura mai devreme. Sosind la teatru la ora obişnuită, 6 şi 45 de minute, a văzut că nu era nimeni în dreptul intrării artiştilor. Se certa singură pentru dezamăgirea pe care o simţea.

Când a intrat în vestiar, a fost salutată de mamele aşezate cu broderii în mâini şi de copii, care au alergat spre ea ca să vadă ce le adusese. Unul singur stătea în spate şi, în timp ce-i îmbrăţişa pe ceilalţi, a văzut că Rude era foarte bosumflat. Copiii au fost chemaţi pe scenă. Rude a ieşit şi el, fără să se uite deloc la ea. În pauză s-a dus să vorbească cu el.

— Amicul meu mi-a spus că nu te-ai dus azi la întâlnire. Era foarte trist. Ţi-a trimis o altă scrisoare.

Anna i-a dat mâna întinsă deoparte.

— Spune-i că nu vreau s-o citesc.

— De ce?

— Pur şi simplu nu vreau.

— Dar, Froken Anna, a stăruit el, astă-seară era atât de trist că nu v-aţi întâlnit.

— Rude, tu eşti un puşti foarte talentat, atât ca actor, cât şi ca să-i fraiereşti pe alţii. Există, totuşi, lucruri pe care nu le înţelegi…

Anna a dat uşa de perete şi a ieşit, însă el s-a ţinut după ea.

— Cum ar fi?

— Lucruri care-i privesc pe oamenii mari, i-a răspuns ea nerăbdătoare, mergând mai departe spre culise.

Nu trebuia încă să cânte, dar dorea să scape de stăruinţele băiatului.

— Dar, Froken Anna, ştiu şi eu câte ceva. Ca, de exemplu, ce bârfe ai auzit despre admiratorul tău.

— Atunci, dacă ştii totul despre el, de ce mai stărui să-l văd?

L-a oprit pe Rude pe loc.

— Are o faimă îngrozitoare. Şi, în afară de asta, eu am deja un iubit şi într-o zi – a adăugat, reluându-şi mersul spre culise – ne vom căsători.

— Sunt foarte bucuros să aud asta, dar domnul respectiv are şi el cele mai nobile intenţii faţă de tine.

— O, Doamne sfinte, copile! Lasă-mă odată în pace!

— Aşa voi face, dar trebuie să te vezi cu el! Afacerile sunt afaceri şi sunt sigur că mă înţelegi,

dar ce-ţi spun acum e gratuit. Ia măcar scrisoarea asta!

Înainte ca ea să mai poată să-l certe, băiatul a vârât plicul în mâna Annei, apoi a luat-o la goană pe culoar. Ea a rămas în spatele decorului, ascultând orchestra cum se pregătea pentru Actul II. Aruncând o privire în jos, l-a văzut pe Jens Halvorsen cum îşi ocupa locul şi cum îşi scotea flautul din cutie. Dintr-odată a ridicat şi el privirea şi, pentru o clipă, au rămas cu ochii aţintiţi unul la celălalt. Emoţia de pe faţa lui a tulburat-o. Ţâşnind din spatele decorului, Anna s-a întors în vestiar ca ameţită, trecând pe lângă Madame Hansson. Parfumul ei franţuzesc, bine-cunoscut, umplea tot culoarul. Femeia a trecut pe lângă ea de parcă n-o văzuse niciodată, iar Anna şi-a amintit toate zvonurile din culise despre iubirea secretă dintre ea şi Jens. Inima
0 s-a împietrit. Jens Halvorsen nu era decât un fustangiu, un bărbat primejdios care ar fi putut, fără doar şi poate, să-i distrugă reputaţia. Intrând în vestiar, Anna le-a promis copiilor să joace cărţi cu ei la următoarea pauză, ştiind că trebuia să îşi treacă timpul cu ceva.

În seara aceea, ajungând în apartament, s-a dus de îndată în salonul gol. Şi, cu multă stăpânire de sine, după ce a scos plicul din buzunar, l-a aruncat drept în foc.

În următoarele două săptămâni Rude a

continuat să-i aducă în fiecare seară câte o scrisoare de la Jens Halvorsen, dar Anna le punea pe foc de îndată ce sosea acasă. Iar, în seara aceea, hotărârea ei a devenit de nestrămutat după ce atât ea, cât şi ceilalţi au auzit ţipete şi zgomot de sticlă spartă venind din cabina lui Madame Hansson.

— Ce e cu toată zarva asta? l-a întrebat pe Rude.

— Nu pot să-ţi spun, i-a răspuns el, cu o mutră încăpăţânată.

— Sigur că poţi, doar îmi spui tot felul de lucruri. Te plătesc pentru asta.

— Nici măcar pentru bani. S-ar putea să-ţi faci o părere greşită.

— Cu privire la ce?

Rude a clătinat din cap şi i-a întors spatele. După aceea, tot felul de bârfe s-au răspândit prin teatru. Una dintre fetele din cor i-a spus Annei că Madame Hansson a descoperit că Jens Halvorsen se întâlnea atât cu ea, cât şi cu Jorid, o altă fată din cor. Fiindcă de acum ştia, nimic nu o mai mira pe Anna, dar se părea că Madame Hansson fusese singura dintre toţi care n-avusese habar de aventurile lui Jens.

Sosind la teatru pentru primul spectacol al săptămânii următoare, Anna a văzut un uriaş buchet de trandafiri roşii aşezat alături de boxa de la intrarea artiştilor. Tocmai trecuse de el, când l-

a auzit pe Halbert strigând-o.

— Froken Landvik?

— Da?

— Florile sunt pentru tine.

— Pentru *mine?*

— Da. Ia-le, te rog, mă încurcă aici.

Înroşindu-se la fel ca trandafirii, Anna s-a întors către el.

— Ei bine, Froken Landvik, se pare că ai un admirator. Mă întreb cine ar putea fi?

Halvert a ridicat, moralist, o sprânceană, cercetând-o cu privirea pe Anna, care a luat buchetul fără să-l mai privească pe portar.

„Ei bine!” şi-a spus ea, mergând pe culoar drept către toaletele urât mirositoare şi îngheţate, folosite de femeile din companie. „Cât e de obraznic! Când te gândeşti ce face, ştiind că atât Madame Hansson, cât şi Jorid Skrovset sunt aici, în clădire. Se joacă cu mine”, a murmurat ea, supărată, după care a trântit uşa şi s-a încuiat înăuntru. „Acum, că Madame Hansson a aflat că e un trădător, el crede că poate suci, cu câţiva boboci de trandafir, capul unei fete de la ţară”.

A citit repede micuţa carte de vizită prinsă de buchet.

Nu sunt aşa cum crezi tu. Te implor să-mi dai o şansă.

— Ha! a icnit Anna, rupând cartea de vizită în bucăţele cât mai mici, ca să le poată arunca în toaletă.

Ştia că toată lumea avea să se mire foarte tare să vadă buchetul de flori în vestiar, aşa că nu ştia cum să scape cât mai repede de el.

— Doamne, Anna! s-a mirat una dintre mame, dând cu ochii de buchet. Ce flori frumoase!

— De la cine sunt? a întrebat-o alta.

S-a aşternut tăcerea. Toate femeile aşteptau răspunsul ei.

— Ei bine, sigur că… sunt de la Lars, logodnicul meu din Heddal.

A urmat un cor de „ah!” şi „oh!”

— Sărbătoreşti ceva? Asta trebuie să fie, căci asemenea flori par să fi costat destul de mult! a spus una dintre mame.

— E… ziua mea, a minţit, disperată, Anna.

A urmat un alt cor:

— Ziua ta?! De ce nu ne-ai spus?

Tot restul serii Anna a primit felicitări, a fost îmbrăţişată şi a primit tot felul de cadouri, făcându-se că nu vede zâmbetul de pe faţa lui Rude.

— După cum ştii, stagiunea asta se apropie de sfârşit. În iunie voi da o petrecere aici, în apartament şi îi voi invita pe toţi cei care contează în lumea muzicală din Christiania, ca să te audă cântând. În sfârşit ne putem pune pe treabă ca să-ţi lansezi cariera. Şi, cel mai important, cu ocazia asta vor afla că vocea-fantomă din spectacol îţi aparţine ţie.

— O, da. Mulţumesc!

— Anna! Herr Bayer s-a încruntat puţin, studiindu-i chipul. Mi se pare că şovăi.

— Sunt doar obosită. Dar vă sunt foarte recunoscătoare.

— Înţeleg că ultimele câteva luni au fost grele pentru tine, dar te asigur că mulţi cunoscuţi de-ai mei ştiu deja a cui e, de fapt, superba voce a lui Solveig. Iar acum te rog să te odihneşti, eşti foarte palidă.

— Da, Herr Bayer.

Urmărind-o cu privirea în vreme ce ea ieşea din încăpere, Herr Bayer a priceput foarte bine că Anna era supărată, dar ce altceva putea să facă el? Ţinerea ei în anonimat fusese parte a înţelegerii făcute cu Ludvig Josephson şi Johan Hennum. Însă acum aranjamentul îşi atinsese ţinta şi totul se apropia de sfârşit. Iar dorinţa de a cunoaşte misterioasa voce, adevărata interpretă a lui Solveig, avea să fie îndeajuns ca să-i atragă pe toţi membrii influenţi ai comunităţii muzicale din Christiania aici, în apartamentul lui. Herr Bayer avea planuri mari pentru tânăra Anna Landvik.

Capitolul 20

La o săptămână de la încheierea stagiunii teatrale, Jens se simţea doborât la pământ. Şi, deşi Hennum îi promisese un loc permanent în orchestră cu ocazia viitoarelor spectacole de

operă şi balet, vreme de o lună, până la începerea următoarei stagiuni, Jens nu mai avea nimic de făcut. Colac peste pupăză, după ce ajunsese la mai puţin de jumătate din cursurile de la universitate, Jens era total nepregătit pentru examenele de absolvire. Ştia de pe acum că n-avea cum să-şi ia diploma.

Cu o săptămână în urmă, înaintea penultimului spectacol, îşi făcuse curaj să-i prezinte lui Hennum compoziţiile lui. După ce Jens le-a cântat, dirijorul şi-a dat seama că, deşi nu erau originale, sunau bine pentru un începător.

— Tinere, ţi-aş sugera să te înscrii la o şcoală muzicală. Ai talent de compozitor, însă trebuie să „auzi” melodia ta cântată de fiecare instrument muzical în parte. De pildă, poţi spune dacă piesa asta poate fi orchestrată sau nu? Sau poate că… Iată cum ar suna la pian…

Hennum a cântat primele patru măsuri, care, chiar şi pentru urechea părtinitoare a lui Jens, sunau ca un omagiu adus „Dimineţii devreme” a lui Herr Grieg.

— Sau poate la flaut? a zâmbit, un pic ironic, Herr Hennum, iar Jens a avut bunul-simţ să roşească.

— Înţeleg, domnule.

— Pe urmă, când trecem la pasajul al doilea, intră viorile? Sau poate contrabasul, ori viola? a spus Hennum, înapoindu-i partitura lui Jens şi bătându-l prieteneşte pe umăr. Te sfătuiesc ca,

dacă vrei să le calci pe urme lui Herr Grieg şi eminenţilor săi amici compozitori, să faci studii muzicale, care te vor ajuta să înveţi să compui aşa cum trebuie, atât în mintea ta, cât şi pe hârtie.

— Dar nu am cum în Christiania, pentru că aici nu există o şcoală de muzică.

— Aşa e. Prin urmare trebuie să pleci în străinătate, la fel ca toţi marii noştri instrumentişti şi compozitori scandinavi. Poate la Leipzig, la fel ca Herr Grieg.

Jens a ieşit, blestemându-şi naivitatea. Ştia că, dacă se hotăra să facă o carieră muzicală, tatăl lui n-avea să-i mai dea niciun ban, iar atunci – adio şcoală de muzică. Jens începea să-şi dea seama că talentul îi servise ca să ajungă până la stadiul la care se afla în prezent. Acum, acest talent nu-i mai era de ajuns. Ca să devină compozitor trebuia să înveţe tehnicile meşteşugului. Trebuia *să se pună pe treabă.*

În timp ce intra în teatru pe uşa artiştilor, se certa singur pentru că tocase nebuneşte banii – deloc puţini – pe care i-i dăduseră părinţii în ultimii trei ani. Dacă n-ar fi risipit pe femei şi băutură, ar fi putut să adune o sumă cu care să-şi clădească un viitor. Însă acum era prea târziu. Îşi tăiase craca de sub picioare – şi nu putea da vina decât pe sine însuşi.

Deşi se hotărâse să renunţe la vechile obiceiuri rele de îndată ce se sfârşea stagiunea,

Jens s-a trezit de dimineaţă cu o durere groaznică de cap. Seara trecută fusese la Engebret ca să-şi înece amarul în băutură, alături de nişte colegi din orchestră.

Era linişte în casă, asta însemnând că tatăl lui plecase deja la companie, iar Margarete, fără îndoială, se întâlnea la o cafea cu una dintre prietenele ei. A sunat clopoţelul pentru Dora – trebuia să bea neapărat o cafea – şi a aşteptat-o să vină. Dora n-a venit chiar degrabă, iar, după ce Jens a lăsat-o să intre, ea i-a trântit tava pe pat cu subînţeles.

— Cât e ceasul? a întrebat-o Jens.

— 11 şi jumătate. Mai vreţi ceva?

Jens a ridicat ochii spre ea, ştiind că în ultima vreme nu-i mai dăduse deloc atenţie. S-a gândit că ar fi trebuit să facă o sforţare şi s-o mai îmbuneze, ca să-şi uşureze, cât de cât, viaţa acasă. Însă, după ce a sorbit din cafea cu gândul la Anna, i-a pierit orice chef.

— Nu, Dora, mulţumesc.

Ocolindu-i cu privirea faţa împietrită de necaz, a luat un ziar, prefăcându-se că citeşte, până când a auzit uşa închizându-se în urma ei. Atunci Jens a lăsat jos ziarul şi a oftat din rărunchi. Îi era nespus de ruşine că se îmbătase cu o seară înainte, dar se simţise atât de necăjit şi de pierdut încât nu mai ţinuse seamă de nimic. Iar Anna Landvik nu-l ajutase deloc să iasă din starea nenorocită în care se afla.

— Ce-i cu tine? îl întrebase Simen cu o seară înainte. Fără îndoială, necazuri legate de femei.

— E fata asta, interpreta lui Solveig. Nu pot să mi-o scot din minte. Simen, cred că m-am îndrăgostit cu adevărat pentru prima oară în viaţă.

Simen îşi dăduse capul pe spate, hohotind de râs.

— Jens, chiar nu pricepi?

— Nu. Ce-i de râs?

— Păi, e singura fată care te-a refuzat până acum. De-asta crezi că nu mai poţi trăi fără ea. Fireşte, poate că te atrage o idilă cu o fată pură de la ţară, dar cu siguranţă că-ţi dai seama cât de puţin vă potriviţi voi doi.

— Greşeşti! Fie că-i aristocrată ori ţărancă, eu tot o iubesc. Vocea ei e… cel mai minunat sunet pe care l-am auzit vreodată. Şi mai are şi o faţă de înger.

Simen a aruncat iute o privire către paharul gol din faţa lui Jens.

— Vorbeşte rachiul din tine. Fii încredinţat, amice, că suferi pentru că ai fost respins, nu pentru că o iubeşti cu adevărat.

În timp ce Jens îşi sorbea cafeaua călduţă, se întreba dacă nu cumva Simen avea dreptate. Totuşi, amintirea feţei ei îngereşti şi a vocii de vis încă îl bântuia noaptea. Iar acum, când se zbătea într-un impas atât de mare, îşi dorea din suflet să n-o fi văzut niciodată pe Anna Landvik. Sau s-o fi auzit cântând.

*

— Serata va avea loc pe cincisprezece iunie, data de naştere a lui Herr Grieg, a vestit-o Herr Bayer pe Anna după ce au coborât amândoi în salon, la câteva zile după ultima reprezentaţie cu „Peer Gynt”. Îi voi trimite o invitaţie lui Herr Grieg, ca s-o cunoască pe prima interpretă a lui Solveig, deşi cred că el e încă în străinătate. Mă gândesc la un program variat, cu câteva cântece populare şi, desigur, cu ariile din „Peer Gynt”. Apoi, Aria Violetei din „Traviata”, pe urmă un imn religios – poate *Leid, Milde Ljos.* Vreau ca toţi invitaţii să afle cât de amplu e ambitusul vocii tale.

— Am să pot să mă duc acasă pentru nunta fratelui meu? l-a întrebat Anna, convinsă că, dacă nu respira puţin aer proaspăt de acasă, avea, curând, să se înăbuşe cu totul.

— Desigur, draga mea. Poţi pleca la Heddal îndată după serată şi poţi petrece toată vara acolo. De mâine începem repetiţiile. Mai avem doar o lună ca să te desăvârşim, pe tine şi vocea ta.

În acest scop, Herr Bayer i-a adus mai mulţi profesori cu care să lucreze fiecare parte din repertoriu. Günther a revenit pentru ariile de operă, un maestru corist de la catedrală, care îşi rodea unghiile şi avea o chelie lucioasă – ca să cizeleze imnul religios, şi însuşi Herr Bayer a

petrecut o oră pe zi cu Anna anume pentru exerciţiile de tehnică vocală. După aceea şi-a făcut apariţia o croitoreasă, care i-a luat măsurile şi i-a pregătit o garderobă frumoasă, potrivită pentru o tânără stea în devenire. Însă, după părerea Annei, lucrul cel mai bun a fost faptul că Herr Bayer a început s-o ia cu el la tot felul de concerte şi recitaluri.

Într-o astfel de seară, când o trupă italiană cânta „Bărbierul din Sevilla” de Rossini la Teatrul Christiania, Anna a intrat în salon. Purta una dintre noile şi frumoasele ei rochii de seară, una de mătase albastru-închis.

— Dragă domnişoară, i-a spus Herr Bayer, ridicându-se ca s-o întâmpine şi împreunându-şi, încântat, mâinile, astă-seară eşti strălucitoare. Cât de bine îţi vine culoarea asta! Iar acum dă-mi voie să contribui cu ceva la strălucirea ta.

A venit spre ea cu o cutie de piele în care se aflau un colier şi o pereche de cercei cu safire. Pietrele, tăiate în faţete multiple, aruncau luciri albastre şi erau prinse într-un filigran de aur – fără îndoială, opera unui maestru bijutier. Anna s-a uitat la ele uluită, fără să ştie ce să spună.

— Herr Bayer…

— Bijuteriile au fost ale soţiei mele. Aş vrea să le porţi astă-seară. Pot să-ţi închei colierul?

Anna nu-l putea refuza, dat fiind că Herr Bayer îl scosese deja din cutie. I-a simţit atingerea degetelor pe gât, când el i-a încheiat colierul la

spate.

— Cu toatele îţi vin de minune, a spus el, satisfăcut, stând atât de aproape de ea încât i se simţea mirosul greu de tutun. Iar acum să mergem, să ne vadă toată lumea!

În următoarea lună Anna s-a străduit să-şi vadă de studiile ei muzicale şi să se bucure de spectacolele din Christiania. I-a scris lui Lars cu regularitate şi şi-a rostit cu ardoare rugăciunile în fiecare seară. Totuşi, gândurile la Jens Halvorsen cel Rău – cum îl botezase, sperând să-şi mai potolească inima trădătoare – continuau s-o năpădească. Anna îşi dorea să poată vorbi despre asta cu cineva apropiat. Trebuia să găsească un leac.

„Dragă Doamne”, a oftat într-o seară, după rugăciune, „cred că sunt foarte, foarte bolnavă”.

În timp ce data seratei se apropia cu paşi repezi, Anna a băgat de seamă că Herr Bayer era tot mai agitat.

— Draga mea, i-a spus el atunci când a venit ziua cea mare, am angajat un violonist şi un violoncelist ca să te acompanieze. Cu mine la pian, desigur. Vor veni pentru repetiţii în dimineaţa asta. Pe urmă, după-amiază, te vei odihni ca să fii gata pentru cea mai importantă seară din viaţa ta.

Clopoţelul de la uşă a sunat la 11 fix, iar Anna, care aştepta în salon, a auzit-o pe Froken Olsdatter deschizând uşa şi invitându-i în casă pe

instrumentişti. Fata s-a ridicat ca să-i întâmpine atunci când au intrat, conduşi de Herr Bayer în persoană.

— Dă-mi voie să ţi-i prezint pe Herr Isaksen, violoncelistul, şi pe Herr Halvorsen, violonistul, i-a spus el. Ambii mi-au fost recomandaţi de amicul meu, Herr Hennum.

Anna a ameţit pe loc, căci însuşi Jens Halvorsen cel Rău a străbătut camera şi s-a apropiat ca să o salute.

— Froken Landvik, sunt cu adevărat onorat să iau parte la această serată!

— Mulţumesc, a reuşit ea să-i spună, şi a văzut o scânteie veselă în ochii lui.

Pe când inima i se zbătea mai-mai să-i iasă din piept, îşi spunea că situaţia în care se aflau n-avea nimic hazliu, nici pe departe.

— Aşadar, vom începe cu Verdi, i-a vestit Herr Bayer pe cei doi instrumentişti aşezaţi de-o parte şi de alta a pianului. Anna, eşti atentă?

— Da, Herr Bayer.

— Atunci începem!

Anna şi-a dat seama că n-a cântat deloc bine în timpul repetiţiei şi a simţit cât de supărat a fost Herr Bayer pentru că părea să fi uitat tot ceea ce-o învăţase; a rămas, chiar, fără suflare la sfârşitul vibrato-ului.

Şi asta, din cauza lui Jens Halvorsen cel Rău, s-a gândit ea, furioasă.

— Deocamdată ajunge, domnilor! Să sperăm

că ne vom armoniza mai bine diseară. Trebuie să fiţi punctuali, vă aştept aici la 6 şi jumătate pentru că serata începe la 7.

Jens şi violoncelistul au încuviinţat politicos din cap, apoi au făcut o uşoară plecăciune în faţa Annei. Pe când ieşeau din cameră, ochii căprui ai lui Jens i-au aruncat Annei o privire plină de subînţeles.

— Anna, ce s-a întâmplat? a întrebat-o supărat Herr Bayer. Sigur că nu acompaniamentul te-a făcut să greşeşti. Doar te-ai obişnuit să cânţi cu o întreagă orchestră în timpul reprezentaţiilor cu „Peer Gynt”.

— Iertaţi-mă, Herr Bayer, mă doare puţin capul.

— Cred că te înţeleg, eşti speriată, dragă domnişoară.

Apoi trăsăturile feţei i s-au mai îndulcit. A bătut-o încurajator pe umăr.

— Mănânci ceva uşor la prânz şi te odihneşti. Înainte de reprezentaţie, vom bea împreună un mic pahar de vin, ca să te mai destinzi. Nu mă îndoiesc că seara asta se va sfârşi cu un imens succes, iar de mâine se va vorbi numai despre tine în Christiania.

La 5 după-amiază, Froken Olsdatter a intrat în dormitorul Annei cu o cană de apă şi cu nelipsita miere.

— Draga mea, am umplut cada cu apă caldă. În timp ce faci baie îţi voi pregăti ţinuta pentru

astă-seară. Herr Bayer vrea să porţi rochia albastru-închis şi safirele fostei sale soţii. A fost de părere să-ţi faci o pieptănătură cu părul prins în sus. Te voi ajuta să te îmbraci şi să te coafezi.

— Mulţumesc!

Anna zăcea în cadă cu un prosop de flanel pe faţă, încercând să-şi domolească bătăile inimii, care nu mai conteneau după ce, mai devreme, dăduse nas în nas cu Jens Halvorsen. Doar simpla lui vedere îi făcuse să tremure genunchii, gâtlejul şi inima.

„Doamne, te implor, dă-mi putere şi curaj diseară!”, se ruga ea de zor în timp ce se ştergea cu prosopul. „Şi iartă-mă că-i doresc o criză de bilă, ca să-i fie atât de rău încât să nu mai vină”.

După ce s-a îmbrăcat, iar Froken Olsdatter i-a coafat părul, Anna s-a dus în salon. Acolo fuseseră puse, în şiruri semicirculare, treizeci de scaune aurite, tapiţate cu catifea vişinie, aşezate cu faţa către pianul care trona în bovindou. Jens Halvorsen şi violoncelistul vorbeau cu Herr Bayer, a cărui faţă s-a luminat când a văzut-o.

— Dragă domnişoară, arăţi perfect! i-a spus el, plin de mulţumire, dându-i un pahar cu vin. Să bem pentru succesul acestei seri înainte să înceapă toată vânzoleala!

În timp ce a sorbit puţin din pahar, Anna a simţit ochii lui Jens pironiţi pe decolteul ei; nu ştia dacă privirea lui era atrasă de bijuteriile strălucitoare sau de pielea albă de dedesubt, dar

simţea cum începeau să-i ardă obrajii.

— Pentru tine, Anna! a ridicat Herr Bayer paharul.

— Da, pentru Froken Landvik! a rostit şi Jens.

— Acum vă rog să vă duceţi în bucătărie cu Froken Olsdatter până vă chem.

— Da, Herr Bayer!

— Mult noroc, dragostea mea! i-a şoptit Jens atunci când Anna a trecut pe lângă el şi a ieşit din încăpere.

Fie de la vin, fie de la faptul că Jens Halvorsen cel Rău a acompaniat-o cu atâta măiestrie la vioară, când ultima notă s-a stins în salon chiar şi Annei i-a fost clar că dăduse cea mai bună reprezentaţie cu putinţă.

După o explozie de aplauze, oaspeţii, printre care şi Johan Hennum, s-au îngrămădit în jurul ei, felicitând-o şi spunându-i că se impunea să concerteze în marile săli ale instituţiilor publice din oraş. Herr Bayer stătea lângă ea, învăluind-o într-o privire posesivă, iar Jens îşi plimba neliniştea undeva în fundul salonului. Când Herr Bayer a plecat de lângă ea, Anna l-a văzut pe Jens apropiindu-se.

— Froken Landvik, permite-mi să te felicit pentru reuşita din seara asta!

— Mulţumesc, Herr Halvorsen!

— Anna, te rog, te implor, a adăugat el în şoaptă, sunt torturat de când te-am revăzut. Nu pot să mă mai gândesc la altceva decât la tine, să

te visez… nu vezi că soarta conspiră să ne aducă din nou împreună?

Sunetul numelui ei de botez în gura lui Jens i s-a părut Annei atât de intim, încât *ea* – *n-a* mai putut decât să privească ţintă peste umărul lui, ştiind că, dacă privirile li se întâlneau, era pierdută. Pentru că vorbele lui oglindeau, de fapt, sentimentele ei.

— Te rog, putem să ne întâlnim? Oriunde, oricând…

— Herr Halvorsen, i-a răspuns Anna, plec acasă, la Heddal, în foarte scurt timp, pentru nunta fratelui meu.

— Atunci să ne vedem când vii înapoi în Christiania. Anna, eu… Pe urmă, văzându-l pe Herr Bayer că se apropia, Jens s-a înclinat politicos în faţa ei. Această seară a fost deosebit de plăcută, Froken Landvik!

Când şi-a ridicat ochii spre ea, Anna a zărit în ei o undă de disperare.

— Nu-i aşa că e minunată? l-a întrebat Herr Bayer, bătându-l prieteneşte pe umăr. Acele treceri line în octava medie şi în cea acută, acel vibrato magnific… Cea mai bună reprezentaţie a ei de până acum!

— Într-adevăr, Froken Landvik a cântat superb astă-seară. Iar acum trebuie să-mi iau rămas-bun, a spus Jens, uitându-se spre Herr Bayer.

— A, sigur, sigur! Dragă Anna, scuză-mă, dar trebuie să mă achit faţă de tânărul nostru

violonist.

Când, peste o oră, s-a retras în dormitorul ei, Anna parcă plutea. Poate că de vină era euforia serii, poate – cel de-al doilea pahar de vin, pe care nu trebuia să-l fi acceptat. Totuşi, în timp ce Froken Olsdatter o ajuta să se schimbe, Anna ştia în sufletul ei că totul i se datora lui Jens Halvorsen. O ameţea gândul că el o iubea încă. Şi trebuia să recunoască cinstit că şi ea îi iubea pe el.

Stalsberg Vaningshuset
Tindevegen
30 iunie 1876

Kjcere Anna,

Regret că trebuie să-ţi dau o veste rea. Tatăl meu a murit joia trecută. Mulţumesc lui Dumnezeu, a trecut în linişte la cele veşnice. Şi poate că aşa a fost mai bine pentru el, având în vedere de câtă suferinţă a avut parte în ultima vreme. Înmormântarea va fi avut loc înainte ca tu să primeşti această scrisoare, însă era de datoria mea să-ţi dau această veste.

Tatăl tău vrea să ştii că recolta de ovăz arată bine şi că cele mai negre temeri ale lui nu s-au adeverit. Anna, când vei veni la nunta fratelui tău, noi doi va trebui să ne facem planuri temeinice de viitor. În pofida tristei veşti, eu sunt fericit că voi avea prilejul să te revăd curând.

Până atunci,
Kjælig hilsen[9]*,*
Lars

După ce a citit scrisoarea, Anna s-a lăsat să cadă pe perne, simţind că nu era cu nimic mai bună decât Jens Halvorsen cel Rău. În timpul seratei toate gândurile ei se îndreptaseră numai spre el. Chiar şi atunci când Herr Bayer a informat-o, foarte încântat, că i-a aranjat o serie de recitaluri, ea n-a simţit niciun dram de însufleţire.

Seara trecută Herr Bayer i-a cerut să vină în salon la ora 11. S-a îmbrăcat cu inima grea şi a pornit pe coridorul întunecat. Când a intrat în încăpere, l-a văzut pe mentorul ei nespus de entuziasmat.

— Anna! Vino, am să-ţi dau o veste minunată. De dimineaţă m-am întâlnit cu Johan Hennum şi cu Ludvig Josephson. Herr Hennum mi-a spus că, datorită popularităţii spectacolului cu „Peer Gynt”, intenţionează să-l includă şi în stagiunea de toamnă. Mi-au propus ca tu să interpretezi rolul lui Solveig.

Anna se uita la el cu un amestec de uimire şi disperare.

— Vreţi să spuneţi că voi sta din nou în culise, în timp ce Madame Hansson va pretinde că vocea mea este a ei?

---

9 Cu drag (în limba norvegiană în original)

— Ei, ei, Anna! Chiar crezi că aş putea să mă mai învoiesc la aşa ceva? Nu, dragă domnişoară, ei doresc ca tu să interpretezi rolul pe scenă. Madame Hansson nici nu-i disponibilă acum. Pentru că tu ai devenit cunoscută în cercurile muzicale, ei doresc ca rolul să fie al tău. Ca situaţia să fie şi mai trandafirie, Herr Grieg a anunţat că va veni, în sfârşit, aici, ca să vadă spectacolul. Atât Johan, cât şi Ludvig spun că maniera ta de a cânta nu mai are nevoie de nicio îmbunătăţire. Vor numai să stabilească o audiţie joia asta, ca să-şi dea seama dacă eşti îndeajuns de talentată şi ca actriţă. Îţi aminteşti vreo frază rostită de Solveig?

— Da, Herr Bayer. De multe ori am făcut-o la unison cu Madame Hansson, i-a răspuns Anna, simţind un fior de plăcere pe şira spinării.

Oare era adevărat că voiau ca ea să fie steaua acelei producţii? Şi că Jens Halvorsen cel nu atât de Rău avea să fie în continuare în orchestră…?

— Minunat! Atunci astăzi nu vom mai repeta solfegii, nici noua arie pe care doream s-o înveţi, ci vom citi împreună replicile.

Herr Bayer a ridicat un exemplar al lui „Peer Gynt” de pe birou şi l-a deschis.

— Te rog să iei loc! După cum ştii, e o piesă lungă, dar vom face tot ce-om putea. Eşti gata?

— Da, Herr Bayer! i-a răspuns Anna, străduindu-se să-şi amintească frazele acelea cât mai bine.

— Foarte bine, foarte bine! a exclamat Herr Bayer o oră mai târziu, privind-o plin de admiraţie. Se pare că nu avem numai o mare voce, ci şi talent de actriţă.

I-a luat mâna şi i-a sărutat-o.

— Dragă domnişoară, mărturisesc că reuşeşti să mă uimeşti în continuare.

— Mulţumesc!

— Să nu te temi deloc de audiţie! Poartă-te ca astăzi şi vei primi rolul cum te văd şi cum mă vezi. Iar acum, hai să luăm prânzul împreună!

Joi, la ora două, Anna s-a întâlnit cu Herr Josephson pe scena teatrului. La primele versuri a simţit un tremur uşor în voce, dar, în timp ce a continuat să citească, şi-a recăpătat încrederea în sine. A citit atât pasajul în care Solveig îl vede pentru prima dată pe Peer la o nuntă, cât şi ultima parte, când el revine după călătoriile făcute în jurul lumii, iar Solveig îl iartă.

— Minunat, Froken Landvik! i-a spus Herr Josephson, aprobator, când Anna a ridicat ochii către el. N-am nevoie de mai mult. Trebuie să recunosc că am fost împotriva ideii sugerate de Herr Hennum – ca tu să joci pe scenă –, însă văd că poţi s-o faci cu brio. Vom avea de lucru ca să-ţi amplifici vocea şi să-ţi îmbunătăţeşti jocul scenic, însă acum sunt perfect de acord: vei interpreta rolul lui Solveig în viitoarea stagiune.

— Anna! Ce veste minunată!

Herr Bayer, aşezat în sală, s-a ridicat şi a venit la ei.

— Repetiţiile vor începe în august. Sper că nu plănuieşti să pleci pe undeva? a întrebat-o Herr Josephson.

— Te asigur că Anna va fi aici, a răspuns Herr Bayer în locul ei. Iar acum trebuie să discutăm problema banilor şi să cădem de acord asupra sumei pe care o va primi Froken Landvik pentru rolul principal.

Peste zece minute erau din nou în trăsură, iar Herr Bayer i-a propus să meargă la Grand Hotel, să ia ceaiul ca să sărbătorească această nouă victorie.

— Pe lângă toate celelalte avantaje, mai gândeşte-te şi că însuşi Herr Grieg va veni să te vadă în toamnă. Închipuie-ţi, dragă domnişoară! Dacă îl impresionezi, atunci vei avea şansa să călătoreşti în străinătate pentru recitaluri în alte teatre şi săli de concert…

Însă gândurile Annei se opreau doar la imaginea lui Jens Halvorsen, aflat jos, în fosa orchestrei, privind-o plin de adoraţie în timp ce ea recita pe scenă cuvinte pline de dragoste.

— Am de gând să le scriu iubiţilor tăi părinţi ca să le dau vestea minunată şi să-i rog să te mai lase să stai aici câteva luni, ca să-i vrăjeşti pe locuitorii Christianiei cu interpretarea ta. Te vei

duce acasă în iulie pentru nunta fratelui tău şi te rog să te întorci în august, i-a spus Herr Bayer la cină, în aceeaşi seară. Ca de obicei, plec şi eu din Christiania ca să-mi petrec o parte din vară alături de sora mea şi de biata noastră mamă bolnavă.

— Asta înseamnă că nu voi mai avea timp să mă duc la munte?

Anna ştia că pusese o întrebare nelalocul ei, dar dorea atât de mult să afle dacă Rosa mai era în viaţă.

— Anna, vei avea parte de multe alte veri în care să le cânţi văcuţelor de acasă, dar niciodată – de o asemenea şansă, de cea de a primi rolul principal într-o producţie ca „Peer Gynt”, la Teatrul Christiania. Voi fi şi eu aici, când vei începe repetiţiile.

— Sunt sigură că Froken Olsdatter va avea grijă de mine dacă nu puteţi veni. N-aş vrea să vă stric programul, i-a răspuns Anna, politicos.

— Să nu-ţi treacă prin cap aşa ceva, dragă domnişoară! În aceste zile nevoile tale *sunt* şi ale mele.

Anna s-a simţit uşurată în acea seară, când s-a retras în camera ei. Entuziasmul natural al lui Herr Bayer era o trăsătură pozitivă, dar uneori devenea cumva obositor. Măcar Lars era tăcut, se gândea ea, îngenunchind ca să-şi spună rugăciunile. Ştiind că avea să-l vadă în curând, încerca să-şi amintească cele mai favorabile lucruri despre el.

Deşi în rugăciune îl pomenea pe Lars, toate gândurile îi zburau către Jens Halvorsen.

— Doamne sfinte, te rog să-mi ierţi pornirea inimii, pentru că sunt convinsă că m-am îndrăgostit de cine nu trebuie. Ajută-mă să-l iubesc pe cel menit mie! Şi, de asemenea, a adăugat ea înainte să se ridice, ar fi cu putinţă ca Rosa să mai prindă încă o vară în viaţă?

Capitolul 21

Când, peste o săptămână, Anna a plecat la Heddal, Jens îşi căra valizele prin centrul Christianiei. Se simţea vlăguit după coşmarul pe care-l trăise în ultimele ceasuri.

În sufragerie, la micul dejun din acea dimineaţă, Jens încercase să stea cât mai drept şi cu capul sus, fără să se atingă de bunătăţile de pe masă. Răsuflând adânc, a spus tot ce avea pe suflet.

— *Far,* am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să-ţi împlinesc aşteptările, însă sunt convins că viitorul meu nu are nimic de-a face cu compania. Vreau să devin muzician şi sper că, într-o zi, şi un bun compozitor. Îmi pare rău, dar nu pot să schimb ceea ce sunt!

Jonas a continuat să-şi pună sare pe ochiurile din farfurie, apoi a luat o îmbucătură înainte să-i răspundă.

— Atunci aşa să fie! Ai hotărât. Aşa cum ţi-am

spus, nu mai primeşti un sfanţ şi nu-ţi las nimic moştenire prin testament. Din clipa asta nu mai eşti fiul meu. Pur şi simplu, nu pot să îndur gândul că m-ai trădat şi că renunţi la tot ce ţi s-ar fi cuvenit. Prin urmare, aşa cum am căzut amândoi de acord, când mă întorc diseară de la birou, mă aştept să nu te mai găsesc aici.

Chiar dacă Jens se pregătise pentru acest răspuns, l-a simţit ca pe un lovitură de moarte. S-a uitat, peste masă, la faţa îngrozită a mamei lui.

— Dar, Jonas, *kjære,* peste câteva zile fiul tău împlineşte douăzeci şi unu de ani şi am hotărât să dăm o masă festivă în cinstea lui. N-ai putea să-i mai acorzi un pic de timp, ca să-l sărbătorim împreună cu prietenii?

— Nu cred că avem ceva de sărbătorit, date fiind împrejurările. Iar dacă-ţi închipui că hotărârea ar putea să mi se clatine dacă mai trece un pic de timp, să ştii că te înşeli amarnic, a spus Jonas, împăturindu-şi ziarul ca de obicei. Acum trebuie să plec la muncă. Vă urez amândurora o zi bună!

Partea cea mai rea a fost atunci când, după ce uşa s-a trântit în urma lui Jonas, Margarete a izbucnit în lacrimi. Jens a încercat din toate puterile s-o consoleze.

— Ştiu că i-am înşelat aşteptările lui *Far.* Poate că ar trebui să mă răzgândesc şi…

— Nu, nu… Trebuie să faci ce-ţi place mai mult în viaţă. Mi-aş dori să o fi făcut şi eu, când

eram la vârsta ta. Iartă-mă, Jens, *kjære,* dar poate că eu mi-am făcut o idee greşită. Am crezut că tatăl tău avea să-şi schimbe părerea.

— Ei bine, n-a făcut-o şi, prin urmare, trebuie să mă supun şi să plec de acasă. Iartă-mă, Mor, mă duc să-mi fac bagajele!

— Poate că eu am greşit atunci când te-am încurajat să urmezi calea asta, îşi frângea mâinile Margarete. Ar fi trebuit să ştiu că taică-tău avea să aibă întotdeauna pâinea şi cuţitul.

— Dar, *Mor,* n-a avut câştig de cauză. Fac asta din propria mea voinţă. Şi vreau să-ţi spun cât de recunoscător îţi sunt pentru că mi-ai transmis darul muzicii. Fără el, viitorul meu ar fi cu adevărat groaznic.

Peste o oră, Jens a coborât în holul de la intrare cu două valize pline de lucruri pe care le putea căra cu el.

Auzindu-l, mama lui a ieşit din salon cu faţa scăldată în lacrimi.

— O, fiul meu! plângea, cu capul pe umărul lui. Poate că, în timp, tatălui tău îi va părea rău de ceea ce-a făcut azi şi-ţi va cere să te înapoiezi acasă.

— Ştim amândoi că n-o va face.

— Unde te duci?

— Am prieteni în orchestră şi sunt sigur că voi găsi temporar un acoperiş. Sunt mai îngrijorat în legătură cu tine, *Mor!* Simt că n-ar trebui să te las aici, singură cu el.

— Nu-ţi face griji pentru mine, *kjære.* Promite-mi că-mi vei scrie, să-mi spui unde locuieşti.

— Bineînţeles.

Pe urmă, mama lui i-a pus un pacheţel în mână.

— Am vândut colierul cu diamante şi cerceii primiţi de la tatăl tău atunci când am împlinit patruzeci de ani; am ţinut bijuteriile astea ca rezervă. Uite banii! Am mai pus şi verigheta mamei, pe care să o vinzi, dacă ai nevoie.

— *Mor…*

— Taci, sunt banii mei şi, dacă el mă întreabă de bijuterii, îi voi spune adevărul. Sunt îndeajuns de mulţi ca să-ţi plăteşti studiile şi să stai timp de un an la o pensiune din Leipzig. Jens, jură că nu vei risipi banii aşa cum ai făcut-o în trecut.

— *Mor!* Jens avea vocea sugrumată de emoţie. Îţi promit că n-o să fac asta!

Înainte să se lase copleşit de emoţii, a luat-o în braţe şi a sărutat-o cu drag.

— Sper ca, într-o zi, să mă aflu în sala teatrului din Christiania şi să te văd cum dirijezi muzica compusă de tine, a adăugat ea, cu un zâmbet trist.

— *Mor,* îţi promit asta şi voi face tot ce ţine de mine ca să o împlinesc.

După ce-a rostit aceste cuvinte, a ieşit pe uşă pentru ultima oară, simţindu-se năucit, dar şi bucuros că luase acea hotărâre. În acelaşi timp ştia că, în pofida asigurărilor date mamei sale, nu-

şi făcuse niciun plan cu privire la un loc unde să se ducă în cazul în care s-ar fi întâmplat *tot ce era mai rău.* Ei bine, *se* întâmplase. Jens s-a dus direct la cafenea, sperând să găsească un coleg de orchestră care să-l adăpostească măcar pentru o noapte. A dat de Simen, care i-a dat pe loc adresa lui, spunându-i că aveau să se vadă acolo mai târziu.

După câteva beri pe care le-a băut ca să mai uite de abisul care i se căsca sub picioare în urma hotărârii pe care o luase, Jens s-a îndreptat spre o parte a oraşului pe unde nu călcase niciodată. Se simţea nelalocul lui din cauza hainelor elegante pe care le purta. Îl dureau braţele din pricina celor două valize grele, şi mergea cât putea de repede ca să scape de privirile curioase ale trecătorilor.

Nu mai fusese niciodată dincolo de centrul oraşului şi, spre deosebire de acesta, casele de aici, din lemn, nu fuseseră cruţate de intemperii. Clădirile arătau tot mai rău pe măsură ce înainta. În cele din urmă, s-a oprit în faţa unei case vechi, făcute din buşteni, şi s-a uitat din nou pe adresa dată de Simen. A ciocănit la uşă; dinăuntru s-a auzit un geamăt, apoi cineva a scuipat. Uşa s-a deschis, iar Jens a dat cu ochii de colegul lui, pe jumătate beat, aşa cum era de obicei. Acesta i-a zâmbit.

— Haide, intră, băiete, şi fii bine-venit în vizuina mea! Nu-i cine ştie ce, dar e o locuinţă.

Când a intrat, l-a izbit un miros de mâncare

veche, precum şi duhoarea tutunului de pipă pe care-l folosea Simen. Jens a văzut uimit că spaţiul era ocupat de tot soiul de instrumente muzicale. Doi contrabaşi, o violă, un pian, nenumărate viori…

— Simen, îţi mulţumesc mult! Îţi sunt deosebit de recunoscător că m-ai primit.

Simen i-a făcut semn să tacă.

— Te rog să nu-mi mulţumeşti. Orice tânăr care renunţă la tot ce are din cauza pasiunii pentru muzică merită o mână de ajutor. Sunt mândru de tine, Jens! Iar acum hai pe scări în sus, ca să-ţi găseşti culcuşul.

— Ce mai colecţie ai aici! i-a spus Jens, admirativ, încercând să-şi croiască drum printre instrumente şi, apoi, urcând o scară îngustă de lemn.

— Pur şi simplu nu mă pot abţine să le cumpăr. Unul dintre contrabaşi are aproape o sută de ani, i-a spus Simen, în timp ce treptele scârţâiau amarnic sub greutatea lor.

Au dat de o cameră în care se aflau câteva scaune vechi, o masă plină de praf şi urmele cinelor luate în ultimele zile.

— Pe undeva, pe aici, se află o saltea. Poţi să dormi pe ea. Sigur că nu seamănă cu ce ai avut acasă, dar e mai mult decât nimic. Acum, amice, hai să dăm pe gât un rachiu ca să sărbătorim proclamarea independenţei tale.

Simen a adus o sticlă şi un pahar nespălat.

Mirosindu-l, a aruncat pe podea cele câteva picături rămase înăuntru.

— Mulţumesc!

Jens a luat paharul murdar. Dacă aşa arăta noua lui viaţă, trebuia să ia toate lucrurile ca atare. În seara aceea s-a îmbătat rău de tot. Când s-a trezit, se simţea groaznic de rău şi-l dureau toate oasele din cauza saltelei tari ca piatra. Îşi dădea perfect de bine seama că n-avea să mai apară nicio Dora cu o cafea care să-l pună pe picioare. Amintindu-şi îngrozit de pachetul cu bani dat de mama lui, Jens şi-a pipăit repede buzunarul jachetei. Era acolo şi, când l-a deschis, a văzut că într-adevăr banii erau de ajuns pentru studii, masă şi casă timp de un an la Leipzig. Sau poate pentru un pat confortabil de hotel în nopţile următoare…

Nu, şi-a spus Jens, pe loc. Îi promisese mamei lui că n-avea s-o dezamăgească cheltuind banii aiurea.

Anna s-a urcat în trenul în care urma să facă prima parte a călătoriei spre casă. Se făcuse întuneric când a sosit în Gara Drammen şi, după ce a coborât din vagon, l-a văzut pe tatăl ei aşteptând-o pe peron.

— *Far!* O, *Far*! Sunt atât de fericită să te văd! a strigat fata, alergând spre el.

Spre mirarea lui Anders, ea l-a luat în braţe, arătându-şi emoţia într-un fel în care n-o mai făcuse niciodată atunci când se aflau alţi oameni

de faţă.

— Anna, Anna! Sunt sigur că eşti obosită. Vino, hai să mergem la pensiune! În noaptea asta te poţi odihni, iar mâine ne continuăm călătoria spre Heddal.

A doua zi de dimineaţă, simţindu-se bine după un somn sănătos, Anna s-a urcat în şaretă, iar Anders a îndemnat calul să pornească la drum.

— La lumina zilei mi se pare că arăţi altfel. Te-ai împlinit şi eşti cu adevărat frumoasă.

— Ei, *Far*, nu te cred.

— Toată lumea de-abia aşteaptă să te vadă. Mama ta a pregătit o cină de sărbătoare în cinstea ta, şi va veni şi Lars. Am primit scrisoarea lui Herr Bayer în care ne-a povestit ce succes ai avut la Teatrul Christiania. Ne-a mai spus că vei primi rolul principal.

— Da, aşa e. Dar, *Far*, eşti de acord să mai stau în Christiania?

— Cred că n-ar fi cinstit din partea noastră să-l refuzăm pe Herr Bayer după tot ce a făcut pentru tine, i-a răspuns Anders cu sinceritate. Ne-a mai spus că vei ajunge celebră şi că se vorbeşte în tot oraşul despre vocea ta. Suntem foarte mândri de tine.

— Cred că Herr Bayer umflă un pic lucrurile, *Far,* i-a răspuns Anna, înroşindu-se la faţă.

— Nu cred. Sigur că va trebui să vorbeşti şi cu Lars. E nefericit că se amână din nou nunta voastră, dar sper că ţine suficient de mult la tine

ca să înţeleagă.

Auzind de Lars, Anna a simţit un junghi în inimă. Dar hotărâtă să nu lase acel gând să-i strice prima zi acasă, a făcut o sforţare să-l dea uitării.

În timp ce ieşeau din Drammen, ziua devenea tot mai luminoasă, iar Anna a închis puţin ochii, ascultând încântată tropotul calului şi păsărelele care cântau în pomi. Respira aerul proaspăt ca un animal care, după ce fusese ţinut în cuşcă, era eliberat şi îi trecea prin cap să nu se mai întoarcă niciodată în oraş.

Anders i-a mai spus că Rosa reuşise să mai treacă o iarnă, întărindu-i Annei credinţa că rugăciunile ei fuseseră ascultate. Pe urmă, tatăl ei i-a descris planurile pentru nunta lui Knut, precum şi frământarea ce-o cuprinsese pe mama ei, care cocea şi gătea de zor în acele zile.

— Sigrid e o fată drăguţă şi cred că va fi o soţie bună pentru Knut, a adăugat Anders. Mai bine de-atât: mama ta o place şi ea, ceea ce e mare lucru dat fiind că ei vor locui sub acelaşi acoperiş cu noi. Când te vei mărita cu Lars, voi veţi locui la ferma lui şi cred că, anul viitor, va trebui să ridicăm o casă nouă acolo.

Când au sosit la fermă, după-amiaza târziu, toată lumea a ieşit pe dată afară ca s-o întâmpine. Chiar şi pisica bătrână, Gerdy, a ţâşnit din casă, deşi numai în trei picioare, iar căţeaua Viva a urmat-o, sărind, plină de bucurie, pe Anna.

Mama ei a strâns-o tare la piept.

— Toată ziua am aşteptat clipa asta. Cum ai călătorit? Doamne sfinte, mi se pare că ai slăbit! Şi părul ţi-a crescut prea lung, cred că trebuie puţin tăiat…

Anna o asculta pe mama ei care vorbea neîncetat în timp ce se îndreptau către casă. Mirosurile bine-cunoscute de fum de la focul cu lemne, de pudră de talc, folosită de mama ei, şi de câine ud o asaltau din toate părţile.

— Du-i Annei valiza în camera ei! i-a spus Berit lui Knut, punând ceainicul pe sobă ca să facă o cafea. Sper să nu te superi, Anna, dar te-am mutat în camera lui Knut. Era prea mică pentru patul dublu pe care Knut şi Sigrid îl vor împărţi după nuntă. Tatăl tău a scos băncile, iar acum camera arată încăpătoare cu patul pentru o singură persoană. Mâine o vei cunoaşte pe viitoarea ta cumnată, când va veni la cină. O, Anna, sunt sigură că îţi va plăcea mult! E atât de cumsecade şi brodează atât de bine. Ştie şi să gătească, ceea ce îmi va fi de mare ajutor, pentru că reumatismul m-a chinuit rău în iarna asta.

În următoarea oră, mama ei nu s-a mai oprit din laude la adresa lui Sigrid. Anna a încercat să nu se supere că, pentru a-i face loc în casa lor acelei fete socotite a fi un model de perfecţiune gospodărească, ai ei o scoseseră pe ea din propria-i cameră fără prea multe fasoane. După ce şi-a băut cafeaua, Anna s-a dus să-şi despacheteze hainele.

Când a intrat, a văzut că toate lucrurile ei fuseseră puse claie peste grămadă în nişte coşuri pe care maică-sa le folosea de obicei ca să-şi ducă puii la piaţă. Aşezată pe salteaua tare a lui frate-său, se întreba ce se întâmplase cu vechiul ei pat, deşi mai mult ca sigur că tatăl ei îl făcuse surcele pentru sobă. Simţindu-se foarte dezamăgită, Anna a început să-şi scoată hainele din valiză.

A mai despachetat şi o faţă de pernă, la care lucrase vreme de multe ceasuri încercând să o brodeze cât mai frumos, după ce auzise de logodna lui Knut. Seară de seară, îşi înţepase degetele, tot cosând şi desfăcând, furioasă că era atât de neîndemânatică. A aşezat-o pe pat, uitându-se la franjurile de pe marginea broderiei sparte. Chiar dacă perna ei avea să ajungă în coşul câinelui, aruncată de viitoarea ei cumnată, Anna ştia măcar că fiecare împunsătură de ac fusese făcută cu toată dragostea.

Cu capul sus, a intrat din nou în bucătărie, pentru cina care avea să se dea în cinstea ei.

Tocmai când o ajuta pe Berit să aşeze farfuriile, a apărut şi Lars. Cu un castron mare cu cartofi în braţe, Anna l-a văzut intrând în bucătărie şi salutându-i pe Knut şi pe părinţii ei. Pe loc, şi foarte supărător pentru ea, Anna nu s-a putut împiedica să facă o comparaţie între el şi Jens Halvorsen cel Rău. Ca înfăţişare erau cum nu se poate mai diferiţi. Jens atrăgea numaidecât atenţia, în timp ce Lars parcă făcea tot ce-i stătea

în puteri ca să treacă nebăgat în seamă.

— Doamne, Anna, pune odată castronul jos şi salută-l pe Lars! a certat-o mama ei.

Anna a făcut cum i se spusese şi şi-a şters mâinile pe şorţ, apoi s-a apropiat de el.

— Bine ai venit, Anna! i-a spus el, încet. Ce mai faci?

— Sunt bine, mulţumesc!

— Ai călătorit bine?

— Da, mulţumesc!

Anna simţea cum el devenea tot mai stânjenit, cu ochii aţintiţi asupra ei, fără să ştie ce să-i mai spună.

— Arăţi… sănătoasă! a reuşit să îngaime, într-un sfârşit.

— Chiar aşa? s-a băgat Berit în vorbă. Cred că e mult prea slabă. Mai mult ca sigur că a slăbit din cauza peştelui care se mănâncă la oraş.

— Anna a arătat mereu delicată – aşa a vrut-o Dumnezeu, i-a zâmbit Lars.

— Îmi pare rău că a murit tatăl tău!

— Îţi mulţumesc pentru vorbele tale bune.

— Berit, ne aşezăm? Am făcut o călătorie lungă şi mi-e o foame de lup, l-au auzit pe Anders spunând.

În timp ce mâncau, Anna răspundea nenumăratelor întrebări despre viaţa ei la Christiania. Pe urmă, conversaţia a trecut la nunta lui Knut şi la pregătirile pentru aceasta.

— Cred că te simţi sfârşită după un drum atât

de lung, i-a spus Lars.

— Da, sunt obosită.

— Atunci, du-te la culcare! a sfătuit-o Berit. Avem atâtea de făcut în zilele următoare încât nu prea vei mai avea timp de dormit.

Anna s-a ridicat.

— Atunci vă urez tuturor noapte bună!

Ochii lui Lars au rămas pironiţi asupra ei, în timp ce Anna străbătea bucătăria mergând spre uşă. După ce s-a dezbrăcat pe jumătate, şi-a amintit dintr-odată că, în casa de la fermă, nu aveau baie. Aşa că s-a îmbrăcat la loc şi a ieşit afară, în curte. Mai târziu, după ce s-a lungit în pat, Anna a încercat din greu să se odihnească. Perna umplută cu păr de cal era tare ca o stâncă pe lângă cele cu puf de gâscă din gospodăria lui Herr Bayer. Anna aproape cădea din pat de îngust ce era, iar salteaua părea făcută numai din cocoloaşe. Fata s-a gândit că se obişnuise să i se pară firesc traiul plin de înlesniri pe care-l dusese la Christiania. În plus, nu avea niciun fel de îndatoriri gospodăreşti, iar o persoană era zi şi noapte la dispoziţia ei, ca să o servească.

Anna, s-a certat singură, *cred că eşti prea răsfăţată.* Şi, cu acel gând în minte, a adormit pe dată.

Săptămâna de dinaintea nunţii a trecut într-un valvârtej de gătit, făcut curat, adus şi cărat. Toţi cei din casă dădeau zor cu ultimele pregătiri.

În ciuda faptului că, de la început, îi displăcuse cumnata ei din cauză că era atât de perfectă în toate, Anna a descoperit că, la urma urmelor, maică-sa nu minţise atunci când o descrisese pe Sigrid. Cu siguranţă că nu era o frumuseţe, însă avea o fire liniştită, în stare să ţină piept izbucnirilor isterice ale lui Berit, care se înmulţeau pe măsură ce marea zi se apropia tot mai mult. În ceea ce o privea, Sigrid se ploconea în faţa Annei pentru că ducea o viaţă pe picior mare în Christiania, şi se purta nespus de respectuos cu ea, dându-i dreptate în toate cele.

Fratele mai mare al Annei, Nils, a sosit cu o zi înainte de nuntă, însoţit de soţie şi de cei doi copii ai lor. Anna nu-i mai văzuse de mai bine de un an şi a fost încântată să-şi întâmpine nepoţii.

Un singur nor îi întuneca veselia prilejuită de faptul că avea toată familia adunată în jurul ei, şi anume că toţi se aşteptau ca, la încheierea stagiunii, să se mute în casa dărăpănată din Trulssen după nunta cu Lars. Şi că avea să împartă cu el nu numai o casă veche, ci şi un *pat.*

Însăşi ideea asta o făcea pe Anna să se simtă rău şi să nu mai doarmă bine noaptea.

În dimineaţa căsătoriei, Anna a ajutat-o pe Sigrid să-şi pună rochia de mireasă. O fustă vişinie şi o bluză albă, cu un pieptar negru, decorat cu bucăţi grele de metal auriu. Studia, curioasă, broderia superbă de pe şorţul plisat, prins în faţă peste fustă.

— Trandafirii arată nemaipomenit. Eu una n-aş putea să fac vreodată aşa ceva. Sigrid, cât eşti de îndemânatecă!

— Asta pentru că tu eşti foarte ocupată în acel mare oraş. Mi-a luat luni bune de iarnă ca să-mi cos trusoul, i-a răspuns Sigrid. Şi, în afară de asta, eu nu pot să cânt aşa cum o faci tu. Sper că vei cânta diseară la petrecere.

— Dacă aşa vrei tu, da. Şi poate că ar fi bine ca ăsta să fie cadoul meu de nuntă pentru tine şi Knut. Pe cel pe care voiam să ţi-l dau nu-l socotesc demn de tine. Ţi-am brodat ceva, dar arată jalnic.

— Soră, nu contează, ştiu că ai făcut-o cu tot dragul şi asta are cea mai mare însemnătate. Iar acum dă-mi, te rog, parura şi ajută-mă s-o prind în păr.

Anna a scos din cutie parura grea de metal aurit. Păstrată în biserică, timp de peste optzeci de ani, toate miresele din sat o purtau la nunta lor. A aşezat-o pe părul blond al lui Sigrid.

— Ia te uită, acum chiar arăţi ca o mireasă! a strigat ea, încântată, în timp ce Sigrid se privea cu luare-aminte în oglindă.

De după uşă s-a ivit deodată capul lui Berit.

— *Kjcere,* timpul trece! Pot să-ţi spun cât de frumoasă eşti?

Sigrid i-a luat mâna Annei într-a ei.

— Mulţumesc pentru ajutor, soră! Îţi vine şi ţie rândul, când te măriţi cu Lars.

Pe când o urma pe Sigrid, urcându-se

amândouă în şareta împodobită cu flori de câmp, Anna simţea că o trecea un fior rece pe spate doar la gândul nunţii cu Lars.

La biserică, l-a privit gânditoare pe fratele ei stând alături de Sigrid în faţa altarului şi a pastorului Erslev. I se părea ciudat că Knut devenea cap de familie şi, în curând, putea să aibă proprii săi copii cu păr roşcat. I-a aruncat o privire lui Lars, care asculta slujba atent şi, măcar de data asta, nu se uita la ea.

După ceremonie, peste o sută de oameni au urmat şareta mirelui şi a miresei, îndreptându-se spre ferma Landvik. De mai multe săptămâni Berit se ruga cu ardoare ca cerul să fie senin, căci nu avea loc în casă pentru toţi nuntaşii. Rugăciunile ei au fost ascultate, iar mesele de lemn, aşezate pe pajiştea din jur, au fost curând acoperite cu tot felul de vase încărcate cu mâncare, o mare parte – adusă chiar de oaspeţi. Feluri din carne sărată şi condimentată de porc, friptură fragedă de vită perpelită la proţap şi, desigur, hering. Toate – udate cu bere de casă şi rachiu din belşug.

Mai târziu, când s-a lăsat amurgul, au fost aprinse felinare agăţate de parii de lemn care împrejmuiau ringul improvizat, iar dansul a început. Muzicanţii s-au apucat să cânte o melodie veselă, *Hallingkast,* şi toată lumea s-a înveselit şi s-a prins într-o horă. O femeie a pătruns în mijlocul ei şi, ridicându-şi pălăria în sus, pe un băţ, a început să-i provoace pe bărbaţi să vină s-o

dea jos. Fraţii Annei, după ce s-au înghiontit unul pe celălalt, au sărit iute în cerc, ţopăind în jurul fetei, îmboldiţi de chiotele vesele ale sătenilor.

Anna, care nu se mai oprea din râs, a întors dintr-odată capul şi l-a văzut pe Lars stând singur, morocănos, la masă.

— Anna, te ţii de promisiune şi ne cânţi? a întrebat-o Sigrid, apărând pe neaşteptate lângă ea.

— Da, i s-a alăturat şi Knut, gâfâind după dans, trebuie s-o faci!

— Cântecul lui Solveig, a strigat cineva din mulţime.

Toţi au aprobat pe dată, murmurând. Anna s-a dus în mijlocul ringului de dans, a ridicat capul şi a început să cânte. În tot acest timp, gândurile ei erau îndreptate spre Christiania, spre tânărul instrumentist atât de vrăjit de vocea ei încât o urmărea tot timpul din fosa orchestrei…

Şi ne vom întâlni din nou, iubito, şi nu ne vom mai despărţi. Şi nu ne vom mai despărţi…

Când a terminat, avea lacrimi în ochi. Se aşternuse tăcerea, pe urmă cineva a început să aplaude şi toţi au făcut la fel, cerându-i să continue.

— Mai cântă ceva, Anna!

— Da, un cântec de-al nostru!

Următoarea jumătate de oră, acompaniată de tatăl ei la vioară, n-a mai avut timp de alte gânduri, trecând printr-un repertoriu variat de

cântece populare pe care cu toţii le ştiau foarte bine. Apoi a venit momentul în care mirele şi mireasa şi-au luat rămas-bun de la nuntaşi. Petrecuţi de urări şi de fluierături vesele, Knut şi Sigrid au dispărut în casă, iar petrecăreţii au început, şi ei, să se împrăştie.

În timp ce Anna ajuta la strânsul meselor, se simţea sleită de puteri şi neliniştită. Se mişca ca un automat, aruncând vasele murdare într-un butoi plin cu apă, pregătit în acest scop.

— Anna, arăţi obosită!

A simţit cum o mână i se lasă uşor pe umăr. Când a întors capul, l-a văzut pe Lars în spatele ei.

— Sunt bine! i-a răspuns, cu un zâmbet slab.

— Ţi-a plăcut nunta?

— Da, totul a fost frumos. Sigrid şi Knut vor fi foarte fericiţi împreună.

S-a întors la treabă, iar mâna lui s-a retras de pe umărul ei. Cu colţul ochiului îl vedea pe Lars stând cu capul plecat şi cu mâinile în buzunare.

— Anna, ţi-am dus dorul! i-a spus, atât de încet încât de-abia l-a auzit. Dar tu… ţi-a fost şi ţie dor de mine?

Anna a simţit c-a îngheţa şi a scăpat din mâini farfuria plină de clăbuc.

— Sigur că da, v-am dus dorul tuturor, dar am fost foarte ocupată tot timpul cât am stat acolo.

— Alături de noii tăi prieteni, cred, i-a trântit-o el.

— Da, prieteni ca Froken Olsdatter şi copiii de

la teatru, i-a răspuns ea grăbită, continuând să cureţe o farfurie şi dorindu-şi să fi fost cât mai departe de el.

Lars a şovăit câteva clipe şi, pe urmă, s-a uitat la ea.

— A fost o zi foarte lungă pentru toţi, i-a spus, în final. Trebuie să-mi iau rămas bun… Dar mai înainte, Anna, aş vrea să-ţi pun o întrebare, pentru că ştiu că mâine pleci din nou la Christiania. Şi doresc să-mi răspunzi cât se poate de sincer. De dragul nostru, al amândurora.

Gravitatea pe care o simţea în vocea lui i-a dat Annei o crampă la stomac.

— Sigur, Lars!

— Tu… mai vrei să te măriţi cu mine? Dat fiind că viaţa ţi s-a schimbat mult, şi ţi se va schimba în continuare, îţi jur că te voi înţelege pe deplin dacă nu mai vrei.

— Eu… Anna şi-a plecat capul deasupra vaselor, strângându-şi pleoapele; în acea clipă, ar fi vrut să dispară cu totul. Cred că da.

— Şi, totuşi, eu cred că nu mai vrei. Anna, te rog, e mai bine pentru amândoi să ştim cum stăm. Pot să te mai aştept doar dacă am o speranţă. Simt că, de la bun început, nu te-ai bucurat deloc că te-am cerut în căsătorie.

— Dar cum rămâne cu *Mor* şi cu *Far,* şi cu pământul pe care li l-ai vândut?

Lars a oftat, obidit.

— Anna, mi-ai dat răspunsul de care aveam

nevoie. Acum plec, dar îţi voi scrie, să-ţi spun cum avem să facem. Nu trebuie să le mărturiseşti nimic părinţilor tăi. Voi avea eu grijă de tot. I-a scos o mână din apă şi i-a luat-o într-a lui, a ridicat-o la buze şi i-a sărutat-o. La revedere, Anna, şi Domnul să te aibă în pază!

Îl urmărea cu privirea cum se îndepărta prin întuneric, ştiind că logodna ei cu Lars Trulssen se încheiase înainte chiar să înceapă.

ALLY
AUGUST 2007
CÂNTECUL LUI SOLVE

Capitolul 22

Era trecut de prânz când am ridicat ochii de pe laptop, iar tapetul cu dungi de pe zidul din faţa mea parcă dansa, apoi, treptat, a început să se stabilizeze. Chiar dacă n-aveam habar ce rol aş fi putut să am eu într-o poveste petrecută în urmă cu aproape o sută treizeci de ani, ceea ce citisem până acum mă fascina. La Conservatorul din Geneva învăţasem despre viaţa multor compozitori şi le studiasem operele, dar această carte făcea ca perioada respectivă să prindă o nouă viaţă. Şi mă mai fascina faptul că Jens Halvorsen fusese interpretul la flaut al primelor note, devenite iconice, la premiera uneia dintre piesele mele muzicale favorite.

Mă întrebam dacă, nu cumva, Pa urmărise, cu scrisoarea lui, să mă încurajeze să-mi reiau cariera muzicală. De parcă ar fi ştiut că urma să am nevoie…

Şi, da, mă simţisem mai bine cântând la flaut cu ocazia serviciului divin ţinut în amintirea lui Theo. Chiar dacă repetasem numai câteva ore, un interludiu scurt, dar în timpul căruia fusesem cu gândul numai la el. De atunci am avut mereu flautul la mine, şi-mi făcea mare plăcere să cânt. Sau, mai bine zis, să mai uit de durere în felul

ăsta.

Întrebarea era dacă a existat o legătură mai strânsă între Anna şi Jens, şi, în cele din urmă, o legătură de sânge între ea, el şi mine. Întinsă, precum fir fragil de mătase, de-a lungul a o sută treizeci de ani…

S-ar putea ca Pa Salt să-i fi cunoscut în tinereţe pe Jens sau pe Anna? m-am întrebat. Fiindcă Pa murise la optzeci de ani, presupuneam că exista o astfel de posibilitate, sigur – având în vedere şi datele deceselor celor doi. Din păcate, în prezent nu le ştiam.

Meditaţia mi-a fost întreruptă de ţârâitul ascuţit al telefonului fix. Ştiind că vechiul robot telefonic al Celiei nu funcţiona, şi văzând că telefonul nu se mai oprea din sunat, am fugit pe scări în jos, până în hol, ca să răspund.

— Alo!

— Hm, Celia e, cumva, acasă?

— Nu, acum nu e, am răspuns, recunoscând vocea de bărbat cu accent american. Ally la telefon! Vrei să laşi un mesaj?

— Bună, Ally! Sunt Peter, tatăl lui Theo. Ce mai faci?

— Sunt bine, i-am răspuns, automat. Celia ajunge acasă cam pe la ora cinei.

— Din nefericire, prea târziu pentru mine. Am sunat-o să-i spun că am un zbor diseară, spre State. Am considerat că trebuie să vorbesc cu ea înainte să plec.

— Peter, îi voi spune că ai sunat-o.

— Mulţumesc! După care a făcut o pauză. Ally, ai vreo treabă presantă pe moment?

— Nu, deloc.

— Atunci am putea să ne vedem înainte să plec la aeroport? Cum ar fi la Dorchester; te invit să luăm ceaiul împreună. Hotelul se află la numai cincisprezece minute distanţă cu taxiul faţă de casa Celiei.

— Eu…

— Te rog…

— OK! am acceptat, rezervată.

— Atunci, la ora trei, în salonul Promenada? Plec spre Heathrow la 4.

— Aşa rămâne, Peter! i-am răspuns, după care am lăsat receptorul jos.

Mă întrebam cu ce mă puteam îmbrăca astfel încât să fiu prezentabilă la întâlnire.

Când, peste o oră, am intrat în Dorchester, m-am simţit ciudat de vinovată, de parcă o trădam pe Celia. Dar Pa Salt mă învăţase să nu judec pe nimeni numai din auzite. Iar Peter era tatăl lui Theo, aşa că trebuia să-i acord o şansă.

— Bună ziua, domnişoară! m-a salutat el, făcându-mi semn de la masa aşezată printre coloanele de marmură, în elegantul salon aflat în prelungirea holului central.

S-a ridicat ca să mă întâmpine şi mi-a strâns mâna puternic şi cu multă căldură.

— Ia loc, te rog! N-am ştiut ce vei dori să

comanzi, dar, pentru că n-avem prea mult timp, am cerut câte ceva din tot ce au.

Mi-a făcut semn spre masa joasă, plină cu platouri din porţelan pe care se aflau sandvişuri minuscule şi un suport cu trei nivele plin cu cele mai delicate pateuri şi cornuri franţuzeşti, însoţite de mici boluri pline cu gem şi smântână groasă.

— Sigur că ne-au adus şi tone de ceai. Uau, cât de mult iubesc englezii ceaiul!

— Mulţumesc!

Când m-am aşezat pe bancheta din faţa lui, nu mă simţeam deloc flămândă. Imediat, a apărut un chelner cu mănuşi impecabil de albe, care mi-a turnat o ceaşcă de ceai. Între timp, am avut ocazia să-l studiez puţin pe tatăl lui Theo. Ochi negri, palid la faţă, dar fără ridurile vârstei – probabil că avea cam şaizeci de ani – şi un corp musculos sub sacoul scump, bleumarin. Îşi vopsea părul, care avea o culoare ciudată, de un şaten mat. Tocmai decisesem că Theo nu semăna deloc cu tatăl lui, când acesta a zâmbit, iar gura lui a format un arc atât de bine cunoscut încât mi s-a tăiat răsuflarea.

— Deci, Ally, cum te simţi? m-a întrebat el, după ce chelnerul s-a îndepărtat. Faci faţă?

— Presupun că am momente bune şi altele rele. Dar dumneata?

— Ally, dacă vrei să ştii adevărul, nu mă simt bine deloc. A fost o lovitură care m-a pus la pământ. Mi-l reamintesc pe Theo fără încetare – ca bebeluş, apoi – ca puşti, un puşti tare drăgălaş.

Nu e în firea lucrurilor ca un copil să moară înaintea părinţilor.

— Aşa-i.

Eram curioasă să aflu mai multe despre omul ăsta căruia Celia şi Theo îi făcuseră descrieri atât de negative. Vedeam cât era de îndurerat, în spatele faţadei. Durerea lui parcă era o prezenţă palpabilă.

— Dar Celia? m-a întrebat el.

— La fel ca noi toţi – cu mare greutate. S-a purtat extrem de frumos cu mine.

— Poate că a ajutat-o să aibă pe cineva de care să aibă grijă. Mi-aş dori să fiu în locul ei.

— Trebuie să-ţi spun, am continuat, după ce am luat un sandviş cu somon şi am ciugulit din el, că Celia te-ar fi invitat să vii să stai cu noi pe banca din faţă, în biserică, dacă ar fi ştiut că erai acolo.

— Da? Faţa lui Peter a părut să se lumineze puţin. Ally, mă bucur să aud asta. Poate că ar fi trebuit să-i spun că vin, dar, ştiind cât era de îndurerată, n-am vrut să o supăr şi mai tare. Probabil că ţi-ai dat seama că nu-s pe lista ei cu invitaţi de Crăciun.

— Poate că-i este greu să te ierte pentru… ştii… ce i-ai făcut.

— Domnişoară, să ştii că mereu există şi reversul medaliei, dar nu e cazul să-l pomenesc acum. Pe de altă parte, sunt gata să-mi asum o parte cât mai mare din vină. Te rog, să rămână

între noi, dar încă o iubesc pe Celia, mi-a spus Peter, oftând. O iubesc atât de mult încât mă doare fizic. Ştiu că am dezamăgit-o, dar ne-am căsătorit pe când eram foarte tineri şi, retrospectiv privind, ar fi trebuit să-mi fac puţin de cap înainte, şi nu pe urmă, în timpul căsătoriei. Celia… ei bine! a ridicat Peter din umeri, a fost o adevărată doamnă, dacă înţelegi ce spun. La capitolul ăsta am fost mereu diametral opuşi. Oricum, cu siguranţă că mi-am învăţat lecţia.

— Da, i-am răspuns, nedorind să continuăm subiectul. De fapt, cred că şi ea continuă să te iubească.

— Sigur? Peter şi-a ridicat, suspicios, o sprânceană. Nu mă aşteptam la aşa ceva.

— Nu, probabil că nu, dar se vede în ochii ei, atunci când vorbeşte despre tine, chiar dacă te critică. Fiul vostru mi-a spus odată că există o linie foarte subţire între dragoste şi ură.

— E firesc să fi înţeles asta, pentru că Theo a fost întotdeauna perspicace şi înzestrat cu o inteligenţă emoţională deosebită. Aş vrea să fi avut şi eu măcar jumătate din înţelegerea lui faţă de natura umană, a continuat Peter, oftând. Cu siguranţă, trăsătura asta n-a moştenit-o de la mine.

Îmi dădeam seama că discuţia alunecase pe o pantă prea abruptă, dar, cum eram cufundaţi în ea până-n gât, am decis să mă las purtată de val.

— Ştii, cred că lui Theo i-ar fi plăcut ca tu şi

Celia să vă întâlniţi şi să vă împăcaţi cu trecutul. Poate că ăsta ar fi singurul lucru bun ivit în urma unei asemenea tragedii.

Peter mă privea fix, în timp ce-mi sorbeam ceaiul.

— Cred că înţeleg perfect de ce fiul meu te-a iubit atât de mult. Ally, eşti atât de deosebită! Totuşi, indiferent de bunele tale intenţii, nu cred în miracole.

— Eu da, categoric da, am repetat. Chiar dacă am fost împreună cu Theo numai câteva săptămâni, asta mi-a schimbat complet viaţa. E un miracol că ne-am cunoscut şi că ne-am potrivit atât de bine şi, în pofida durerii de nesuportat, eu una simt că am devenit un om mai bun.

A fost rândul meu să lăcrimez şi Peter mi-a întins, plin de prietenie, o mână peste masă.

— Ally, te admir foarte mult. Fie şi numai pentru faptul că încerci să găseşti partea pozitivă a ceva negativ. Aşa am fost şi eu cu mult timp în urmă.

— Crezi că ai mai putea fi aşa din nou?

— Nu cred. În timpul divorţului am pierdut şi ultima fărâmă din acel soi de optimism. Ei, iar acum – vorbeşte-mi, dacă vrei, despre planurile tale de viitor. Fiul meu ţi-a lăsat ceva?

— Da. De fapt, şi-a schimbat testamentul chiar înainte de cursă. Mi-a lăsat iahtul Sunseeker şi un soi de hambar vechi pe Anafi, aproape de frumoasa ta casă. Sinceră să fiu, chiar dacă l-am

iubit ca o nebună pe Theo, nu mă prea văd ducându-mă acolo ca să mă lupt cu autorităţile greceşti şi să construiesc casa visurilor lui.

— Ţi-a lăsat nebunia aia de adăpost pentru capre? a râs Peter. Vreau să ştii că m-am oferit de multe ori să-i cumpăr o casă lui Theo, dar m-a refuzat de fiecare dată.

— Din mândrie, i-am răspuns, dând din umeri.

— Sau prostie, a ripostat Peter. Fiul meu a fost un sportiv pasionat. Ştiu c-a avut nevoie de ajutor material, însă nu l-a acceptat niciodată. Pariez că nici tu n-ai ajuns să ai o casă. Cum ar putea o persoană tânără să realizeze aşa ceva din nişte câştiguri obişnuite?

— Nu, n-am făcut-o, deşi acum am adăpostul pentru capre, i-am zâmbit.

— Mai întâi, vreau să-ţi spun că eşti mai mult decât bine-venită, ori de câte ori vrei, să stai în casa mea de pe insulă. Şi Celia ştie că o poate folosi oricând, dar nu vrea s-o facă. Se pare că din cauza unei discuţii pe care am avut-o cu ea acolo cu mult timp în urmă. Să nu mă întrebi pe ce temă, pentru că nu-mi aduc aminte. Şi, Ally, dacă vreodată ai nevoie de ajutor cu autorităţile locale, te rog să-mi dai de veste. Am investit atâţia bani în insula aia, încât ar fi trebuit să mă pună în fruntea primăriei. Ai primit documentele de proprietate?

— Nu încă, dar se pare că-mi vor fi trimise curând.

— Domnişoară, repet, te rog să apelezi la mine

pentru orice nevoie ai avea. Măcar atât lucru să fac şi eu: să am grijă de fata pe care a iubit-o atât de mult fiul meu.

— Mulţumesc!

Am rămas tăcuţi amândoi o vreme, cu gândul la Theo.

— Încă nu mi-ai spus ce planuri de viitor ai.

— Asta fiindcă nu le ştiu nici eu.

— Theo mi-a spus că eşti o navigatoare extrem de bună, gata să te alături echipei olimpice a Elveţiei.

— M-am retras. Nu-mi cere explicaţii, Peter, te rog, pur şi simplu nu mai pot s-o fac.

— Nici nu-i nevoie. Aş folosi o metaforă, dacă nu te superi: mai e o săgeată în arcul tău. Ally, cânţi atât de bine! Am fost nespus de emoţionat să te aud cântând la serviciul divin.

— Foarte drăguţ din partea dumitale! Însă chiar nu repetasem deloc. N-am mai cântat de mulţi ani.

— Mie nu mi s-a părut. Aş fi fost fericit să am un asemenea talent. Moştenire de familie?

— Nu sunt sigură. Poate. Tatăl meu a murit în urmă cu câteva săptămâni.

— Ally! Peter arăta şocat. Doamne sfinte! Cum de reuşeşti să faci faţă după ce i-ai pierdut pe cei mai importanţi oameni din viaţa ta?

— Sinceră să fiu, nu ştiu, am înghiţit în sec, năpădită de un val de emoţii.

Fusesem OK atât timp cât nu mă compătimise

nimeni.

— De fapt, am fost adoptată împreună cu alte cinci surori. Şi tatăl meu mi-a lăsat nişte indicii, ca să aflu mai multe despre trecutul meu. Din puţinul aflat până acum, se pare că muzica *face parte* din genele mele.

— Şi ai de gând să afli mai multe? mi-a zis el, privindu-mă cu ochi plini de simpatie.

— Nu ştiu sigur. Pot să spun cu certitudine că, pe când eram cu Theo, n-am avut de gând s-o fac. Ne gândeam numai la viitorul nostru împreună.

— Sigur că da. Ai de gând să faci ceva anume în următoarele săptămâni?

— Nimic.

— Ei bine, în cazul ăsta, poţi să urmezi indiciile primite. Eu sigur aş face asta. Şi cred că şi Theo ar fi vrut s-o faci. Iar acum – s-a uitat repede la ceas –, îmi pare rău că trebuie să plec, dar, dacă n-o fac, pierd avionul. Am achitat nota, aşa că te rog să rămâi. Şi îţi spun din nou: dacă ai nevoie de ceva, te rog să apelezi de îndată la mine.

S-a ridicat, la fel şi eu. Şi, spontan, m-a luat în braţe, strângându-mă tare la piept.

— Ally, aş fi vrut să avem mai mult timp să vorbim, dar sunt bucuros că am reuşit să te cunosc. A fost cel mai bun lucru după tot ceea ce s-a întâmplat, şi-ţi mulţumesc. Cineva mi-a spus odată că viaţa îţi dă numai ce şi cât poţi duce. Iar tu eşti o tânără pe drept cuvânt uluitoare.

Mi-a întins o carte de vizită.

— Ţinem legătura!

— Da, i-am promis.

Mi-a făcut un semn trist cu mâna şi s-a îndepărtat iute.

M-am aşezat, din nou, cu ochii la maldărul de bunătăţi din faţa mea, şi am luat un corn. Şi eu mi-aş fi dorit să avem mai mult timp la dispoziţie. Indiferent de ceea ce-mi spusese Celia despre fostul ei soţ şi indiferent de ce-i făcuse el, mie îmi plăcea de Peter. În pofida mult-trâmbiţatei lui bogăţii şi a mult-trâmbiţatelor lui purtări rele, avea ceva foarte vulnerabil în el.

Când am ajuns acasă, am găsit-o pe Celia în dormitor, făcându-şi valiza.

— Ai petrecut bine după-amiaza?

— Da, mulţumesc. Am luat ceaiul cu Peter. A sunat mai devreme, dorea să vorbească cu tine.

— Mă surprinde că a sunat. De obicei nu sună atunci când vine în Marea Britanie.

— De obicei, nu-şi pierde un fiu. Oricum, îţi transmite dragostea lui.

— Bun! Iar acum, Ally, mi-a spus, exagerat de veselă, după cum ştii, plec mâine foarte devreme. Eşti bine-venită să stai aici cât vrei tu. Dar, dacă te hotărăşti să pleci, te rog să armezi alarma şi să laşi cheile în locul ştiut. Eşti absolut sigură că nu vrei să vii cu mine? În anotimpul ăsta Toscana e superbă. Iar Cora nu-i numai cea mai veche prietenă a mea, e şi naşa lui Theo.

— Mulţumesc pentru invitaţie, însă cred că e timpul să-mi găsesc un drum în viaţă.

— Nu uita, au trecut numai câteva zile. Eu am divorţat de Peter în urmă cu douăzeci de ani şi mi se pare că nici acum nu mi-am găsit locul. A ridicat tristă din umeri. Oricum, stai aici oricât vrei!

— Mulţumesc! Apropo, am făcut nişte cumpărături în drum spre casă şi aş vrea să pregătesc eu cina astă-seară. Nu-i nimic deosebit, doar paste, dar sper ca ele să-ţi deschidă apetitul pentru vizita în Italia.

— Ally, dragă, e foarte drăguţ din partea ta!

Ne-am aşezat afară, pe terasă, pentru ultima cină împreună. Nu-mi era deloc foame şi, în timp ce mă străduiam să-mi îndes în gură câteva furculiţe cu mâncare, am observat că trandafirii Celiei se ofiliseră, marginile petalelor devenind maronii şi uscate. Chiar şi aerul avea alt miros: mai greu, parcă prevestind toamna care se apropia cu paşi iuţi. Am continuat să mâncăm în tăcere, fiecare cu gândurile ei, ştiind că de-acum încolo nu ne mai puteam sprijini una pe cealaltă şi că aveam să ne confruntăm, din nou, cu lumea de afară.

— Ally, vreau să-ţi mulţumesc pentru că ai stat cu mine zilele astea! Chiar nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine, mi-a spus Celia în timp ce duceam farfuriile goale în bucătărie.

— Sau eu fără tine, i-am răspuns, în timp ce

Celia a început să le spele, iar eu am luat un prosop, să le usuc.

— Vreau să mai ştii că, ori de câte ori vii la Londra, casa asta e şi casa ta.

— Mulţumesc!

— Urăsc că trebuie să-ţi spun aşa ceva, dar, când revin din Italia, trebuie să mă duc să iau cenuşa lui Theo. Vom stabili o dată la care să mergem împreună la Lymington, s-o aruncăm în mare.

— Da, sigur, i-am răspuns, cu un nod în gât.

— Îmi va fi tare dor de tine, Ally! Simt că eşti fiica pe care n-am avut-o niciodată. Iar acum, a adăugat ea cu glas răguşit, trebuie să mă duc la culcare. Taxiul meu vine la 4 şi jumătate şi nu mă aştept să te trezeşti cu noaptea-n cap. Aşa că ar fi mai bine să ne luăm rămas-bun acum. Însă ţinem legătura.

— Sigur că da.

Am avut un somn agitat în noaptea aceea, paginile nescrise ale viitorului meu dându-mi coşmaruri. Până acum ştiusem exact unde să mă duc şi ce să fac. Senzaţia de gol şi letargie pe care o simţeam în prezent era o noutate pentru mine.

„Poate că asta simţi când eşti deprimat”, am mormăit, enervată, după care m-am dat repede jos din pat, simţind o uşoară greaţă, şi m-am silit să fac un duş. În timp ce-mi uscam părul cu prosopul, am tastat numele lui Jens Halvorsen pe laptop. Dar cele câteva rânduri despre el erau scrise în

norvegiană, aşa că am dat o căutare pe site-uri în engleză şi franceză.

Şi am dat de el.

Ucenicul lui Grieg

Autor: Thom Halvorsen

Data publicării: SUA, 30 august 2007

Mi-am plimbat repede privirea peste text.

Thom Halvorsen, renumit violonist al Orchestrei Filarmonice Bergen, a scris o biografie a stră-străbunicului său, Jens Halvorsen. Autorul descrie viaţa unui talentat compozitor şi instrumentist care a colaborat strâns cu Edvard Grieg. Cu ajutorul unor amintiri fascinante, îl descoperim pe Grieg prin ochii unei persoane apropiate.

Am comandat cartea pe loc, deşi editura preciza că livrarea ei în afara Statelor Unite lua cel puţin două săptămâni. Pe urmă, mi-a venit o idee salvatoare. Am scos cartea de vizită a lui Peter din portmoneu şi i-am scris un e-mail, mulţumindu-i pentru invitaţia la ceai. Pe urmă i-am explicat că aveam nevoie de cartea respectivă, distribuită deocamdată numai în America, rugându-l să-mi facă rost de ea. Nu aveam nicio rezervă să apelez la el pentru că eram sigură că avea la dispoziţie o armată de persoane gata să-l servească.

Apoi am tastat *Peer Gynt,* frunzărind toate

referinţele, şi am dat de un Muzeu Ibsen, la Oslo – sau Christiania, cum se numea pe vremea lui Jens şi a Annei –, condus de Erik Edvardsen, un expert de renume mondial în ceea ce-l privea pe Henrik Ibsen. M-am gândit că, cine ştie, dacă-i trimiteam un e-mail, s-ar fi putut să vrea să mă ajute.

Eram nerăbdătoare să-mi continui cercetările şi să citesc traducerea cărţii, dar a trebuit să închid laptopul, amintindu-mi că Star mă aştepta să luăm prânzul în Battersea.

Am luat un taxi şi am traversat Tamisa trecând peste un pod frumos ornamentat, vopsit în roz. În acel moment mi-am dat seama că mă îndrăgostisem întrucâtva de Londra. Găseam că oraşul ăsta avea o eleganţă înnăscută – de înaltă clasă, maiestuos, neavând nimic din energia frenetică a New York-ului sau din aerul plictisitor al Genevei. La fel ca toate locurile din Anglia, Londra emana multă încredere în sine, în istoria şi unicitatea ei.

Taxiul a oprit în faţa a ceea ce fusese odinioară un depozit. Situat pe malul fluviului, oferise, în vremuri de mult apuse, acces uşor vapoarelor cu încărcături de ceai, mătăsuri şi mirodenii. Am plătit cursa şi am sunat la numărul dat de Star. Uşa s-a deschis cu un bâzâit electronic şi vocea ei m-a îndrumat să iau liftul până la etajul trei. Când am ajuns, Star mă aştepta în dreptul uşii.

— Bună, dragă, ce mai faci? m-a întrebat, în

timp ce ne îmbrăţişam.

— O, mă descurc! am minţit-o în drum spre un salon alb, golaş, cu ferestre din podea până-n tavan şi vedere spre Tamisa. Uau! am exclamat, cu ochii la privelişte. Locul ăsta e fantastic!

— CeCe l-a ales, mi-a spus Star, ridicând din umeri. Are loc să lucreze, iar lumina e foarte bună.

M-am uitat în jur, remarcând spaţiile deschise, mobila minimalistă, aşezată ici şi colo pe podeaua de lemn gălbui, şi o scară în spirală care ducea, probabil, către dormitoare. Nu era un stil pe care să-l fi ales eu, pentru că-i lipsea intimitatea, însă trebuia să recunosc că arăta impresionant.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat Star, Avem vin de toate nuanţele şi bere, desigur.

— Ce bei şi tu, Star! i-am răspuns, urmând-o în bucătăria deschisă, utilată şi decorată în întregime cu obiecte din inox şi sticlă sablată.

Star a deschis uşa unui frigider dublu şi părea nehotărâtă.

— Vin alb? i-am sugerat eu.

— Da, e o idee bună.

Sora mea mai mică a luat două pahare dintr-un dulap şi a deschis sticla de vin. Mă gândeam că Star nu părea să aibă propria-i voinţă. Avusesem discuţii interminabile cu Maia, întrebându-ne dacă asta era adevărata ei personalitate, să cedeze mereu în faţa altora, sau rezultatul poziţiei dominante jucate de CeCe în viaţa ei.

— Miroase foarte bine, i-am spus, făcându-i

semn spre o oală care fierbea în clocote pe plita electrică.

În plus, prin uşa de sticlă, puteam vedea că ceva se cocea în cuptor.

— Ally, te folosesc azi pe post de cobai. Încerc o nouă reţetă şi e aproape gata.

— Grozav! *Cheers!* aşa cum se urează în Anglia.

— Da, *cheers!*

Am sorbit amândouă din vin, dar eu am lăsat imediat paharul jos, pentru că, nu ştiu din ce cauză, am simţit o arsură în stomac. O priveam pe Star cum amesteca în oală şi mă gândeam că arăta foarte tânără, cu părul blond-nordic care-i ajungea până la umeri şi cu cortina protectoare a bretonului lung până la ochii ei nespus de mari. Cu greu acceptam ideea că Star era totuşi o femeie în toată firea, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani.

— Şi cum te simţi la Londra? am întrebat-o.

— Cred că bine. Îmi place aici.

— Şi cum merge cursul de gătit?

— L-am terminat. A fost frumos.

— Atunci, te gândeşti la o carieră în domeniu? am presat-o, sperând să primesc un răspuns mai complet.

— Nu cred că e de mine.

— Deci, aşa! Ai vreo idee despre ce ai putea să faci în continuare?

— Nu ştiu.

Din nou s-a aşternut tăcerea, ca în mai toate conversaţiile cu Star. În cele din urmă, m-a întrebat:

— Şi tu cum te simţi? Treci printr-o tragedie, şi încă printr-una care s-a întâmplat atât de curând după moartea lui Pa.

— Sinceră să fiu, nu mai ştiu nici eu ce simt. Mi s-a schimbat toată viaţa. Viitorul meu era bine stabilit la momentul în care, deodată, totul s-a spulberat. L-am anunţat pe antrenorul echipei olimpice că n-am să mai pot lua parte la competiţie. Pur şi simplu nu mai pot să navighez. Oamenii îmi spun că greşesc, şi mă simt vinovată că n-am puterea să continui, dar, la momentul ăsta, e înţelept din partea mea să renunţ. Tu ce crezi?

Star şi-a scuturat capul ca să-şi îndepărteze şuviţele de păr din ochi. Mi-a aruncat o privire obosită.

— Cred că trebuie să faci aşa cum simţi. Dar, uneori, e atât de greu!

— Da, aşa-i. Pentru că n-aş vrea să dezamăgesc pe nimeni.

— Exact.

Star a oftat şi şi-a întors privirea spre ferestre, apoi spre oală, din care a umplut două farfurii. M-a întrebat:

— Mâncăm afară?

— De ce nu?

Am contemplat fluviul şi terasa care se

întindea pe toată lungimea ferestrelor, întrebându-mă cu oarecare meschinărie cât naiba putea să coste chiria apartamentului. Nu arăta deloc ca o locuinţă tipică pentru o studentă la arte, fără un ban în buzunar şi împărţindu-şi traiul cu o soră debusolată. Era limpede că CeCe reuşise cumva să-l convingă pe Georg Hoffman s-o finanţeze, atunci când îl vizitase la Geneva împreună cu Star.

Am dus mâncarea la masa aşezată în faţa unui fundal alcătuit dintr-o groază de plante cu miros dulceag, care se revărsau din nişte ghivece uriaşe de pe marginea terasei.

— Ce frumoase sunt! Cum se numeşte asta? am întrebat-o pe Star, arătându-i un ghiveci din care ieşea o masă dezordonată de flori portocalii, albe şi roz.

— Este *Sparaxis tricolor.* „Floarea arlechin”, pe numele ei comun, dar nu cred că-i place briza dinspre fluviu. I-ar prii mai mult un colţ ferit dintr-o grădină de la ţară.

— Tu le-ai plantat? am întrebat-o, în timp ce luam o îmbucătură din tăieţeii cu fructe de mare pe care Star îi gătise ca fel principal.

— Da. Îmi plac plantele. Mi-au plăcut întotdeauna. Îl ajutam pe Pa Salt să le îngrijească în grădina lui din Atlantis.

— Da? Nu ştiam. Doamne, dar mâncarea e delicioasă, am flatat-o eu, chiar dacă nu-mi era deloc foame. Astăzi îţi descopăr tot felul de talente

ascunse. Pentru mine gătitul înseamnă doar câteva feluri de bază, şi n-aş putea creşte nici măcar o salată, darămite toate astea, am adăugat, făcându-i semn către explozia de plante care invadau terasa.

Din nou s-a lăsat o tăcere apăsătoare, însă m-am abţinut să vorbesc.

— Mă gândeam deunăzi la ce înseamnă, de fapt, talentul. Vreau să spun – lucruri pe care le faci foarte uşor, un dar de la Dumnezeu, a făcut Star o tentativă de-a reînnoda conversaţia. De pildă, tu ai cântat atât de frumos la flaut de la bun început?

— Nu, cred că nu. Oricum, nu la început. Dar apoi, ca să devin mai bună, a trebuit să repet ore în şir. Nu cred că e suficient să ai talent, trebuie să şi munceşti din greu. Vreau să spun, uite-te la marii compozitori: nu-i de ajuns să-ţi umble melodiile prin cap, trebuie să înveţi cum să aşterni notele pe hârtie şi să orchestrezi o piesă. Îţi ia ani de zile ca să înveţi meşteşugul ăsta. Sunt sigură că există milioane de oameni care au o capacitate naturală de a face ceva anume, dar, dacă nu se înhamă la treabă, n-au cum să-şi fructifice niciodată potenţialul real.

Star a dat aprobator din cap.

— Ally, ai terminat? m-a întrebat, cu ochii la farfuria de care abia mă atinsesem.

— Da. Îmi pare rău, Star! Mâncarea e nemaipomenită, dar în ultima vreme n-am prea

avut poftă de mâncare.

După aceea, am discutat despre surorile noastre şi despre ce mai făcuse fiecare. Star mi-a povestit despre CeCe şi „instalaţiile ei” care îi ocupau tot timpul. Eu i-am spus despre surprinzătoarea mutare a Maiei la Rio şi despre cât de mult m-am bucurat să aflu că, în sfârşit, sora noastră era fericită.

— E un lucru care mă face să mă simt mai bine. Şi sunt mulţumită că te-am văzut şi pe tine! i-am spus, zâmbind.

— Şi eu la fel. Unde te vei duce, te-ai gândit?

— De fapt, s-ar putea să mă plec în Norvegia, ca să investighez coordonatele lăsate de Pa Salt.

Eram cu mult mai surprinsă decât a fost Star la auzul veştii, pentru că atare gând tocmai îmi trecuse prin minte pentru prima dată, şi acela a fost momentul din care a început să prindă contur.

— Foarte bine. Cred că aşa trebuie să faci!

— Da?

— De ce nu? Indiciile lăsate de Pa s-ar putea să-ţi schimbe viaţa. Uită-te la Maia! Şi - Star s-a oprit puţin – poate şi pe a mea.

— Crezi asta?

— Da.

S-a aşternut o altă tăcere. Îmi era limpede că nu trebuia s-o presez pe Star ca să aflu amănunte.

— Acum trebuie să plec. Mulţumesc mult pentru prânz!

M-am ridicat, simţindu-mă obosită şi dornică

să mă ascund în refugiul meu.

— Crezi că pot găsi un taxi? am întrebat-o, în timp ce mă însoţea către uşă.

— Da, o iei la stânga şi ajungi pe bulevard. La revedere, Ally! mi-a spus şi m-a sărutat pe obraji. Anunţă-mă când pleci în Norvegia!

Odată ajunsă înapoi, în casa tăcută a Celiei, am urcat în dormitor şi am deschis cutia cu flautul meu. L-am privit fix, de parcă el putea să-mi răspundă la toate întrebările care mi se îmbulzeau în minte. Mai întâi de toate, trebuia să mă hotărăsc încotro să plec. Ştiam aproape cert că ar fi fost bine să mă duc pe insulă. Un telefon din partea lui Peter – şi frumoasa lui casă din Anafi ar fi fost a mea pentru cât de mult timp aş fi dorit. Iar la anul aş fi putut să renovez preţiosul adăpost pentru capre al lui Theo – melodia *Mamma mia*, a grupului Abba, nu-mi mai ieşea din minte. Totuşi, oricât de tentată aş fi fost să mă ascund în coconul protector de pe insulă, ştiam că asta n-avea să mă ajute deloc să merg mai departe. Pur şi simplu, aş fi continuat să exist în lumea lui Theo. Însă posibilitatea asta, care, înainte de tragedie, fusese planul meu de viitor, se sfărâmase odată cu moartea iubitului meu.

La fel de bine aş fi putut să mă înapoiez la Atlantis. Mai era, oare, acolo locul meu? Pe de altă parte, ceea ce urma să descopăr în Norvegia aparţinea tot trecutului – iar eu doream acum să privesc spre viitor. Totuşi, cu prezentul ăsta

încremenit în suferinţă, eram silită să fac un ocol prin trecut ca să mai pot înainta. Aşa că trebuia să aleg: fie să mă întorc la Atlantis, fie să-mi iau zborul spre Norvegia. Poate că aveau să mă ajute cele câteva zile petrecute într-o nouă ţară – departe de toţi şi toate. Nimeni nu mi-ar fi cunoscut povestea acolo, iar investigarea trecutului mi-ar fi permis să-mi concentrez atenţia pe alte lucruri decât gândurile obsesive care nu-mi dădeau pace. Chiar dacă rezultatul avea să fie nul.

Am început să caut zborurile spre Oslo şi am găsit unul către seară, la care încă mai erau locuri libere. Mi-am dat seama că trebuia să plec imediat, dacă voiam să ajung în timp util la Heathrow. Am rămas o clipă pe gânduri, înţelegând că n-aveam încotro decât să mă hotărăsc pe loc.

— Haide, Ally! m-am îndemnat singură, cu asprime, în timp ce pendulam cu degetul pe deasupra tastei care trebuia apăsată pentru rezervarea locului. Ce-ai avea de pierdut?

Nimic.

În afară de asta, eram pregătită să aflu cât mai multe despre trecutul meu.

Capitolul 23

Pe când avionul zbura spre nord, în acea seară de august, treceam în revistă informaţiile despre

Muzeul Ibsen şi Teatrul Naţional din Oslo. A doua zi aveam să le vizitez pe amândouă, în încercarea de a găsi pe cineva care ar fi putut să mă lumineze cu privire la cele descoperite în cartea lui Jens Halvorsen.

Când am coborât din avion, la Oslo, m-am simţit dintr-odată plină de energie şi chiar străbătută de o undă de entuziasm. După ce am trecut de vamă, m-am dus la ghişeul Informaţii şi am întrebat-o pe tânăra funcţionară dacă putea să-mi recomande un hotel în apropiere de Muzeul Ibsen. Ea mi-a zis că puteam să merg la Grand Hotel; când am sunat acolo, mi s-a spus că numai camerele cele mai scumpe erau libere.

— Bine, vreau să fac o rezervare! i-am cerut fetei de la ghişeu.

Ea mi-a dat documentul care confirma rezervarea şi mi-a comandat un taxi, spunându-mi în ce loc anume trebuia să-l aştept.

Pe drum, din cauza întunericului, n-am putut să-mi fac o idee despre oraş. Când am ajuns în faţă la Grand Hotel, am fost invitată să intru. După formalităţile de la recepţie, am fost condusă în camera mea, care, de fapt, s-a dovedit a fi chiar „Apartamentul Ibsen”.

— E totul în regulă, doamnă? m-a întrebat, în engleză, băiatul de serviciu, în timp ce-mi dădea cheia.

Am intrat în frumosul salon decorat cu un candelabre elegant şi cu mai multe fotografii ale

lui Henrik Ibsen pe pereţii tapetaţi cu mătase în dungi. Coincidenţa m-a făcut să zâmbesc.

— Arată minunat, mulţumesc foarte mult!

După ce i-am dat bacşişul şi băiatul a plecat, am studiat uimită întregul apartament, gândindu-mă că mi-ar fi plăcut să locuiesc acolo definitiv. Am făcut un duş, iar, când am ieşit din baie, am auzit clopotele bisericii bătând de miezul nopţii; mi-a părut bine că mă aflam în acel loc. Odată ajunsă în patul cu cearşafuri de o minunată prospeţime, am căzut într-un somn adânc.

A doua zi m-am trezit devreme şi am ieşit pe balconaşul apartamentului ca să văd oraşul în lumina zorilor. Dedesubt se afla un scuar tivit cu arbori, flancat de un amestec de clădiri vechi, superbe, din piatră, şi de câteva mai moderne. În depărtare, pe panta unui munte, se profila un castel trandafiriu.

După ce am ieşit din baie, mi-am dat seama că nu mai mâncasem nimic din ajun, de la prânzul pe care-l luasem cu Star. Am cerut să mi se aducă dejunul în cameră, apoi, încă înfăşurată în halat, m-am aşezat pe pat, simţindu-mă ca o prinţesă în această nou-descoperită locuinţă de lux. Am studiat harta pe care mi-o dăduse recepţionera şi am văzut că Muzeul Ibsen se afla la o mică distanţă de mers pe jos.

După ce am mâncat, m-am îmbrăcat şi am coborât cu liftul la parter, înarmată cu harta. Când am traversat scuarul, am simţit dintr-odată cel mai

familiar miros, de apă de mare, şi mi-am amintit că Oslo se afla pe malul unui fiord. Privind trecătorii, am descoperit că mulţi dintre ei aveau pielea albă şi părul roşcat. În Elveţia fusesem de multe ori tachinată pentru tenul meu palid, pistruiat, şi buclele blond-roşcate. Pe atunci mă simţeam jignită, şi chiar îmi amintesc că am întrebat-o cândva pe Ma dacă n-ar fi fost mai bine să-mi vopsesc părul.

— Nu, *chérie,* părul tău arată splendid! Într-o zi toate fetele alea rele vor fi geloase pe tine din cauza lui.

Ei bine, cu siguranţă că aici nu ies deloc în evidenţă.

M-am oprit în faţa unei clădiri impresionante, din cărămidă deschisă la culoare, cu intrarea străjuită de coloane mari din piatră cenuşie.

TEATRUL NAŢIONAL

Am citit inscripţia gravată deasupra faţadei elegante şi am observat că, imediat dedesubt, apăreau numele lui Ibsen şi ale altor doi oameni de care nu auzisem niciodată. Toate – gravate pe o placă de piatră. Oare asta era clădirea în care avusese loc premiera lui „Peer Gynt”? Spre marea mea dezamăgire, teatrul era închis, aşa că am continuat să merg pe strada lată până am ajuns în faţa uşii Muzeului Ibsen. Am intrat într-o mică librărie de la parter. Pe peretele din stânga mea

era fixată o placă inscripţionată cu datele evenimentelor majore din viaţa faimosului scriitor. Inima a început să-mi bată când am citit: *24 februarie 1876 – premiera lui „Peer Gynt” la Teatrul Christiania.*

— *God morgen! Kan eg hjelpe deg?*[10] m-a întrebat vânzătoarea.

— Vorbiţi engleza? a fost prima mea întrebare.

— Sigur, mi-a răspuns, zâmbind. Vă pot ajuta?

— Cred că da.

Am scos din poşetă fotocopia copertei şi i-am arătat-o.

— Mă numesc Ally D'Aplièse şi caut informaţii despre un compozitor pe nume Jens Halvorsen şi despre o cântăreaţă, Anna Landvik. Ambii au participat la premiera lui „Peer Gynt” de la Teatrul Christiania, Mă întreb dacă cineva de aici ar putea să-mi spună mai multe despre ei.

— Eu nu, pentru că sunt studentă şi fac doar practică, însă pot să urc şi să încerc să-l găsesc pe Erik, directorul muzeului.

— Mulţumesc!

— După ce a dispărut pe uşa din spatele standului, m-am plimbat prin librărie şi am găsit o traducere în engleză a lui „Peer Gynt”. Cel puţin aveam ce citi de acum încolo.

— Erik coboară imediat, mi-a spus fata.

I-am mulţumit şi am plătit cartea.

---

10 Bună dimineaţa! Pot să te ajut? (în limba norvegiană în original)

Peste câteva minute a apărut un bărbat elegant, cu părul alb.

— Bună ziua, domnişoară D'Aplièse! Eu sunt Erik Edvardsen, s-a prezentat el, întinzându-mi mâna. Ingrid spune că vrei să afli mai multe despre Jens Halvorsen şi Anna Landvik.

— Da, i-am răspuns şi, după ce i-am strâns mâna, i-am arătat fotocopia cărţii.

A luat-o şi mi-a spus:

— Cred că avem o copie sus. Urmează-mă, te rog!

Mi-a arătat o uşă care ducea spre un hol auster. În comparaţie cu decorul modern din librărie, parcă făceai un pas în trecut. Erik a deschis uşa veche a liftului, a închis-o în urma noastră şi a apăsat pe un buton. În timp ce urcam, în zgomotul maşinăriei vechi, Erik mi-a arătat, printre gratiile uşii, un anume etaj pe lângă care treceam.

— Iată apartamentul în care însuşi Ibsen a locuit în ultimii unsprezece ani de viaţă. Ne socotim privilegiaţi că-l avem în custodie. Aşadar, mi-a spus, când am ieşit din lift şi am intrat într-o cameră mare, cu pereţii plini de sus până jos de rafturi cu cărţi, te ocupi de istorie?

— Doamne sfinte, nu! Cartea mi-a fost lăsată de tatăl meu, care a murit acum câteva săptămâni. De fapt, ar trebui să spun că această carte reprezintă mai mult un indiciu, fiindcă nu ştiu încă ce legătură are cu mine personal. Am dat cartea la

tradus din norvegiană în engleză şi am citit primele capitole. Tot ceea ce ştiu acum e că Jens a fost instrumentistul care a cântat primele măsuri ale „Dimineţii devreme” la premiera lui „Peer Gynt”. Şi că Anna a fost vocea interpretei de pe scenă a lui Solveig.

— Sincer să fiu, nu sunt sigur cât îţi pot fi de ajutor fiindcă, evident, eu mă ocup de Ibsen şi nu de Grieg. Trebuie să găseşti un expert în Grieg. Persoana ideală ar fi directorul Muzeului Grieg din Bergen. Totuşi, a continuat el, cercetând cu privirea rafturile ticsite de cărţi, am aici un lucru care te-ar putea interesa. A, iată! a zis, scoţând o carte mare, veche, din raft. E scrisă de Rudolf Rasmussen – cunoscut ca „Rude” –, unul dintre copiii care au jucat în producţia originală a lui „Peer Gynt”.

— Da, am citit despre el în carte. A fost un mic mesager, îi ducea Annei bileţelele trimise de Jens după ce acesta s-a îndrăgostit de ea.

— Chiar aşa? s-a mirat Erik, răsfoind cartea. Uite, aici sunt fotografii făcute în acea seară cu toţi membrii trupei. Erau încă îmbrăcaţi cu costumele de spectacol.

Mi-a întins cartea. Am privit fără să-mi cred ochilor chipurile acelor oameni pe care-i cunoscusem citind volumul lăsat de Pa Salt. Henrik Klausen în rolul lui Peer Gynt şi Thora Hansson în cel al lui Solveig. Încercam să mi-o imaginez ca pe o mare divă, cu alte haine în locul

celor ţărăneşti pe care le purtase pentru rolul lui Solveig. În alte fotografii apăreau toţi cei din distribuţie, deşi ştiam sigur că Anna nu se număra printre ei.

— Dacă vrei, îţi fac nişte fotocopii, mi-a propus Erik, şi atunci poţi să studiezi toate fotografiile astea în voie.

— Ar fi minunat, mulţumesc!

În timp ce Erik se îndrepta spre aparatul de fotocopiat dintr-un colţ, ochii mi-au căzut pe o stampă care înfăţişa un teatru vechi.

— Am trecut astăzi pe lângă Teatrul Naţional şi-mi pot imagina cum arăta pe vremea premierei.

— De fapt, „Peer Gynt” n-a avut premiera la Teatrul Naţional, ci la Teatrul Christiania.

— O, am presupus că aceea era clădirea, dar cu numele schimbat.

— Din păcate, vechiul Teatru Christiania nu mai există de mult. Se afla în Bankplassen, la cincisprezece minute distanţă de aici. Acum e muzeu.

Am rămas cu gura căscată de uimire.

— Vrei să spui – Muzeul de Artă Contemporană?

— Da. Teatrul Christiania a fost închis în 1899, iar partea legată de muzică a fost transferată în noua clădire a Teatrului Naţional. Iată-le! mi-a spus, întinzându-mi fotocopiile.

— Cred că am abuzat deja prea mult de timpul tău. Îţi mulţumesc foarte mult pentru întrevedere!

— Înainte să pleci, vreau să-ţi dau adresa de e-mail a directorului Muzeului Grieg. Spune-i că vii din partea mea. Sunt sigur că te va ajuta mai mult decât am făcut-o eu.

— Dar, Herr Edvardsen, m-ai ajutat deja foarte mult, l-am asigurat, în timp ce nota adresa de e-mail.

— Sigur, chiar şi eu mă înclin în faţa faptului că muzica lui Grieg a depăşit cu mult, ca faimă, pe cea a poemului „Peer Gynt”, mi-a spus el, zâmbind, în timp ce mă conducea spre lift. Opera a devenit iconică în întreaga lume. La revedere, domnişoară! Mi-ar plăcea să aflu dacă ai reuşit să dezlegi misterul. Şi mă găseşti mereu aici, dacă mai ai nevoie de ceva.

— Mulţumesc!

M-am întors, pe urmă, la Grand Hotel. Coordonatele de pe sfera armilară începeau să aibă un sens. Când am intrat în Grand Cafe, aflată pe colţ, în partea din faţă a hotelului, am privit îndelung pictura murală originală cu portretul lui Ibsen. Am fost sigură, din clipa aceea, că Jens şi Anna făceau parte din viaţa mea.

La prânz, aşa cum îmi sugerase Erik, i-am trimis un e-mail directorului Muzeului Grieg. Apoi, din curiozitate, am luat un taxi spre vechiul Teatru Christiania. Muzeul de Artă Contemporană se afla într-o piaţă, în spatele unei fântâni aflate chiar în mijloc. Eu, în mod sigur, nu mă pricepeam la arta modernă, deşi ştiam că CeCe avea o adevărată

pasiune pentru ea. Am hotărât să nu intru în muzeu; am zărit, peste drum, Cafeneaua Engebret, spre care m-am şi îndreptat în grabă.

Când am deschis uşa, am văzut mesele şi scaunele rustice, de lemn, exact aşa mi le imaginasem din descrierea lui Jens. Aerul era îmbibat de damfuri de alcool stătut, de praf şi de un iz de umezeală. Am închis ochii şi mi i-am închipuit pe Jens şi pe colegii lui de orchestră adunaţi aici, cu peste un secol în urmă, înecându-şi necazurile în rachiu. Am cerut o cafea la bar şi am băut-o, aşa fierbinte şi amară cum era, frustrată că nu puteam citi în continuare povestea lor decât după ce primeam restul traducerii.

Am ieşit din cafenea şi, desfăşurând harta, m-am hotărât să mă întorc pe jos la hotel, gândindu-mă cum Anna şi Jens se plimbau şi ei exact pe aceste străzi. Sigur că oraşul se dezvoltase mult de atunci, dar, în timp ce multe părţi erau ultramoderne, rămăseseră printre ele şi frumoase clădiri vechi. Am ajuns la hotel plăcut surprinsă de farmecul specific al oraşului. Faptul că era atât de compact îţi dădea senzaţia de loc confortabil. Mă simţeam aici ca acasă.

Înapoi, în camera mea, am controlat e-mailurile primite şi am găsit unul de la directorul Muzeului Grieg.

Dragă domnişoară D'Apliese,
Da, deţin informaţii despre Jens şi Anna

Halvorsen. Edvard Grieg Le-a servit drept mentor, aşa după cum, probabil, ştii. Mă aflu în Troldhaugen, lângă Bergen; programul este de la 9 la 4 în fiecare zi. Aş *fi fericit să te cunosc şi să-ţi fiu de ajutor în cercetările pe care le faci.*

Cu sinceritate,
Erling Dahl Jr.

Nu aveam deloc idee pe unde putea fi Bergen, aşa că am deschis o hartă a Norvegiei. Se afla sus, pe coastă, la nord-vest de Oslo. Era, în mod clar, un loc în care puteai ajunge lesne numai cu avionul. De abia acum realizam cât de vastă era, de fapt, această ţară. Dincolo de Bergen se întindea un teritoriu vast, care ducea spre Arctica. Am hotărât să rezerv un zbor pentru dimineaţa următoare şi i-am trimis un e-mail domnului Dahl, ca să-i spun că aveam să ajung acolo a doua zi, la 12.

Era ora 6 seara „şi încă nu se întunecase. Mă gândeam la iernile lungi de aici, când soarele dispărea imediat după prânz, iar ninsoarea cădea din abundenţă şi îngropa totul sub un strat gros de zăpadă. Îmi aduceam aminte cum, în trecut, surorile mele erau mirate când mă vedeau că deschideam larg ferestrele, dornică de aer curat, deşi afară era foarte frig. Crezusem că preferinţa asta a mea se datora timpului petrecut pe mare. Îmi mai aminteam şi de capacitatea Maiei de a

suporta până şi cele mai înalte temperaturi, şi de cum se putea ea bronza în doar câteva minute, pe când pielea mea se înroşea ca sfecla. Poate că iarna făcea parte din moştenirea mea, la fel cum cerul veşnic însorit – din cea a Maiei?

Gândurile mele se îndreptau spre Theo, la fel ca întotdeauna în amurg. Ştiam că i-ar fi plăcut mult să fie aici, cu mine, în această călătorie, probabil analizându-mi reacţiile la fiecare pas. Când m-am urcat în pat – care astă-seară mi se părea mult prea mare pentru mine m-am întrebat dacă era posibil să găsesc pe cineva în viitor – cineva care să-i poată lua vreodată locul lui Theo. Deşi mă îndoiam că era cu putinţă ca un astfel de bărbat să existe măcar. Înainte să mă las copleşită de tristeţe, am fixat alarma ceasului la ora şapte, a doua zi de dimineaţă. Pe urmă am închis ochii şi am încercat să adorm.

Capitolul 24

Priveliştea văzută din avion era extraordinară. Păduri imense, de un verde-închis, mărgineau fiordurile cu ape albastru-întunecat şi, în depărtare, se iveau crestele munţilor acoperite cu zăpadă, chiar la început de septembrie. După ce am sosit pe aeroportul din Bergen, am sărit într-un taxi şi i-am cerut şoferului să mă ducă la Troldhaugen, odinioară casa lui Grieg, şi care adăpostea muzeul dedicat lui. În goana de pe

autostradă n-am văzut decât nenumăraţi copaci, apoi am cotit pe un drum îngust, de ţară.

Taxiul a oprit în faţa unei vile încântătoare, din lemn de un galben pal. Am plătit cursa şi am coborât, aruncându-mi rucsacul pe umăr. Am rămas câteva momente în faţa clădirii ale cărei ferestre mari aveau ramele vopsite în verde şi al cărei balcon de la etaj avea un parapet făcut dintr-un grilaj elaborat de lemn. Pe una dintre laturi se ridica un turn, cu steagul Norvegiei ridicat pe o prăjină înaltă şi fluturând în bătaia brizei.

Vila era clădită pe panta unui munte care se ridica deasupra unui lac şi era înconjurată de versanţi acoperiţi cu iarbă deasă şi cu molizi maiestuoşi. Uimită de frumuseţea liniştită a locului, am păşit într-o clădire modernă de la intrarea în muzeu şi m-am prezentat vânzătoarei din magazinul de suveniruri. Am întrebat-o unde îl puteam găsi pe director şi, când mi-am aruncat ochii spre o vitrină, mi s-a tăiat răsuflarea.

— *Mon Dieu!* am exclamat şocată în limba învăţată în copilărie.

Acolo, dincolo de peretele de sticlă, se afla un şir de broscuţe maro, identice cu cea din plicul lăsat de Pa Salt.

— Directorul Erling vine imediat, m-a anunţat fata, aşezând receptorul jos.

— Mulţumesc! Aţi putea să-mi spuneţi de ce se vând broscuţele acestea în magazinul de suveniruri?

— Grieg purta cu el, tot timpul, un original. Îi servea drept talisman. Îl ţinea mereu în buzunar şi îl săruta înainte de culcare.

Un bărbat atrăgător, cu păr argintiu, a apărut în faţa mea.

— Bună ziua, domnişoară D'Aplièse! Sunt Erling Dahl. Cum a fost zborul?

— O, a fost excelent, mulţumesc! i-am răspuns, încercând să-mi revin după ce aflasem povestea broscuţei. Numele meu este Ally.

— OK, Ally! Poate că îţi este foame. În loc să stăm în biroul meu cel înghesuit am putea să mergem la cafeneaua de alături, ca să mâncăm un sandviş şi să vorbim. Îţi poţi lăsa bagajul aici. Are grijă Elsa de el.

— Sună perfect.

Am dat jos rucsacul, mulţumindu-i fetei, pe urmă l-am urmat pe Erling Dahl, trecând printr-o serie de uşi. Camera în care am intrat avea pereţii aproape integral din sticlă şi priveliştea lacului printre copaci îţi tăia, pur şi simplu, răsuflarea. Lacul imens licărea în soare, punctat de insuliţe acoperite de pini, iar malul celălalt se pierdea în orizontul năpădit de ceaţă.

— Lacul Nordas e magnific, nu-i aşa? m-a întrebat Erling. Uneori uităm cât de norocoşi suntem că lucrăm într-un asemenea loc.

— E uimitor. Aveţi mare noroc, într-adevăr!

Odată ajunşi la cafenea, după ce am comandat cafele şi sandvişuri, Erling m-a întrebat ce mă

interesa. Am scos din nou fotocopiile cărţii lăsate de Pa Salt şi i-am explicat totul.

A luat hârtiile şi le-a studiat îndeaproape.

— N-am citit această carte, deşi ştiu multe despre ea. L-am ajutat recent pe Thom Halvorsen, stră-strănepotul lui Jens şi al Annei, în cercetările lui pentru o nouă biografie.

— Da. Am cerut-o din State. Îl cunoşti pe Thom Halvorsen?

— Desigur. Locuieşte la numai câteva minute distanţă de aici, iar lumea muzicală din Bergen este mică. Cântă la vioară în Orchestra Filarmonică şi a fost promovat de curând ca dirijor secund.

— Atunci, ar fi posibil să-l cunosc? l-am întrebat când ne-au fost aduse sandvişurile.

— Sigur că da, dar acum se află într-un turneu în State, cu orchestra. Se întorc peste câteva zile. Şi cât de departe ai ajuns cu cercetările tale?

— N-am terminat citirea biografiei, aştept restul traducerii. Am ajuns în punctul în care Jens a fost alungat din casa părintească, iar Annei Landvik i s-a oferit rolul lui Solveig.

— Deci aşa, mi-a zâmbit Erling, pe urmă a aruncat o privire spre ceas. Din păcate, nu mai am timp acum, pentru că într-o jumătate de oră va începe un concert pe care l-am organizat aici. Poate că e mai bine să afli totul din carte şi, pe urmă, să discutăm.

— Unde are loc concertul?

— În sala noastră, numită Troldsalen. În timpul lunilor de vară vin pianişti de peste tot, ca să interpreteze muzica lui Grieg. Astăzi avem „Concertul pentru pian şi orchestra în la minor”.

— Minunat! Pot să vin şi eu?

— Desigur, mi-a „răspuns şi s-a ridicat. Mai întâi termină de mâncat sandvişul, apoi vino în sală. Eu mă duc să mă asigur că totu-i în regulă.

— Erling, îţi mulţumesc!

După ce m-am grăbit să-mi termin sandvişul, am plecat de la cafenea şi am străbătut o fâşie de pădure deasă. Indicatoarele m-au condus către o clădire cuibărită într-un frumos pâlc de pini. Am urcat scările spre auditorium şi am văzut că sala era pe trei sferturi plină. Mica scenă, având în centru un mare pian cu coadă marca Steinway, avea în spate un perete de sticlă dincolo de care se vedeau un fundal de brazi şi imensul lac.

La scurt timp după ce m-am aşezat, pe scenă a apărut Erling, însoţit de un tânăr zvelt, brunet, a cărui înfăţişare te frapa chiar şi de la distanţă. Erling s-a adresat publicului, vorbind mai întâi în norvegiană, apoi în engleză, ca să fie înţeles de numeroşii turişti prezenţi.

— Am onoarea să vi-l prezint pe Willem Caspari, pianistul nostru de azi. A devenit faimos în întreaga lume, printre ultimele sale reprezentaţii numărându-se cea de la The Proms, la Royal Albert Hall din Londra. Îi suntem recunoscători pentru faptul că a acceptat să

concerteze în acest mic colţ de lume.

A urmat un ropot de aplauze. Willem şi-a înclinat capul în semn de mulţumire înainte să ia loc în faţa pianului, aşteptând să se aştearnă tăcerea. Când a început să cânte, la primele note am închis ochii; muzica m-a transportat înapoi în timp, la vremea în care studiam la Conservatorul din Geneva. Pe atunci mergeam săptămânal la concerte şi, adesea, mă aflam şi eu pe scenă. Muzica clasică fusese pasiunea mea, iar acum îmi dădeam seama, ruşinată, că trecuseră cel puţin zece ani de când nu mai fusesem la un recital. Ascultându-l pe Willem cântând, simţeam cum tensiunea mi se risipeşte. Îi urmăream încântată mâinile agile care alergau peste clape. Mi-am promis că, de acum încolo, n-aveam să mai lipsesc de la astfel de evenimente.

Când concertul a luat sfârşit, Erling a venit la mine şi m-a condus pe scenă, ca să fac cunoştinţă cu Willem Caspari. Avea o faţă ascuţită, pielea albă, întinsă peste pomeţii proeminenţi, o pereche de ochi verzi-albaştri pătrunzători şi buze pline, roşii ca sângele. Tot aspectul lui era impecabil, de la părul negru, pieptănat lins pe spate, până la pantofii negri, bine lustruiţi. Îmi amintea de un vampir deosebit de arătos.

— Îţi mulţumesc mult pentru concert! m-am adresat lui Willem. A fost minunat!

— Plăcerea e de partea mea, domnişoară! mi-a răspuns el, ştergându-şi palmele discret cu o

batistă albă înainte să dea mâna cu mine şi studiindu-mă atent. Sunt aproape sigur că ne-am mai întâlnit.

— Da? m-am mirat eu, stânjenită că nu-mi aduceam aminte.

— Da. Am studiat la Conservatorul din Geneva. Cred că te-ai înscris pe când eu eram în ultimul an. În afară de faptul că am o memorie vizuală foarte bună, îmi mai amintesc prenumele tău pentru că mi s-a părut ciudat atunci. Cânţi la flaut, nu-i aşa?

— Da, i-am răspuns, surprinsă. Sau cel puţin cântam.

— Extraordinar, Ally! Nu mi-ai spus asta, a intervenit Erling.

— Pentru că a trecut mult prea mult timp de atunci.

— Nu mai cânţi? m-a întrebat mirat Willem, netezindu-şi reverele bine întinse – mai degrabă un ritual decât o încercare menită să impresioneze.

— Nu, nu, deloc.

— Dacă îmi amintesc bine, am fost la un recital al tău. Sonata pentru flaut şi pian?

— Da, pe vremuri. Chiar ai o memorie incredibilă.

— Da, ţin minte ceea ce nu vreau să uit. Te asigur că sunt şi părţi bune, şi rele în asta.

— Cât de interesant, dat fiind că Ally, care a cântat la flaut, face acum cercetări în domeniul

muzical, a comentat Erling.

— Şi cine te interesează, dacă nu te deranjez cu întrebarea? m-a fixat Willem cu ochii lui fascinanţi.

— Un compozitor norvegian, pe nume Jens Halvorsen şi soţia lui, Anna, o cântăreaţă.

— Nu cred că am auzit vreodată de ei.

— Sunt foarte cunoscuţi aici, în Norvegia, mai ales Anna, i-a răspuns Erling. Iar acum, Ally, în funcţie de ce planuri ai, poate că ţi-ar face plăcere să vizitezi casa lui Grieg, inclusiv cabana de pe panta muntelui, unde obişnuia să compună?

— Da, mulţumesc!

— V-ar deranja dacă v-aş însoţi şi eu? l-a întrebat Willem, studiindu-mă încă, plin de curiozitate. De abia am ajuns seara trecută în Bergen şi n-am apucat să văd mai nimic pe aici.

— Deloc! i-am răspuns.

Era de preferat să merg alături de el decât să rămân pe loc, sub privirea lui scrutătoare.

— Atunci la revedere! ne-a spus Erling grăbit. Eu trebuie să mă duc la birou. După ce vă terminaţi mica excursie, vă aştept la mine, să ne luăm rămas-bun. Şi, Willem, îţi mulţumesc pentru minunatul tău recital!

L-am urmat amândoi pe Erling afară din sală şi, pe urmă, am început să urcăm treptele, printre copaci, către casa lui Grieg. Am intrat în vilă, în salonul cu podea de lemn, unde se afla un vechi pian cu coadă Steinway, aşezat lângă un perete. În

cameră se mai afla un amestec eclectic de mobilă rustică, precum şi piese mai elegante din lemn de nuc şi de mahon. Tablouri cu portrete şi peisaje erau puse în evidenţă de lambriurile gălbui de pin.

— Are încă un aer prietenos, de adevărat cămin, i-am spus lui Willem.

— Da, aşa-i.

Încăperea era plină de fotografii înrămate ale lui Grieg şi ale soţiei sale, Nina. Privirea mi-a fost atrasă de una dintre ele, care-i înfăţişa pe cei doi stând alături de pian. Nina zâmbea plăcut, dar expresia impenetrabilă a lui Grieg era accentuată de sprâncenele stufoase şi de mustaţa groasă.

— Arată atât de scunzi în comparaţie cu pianul, am remarcat. Parcă ar fi două păpuşi.

— Se pare că erau amândoi mici de statură. Şi ştii că Grieg avea un plămân distrus? Când se fotografia, folosea o pernuţă ascunsă sub jachetă, de aceea apare mereu cu o mână peste piept.

— E fascinant! am murmurat, în timp ce ne plimbam prin salon şi priveam diferitele exponate.

— Şi cum de ai renunţat la muzică? m-a întrebat Willem subit, de parcă avea în minte o listă cu întrebări pe care le bifa de îndată ce primea răspunsul.

— M-am apucat de navigaţie, ca profesionist.

— Şi atunci zdrăngăneai cântece marinăreşti? a chicotit el, încântat de glumă. Duci dorul muzicii?

— Sinceră să fiu, n-am prea avut timp să mă

gândesc la asta în ultimii câţiva ani. Iahtingul a fost viaţa mea.

— Eu nu-mi pot imagina o viaţă fără muzică, mi-a spus Willem, făcând semn spre pianul lui Grieg. Instrumentul ăsta e pasiunea şi durerea mea, forţa care mă ţine viu. Am uneori coşmaruri că am făcut artroză la degete. Fără muzica mea nu mi-ar rămâne nimic altceva.

— Atunci poate că ai o mai mare încredere în capacitatea ta decât mine. Când eram la Conservator, mi se părea că, la un moment dat, m-am plafonat. Indiferent de cât de mult repetam, aveam impresia că nu avansam deloc.

— Ally, eu am simţit asta ani de-a rândul, probabil că e ceva inerent meseriei. Şi trebuie să cred cu tărie că *fac* progrese, altfel mă sinucid. Iar acum hai să vedem cabana, locul în care omul acesta cu adevărat mare şi-a compus câteva dintre capodopere.

Cabana se afla la o mică distanţă de vilă. Trăgând cu ochiul prin ferestruicile uşii de la intrare, am zărit un pian modest lângă un perete, cu un balansoar alături, precum şi un birou aşezat în faţa marii ferestre care dădea înspre lac. Şi, aşezată pe birou, se afla o altă broscuţă – perfect identică cu a mea. Am decis să nu-i spun nimic lui Willem.

— Ce privelişte! a exclamat el, oftând. Ar putea inspira pe orice om.

— Dar foarte izolată, nu crezi?

— Nu m-ar deranja. Aş fi fericit să fiu singur. Mă bizui pe forţele proprii, a ridicat el din umeri.

— Şi eu la fel, însă nu cred că aş rezista aici, i-am răspuns, zâmbind. Hai să ne întoarcem!

— Da, a spus Willem, uitându-se la ceas. La ora patru vine o ziaristă, să-mi ia un interviu la hotel. Recepţionera mi-a promis să-mi trimită un taxi. Tu unde stai? Ai vrea să te întorci cu mine în oraş?

— De fapt, încă nu mi-am găsit un loc în care să mă cazez, i-am spus, în timp ce ne întorceam pe cărarea ce cobora panta muntelui. Sunt sigură că găsesc eu ceva. Am să merg la centrul de informaţii turistice din oraş.

— Poţi să stai la hotelul în care m-am cazat eu. E foarte curat, clădit pe malul dinspre portul vechi, şi are o vedere splendidă către fiord. Sunt foarte impresionat că, spre deosebire de mine, eşti atât de relaxată în privinţa unor astfel de aranjamente. Când călătoresc, trebuie să-mi fac toate rezervările cu săptămâni înainte şi să ştiu exact unde voi locui, altfel cad în depresie.

— Poate că anii de navigaţie m-au făcut să am o atitudine *laissez-faire.* Pot dormi oriunde.

— Probabil că asta se datorează şi obsesiei mele pentru detaliile organizatorice, care-i înnebuneşte pe cei care au de a face cu mine.

Mi-am recuperat rucsacul de la Else, fata de la librărie, pe urmă am aşteptat în faţa intrării în timp ce Willem se interesa cum să facă rost de un

taxi. Îl observam cu discreţie şi studiam felul în care tensiunea interioară i se reflecta în ţinută: stătea drept ca un soldat, cu trăsăturile încordate şi mâinile încleştate, în timp ce Elsa vorbea cu cei de la dispeceratul companiei de taxi.

Obsedat… mi-a trecut prin minte.

— Şi unde locuieşti atunci când nu eşti pe iaht, sau căutând informaţii despre muzicieni morţi de mult şi soţiile lor? m-a întrebat el, după ce a sosit taxiul şi ne-am urcat.

— La Geneva, în locuinţa familiei.

— Să înţeleg că n-ai o casă a ta?

— Nu, n-am avut niciodată cu adevărat nevoie de una. Sunt mai mult pe drumuri.

— Şi din punctul ăsta de vedere suntem total diferiţi. Apartamentul meu din Zürich e raiul meu. Totuşi, trebuie să mă stăpânesc când am musafiri, să nu le cer să-şi scoată pantofii când intră sau să se şteargă pe mâini cu şerveţele anti-bacteriene.

Mi-am amintit cum se ştersese obsesiv pe mâini.

— Ştiu că sunt un ciudat, a continuat el, nepăsător, aşa că nu trebuie să fii stânjenită dacă îţi trece asta prin minte.

— Majoritatea muzicienilor pe care îi cunosc sunt nişte excentrici, încep să cred că face parte din latura lor artistică.

— Sau posibil autistă, după cum îmi spune psihoterapeutul meu. Poate că între cele două noţiuni există o demarcaţie foarte fină. Mama

susţine că am nevoie de cineva care să fie diferit de mine, dar nu-mi închipui că există vreo persoană care să-mi poată suporta maniile. Ai un iubit?

— Eu… am avut, dar a murit acum câteva săptămâni, i-am răspuns, cu privirile aţintite pe fereastră.

— Îmi pare foarte rău, Ally, condoleanţele mele!

— Mulţumesc.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu-ţi face griji, nimeni nu ştie.

— Ăsta-i motivul pentru care ai venit în Norvegia?

— Da, cred că da.

Taxiul începea să încetinească. Intrase pe o stradă ce şerpuia pe lângă frumosul port, flancată de clădiri cu faţade din lemn, vopsite în nuanţe alternative de alb, gălbui, ocru şi roz-pal, cu acoperişuri caracteristice, ca un V inversat. Deodată, lacrimile m-au făcut să văd estompat toate culorile.

— Ei bine – Willem a tuşit puţin, ca să-şi dreagă vocea după o tăcere prelungită –, de obicei nu vorbesc despre asta, dar, de fapt, am trecut şi eu printr-o experienţă asemănătoare cu a ta. Sufletul meu pereche a murit în urmă cu cinci ani, imediat după Crăciun. Nu e o amintire plăcută.

— Îmi pare rău!

L-am bătut prieteneşte peste pumnul încleştat,

iar acum a fost rândul lui să-şi întoarcă privirea.

— În cazul meu, a fost o eliberare. Jack a suferit foarte mult. Dar în cazul tău?

— Un accident pe mare. Theo era viu şi nevătămat – pentru ca, o clipă mai târziu, să dispară.

— Sincer să fiu, nu ştiu care situaţie e mai rea. Am avut timp să mă împac cu gândul, dar a şi trebuit să fiu martor la toate suferinţele persoanei iubite. Presupun că încă nu sunt împăcat. Oricum, nu vreau să te deprim şi mai tare, îmi pare rău!

— Nu e cazul. Deşi pare ciudat, e o consolare să ştii că şi alţi oameni au trecut prin ceea ce ai trecut tu, i-am răspuns, în timp ce taxiul se oprea în faţa unei clădiri înalte de cărămidă.

— Ăsta-i hotelul, a spus Willem. Ce-ar fi să intri şi să vezi dacă au camere libere? Nu cred c-ai putea găsi ceva mai bun.

— În privinţa priveliştii – ai perfectă dreptate.

Am coborât din taxi şi am văzut că hotelul Havnekontoret se afla la numai câţiva metri distanţă de marginea cheiului, unde era ancorat un iaht cu două catarge.

— Lui Theo i-ar fi plăcut să-l vadă, am murmurat, bucuroasă că puteam să-i pomenesc numele fără să dau mai multe amănunte.

— Da. Dă-mi voie să-ţi iau bagajele.

I-am cerut şoferului să aştepte câteva minute şi l-am urmat pe Willem în hotel. Am întrebat la recepţie dacă mai aveau camere libere. De îndată

ce am făcut rezervarea, am ieşit să-i spun şoferului să plece.

— Sunt bucuros că am putut să te ajut, mi-a zis Willem, foindu-se prin hol. Se pare că a sosit şi ziarista mea. Îi urăsc pe cei din tagma ei, dar n-am încotro. Ne vedem mai târziu!

— Sigur, i-am răspuns, urmărindu-l cu privirea cum se îndrepta spre o femeie care îl aştepta la intrare.

După ce i-am dat recepţionerei cardul de credit şi am primit parola pentru wi-fi, am luat liftul spre ultimul etaj, unde se afla camera mea, care avea o privelişte splendidă către port. Deja se lăsase noaptea, aşa că m-am schimbat din blugi în pantaloni de trening şi hanorac, după care am deschis laptopul. În aşteptarea conexiunii de internet, mă gândeam la Willem şi la faptul că, în pofida ciudăţeniilor lui, îl plăceam destul de mult. Printre e-mailuri se afla unul de la Magdalena Jensen, traducătoarea cărţii.

De la: *Magdalenajensen1@trans.no*

Către: *Allygeneva@gmail.com*

Subiect: *Grieg, Solveig og Jeg/Grieg, Solveig şi cu mine*

1 septembrie 2007

Dragă Ally,

Îţi trimit, ataşat la mesaj, restul traducerii. Îți voi expedia exemplarul original al cărţii pe adresa din Geneva. Sper să îţi placă. E o poveste

interesantă.

Cu cele mai bune urări, Magdalena

Am deschis documentul ataşat şi am aşteptat să se încarce. Apoi, am început să citesc…

ANNA
CHRISTIANIA, NORVEGIA
AUGUST 1876

Capitolul 25

— *Kjære* Arma, ce plăcere să te vedem din nou acasă! a întâmpinat-o Froken Olsdatter, luându-i haina. Cu Herr Bayer plecat la Drobak, viaţa aici e foarte plictisitoare. Cum a fost la ţară?

— Plăcut, mulţumesc, deşi prea scurt, i-a răspuns Anna, urmând-o pe Froken Olsdatter în salon.

— Ceai?

— Da, sigur.

— Atunci mă duc să-l prepar.

După ce Froken Olsdatter a ieşit din cameră, Anna s-a simţit nespus de fericită să se afle, din nou, în Christiania şi să aibă parte de toată atenţia menajerei. „Şi nu-mi pasă dacă devin o răsfăţata", şi-a spus, apoi, răsuflând uşurată la gândul că avea să doarmă pe o saltea moale şi să i se servească micul dejun la pat. Ca să nu mai vorbim şi de o baie fierbinte…

Froken Olsdatter a intrat, aducând tava.

— Ei bine, am nişte veşti pentru tine, i-a spus, turnând lichidul chihlimbariu în două ceşti din porţelan şi întinzându-i-o pe una Annei. Herr Bayer n-are cum să se întoarcă acum acasă. Biata lui mamă e foarte bolnavă şi nu poate s-o lase singură. Crede că sfârşitul ei se apropie cu paşi repezi şi, desigur, el vrea să-i fie alături. Aşadar,

te-a lăsat în grija mea până ce are să se întoarcă.

— Îmi pare foarte rău să aud că iubita lui mamă e atât de bolnavă, i-a răspuns Anna, deşi nu-i părea chiar rău că sosirea lui se amâna.

— Repetiţiile au loc în timpul zilei, aşa că te duc la tramvai şi, pe urmă, vin să te iau. După ce termini de băut ceaiul, te rog să te duci să-ţi vezi noua garderobă. Au sosit hainele de iarnă pe care ţi le-a comandat Herr Bayer. Sunt cu adevărat splendide. Vei găsi şi o scrisoare pentru tine, care a venit în timp ce erai plecată.

Zece minute mai târziu, Anna deschidea uşa dulapului. Era plin cu o mulţime de haine frumoase, lucrate de mână. Bluze din mătasea şi muselinul cele mai delicate, fuste din lână fină şi două rochii superbe: una de culoarea topazului şi o alta roz-prăfuit. Mai erau şi două corsete noi, mai multe perechi de pantalonaşi şi de ciorapi fini ca pânza de păianjen.

Gândul că Herr Bayer îi comandase astfel de lucruri intime o făcea să se înfioare, dar şi-a spus pe dată că, probabil, Froken Olsdatter se ocupase de asta. Pe un raft de sus se aflau două perechi de pantofi cu toc: o pereche din aceeaşi mătase roz ca rochia, cu mici catarame de argint, iar cealaltă – de culoarea fildeşului, cu broderie albă. Pe când îşi încerca pantofii roz, ochii i-au căzut pe o cutie de pălării. A luat-o cu multă grijă, i-a scos capacul – şi a rămas cu gura căscată. Pălăria se asorta perfect cu rochia roz şi era ornată cu cel mai

complicat aranjament de pene şi panglici pe care-l văzuse în viaţa ei. Şi-a amintit cum odinioară, sosind pentru prima dată în gara din Christiania, se minunase privind pălăriile doamnelor. Aceasta, se gândea ea, în timp ce şi-o aşeza cu grijă pe cap, era cel puţin la fel de frumoasă. Mergând prin cameră, ca să se obişnuiască cu pantofii şi pălăria, se simţea mai înaltă şi cumva mai în vârstă, nevenindu-i să creadă că se schimbase atât de mult de când venise în Christiania.

Apoi s-a aşezat pe pat, cu pălăria încă pe cap, şi a deschis plicul lăsat de Froken Olsdatter. Văzând că scrisoarea era de la Lars, a oftat şi a început să citească, plină de temeri.

Stalsberg Vaningshuset
Tindevegen
Heddal
22 iulie 1876

Draga mea Anna,

Am promis să-ţi scriu ca să-ţi lămuresc pe larg scurta conversaţie pe care am avut-o în seara nunţii fratelui tău.

În ultimele câteva luni mi-a devenit limpede că viaţa în Christiania ţi-a schimbat speranţele şi felul în care îţi vezi viitorul. Draga mea Anna, te rog să nu te simţi vinovată. E firesc să fie aşa. Tu eşti foarte talentată şi, mai important, talentul ţi-a fost descoperit de oameni importanţi, care te vor

ajuta să devii cunoscută în întreaga lume.

Chiar dacă părinţii tăi cred că lucrurile între noi nu s-au schimbat, eu înţeleg că nu-i deloc aşa. Rolul lui Solveig pe scena Teatrului Christiania, în toamna asta, îţi dă prilejul să păşeşti mai departe pe drumul tău. Oricât de greu mi-ar fi, eu trebuie să mă obişnuiesc cu gândul că-i cu putinţă ca o căsătorie cu mine să nu ţi se mai pară deloc atrăgătoare. Asta – dacă ţi s-a părut vreodată, lucru de care mă îndoiesc.

Înţeleg că principiile morale şi inima ta bună nu te vor lăsa să pui în cuvinte adevăratele tale sentimente. În afară că m-ai răni pe mine, nu te vei încumeta niciodată să le înşeli speranţele părinţilor tăi. Prin urmare, aşa cum ne-am înţeles, le voi spune că am hotărât că nu te mai pot aştepta. Deja tatăl tău mi-a cumpărat ferma, afacere care îmi convine perfect. Întocmai aşa cum tu nu eşti făcută să fii gospodină, eu nu sunt făcut să fiu fermier şi, acum că tatăl meu a dispărut, nimic nu mă mai ţine aici.

Mai mult decât atât: se pare că, mai nou, mi se oferă şi o şansă.

Anna, trebuie să-ţi spun că Scribner, editorul din New York City căruia i-am trimis poeziile, mi-a răspuns. Doreşte să le tipărească şi mi-a oferit un mic avans. După cum ştii, visul meu a fost mereu să plec în America. Cu banii de la tatăl tău, am acum suficient de mulţi ca să-mi cumpăr un bilet pe vapor. Îţi poţi imagina cât de înflăcărat mă simt

la gândul de a-mi vedea poeziile publicate în America. Pentru mine, asta-i o imensă onoare. Visul meu cel mai drag a fost ca tu să devii soţia mea şi să te iau cu mine, ca să putem începe o nouă viaţă peste Ocean. Totuşi, n-a fost să fie aşa. Şi, Anna, îţi spun sincer că ştiu că nu m-ai fi iubit niciodată atât de mult cât te iubesc eu.

Nu-ţi port pică deloc şi îţi doresc tot binele din lume. Într-un mod ciudat, Domnul ne-a dat amândurora libertatea de-a ne urma chemarea, chiar dacă drumurile noastre se despart. Deşi nu mai suntem logodiţi, sper să rămânem prieteni.

Vaporul meu va traversa Oceanul peste şase săptămâni.

Lars

Anna a pus scrisoarea pe pat, alături de ea. Şi a căzut pe gânduri, simţindu-se mişcată şi neliniştită de cuvintele lui.

America… Se certa pe ea însăşi pentru că nu crezuse niciodată în visul lui Lars şi nu-l luase în serios. Şi, iată, acum Lars era pe punctul ca poeziile lui să fie publicate, astfel că, într-o bună zi, putea să devină la fel de faimos precum Herr Ibsen.

Pentru prima dată, Anna nu-l mai vedea pe Lars ca pe o victimă, un căţeluş aşteptând o mângâiere din partea ei. După ce-şi vânduse ferma tatălui ei, avea şi el şansa să scape din Heddal şi să-şi urmeze visul, la fel ca ea.

Cel puţin acest gând o mai alina.

Ar fi plecat cu elin America, dacă i-ar fi cerut-o?

Nu.

Răspunsul i-a venit pe buze fără nicio şovăială. S-a întins pe pat, iar noua ei pălărie de mătase i-a căzut pe ochi.

Apartamentul 4
Intrarea Sf. Olav
Christiania
4 august 1876

Dragă Lars,

Îţi mulţumesc pentru scrisoare. Sunt foarte fericită că ai avut noroc. Sper că-mi vei scrie din America. Şi te rog să primeşti întreaga mea recunoştinţă pentru felul în care m-ai ajutat. Acest ajutor dat de tine a făcut posibilă viaţa mea de acum, din Christiania.

Transmite-le toată dragostea mea lui Mor *şi* Far. *Sper să nu te certe atunci când vor auzi că nunta nu va mai avea loc, şi îţi mulţumesc pentru mărinimia de a lua toată vina asupra ta.*

Sper că îţi vei găsi o soţie mult mai bună decât mine acolo, în America. Şi eu doresc să rămânem prieteni.

Sper să nu ai rău de mare.

Anna

În timp ce sigila plicul, cele spuse în scrisoarea lui au izbit-o în plin. Acum că Lars, singurul ei prieten, pleca în America, simţea că îi avea să-i ducă dorul.

Oare n-ar fi trebuit să mă mărit cu el? i-a trecut prin minte, apoi s-a ridicat şi s-a dus la fereastră, ca să privească strada de dedesubt. *E atât de bun şi se poartă atât de frumos. Şi poate că el va face avere acolo, în timp ce eu s-ar putea să mor fată bătrână…*

Mai târziu, pe când se ducea să pună plicul pe tava de argint din hol, ca să fie expediat prin poştă, a simţit că se rupsese şi ultimul fir subţire care o mai lega de viaţa ei din trecut.

Peste trei zile au început repetiţiile la „Peer Gynt”. Restul distribuţiei – mulţi din producţia originală – se purtau frumos şi o ajutau pe Anna. Numai că, deşi să înveţe un cântec şi apoi să-l cânte era, pentru ea, cel mai uşor lucru din lume, jocul de scenă s-a dovedit mult mai greu decât ar fi crezut. Uneori se mişca cum trebuie, dar apoi îşi uita replicile; alteori, când îi reuşeau cele două, nu izbutea să exprime, prin mimica feţei, emoţia cuvenită. Herr Josephson, regizorul, era foarte răbdător cu ea, însă Anna simţea că parcă dansa o polcă, trebuind, în acelaşi timp, să se frece pe burtă şi să se bată cu palma-n cap.

După cea de a patra repetiţie se întreba, cu amar, dacă avea să reuşească vreodată. Plecând de la teatru, a simţit cum o mână a prins-o dintr-odată de braţ, chiar pe când se îndrepta către uşa de la intrarea artiştilor. Înspăimântată, a scos un ţipăt slab.

— Froken Landvik, am auzit că ai revenit în Christiania. Cum a fost vacanţa la ţară?

Era Jens Halvorsen cel Rău. Inima Annei bătea cu putere şi, deşi el n-o mai strângea la fel de tare, continua să o ţină de braţ. Îi putea simţi căldura mâinii prin stofa mânecii şi i se pusese un nod în gât. Când s-a întors către el, a împietrit de uimire văzând cât de mult se schimbase. Buclele lucioase de altă dată se desfăcuseră şi-i atârnau de-o parte şi de alta a feţei, iar hainele elegante îi erau mototolite şi murdare. Părea că nu mai făcuse baie de câteva zile, iar nasul ei aproape că ar fi putut spune de câte.

— Eu… însoţitoarea mea e afară, a şoptit ea. Te rog să mă laşi în pace!

— Aşa voi face, dar trebuie să-ţi spun cât de dor mi-a fost de tine. Sper că ai înţeles cât de mult te iubesc şi cât de credincios îţi sunt. Te rog, te implor, hai să ne întâlnim!

— Nu, nici vorbă! i-a răspuns ea, scurt.

— Ei bine, atunci nimic nu mă va opri să te găsesc la teatru, nu-i aşa, Froken Landvik? a strigat el în urma Annei.

Ea a luat-o la goană spre uşa intrării artiştilor,

apoi a trântit-o în urma ei.

În fiecare zi a săptămânii următoare, Jens a aşteptat-o pe Anna la sfârşitul repetiţiei.

— Herr Halvorsen, ceea ce faci devine tot mai supărător, îi spunea ea în şoaptă, căci portarul Halvert avea deja bilet la lojă atunci când se juca spectacolul idilei lor.

— Minunat! Atunci poate că cedezi şi primeşti măcar să te invit la un ceai.

— Doamna mea de companie va fi fericită să ne însoţească. Te rog s-o inviţi şi pe ea! îi spunea, trecând pe lângă el şi încercând să-şi înfrâneze un zâmbet.

De fapt, întâlnirile lor zilnice erau lucrul pe care Anna îl aştepta cel mai mult, iar ea începuse să se destindă puţin câte puţin, ştiind că ei jucau un joc de-a şoarecele şi pisica – ce n-avea să ducă la nimic. Dat fiind că Lars nu-i mai era logodnic – deşi, pe când era, asta nu o împiedicase să viseze la Jens o vară întreagă – şi în pofida unor sforţări eroice, Anna simţea că neînduplecarea ei era pe cale să se facă praf.

După un sfârşit de săptămână în care stătuseră amândouă închise-n casă, Froken Olsdatter i-a spus Annei că luni avea să plece tocmai în capătul celălalt al oraşului, pentru nişte treburi de-ale lui Herr Bayer. Menajera socotea că Anna era în stare să ia tramvaiul singură. Când a coborât de pe scenă, Anna a ştiut că sosise clipa să se predea.

Jens o aştepta ca de obicei pe coridor, lângă uşa intrării artiştilor.

— Când vei spune „da”, Froken Landvik? a întrebat-o rugător, atunci când a trecut pe lângă el. Îţi mărturisesc că, deşi pot să îndur multe, chiar şi tăria mea se poate zdruncina.

— Astăzi? s-a întors Anna spre el, dintr-odată.

— Eu… bine, atunci… bine!

În sinea ei, Anna se bucura că-l uimise.

— Mergem la Engebret Cafe, din scuar, i-a spus Jens după ce şi-a revenit. Într-un minut ajungem.

Anna auzise despre Engebret şi i se părea un loc grozav.

— Dar dacă mă vede cineva intrând acolo neînsoţită?

— N-are să se uite nimeni la tine, i-a răspuns Jens, zâmbind. La Engebret vin numai boemi ori muzicieni care de obicei sunt beţi-turtă, aşa că nu le-ar păsa nici dacă te-ai dezbrăca şi ai dansa pe masă. Vino, Froken Landvik, pierdem timpul!

— Foarte bine, atunci! a răspuns Anna, cuprinsă de înfrigurare.

Au ieşit tăcuţi din teatru şi, când au intrat în cafenea, Anna i-a făcut semn spre o masă aşezată în colţul cel mai îndepărtat şi mai întunecat. Jens a comandat ceai pentru amândoi.

— Anna, spune-mi cum ţi-ai petrecut vara?

— Mult mai bine decât tine, după cum arăţi. Eşti bolnav?

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele politicoase, i-a răspuns Jens, zâmbind. Nu sunt bolnav, ci sărac, şi aş avea nevoie de o baie bună şi de un schimb curat de haine. Simen, un coleg din orchestră, spune că de abia acum arăt ca un adevărat muzician. A fost bun cu mine, mi-a dat adăpost după ce am fost nevoit să plec de acasă.

— Doamne sfinte! Dar de ce?

— Tatăl meu nu-i de acord cu aspiraţiile mele muzicale. Ar fi vrut să mă ocup de fabrica lui de bere, aşa cum au făcut-o el şi alte câteva generaţii de Halvorseni de dinaintea noastră.

Anna îl privea cu admiraţie. Se gândea că era nevoie de o mare tărie de caracter ca să renunţi, de dragul artei, la familie şi la tot confortul de acasă.

— Oricum, a continuat Jens, acum, că începe stagiunea şi voi câştiga în sfârşit nişte bani, am să mă mut într-un loc mai potrivit. Otto, oboistul, mi-a spus că-mi poate închiria o cameră în apartamentul lui. I-a murit soţia de curând şi, pentru că ea a fost destul de bogată, sper ca noua mea locuinţă să fie mai curată, cel puţin. Mai mult de-atât, apartamentul acela e la numai cinci minute depărtare de cel în care locuieşti tu. Vom fi aproape vecini. Poţi veni să bem ceaiul împreună.

— Mă bucur să aflu că ţi-ai găsit o locuinţă mai bună, i-a spus ea, cu sfială.

— Şi, în timp ce eu am decăzut, steaua ta se ridică uimitor de repede! Poate că vei deveni o

binefăcătoare înstărită a artiştilor, a tachinat-o el, în timp ce le era servit ceaiul. Uite cum arăţi, cu hainele astea elegante şi cu superba pălărie adusă de la Paris. Eşti încarnarea tinerei bogate care se îmbracă după ultima modă!

— S-ar putea că steaua mea să cadă la fel de repede cum s-a ridicat. Cred că sunt o actriţă deplorabilă şi, foarte curând, voi pierde acest rol, i-a mărturisit Anna, dintr-odată bucuroasă că putea să discute cu cineva despre gândurile care o frământau.

— Iar eu cred că nu-i adevărat. Când ne-am adunat ieri pentru ultima parte a repetiţiei, l-am auzit pe Herr Josephson spunându-i lui Hennum că faci progrese însemnate.

— Herr Halvorsen, nu înţelegi! Nu m-am temut niciodată să cânt, dar interpretarea unui rol e ceva cu totul diferit. Mă gândesc că s-ar putea să am trac, i-a mărturisit Anna, mângâind distrată toarta ceştii de ceai. Nu-mi pot închipui cum aş putea găsi curajul să păşesc pe scenă în prima seară de spectacol.

— Anna… Cred că trebuie să ne spunem pe nume, Anna şi Jens. Cred că ne cunoaştem destul de bine acum ca să facem pasul ăsta.

— Da, cred că da. Sau măcar s-o facem atunci când suntem numai noi doi.

— Mulţumesc! Ei bine, Anna, sunt sigur că vei arăta superb şi vei cânta atât de bine, încât nimeni n-are să se mai sinchisească de jocul tău de scenă.

— Frumos din partea ta... Jens, dar nu pot dormi noaptea de grija asta. Nu vreau să dezamăgesc pe nimeni.

— Sunt sigur că n-o vei face. Iar acum, spune-mi, ce mai face iubitul tău de acasă?

— Pleacă în America. Fără mine, s-a grăbit să adauge, încercând să-i ocolească privirea. Am rupt logodna.

— Îmi pare rău să aud asta, dar mărturisesc că m-ai făcut un om fericit. De când ne-am întâlnit prima oară nu mi-ai mai ieşit din minte. Doar gândul la tine m-a făcut să trec cu bine peste vara asta îngrozitor de grea. Şi cred că sunt îndrăgostit de tine până peste cap.

Anna l-a privit neîncrezătoare.

— Cum aşa? De abia mă cunoşti. N-am discutat niciodată mai mult de câteva minute. Te îndrăgosteşti de cineva pentru caracterul său. Şi, ca să faci asta, trebuie să cunoşti bine omul acela.

— Ştiu cu mult mai multe lucruri despre tine decât crezi. De pildă, văd cât eşti de modestă din felul în care ai roşit atunci când oaspeţii te-au aplaudat la sfârşitul acelei serate. Ştiu că nu-ţi dai aere de mare divă pentru că nu te fardezi. Mai ştiu şi că eşti virtuoasă şi loială, că ai principii morale, astfel că, făcându-ţi curte, cam bat la uşi închise. Din toate astea trag concluzia că eşti încăpăţânată ca un măgar atunci când îţi pui ceva în minte. Pentru că, din experienţa mea, rareori femeile aruncă în foc scrisori de la un curtezan fără să le

citească – chiar dacă li se pare că acel curtezan îşi arată simţămintele într-un mod nepotrivit.

Anna s-a străduit să nu arate cât de mult o uimea agerimea minţii lui.

— Ei bine, i-a spus, înghiţind în sec, sunt multe lucruri pe care *nu* le ştii. Cum ar fi faptul că mama a ajuns la disperare din cauză că sunt atât de neîndemânatică la treburile gospodăreşti. Gătesc groaznic şi nu ştiu să cos. Tata spune că pot avea grijă doar de animale, nu şi de oameni.

— Atunci vom trăi din dragoste şi ne vom lua o pisică, i-a zâmbit Jens.

— Iartă-mă, dar acum chiar trebuie să prind tramvaiul, să mă duc acasă. Anna s-a ridicat şi a scos nişte monede, punându-le pe masă. Lasă-mă, te rog, să plătesc eu ceaiul! La revedere… Jens!

— Anna! a prins-o el iute, de mână. Când ne mai vedem?

— După cum bine ştii, sunt la teatru în fiecare zi, între orele 10 şi 4.

— Atunci te aştept mâine, la 4, a strigat în urma ei, pe când Anna se grăbea să iasă.

După ce a plecat, Jens s-a uitat la banii de pe masă, văzând că erau de ajuns ca să plătească ceaiul, şi chiar să-şi cumpere un castron de supă şi un pahar de rachiu.

După ce a urcat în tramvai, Anna a închis ochii, zâmbind visător, întâlnirea ei cu Jens Halvorsen fusese minunată. Poate că din cauza noului său fel de viaţă ori, pur şi simplu, a

hotărârii cu care o urmărea, Jens nu i se mai părea cocoşelul ţanţoş de altă dată.

— O, Doamne! s-a rugat ea în seara aceea, te rog să mă ierţi dacă spun că Jens Halvorsen cel Rău nu mai e atât de rău. Căci a trecut prin încercări grele şi şi-a schimbat apucăturile. Am făcut tot ce-am putut ca să nu cad pradă ispitei, însă…

— Anna şi-a muşcat buzele – acum cred că s-ar putea să „cad. Amin!

Până în seara deschiderii stagiunii, Anna şi Jens s-au întâlnit zilnic, după repetiţii. Speriată să nu ajungă pradă bârfelor din teatru, Anna i-a propus s-o aştepte în cafenea. După-amiaza nu era lume deloc acolo şi, treptat, Anna a început să se destindă şi să nu mai fie atât de grijulie faţă de păstrarea aparenţelor. Într-una din zile, când Jens i-a luat mâna pe sub masă, ea n-a mai tras-o înapoi. Odată faptul împlinit, acum stăteau mereu cu degetele împletite pe furiş. Ceea ce îi făcea să-şi toarne cam greu laptele şi ceaiul – pentru că nu puteau folosi decât o singură mână –, însă, după părerea lor, atare greutate le era răsplătită din plin.

Jens arăta acum foarte asemănător celui care fusese odinioară. Se mutase în apartamentul lui Otto şi, după cum i-a povestit Annei, trecuse pur şi simplu printr-o despăduchere. De apartament avea grijă o menajeră; ea îi spăla toate hainele,

care, spre uşurarea Annei, miroseau cu mult mai bine.

Însă dincolo de toate astea, atingerea mâinilor lor – nevinovată, dar, în acelaşi timp, foarte promiţătoare – era cea care bântuia gândurile Annei zi şi noapte. Ea înţelegea, în sfârşit, ce simţea Solveig şi de ce jertfise totul de dragul lui Peer.

Deseori stăteau tăcuţi, uitând de ceai, fiindu-le de ajuns să se privească. Chiar dacă Anna îşi jurase să se păzească, ştia că, pe zi ce trecea, cădea tot mai mult în mrejele lui Jens.

Capitolul 26

Cu trei zile înainte ca „Peer Gynt” să deschidă noua stagiune a Teatrului Christiania, a reînceput munca anevoioasă de a uni prestaţia orchestrei cu cea a actorilor. De data asta, Anna nu mai împărţea vestiarul din spate cu Rude şi cu ceilalţi copii. Ea ocupa acum fosta cabină a lui Madame Hansson, care avea un perete întreg îmbrăcat în oglinzi şi o sofa tapiţată cu catifea, pe care putea să se odihnească atunci când se simţea obosită.

— Ce frumos aranjă! se mirase Rude, privind de jur-împrejur. Aş zice că unii dintre noi au ajuns departe în ultimele luni. Te-ai supăra dacă aş mai trece pe aici din când în când? Sau ţii nasul pe sus?

Anna i-a luat obrajii bucălaţi în mâini,

chicotind.

— S-ar putea să nu mai am timp pentru jocuri de cărţi, dar eşti bine-venit oricând vrei să vii.

În seara spectacolului, când a intrat în cabină, Anna a găsit-o plină cu flori şi cu mesaje care-i urau succes. Sosise chiar şi un buchet de la părinţii ei şi de la Knut, alături de o scrisoare în care, fără îndoială, vorbeau despre ruperea logodnei cu Lars. Anna a pus-o deoparte, ca s-o citească mai târziu. În timp ce Ingeborg, machieuza, o farda, ea a citit celelalte mesaje, bucurându-se de cuvintele frumoase ale celor care le scriseseră. Însă unul singur a făcut-o să se înfioare de plăcere atunci când l-a citit, un mesaj însoţit de un trandafir roşu.

Astă-seară voi fi aici, privindu-te cum te înalţi către stele. Şi-ţi voi simţi fiecare bătaie a inimii.

Cântă, frumoasa mea pasăre. Cântă!

J.

Când Anna a auzit chemarea în scenă, a început repede să se roage. „Doamne sfinte, nu mă lăsa să-mi dezonorez familia şi pe mine însămi astă-seară! Amin!” Apoi s-a ridicat şi s-a îndreptat către culise.

Anna ştia că unele momente din acea seară aveau să i se întipărească în minte pentru totdeauna. Ca, de pildă, cel în care a păşit pe scenă, în cel de al doilea act, şi nu şi-a mai putut

aminti nimic. Aruncase o privire disperată către fosa orchestrei şi-l văzuse pe Jens cum mima cu buzele cuvintele pe care trebuia să le rostească ea. Spera să-şi revină îndeajuns de repede pentru ca publicul să nu observe, dar încordarea n-a părăsit-o tot restul spectacolului. De abia în timpul „Cântecului de leagăn" de la sfârşit, cu capul lui Peer în poala ei, doar ei doi singuri pe scenă, a simţit că şi-a recăpătat pe deplin încrederea, eliberându-şi vocea şi emoţiile de orice constrângeri.

Când ultima notă s-a stins, au fost multe chemări la rampă şi atât ea, cât şi Marie – interpreta mamei lui Peer, Ase – au primit multe buchete de flori. Anna a ieşit din scenă după ce cortina a căzut pentru ultima oară, apoi a izbucnit în hohote de plâns, cu capul sprijinit de umărul lui Herr Josephson.

— Draga mea, te rog să nu plângi!

— Dar am fost groaznică în seara asta! Ştiu că am fost!

— Nici pe departe, Anna! Nu-ţi dai seama că nesiguranţa ta a sporit, de fapt, fragilitatea lui Solveig? Iar la sfârşit… ei bine, publicul a fost vrăjit. Aria aceea parcă a fost scrisă anume pentru tine şi sunt sigur că, dacă te-ar fi văzut, Herr Ibsen şi Herr Grieg ar fi fost mulţumiţi. Ai cântat ca o sirenă, aşa cum o faci mereu. Iar acum – i-a şters el o lacrimă de pe obraz cu degetul – du-te şi sărbătoreşte-ţi triumful!

Atunci când Anna a intrat pe uşă, cabina ei era deja plină de cei veniţi s-o felicite. Tot teatrul a vrut să ia parte la încoronarea noii prinţese. Anna s-a străduit să facă faţă cât mai bine. Apoi a intrat Herr Hennum şi i-a alungat pe ceilalţi din încăpere.

— Anna, a fost o plăcere să dirijez orchestra astă-seară şi să-ţi urmăresc debutul pe scenă. Şi, sigur, n-ai fost perfectă ca actriţă, dar asta se învaţă în timp, şi-ţi va creşte şi încrederea, promit. Te rog acum să te bucuri de adulaţia pe care ţi-o arată întreg oraşul, pentru că o meriţi pe deplin. Herr Josephson va veni să te conducă la petrecerea organizată în foaier, peste cincisprezece minute.

Pe urmă, Herr Hennum s-a înclinat în faţa ei şi a ieşit.

În timp ce se schimba, o bătaie scurtă la uşă i-a anunţat sosirea lui Rude.

— Scuză-mă, Froken Anna, dar am un mesaj pentru tine! i l-a înmânat el, cu un zâmbet obraznic. Pot să-ţi spun cât de bine arăţi în seara asta? Şi ai putea s-o rogi pe mama să mă lase la petrecere? S-ar putea să se învoiască dacă i-o ceri tu.

— Rude, ştii că n-o pot face, dar acum, că eşti aici, ce-ar fi să mă ajuţi să-mi închei rochia la spate?

Când Anna a intrat în foaier, alături de Herr Josephson, a fost întâmpinată cu aplauze

furtunoase. Jens o privea de la depărtare, gândindu-se că n-o iubise niciodată mai mult decât în acea seară – lucru mărturisit şi în biletul dat de Rude. Vedea cum zâmbea şi conversa cu uşurinţă, gândindu-se cât de sus zburase acea pasăre sălbatică de când el o auzise cântând pentru prima oară.

Pe urmă, lui Jens i s-a strâns inima zărind cum o figură bine-cunoscută, cu mustaţa zburlită de fericire, s-a apropiat de ea, şi toată lumea i-a făcut loc de îndată.

— Anna! Dragă domnişoară, nici măcar boala mamei nu m-a putut împiedica să vin aici, să te văd în această seară memorabilă. *Kjære,* ai fost superbă, cu adevărat superbă!

Jens a văzut trăsăturile Annei încordându-se uşor, după care şi-a revenit şi l-a salutat călduros pe Herr Bayer. Întristat, Jens a plecat, ştiind că, odată apărut mentorul ei, Anna nu se mai putea apropia de el, ca să-i poată mărturisi cât de mândru era de ea.

Sigur, îşi spunea el, în timp ce îşi îneca amarul într-un rachiu la Engebret, se putea vedea limpede din ce parte bătea vântul, chiar dacă Anna nu-şi dădea încă seama. Poate că izbutise ea să scape de băiatul de la fermă, însă tuturor le era clar că Herr Bayer o iubea. Şi că-i putea oferi tot ce şi-ar fi dorit ea. În urmă cu numai câteva luni, şi el ar fi putut să facă acelaşi lucru.

Pentru prima oară se întreba dacă nu făcuse o

greşeală cumplită.

Poate că Froken Landvik nu posedă siguranţa pe care o avea Madame Hansson în rolul lui Solveig, însă compensează pe deplin cu inocenţa, tinereţea şi cu modul superb în care cântă ariile.

În ediţia de dimineaţă a ziarului Daghladet, comentatorul sublinia din nou frumuseţea şi tinereţea ei…

Anna nu-l mai asculta pe Herr Bayer. Era fericită că reuşise să treacă cu bine de primul spectacol, dar gândul că, a doua zi, urma să urce din nou pe scenă, o rodea foarte tare.

— Din păcate, Anna, nu pot sta în Christiania decât peste noapte. Trebuie să iau feribotul de dimineaţă ca să mă înapoiez lângă patul de suferinţă al mamei cât de repede cu putinţă, i-a spus Herr Bayer, închizând ziarul.

— Cum se simte?

— Nici mai bine, nici mai rău, a oftat el. Mama a avut mereu un spirit de neînfrânt şi asta o ţine încă în viaţă. Nu pot face nimic pentru ea, doar să-i fiu alături. Dar destul despre asta. Anna, astă-seară aş vrea să te invit la o cină deosebită, şi tu să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat după plecarea mea.

— Sigur, plăcerea e de partea mea, dar mă simt puţin obosită. Aş putea să mă odihnesc înainte de cină?

— Bineînţeles, dragă domnişoară. Şi, din nou, felicitări!

Franz Bayer a urmărit-o cu privirea pe Anna, care ieşea din salon, minunându-se cât de departe ajunsese ea într-un singur an. Se schimbase în bine chiar şi de când n-o mai văzuse. Arătase mereu ca un boboc, dar, acum, acesta devenise o floare frumoasă. În plus, sub tutela lui, căpătase multă graţie şi rafinament.

În ciuda faptului că Anna îi spusese că era obosită, Herr Bayer văzuse la ea o strălucire pe care nu o putea defini. Spera să nu fi fost nimic legat de acel violonist, clar îndrăgostit de ea, care o acompaniase la serata din iunie. Seara trecută, Herr Josephson îl tachinase destul de răutăcios, spunându-i că făcuse bine să se înapoieze în oraş. Şi menţionase că protejata lui fusese zărită, de mai multe ori, luând ceaiul cu acel tânărul la cafeneaua Engebret.

Până acum, nedorind s-o sperie, Herr Bayer trăsese de timp. Dar, după cele auzite de la Herr Josephson, s-a gândit că ar fi fost mai bine să-şi arate limpede intenţiile.

— Dragă domnişoară, cât de încântător arăţi astă-seară!

Herr Bayer a salutat-o pe Anna când aceasta a intrat în sufragerie îmbrăcată în rochia de seară de culoarea topazului. Indiferent de cât de mult îi spuneau că e frumoasă – mai ales bărbaţii –, ea nu

credea asta, gândindu-se că, fără machiajul magic, pistruii îi ieşeau în evidenţă, iar faţa ei era destul de comună.

Ca să-i răsplătească cuvintele galante, Anna s-a gândit să-i admire cravata elegantă cu picăţele, sperând ca el să nu-i simtă lipsa de sinceritate din voce.

— Povesteşte-mi ce mai face familia ta.

— Toţi sunt bine, mulţumesc. Şi nunta a fost frumoasă.

— Am auzit de la Froken Olsdatter că, din păcate, ai rupt logodna.

— Da. Lars a socotit că nu mai poate aştepta.

— Şi suferi din pricina asta?

— Cred că aşa-i cel mai bine pentru amândoi, i-a răspuns Anna, diplomatic, gustând din peştele aflat în faţa ei.

Tot ce-şi dorea era să plece la culcare cât mai repede şi să viseze la Jens.

După cafeaua servită în salon, Froken Olsdatter a adus o sticlă de coniac pentru Herr Bayer şi, spre uimirea Annei, o sticlă de şampanie într-o frapieră plină cu gheaţă. Era o oră mult prea înaintată pentru ca ea să mai bea alcool, şi se întreba dacă Herr Bayer nu aştepta cumva alţi oaspeţi.

— Să închizi uşa după tine! i-a spus el lui Froken Olsdatter, iar menajera a ieşit numaidecât. Şi, acum, Anna, draga mea, vreau să-ţi spun ceva!

Herr Bayer a tuşit, puţin încurcat.

— Poate că ai observat că mi-ai devenit tot mai dragă după ce te-ai mutat aici. Şi sper că preţuieşti eforturile pe care le-am făcut pentru cariera ta.

— Sigur că da, Herr Bayer! Nu vă pot mulţumi îndeajuns!

— Hai să renunţăm la cuvintele politicoase! Anna, te rog să-mi spui pe nume, Franz! Acum mă cunoşti destul de bine…

Anna îl privea uimită cum îşi căuta cuvintele. Pentru prima dată de când îl cunoştea – el părea că nu le mai găseşte. În cele din urmă, a continuat:

— Anna, am făcut toate astea nu numai de dragul talentului tău, dar şi pentru că… pentru că m-am îndrăgostit de tine. Sigur, fiind un gentleman, în timp ce erai logodită n-a fost cazul să-mi arăt sentimentele. Şi mai ştiu că trebuie să te las din nou singură, fără să am idee cât de mult timp voi lipsi. De aceea am găsit de cuviinţă să-mi exprim acum intenţiile.

A făcut o mică pauză, respirând adânc.

— Anna, îmi vei face onoarea să accepţi să fii soţia mea?

Ea îl privea uluită, fără să fie în stare să-şi ascundă oroarea întipărită pe faţă.

Văzând expresia ei, el a reînceput să tuşească.

— Înţeleg că propunerea mea e o mare surpriză pentru tine. Dar, Anna, nu-ţi dai seama cât de multe lucruri putem realiza împreună?

Până acum te-am călăuzit perfect în cariera ta şi ai atins culmi noi, aici, în Christiania. Dar Norvegia e o ţară foarte mică, prea mică pentru marele tău talent. Le-am scris mai multor directori de teatre din Danemarca, Germania şi Paris, spunându-le cât eşti de înzestrată. Şi, fără dubiu, după seara trecută, vor auzi de tine şi din alte părţi. Dacă ne căsătorim, am putea călători prin Europa pentru ca tu să concertezi în cele mai mari săli din lume. Te-aş proteja, aş avea grijă de tine… Am aşteptat mulţi ani ca să dau de un talent ca al tău. Şi, desigur, a adăugat el repede, mi-ai răpit şi inima.

— Înţeleg, a îngăimat Anna drept răspuns.

— Desigur că mă îndrăgeşti şi tu.

— Da, şi sunt foarte… recunoscătoare!

— Cred că facem pereche bună, atât pe scenă, cât şi în afara ei. La urma urmei, ai locuit sub acoperişul meu mai bine de un an şi îmi cunoşti toate apucăturile rele, a chicotit el. Nădăjduiesc că şi pe cele bune. Prin urmare, o căsătorie nu ar însemna o schimbare atât de mare, aşa cum ţi se pare acum – în linii mari, traiul nostru împreună va fi acelaşi.

Anna s-a cutremurat, ştiind prea bine care aveau să fie acele *lucruri* la care se referea Herr Bayer ca fiind diferite.

— Eşti tăcută, draga mea Anna! Văd că te-am luat prin surprindere, în timp ce pentru mine a fost un pas natural, se pare că ţie nu ţi-a trecut

niciodată prin minte aşa ceva.

Să ştii că ai mare dreptate, se gândea Anna.

— Nu, a spus ea cu voce tare.

— Poate că am băut un pic prea multă şampanie. Văd că trebuie să-ţi las ceva timp, ca să te gândeşti la propunerea mea. Anna, sper c-o vei face, nu-i aşa?

— Desigur, Herr Bayer… Franz. Sunt onorată de propunere, a reuşit să murmure ea.

— Voi fi plecat pentru cel puţin două săptămâni, poate şi mai mult. Mă gândesc că ăsta ar fi un lucru bun, căci îţi dă prilejul să întorci ideea pe toate feţele; Sper numai şi mă rog ca răspunsul tău să fie „da". Avându-te aici, în casă, mi-am dat seama cât de singur m-am simţit după ce mi-a murit soţia.

Arăta atât de nefericit încât Anna a vrut să-l consoleze, la fel cum ar fi făcut-o cu tatăl ei. Dar a părăsit acest gând şi s-a ridicat în picioare, socotind că era mai bine să păstreze tăcerea.

— Am să mă gândesc cu multă atenţie la ceea ce mi-aţi spus. Vă voi da un răspuns atunci când vă întoarceţi. Noapte bună… Franz!

Anna trebui să facă o sforţare ca să nu iasă fugind din salon, dar şi-a înteţit paşii odată ajunsă pe culoar. După ce a intrat în dormitor, a tras bine uşa după ea şi a încuiat-o. S-a prăbuşit pe pat cu capul în mâini, fără să fie încă în stare să priceapă prea bine ce se întâmplase, îşi scormonea mintea ca să-şi dea seama dacă, fără să vrea, îl lăsase pe

Herr Bayer să spere că avea să se mărite cu el. Dar era sigură că se purtase cum se cuvine în toate ocaziile. Nu flirtase niciodată cu el şi nici nu-i aruncase priviri „grăitoare”, cum le auzise vorbind pe fetele din cor.

Totuşi, părinţii ei acceptaseră ca ea să locuiască la el, s-o hrănească, s-o îmbrace şi să-i pună la dispoziţie nişte înlesniri la care, altfel, ea nici n-ar fi visat. Ca să nu mai pomenească şi de suma de bani primită de tatăl ei. Şi atunci, de ce n-ar fi putut el să creadă că, după tot ce făcuse pentru ea, o căsătorie însemna răsplata tuturor acestor strădanii?

— O, Doamne, nu mai pot să îndur… a gemut Anna.

Posibilele urmări ale propunerii lui Herr Bayer erau uriaşe. Dacă îl respingea, ştia că n-avea să mai poată locui sub acelaşi acoperiş cu el. Şi atunci, încotro să se ducă?

Anna îşi dădea seama că depindea de el nespus de mult. Mai ştia şi că multe tinere, sau chiar şi o doamnă mai în vârstă, ca Froken Olsdatter, ar fi sărit în sus de bucurie în urma unei astfel de propuneri. Era bogat, civilizat şi acceptat în toate cercurile înalte ale societăţii din Christiania. Mai era şi bun, şi respectuos. Doar că avea de trei ori vârsta ei.

Dar în inima ei… Anna ştia ce jurământ îşi făcuse. Nu-l iubea pe Herr Bayer. Îl iubea pe Jens Halvorsen.

Capitolul 27

După spectacolul din seara următoare, care ei i s-a părut şters şi lipsit de inspiraţie pe lângă prestaţia ei din spectacolul de deschidere, Anna l-a zărit pe Jens, care o aştepta lângă intrarea artiştilor.

— Ce faci aici? l-a întrebat, şoptit.

Vedea trăsura care aştepta s-o ducă acasă şi se grăbea spre ea.

— S-ar putea să ne vadă cineva!

— Nu te teme, Anna, n-am intenţia să te compromit! Vreau doar să-ţi spun cât de minunată ai fost cu o seară în urmă. Şi să te întreb dacă te simţi bine.

Auzindu-i întrebarea, Anna s-a oprit şi s-a întors către el.

— Ce vrei să spui?

— Mi s-a părut că nu prea eşti în apele tale. Nimeni altcineva nu şi-a dat seama de asta, crede-mă, pentru că ai jucat foarte bine.

— Cum de poţi şti ce simt eu? l-a întrebat, cu lacrimi pe obraji, uşurată că el îşi *dăduse seama.*

— Aha, am dreptate, i-a spus Jens atunci când au ajuns în dreptul trăsurii, iar birjarul a coborât să-i deschidă uşa Annei. Pot să te ajut?

— Eu… nu ştiu… trebuie să mă duc acasă.

— Înţeleg, dar te rog, hai să vorbim – singuri, i-a spus, coborând vocea astfel ca birjarul să nu-i

audă. Uite adresa mea! i-a spus, vârându-i o bucăţică de hârtie în palmă. Mâine, Otto are să se ducă acasă la unul dintre elevii lui. Aşa că, între 4 şi 5, voi fi singur în apartament.

— Eu… am să mai văd! a murmurat Anna, apoi i-a întors spatele şi s-a urcat în trăsură.

Birjarul a închis uşa şi ea s-a lăsat să cadă pe banchetă. L-a văzut pe Jens că-i făcea semn cu mâna, apoi şi-a întins gâtul ca să-l vadă din nou prin ferestruica trăsurii cum traversa drumul, mergând spre cafenea. Inima îi bătea cu putere. Ştia foarte bine cât de nepotrivit era să viziteze singură un bărbat la el acasă, dar mai ştia că trebuia neapărat să vorbească cu cineva despre cele întâmplate seara trecută.

— Trebuie să fiu la ora 4 la teatru, avem o repetiţie, a vestit-o Anna pe Froken Olsdatter la micul dejun, a doua zi de dimineaţă. Herr Josephson ne-a chemat pentru că nu-i place cum arată o scenă din Actul II.

— Te înapoiezi până la cină?

— Sper că da. Nu cred că va dura mai mult de două ore.

Poate că n-a fost decât o părere a Annei, însă Froken Olsdatter i-a aruncat o privire asemănătoare cu cea a mamei sale când era sigură că Anna o minţea.

— Foarte bine! Vrei să trimit trăsura, să te ia când termini?

— Nu, tramvaiele încă merg la ora aceea.

Anna s-a ridicat, mergând cât de domol putea.

În timp ce urca în tramvai, inima i se zbătea atât de tare în piept încât se temea ca ceilalţi călători să nu bage de seamă că se petrecea ceva ciudat cu ea. A coborât la prima staţie şi s-a îndreptat cu pas iute către adresa dată de Jens. Încerca să-şi spună că luase o hotărâre bună, pentru că, în afară de el, nu avea pe nimeni apropiat în Christiania. El era singura persoană în care putea să aibă încredere.

— Ai venit! a strigat Jens zâmbind şi deschizându-i larg uşa apartamentului. Intră, te rog!

— Mulţumesc!

Anna l-a urmat înăuntru, apoi au străbătut un culoar care dădea într-un salon spaţios şi mobilat elegant, la fel ca cel al lui Herr Bayer.

— Vrei nişte ceai? Deşi te previn că trebuie să-l fac eu însumi, pentru că menajera a plecat la ora 3.

— Nu, mulţumesc! Am băut o ceaşcă înainte să plec şi drumul a fost scurt până aici.

— Te rog! i-a făcut el semn spre un scaun. Ia loc!

— Mulţumesc!

S-a aşezat, recunoscătoare pentru că scaunul era aproape de sobă, căci tremura de frig şi de încordare. Jens s-a aşezat în faţa ei.

— Apartamentul arată foarte confortabil, a

îndrăznit ea să-i spună.

— Dacă ai fi văzut unde am locuit înainte… Jens a clătinat din cap, râzând. Acum sunt foarte bucuros că am scăpat de-acolo. Dar să nu pierdem timpul cu flecăreli! Anna, ce s-a întâmplat? Poţi să-mi spui?

— O, Doamne! Anna şi-a dus o mână la tâmplă. E… complicat.

— Aşa sunt problemele de felul lor.

— Ei bine, Herr Bayer m-a cerut în căsătorie.

— Deci aşa! a dat Jens din cap, liniştit pe dinafară, dar cu pumnii strânşi. Şi ce i-ai răspuns?

— A plecat la Drobak azi-dimineaţă, devreme. Mama lui e pe moarte şi vrea să-i fie alături. Trebuie să-i dau un răspuns când are să se întoarcă.

— Şi când va fi asta?

— Cred că după ce va muri mama lui.

— Spune drept: ce-ai simţit când te-a cerut?

— Am fost îngrozită. Şi m-am simţit şi vinovată. Trebuie să înţelegi că Herr Bayer s-a purtat foarte frumos cu mine. Mi-a oferit atât de mult.

— Anna, talentul tău a făcut posibil să obţii ceea ce ai acum.

— Da, dar el m-a ajutat şi mi-a creat ocazii pe care nu le-aş fi avut în Heddal.

— Atunci sunteţi chit.

— Eu nu cred asta, a stăruit Anna. Şi unde să mă duc după ce îl refuz?

— Deci vrei să-l refuzi?

— Sigur că da! Ar fi ca şi cum m-aş mărita cu propriul meu bunic. Cred că are mai mult de cincizeci de ani. Dar va trebui să mă mut din apartament şi, cu siguranţă, mă va duşmăni.

— Anna, şi eu am o grămadă de duşmani, a oftat Jens. Deşi pe cei mai mulţi dintre ei mi i-am făcut chiar eu. Dar Herr Bayer e mai puţin puternic în Christiania decât o credeţi voi – tu şi el.

— Poate, dar, Jens, unde să mă duc?

S-a aşternut tăcerea. Amândoi se gândeau la cele spuse. Şi, în acelaşi timp, la cele nespuse. Jens a vorbit primul.

— Anna, îmi e greu să vorbesc despre viitorul tău. Înainte de începutul verii aş fi putut să-ţi ofer tot ce-ţi oferă Herr Bayer. Pot să înţeleg şi faptul că, femeie fiind, nu eşti la fel de liberă precum un bărbat. Totuşi, să nu uiţi că acum ai obţinut succes – eşti actuala stea de pe firmamentul Teatrului Christiania. Ai mai puţină nevoie de Herr Bayer decât îţi închipui.

— Bun, n-am să ştiu cât de multă nevoie am de el decât după ce iau hotărârea, nu-i aşa?

— Nu, a spus Jens, zâmbind, căci vedea cât de pragmatică era Anna. Ştii bine ce simt pentru tine, dar, deşi inima mea vrea să-ţi ofere totul, n-am idee cum va arăta propriul meu viitor din punct de vedere material. Totuşi, trebuie să mă crezi când îţi spun că aş fi cel mai nefericit om din oraşul

ăsta dacă te-ai mărita cu Herr Bayer. Şi asta – nu numai din motive egoiste, dar şi pentru faptul că ştiu că nu-l iubeşti.

Anna înţelegea cât de teribil sunase vestea pentru Jens, care-i mărturisise în repetate rânduri cât de mult o iubea, în timp ce ea nu-i făcuse o astfel de mărturisire. Frământată, s-a ridicat şi s-a pregătit să plece.

— Jens, iartă-mă, n-ar fi trebuit să vin! E cu totul – căuta cuvântul pe care l-ar fi folosit Herr Bayer – nepotrivit.

— Trebuie să recunosc că mi-e nespus de greu să aud că un alt bărbat ţi-a mărturisit dragostea lui. Deşi cei mai mulţi dintre oamenii de societate din Christiania ar fi încântaţi de o căsătorie între voi doi.

— Da, sunt sigură.

I-a întors spatele, îndreptându-se către uşă.

— Îmi pare sincer rău, dar chiar trebuie să plec.

A deschis uşa, dar mâna lui a prins-o cu putere pe a ei şi a tras-o îndărăt.

— Te rog, oricare ar fi împrejurările, să nu risipim acest prim şi preţios moment, când suntem în sfârşit singuri. Jens s-a apropiat de ea şi i-a luat cu blândeţe faţa în mâini. Anna, te iubesc. Şi simt că trebuie să ţi-o spun mereu. Te iubesc!

Atunci, pentru prima oară, l-a crezut cu adevărat. Erau atât de aproape, încât îi simţea toată căldura trupului.

— Poate că, la fel de important şi pentru tine, şi pentru mine, e motivul pentru care *te-ai hotărât* să vii aici. Recunoaşte, Anna: mă iubeşti şi tu, mă iubeşti…

Înainte să-l poată opri, a început să o sărute cu patimă. Iar Anna şi-a dat seama, uimită, că şi buzele ei răspundeau în acelaşi fel, fără să aibă deloc încuviinţarea minţii. Ştia cât putea fi de rău ceea ce făcea, dar era deja prea târziu, căci simţământul pe care i-l trezea atingerea lui era copleşitor, şi-l aşteptase atât de mult, încât nu mai avea niciun motiv să se oprească.

— Iar acum – spune-mi! a rugat-o Jens, pe când ea se pregătea din nou să plece.

S-a întors către el.

— Da, Jens Halvorsen. Te iubesc!

Peste o oră, Anna deschidea uşa apartamentului lui Herr Bayer. Ca actriţă în devenire, se pregătise pentru clipa în care Froken Olsdatter avea să-i taie calea.

— Cum a fost repetiţia, Anna?

— A mers bine, mulţumesc!

— La ce oră vrei să cinezi?

— În seara asta aş vrea să-mi iau puţină mâncare pe o tavă, dacă nu e prea mare osteneala. Mă simt frântă de oboseală după spectacolul de aseară şi repetiţia de azi.

— Desigur. Vrei să-ţi umplu cada cu apă caldă?

— Ar fi minunat, mulţumesc! i-a răspuns Anna, intrând în dormitor şi trăgând uşa după ea, cu un simţământ de uşurare.

Apoi s-a aruncat pe pat, amintindu-şi, extaziată, de buzele lui Jens lipite de gura ei. Ştia acum că, indiferent de consecinţe, va trebui să-i refuze propunerea lui Herr Bayer.

*

O nouă veste a început să circule prin teatru în seara următoare.

— Am auzit că vine.

— Nu, a pierdut trenul la Bergen.

— Ei bine, Herr Josephson a fost auzit vorbind cu Herr Hennum, iar orchestra a fost convocată devreme, după-amiază…

Anna ştia că un singur muritor putea confirma zvonurile auzite, aşa că a trimis după el. Rude a intrat în cabina ei peste câteva minute.

— Ai vrut să mă vezi, Froken Anna?

— Da. E adevărat? Zvonul care circulă prin teatru astă-seară…

— Despre Herr Grieg, că vine să vadă spectacolul?

— Da.

Rude şi-a încrucişat braţele peste pieptul slab.

— Depinde pe cine asculţi.

Oftând, Anna i-a pus o monedă în palmă, iar el i-a zâmbit mulţumit.

— Confirm că Herr Grieg se află cu Herr Hennum şi cu Herr Josephson în biroul de sus. N-aş putea să-ţi spun dacă rămâne să vadă spectacolul. Dar e posibil, dat fiind că el e deja aici, în teatru.

— Rude, mulţumesc că mi-ai spus!

— Plăcerea mea, Froken Anna! Îţi urez mult noroc diseară!

Când a sunat clopoţelul de începere a spectacolului şi distribuţia şi-a luat locul în culise, un ropot de aplauze dinspre sală a confirmat faptul că, într-adevăr, o persoană foarte importantă îşi făcuse apariţia. Din fericire, Anna n-avea deloc timp să se gândească la urmări, pentru că orchestra începuse deja Preludiul.

Înainte de prima intrare în scenă, a simţit o mână pe braţ. S-a întors şi l-a văzut pe Rude lângă ea. Cu palmele căuş în jurul gurii, puştiul i-a şoptit:

— Froken Anna, mama mi-a spus să nu uit niciodată că şi regele face pipi.

Anna se prăpădea de râs, şi încă surâdea atunci când a intrat în scenă. Ştiind că Jens se afla jos, în fosa orchestrei, Anna s-a destins şi a cântat cât de bine a putut. La căderea cortinei, trei ore mai târziu, toţi spectatorii au devenit semiisterici când însuşi Grieg s-a înclinat, din loja lui, făcând o plecăciune înspre ea. Iar Anna îi zâmbea încântată lui Jens, în timp ce primea buchet după buchet.

— Te iubesc! a mimat el din buze.

Când cortina s-a lăsat pentru cea din urmă oară, distribuţia a fost invitată să rămână pe scenă, alături de membrii orchestrei, care au urcat şi ei. Anna îl căuta cu privirea pe Jens, iar el îi trimitea din vârful buzelor câte un sărut.

După puţin timp, un bărbat subţirel, cam de aceeaşi înălţime cu ea, a apărut pe scenă, însoţit de Herr Josephson. Oamenii au început să-l aplaude extaziaţi şi, în timp ce Anna îl privea curioasă, şi-a dat seama că Edvard Grieg era cu mult mai tânăr decât şi-l închipuise. Avea un păr blond, ondulat, pieptănat pe spate, şi o mustaţă care putea rivaliza cu cea a lui Herr Bayer. Spre surprinderea Annei, a venit drept la ea, i-a făcut o nouă plecăciune, apoi i-a luat mâna şi i-a sărutat-o.

— Froken Landvik, vocea ta este tot ceea ce mi-aş fi putut dori vreodată atunci când am compus ariile triste ale lui Solveig.

După aceea s-a întors şi li s-a adresat atât lui Henrik Klausen, actorul care interpreta rolul lui Peer, cât şi celorlalţi membri ai distribuţiei:

— Trebuie să-mi cer iertare în faţa voastră, actori şi muzicieni, că n-am venit până acum. Dar au fost…

A făcut o pauză, arătând ca şi cum încerca să prindă putere înainte să continue.

— Au fost circumstanţe care nu mi-au permis să vin. Tot ce pot să fac acum este să adresez mulţumiri din inimă atât lui Herr Josephson, cât şi

lui Herr Hennum, pentru această producţie. Sunt mândru că mi-am adus şi eu aportul la ea. Doresc să felicit orchestra pentru că a transformat umila mea compoziţie în ceva magic, şi actorii şi cântăreţii – pentru că au făcut ca personajele să prindă viaţă. Vă mulţumesc tuturor!

Privirea lui Edvard Grieg s-a îndreptat din nou spre Anna, în timp ce actorii şi instrumentiştii începeau să se retragă. S-a dus din nou la ea şi i-a luat mâna, apoi le-a făcut semn regizorului şi dirijorului să se apropie.

— Domnilor, acum că am văzut spectacolul, vom discuta mâine despre nişte mici schimbări, dar vă mulţumesc încă o dată pentru această producţie splendidă, care a fost făcută în împrejurări nu tocmai favorabile. Herr Hennum, orchestra a fost cu mult mai bună decât mi-aş fi putut imagina. Aţi făcut un miracol. Cât despre această domnişoară, a spus el, privind-o pe Anna cu ochii lui albaştri, expresivi, persoana care i-a oferit rolul lui Solveig e un geniu.

— Vă mulţumesc, Herr Grieg! i-a răspuns Hennum. Anna este, într-adevăr, un tânăr şi mare talent.

Herr Grieg s-a aplecat spre Anna, şoptindu-i la ureche:

— Draga mea, noi trebuie să discutăm, pentru că pot face ca steaua ta să se ridice încă şi mai sus.

I-a zâmbit, i-a lăsat mâna şi s-a întors să

vorbească cu Herr Josephson. Ieşind din scenă, Anna era uluită de întorsătura neaşteptată pe care o luase soarta ei. În acea seară cel mai faimos compozitor al Norvegiei îi lăudase talentul în public. În timp ce se schimba şi se demachia, cu greu s-ar mai fi putut crede că ea era una şi aceeaşi cu fata de la ţară care, în urmă cu doar un an, le cânta văcuţelor ei.

Bineînţeles, nu mai era aceeaşi.

— Orice aş fi acum, tot eu sunt, şi-a spus ea, ascultând cu plăcere ritmul copitelor calului înhămat la trăsura care o ducea înapoi la apartamentul lui Herr Bayer.

În mod neobişnuit, în seara aceea Hennum a intrat în cafenea, ca să sărbătorească succesul cu membrii orchestrei.

— Herr Grieg îşi cere scuze că nu poate veni dar, după cum ştiţi, este încă în doliu după părinţii lui. Însă mi-a dat suficient de mulţi bani ca să vă puteţi înveseli cel puţin o lună de acum.

Vorbele lui Hennum au fost întâmpinate cu urale. Toţi instrumentiştii erau veseli nevoie-mare, în parte şi datorită numeroaselor pahare de porto şi rachiu, dar şi pentru că în existenţa lor sărăcăcioasă, cu prea puţine sau deloc mulţumiri în schimbul sforţărilor pe care le făceau, avuseseră în seara asta parte de mulţumirile sincere şi de laudele aduse de către însuşi compozitorul Edvard Grieg.

— Herr Halvorsen! l-a strigat Hennum pe Jens. Vino să vorbim puţin!

Jens s-a apropiat de el.

— Cred că ai vrea să ştii ce i-am spus lui Herr Grieg: că eşti un compozitor la început de drum şi că am ascultat câteva dintre piesele tale. Simen mi-a zis că ai mai compus câteva în timpul verii.

— Credeţi că am putea să-l convingem pe Herr Grieg să-şi arunce o privire peste ele?

— Nu pot să promit, deşi ştiu că e un mare avocat al talentelor norvegiene de aici, din patrie. Aşa că da, e posibil. Dă-mi partiturile, iar eu i le voi prezenta mâine-dimineaţă, când vine să mă vadă.

— Aşa voi face, domnule, şi nu vă pot mulţumi îndeajuns!

— Am mai auzit de la Simen că, în vară, ai luat o hotărâre nespus de grea. Un muzician gata să sacrifice totul de dragul artei merită întreg ajutorul pe care i-l pot oferi. Iar acum trebuie să plec. Noapte bună, Herr Halvorsen!

Johan Hennum a înclinat din cap, apoi a părăsit cafeneaua. Găsindu-l pe Simen, Jens l-a strâns tare la piept.

— Ce-i asta? Ai terminat-o cu femeile şi te dai la mine acum?! l-a întrebat uimit amicul său.

— Poate că da, a glumit Jens. Dar, Simen, vreau să-ţi mulţumesc! Din inimă.

A doua zi de dimineaţă, Anna a primit o

scrisoare acasă.

— De la cine crezi că ar putea fi? a întrebat-o Froken Olsdatter, în timp ce Anna privea scrisul cu luare-aminte.

— N-am idee, i-a răspuns ea, deschizând plicul şi începând să citească.

Câteva clipe mai târziu, Anna şi-a ridicat, uimită, capul.

— E de la Herr Grieg, compozitorul. Doreşte să vină aici, în vizită, după-amiază.

— Doamne sfinte! a exclamat îngrijorată Froken Olsdatter, cu ochii la obiectele din argint nelustruite de pe scrin, apoi la ceasul de pe perete. La ce oră spui că vine?

— La 4.

— Ce onoare! Măcar dacă ar fi fost şi Herr Bayer aici, să-l întâlnească! Ştii doar cât de mult admiră muzica lui Herr Grieg! Anna, iartă-mă, dar, dacă vine un astfel de oaspete ilustru, trebuie să ne pregătim!

— Sigur că da, i-a răspuns Anna, în timp ce menajera ieşea valvârtej din cameră.

Anna şi-a terminat prânzul, simţind, în acelaşi timp, cum i se strângea stomacul. A intrat în camera ei ca să se schimbe într-o toaletă cât mai potrivită pentru întâlnirea, la ceai, cu un compozitor faimos. Şi-a privit îndelung noua şi vasta garderobă. Mai multe bluze i s-au părut fie prea demodate, fie prea îndrăzneţe, fie prea elegante, fie prea obişnuite – aşa că, în final, s-a

hotărât să poarte rochia de mătase roz-prăfuit.

Au auzit clopoţelul de la uşă, aşa cum fusese stabilit, la ora 4, iar Froken Olsdatter l-a condus pe oaspete în salon. Încăperea era acum curată-lună, ticsită cu flori şi prăjituri. Menajera se temuse că marele compozitor ar fi putut fi însoţit, dar, când Anna s-a ridicat ca să-l întâmpine, Edvard Grieg a intrat singur în salon.

— Draga mea Froken Landvik, îţi mulţumesc că ţi-ai făcut vreme să mă primeşti aşa din scurt! i-a spus el, după care i-a luat mâna şi i-a sărutat-o.

— Luaţi loc, vă rog! Pot să vă ofer un ceai sau o cafea? l-a întrebat ea, neobişnuită să primească singură oaspeţi.

— Poate un pahar cu apă?

Froken Olsdatter a înclinat din cap şi a ieşit din cameră.

— Nu prea am mult timp la dispoziţie pentru că mâine trebuie să mă întorc la Bergen şi, după cum cred că îţi închipui, mai am nişte vizite de făcut aici, în Christiania. Dar mai întâi am vrut să te văd pe tine, Froken Landvik. Ai o voce splendidă, deşi nu cred că sunt prima persoană care îţi spune asta. Fireşte, am aflat că Herr Bayer ţi-a îndrumat până acum cariera.

— Aşa e, a recunoscut ea.

— Şi, după cele auzite seara trecută, pot să spun că a făcut o treabă excelentă. Dar puterile lui sunt… limitate în ceea ce priveşte deschiderea spre lume, şansele pe care ţi le oferă vocea ta. Eu

am norocul să-i cunosc pe directorii muzicali ai teatrelor din întreaga Europă. Foarte curând mă voi duce la Copenhaga şi în Germania, şi doresc să-ţi fac cunoscute vocea şi talentul. Froken Landvik, trebuie să înţelegi că, oricât cât de mult ne-am dori noi ca lucrurile să stea altfel, Norvegia e, acum, numai un punct pe harta culturală a Europei.

S-a oprit, zâmbindu-i Annei, care îl privea fără să înţeleagă nimic.

— Draga mea, vreau să spun că doresc să te ajut să-ţi dezvolţi cariera muzicală în afara ţării noastre.

— Domnule, e un gest nespus de generos din partea dumneavoastră, şi o mare onoare pentru mine.

— Dar, mai întâi, pot să te întreb dacă eşti liberă să călătoreşti? a întrebat-o în clipa în care intra Froken Olsdatter, aducând o cană cu apă şi două pahare.

— Da. Odată ce stagiunea cu „Peer Gynt” se încheie, nu am alte angajamente în Norvegia.

— Foarte bine! a spus el, în timp ce menajera ieşea din salon. Şi nici nu eşti căsătorită sau logodită cu vreun tânăr?

— Nu, domnule.

— Trebuie să ai mulţi admiratori. Pe lângă marele tău talent, eşti şi frumoasă. În multe privinţe, îmi aminteşti de scumpa mea soţie, Nina. Şi ea cântă ca o privighetoare. Aşadar, îţi voi scrie

din Copenhaga, să văd ce-aş putea întreprinde ca să-ţi fac cunoscută superba voce în toată lumea. Iar acum, trebuie să plec.

— Mulţumesc că aţi venit, domnule! i-a spus Anna, ridicându-se şi ea.

— Şi te felicit încă o dată pentru reprezentaţie. Pot spune că m-ai inspirat. Froken Landvik, cu siguranţă că avem să ne întâlnim din nou.

I-a sărutat mâna, iar apoi a învăluit-o cu privirea din cap până-n picioare. Acum Anna ştia că o astfel de purtare din partea unui bărbat însemna că acesta îşi arăta interesul faţă de ea ca femeie.

— La revedere! l-a salutat şi i-a făcut o mică reverenţă, în timp ce el ieşea din încăpere.

— Ce vrei să spui, că a plecat din Christiania?!

— Exact cum ţi-am spus, s-a întors la Bergen.

— Atunci totul e pierdut! Numai Domnul ştie când are să se mai întoarcă.

Jens s-a prăbuşit pe scaunul lui incomod, din fosa orchestrei, privindu-l plin de tristeţe pe Herr Hennum.

— Dar am şi o veste bună: înainte să plece am reuşit să-l fac să-ţi asculte compoziţiile. Şi mi-a dat asta pentru tine.

Herr Hennum i-a întins lui Jens un plic adresat „Celor interesaţi”.

Jens s-a holbat la el.

— Ce-i asta?

— E o scrisoare de recomandare din partea lui pentru Conservatorul din Leipzig.

Jens a sărit în sus de bucurie. Scrisoarea însemna paşaportul lui pentru viitor.

Capitolul 28

— Plec la Leipzig când se termină reprezentaţiile cu „Peer Gynt”. Anna, vino cu mine, te rog! a implorat-o Jens, în timp ce se aflau împreună în salonul din apartamentul lui Otto, ţinând-o în braţe. Nu vreau să te las în Christiania, în ghearele lui Herr Bayer. După ce-i refuzi oferta, n-am încredere că se va purta ca un gentleman. A sărutat-o repede pe frunte. Hai să facem şi noi la fel ca toţi îndrăgostiţii celebri, să fugim împreună. Spui că el îţi păstrează onorariile?

— Da, dar sunt sigură că-mi va da acei bani. Anna şi-a muşcat buza, ezitând. Jens, simt că-l trădez pe Herr Bayer, după tot ce a făcut pentru mine. Şi ce aş putea să fac eu la Leipzig?

— Doamne sfinte, dar Leipzigul este centrul muzical al Europei! Ar fi o oportunitate minunată pentru tine. Însuşi Herr Grieg ţi-a spus că talentul tău merită un public mai larg decât cel de aici, din Christiania, i-a amintit Jens. Acolo se află editura la care îşi publică partiturile şi petrece mult timp în oraş. Aşa că nimic nu te va opri să reînnoieşti cunoştinţa cu el acolo. Anna, gândeşte-te, te rog,

la propunerea mea! Cred că este singura soluţie pe care o avem la dispoziţie, în prezent, nimic altceva nu-mi trece prin minte.

Anna îl privea pe Jens, uşor stânjenită. Îi luase un an ca să se adapteze la viaţa din Christiania. Dacă n-ar fi în stare să facă acelaşi lucru în altă parte? În afară de asta, căpătând mai multă încredere în forţele ei proprii, începuse să-i placă să interpreteze rolul lui Solveig şi le-ar duce dorul lui Froken Olsdatter şi lui Rude… Deşi, pe de altă parte, când îşi imagina cum va fi viaţa în Christiania fără Jens, simţea cum i se frânge inima.

— Ştiu că-ţi cer foarte mult, a continuat el, de parcă îi citea gândurile şi, da, poţi rămâne aici şi deveni cea mai faimoasă soprană din Norvegia. Sau poţi ţinti mai sus, bucurându-te de toată dragostea mea, şi să poţi obţine succes pe o scară mult mai largă. Desigur, nu va fi uşor pentru că n-ai bani şi eu am foarte puţini, doar cei daţi de mama ca să achit cazarea şi taxele la Conservator. Traiul nostru se va baza pe muzică, iubire şi încredere în propriile talente, a adăugat el filosofic.

— Aşa, Jens, şi ce naiba le voi spune părinţilor mei? Sigur că Herr Bayer îi va informa despre ce am făcut. I-aş face de ocară. N-aş vrea ca ei să creadă… vocea Annei se frânse şi îşi frecă tâmpla cu un deget. Lasă-mă să mă gândesc mai bine la asta, am nevoie de mai mult timp…

— Sigur că da, a aprobat-o Jens. Dar mai avem o lună până la sfârşitul stagiunii cu „Peer Gynt”.

— Şi n-aş putea… n-aş putea să fiu cu tine dacă nu ne căsătorim, i-a spus Anna, roşind furioasă pentru că fusese silită să abordeze subiectul. Aş putrezi în iad pentru eternitate, iar mama ar fi în stare să se arunce în ceaunul în care fierbe apa mai curând decât să se confrunte cu o astfel de ruşine!

Jens şi-a înăbuşit un zâmbet, auzind-o pe Anna exprimându-se atât de plastic.

— Atunci, Fraken Landvik, i-a spus, prinzându-i mâna în a lui, să înţeleg că vrei să obţii o a *treia* propunere în căsătorie?

— Sigur că nu! Tot ce vreau să spun este că…

— Anna! Jens i-a sărutat mâna micuţă. Ştiu ce vrei să spui şi înţeleg, îţi promit, fie că fugim la Leipzig sau nu, că te voi cere în căsătorie.

— Într-adevăr?

— Da, foarte adevărat. Dacă mergem la Leipzig, ne vom căsători în secret înainte să plecăm, promit! Nu vreau să te simţi compromisă.

— Mulţumesc!

Anna se simţea foarte uşurată că Jens venise cu o ofertă serioasă. Astfel, dacă aveau să fugă – Anna a încercat să-şi ascundă un fior de neplăcere –, măcar erau soţ şi soţie în faţa lui Dumnezeu.

— Spune-mi, când vine Herr Bayer nerăbdător să afle răspunsul tău? a întrebat-o Jens.

— N-am idee, dar – a aruncat un ochi spre

ceasul de pe perete şi, uimită, şi-a dus mâna la gură, când a văzut cât era de târziu – trebuie să plec imediat la teatru. Trebuie să fiu acolo cu o oră şi jumătate înainte de ridicarea cortinei, ca să am timp pentru costum şi machiaj.

— Sigur că da. Dar, Anna, te rog, trebuie să ştii că, şi în situaţia în care nu plec la Leipzig, dacă îl refuzi pe Herr Bayer, am o presimţire că nu ne va face viaţa uşoară aici, în Christiania. Hai, sărută-mă înainte să pleci! O să te văd mai târziu pe scenă, dar promite-mi că îmi dai repede un răspuns.

Când Anna a intrat în apartament după spectacol, se simţea total epuizată. Nu dorea altceva decât să se culce.

— Anna, cum a fost spectacolul?

Froken Olsdatter o privea întrebător, în timp ce-i aşeza paharul cu lapte cald pe noptieră şi o ajuta să se dezbrace.

— Bine, mulţumesc!

— *Kjære,* sunt bucuroasă să aud asta. Trebuie să-ţi spun că am primit astă-seară o telegramă de la Herr Bayer. A murit mama lui în cursul zilei de azi. El şi sora lui trebuie să asiste la funeralii şi, pe urmă, se întoarce în Christiania – vineri.

Numai trei zile, se gândea Anna disperată.

— Îmi pare rău să aud asta!

— Da, dar poate că e mai bine aşa pentru Fru Bayer, care a scăpat de suferinţă.

— De abia aştept să-l văd pe Herr Bayer din nou acasă, a minţit-o Anna, când Froken Olsdatter ieşea din cameră.

În timp ce se vâra în pat, simţea cum toţi nervii i se răscoală în stomac la gândul revederii cu Herr Bayer.

A doua zi de dimineaţă, încă cu gândurile concentrate pe necazurile ei, Anna s-a dus în sufragerie să ia micul dejun.

— Anna *kjcere,* arăţi foarte palidă. N-ai dormit bine? a întrebat-o Froken Olsdatter.

— Am… tot felul de gânduri.

— Atunci, dacă-mi spui, s-ar putea să-ţi fiu de ajutor.

— Nu mă poate ajuta nimeni, a oftat ea.

Froken Olsdatter a privit-o atent, dar n-a mai continuat.

— Vii la prânz?

— Nu, trebuie să mă duc… la teatru, devreme, azi.

— Foarte bine atunci. Ne vedem la cină.

În următoarele trei zile, Froken Olsdatter şi fata care o ajuta la curăţenie s-au dezlănţuit în încercarea de a face casa lună. Anna îşi tot repeta în gând cum îi va explica lui Herr Bayer de ce nu-i putea accepta cererea în căsătorie.

Nu se ştia la ce oră vine, dar, la trei şi jumătate, Fiindcă nu mai putea suporta tensiunea, Anna şi-a pus pardesiul şi i-a spus menajerei că se duce să se plimbe prin parc. Femeia i-a aruncat

una din privirile ei ciudate – un amestec de neîncredere şi acceptare rece – care o caracterizau în ultima vreme.

Ca întotdeauna, aerul curat şi rece îi insufla energie. Stătea pe banca ei preferată, cu vedere spre fiord, admirând apa licărind argintie în amurg.

Am ajuns aici, şi-a spus, *şi nu pot face altceva decât să fiu recunoscătoare şi să mă port cu eleganţă, aşa cum am fost învăţată de părinţi.*

Gândul la ei i-a adus lacrimi în ochi. Îi trimiseseră o scrisoare scurtă, dar în care îşi arătau sprijinul pentru ea şi o consolau pentru că Lars rupsese logodna şi plecase subit în America. În acel moment, îşi dorea din toată inima ca Herr Bayer să nu fi dat niciodată peste ea şi acum, să fi fost acasă în siguranţă, măritată cu Lars.

— Herr Bayer revine ca să luaţi cina, a anunţat-o Froken Olsdatter, când Anna a deschis uşa. Ţi-am umplut cada cu apă caldă şi am pregătit rochia.

— Mulţumesc!

Anna a trecut repede pe lângă ea ca să se pregătească pentru confruntare.

— Anna, *min elskede*[11]*!* a salutat-o el cu căldură, când ea a intrat în sufragerie. I-a luat mâna într-a lui şi i-a sărutat-o, gâdilând-o cu mustăţile. Vino, stai jos!

În timp ce mâncau, i-a povestit despre trista

11 Iubita mea (în limba norvegiană în original)

dispariţie a mamei lui şi detalii despre funeralii. Anna spera cumva ca, din cauza doliului, el să fi uitat de cerere. Totuşi, când au intrat în salon să-şi bea cafeaua şi un coniac, şi-a dat seama că atmosfera era schimbată.

— Deci, dragă domnişoară, te-ai gândit la întrebarea importantă pe care ţi-am pus-o?

Anna sorbea din cafea, folosind momentul ca să-şi adune toate gândurile înainte să i se adreseze. Deşi adevărul era că repetase acele cuvinte de o sută de ori înainte.

— Herr Bayer, sunt onorată şi recunoscătoare pentru propunerea făcută…

— Atunci sunt fericit! a anunţat el cu un zâmbet larg.

— Da, dar, după ce am analizat totul, consider că trebuie să spun nu.

Anna a văzut cum s-a schimbat brusc expresia de pe faţa lui şi ochii i s-au îngustat.

— Pot afla de ce?

— Pentru că sunt sigură că nu sunt întruchiparea lucrurilor pe care vi le doriţi de la o soţie.

— Ce naiba vrei să spui?

— Că nu mă pricep să conduc o gospodărie sau să fac faţă numeroşilor oaspeţi sau…

— Anna! Expresia de pe faţa lui Herr Bayer s-a mai îndulcit puţin la auzul acelor cuvinte, iar Anna şi-a dat degrabă seama că abordarea ei fusese greşită. Este tipic pentru tine, dulce şi modestă

cum eşti, să-mi spui aşa ceva, dar trebuie să ştii că nimic din toate astea nu contează. Talentul tău compensează cu vârf şi îndesat toate calităţile care îţi lipsesc, iar tinereţea şi inocenţa ta sunt cele care mi te-au făcut atât de dragă. Scumpa mea, te rog, nu este cazul să te simţi umilă sau să crezi că nu eşti demnă de aşa ceva. Sunt foarte îndrăgostit de tine. Cât despre gătit – de aceea o am pe Froken Olsdatter aici.

S-a lăsat tăcerea, în timp ce Anna îşi scormonea prin gând să găsească alte motive plauzibile.

— Herr Bayer…

— Anna, ţi-am mai spus, te rog, să-mi spui Franz.

— Franz, indiferent de ce spui, chiar dacă sunt flatată de propunerea făcută, cu tristeţe trebuie să spun că nu o pot accepta. Şi asta este tot.

— Există altcineva în viaţa ta?

Ea s-a înfiorat la auzul notei foarte reci din vocea lui.

— Nu, eu…

— Anna, înainte să continui, trebuie să ştii că, deşi am fost plecat din Christiania ultimele câteva săptămâni, am aici spioni. Dacă mă refuzi de dragul acelui puşti arătos, care cântă la vioară, atunci este de datoria mea să te avertizez. Nu numai ca un bărbat îndrăgostit de tine şi care doreşte să-ţi ofere tot ce ţi-ai dori, dar şi ca sfătuitor al tău într-o lume pe care eşti prea naivă

ca s-o înţelegi.

Anna tăcea, dar ştia că şocul era zugrăvit pe faţa ei.

— Deci! Flerr Bayer s-a bătut cu palma peste şoldul lui solid. Asta este! Se pare că sunt în competiţie pentru sentimentele tale cu un sărăntoc, bun de nimic, din orchestră. Ştiam asta, i-a mai spus, dându-şi capul pe spate cu un râs sardonic. Îmi cer iertare, Anna, dar astă-seară mi-ai dovedit cât de inocentă eşti.

— Iartă-mă, dar da, ne iubim! Faptul că el râdea de ea, bătându-şi joc de relaţia ei cu Jens, o făcea pe Anna să se enerveze. Şi, fie că aprobi sau nu, acesta este adevărul, a adăugat, ridicându-se. În aceste circumstanţe cred că cel mai bine este să plec. Doresc să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine! Şi îmi pare rău dacă refuzul meu nu-ţi este pe plac.

În timp ce se îndrepta rapid spre uşă, el a ajuns lângă ea din doi paşi mari şi a oprit-o.

— Anna, aşteaptă, să nu ne despărţim astfel! Te rog, te implor, stai jos să vorbim! Ai avut mereu încredere în mine şi aş vrea să-ţi arăt ce eroare comiţi. Îl ştiu pe acest băiat, ştiu cine este şi cum te-a vrăjit. Nu dau vina deloc pe tine. Eşti atât de naivă şi, da, poate crezi că-l iubeşti. Nu contează dacă accepţi sau respingi oferta mea. Dar acest om îţi va rupe sufletul şi te va distruge, aşa cum a mai distrus şi alte femei înaintea ta.

— Nu, nu-l cunoşti…

Anna îşi frământa disperată mâinile, lacrimi de frustrare rostogolindu-i-se pe obraji.

— Haide, hai, încearcă să te calmezi! Devii isterică. Te rog, stai jos să discutăm!

Anna se simţea lipsită de energie şi l-a lăsat să o conducă înapoi spre scaun.

— Draga mea, a început Herr Bayer pe un ton blând, trebuie că ştii despre relaţiile anterioare ale lui Herr Halvorsen cu alte femei.

— Da, ştiu.

— Jorid Skrovset, din cor, a fost atât de disperată când a părăsit-o încât a refuzat să mai vină la teatru. Şi însăşi Madame Hansson a ajuns într-o stare deplorabilă după ce Herr Halvorsen şi-a făcut de cap cu ea, astfel că a fost nevoită să plece în străinătate ca să-şi revină. Şi, de aceea, ai primit tu rolul ei la Teatrul Christiania.

— Domnule, ştiu de la Jens că…

— Iartă-mă, Anna, dar nu ştii nimic despre acest om, a întrerupt-o el. Sigur că accept că nu sunt tatăl tău şi nici, cu tristeţe, o spun, un viitor soţ, aşadar nu pot să-ţi impun deciziile mele. Dar îţi spun acum, fiindcă ţin la tine atât de mult, că Jens Halvorsen nu-ţi aduce nimic decât necazuri. Anna, o să te zdrobească, la fel cum a făcut-o cu toate femeile care au avut nenorocul că-i cadă în plasă. Este un om slab, femeile şi băutura fiind viciile lui. Mă tem pentru tine, exact, şi asta am simţit după ce am auzit prima oară despre această… legătură.

— De când ştii? l-a întrebat Anna în şoaptă, fără să fie în stare să-şi ridice ochii spre el.

— De mai multe săptămâni. Şi ar trebui să te avertizez că toţi din teatru sunt la curent. Şi, da, această descoperire m-a făcut să-ţi cer mâna, pentru că vreau să te salvez pe tine şi talentul tău. Să ştii că, dacă pleci cu el, te va părăsi repede pentru o altă femeie. Şi nu pot îndura gândul că arunci totul la gunoi de dragul unui Casanova egoist, după tot ce am realizat împreună.

Anna tăcea în continuare, iar Herr Bayer şi-a mai turnat un coniac.

— Pentru că nu-mi răspunzi, îţi voi spune ce cred că trebuie făcut. Dacă intenţionezi să fii cu acest om, atunci, din cauză că nu pot suporta consecinţele dramatice pentru tine, accept să părăseşti imediat apartamentul. Şi, pe urmă, să te duci cu el la Leipzig, după ce se termină stagiunea. Văzând expresia uluită de pe faţa Annei, bărbatul continuă. Dacă decizi că asta este ceea ce-ţi doreşti, atunci îţi voi da onorariile obţinute de la teatru şi te voi lăsa să-ţi vezi de drum. Dacă, totuşi, cele spuse de mine cu toată sinceritatea rezonează cumva în mintea ta şi eşti gata să renunţi la Herr Halvorsen şi să te măriţi cu mine, după o perioadă de doliu după mama mea, atunci te rog să rămâi aici. Nu e nevoie să te grăbeşti – îmi este suficient să aflu ce intenţii ai. Anna, te rog, te implor, gândeşte-te bine! Pentru că această decizie îţi va schimba toată viaţa în

bine sau în rău.

— Dacă ştiai toate astea, atunci de ce nu mi-ai spus înainte? l-a întrebat aproape şoptit. Ştiai sigur că te voi refuza?

— Pur şi simplu, pentru că mă simt vinovat pentru cele întâmplate. N-am fost aici ca să te apăr de el. Acum că m-am întors, îţi pot spune că te voi proteja. Dar numai cu condiţia să-l scoţi imediat din viaţa ta pe Jens Halvorsen. Dacă m-ai fi respins pentru un alt adorator, poate că aş fi acceptat mai liniştit. Dar, în acest caz, nu pot, pentru că sunt convins că te va distruge.

— Îl iubesc, a repetat ea.

— Ştiu că tu crezi asta şi înţeleg cât de greu îţi va fi să accepţi ce ţi-am spus. Dar, într-o zi, sper că vei vedea că am acţionat în cel mai bun interes al tău. Şi acum, cred că trebuie să ne ducem amândoi la culcare. Am avut parte de câteva săptămâni de groază şi mă simt foarte obosit. I-a luat mâna Annei şi a sărutat-o. Noapte bună, Anna, somn uşor!

Capitolul 29

Seara următoare, Anna s-a bucurat să ajungă la teatru, unde toate lucrurile erau la locul lor. Nu dormise deloc toată noaptea, sfâşiată între minte şi inimă. Multe dintre cele spuse de Herr Bayer erau adevărate, mai ales pentru cineva care nu era implicat. Şi ea nutrise gânduri asemănătoare

despre Jens, aşa că nu putea învinui pe alţii pentru asta. Şi, desigur, toţi ar îndemna-o să se mărite cu Herr Bayer şi nu cu un muzician muritor de foame. Era o decizie de bun-simţ.

Totuşi, niciunul dintre aceste gânduri raţionale nu-i rezolva dilema pentru că, indiferent ce cale alegea, ideea că ar fi putut renunţa la Jens Halvorsen pentru totdeauna îi era imposibil de acceptat.

Cel puţin, se gândea ea, ieşind din cabină ca să intre în scenă, îl va vedea pe Jens în câteva minute, cu ochii ridicaţi spre ea, plini de iubire şi de sprijin. Îi scrisese deja un bilet, spunându-i că trebuie să se vadă după spectacol şi-l chemase pe Rude să i-l ducă în prima pauză. Pe scenă, Anna a încercat să-şi potolească bătăile inimii şi să se calmeze. După primele fraze a aruncat o privire spre fosa orchestrei.

Panicată, a observat că Jens nu era colo. În schimb, un bărbat în vârstă, slab ca un ţâr, era aşezat pe scaunul lui.

La sfârşitul primului act, ameţită de teamă, l-a chemat imediat pe Rude în cabină.

— Bună, Froken Anna! Ce mai faci?

— Sunt bine! l-a minţit Anna. Ai idee unde este Herr Halvorsen? Am văzut că lipseşte astă-seară.

— Da? Pentru prima dată îmi spui ceva ce nu ştiam. Mă duc să aflu.

— Dacă poţi.

— Îmi va lua ceva timp, aşa că vorbim în pauza

următoare.

Anna a trecut prin al doilea act, agonizând, şi, când Rude a apărut în cabină, aşa cum promisese, s-a gândit că s-ar putea să leşine de groază la ce-ar putea să audă.

— Nimeni nu ştie. Poate că este bolnav, dar cu siguranţă n-a venit la teatru.

Nu ştia cum a reuşit să ajungă la sfârşitul spectacolului. Imediat ce distribuţia a făcut ultimele plecăciuni în faţa publicului, Anna s-a îmbrăcat repede, pe urmă s-a urcat în trăsură şi i-a dat birjarului adresa casei lui Jens. A coborât, cerându-i acestuia s-o aştepte, apoi a luat-o la fugă în sus, pe scări. Respirând greu, a ciocănit tare la uşă până când a auzit paşi apropiindu-se.

Uşa s-a deschis şi l-a văzut pe Jens. S-a prăbuşit uşurată în braţele lui.

— Doamne-ţi mulţumesc! Eu…

— Anna! a exclamat el, trăgând-o înăuntru şi înconjurându-i umerii care tremurau cu braţul.

— Unde ai fost? M-am gândit că ai plecat… eu…

— Anna, te rog, încearcă să te calmezi! Să-ţi explic! Jens a condus-o spre canapea şi s-a aşezat alături de ea. Am sosit ca de obicei la teatru, dar Johan Hennum m-a anunţat că orchestra nu mai are nevoie de serviciile mele. Au găsit un alt flautist şi violonist care să mă înlocuiască începând de acum. L-am întrebat dacă este ceva temporar şi mi-a spus că nu. M-a plătit pentru

toată perioada şi mi-a spus să-mi văd de drum. Anna, îţi jur, n-am idee de ce m-a concediat.

— Eu, da. O, Doamne… a oftat Anna cu capul în mâini. Jens, nu are nicio legătură cu ce ai făcut, sau n-ai făcut tu, ci cu mine. Noaptea trecută i-am spus lui Herr Bayer că nu mă pot mărita cu el. Pe urmă, mi-a mărturisit că ştie totul despre noi. A adăugat că sunt bine-venită să stau în continuare cu el, dacă renunţ imediat la tine. Şi, dacă nu o fac, atunci să plec.

— O, Doamne! a oftat şi Jens, înţelegând totul deodată. Deci următorul pas a fost să fiu concediat. Posibil că le-a spus lui Hennum şi lui Josephson că am o influenţă rea asupra ta şi că distrag atenţia noii lor dive.

— Jens, iartă-mă! Nu cred că Herr Bayer a putut face aşa ceva.

— Eu da şi ţi-am spus-o, a mormăit supărat Jens. Cel puţin, ştiu de ce mi-au dat un şut.

— Ce-o să faci?

— De fapt, tocmai îmi făceam bagajele.

— Unde pleci?

Anna era oripilată.

— La Leipzig, bineînţeles. Într-un fel sau altul, îmi este clar că aici nu mai am un viitor. Am decis să plec cât de repede posibil.

— Deci aşa!

Anna şi-a lăsat privirea în jos, nedorind să izbucnească în lacrimi la o asemenea veste.

— Tocmai voiam să-ţi scriu şi să-ţi las

scrisoarea la intrarea artiştilor.

— Juri că ai vrut? Sau îmi spui asta doar pentru că erai cât pe ce să dispari fără un cuvânt?

— Anna, *min kjære,* vino aici! Jens a prins-o în braţe, mângâindu-i spatele cu tandreţe. Ştiu că treci printr-o perioadă foarte grea, dar şi eu sunt numai la câteva ore după ce am fost concediat. Sigur că doream să-ţi spun unde voi fi. De ce naiba n-aş fi făcut-o? Dacă n-ai uitat, eu am fost cel care te-a invitat să vii cu mine.

— Da, da… Ai dreptate! Anna şi-a şters repede lacrimile. M-am zăpăcit. Şi sunt furioasă că ai fost pedepsit din cauza mea.

— Nu mai fi! Ştii că, oricum, doream să plec, doar că s-a întâmplat mai curând decât mă aşteptam. Iubirea mea, Herr Bayer s-a purtat urât cu tine?

— Nu, n-a fost deloc furios. Mi-a spus numai că nu doreşte să mă vadă ruinându-mi viaţa din cauza ta şi că vrea să rup relaţia cu tine spre binele meu.

— Şi, de aceea, a pus să fiu dat afară din orchestră. Ce-ai de gând să faci acum?

— Mi-a acordat o zi de gândire. Cum de îndrăzneşte să se bage astfel în vieţile noastre?

— Am dat amândoi de belea! a oftat el. Ei bine, mâine plec – cursurile la Conservator au început doar de două săptămâni, aşa că n-am pierdut prea mult. Şi, dacă vrei, poţi veni la Leipzig, când se termină stagiunea.

— Jens, după ce ţi-au făcut, n-aş putea să mă mai întorc pe scena teatrului, s-a cutremurat Anna. Vin cu tine acum.

Jens a privit-o surprins.

— Anna, eşti sigură? Dacă pleci înainte de terminarea contractului, nu vei mai păşi niciodată pe scenă în Teatrul Christiania. Numele tău va fi pe lista neagră, alături de al meu.

— Şi nici nu vreau să mai lucrez acolo vreodată, a replicat ea cu ochii plini de indignare. Refuz să las oamenii, indiferent de cât de bogaţi şi importanţi sunt, să se poarte aşa cu mine.

Jens zâmbea, văzând cât era de aprinsă.

— Eşti făcută din fier forjat sub exteriorul acesta drăgălaş.

— Am fost crescută ca să fac diferenţa între bine şi rău şi ştiu că ce ţi-au făcut ţie este foarte, foarte rău.

— Da, aşa este, draga mea, dar din păcate nu mai putem face mare lucru. Realmente, Anna, te avertizez: indiferent cât eşti de supărată, te rog să te gândeşti bine dacă vii mâine cu mine. M-aş urî să ştiu că eu sunt motivul pentru care cariera ta a fost ruinată. Şi-a oprit-o, văzând-o că deschide gura ca să protesteze – nu o spun pentru că nu vreau să vii cu mine. Sunt îngrijorat că ne vom îmbarca pe feribot, mâine, spre Hamburg şi, pe urmă, vom lua trenul de noapte spre Leipzig fără ca măcar să ştim unde vom pune jos capul când ajungem. Sau dacă voi fi acceptat la Conservator.

— Sigur că te vor accepta, Jens! Ai scrisoarea de la Herr Grieg.

— O am şi, da, probabil că mă vor primi, dar în timp ce eu pot suporta dificultăţile, tu eşti o tânără cu anumite… necesităţi.

— Cine s-a născut la fermă şi n-a văzut o baie în viaţa ei până a ajuns în Christiania? l-a contracarat Anna. Realmente, Jens, mi se pare că faci eforturi să mă convingi să rămân.

— Ei bine, atunci, când ajungem acolo, să nu-mi spui că nu te-am avertizat. Deci – i-a zâmbit deodată –, am făcut tot ce-am putut să te conving să rămâi, dar refuzi să mă asculţi. Conştiinţa mea e curată. Plecăm mâine în zori. Vino, Anna, în braţele mele, să prindem puteri pentru marea noastră aventură.

A sărutat-o şi toate grijile ei s-au topit pe dată. Pe urmă, Anna şi-a sprijinit capul de pieptul lui, în timp ce Jens o mângâia pe cap.

— Mai este ceva ce trebuie să discutăm. De-a lungul călătoriei ne vom prezenta ca soţ şi soţie, la fel şi la Leipzig. Peste noapte vei deveni Fru Halvorsen în ochii lumii, pentru că nimeni nu ne-ar închiria o cameră dacă ar şti că nu suntem căsătoriţi. Ce zici de asta?

— Cred că trebuie să ne căsătorim imediat ce sosim la Leipzig. N-aş suporta… vocea Annei ezită.

— Sigur că o vom face! Şi, Anna, nu te teme, chiar dacă vom împărţi acelaşi pat, crede-mă, te rog, că mă voi purta ca un gentleman cu tine.

Până atunci – Jens a ieşit din cameră, revenind peste un minut cu o cutiuţă învelită în catifea –, trebuie să porţi verigheta bunicii mele. Mama mi-a dat-o când am plecat de acasă şi mi-a spus s-o vând dacă am nevoie de bani. Să ţi-o pun pe deget!

Anna s-a uitat la verigheta subţire din aur. Cu greu arăta ca nunta pe care şi-o imaginase, dar înţelegea că asta era situaţia.

— Te iubesc, Fru Halvorsen! i-a spus Jens, împingând uşor verigheta pe inelarul ei. Şi îţi promit că aşa vom face, când ajungem la Leipzig. Acum, cred că trebuie să pleci, să te pregăteşti pentru mâine. Poţi să fii aici la şase dimineaţa?

— Da, am să fiu! a răspuns ea, îndreptându-se spre uşă. Şi mă îndoiesc că voi dormi în noaptea asta.

— Anna, ai ceva bani?

— Nu, şi-a muşcat ea buzele. Şi acum, nu cred că-i pot cere lui Herr Bayer onorariile mele. N-ar fi corect. Îi voi dezamăgi teribil atât pe el, cât şi pe alţii.

— În cazul ăsta vom fi nişte bieţi cerşetori până ne punem pe picioare, a dat el nepăsător din umeri.

— Da. Noapte bună, Jens!

— Noapte bună, iubito!

Era linişte în apartament când Anna a sosit acasă. În timp ce se strecura pe coridor, a zărit

faţa îngrijorată a lui Froken Olsdatter în uşa întredeschisă a camerei.

— Arma, am fost îngrijorată, i-a şoptit ea. Slavă Domnului, Herr Bayer s-a dus repede la culcare, plângându-se că are febră. Pe unde ai umblat?

— Pe afară, a răspuns Anna apăsând pe clanţă ca să intre în dormitorul ei, fiindcă nu dorea să dea nicio explicaţie.

— Vrei să mergem în bucătărie? Îţi încălzesc nişte lapte.

— Eu…

Anna s-a oprit în loc. Femeia asta fusese atât de bună cu ea şi ar fi fost greşit să plece fără să-i spună.

— Mulţumesc! a răspuns ea şi s-au dus amândouă la bucătărie.

La un pahar de lapte cald, Anna i-a povestit totul lui Froken Olsdatter. Şi, în final, s-a bucurat că o făcuse.

— Măi să fie! a murmurat Froken Olsdatter pe gânduri. *Kjære*, câte inimi ai frânt! Se pare că domnii nu mai ştiu ce să mai facă să te prindă în mrejele lor. Aşadar, te-ai hotărât să pleci cu violonistul tău la Leipzig?

— N-am de ales! Herr Bayer mi-a spus că, dacă nu renunţ imediat la Jens, trebuie să plec. Şi, după ce i-a făcut ce i-a făcut lui Jens, nu mai vreau să rămân în Christiania, nici măcar un minut în plus.

— Anna, dar nu crezi că Herr Bayer încearcă numai să te protejeze? Că nu-ţi vrea decât binele?

— Nu este aşa. Face ce vrea *el,* nu eu.

— Şi cum rămâne cu cariera ta? Anna, te rog, eşti atât de talentată! Faci un sacrificiu enorm, chiar dacă pentru dragoste.

— Dar trebuie! Nu pot rămâne în Christiania fără Jens, a insistat Anna. Şi pot cânta oriunde în lume. Însuşi Herr Grieg mi-a spus că mă va ajuta, dacă i-o cer.

— Şi este un binefăcător cu multă influenţă, a remarcat Froken Olsdatter. Dar cum te vei descurca cu banii?

— Herr Bayer mi-a spus că-mi va da onorariile câştigate la teatru. Dar am decis să nu-i cer nimic.

— Un gest onorabil din partea ta. Însă şi îndrăgostiţii trebuie să mănânce şi să aibă un acoperiş deasupra capului. Froken Olsdatter s-a ridicat şi a tras un sertar, scoţând o cutie metalică. A descuiat-o cu o cheiţă de la gâtul ei. A scos un săculeţ cu bani pe care i l-a dat Annei. Uite aici! Economiile mele. Deocamdată n-am nevoie de ele, în schimb ai tu. Nu pot să te văd plecând de aici cu un viitor nesigur în faţa ta, fără niciun ban.

— O, dar eu nu pot…

— Poţi şi o vei face. Froken Olsdatter era foarte fermă. Şi, într-o zi, când vei cânta la Opera din Leipzig, poţi să mă inviţi la spectacol.

— Mulţumesc, eşti atât de bună! Anna era

mişcată până la lacrimi de gestul ei. A prins-o pe Froken Olsdatter de mână. Cred că ai impresia că greşesc.

— Cine sunt eu să te judec? Indiferent dacă această decizie va avea sau nu consecinţe bune, eşti o tânără curajoasă, cu principii clare. Şi te admir pentru asta. Poate, când te mai calmezi, îi vei scrie lui Herr Bayer.

— Mă tem că se va supăra foarte tare.

— Nu, Anna, nu se va supăra, doar va fi extrem de trist. Tu îl vezi ca pe un om bătrân, dar nu uita, deşi îmbătrânim, inima noastră funcţionează la fel ca întotdeauna. Nu-i purta pică pentru că s-a îndrăgostit de tine şi că a dorit să fii soţia lui. Şi acum, pentru că trebuie să te scoli devreme, îţi propun să te culci ca să prinzi cât de mult somn mai poţi.

— Aşa o să fac.

— Anna, te rog, scrie-mi din Leipzig, să ştiu că eşti în siguranţă. Herr Bayer nu va fi singurul care îţi va duce lipsa. Să nu uiţi că ai tinereţe, talent şi frumuseţe. Nu le risipi, îmi promiţi?

— Voi face tot ce pot în privinţa asta. Mulţumesc pentru tot!

— Dar părinţilor tăi ce-o să le spui? a întrebat-o Froken Olsdatter subit.

— Nu ştiu, a oftat ea, chiar nu ştiu. Noapte bună!

În timp ce feribotul gâfâia din greu la ieşirea

din fiord, cu destinaţia Hamburg, scoţând nori de fum şi de abur, Anna, aflată singură pe punte, vedea cum patria ei dispărea înghiţită de ceaţa groasă, de toamnă. Şi se întreba dacă o va mai vedea vreodată.

Capitolul 30

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Anna şi Jens coborau din tren în gara din Leipzig. Soarele de abia răsărise, iar Anna era atât de obosită, încât de-abia se mai ţinea pe picioare, Jens cărându-i şi valiza ei. Trenul de la Hamburg la Leipzig avea şi vagoane de dormit, dar niciunul dintre ei nu s-a îndurat să cheltuiască bani în plus. Au moţăit toată noaptea pe banchetele tari, din lemn, Jens aţipind aproape imediat, cu capul lăsat pe umărul ei. Odată cu trecerea orelor, Annei îi venea tot mai greu să creadă ce făcuse.

Dar măcar dimineaţa era senină, când au ieşit din îmbulzeala din staţie şi s-au îndreptat pe jos spre zona centrală a oraşului. Deşi extenuată, Anna se bucura de cât de frumos i se părea oraşul. Străzile pavate cu piatră cubică, foarte late, erau mărginite de clădiri înalte, multe cu frontoane frumos sculptate şi şiruri de ferestre mari, elegante, cu obloane batante. Trecătorii vorbeau o limbă modulată şi, după ce o auzise în timpul lungii călătorii de la Hamburg, Anna ştia că este germană. Jens o asigurase că vorbea limba destul

de bine, dar ea nu înţelegea mai mult de unul sau două cuvinte, care erau similare cu cele din norvegiană.

Au ajuns, în final, în piaţa centrală, flancată de impozanta clădire a primăriei, cu acoperiş roşu, coloane înalte cu arcade între ele şi un turn cu ceas. În zonă erau deja instalate tarabe şi mulţi oameni se îmbulzeau în jurul lor. Jens s-a oprit la una dintre ele, unde un brutar aşeza mai multe sortimente de pâine proaspăt coaptă, emanând un miros delicios. Anna simţea cât de tare îi era foame.

Dar Jens nu se oprise pentru mâncare.

— *Entschuldigung Sie, bitte. Wissen Sie wo die Pension in der Elsterstrasse ist?*[12]

Anna n-avea idee ce-i răspunsese brutarul.

— Se pare că nu suntem departe de pensiunea sugerată de Herr Grieg, i-a spus Jens.

Aceasta s-a dovedit a fi o clădire modestă, construită pe jumătate din lemn şi situată pe o alee îngustă de lângă o stradă numită Elster. Avea o atmosferă diferită de marile edificii pe lângă care trecuseră, se gândea ea precaută. Zona nu arăta la fel de bine ca centrul, dar a fost nevoită să-şi aducă aminte că atât îşi puteau permite acum, aşa că l-a urmat pe Jens când el a urcat spre uşa de la intrare şi a bătut tare în ea cu inelul de metal. După câteva minute a apărut o femeie,

12 Scuzaţi-mă, ştiţi cumva unde este pensiunea din strada Elster? (în limba germană în original)

legându-şi repede cordonul rochiei, iar Anna şi-a dat seama că nu era mai mult de şapte dimineaţa.

— *Um Himmels willen, was wollen Sie denn?!*[13] a mormăit femeia.

Jens i-a răspuns în germană şi tot ce a înţeles Anna era Herr Grieg.

Auzindu-i numele, expresia de pe faţa femeii s-a relaxat şi i-a chemat înăuntru.

— Zice că nu are camere libere, dar, pentru că ne-a trimis Herr Grieg, la mansardă este una destinată femeii de serviciu şi o putem folosi temporar, i-a tradus Jens Annei.

Au tot urcat pe scara îngustă din lemn, care scârţâia sub picioarele lor. În sfârşit, au ajuns la ultimul nivel şi femeia a deschis uşa unei camere minuscule de la mansardă. Singurele obiecte de mobilier erau un pat îngust, din alamă, şi o comodă pe care se aflau un lighean şi o carafă, dar măcar înăuntru era curat.

A urmat o altă conversaţie în germană între Jens şi femeie, în timp ce el arăta spre pat şi ea aproba din cap, după care femeia a ieşit.

— I-am spus că o să stăm aici până când ne găsim un alt loc. I-am mai spus că patul este prea îngust pentru noi doi, aşa că s-a dus să aducă o saltea pentru mine. O să dorm pe podea.

Au rămas în picioare, studiind nesiguri camera, până când femeia s-a întors cu salteaua.

---

13 Pentru numele lui Dumnezeu, ce doriţi? (în limba germană în original)

Jens i-a dat câteva monede.

— *Nur Goldmark, keine Kronen*[14], i-a spus femeia, scuturând din cap.

— Ia coroanele acum şi voi schimba ceva bani mai târziu, i-a propus Jens.

Femeia a acceptat cu greu, a pus monedele în buzunar, le-a mai dat nişte instrucţiuni şi le-a făcut semn să se uite sub pat, apoi a tras uşa după ea.

Anna s-a aşezat, simţind că i se învârtea capul de epuizare, dar problema cea mai mare era că avea nevoie să folosească toaleta. Roşie toată, l-a întrebat pe Jens dacă femeia îi spusese unde era.

— Mă tem că acolo, i-a indicat el locul de sub pat. O să aştept afară până când…

Anna a acceptat şi, după ce el a ieşit, şi-a făcut nevoile care o chinuiau de mai multe ore. A acoperit oala de noapte cu o bucată de pânză şi l-a strigat pe Jens.

— Mai bine? s-a hlizit el.

— Da, mulţumesc! i-a răspuns ea, serioasă.

— Foarte bine! Şi acum, îţi propun să ne odihnim puţin.

Anna şi-a întors stânjenită privirea, în timp ce Jens s-a dezbrăcat de haine până la lenjeria din bumbac. Folosindu-şi pelerina pe post de pătură, a tras-o peste el după ce s-a lungit pe saltea.

— Nu te teme, promit să nu trag cu ochiul! a

14 Numai mărci de aur, nu primesc coroane. (în limba germană în original)

chicotit el. Somn uşor, Anna! Ne vom simţi amândoi mai bine după aceea.

Pe urmă, i-a trimis un sărut din vârful degetelor şi s-a întors cu spatele la ea.

Anna şi-a dezlegat panglicile pelerinei, şi-a scos fusta grea şi bluza, rămânând în cămăşuţă şi pantalonaşi. Îl auzea deja pe Jens cum sforăia uşor, când s-a strecurat sub pătura aspră, de lână, şi şi-a lăsat capul pe pernă.

Doamne, ce-am făcut? Nu-i venea nici ei să creadă. Herr Bayer avusese tot timpul dreptate. Era naivă şi încăpăţânată şi nu se gândise nicio clipă la consecinţele acţiunilor ei. Arsese toate punţile şi ajunsese în această cămăruţă groaznică şi claustrofobică, dormind la 1 câţiva centimetri de un bărbat cu care nu era măritată şi silită să îşi facă nevoile în prezenţa lui.

— O, Doamne, iartă-mă pentru că i-am făcut pe alţii să sufere! a rostit ea în şoaptă, imaginându-şi că El o privea sever din cer, hotărât s-o trimită direct în iad.

În final, a căzut într-un somn agitat.

Când Jens a început să se mişte, Anna era deja îmbrăcată, disperată să bea puţină apă şi moartă de foame.

— Patul a fost confortabil? a întrebat-o el, căscând şi întinzându-se.

— O să mă obişnuiesc cu el.

— Acum, i-a spus Jens după ce s-a îmbrăcat, în

timp ce Anna stătea cu spatele la el, trebuie să schimbăm nişte bani în mărci de aur şi să găsim ceva de mâncare. Dar, mai întâi, te rog să ieşi puţin şi ne vedem după aceea.

Înfricoşată că el va vedea ce se afla deja în oala de noapte, Anna a ieşit repede din cameră. Pe urmă, spre oroarea ei, a apărut Jens cu oala în mână.

— Trebuie s-o întrebăm pe proprietăreasă ce facem cu asta, i-a zis, coborând scările înaintea ei.

Anna l-a urmat eu obrajii arzându-i de ruşine. Poate că, înainte să ajungă în Christiania, fusese o fată de la ţară, dar nu se mai confruntase niciodată cu o chestiune atât de lipsită de igienă şi dezgustătoare. Acasă, la Heddal, toaleta era afară, dar de departe preferabilă umilinţei de acum. Îşi dădea seama că, după ce se obişnuise cu baia modernă din apartamentul lui Herr Bayer, nu se gândise niciodată cum îşi rezolvau aceste treburi ceilalţi locuitori ai oraşului.

Au găsit-o pe proprietăreasă în hol şi Jens i-a făcut semn spre oală, de parcă era una cu mâncare. Femeia i-a arătat spre spatele casei, dar s-a răzgândit pe loc şi i-a luat-o din mână.

— Gata, rezolvat! Şi acum, hai să găsim ceva de mâncare, i-a spus Jens, deschizându-i uşa.

Mergând pe străzile aglomerate, Anna şi Jens au găsit o *Bierkeller*[15] pe o parte a unui mic scuar şi s-au aşezat la o masă. Jens a cerut o bere şi

15 Berărie (în limba germană în original)

amândoi au studiat tabla cu un mic meniu pe ea. Anna nu pricepea o boabă.

— Acolo scrie *bratwurst* – adică cârnaţi. Am auzit că sunt foarte buni, deşi mai graşi decât cei de acasă. *Knodel* – nu mă întreba ce este… *Speck,* presupun că şuncă…

— Cred că o să iau ce iei şi tu, a decis Anna ostenită, pe când berea le era servită la masă împreună cu un coş cu pâine neagră.

Deşi ar fi preferat apă, a ridicat cana şi a băut cu sete din ea.

Vedea pe ferestruica îngustă agitaţia de afară. Femeile purtau rochii obişnuite, închise la culoare, cu şorţuleţe albe sau gri, care le accentuau pielea albă şi trăsăturile germanice, dure. Anna se aşteptase să vadă îmbrăcăminte mai elegantă la Leipzig, fiindcă auzise că era unul dintre cele mai mari oraşe din Europa. Mai trecea din când în când câte o trăsură, în care se zăreau pălării stilate, cu pene, purtate de femei bogate.

Le-a sosit mâncarea, iar Annei nu i-a trebuit mult să dovedească porţia de cartofi cu cârnaţi. Berea i se urcase la cap şi a început să-i zâmbească lui Jens.

— Cum să cer nişte apă?

— Zi *Ein Wasser, bitte!* a sfătuit-o Jens.

Apoi a întors capul spre o mică orchestră de stradă, câţiva oameni care cântau la vioară în centrul scuarului cu o şapcă pusă jos în faţa lor, în care trecătorii să arunce bani. Anna l-a văzut

întinzându-se de plăcere în timp ce îi asculta.

— Nu este minunat? Aici ne aşteaptă destinul, sunt sigur de asta. I-a prins mâna într-a lui. Şi cum ţi se pare aventura noastră până în prezent?

— Jens, sunt murdară. Când ne întoarcem, crezi că o poţi întreba pe femeie dacă există un loc unde să pot face o baie şi să ne spălăm hainele?

Jens i-a aruncat o privire serioasă.

— Ei, Anna, haide acum, mi-ai spus că eşti o fată de la ţară, obişnuită cu toate greutăţile. Asta este tot ce poţi să-mi spui despre Leipzig?

Dar gândurile ei se îndreptau cu toată dragostea spre Heddal şi zăpada curată adunată în timpul iernii ca să fie topită pe foc, pentru spălat. Iar vara se scălda în pâraie cu apă proaspătă.

— Iartă-mă! Sunt sigură că o să mă descurc!

Jens a dat repede pe gât o a doua halbă cu bere.

— Ar trebui să-i mulţumesc lui Herr Bayer fiindcă m-a forţat să-mi iau viitorul în propriile mâini.

— Jens, mă bucur că eşti fericit aici.

— Chiar sunt! Respiră aerul, Anna! Are un miros diferit. Şi oraşul este numai muzică şi creativitate. Uite câţi oameni s-au strâns în jurul muzicienilor! Ai văzut aşa ceva în Christiania? Aici, muzica este o sărbătoare, nu o bătaie de joc, pentru că o profesează oamenii săraci. Şi pot lua şi eu parte la această sărbătoare. A terminat

berea, a aruncat câteva monede pe masă şi s-a ridicat. Merg să iau scrisoarea de la Herr Grieg şi apoi, direct la Conservator. Este începutul a ceea ce am visat întotdeauna.

Întors la pensiune, Jens a răscolit prin valiză până ce a dat de preţioasa scrisoare. Pe urmă, a sărutat-o pe Anna şi s-a îndreptat spre uşă.

— Anna, odihneşte-te! Te trezesc când vin cu veşti bune şi cu o sticlă de vin.

— Poate întrebi dacă cineva de acolo ar vrea să mă audă cântând…

Dar uşa se trântise deja în urma lui.

Anna s-a lăsat cu greu pe pat. Îi era foarte clar că această aventură avea o rezonanţă complet diferită pentru fiecare dintre ei. Jens alerga spre ceva, iar ea fugise de acel ceva. Şi acum, se gândea, simţindu-se teribil, nu mai era nimic de făcut chiar dacă greşise profund.

Jens s-a întors peste câteva ore de la Conservator, încă şi mai euforic.

— Când am ajuns şi am cerut să-l văd pe d. Schleinitz, directorul, portarul m-a privit ca pe idiotul satului. Apoi i-am dat scrisoarea şi, după ce a citit-o, m-a condus imediat în biroul lui. Dr. Schleinitz mi-a cerut mai întâi să cânt la vioară, apoi una dintre compoziţiile mele pentru pian. N-o să-ţi vină să crezi – Jens bătea aerul cu pumnii –, s-a înclinat în faţa mea! Da, Anna, asta a făcut! Am vorbit despre Herr Grieg şi mi-a spus că îi va face plăcere să-l accepte la studii pe protejatul

acestuia. Aşadar, de mâine, îmi încep studiile la Conservatorul din Leipzig.

— O, Jens! Este minunat!

Anna se străduia să se arate cât mai încântată.

— După aceea, m-am oprit la un croitor şi a trebuit să-l plătesc dublu ca să am un costum potrivit pentru mâine-dimineaţă. Nu vreau ca oamenii să creadă că sunt un prost, rătăcit pe aici, de abia sosit din fiorduri. Nu-i minunat? Râdea vesel în timp ce o prindea pe Anna de talie, săltând-o în sus. Şi acum, înainte să sărbătorim, trebuie să ne mutăm în altă parte.

— Ai găsit altceva?

— Da. Nu este un palat, dar cu siguranţă mult mai bine decât aici. În timp ce strângi lucrurile, mă duc să plătesc şederea în mărci de aur şi ne vedem jos.

— Eu…

Anna era pe punctul să-i spună că nu poate cără singură ambele valize, dar el deja cobora în viteză scara. Peste câteva minute, gâfâind, a ajuns şi ea lângă Jens, în holul de intrare.

— Bun, şi acum spre noua noastră locuinţă, a proclamat Jens.

Anna l-a urmat în stradă şi, cu uimire, l-a văzut traversând şi intrând în casa de vizavi.

Era o clădire asemănătoare cu cea din care ieşiseră, dar camera era la etajul întâi, mai aerisită şi mai spaţioasă decât cea de la mansardă. Un pat mare, din alamă, ocupa o mare parte din

ea, iar Anna a tresărit, văzând că nu era loc pentru o saltea pe podea.

— Vizavi există şi un closet, ceea ce înseamnă că plătim mai mult, dar ştiu că te vei simţi mai bine. Ce zici, Anna, eşti fericită?

— Da, a încuviinţat ea, dând stoic din cap.

— Bun. Jens i-a dat câteva monede lui Frau Schneider, proprietăreasa, care i se părea Annei mai abordabilă decât cealaltă. Suficient de mult pentru o săptămână, i-a spus zâmbindu-i el mărinimos.

— *Kochen în den Zimmern ist untersagt. Abendbrot um punkt sieben Uhr. Essen Sie hier heute Abend*?

— Zice că nu este permis să gătim în cameră, dar că putem cina jos, la ora şapte, i-a tradus Jens Annei. Mi se pare o idee excelentă. Cât mai trebuie să plătim?

Din nou, i-a mai dat nişte monede şi, în sfârşit, uşa s-a închis în spatele ei.

— Deci, Frau Halvorsen, i-a zâmbit Jens jucăuş, cum îţi place noua locuinţă maritală?

— Păi…

Jens îi citea teama pe faţă.

— Anna, vino aici!

S-a apropiat de el, iar Jens a strâns-o tare la piept.

— Haide, te rog! Ţi-am promis că nu mă ating de tine până când nu eşti tu de acord. Dar măcar vom putea să ne ţinem cald unul altuia în nopţile

friguroase din Leipzig.

— Jens, realmente, trebuie să ne căsătorim cât mai curând, i-a cerut Anna. Trebuie să găsim o biserică luterană…

— O vom face, dar hai să nu ne batem capul acum! i-a spus el strângând-o şi mai tare şi încercând s-o sărute pe gât.

— Jens, ce facem acum este un păcat, l-a certat ea, trăgându-se în spate.

— Sigur, ai dreptate „a oftat Jens şi i-a dat drumul imediat. Şi acum, cred că avem amândoi nevoie să ne spălăm şi apoi să ieşim să mâncăm ceva. Da? a întrebat-o, prinzându-i bărbia şi ridicându-i-o în sus, ca să-i vadă ochii.

— Da, i-a răspuns ea, zâmbindu-i.

Capitolul 31

În următoarele două săptămâni, Anna a intrat într-o rutină. Sau, cel puţin, găsea lucruri care să o ţină ocupată în timpul lungilor ore cât Jens se afla la Conservator.

Venise iarna şi camera era îngheţată dimineaţa, aşa că, după ce Jens pleca, ea se întorcea în pat, ghemuită sub păturile de lână, aşteptând ca focul de cărbuni pe care îl aprindea în micul şemineu să dea puţină căldură. Se spăla, se îmbrăca şi îşi făcea curaj să pornească pe străzile Leipzigului spre piaţă, ca să cumpere pâine şi felii de şuncă din care să-şi încropească o

masă de prânz.

Singura masă caldă a zilei o primeau seara, de la Frau Schneider. De cele mai multe ori, acelaşi tip de cârnaţi, fie cu cartofi, fie cu nişte găluşte fleşcăite într-un sos nedefinit. Anna tânjea după gustul legumelor proaspăt culese din grădină şi mesele bogate din copilăria ei.

Petrecea multe ore încercând să compună scrisori pentru Herr Bayer şi părinţii ei. Cu tocul lui Lars între degete, se întreba dacă el plecase în America, aşa cum plănuise. Şi, în cele mai negre momente, se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să fi plecat cu el.

Leipzig
1 octombrie 1876

Dragă Herr Bayer,

Probabil că deja aţi aflat că am plecat la Leipzig. Herr Halvorsen şi cu mine ne-am căsătorit. Şi sunt fericită. Doresc să vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine. Vă rog să reţineţi onorariile mele ca să acoperiţi o parte din cheltuieli şi sper că puteţi vinde rochiile lăsate, pentru că sunt destul de scumpe.

Herr Bayer, îmi pare rău că nu v-am putut iubi.

A dumneavoastră, cu sinceritate.

Anna Landvik

Luând din nou tocul şi o altă foaie, Anna a început a doua scrisoare.

Kjære Mor *şi* Far,

Sunt măritată cu Jens Halvorsen şi ne-am mutat la Leipzig. Soţul meu studiază la Conservatorul de aici şi eu fac menajul. Sunt fericită. Mi-e dor de voi. Şi de Norvegia.

Anna

Anna nu le-a dat o adresă, prea speriată şi simţindu-se prea vinovată la gândul reproşurilor pe care i le-ar fi făcut părinţii. Chiar dacă pelerina nu o apăra prea bine de vântul tăios, după-amiezile se plimba prin parc sau pe străzile oraşului, doar ca să simtă că socializa puţin. Dovezile moştenirii muzicale a oraşului erau peste tot, de la străzi purtând nume de compozitori faimoşi, cum erau Mendelssohn şi Schumann, până la statuile lor şi casele în care locuiseră.

Dar locul ei preferat era spectaculosul Neues Theater, care adăpostea Opera din Leipzig, cu imensele colonade de la intrare şi marile ferestre arcuite. Se oprea şi admira clădirea, întrebându-se dacă va putea vreodată spera să cânte într-un astfel de loc. Într-o zi, chiar şi-a adunat curajul şi a ciocănit la uşa de la intrarea artiştilor, încercând să vorbească cu portarul. Dar niciunul dintre gesturile ei nu l-a putut face pe acesta să priceapă că ea căuta un post de cântăreaţă.

Dezamăgită şi negăsindu-şi locul, a început să caute refugiu în Thomaskirche, o clădire maiestuoasă, în stil gotic, cu o frumoasă clopotniţă albă. Deşi era cu mult mai mare decât bisericuţa din Heddal, mirosul şi atmosfera îi aminteau de acasă. În ziua în care a expediat scrisorile pentru Herr Bayer şi părinţii ei, s-a retras acolo. Aşezată pe o bancă, şi-a plecat capul şi s-a rugat pentru izbăvire, putere şi îndrumare.

— Doamne, iartă-mă pentru minciunile groaznice din scrisori! Şi cea mai mare este că – Anna a înghiţit în sec – sunt fericită. Nu sunt. Deloc. Dar ştiu că nu merit milă şi nici iertare.

A simţit o mână pe umărul ei.

— *Warum se traurig, mein Kind?*[16]

S-a uitat uimită în sus şi l-a văzut pe bătrânul pastor zâmbindu-i.

— *Keirt Deutsch, nur Norwegisch,*[17] a reuşit să-i spună, aşa cum o învăţase Jens.

— A, da! Ştiu puţină norvegiană.

Chiar dacă ea încerca să se facă înţeleasă, norvegiana lui era la fel de limitată ca germana ei, iar Anna şi-a dat seama că trebuia să-l trimită acolo pe Jens, să-l convingă pe pastor că erau de credinţă luterană şi să-i căsătorească.

Cea mai plăcută perioadă din zi era cina pe care o lua împreună cu Jens, ascultându-l cum îi

16 De ce eşti aşa de tristă, copila mea? (în limba germană în original)

17 Nu ştiu germană, doar norvegiană (în limba germană în original)

povestea despre ce se mai întâmplase la Conservator; despre ceilalţi studenţi veniţi de peste tot din Europa, şirurile de piane Bluthner pe care exersau şi minunaţii profesori, mulţi dintre ei membri ai Leipzig Gewandhaus Orchestra. Azi era absolut entuziasmat de faptul că fusese lăsat să cânte la vioara Stradivarius.

— Diferenţa de calitate a sunetului seamănă cu cea dintre o barmaniţă care fredonează un cântecel şi o soprană care interpretează o arie. E minunată! Nu numai că voi cânta la ea în fiecare zi, la fel şi la pian, dar la orele de compoziţie muzicală, armonie şi analiză muzicală învăţ atât de multe lucruri. Şi la Istoria muzicii am studiat deja lucrări de Chopin şi Liszt, pe care nu le-am mai auzit până acum. Voi interpreta „Scherzo Nr. 2”, de Chopin, la concertul dat de studenţi la sala Gewandhaus.

— Sunt atât de bucuroasă că eşti fericit, i-a spus ea, încercând să pară entuziasmată. Ai putea întreba pe cineva dacă aş avea o şansă să cânt şi eu?

— Anna, ştiu că-mi tot ceri asta, i-a răspuns Jens între două înghiţituri, dar ţi-am mai spus, dacă nu înveţi germana, va fi greu pentru tine să realizezi ceva aici.

— Sigur există cineva care ar putea să mă audieze. Ştiu cuvintele în italiană la aria Violetei şi le pot învăţa şi pe cele în germană.

— Şşşt, dragostea mea! Jens s-a întins şi a

prins-o de mână. O să mai încerc să-ţi găsesc ceva.

După cină urma mereu rutina stânjenitoare a pregătirii pentru culcare. Ea se schimba în cămaşa de noapte în closet, pe urmă se grăbea să se urce în pat, sub învelitori, unde se afla deja Jens. O prindea în braţe şi ea se relaxa la pieptul lui care mirosea frumos. Apoi, el o săruta şi ea simţea că trupul îi răspunde, la fel şi al lui, ambii dorind mai mult... Dar Anna se trăgea îndărăt şi el ofta din greu.

— Pur şi simplu nu pot, şoptea ea în întuneric. Mai întâi trebuie să ne căsătorim.

— Da, iubita mea! Sigur că ne vom căsători într-o zi, dar până atunci cu siguranţă putem…

— Nu, Jens. Eu… nu pot. Ştii, am găsit o biserică unde am putea să ne cununăm, dar trebuie să vorbeşti cu pastorul pentru aranjamente.

— Anna, n-am deloc timp liber. Trebuie să acord toată atenţia studiilor mele. În afară de asta, mulţi din Conservator au idei noi. Cei mai radicali cred că biserica are rolul de a controla poporul. Au vederi mai luminate, ca cele expuse de Goethe în opera lui, „Faust”. O poveste despre toate aspectele spirituale şi metafizice ale vieţii. Un amic mi-a dat un exemplar ca să-l citesc şi, în weekend, te duc la Auerbachs Keller, barul frecventat de însuşi autorul şi unde s-a inspirat dintr-o pictură murală pentru această capodoperă.

Anna nu auzise niciodată de Goethe şi de

aparent iluminata lui lume nouă. Tot ce ştia era că trebuie să se mărite în faţa lui Dumnezeu, înainte ca ea şi Jens să poată fi uniţi şi trupeşte.

A sosit Crăciunul, amintindu-i Annei că ea şi Jens se aflau de trei luni la Leipzig. Dorea să participe la Christructte, serviciul religios de la miezul nopţii, iar pastorul Meyer îi dăduse chiar o broşură cu imnuri tradiţionale germane. Fredona *Stille Nacht* bucuroasă că va cânta din nou alături de alţi oameni. Dar Jens insista ca ei să petreacă Ajunul Crăciunului acasă la Frederick, unul dintre colegii săi.

Cu o cană de *Glühwein*[18] fierbinte în mână, Anna stătea tăcută alături de Jens la masă, ascultându-i pe ceilalţi vorbind în germană, fără să înţeleagă nimic. Jens, care era deja beat, nici măcar n-a încercat să-i traducă ce se spunea. După cină, colegii lui au interpretat tot felul de melodii la instrumentele respective, dar Jens nu s-a gândit niciun moment să-i propună şi ei să cânte.

Pe când mergeau spre casă, în noaptea geroasă, Anna a auzit clopotele bisericii la miezul nopţii, anunţând sosirea Zilei de Crăciun. Dinspre biserică răsunau colinde şi i-a aruncat o privire lui Jens, care era vesel nevoie mare şi cu obrajii roşii de la alcool. A trimis spre cer o rugăciune pentru familia ei adunată la Heddal, dorindu-şi din toată

18 Vin fiert cu mirodenii (în limba germană în original)

inima să fi fost şi ea cu ei.

În ianuarie şi februarie Anna se gândea că avea să înnebunească de plictiseală. Rutina zilnică, pe care la început o îndura fiindcă era ceva nou, acum i se părea complet nesuferită. Ningea la Leipzig şi, uneori, era atât de frig, încât îi îngheţau degetele de la mâini şi picioare. Căra tot timpul găleţi cu cărbuni pentru foc, spăla hainele în spălătoria îngheţată sau făcea încercări jalnice să înţeleagă textul din „Faust”, Jens îndemnând-o să-l studieze ca să-şi îmbunătăţească limba germană.

— Cât de proastă pot să fiu! s-a admonestat ea într-o după-amiază, trântind cartea pe masă şi izbucnind în lacrimi de frustrare, un lucru pe care-l făcea alarmant de des.

Iar Jens se cufunda tot mai mult în studiile lui şi întâlniri cu colegii, sosind adesea, după un concert, dincolo de miezul nopţii, mirosind a bere şi tutun. Ea se prefăcea că doarme, când el întindea braţele după ea, mângâindu-i trupul acoperit de cămaşa de noapte. Îl auzea cum blestemă încet lipsa ei de reacţie şi, în timp ce inima îi bătea tare în piept, el îi întorcea spatele şi începea aproape instantaneu să sforăie. De abia atunci ofta uşurată şi adormea şi ea.

În acele zile cina singură de obicei, studiindu-i pe ceilalţi rezidenţi pe sub genele ei lungi. Mulţi se schimbau săptămânal şi Anna presupunea că

erau comis voiajori. Mai era un domn mai bătrân, care părea că locuieşte de mult acolo şi care cina şi el de unul singur. Ţinea mereu nasul într-o carte şi arăta elegant îmbrăcat, deşi cam demodat.

Începea să fie fascinată de persoana lui în timpul meselor. Ore întregi, Anna a încercat să-i ghicească povestea şi de ce alesese să-şi petreacă apusul vieţii în acel loc. Uneori, când erau doar ei doi la cină, o saluta cu o scurtă înclinare a capului şi un *Guten Abend* la intrare şi *Gute Nacht* la ieşire. Cumva, îi reamintea de Herr Bayer, cu capul acoperit de păr des, alb, o mustaţă mare şi purtare curtenitoare.

— Dacă am ajuns să-i duc dorul lui Herr Bayer, atunci chiar că duc o viaţă de groază! şi-a spus ea într-o seară, când ieşea din sufragerie.

La câteva seri după aceea, bătrânul domn s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă ca de obicei, cu acea carte mereu prezentă în mâini.

— *Gute Nacht!* Ea i-a răspuns încuviinţând din cap. Dar, când a ajuns în dreptul uşii, omul s-a răzgândit brusc şi s-a îndreptat spre ea.

— *Sprechen sie Deutsch?*

— *Nein, Norwegisch*.[19]

— Eşti din Norvegia? a întrebat-o el surprins.

— Da, a răspuns ea, încântată că cineva vorbea fluent limba ei natală.

— Eu sunt danez, dar mama s-a născut în

19 Vorbiţi germana? /Nu, norvegiana. (în limba germană în original)

Christiania. M-a învăţat limba când eram mic.

După lungile săptămâni, când nu relaţionase cu nimeni altcineva în afară de Jens, Anna simţea că-i vine să-l îmbrăţişeze.

— În cazul ăsta, domnule, sunt încântată să vă cunosc!

Îl vedea că zăboveşte în dreptul uşii.

— Spui că nu vorbeşti deloc germana?

— Doar câteva cuvinte.

— Atunci cum, Dumnezeule, te descurci în acest oraş?

— Sinceră să fiu, nu mă descurc deloc.

— Soţul tău lucrează aici, în Leipzig?

— Nu, urmează Conservatorul.

— A, este muzician. Nu-i de mirare că rareori vine la cină. Pot să te întreb cum te cheamă?

— Anna Halvorsen.

— Numele meu este Ştefan Hougaard. S-a înclinat apoi uşor în faţa ei. Sunt încântat de cunoştinţă! Fru Halvorsen, atunci înseamnă că nu lucrezi?

— Nu, domnule. Deşi sper să-mi găsesc ceva în curând. Sunt cântăreaţă.

— Ei bine, între timp, aş putea să te ajut să înveţi germana. Sau măcar să-ţi însuşeşti nişte cunoştinţe de bază, i-a propus el. Ne putem întâlni aici, după micul dejun, dacă doreşti, sub ochiul vajnic al proprietăresei, astfel ca soţul tău să nu creadă că se petrece ceva între noi.

— Domnule, sunteţi prea bun cu mine şi vă

sunt recunoscătoare pentru ajutor. Dar vă avertizez că învăţ greu şi nu prea mă pricep la litere, nici măcar în limba mea natală.

— Atunci va trebui să muncim din greu. Deci mâine-dimineaţă, la zece.

— Da. Voi fi aici!

În seara aceea Anna s-a dus la culcare, simţindu-se mult mai bine, chiar dacă Jens întârzia din nou, pretextând că din cauza repetiţiilor pentru concert. Simplul fapt că putuse purta o conversaţie cu o altă fiinţă umană fusese o bucurie pentru ea şi orice contribuia la a-i face zilele cât de cât atrăgătoare era un lucru bun. Dacă putea învăţa câteva cuvinte în limba germană, poate ar fi avut şansa să cânte din nou în faţa publicului…

Când au îmbobocit primii copaci, Anna a continuat să-şi petreacă dimineţile în sufragerie, încercând să memoreze cuvintele învăţate de la Herr Hougaard. După primele zile, el insistase s-o însoţească când îşi făcea plimbarea zilnică la piaţă. Aştepta la mică distanţă de ea, ascultând-o cum îi urmează instrucţiunile şi îi urează vânzătorului bună dimineaţa, pe urmă cere lucrurile dorite şi plăteşte, iar la sfârşit îşi ia la revedere. Aceste misiuni o stresau iniţial şi, adesea, se împiedica în expresiile învăţate, dar, treptat, încrederea ei în sine a început să prindă aripi.

Plimbările Annei cu Herr Hougaard prin oraş

au început să se extindă în următoarele săptămâni, culminând cu prânzul luat împreună la un restaurant, comanda fiind făcută chiar de ea. În final, Anna a insistat să achite nota de plată în semn de mulţumire.

Nu ştia mare lucru despre el, doar că soţia îi murise în urmă cu câţiva ani. Rămas văduv, se mutase de la ţară la oraş, ca să profite de viaţa culturală bogată de aici fără să fie împovărat de grijile unei gospodării.

— N-am nevoie de altceva în afară de un stomac plin, cearşafuri curate şi haine spălate regulat şi, desigur, câte un concert magnific la numai câteva minute distanţă pe jos, îi mărturisise el cu un zâmbet larg.

Herr Hougaard era surprins de faptul că Jens nu o invitase la nenumăratele concerte la care participa şi el. Soţul ei pretextase că n-aveau bani de aruncat, dar Herr Hougaard o informase că astfel de concerte erau în general gratuite. De fapt, Anna îşi vedea „soţul” tot mai puţin şi, în ultima vreme, Jens chiar nu mai venise deloc acasă, într-o dimineaţă, când a deschis larg fereastra, ca să intre aerul proaspăt al primăverii, Anna şi-a dat seama că, dacă n-ar fi fost lecţiile zilnice şi faptul că putea ieşi din când în când cu Herr Hougaard, s-ar fi aruncat de mult sub. un tramvai.

Într-una dintre plimbările lor prin oraş, Anna îl zărise, uluită, pe Jens, la o fereastră din Thuringer

Hof, unul din cele mai bune restaurante din Leipzig. Locul în care se aduna aristocraţia locului, purtând cele mai elegante haine, cu trăsurile înşirate afară, caii aşteptând cuminţi să-i ducă acasă pe stăpânii lor după un prânz somptuos. La fel cum trăise şi ea în Christiania, se gândea Anna plină de regret.

Şi-a întins gâtul ca să vadă mai bine, printre două trăsuri, cu cine lua prânzul Jens. În mod clar, cu o femeie, datorită pălăriei roşii, cu pană, care se clătina în sus şi în jos când posesoarea ei vorbea, animată. Apropiindu-se tiptil, cu ochii fix spre fereastră – asta spre amuzamentul lui Herr Hougaard – a văzut că femeia avea părul negru şi ceea ce mama ei denumea un profil roman, adică un nas mare, drept.

— Anna, la ce naiba te uiţi? a întrebat-o Herr Hougaard, apropiindu-se de ea. Arăţi ca fetiţa cu chibrituri din povestea lui Hans Christian Andersen. Vrei să-ţi presezi nasul de vitrină? a continuat s-o tachineze el.

— Nu! Anna şi-a îndepărtat repede privirea de la Jens şi partenera lui. Mi s-a părut că văd pe cineva cunoscut.

În noaptea aceea Anna s-a străduit să rămână trează până când Jens s-a întors acasă, mult după miezul nopţii. De obicei, el se dezbrăca la closet şi se băga în pat, pe întuneric, ca să nu o deranjeze. Dar, bineînţeles, că o trezea. Şi asta seară de seară.

— De ce nu dormi? a întrebat-o, evident surprins să vadă lampa cu ulei încă aprinsă, când a intrat în cameră.

— M-am gândit să te aştept. De abia ne mai vedem zilele astea.

— Ştiu! a oftat Jens, apoi s-a prăbuşit pe pat. Anna simţea miros de băutură. Din păcate, asta este viaţa unui student la faimosul Conservator din Leipzig. De abia îmi fac timp să mănânc.

— Nici măcar la prânz?

Cuvintele i s-au rostogolit din gură, fără să le poată opri.

Jens s-a întors spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Te-am văzut luând prânzul în oraş.

— Da? Şi atunci de ce n-ai venit să-mi dai bună ziua?

— Fiindcă nu eram îmbrăcată cum se cuvine pentru un asemenea loc. Şi tu erai scufundat în conversaţie cu o femeie.

— A, da, baroneasa von Gottfried. Este mecena Conservatorului şi a unora din studenţi. A fost la un concert săptămâna trecută, când patru dintre noi, tineri compozitori, am avut norocul să fim aleşi să interpretăm la pian câte o piesă proprie. Este compoziţia la care lucram, îţi aminteşti?

Nu, nu-şi amintea, dar oricum îl vedea atât de rar pe Jens încât nici n-avea ce să-şi mai amintească.

— Da.

A înghiţit în sec, simţindu-se cuprinsă de un val de indignare. Se întreba de ce, dacă avusese un concert, nu o chemase şi pe ea.

— Baroana m-a invitat la prânz, ca să discutăm despre viitoarele mele concerte. Are multe contacte în toate marile oraşe ale Europei, Paris, Florenţa, Copenhaga... Jens zâmbea visător, cu mâinile încrucişate sub cap. Anna, îţi poţi imagina? Cum va fi să-mi aud compoziţiile interpretate în marile săli de concerte ale lumii? Va afla şi Herr Hennum, nu crezi?

— Da, fără dubiu îţi va face mare plăcere.

— Anna, ce-i cu tine? a reacţionat Jens, simţind răceala din vocea ei. Hai, spune tot! Ai ceva pe suflet.

— Da, am. Anna nu mai putea să se reţină. De abia te mai văd şi acum, aud că dai concerte, la care eu, logodnica ta şi, în ochii lumii, soţia ta, nu sunt invitată. Vii acasă după miezul nopţii de cele mai multe ori şi, ocazional, deloc. Iar eu stau aici şi te aştept ca un câine credincios, fără prieteni, fără nimic de făcut decât treburi grele, gospodăreşti, şi fără nicio perspectivă să-mi continui cariera muzicală. Pe urmă, colac peste pupăză, te văd în unul din cele mai bune restaurante, luând prânzul cu o altă femeie. Poftim! Asta am avut de spus.

De îndată ce i-a fost clar că Anna a isprăvit, Jens a sărit din pat.

— Şi acum, Anna, hai să-ţi spun şi eu: îţi poţi imagina cum mă simt, în fiecare noapte, alături de femeia pe care o iubesc atât de mult, atât de aproape de frumosul ei trup, fără să am voie să-l ating? Doamne sfinte, scurtele tale săruturi nu fac decât să-mi crească şi mai mult frustrarea. Zac aici, noapte de noapte, visând să fac dragoste cu tine până când nu mai pot dormi deloc. Îmi pot păstra sănătatea mintală doar stând departe de tine. Aşa că vin acasă cât mai târziu şi cât mai beat posibil, ca să pot uita de toate. Da! Jens şi-a încrucişat furios braţele peste piept. Această… *viaţă,* pe care o ducem acum, nu-i deloc ce ar trebui să fie. Eşti soţia mea şi, totuşi, nu eşti soţia mea. Stai retrasă şi bosumflată… şi dai impresia că singurul lucru pe care ţi-l doreşti este să te întorci acasă. Anna, adu-ţi, te rog, aminte, tu ai luat hotărârea să mă urmezi. Şi de ce nu pleci odată? Tuturor le este clar cât de nefericită eşti. Şi asta din cauza mea!

— Jens, cât poţi fi de nedrept! Ştii la fel de bine ca şi mine că îmi doresc cu disperare să ne căsătorim, să ne construim cu adevărat o viaţă împreună ca soţ şi soţie. Dar, de fiecare dată când îţi cer să mergem să vorbim cu pastorul, spui că eşti prea obosit sau prea ocupat. Cum de îndrăzneşti să dai vina pe mine pentru această situaţie de care nu eu sunt responsabilă?

— Nu, aici ai dreptate. Expresia lui Jens s-a îndulcit puţin. Dar de ce crezi că nu vreau să ne

întâlnim încă cu pastorul?

— Pentru că nu vrei să te însori cu mine?

— Anna, a izbucnit el exasperat, ştii că îmi doresc cu disperare să devin cu adevărat soţul tău. Dar cred că nu-ţi dai seama cât de mult costă un astfel de eveniment. Vei avea nevoie de o rochie, martori, o petrecere de nuntă... asta merită mireasa mea. Şi asta îmi doresc şi eu. Dar, pur şi simplu, nu avem bani pentru aşa ceva. Ştii bine că de abia trăim de pe o zi pe alta.

Tot necazul pieri pe dată, Anna înţelegându-l în sfârşit.

— O... dar, Jens, eu n-am nevoie de toate astea! Vreau doar să mă mărit cu tine.

— Ei bine, dacă spui adevărul, atunci ne căsătorim imediat. Din păcate, nu va arăta deloc ca o nuntă adevărată, aşa cum ţi-o imaginezi.

— Ştiu.

Annei i se strânse inima la gândul că nimeni din familia ei nu avea să vină. Nici *Mor,* nici *Far,* nici Knut şi Sigrid. Nici pastorul Erslev nu va fi la altar, iar ea nu va purta niciodată diadema mireselor păstrată în sat.

— Dar nu-mi pasă!

Jens s-a aşezat din nou pe pat şi a sărutat-o drăgăstos.

— Atunci ne întâlnim cu pastorul şi fixăm data.

Capitolul 32

Ceremonia de nuntă, organizată la Thomaskirche, a fost scurtă, simplă şi privată, cu Anna purtând o rochie albă, obişnuită, cumpărată cu banii daţi de Froken Olsdatter şi cu flori albe, naturale, prinse în păr. Pastorul Meyer le zâmbea cu multă căldură, când au rostit jurămintele de credinţă care îi legau unul de altul pentru totdeauna.

— *Ja, Ich will!* au spus pe rând, iar Jens i-a pus verigheta simplă a bunicii lui pe inelar, atingerea lui fiind caldă şi asigurătoare.

Anna a închis ochii când a sărutat-o pe gură şi parcă se simţea uşurată că Domnul o iertase pentru rătăcirile ei.

Mica petrecere a avut loc la Bierkeller, unde colegii muzicieni ai lui Jens au intonat un marş de nuntă când noul cuplu a intrat pe uşă şi celelalte persoane prezente au ridicat în sus cănile cu bere, felicitându-i pe miri. În timpul cinei simple, Anna simţea atingerea caldă a mâinii soţului ei pe genunchi. Mulţumită lui Herr Hougaard, a putut să înţeleagă glumele şi toasturile prietenilor lui Jens şi nu se mai simţea ca o străină într-o lume străină.

În timp ce urcau scările spre camera lor, în seara aceea, simţea degetele lui Jens pe talie, trimiţându-i un tremur nervos de anticipaţie prin

tot corpul.

— Ia te uită! a murmurat el, cu ochii întunecaţi de dorinţă, când a tras uşa după el, atât de micuţă, atât de inocentă, atât de perfectă!… A luat-o imediat în braţe, mâinile lui mângâind-o peste tot. Trebuie s-o am acum pe soţia mea! i-a şoptit el la ureche, dându-i capul pe spate şi sărutând-o cu foc pe gură. Este de mirare că am căutat în alte părţi eliberarea?

Auzind asta, ea s-a tras departe de el.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, nimic, realmente… vreau numai să spun cât de mult te doresc.

Înainte ca ea să-i răspundă, o săruta din nou, şi mâinile îi mângâiau spatele, şoldurile şi sânii… şi, în pofida rezervei pe care o avea, se simţea minunat, când hainele care stătuseră până acum în calea lor au fost în final înlăturate. Ducând-o în braţe spre pat, Jens îşi lepăda câte o piesă de îmbrăcăminte şi, în final, s-a lăsat peste ea. Mâinile Annei explorau muşchii fermi de pe spatele lui. Au făcut dragoste şi ea era pregătită pentru asta, conştientă că repetase de multe ori în gând această situaţie încă de când îl văzuse pentru prima oară.

Era puţin ciudat, dar, când el a gemut şi s-a prăbuşit pe perna de alături, Anna, cu capul pe umărul lui, se gândea că toate istoriile de groază auzite privind acest moment erau o aiureală. De acum era cu adevărat a lui, iar el, al ei.

În următoarele câteva săptămâni, Jens a venit acasă la timp pentru cină, ambii fiind disperaţi să termine cât mai repede masa şi să se retragă în camera lor. Era evident pentru Anna că soţul ei era experimentat în arta iubirii şi, după ce el nu mai era deloc rezervat şi ea se simţea relaxată, fiecare noapte devenea o minunată aventură. Singurătatea din ultimele luni dispăruse ca dusă de vânt, iar Anna înţelegea acum pe deplin diferenţa dintre prietenie şi dragoste. Se părea chiar că rolurile se inversaseră, ea tânjind constant să-i simtă atingerea.

— Dumnezeule, femeie! a exclamat el într-o noapte, când zăcea gâfâind alături de ea, încep să-mi doresc să nu-ţi fi făcut cunoştinţă niciodată cu jocul ăsta. Practic, eşti insaţiabilă.

Şi aşa era. Pentru că erau singurele momente când simţea că Jens îi aparţinea pe deplin. Când se desprindea dimineaţa din braţele ei şi se îmbrăca să plece la Conservator, îi vedea expresia schimbată, ştiind că gândurile lui erau acum departe de ea. Începuse să-l conducă până la Conservator şi, înainte ca el să intre, îl îmbrăţişa, spunându-i cât de mult îl iubeşte, pentru ca pe urmă să-l vadă cum dispare dincolo de uşă, pierdut într-o altă lume.

Duşmanul meu, îşi spunea Anna, cu ochii spre clădirea Conservatorului, pe urmă se întorcea şi mergea spre casă.

Herr Hougaard remarcase noul ei pas vioi şi zâmbetul de pe chip, când Anna îi spunea bună dimineaţa.

— Frau Halvorsen, arătaţi mai fericită şi sunt bucuros să vă văd aşa.

Impulsionată de gândurile pozitive de acum, germana Annei se îmbunătăţea rapid. Se exprima cu încredere, astfel că Herr Hougaard simţea nevoia s-o aplaude deseori. Şi se părea că Fiecare nou cuvânt memorat deschidea calea multor altora.

S-a hotărât la un moment dat să nu mai stea să-l aştepte pe Jens ca să-i găsească un post de cântăreaţă. Astfel că i-a trimis o scrisoare lui Herr Grieg, înştiinţându-l că se afla acum la Leipzig, şi rugându-l dacă se putea să-i înlesnească o audiţie. Jens se interesase la Conservator, aflând adresa lui C.F. Peters, editorul muzical al lui Herr Grieg din Leipzig. Găsind numărul 10 de pe Talstrasse, ea a înmânat scrisoarea unui tânăr care lucra în magazinul de la parter, unde se vindeau partituri muzicale. După aceea, Anna se ruga în fiecare seară ca Herr Grieg să-i fi primit misiva şi să-i răspundă la ea.

Într-o zi de iunie, când reuşise să susţină timp de cincisprezece minute o conversaţie în germană fără o singură greşeală, Herr Hougaard s-a înclinat în faţa ei.

— Frau Halvorsen, a fost perfect!

Complimentele mele!

— *Danke!* i-a răspuns Anna zâmbind încântată.

— Şi trebuie să vă spun că voi pleca în curând, să-mi fac cura balneară la Baden-Baden, aşa cum obişnuiesc în fiecare vară. Se face prea cald în oraş şi, mai ales în ultima vreme, m-am simţit obosit. Vă duceţi cumva cu Herr Halvorsen în Norvegia la sfârşitul trimestrului?

— Nu mi-a spus nimic despre o astfel de călătorie.

— Eu unul plec mâine-dimineaţă şi, dacă avem noroc, ne revedem la toamnă.

— Da, sper! Anna s-a ridicat, şi el la fel. Dorea să-i arate afecţiune şi recunoştinţă într-un mod mai puţin formal. Domnule, vă sunt cu siguranţă datoare!

— Frau Halvorsen, vă asigur că plăcerea a fost de partea mea.

După plecarea lui Herr Hougaard la Baden-Baden, Anna a remarcat o schimbare în comportamentul lui Jens. Nu mai venea acasă la cină decât rar şi, când o făcea, era nervos ca o pisică pe un acoperiş fierbinte. Când făceau dragoste, îl simţea departe de ea.

— Ce este cu tine? l-a întrebat într-o noapte. Ştiu că ceva nu merge bine.

— Nu-i nimic! i-a răspuns el scurt. Sunt doar obosit, asta este tot.

— Jens, *mirt elskede,* te cunosc prea bine! Spune-mi ce ai!

El a rămas nemişcat ceva timp, apoi s-a rostogolit pe pat cu faţa spre ea.

— În regulă, am o dilemă şi nu ştiu ce să fac.

— Atunci, în numele Domnului, spune-mi despre ce e vorba! Poate îţi sunt de ajutor.

— Problema este că nu-ţi va fi deloc pe plac.

— Da? Atunci, mai bine spune-mi acum!

— Ei bine, îţi aduci aminte de femeia cu care am luat prânzul?

— A, baroana! Cum aş putea să uit? a replicat Anna enervată deja.

— Mi-a cerut s-o însoţesc la Paris, în vara asta. Ea şi soţul ei locuiesc într-un *chateau* aproape de palatul Versailles. Organizează săptămânal serate muzicale pentru toţi oamenii de seamă din acest domeniu şi vrea să-mi interpretez acolo compoziţia. Sigur că este cea mai minunată ocazie ca să-mi fie auzită opera. Baroana von Gottfried cunoaşte pe toată lumea şi, aşa cum ţi-am spus, sponsorizează tinerii compozitori. Însuşi Herr Grieg a cântat la unul din evenimentele organizate de ea.

— Sigur că trebuie să mergem! Nu înţeleg de ce ar trebui să fie o dilemă.

Spusele ei au smuls un geamăt din partea lui Jens.

— Anna, tocmai de-asta nu ţi-am spus până acum. Problema este că nu te pot lua cu mine.

— O! Pot să ştiu de ce?

— Pentru că… a oftat Jens. Baroana von

Gottfried nu ştie că exişti. Nu i-am spus că ne-am căsătorit. Sincer să fiu, am crezut că ar influenţa-o în rău, dacă-i spun. Când am cunoscut-o, lucrurile între noi doi… nu mergeau prea bine, doar ştii că trăiam ca frate şi soră sau ca nişte amici. Ei, şi asta este! N-are idee că exişti.

— Atunci de ce nu o informezi acum despre existenţa mea?

Vocea Annei era joasă şi rece, în timp ce încerca să digere subînţelesurile cuvintelor lui.

— Fiindcă… mi-e teamă! Da, Anna, lui Jens al tău îi este teamă de faptul că, în acest caz, baroana va refuza să mă mai ia cu ea la Paris.

— Deci vrei ca baroana să creadă că eşti liber, ca să te ajute în carieră?

— Da, Anna! Of, Doamne, cât sunt de măgar…

— Da, exact asta eşti!

Anna se uita la el cu o privire acuzatoare, în timp ce Jens îşi trăgea o pernă peste cap, ca să se ascundă asemenea unui copil rău, certat de marna lui.

— Iartă-mă, Anna, chiar mă urăsc în acest moment. Dar măcar acum ai aflat!

— Cât timp te vrea alături de ea?

— Numai în timpul verii, i-a răspuns Jens, scoţând capul de sub pernă. Trebuie să înţelegi că fac asta pentru noi, ca să reuşesc să am o carieră şi bani, să ne putem muta de aici, să avem o casă. Să duci traiul pe care îl meriţi.

Şi pentru ca tu să guşti din faima pe care eşti

convins că o meriţi, se gândea ea supărată.

— Atunci, du-te!

— Serios?! Jens o privea suspicios. Cum de mă laşi să plec?

— Pur şi simplu, pentru că m-ai pus într-o poziţie foarte ingrată. Dacă îţi interzic, o să stai bosumflat toată vara, dând vina pe mine pentru nefericirea ta. Şi, în pofida faptului că alţii au încercat să mă convingă de contrariul – Anna a tras aer în piept –, eu am încredere în tine.

— Ai? Arăta uimit. Atunci chiar eşti o zeiţă printre femei.

— Jens, eşti soţul meu. Ce rost are căsătoria noastră, dacă eu n-am încredere în tine? i-a replicat ea, supărată.

— Mulţumesc! Mulţumesc, draga mea soţie!

Jens a plecat peste câteva zile, lăsându-i Annei bani suficienţi ca să-i acopere cheltuielile în perioada cât urma să fie plecat. Recunoştinţa copleşitoare pe care i-o arăta era suficientă ca s-o convingă că luase decizia corectă. În fiecare seară, înaintea plecării, îl vedea cum o priveşte cu ochi miraţi.

— Anna, te iubesc, te iubesc… îi repeta întruna.

În dimineaţa plecării, a strâns-o atât de tare la piept de parcă nu se mai îndura să-i dea drumul.

— Promite-mi că o să mă aştepţi, scumpa mea soţie, indiferent ce se va întâmpla.

— Sigur că da, Jens! Doar tu eşti soţul meu.

Anna a trecut prin vara înăbuşitoare, de la Leipzig, strângând din dinţi. Cu ferestrele larg deschise, ca să intre cea mai mică boare de aer, care îşi făcea loc cu greu pe străzile înguste, zăcea goală noaptea, în pat, transpirând din greu.

A terminat de citit „Faust”, de Goethe, şi s-a străduit din greu să citească şi alte cărţi împrumutate de la biblioteca oraşului, ca să-şi îmbunătăţească vocabularul în germană. A cumpărat material de la piaţă şi şi-a făcut un obicei din a se duce să coasă în parc, aşezată la umbra unui copac. Avea nevoie de o rochie din barchet şi de o pelerină caldă pentru iarnă. În timp ce-şi lua măsurile pentru noile haine, se gândea că, deşi n-avea încă douăzeci de ani, talia ei se îngroşase la fel ca a altor femei măritate. Se ducea la Thomaskirche odată la două zile, atât pentru mângâiere spirituală, cât şi fizică, găsind în interiorul răcoros al bisericii singurul loc din oraş în care scăpa de arşiţă.

Îi scria regulat lui Jens pe adresa dată de el înainte să plece, dar primise doar două note scurte, în care o informa că era bine şi ocupat să facă cunoştinţă cu numeroşii şi influenţii amici ai baroanei.

Mai spunea că recitalul mersese bine şi că, în timpul liber, lucra la o altă compoziţie.

Castelul mă inspiră, simt că produc cea mai bună lucrare a mea de până acum. Cum să nu simţi un suflu creator într-un loc atât de frumos!?

În timp ce vara se târa la nesfârşit, Anna refuza să se iasă pradă gândurilor negre legate de femeia bogată şi puternică, sponsorul lui Jens. Se va întoarce în curând la ea, îşi tot repeta şi îşi vor relua viaţa împreună.

Jens nu-i spusese exact când va veni, dar, în timp ce Anna lua micul dejun într-o dimineaţă la începutul lui septembrie, proprietăreasa pensiunii, Frau Schneider, a întrebat-o punctual dacă soţul ei sosea în acea zi pentru că în ziua următoare începea noul trimestru la Conservator.

— Sigur că da! a răspuns Anna, hotărâtă să nu se arate surprinsă.

S-a dus repede sus, să-şi pieptene părul şi să se schimbe, trăgându-şi pe ea rochia nouă. Se uita în oglinda de pe comodă, gândindu-se că arăta bine. Fără dubiu, obrajii îi erau mai bucălaţi de când plecase Jens şi ea spera să-i placă – pentru că şi el, ca şi familia ei, obişnuia s-o certe că este mult prea slabă.

Anna n-a ieşit din camera sufocantă tot restul zilei, nervoasă şi entuziasmată la gândul că-şi va revedea soţul.

Dar, la lăsarea întunericului, simţea că-şi pierde încrederea. Sigur, Jens nu va lipsi de la cursurile Conservatorului mult iubit. Totuşi, când

a bătut miezul nopţii şi clopotele bisericilor au anunţat o nouă zi, Anna şi-a scos rochia şi s-a aşezat pe pat numai în lenjerie. Ştia că nu erau trenuri care să sosească la gara din Leipzig atât de târziu în noapte.

Peste trei zile, Anna era nebună de îngrijorare. S-a dus la Conservator, aşteptând ieşirea studenţilor în pauză la o ţigară. Recunoscându-l pe Frederick, tânărul la care petrecuseră Ajunul Crăciunului, s-a dus timidă spre el.

— Scuză-mă, dacă te deranjez, Herr Frederick! i-a spus Anna fără să-i ştie prenumele, dar Jens a venit la şcoală?

Frederick o privea uluit, luându-i ceva timp s-o recunoască. Pe urmă, a aruncat o privire vinovată spre amicii lui.

— Nu, Frau Halvorsen, mă tem că nu! Ştie cineva, ceva? i-a întrebat el pe cei din jur.

Tinerii au clătinat din cap, privind-o stânjeniţi.

— Mă tem că a păţit ceva la Paris pentru că n-am nicio veste de la el de mai bine de o lună, deşi trebuia să vină să-şi reia studiile. Anna îşi răsucea agitată verigheta pe deget. Este cineva aici care ar putea şti ceva despre el?

— Îl pot întreba pe profesorul lui Herr Halvorsen, poate ştie el. Dar, sincer să fiu, Frau Halvorsen, am rămas cu impresia că plănuia să rămână la Paris. Mi-a spus că n-are bani de taxe decât pentru primul an aici. Deşi, desigur, Conservatorul i-ar fi putut oferi o bursă. Nu-i aşa?

s-a adresat el celorlalţi.

— Eu…

Anna s-a clătinat ameţită pe picioare, acele cuvinte învârtindu-i-se prin cap. Frederick a prins-o de braţ, ca să nu cadă.

— Frau Halvorsen, vă este rău!

— Nu, nu, sunt foarte bine, a răspuns ea, trăgându-se în spate.

Pe urmă şi-a ridicat mândră capul în sus.

— *Danke,* Herr Frederick! a zis ea, apoi i-a întors spatele.

— O, Doamne, o Dumnezeule mare! bombănea ea, în timp ce-şi croia drum pe străzile aglomerate, încă ameţită şi simţind nevoia de aer.

Prăbuşită pe pat, Anna a întins mâna spre paharul cu apă de pe noptieră şi l-a dat pe gât ca să-i mai treacă leşinul şi setea.

— Nu poate fi adevărat! Nu *poate fi* adevărat! Dacă intenţionează să rămână la Paris, de ce n-a trimis după mine? Pereţii goi ai camerei nu puteau să-i dea răspunsul pe care-l căuta. N-o să mă abandoneze, nu, nu! încerca ea să se convingă. Mă iubeşte, sunt soţia lui…

După o noapte nedormită, timp în care Anna a crezut că o să înnebunească, a coborât cu greu scara, ca să ia micul dejun şi a dat de Frau Schneider, care citea o scrisoare.

— Bună dimineaţa, Frau Halvorsen! Tocmai am primit nişte veşti. Se pare că amicul dumitale, Herr Hougaard, a suferit un atac de cord şi a

murit acum două săptămâni. Familia îmi cere să-i împachetez lucrurile, spunând că vor trimite o trăsură să le ia.

Uimită, Anna şi-a dus mâna la gură.

— O, nu, vai de mine!

Şi, în acel moment, totul s-a întunecat în jurul ei.

S-a trezit în salonul privat al lui Frau Schneider, aşezată pe o canapea, cu o batistă udă pe frunte.

— Haide, haide! o îndemna femeia în vârstă. Ştiu cât de mult ţineai la el, la fel şi eu. Vestea asta te-a afectat teribil, mai ales că soţul tău este plecat. Şi în starea în care te afli.

Anna a văzut privirea femeii oprindu-i-se pe pântec.

— Eu… Ce vrei să spui – starea mea?

— Cum aşa, sarcina, desigur. Ştii când se va naşte copilul? Frau Halvorsen, eşti atât de fragilă încât trebuie să ai multă grijă.

Anna a simţit că lumea se învârtea din nou în jurul ei şi că avea să vomite pe canapeaua învelită în catifea a lui Frau Schneider.

— Ce-ar fi să bei puţină apă? i-a propus aceasta, oferindu-i un pahar plin.

În timp ce Anna sorbea din pahar, femeia continua să pălăvrăgească.

— Mă gândeam să vorbesc cu dumneata când revine soţul dumitale. Una dintre regulile casei

este că nu accept copii. Ţipetele lor îi deranjează pe ceilalţi oaspeţi.

Dacă Anna credea că lucrurile nu puteau deveni încă şi mai rele, acum i se dovedea contrariul.

— Totuşi, până când se întoarce el, nu cred că este corect să te arunc în stradă. Aşa că poţi sta aici până naşti, a adăugat ea cu prefăcută generozitate.

— *Danke!* a şoptit Anna, ştiind că scurta dovadă de empatie din partea femeii se terminase şi că proprietăreasa dorea să-şi vadă de treburile ei. S-a ridicat. Mă simt mai bine acum. Mulţumesc pentru înţelegere şi scuze pentru necazurile cauzate!

Şi-a înclinat capul spre femeie, apoi a ieşit, întorcându-se în camera ei.

Restul zilei l-a petrecut nemişcată în pat. Poate, dacă închidea ochii, lucrurile îngrozitoare şi tot ce i se întâmplase s-ar fi dovedit doar un vis urât. Dar, dacă se mişca cât de puţin, asta însemna că era încă în viaţă şi respira şi era nevoită să se confrunte cu această cumplită realitate.

— O, Doamne, ajută-mă, te rog!

Mai târziu, Anna s-a forţat să se ridice şi să meargă la closet. Şi-a scos rochia, rămânând în cămăşuţă şi pantalonaşi. Ridicând cămăşuţa, şi-a forţat privirea în jos, văzându-şi pântecul umflat. De ce naiba nu-i trecuse niciodată prin minte să

facă o legătură între talia îngroşată şi sarcină?

— Eşti o idioată! s-a admonestat singură. Cum de nu ţi-ai dat seama? Eşti o ţărancă naivă şi proastă, exact cum ţi-a spus Herr Bayer.

S-a dus la sertar, a scos tocul, cerneală şi hârtie, pe urmă s-a aşezat pe pat şi a început să-i scrie soţului ei o scrisoare.

— A venit o scrisoare pentru tine în dimineaţa asta! i-a întins Frau Schneider un plic Annei. Copila – pentru că aşa îi spunea proprietăreasa în gând – s-a uitat la ea cu ochii mari, goi şi, pentru prima dată, Frau Schneider a zărit o undă de speranţă în ei. Are un timbru franţuzesc. Sunt sigură că este de la soţul tău.

— *Danke!*

Frau Schneider a dat din cap şi a ieşit din sufragerie, să lase copila să-şi citească în linişte epistola. În ultimele două săptămâni, Anna parcă era o stafie, ieşea din camera ei, se uita lipsită de interes la mâncarea din farfurie, fără s-o atingă. Frau Schneider ofta, ducând farfuria s-o spele în butoiul din bucătărie. Văzuse tot felul de lucruri la viaţa ei. Şi spera din tot sufletul ca problema să se rezolve cu acea scrisoare. Pe de altă parte, era totuşi conştientă de multă vreme că nu era de datoria ei să se preocupe de păţaniile clienţilor ei.

Sus, în cameră, Anna a deschis plicul cu degete tremurânde. Îi scrisese lui Jens în urmă cu câteva săptămâni pe adresa castelului, să-i spună

despre bebeluş. Poate că, aici, găsea răspunsul lui.

Paris
13 septembrie 1877

Draga mea Arma,

Iartă-mă că mi-a luat atât de mult timp ca să-ţi scriu, dar doream să mă stabilesc aici înainte s-o fac. Locuiesc într-un apartament la Paris şi iau lecţii de compoziţie cu Augustus Theron, un renumit profesor de muzică. Mă ajută să fac progrese mari. Binefăcătoarea mea, baroana von Gottfried, a fost generoasă, făcându-mi cunoştinţă cu toţi cei ce ar putea să-mi dea o mână de ajutor. Chiar a aranjat o serată în noiembrie ca să-mi interpretez compoziţiile în faţa înaltei societăţi.

Aşa cum deja ţi-am spus, mi s-a părut nepotrivit să-ţi vorbesc despre ea, dar adevărul este că nu doream să te necăjeşti când am plecat. Fapt este că banii mei s-au terminat şi, dacă nu m-ar fi ajutat ea, aş fi ajuns în stradă. Când am plecat, ţi-am lăsat toţi banii pe care îi mai aveam şi mai ştiu că mai ai o parte din economiile lui Froken Olsdatter, aşa că mă rog Cerului să nu ai de suferit.

Anna, te înţeleg că interpretezi plecarea şi rămasul meu aici ca o trădare teribilă a iubirii noastre. Dar crede-mă, te rog, te iubesc CU ADEVĂRAT. Şi tot ce am făcut am făcut a fost cu

gândul la noi şi la viitorul nostru. Când voi deveni cunoscut, voi fi capabil să-mi întreţin familia şi voi veni să te iau, iubita mea! Jur pe Biblia care ţie îţi este atât de dragă! Şi pe căsătoria noastră!

Anna, te implor, aşteaptă-mă, aşa cum ai promis. Şi încearcă să înţelegi că ce fac este spre binele amândurora. Ştiu că îţi este greu, dar ai încredere în mine şi ţine minte că aceasta este cea mai bună cale.

Îţi duc dorul, iubita mea. Atât de mult!

Te iubesc din toată inima.

Al tău
Jens

Anna a lăsat scrisoarea să cadă pe podea şi şi-a prins capul în mâini, încercând să-şi adune gândurile. El nu făcuse nicio referire la bebeluş – oare nu-i primise scrisoarea? Şi cât de mult credea că îl va aştepta?

Acest om îţi va sfărâma inima şi *te va distruge…* Cuvintele lui Herr Bayer îi sunau încă o dată în urechi, erodându-i hotărârea de a avea încredere în soţul ei.

Cumva, pentru Anna a mai trecut o lună. Neavând idee când se va întoarce Jens, vedea pe zi ce trecea cum banii lui Froken Olsdatter se împuţinează, aşa că s-a hotărât să-şi caute ceva de lucru prin oraş.

Timp de o săptămână, a bătut străzile,

întrebând ici şi colo dacă era vreun post liber de chelneriţă sau de ajutor la bucătărie, dar, imediat ce oamenii dădeau cu ochii de silueta ei rotunjită, dădeau din cap şi îi trânteau uşa în faţă.

— Frau Schneider, aveţi cumva nevoie de un ajutor la bucătărie sau la făcut curat? a întrebat-o într-o zi pe proprietăreasă. Acum, că Herr Hougaard nu mai este şi aştept ca soţul meu să vină, mă plictisesc să nu fac nimic. Mă gândesc că este mai bine să fiu folositoare la ceva.

— Este destul de muncă aici, dacă eşti sigură, i-a replicat femeia, studiind-o atent. Da, mi-ar trebui o mână de ajutor.

Aşa că Frau Schneider i-a cerut să pregătească micul dejun pentru toată lumea, ceea ce însemna că Anna se scula la cinci şi jumătate dimineaţa. După ce spăla vasele, se ducea prin camere, ca să schimbe lenjeria. După-amiaza avea liber, dar, la cinci, se întorcea în bucătărie, ca să cureţe cartofi şi să prepare cina. Anna se gândea că era cu adevărat ironic, având în vedere că n-avea înclinaţii gospodăreşti! Era o muncă istovitoare şi burta care îi atârna o durea când trebuia să urce şi să coboare scările, dar măcar era atât de epuizată încât dormea întreaga noapte.

— Ce s-a ales de mine? se întreba singură, stând în pat într-o seară. Toată Christiania era la picioarele mele, ar acum, sunt o servitoare şi au trecut numai câteva luni de atunci.

Pe urmă, s-a rugat, aşa cum făcea în fiecare

seară, ca soţul ei să se întoarcă acasă la ea.

— Dragă Doamne, te rog nu lăsa ca dragostea şi credinţa faţă de soţul meu să se fi dovedit greşite. Şi ca cei care s-au îndoit de el să fi avut, în final, dreptate.

Când a început să bată vântul rece de noiembrie, Anna a simţit în miez de noapte o durere subită în pântec. După ce, cu greu, a aprins lampa cu ulei de lângă pat, s-a ridicat şi, spre oroarea ei, a văzut că cearşafurile erau pline cu sânge. Durerea revenea în spasme regulate şi ea încerca să nu ţipe, atât de mare era agonia. Prea speriată să ceară ajutor şi să-i stârnească nemulţumirea lui Frau Schneider, Anna a trecut singură prin chinurile facerii şi, când s-a luminat, în zori, a văzut un bebeluş mic, zăcând nemişcat, între picioarele ei.

A observat cordonul ombilical, care îl ţinea încă ataşat de ea. Nu mai putea să se stăpânească şi a urlat de durere, teamă şi epuizare. Frau Schneider a apărut în câteva secunde, a aruncat o privire spre carnagiul din pat şi a fugit imediat să aducă o moaşă.

Anna s-a trezit epuizată din somnul greu în care căzuse, simţind o mână blândă care-i netezea părul şi îi punea o cârpă udă pe frunte ca să mai îndepărteze febra.

— Stai liniştită, *Liebe,* o să tai cordonul şi o să te spăl! i-a spus femeia pe un ton blând.

— Este pe moarte? Auzea din depărtare vocea cunoscută a lui Frau Schneider. Categoric ar fi trebuit să-i cer să plece imediat ce am văzut că e însărcinată. Asta se întâmplă când laşi inima bună să decidă, şi nu mintea!

— Nu, tânăra va fi bine, dar, din păcate, bebeluşul nu mişcă.

— Asta este o mare tragedie, dar mă tem că va trebui să ne descurcăm cumva.

Cu această observaţie, Frau Schneider a ieşit din cameră cu o mină supărată.

Peste o oră, Anna era curăţată şi cearşafurile schimbate. Moaşa învelise bebeluşul într-un şal, punându-i-l Annei în braţe ca să-şi ia rămas-bun de la el.

Anna se uita la trăsăturile perfecte ale fetiţei ei, dar pielea avea o culoare albăstruie. A sărutat copilaşul cu drag pe fruntea mică, prea îngrozită ca să plângă, pe urmă a lăsat-o pe moaşă să-l ia afară cu ea.

Capitolul 33

— Acum, că ţi-ai mai revenit, vreau să vorbesc cu tine, i-a spus Frau Schneider, luând farfuria cu micul dejun neatins din poala Annei.

Fata era încă în pat după o săptămână de la naştere, prea slăbită ca să poată coborî. Frau Schneider se săturase de toată situaţia.

Anna a dat din cap automat, ştiind ce-i va

spune femeia. Şi, fără să-i pese dacă avea să fie aruncată, sau nu, în stradă. Nu-i mai păsa de nimic.

— N-ai mai primit nicio scrisoare de la soţul tău de la începutul toamnei?

— Nu, nimic.

— Ţi-a spus când se întoarce?

— Nu. Doar că va veni.

— Şi-l mai crezi?

— De ce m-ar minţi?

Frau Schneider o privea pe Anna, gândind disperată cât de naivă putea fi această fată.

— Ai bani să-mi plăteşti chiria pe ultima săptămână?

— Da.

— Şi săptămâna viitoare? Şi următoarea?

— Frau Schneider, nu m-am uitat în cutie. Dar mă uit acum.

Băgând mâna sub saltea, Anna a scos cutia.

Frau Schneider nu avea nevoie să i se spună că mai erau doar câţiva bănuţi în ea. Vedea copila cum o deschide şi o expresie de teamă i se citeşte pe faţă. Anna a scos două monede şi i le-a întins, pe urmă a închis cutia.

— *Danke!* Şi ce-ai de gând cu plata pentru moaşă? Poţi să-mi dai mie banii. Mi-a lăsat o nota de plată când a plecat. Şi mai este problema înmormântării copilaşului. Bebeluşul tău se află acum în capela oraşului şi, dacă nu vrei să ajungă în cimitirul săracilor, trebuie să plăteşti pentru

serviciul religios şi un mormânt în cimitirul bisericii.

— Cât costă?

— Nu ştiu. Dar îmi este clar că n-ai bani de ajuns.

— Da, i-a răspuns Anna mohorâtă.

— Copilă, nu sunt o femeie rea, dar nicio sfântă. Mi-ai devenit dragă şi ştiu că ai suflet bun. O fată cu teama de Dumnezeu, dar care a alunecat foarte jos din cauza unui bărbat lipsit de scrupule. Şi nici nu sunt lipsită de milă, să te arunc în stradă după tot ce ai suferit. Dar amândouă trebuie să dăm dovadă de realism. Camera este cea mai bună pe care o am şi banii pe care i-ai câştigat, făcând curat, de abia acoperă două nopţi. Şi mai sunt şi alte datorii…

Frau Schneider aştepta reacţia Annei, dar nu putea citi nimic în ochii ei albaştri, îngheţaţi. A continuat cu un oftat.

— Prin urmare, îţi propun să continui să munceşti aici, zi plină, până când se întoarce soţul tău – dacă o va face – şi îţi dau camera servitoarei din spatele casei, în loc de salariu. Mănânci ce rămâne de la micul dejun şi cină şi, în plus, îţi împrumut bani ca să plăteşti moaşa şi să-ţi înmormântezi creştineşte copilul. Ce spui?

Anna tăcea. Era prezentă fizic, dar mintea nu îi funcţiona, aşa că a dat automat din cap.

— Bine! Atunci am hotărât. Mâine te muţi în noua cameră. Am un gentleman care doreşte s-o

închirieze pe asta pentru o lună.

Frau Schneider s-a dus spre uşă şi, în timp ce mâna ei mare, muncită, apăsa pe clanţă, femeia a întors capul încruntată.

— Copilă, n-ai de gând să-mi mulţumeşti? Mulţi alţii te-ar arunca în şanţ.

— Mulţumesc, Frau Schneider! a rostit Anna automat.

Femeia a mormăit ceva, după care a tras uşa după ea şi Anna şi-a dat seama că rămăsese cu impresia că nu-i arătase destulă recunoştinţă. A închis ochii, sperând să nu se mai confrunte cu realitatea crudă. Era mai sigur să se retragă într-un loc unde să n-o ajungă nimeni şi nimic.

În timp ce vântul aspru bătea în rafale, la început de decembrie, Anna s-a dus la cimitirul Johannis, rămânând în faţa mormântului fiicei sale.

Solveig Anna Halvorsen.

Simţea că, deşi crezuse în el, Dumnezeu o părăsise la fel ca iubitul ei pentru care sacrificase totul, şi acum, de propriul copil… totul era pierdut pentru ea.

În următoarele trei luni, Anna şi-a dus, pur şi simplu, zilele fără să se mai gândească la nimic. Muncea din zori până în noapte, în timp ce Frau Schneider profita de aranjamentul făcut într-un moment în care Anna fusese atât de vulnerabilă. Proprietăreasa stătea în salonul ei, dându-i Annei

tot mai multe treburi de făcut. Noaptea zăcea pe salteaua din minuscula cameră din spatele spălătoriei, care mirosea urât de la resturile de mâncare de la bucătărie şi de la zoaiele din curtea interioară. Dar era atât de epuizată încât dormea fără vise.

Nici nu mai avea la ce să viseze.

Când şi-a adunat puţin curaj, să întrebe când va termina de plătit datoria şi va primi şi ea ceva bani, Frau Schneider s-a stropşit imediat la ea.

— Fată nerecunoscătoare! Am avut grijă de tine, să ai un acoperiş deasupra capului şi mâncare pe masă, şi-mi ceri şi mai mult?

Nu, Frau Schneider era cea care cerea prea mult, s-a gândit Anna în acea seară. Ajunsese ca toate treburile pensiunii să-i fie puse în spate şi îşi dădea seama că trebuia să-şi găsească altceva, ca să primească o leafă cât de mică. În timp ce-şi trăgea rochia pe ea şi îşi privea faţa în mica oglindă, i se părea că vede un şoarece de canal: pe jumătate flămândă, în zdrenţe şi mirosind urât. Aşa cum arăta acum, nu avea cum să-şi găsească o altă slujbă.

Se gândea să-i scrie lui Froken Olsdatter sau chiar să ceară îndurare de la părinţii ei. Când s-a interesat la o casă de amanet cât ar putea primi pe tocul primit de la Lars, răspunsul a fost că banii nu puteau nici măcar acoperi costul expedierii unei scrisori.

În afară de asta, cât îi mai rămăsese din

mândrie îi spunea că îşi adusese singură năpasta asta pe cap şi că nu merita niciun fel de milă.

Crăciunul a venit şi a trecut, iar zilele îngheţate din ianuarie îi secau şi ultimele resurse de încredere pe care le mai avea. Rugăciunile care reprezentaseră odinioară salvarea ei se transformaseră în unele prin care implora Cerul să nu se mai trezească niciodată.

— Nu există Dumnezeu, este o minciună… totul este o minciună, îşi spunea seara, înainte să se prăbuşească istovită pe saltea.

Într-o seară din martie, se afla în bucătărie, curăţând legume pentru cină, când Frau Schneider şi-a făcut apariţia arătând foarte aferată.

— Anna, este un gentleman aici, care spune că vrea să te vadă.

Anna a ridicat capul şi se putea citi o mare uşurare pe faţa ei.

— Nu, nu este soţul tău. L-am invitat pe domn în salonul meu.

Scoate-ţi şorţul, spală-te pe faţă şi vino cât de repede poţi.

Cu inima strânsă, Anna se întreba dacă nu cumva venise Herr Bayer, ca s-o umilească. Nu-i păsa însă, aşa că s-a îndreptat hotărâtă spre salonul lui Frau Schneider. Tremurând, a bătut la uşă.

— Froken Landvik! Sau ar trebui să-ţi spun Fru Halvorsen, aşa cred că trebuie să mă adresez

acum. Ce mai faci, micuţă privighetoare?

— Eu…

Anna îl privea complet şocată pe gentleman, studiindu-l de parcă era un obiect dintr-un muzeu, dintr-o altă viaţă.

— Vino, copilă, vorbeşte cu Herr Grieg! i-a spus pe un glas dojenitor Frau Schneider. Sigur că poate să răspundă când vrea, a comentat apoi acid.

— Da, a fost mereu o fată plină de viaţă şi independentă. Dar, madame, asta arată un temperament artistic, a replicat Grieg.

— Temperament artistic? Frau Schneider o privea dispreţuitor pe Anna. Credeam că absentul ei soţ are acest temperament.

— Soţul ei este poate un muzician înzestrat, dar această tânără doamnă este talentata familiei. Madame, n-aţi auzit-o cântând? Are cea mai superbă voce. În afară, desigur, de cea a scumpei mele soţii, Nina.

Anna asculta tăcută conversaţia lor, uşor amuzată de expresia lui Frau Schneider, care rămăsese cu gura căscată.

— Păi, dacă ştiam, aş fi pus-o să le cânte chiriaşilor mei, bineînţeles acompaniată de mine la pian. Sunt o amatoare, dar foarte pasionată.

Frau Schneider a făcut semn spre un vechi instrument din colţul camerei şi Anna se gândea că nimeni nu-l folosise de când se afla ea aici.

— Sunt sigur că vă subestimaţi talentul, dragă

doamnă! a replicat Edvard Grieg, îndreptându-şi imediat atenţia spre Anna. Bietul meu copil! a exclamat el în norvegiană, astfel ca Frau Schneider să nu înţeleagă. Arăţi pe jumătate moartă de foame. Iartă-mă, dacă aş fi ştiut în ce împrejurări te afli, aş fi venit mai de mult.

— Herr Grieg, te rog, nu-ţi bate capul cu mine! Sunt destul de bine.

— Este mai mult decât evident că nu-i aşa şi doresc din toată inima să te ajut. Îi datorezi ceva acestei femei groaznice?

— Nu cred, domnule. Nu m-a plătit în ultimele şase luni şi cred că orice datorii aş fi avut, sunt achitate de mult. Dar ea s-ar putea să creadă contrariul.

— Of, biata mea copilă! a exclamat Grieg din nou, atent să nu fie prea expresiv pentru ca Frau Schneider să nu priceapă ceva. Şi acum, o să te rog să-mi aduci un pahar cu apă. După ce ieşi, te duci în camera ta şi îţi faci valiza. Îmi aduci apa, îţi iei lucrurile şi pleci de aici. Te aştept la Bierkeller, colţ cu Elsterstrasse. Între timp, mă ocup eu de Frau Schneider. I-am spus Annei că îmi este foarte sete şi ea s-a oferit să-mi aducă un pahar cu apă, i s-a adresat el în germană lui Frau Schneider.

După ce femeia a încuviinţat din cap, Anna a ieşit din salon şi s-a grăbit spre spălătorie, să-şi facă valiza, aşa cum îi ceruse Herr Grieg. A umplut un pahar cu apă, să-l ducă în salon. Lăsând

valiza la uşă, a intrat cu paharul cu apă.

— Mulţumesc, draga mea! i-a spus Grieg, dându-i înapoi paharul gol. Şi acum, sunt sigur că ai treburi de făcut. Te mai văd înainte să plec.

Întorcându-se spre Frau Schneider, a reuşit să-i facă uşor cu ochiul Annei, care s-a retras în grabă, a apucat mânerul valizei şi a ieşit valvârtej din casă.

Uluită de întorsătura luată de viaţa ei, Anna l-a aşteptat în faţa berăriei timp de douăzeci de minute, până când silueta cunoscută a salvatorului ei a apărut la colţul străzii, venind repede spre ea.

— Ei bine, Fru Halvorsen, sper ca, într-o zi, soţul tău absent să-mi înapoieze banii daţi pentru eliberarea ta.

— O, domnule! V-a făcut să plătiţi pentru asta?

— Nu, a fost o încercare chiar mai grea. A insistat să-i dau o partitură a concertului meu în la minor pentru nenorocitul ăla de instrument al ei. Sigur o va pune pe foc, ca să-şi încălzească fundul gras în timpul iernii, a chicotit Grieg, luând valiza din mâna Annei. I-am promis că revin, să-i fac o serenadă, dar numai ea ar putea să creadă aşa ceva. Şi acum, luăm o trăsură din scuar ca să mergem în Talstrasse şi, pe drum, să-mi povesteşti ce ai avut de suferit din partea acestei femei ticăloase. Doamne sfinte, parcă ai fi Cenuşăreasa din poveste şi femeia aia mama ta vitregă, care te-a încuiat în bucătărie. Mai lipsesc doar cele două surori vitrege urâte.

Grieg a ajutat-o pe Anna să se urce în trăsură. În acel moment, ea chiar se simţea ca o prinţesă din poveşti, salvată de prinţul de la miezul nopţii.

— Mergem acasă la dragul meu prieten, editorul Max Abraham, i-a spus Grieg.

— Mă aşteaptă şi pe mine?

— Nu, dar, dragă doamnă, când va auzi prin ce-ai trecut, va fi mai mult decât bucuros să-ţi ofere un adăpost. Am la dispoziţie câteva camere acolo, când poposesc la Leipzig. Este un loc confortabil, asta până îţi găsim altceva. Dacă este nevoie, eu pot să dorm şi pe pianul cu coadă.

— Domnule, vă rog, nu vreau să deranjez!

— Sunt sigur de asta, micuţă doamnă! Am glumit, a adăugat el zâmbind blând. În casa lui Max sunt multe camere goale. Şi acum, spune-mi cum de te-ai prăbuşit atât de jos de pe culmile atinse când ne-am întâlnit ultima dată?

— Domnule, eu…

— De fapt, nu-mi spune nimic! Grieg a ridicat o mână, pe urmă şi-a scărpinat cu un deget mustaţa. Lasă-mă să ghicesc! Atenţiile lui Herr Bayer au devenit de nesuportat. Poate chiar te-a cerut în căsătorie. L-ai refuzat fiindcă erai îndrăgostită de chipeşul, dar nestatornicul violonist, viitor compozitor. El ţi-a spus că merge la studii la Leipzig şi te-ai decis să te măriţi şi să-l urmezi. Am dreptate?

— Domnule, nu mă mai tachinaţi! Anna şi-a lăsat capul în jos. Este evident că ştiţi toată

povestea. Fiecare cuvânt este adevărat.

— Fru Halvorsen… pot să-ţi spun Anna?

— Desigur.

— Flerr Hennum mi-a relatat recent că ai dispărut subit, deşi fără alte detalii. Şi era clar, din cele auzite în Christiania, că Herr Bayer nutrea alte intenţii decât cariera ta. Şi soţul tău violonist este încă la Paris?

— Cred că da.

Anna se gândea că, după cum se vedea, Herr Grieg le ştia pe toate.

— Şi îmi închipui că locuieşte în apartamentul bogatei sale binefăcătoare, anume baroana von Gottfried.

— Nu ştiu unde stă, domnule. N-am mai primit nicio veste de la el de luni de zile. Nici nu mai socotesc că este soţul meu.

— Draga mea Anna! a continuat Grieg, prinzându-i mâna, cât de mult ai suferit! Din nefericire, baroana nu pare dispusă să lase din gheare talentele muzicale. Şi, cu cât mai tinere şi mai atrăgătoare, cu atât mai bine.

— Iertaţi-mă, domnule, dar nu vreau să aflu detalii!

— Nu, sigur că nu. Am fost lipsit de bun-simţ. Vestea bună este că se va plictisi curând de el, aşa că se va întoarce la tine, a continuat, aruncându-i o privire scrutătoare. Întotdeauna mi s-a părut că spiritul lui Solveig a mea sălăşluieşte în tine. Şi, la fel ca ea, îl vei aştepta să vină.

— Nicidecum, domnule! Expresia de pe faţa Annei s-a înăsprit subit. Eu nu sunt Solveig şi nu-l voi mai aştepta pe Jens. Nu mai este soţul meu şi nici eu, soţia lui.

— Anna, cred că nu mai este cazul să continuăm această discuţie. Eşti cu mine acum şi eşti în siguranţă. Voi face tot ce pot ca să te ajut.

Apoi Grieg a tăcut, în timp ce trăsura trăgea în faţa unei clădiri albe, grandioase, cu patru etaje, cu faţada plină de ferestre mari, arcuite. Anna a recunoscut clădirea editorului, unde lăsase scrisoarea pentru Grieg, cu mult timp în urmă.

— Ca să nu lăsăm loc de bârfa, este bine ca lumea să creadă că ai avut parte de necazuri în timp ce aşteptai revenirea soţului tău de la Paris. Ce zici, Anna?

Grieg o privea insistent cu ochii lui foarte albaştri, în timp ce mâna lui i-o strângea ferm pe a ei.

— Da, domnule.

— Te rog, spune-mi Edvard! Şi acum am sosit, a anunţat-o, dându-i drumul la mână. Să intrăm!

Încă ameţită de evenimentele recente, Anna a fost condusă de o slujnică spre camerele încântătoare de la etaj şi a putut, în sfârşit, să facă baia mult râvnită. După ce s-a spălat bine de funinginea adunată în ultimele luni, a îmbrăcat o rochie de mătase, apărută ca prin farmec pe patul cu baldachin. În mod ciudat, rochia verde ca smaraldul i se potrivea perfect pe trupul slab.

Admira frumoasa privelişte a Leipzigului de la fereastra mare, impresionată de grandoarea ei, dând uitării perioada cât stătuse prinsă ca în capcană la pensiune. A coborât la parter, cum i se ceruse, gândindu-se că, dacă n-ar fi venit Herr Grieg, ar fi fost şi acum în bucătăria soioasă a lui Erau Schneider, curăţând morcovi pentru cină.

Fata în casă a condus-o în sufragerie şi ea s-a aşezat la masă între Edvard – aşa cum îi spunea acum – şi gazda ei, Herr Abraham. În timp ce îi ura bun venit la el acasă, Anna îi vedea ochii licărind de bunătate în spatele ochelarilor cu lentile rotunde. Mai erau de faţă câţiva muzicieni, oameni foarte veseli, iar mâncarea era extraordinară. Chiar dacă era înfometată, nu era în stare să mănânce prea mult – stomacul ei se dezobişnuise să mai digere. În schimb, asculta în tăcere, ciupindu-se de mână ca să se asigure că se afla aici.

— Această frumoasă doamnă, a spus Grieg, ridicând un pahar cu şampanie în direcţia ei, este cea mai talentată cântăreaţă din Norvegia.

Priviţi-o! Este întruchiparea lui Solveig. Şi mi-a servit ca inspiraţie pentru câteva cântece populare pe care le-am compus anul acesta.

Ceilalţi oaspeţi i-au cerut imediat Annei să cânte în faţa lor.

— Poate altă dată, dragi prieteni, când Anna este mai puţin obosită. A avut parte de o perioadă foarte grea, captivă în mâinile celei mai ticăloase

femei din Leipzig, în timp ce Edvard le povestea evenimentele care duseseră la salvarea Annei, cei prezenţi scoteau exclamaţii de groază şi indignare, iar ea se simţea copleşită de amintirea lunilor pe care le avusese de îndurat.

— Am crezut că muza mea a pierit în văzduh! Dar ea era aici, trăind chiar sub nasul nostru, la Leipzig, a încheiat el cu o înfloritură retorică. Pentru Anna!

— Anna!

Toţi cei de la masă au ridicat paharele de cristal şi au băut în cinstea ei.

După cină, Edvard a chemat-o la pian şi i-a pus o partitură în faţă.

— Şi acum, Anna, ca răsplată pentru că te-am salvat eroic, crezi că poţi să ne cânţi ceva? Aş sugera „Au apărut primulele”. Nu l-a cântat nimeni până acum pentru că îţi era destinat. Vino! a îndemnat-o din nou, aşază-te lângă mine şi vom repeta câteva minute.

— Domnule… Edvard! a murmurat ea, n-am mai cântat de multă vreme.

— Asta înseamnă că vocea ţi s-a odihnit şi va ţâşni acum ca a unei ciocârlii. Ascultă muzica!

Anna a făcut ce i se cerea, dorindu-şi să fi fost doar cu el pentru ca greşelile să rămână între ei doi şi nu în faţa unei companii atât de selecte. Când Edvard a anunţat că sunt gata, cei prezenţi s-au întors spre ei în aşteptarea recitalului.

— Anna, ridică-te, te rog, ca să-ţi poţi controla

respiraţia. Vezi cuvintele peste umărul meu?

— Da, Edvard.

— Atunci începem!

Anna tremura toată, în timp ce salvatorul ei apăsa primele clape. Nu-şi mai folosise de atâta timp corzile vocale încât nu avea idee ce sunete avea să scoată când va deschide gura. Şi, într-adevăr, primele note au părut să-i scape de sub control. Dar, pe măsură ce frumoasa melodie îi invada sufletul, vocea ei începea să se înalţe plină de încredere.

Când au terminat, Anna ştia că fusese suficient de bună. Au izbucnit aplauze şi cereri de bis.

— A fost perfect, draga mea Anna, aşa cum ştiam că va fi. Max, poţi să publici acum cântecul în catalogul tău.

— Sigur, dar trebuie să organizăm şi un recital la Gewandhaus cu celelalte cântece folclorice scrise de tine, în interpretarea vocii angelice a Annei. Este clar că au fost compuse special pentru ea.

Max Abraham s-a înclinat uşor spre ea, cu mult respect.

— Atunci aşa rămâne! i-a spus Edvard zâmbind, în timp ce Anna, ostenită, de abia îşi înăbuşea un căscat.

— Draga mea, te văd foarte obosită. Sunt sigur că te vor ierta toţi de aici, dacă te duci la culcare. Din ce am auzit, ai trecut prin nişte greutăţi

extraordinare, a spus Max, spre uşurarea Annei.

Edvard s-a ridicat şi i-a sărutat mâna.

— Noapte bună, Anna!

Ea a urcat cele trei etaje până în camera care îi fusese destinată. Şi a găsit-o pe servitoare, înteţind focul din şemineu. O cămaşă de noapte o aştepta pe patul dublu.

— Poţi să-mi spui ale cui sunt hainele astea? Mi se potrivesc perfect.

— Sunt ale soţiei lui Edvard, Nina. Herr Grieg mi-a spus că nu ai niciun fel de schimburi şi atunci am căutat prin garderoba lui Frau Grieg, i-a spus fata, ajutând-o pe Anna să-şi descheie rochia.

— Mulţumesc! Anna se obişnuise de mult să se descurce singură. Poţi să pleci acum.

— Noapte bună, Frau Halvorsen!

După ce fata a ieşit, Anna şi-a scos rochia şi s-a îmbrăcat în cămăşuţa de noapte din poplin moale, fin, pe urmă s-a strecurat între cearşafurile proaspete, simţindu-se minunat.

Pentru prima dată de luni de zile, i-a mulţumit Domnului, cerându-i iertare pentru că îşi pierduse credinţa în El. Pe urmă, a închis ochii, prea epuizată să se mai gândească la ceva, şi a adormit pe dată.

Povestea salvării Annei de către Grieg din ghearele vrăjitoarei de Frau Schneider a devenit subiectul la modă în Leipzig şi, pe măsură ce treceau săptămânile, devenea tot mai plin de

înfloriturі. Noul ei mentor o ghida prin eşaloanele muzicale şi sociale cele mai simandicoase din oraş, iar toate uşile le erau larg deschise. Au luat parte la mai multe dineuri grandioase, organizate în cele mai frumoase case din Leipzig, la sfârşitul cărora Anna trebuia să dea un mic recital, ca să-şi plătească cina, după cum glumea Edvard. În alte seri, lua parte la mici serate muzicale, la care erau prezenţi compozitori şi cântăreţi.

Edvard o prezenta întotdeauna ca pe „o întruchipare a purităţii şi frumuseţii ţării mele natale” sau ca pe „muza mea perfectă din Norvegia”. Când Anna interpreta cântecele lui despre vaci, flori, fiorduri şi munţi, ocazional se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să-şi pună pe umeri drapelul naţional, pentru ca el să-l fluture în faţa tuturor. Nu că ar fi deranjat-o, dimpotrivă, se simţea onorată că era atât de inspirat de patria lor comună. Şi, comparativ cu viaţa ei anterioară la Leipzig, acum fiecare secundă i se părea un miracol.

În acele luni a avut şansa să-i cunoască pe marii compozitori ai zilei, mai ales pe Piotr Ceaikovski, a cărui muzică romantică şi plină de pasiune o adora. Toţi veneau în vizită la Max Abraham, care conducea „C.F. Peters”, una dintre cele mai faimoase edituri muzicale din Europa.

Editura se afla în aceeaşi clădire, iar Anna era încântată să coboare la parter, să vadă partiturile legate elegant între coperţi vernil, fermecată de

compoziţiile unor nume mari, precum Bach şi Beethoven. Mai era fascinată şi de presele tipografice din subsol dintre care curgeau paginile tipărite cu o viteză de necrezut.

Treptat, datorită mâncării bune, odihnei şi, mai important, grijii pe care i-o arătau cei din jur, Anna începea să-şi recupereze forţa şi încrederea în sine. Trădarea teribilă a lui Jens încă îi sfâşia inima, umplând-o cu o furie neagră, dar făcea tot ce putea să o scoată din mintea ei, ca de altfel şi pe el. Nu mai era o copilă naivă, care să creadă în dragoste, ci o femeie al cărei talent îi putea aduce tot ce-şi dorea.

În timp ce ofertele pentru recitaluri curgeau de peste tot, atât din Germania, cât şi din străinătate, Anna a preluat controlul asupra propriilor finanţe, nedorind să mai depindă din acest punct de vedere de vreun bărbat. Economisea orice bănuţ pe care-l câştiga, sperând ca, într-o zi, să-şi permită un apartament al ei. Edvard o încuraja, o promova şi, mai mult decât atât, apropierea dintre ei era din ce în ce mai mare.

Uneori, devreme dimineaţa, Anna se trezea în sunetele marelui pian de la etajul de dedesubt, unde Edvard îşi petrecea nopţile compunând.

Într-o seară, spre sfârşitul primăverii, torturată de coşmarul care revenea regulat, cu biata ei fiică moartă zăcând în pământul îngheţat, a coborât scara şi a rămas în faţa uşii, ascultând

melodia melancolică cântată de Edvard. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi a izbucnit în hohote de plâns.

— Draga mea, ce s-a întâmplat?

Anna a tresărit, când o mână i-a prins umărul şi, ridicând privirea, a văzut ochii blânzi, albaştri, ai lui Edvard studiind-o atent.

— Iartă-mă! Această muzică extraordinară m-a impresionat foarte mult.

— Cred că este mai mult decât atât. Vino! Edvard a condus-o în salon şi a închis uşa după ei. Stai jos lângă mine şi şterge-ţi ochii cu asta, i-a întins el o batistă mare, de mătase.

Simpatia lui a declanşat un alt val de lacrimi, pe care nu le mai putea stăpâni. În sfârşit, stânjenită, s-a uitat în sus, la el. Simţind că-i datora o explicaţie, a tras aer în piept şi i-a povestit cum îşi pierduse copilaşul.

— Biata de tine! Să înduri toate astea de una singură, cred că a fost teribil! După cum ştii, şi eu am pierdut un copil… pe Alexandra, la doi ani. Cea mai dulce şi mai dragă şi mai preţioasă fiinţă din viaţa mea. Pierderea ei mi-a frânt inima. La fel ca tine, mi-am pierdut încrederea în Dumnezeu şi în viaţă. Şi, mărturisesc, a avut consecinţe şi asupra căsniciei mele. Nina nu s-a consolat niciodată şi n-am mai reuşit de atunci să avem relaţii normale.

— Măcar de chestiunea asta am fost cruţată, a afirmat Anna sec.

— Dulcea mea Anna, mi-ai devenit atât de

dragă! Îţi admir spiritul şi curajul mai mult decât o pot pune în cuvinte. Am cunoscut amândoi disperarea şi vreau să-ţi spun că trebuie să ne găsim consolarea în muzica noastră. Şi poate – ochii lui Edvard îi fixau pe ai ei, în timp ce el îi strângea mâna – unul în altul.

— Da, Edvard! i-a spus ea, înţelegând exact ce dorise el să-i spună. Cred că putem face asta.

Peste un an, cu ajutorul lui Edvard, Anna s-a mutat din Talstrasse în propria ei casă din strada Sebastián Bach, una din cele mai bune zone ale Leipzigului. Mergea peste tot cu trăsura şi lua masa în cele mai exclusiviste restaurante din oraş. În timp ce faima ei creştea în Germania, călătorea deseori cu Grieg la Berlin, Frankfurt şi alte mari oraşe, dând concerte peste tot. În afara compoziţiilor lui Edvard, repertoriul ei includea „Cântecul clopoţelului" din recenta operă „Lakme" şi aria „Adio, dealuri şi câmpii natale" din opera lui Ceaikovski pe care o îndrăgea cel mai mult, „Fecioara din Orléans".

Avusese un recital şi în Christiania, exact în teatrul în care îşi începuse cariera. Înainte de a ajunge acolo, le scrisese părinţilor şi lui Froken Olsdatter ca să-i invite la spectacol, incluzând suficienţi bani pentru ca ei să poată face călătoria, plus o rezervare pentru ea şi ei la Grand Hotel.

După toate cele întâmplate şi după cât de vinovată se simţea pentru că-i dezamăgise, Anna

aşteptase emoţionată răspunsul lor. Dar se temuse degeaba. Toţi acceptaseră imediat, cu bucurie, invitaţia şi întâlnirea cu ea. La cina aniversară de după recital Froken Olsdatter o informase că Herr Bayer decedase recent. Anna îşi exprimase condoleanţele şi pe urmă o rugase să vină cu ea la Leipzig, ca menajeră.

Din fericire, Lise acceptase acest post imediat. Anna ştia că, date fiind împrejurările, avea nevoie de cineva în care să poată avea încredere deplină în casa ei.

Cât despre soţul rătăcitor, Anna încerca să-şi aducă aminte cât mai rar de el. Ştia că baroana fusese văzută la Leipzig şi umblau zvonuri că avea acum un alt tânăr compozitor în trena ei, dar nimeni nu mai auzise nimic de Jens de mai mulţi ani. După cum observase Edvard, dispăruse ca un şobolan în canalele Parisului. Anna se ruga chiar să fi murit. Pentru că, deşi stilul ei de viaţă nu era unul convenţional, se simţea fericită.

Asta până când, în iarna lui 1883, Edvard a sosit urgent la Leipzig în urma unei scrisori trimise de ea.

— Înţelegi ce trebuie să facem, *kjcere*? De dragul nostru, al tuturor?

— Da, înţeleg! i-a răspuns Anna, strângându-şi buzele resemnată.

El a venit în primăvara lui 1884. Servitoarea a bătut în uşa de la salon şi a anunţat-o pe Anna că

un bărbat dorea s-o vadă.

— I-am spus să meargă la intrarea de serviciu, dar refuză să plece până când nu vorbiţi cu el. Am închis uşa, dar aşteaptă pe scară. Fata i-a făcut semn spre o siluetă ghemuită, vizibilă prin fereastra largă. Frau Halvorsen, să chem poliţia? Este clar că omul e fie cerşetor, fie un hoţ, sau poate chiar mai rău.

Anna s-a ridicat încet de pe canapeaua pe care se odihnea şi s-a dus la fereastră. L-a văzut pe om aşezat pe o treaptă, ţinându-şi capul în mâini.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar ea i-a cerut încă o dată Domnului să-i dea puterea necesară. Numai El ştia cât de greu îi venea acum, dar n-avea de ales.

— Lasă-l imediat să intre! Se pare că soţul meu s-a întors acasă.

ALLY
BERGEN, NORVEGIA
SEPTEMBRIE 2007
ÎN PEŞTERA REGELUI MUNŢILOR

Capitolul 34

Citind despre reîntoarcerea lui Jens, am simţit cum mi se strânge inima şi am întors repede următoarele pagini, ca să aflu ce s-a întâmplat după aceea. Jens a ales să treacă repede peste lunile groaznic de dificile prin care trecuse Anna, concentrându-se pe mutarea lor, un an mai târziu, la Bergen, într-o casă denumită Froskehuset, aproape de moşia lui Grieg, Troldhaugen. Urmată de premiera compoziţiilor sale la Bergen. Am trecut direct la *Nota autorului* de pe ultima pagină.

Această carte îi este dedicată minunatei mele soţii, Anna Landvik Halvorsen, care a decedat tragic din cauza unei pneumonii la începutul acestui an, la vârsta de cincizeci de ani. Dacă nu m-ar fi iertat şi primit înapoi, când am apărut la uşa ei după mai mulţi ani, aş fi ajuns cu siguranţă în canalele Parisului. Datorită inimii ei iertătoare am trăit fericiţi alături de iubitul nostru fiu, Horst.

Anna, îngerul meu, muza mea… m-ai învăţat tot ce contează cu adevărat în viaţă.

Te iubesc şi îţi duc dorul.

Al tău, Jens.

Eram şi neliniştită, şi confuză când am închis laptopul. Îmi era aproape imposibil să cred că

Anna, cu principiile ei morale şi caracterul puternic – exact cele care o ajutaseră să supravieţuiască plecării lui Jens – ar fi putut să-l ierte şi să-l primească înapoi, socotindu-l din nou soţul ei.

— Eu una i-aş fi tras un şut şi aş fi divorţat cât de repede puteam, mă răsteam eu la pereţii camerei de hotel, enervată la culme de sfârşitul incredibilei poveşti a Annei.

Ştiu că lucrurile erau diferite atunci, dar mi se părea că Jens Halvorsen – întruchiparea vie a lui Peer Gynt – prea scăpase basma curată.

M-am uitat la ceas, era trecut de zece noaptea, şi m-am ridicat ca să merg la baie, şi să-mi pun apa la fiert pentru ceai.

După ce am tras draperiile grele, în spatele cărora licăreau luminile portului Bergen, m-am întrebat la modul foarte serios dacă eu l-aş fi iertat pe Theo, în cazul în care m-ar fi părăsit. De fapt, o făcuse în cel mai groaznic mod. Şi, da, eram încă furioasă şi nu mă împăcasem cu Universul pentru ce-mi făcuse. Spre deosebire de Jens şi Anna, povestea mea cu Theo fusese retezată înainte să înflorească, fără ca vreunul din noi să fie de vină.

Ca să alung melancolia mi-am controlat e-mailurile, apoi am dat iama în bolul cu fructe, fiindcă n-aveam chef deloc să cobor în restaurant, iar hotelul n-avea room-service după ora nouă seara. Am găsit mesaje de la Ma, Maia şi unul de la Tiggy, toate spunând că se gândesc la mine. Îmi

scrisese şi Peter, tatăl lui Theo, ca să mă anunţe că găsise un exemplar al cărţii lui Thorn Halvorsen şi să mă roage să-i dau o adresă unde s-o expedieze. I-am răspuns, întrebându-l dacă putea să folosească Fedex pe adresa hotelului, hotărând să rămân în Bergen până la sosirea coletului.

Am decis ca a doua zi să caut casa lui Jens şi a Annei şi poate să-l văd şi pe Erling, directorul Muzeului Grieg, ca să aflu mai multe. Îmi plăcea aici la Bergen, chiar dacă, pe moment, investigaţia mea se cam împotmolise.

Deodată soneria telefonului de lângă pat m-a propulsat în sus.

— Alo!

— Sunt Willem Caspari. Eşti OK?

— Da, sunt bine, mulţumesc.

— Bun. Ally, ai vrea să luăm micul dejun mâine-dimineaţă? Am o idee şi vreau să vorbim despre ea.

— Hm… da, e în ordine.

— Excelent. Noapte bună!

A închis brusc, apoi am lăsat şi eu receptorul jos, simţindu-mă puţin neliniştită. Mă întrebam de ce, pe urmă am admis că dintr-un sentiment de vinovăţie. Dacă eram sinceră cu mine, trebuia să admit că exista o mică scânteie de atracţie fizică. Chiar dacă atât mintea, cât şi inima îmi dictau contrariul, corpul meu reacţiona după propriile reguli. Dar nu era nici pe departe o întâlnire. Şi,

mai ales, din ce-mi povestise despre Jack, partenerul său care murise, Willem era în mod clar gay.

În timp ce mă pregăteam să mă culc, mi-am permis un chicot; măcar pasiunea asta era legată mai degrabă de talentul lui de pianist decât de altceva. Îmi era clar ce afrodiziac puternic reprezenta muzica, aşa că m-am iertat pe loc pentru că-i căzusem pradă.

— Deci ce spui? Ochii turcoaz ai lui Willem mă sfredeleau pur şi simplu pe deasupra mesei la care luam micul dejun.

— Când este recitalul?

— Sâmbătă seara. Dar ai mai cântat piesa asta muzicală şi avem o săptămână la dispoziţie ca să repetăm împreună.

— Doamne, Willem, dar am cântat-o acum zece ani. Sunt foarte flatată că-mi ceri asta, însă…

— Sonata pentru flaut şi pian este atât de frumoasă, iar eu n-am uitat niciodată seara în care ai cântat-o la Conservator. Te asigur, faptul că-mi amintesc perfect acea seară înseamnă că performanţa ta a fost una excepţională.

— Nu sunt nici pe departe atât de talentată sau plină de succes ca tine, am protestat eu. Willem, te-am căutat pe internet şi eşti pe val! Ai cântat la Carnegie Hall anul trecut. Aşadar, îţi mulţumesc pentru invitaţie, dar nu, mulţumesc.

A privit scrutător mai întâi spre mine, apoi

spre farfuria neatinsă. Mă simţeam oribil.

— Ai emoţii, nu-i aşa?

— Sigur că am. Îţi poţi imagina cât de ruginit te-ai simţi dacă mâinile tale n-ar mai atinge clapele timp de zece ani?

— Da, dar aş cânta cu o vigoare reînnoită. Nu mai fi o laşă, măcar încearcă! Ce-ar fi să ne întâlnim după concertul de la prânz şi să parcurgem împreună partitura? Sunt sigur că Erling n-ar avea nimic de obiectat, chiar dacă s-ar putea să i se pară o blasfemie interpretarea unei piese de Francis Poulenc pe terenul lui Grieg. Iar Teatrul Logen, unde am recitalul, este un loc foarte plăcut. Unde să cânţi şi să uiţi de toate.

— Willem, aş zice că mă terorizezi, am şoptit în pragul lacrimilor. De ce te încăpăţânezi să-mi ceri asta?

— Dacă n-aş fi fost forţat să revin după moartea lui Jack, este posibil să nu mă mai fi atins niciodată de pian, aşa că, din punctul de vedere al karmei, pot spune că răsplătesc favoarea făcută. Te rog!

— Of, bine atunci! Vin la Troldhaugen după-amiază, să vedem ce iese, am acceptat.

Ştiam că fusesem forţată s-o fac.

— Bun.

Willem şi-a încleştat palmele, plăcut surprins.

— E foarte posibil să fii îngrozit după primele note. Am mai cântat la înmormântarea lui Theo, dar a fost diferit.

— Păi, de data asta, ţi se va părea ca o plimbare prin parc. Ne vedem la trei, mi-a spus, ridicându-se de la masă.

Mă uitam după Willem, minunându-mă unde dispăruse uriaşa cantitate de mâncare devorată de el la micul dejun. Se părea că totul se transforma în adrenalină. Peste zece minute, întoarsă în camera mea, am scos flautul din cutia lui, privindu-l ca pe un duşman pe câmpul de luptă.

— Doamne, ce-am făcut?! mi-am spus, în timp ce-l asamblam, răsucindu-l uşor, ca părţile să se îmbine.

După ce l-am acordat şi am făcut câteva solfegii, am încercat prima mişcare din sonată, din memorie. Pentru o încercare iniţială nu suna prea prost, m-am gândit, în timp ce ştergeam instrumentul şi-l împachetam din nou.

Am ieşit apoi să mă plimb pe chei şi am intrat într-o prăvălie din lemn ca să cumpăr un pulover de pescar, cu motive norvegiene, fiindcă temperatura începea să scadă brusc şi aveam numai haine de vară în rucsac.

După ce m-am întors la hotel ca să-mi iau flautul, am chemat un taxi şi l-am întrebat pe şofer dacă ştie o casă pe acelaşi drum pe care se află Muzeul Grieg, denumită Froskehuset. Mi-a spus că nu ştie, dar că puteam să ne uităm la denumirile caselor pe lângă care aveam să trecem. Am dat de ea la numai câteva minute de mers pe jos, de la muzeu spre poala dealului.

După ce am plătit cursa, am admirat casa drăguţă din lemn, vopsită în culoare crem şi cu design tradiţional. Când m-am apropiat, am văzut că era într-o stare jalnică, vopseaua numai aşchii şi grădina neîngrijită. În faţa porţii mă simţeam ca un hoţ pe cale să dea lovitura. Mă întrebam cine locuia acolo acum şi dacă aş putea să mă duc să bat la uşă, ca să aflu. Am ales să nu o fac şi mi-am continuat drumul în sus, pe pantă, spre Muzeul Grieg.

Am intrat în cafenea, simţind că-mi este din nou uşor rău. Îmi dispăruse toată pofta de mâncare după moartea lui Theo şi eram conştientă că mă subţiasem destul de mult. Chiar dacă nu-mi era foame, am cerut un sandviş cu ton şi m-am forţat să-l înghit.

— Bună, Ally! m-a salutat Erling, zâmbind şi venind spre mine. Am auzit că ai o repetiţie neaşteptată aici.

— Dacă nu te deranjează.

— Cum să mă deranjeze dacă cineva cântă o piesă frumoasă în acest loc? Ai mai citit câte ceva din biografia lui Jens Halvorsen?

— De fapt, am terminat-o noaptea trecută. Am fost să văd casa în care a locuit el cu Anna.

— A, acolo locuieşte acum Thom Halvorsen, stră-stră-strănepotul şi biograful lor. Crezi că eşti înrudită cu familia Halvorsen?

— Nu văd cum aş fi. Sau, mai bine zis, din câte ştiu până acum.

— Atunci poate că Thom te va lumina, când revine de la New York, spre sfârşitul săptămânii. Vii la concertul lui Willem de azi?

— Da. Este extrem de talentat.

— Într-adevăr. După cum probabil ţi-a spus, a trăit o tragedie cu ceva timp în urmă. Cred că asta l-a făcut să capete o şi mai mare intensitate. Astfel de evenimente fie te ucid, fie te ajută să te vindeci, dacă mă înţelegi.

— Da, l-am aprobat din tot sufletul.

— Ne vedem acolo, Ally!

Erling m-a salutat şi s-a îndepărtat de mine.

Peste o jumătate de oră, mă aflam din nou în Troldsalen, sala de concerte, ascultându-l pe Willem cum cântă. De data asta, o piesă mai puţin cunoscută, denumită „Stare sufletească”, pe care Grieg a compus-o spre sfârşitul vieţii, când de abia mai putea să iasă din casă din cauza bolii, dar clătinându-se, cu determinare, tot ajungea în cele din urmă la cabana lui. Willem a cântat superb şi mă întrebam ce naiba îmi venise să mă alătur unui pianist atât de desăvârşit. Sau, mai corect spus, ce-i venise lui să-mi propună să cânt cu el.

După ce spectatorii încântaţi au golit sala, Willem m-a chemat pe podium.

— N-am mai auzit bucata asta înainte. Este minunată şi tu ai interpretat-o superb.

— Mulţumesc! S-a aplecat uşor în faţa mea şi pe urmă m-a privit cu un ochi critic. Ally, eşti albă ca varul! Eu zic să începem înainte ca frica să te

determine s-o iei la goană!

— Sper că nu va intra nimeni aici, i-am spus temătoare, cu ochii spre sală.

— Doamne sfinte, Ally! Asta seamănă a paranoia.

— Scuze! am mormăit, scoţând şi asamblând flautul, iar Willem mi-a făcut semn că putem începe.

Mă simţeam foarte mândră după ce am reuşit să trec prin primele douăsprezece minute fără să scap o notă, dar acompaniamentul intuitiv al lui Willem m-a ajutat enorm, ca şi timbrul divin al pianului Steinway.

Willem m-a aplaudat, un sunet cu ecou lung, reverberând prin sala goală.

— Ei bine, dacă aşa cânţi după zece ani de pauză, cred că le voi cere să dubleze preţul biletului pentru recital.

— Foarte drăguţ din partea ta, dar n-a fost perfect.

— Nu, n-a fost, dar este un început fantastic. Şi acum, îţi propun s-o luăm mai încet. Sunt nişte probleme de acompaniament pe care trebuie să le rezolvăm.

În următoarea jumătate de oră am tot exersat cele trei părţi ale piesei muzicale, una după alta. Şi, după ce mi-am împachetat flautul şi am ieşit împreună din sală, mi-am dat seama că, în ultimele patruzeci şi cinci de minute, nu-mi trecuse prin minte niciun gând privindu-l pe Theo.

— Te întorci în oraş? m-a întrebat Willem.

— Da.

— Să chem un taxi!

În drum spre centrul oraşului i-am mulţumit lui Willem şi i-am confirmat că, sâmbătă, voi cânta împreună cu el.

— Sunt foarte fericit! mi-a răspuns, uitându-se distrat pe fereastră. Nu ţi se pare că Bergen este realmente un loc special?

— Da, aşa este.

— Unul dintre motivele pentru care am acceptat să dau recitalurile de la prânz, la Troldhaugen, este că mi s-a propus să fac parte din Orchestra Filarmonică a oraşului ca pianist rezident. Am vrut să testez apele, pentru că asta presupune să-mi părăsesc sanctuarul din Zürich şi să mă mut la Bergen. Şi, după ce ţi-am spus ieri, înseamnă un pas uriaş pentru mine.

— Jack a locuit la Zürich cu tine?

— Da. Poate că este timpul s-o iau de la capăt. Şi măcar Norvegia este un loc curat, a adăugat cu o expresie serioasă pe chip.

— Da, am chicotit. Şi oamenii sunt foarte prietenoşi. Deşi trebuie să fie incredibil de greu să înveţi limba.

— Sunt norocos, urechea mea prinde sunetele foarte bine. Note şi limbi străine şi, ocazional, câte un puzzle, la asta mă pricep. Pe urmă, toată lumea vorbeşte engleza aici.

— Cred că orchestra va avea mare noroc cu

tine.

— Mulţumesc! Mi-a oferit unul dintre zâmbetele lui rarisime. Când am intrat în hol, m-a întrebat: Ce ai de gând să faci diseară?

— Chiar nu m-am gândit la asta.

— Vrei să luăm cina împreună? A văzut imediat că am ezitat. Îmi pare rău, te simţi probabil obosită! Atunci ne vedem mâine, la trei. La revedere!

Willem s-a îndepărtat repede de mine şi am rămas singură, simţindu-mă vinovată şi confuză. Nu-mi era bine, ceea ce era destul de neobişnuit pentru mine. Şi, în drum spre camera mea, mă gândeam cu tristeţe că făceam multe alte lucruri care nu-mi intrau în obişnuinţă.

Capitolul 35

Pentru că în bagaj aveam numai haine sport, a trebuit să-mi cumpăr o rochie elegantă pentru recital. În timp ce îmbrăcam rochia simplă, neagră, încercam să dau uitării faptul că purtasem ceva similar la înmormântarea lui Theo. M-am fardat un pic, simţind cum adrenalina începe să-mi curgă din nou prin vene. Cam prea multă, aşa că am icnit deasupra toaletei. După ce mi-am şters ochii, a trebuit să-mi refac machiajul, adăugând rimei pe gene şi ruj pe buze. Am luat cutia cu flautul şi pardesiul şi am coborât să mă întâlnesc cu Willem, în holul hotelului.

Nu numai că nu mă simţeam fizic prea bine, probabil din cauza vremii, dar eram şi dată peste cap după ce Willem îmi adresase invitaţia la cină. De atunci, la repetiţiile făcute împreună, simţisem o anume *froideur* din partea lui. Păstra conversaţia la nivel profesional, legată complet de muzică.

Când s-au deschis uşile liftului, l-am văzut că mă aştepta în dreptul recepţiei, arătând foarte chipeş, îmbrăcat în smoching. Speram să nu-l fi deranjat refuzul meu. La începutul relaţiei mele cu Theo fuseseră nişte clipe mai stânjenitoare. Totuşi, ceva îmi şoptea că Willem nu era categoric gay…

— Ally, arăţi foarte bine! mi-a spus, venind spre mine.

— Mulţumesc, dar nu mă simt deloc aşa.

— Se pare că nicio femeie nu spune vreodată altceva, a comentat el brusc, când am ieşit din hotel şi ne-am urcat în taxiul care ne aştepta afară.

Tăcerea mă copleşea şi eram frustrată de atmosfera rece dintre noi. Willem mi se părea distant şi încordat.

La sosirea la Teatrul Logen, Willem s-a dus să-l caute pe organizator, care ne aştepta în foaier.

— Poftiţi, poftiţi!

Ne-a condus într-o sală elegantă, cu un tavan înalt, plină de şiruri de scaune şi candelabre aprinse care luminau lojele de la etaj. Pe scenă se

afla numai un pian cu coadă şi un stand pentru partiturile mele, iar reflectoarele erau aprinse şi stinse succesiv de ingineri pentru ultimele reglaje.

— Vă las să vă acomodaţi, ne-a spus femeia. Publicul va intra cu cincisprezece minute înainte de începere, aşa că aveţi treizeci de minute ca să apreciaţi acustica.

Willem i-a mulţumit şi a urcat treptele pe scenă. A ridicat capacul pianului şi a încercat câteva clape cu degetele.

— Este un Steinway B, mi-a spus uşurat, sunetul este bun. Aşa că, hai să repetăm puţin!

Mi-am scos flautul din cutie şi am văzut că-mi tremurau degetele când l-am asamblat. Am cântat părţi ale sonatei, apoi am dat fuga la toaletă, lăsându-l pe Willem să exerseze singur. Am icnit din nou şi, când mi-am stropit faţa cu apă rece, am dat cu ochii în oglindă de o faţă palidă şi trasă. Înainte vreme puteam face faţă celor mai rele condiţii pe mare fără să mi se facă rău. Şi acum, aici pe uscat, înainte de a interpreta o piesă muzicală de douăsprezece minute în faţa publicului, mă simţeam ca o novice în timpul primei furtuni pe ocean, copleşită de răul de mare.

Când am ajuns în culise, am aruncat o privire prin faldurile cortinei şi am văzut că spectatorii intrau deja. L-am văzut pe Willem care părea să execute un fel de ritual, la câţiva metri distanţă de mine, implicând multe mormăieli, bătăi din picior şi exerciţii pentru degete, aşa că l-am lăsat în

pace. Din păcate, Sonata pentru flaut şi pian era ultima piesă din acest concert, ceea ce însemna că trebuia să aştept şi să-mi fac griji în spatele scenei.

— Eşti OK? m-a întrebat Willem în şoaptă, în timp ce prezentatorul aducea la cunoştinţa publicului părţi impresionante din CV-ul său.

— Da, sunt bine, mulţumesc! i-am spus, în timp ce auzeam ropote de aplauze.

— Vreau să-mi cer scuze oficial pentru invitaţia la cină de seara trecută. Ştiu că am fost deplasat, date fiind circumstanţele. Îmi dau seama cât eşti de emotivă şi, de acum înainte, o să am asta în vedere. Sper să fim prieteni.

Willem a intrat în scenă, a făcut o mică plecăciune spre public şi s-a aşezat la pian. A început cu „Studiu Nr. 5 în sol major”, o piesă rapidă şi complicată de Chopin.

În timp ce-l ascultam interpretând, cântăream în minte dansul ritual, atât de complex, dintre un bărbat şi o femeie. Şi, pe când ultimele sale note umpleau sala, ştiam că, parţial, mă simţeam dezumflată de faptul că Willem fusese de acord să fim numai prieteni. Ca să nu mai menţionez sentimentul de vinovăţie cu gândul la părerea lui Theo despre atracţia pe care o simţeam faţă de pianist…

După ce a trecut ceea ce mi s-a părut un timp nesfârşit, în care m-am plimbat în sus şi-n jos prin culise, l-am auzit în sfârşit pe Willem că mă

prezintă şi am intrat în scenă. I-am zâmbit larg în semn de mulţumire pentru bunătatea şi încurajările pe care mi le arătase în ultimele câteva zile. Pe urmă, mi-am dus flautul la gură, făcându-i semn că sunt gata şi că putem începe.

După ce Willem a interpretat ultima piesă din acea seară, mi s-a părut foarte ciudat să mulţumim publicului împreună, înclinându-ne pe scenă. Organizatorii mi-au oferit şi un mic buchet de flori.

— Foarte bine, Ally, foarte bine. Foarte, foarte, foarte bine de fapt! m-a felicitat Willem, când am ieşit împreună de pe scenă.

— Sunt total de acord.

M-am întors, auzind vocea cunoscută, şi l-am văzut pe Erling aproape de noi, împreună cu alţi doi bărbaţi.

— Bună! l-am salutat zâmbindu-i. Şi îţi mulţumesc!

— Ally, ţi-l prezint pe Thom Halvorsen, stră-stră-strănepotul şi biograful lui Jens. Ca să nu mai spun şi că este primul nostru violonist şi dirijor adjunct al Orchestrei Filarmonice din Bergen. Şi aş mai vrea să ţi-l prezint pe David Stewart, dirijorul orchestrei.

— Îmi face plăcere să te cunosc, Ally! mi s-a adresat Thom, în timp ce David Stewart s-a întors să vorbească cu Willem. Erling mi-a spus că faci cercetări legate de stră-stră-străbunicul meu.

Privindu-l pe Thom, mi se părea o figură

cunoscută, dar nu-mi dădeam seama de ce. Avea culorile caracteristice Norvegiei: păr roşcat, pistrui pe nas şi o pereche de ochi mari, albaştri.

— Da, aşa este.

— Atunci, aş fi bucuros să te ajut. Îmi cer scuze, poate nu mă exprim prea clar astă-seară. De abia am aterizat, venind de la New York. Erling m-a aşteptat la aeroport şi m-a adus direct aici ca să-l aud pe Willem cântând.

— Diferenţa de fus orar te ucide, am exclamat amândoi în acelaşi timp şi, după o mică pauză, ne-am zâmbit, reciproc stânjeniţi.

— Aşa este! am adăugat, iar David Stewart şi-a îndreptat atenţia spre noi.

— Din păcate, trebuie să plec acum, aşa că vă spun la revedere. Thom, sună-mă dacă veştile sunt bune!

A fluturat o mână şi dus a fost.

— După cum poate ştii, Ally, încercăm să-l convingem pe Willem să vină să cânte aici. Willem, te-ai decis?

— Da, dar am şi nişte întrebări.

— Îţi propun să traversăm strada, să mâncăm şi să bem ceva. Veniţi şi voi? ne-a întrebat Thom pe mine şi pe Erling.

— Dacă vrei să discuţi cu Willem, n-am dori să vă deranjăm.

Erling vorbea şi în numele meu.

— Nu ne deranjaţi deloc. Eu aştept numai un simplu da din partea lui Willem, ca să destup o

sticlă de şampanie.

Peste zece minute ne aflam toţi într-un restaurant plăcut, cu lumânări pâlpâind pe mese. Thom şi Willem erau aplecaţi unul spre altul, scufundaţi în conversaţie, aşa că eu discutam cu Erling, aşezat vizavi.

— Ally, ai cântat realmente foarte bine în seara asta. Prea bine ca să-ţi nesocoteşti talentul, lăsând la o parte bucuria pe care ţi-o dă interpretarea.

— Şi tu eşti muzician?

— Da. La fel ca Thom. Cânt la violoncel, fac parte dintr-o mică orchestră de aici, din oraş. Aş zice că este unul dedicat muzicii. Iar Filarmonica din Bergen este una dintre cele mai vechi din lume.

— Aşadar, ne-a întrerupt Thom, putem cere să ni se aducă şampania. Willem a fost de acord să semneze cu noi.

— Fără şampanie pentru mine, mulţumesc! Nu beau niciodată alcool decât după ora nouă seara, a reacţionat Willem.

— A, păi trebuie să te înveţi cu obiceiurile din Norvegia, l-a tachinat Thom. Asta ne ţine sănătoşi la cap în lungile nopţi de iarnă.

— Atunci fac o excepţie de data asta, a acceptat Willem, când chelnărul a apărut cu sticla de şampanie.

— În cinstea lui Willem! i-am urat toţi în cor şi am comandat mâncarea.

— Mă simt mult mai bine acum, mi-a zâmbit Thom. Aş vrea să aflu mai multe despre ce legătură ai tu cu Jens şi Anna Halvorsen.

I-am povestit pe scurt ce-mi lăsase Pa Salt pe patul de moarte, inclusiv biografia scrisă de Jens Halvorsen şi coordonatele de pe sfera armilară, care mă duseseră mai întâi la Oslo şi acum, la Bergen şi la Muzeul Grieg.

— Fascinant! a murmurat el, studiindu-mă gânditor. Deci este posibil să fim rude? Deşi, sincer să fiu, după ce am făcut cercetări extinse ale arborelui genealogic, nu prea văd cum.

— Nici eu, l-am asigurat, simţindu-mă imediat stânjenită la gândul că ar putea crede că alerg după vreo moştenire. Apropo, am cerut să mi se trimită cartea ta. O voi primi din State.

— Frumos din partea ta, deşi am un exemplar acasă şi ţi-l dau, dacă vrei.

— Mulţumesc! Sau măcar să-mi dai un autograf când îl primesc pe al meu. Şi pentru că eşti aici, poate că mă ajuţi cu unele detalii. Ai idee ce s-a întâmplat în familia Halvorsen după anii descrişi de Jens în cartea lui?

— Da, mai mult sau mai puţin. Din păcate, nu este o parte plăcută a istoriei, cu cele două războaie mondiale. Norvegia a fost neutră în Primul Război Mondial, dar, în timpul celui de-al doilea, a avut de suferit în timpul ocupaţiei germane.

— Da? N-am ştiut că Norvegia a fost ocupată,

i-am mărturisit. N-am fost prea bună la istorie la şcoală. De fapt, nu m-am gândit niciodată la efectele războiului asupra ţărilor mai mici, în afară de principalii protagonişti. Şi, mai ales, nu aici, în această ţară paşnică, de la capătul lumii.

— Cred că toţi învăţăm la şcoală istoria propriei noastre ţări. Care a fost a ta?

— Elveţia, am chicotit cu ochii pe el.

— Neutră! am exclamat amândoi în cor.

— Ei bine, a continuat Thom, noi am fost invadaţi în 1940. De fapt, când am fost la Lucerna, la un concert, în urmă cu câţiva ani, mi s-a părut că cele două ţări seamănă foarte mult. Şi asta nu numai din cauza zăpezii. Ambele parcă ar fi deconectate de tot restul lumii.

— Da, aşa este. Îl studiam pe Thom în timp ce mânca, încercând să discern de ce mi se părea atât de familiar. Poate din cauza unor trăsături văzute în fotografiile strămoşilor săi. Şi familia Halvorsen cum a supravieţuit acestor războaie?

— Este, de fapt, o poveste foarte tristă şi mult prea complexă ca să ţi-o istorisesc acum, când mintea mea este încă afectată de fusul orar. Ne putem întâlni mâine după-amiază, acasă la mine? A fost casa în care au locuit Jens cu Anna, locul celor mai fericite momente din viaţa lor.

Thom a ridicat o sprânceană şi am simţit un fior de entuziasm la gândul că le ştia bine povestea.

— Am văzut casa cu câteva zile în urmă, pe

când urcam spre Troldhaugen.

— Atunci, ştii adresa. Şi acum, Ally, te rog să mă scuzi, trebuie să mă duc la culcare. Thom s-a ridicat şi i s-a adresat lui Willem. Îţi urez un zbor plăcut la Zürich şi sunt sigur că directorii noştri vor încheia contractul. Sună-mă, dacă te mai gândeşti la ceva în plus. Deci, Ally, ora două, mâine, la Froskehuset.

— Da. Mulţumesc, Thom!

— Ai chef să facem o plimbare? m-a întrebat Willem după ce i-am urat noapte bună lui Erling, care urma să-l conducă pe Thom acasă cu maşina. Hotelul este aproape.

— Da, desigur, am acceptat propunerea lui, gândindu-mă că puţin aer proaspăt mi-ar alunga durerea chinuitoare de cap.

Am mers pe străzile pavate cu piatră cubică, ajungând în port. Willem s-a oprit.

— Bergen… noua mea casă! Ally, crezi că am luat decizia corectă?

— Nu ştiu, deşi cu greu ai găsi un loc mai plăcut decât acesta. Parcă nu-ţi vine să crezi că s-ar putea întâmpla ceva rău aici.

— Păi, de aceea sunt îngrijorat. Oare prefer să ies din joc? Să fug de cele întâmplate în trecut, cu Jack? Am călătorit ca un apucat după ce ea a murit şi, în prezent, mă tem că vin aici ca să mă ascund, a oftat el, după ce ne-am reluat mersul spre hotel.

Eram foarte mirată că folosise cuvântul *ea.*

— Sau ai putea să priveşti situaţia dintr-un unghi pozitiv şi să-ţi spui că urmezi o nouă cale, i-am propus eu.

— Da, aş putea. Ally, oare ai trecut şi tu prin faza asta, ţi-ai pus întrebarea pentru ce mai trăieşti?

— Sigur că da, şi încă o fac. Theo a fost cel care m-a forţat să debarc de pe iahtul de curse înainte ca el să piară. M-am gândit ore în şir, dacă nu o făceam, poate l-aş fi salvat, deşi nu cred.

— Da… este o cale blocată. Mi-am dat seama că viaţa înseamnă o serie de evenimente întâmplătoare. Noi doi am rămas în viaţă, aşa că trebuie să trăim în continuare. Psihologul meu mi-a spus că sufăr de o tulburare obsesiv-compulsivă. După ce Jack a murit, mă simţeam total lipsit de control şi am încercat să supralicitez tot ce făceam. Mă simt deja mai bine – chiar şi paharul de şampanie m-a ajutat… Willem a ridicat din umeri. Fac paşi mici, Ally, paşi foarte mici!

— Da. Apropo, cum o chema, de fapt, pe Jack?

— Jacqueline. După Jacqueline du Pre. Tatăl ei a fost violoncelist.

— Când mi-ai vorbit prima dată despre Jack, am crezut că era vorba despre un bărbat…

— Ha! Mda, admit că a funcţionat! Asta m-a apărat de orice prădătoare până acum. O menţiune despre partenerul meu Jack şi le vezi pe toate cum o iau imediat din loc. Nu sunt eu un star rock, dar, prin preajma sălilor de concerte atârnă

tot soiul de fetişcane foarte doritoare să-mi vadă… hmmm… instrumentul. Una chiar mi-a spus că visează să mă vadă cântând concertul nr. 2 de Rahmaninov în pielea goală.

— Sper că n-ai considerat că sunt şi eu ca ele.

— Sigur că nu. De fapt… Ne-am oprit în faţa hotelului, iar Willem privea apa calmă cum lipăie uşor pe lângă chei. Dimpotrivă! Şi, după cum ţi-am spus, cred că invitaţia la cină nu a fost o idee bună. Tipic pentru mine! a oftat el, dintr-odată morocănos. Oricum, îţi mulţumesc pentru astă-seară şi sper să ne mai vedem.

— Willem, eu ar trebui să-ţi mulţumesc. Ai adus din nou muzica în viaţa mea. Şi acum, trebuie să mă duc la culcare, altfel cad lată pe trotuar.

— Plec mâine-dimineaţă, mi-a spus în timp ce intram în hol. Am multe lucruri de aranjat acasă, la Zürich. Thom vrea să vin aici cât de repede posibil.

— Şi când te întorci?

— În noiembrie, ca să am timp să mă pregătesc pentru concertul centenar Grieg. Tu mai rămâi? m-a întrebat el în faţa liftului.

— Willem, chiar nu ştiu!

— În acest caz, mi-a spus după ce am apăsat butoanele pentru respectivele etaje, uite cartea mea de vizită! Te rog să mă ţii la curent cu ce mai faci.

— În regulă!

Liftul s-a oprit la etajul lui.

— La revedere, Ally!

Cu un uşor zâmbet, şi-a înclinat capul spre mine şi a ieşit.

Peste zece minute, când aprindeam lampa de lângă pat, îmi spuneam că voi ţine categoric legătura cu Willem. Chiar dacă mă simţeam la ani lumină distanţă de începutul unei alte relaţii, îmi plăcea de el. Şi, din comportamentul lui, rezulta că mă plăcea şi el.

Capitolul 36

— Bună! m-a salutat Thom cu un zâmbet cald, când a deschis uşa casei şi l-am urmat în interior. Vino în salon! Vrei ceva de băut?

— Un pahar cu apă, te rog!

Thom a ieşit, iar eu am rămas să studiez încăperea. Era decorată într-un stil unic norvegian, confortabilă şi menită să te facă să te simţi bine acasă. Se aflau acolo mai multe scaune desperecheate şi o canapea cu învelitoare din dantelă pe spătar, toate în jurul unei sobe de fier imense, menită să ţină gerul departe. Obiectul cel mai impresionant era un pian cu coadă, negru, lăcuit, plasat în faţa ferestrei de unde se vedea fiordul magnific de dedesubt.

M-am dus să văd mai bine mai multe fotografii înrămate, aşezate pe o urâţenie de birou fals rococo dintr-un colţ. Una mai ales mi-a atras

privirea – un băieţel de vreo trei ani – presupun că era Thom –, aşezat în braţele unei femei, în lumina soarelui. Aveau aceleaşi zâmbete largi şi ochi mari, expresivi. Când a revenit Thom, puteam întrezări trăsăturile micuţului pe faţa lui.

— Îmi cer scuze pentru dezordinea din casă! M-am mutat aici de abia de câteva luni, după ce a murit mama, şi n-am avut timp să schimb decorul. Eu unul sunt adept al minimalismului, adică al Scandinaviei moderne; aceste relicve ale trecutului nu mă reprezintă.

— Eu însă recunosc că îmi plac mult. Arată atât de…

— *Real,* am exclamat amândoi la unison.

— Îmi citeşti gândurile! a remarcat Thom. Deşi, cred că, mai întâi, ar trebui să vizitezi casa şi, după aceea, să discutăm despre Jens şi Anna. Multe din piesele de mobilier le-au aparţinut, sunt vechi de o sută douăzeci de ani. La fel ca tot ce se află în această casă, inclusiv conductele. Au cumpărat bucata de pământ – sau, mai bine zis, Anna a făcut-o – în 1884 şi le-a luat un an să ridice casa.

— Înainte să citesc cartea, nu auzisem niciodată de ei, i-am spus ca o scuză.

— Anna a fost mai bine cunoscută în Europa, dar, la vremea lor, Jens era faimos mai ales în Bergen. Asta în special după moartea lui Grieg, în 1907, deşi aş zice că muzica lui Jens derivă din cea a maestrului, o versiune mai slabă a acesteia,

ca să fiu onest. Nu ştiu ce ai aflat despre implicarea lui Grieg în viaţa lui Jens şi a Annei…

— Destul de multe după ce am citit cartea scrisă de Jens. Mai ales faptul că Grieg a salvat-o pe Anna din pensiunea de la Leipzig.

— Da. Pentru că nu mi-ai citit cartea încă, nu ştii că Grieg a fost cel care l-a găsit pe Jens la Paris, pe când trăia cu un model în Montmartre. Abandonat de binefăcătoarea lui, baroana, şi de abia ducându-şi zilele, cântând la vioară, beat mereu şi plin de opiu, aşa cum se obişnuia pe atunci în cercurile boeme din capitala Franţei. Se pare că Grieg a avut o discuţie serioasă cu el, după care i-a plătit biletul de tren spre Leipzig şi i-a spus să se ducă să-i ceară iertare Annei.

— De unde ştii?

— Stră-străbunicul meu, Horst, a aflat totul de la Anna, când aceasta era pe patul de moarte.

— Şi când s-a întors Jens?

— În jurul anului 1884.

— La câţiva ani după ce Grieg a salvat-o pe Anna. Thom, când am ajuns la sfârşitul cărţii, m-a cuprins deprimarea. N-am putut înţelege de ce Anna l-a primit înapoi după toţi acei ani, când el o uitase de tot. Şi, la fel, nu înţeleg de ce Grieg s-a dus să-l caute pe Jens la Paris. Categoric era la curent cu ce gândea Anna despre soţul ei. Nu pot pune totul cap la cap.

Thom mă privea atent, de parcă răsucea ceva în minte.

— Se pare că asta este problema când studiezi istoria, mi-a spus într-un târziu. Ai faptele, dar este dificil să ştii motivele reale ale oamenilor. Adu-ţi aminte, Jens a fost cel care a scris biografia. Nu ştim deloc ce gândea Anna. Cartea a fost publicată după moartea ei şi, în esenţă, se constituie într-un tribut adus soţiei sale de către Jens.

— Personal, aş fi pus mâna pe topor, văzându-l la uşă. Mi se pare că Lars, fostul ei logodnic, face o figură mult mai bună.

— Lars Trulssen? Ştii că s-a dus în America şi a devenit un poet destul de cunoscut? S-a însurat la New York cu moştenitoarea unei familii norvegiene, emigrată în urmă cu două generaţii şi a avut o droaie de copii.

— Mă simt mai bine acum, pentru că mi-a părut rău pentru el. Ce să zic, se pare că noi, femeile, nu facem de obicei alegerea potrivită.

— Nu vreau să comentez! a replicat Thom, zâmbind. Tot ce ştiu este că, în faţa lumii, au fost fericiţi pentru restul vieţii. Se pare că Jens i-a rămas îndatorat pe viaţă lui Grieg pentru că l-a salvat din canalele Parisului şi Annei pentru că l-a iertat. Cu siguranţă, cele două cupluri au petrecut mult timp împreună, fiind şi vecini. După moartea lui Grieg, Jens a înfiinţat o secţie de studii muzicale la Universitatea din Bergen, cu banii lăsaţi de marele compozitor. Acum, se numeşte „Academia Grieg” şi acolo am studiat şi eu.

— Nu ştiu ce s-a mai întâmplat cu familia după 1907, când se termină relatarea lui Jens, şi nu am ascultat niciodată vreo compoziţie a sa.

— În opinia mea, sunt puţine compoziţiile lui care merită să fie ascultate. Deşi, când am sortat partiturile care mucegăiau în cutii, la mansardă, am dat peste ceva foarte special. Un concert pentru pian care, din câte ştiu, nu a fost prezentat niciodată în public.

— Uimitor.

— Dat fiind centenarul Grieg, de anul acesta, vor avea loc mai multe evenimente, inclusiv un mare concert aici, în Bergen.

— Da, mi-a spus Willem.

— Îţi poţi imagina că agenda va fi plină de muzică norvegiană şi cred că ar fi minunat ca opera stră-stră-străbunicului meu să fie prezentată în premieră. Am discutat cu Comitetul de organizare şi cu Andrew Litton, dirijorul nostru, foarte apreciat şi, în prezent, mentorul meu. Au ascultat şi ei concertul care este uluitor, în opinia mea, şi l-au inclus în programul din 7 decembrie. Pentru că am găsit numai partitura pentru pian, am trimis-o spre orchestrare unui amic foarte talentat. Dar, imaginează-ţi că ieri, când am venit, am găsit un mesaj în telefon, prin care mă anunţa că mama lui este foarte bolnavă şi că nu s-a apucat încă de lucru.

Thom a făcut o pauză şi i-am citit dezamăgirea pe faţă.

— Nu văd cum ar putea să fie gata în decembrie. Este un mare păcat… în opinia mea, este de departe cea mai bună compoziţie a lui Jens. Şi, desigur, ar fi fost perfect să fie prezentată în premieră o operă originală a unui Halvorsen, cel care a cântat la prima reprezentaţie a lui „Peer Gynt”. Şi acum, gata cu problemele mele! Spune-mi mai multe despre tine, Ally. Ai cântat până acum într-o orchestră?

— Doamne sfinte, nu! Nu cred că interpretarea mea se ridică la un asemenea standard. Sunt mai mult o amatoare pasionată.

— După ce te-am auzit aseară, nu sunt de acord. Willem spune că ai studiat flautul, timp de patru ani, la Conservatorul din Geneva. Ally, asta nu prea sună a amatoare, m-a certat el.

— Poate că nu, dar până acum câteva săptămâni, principala mea îndeletnicire era de navigator profesionist.

— Cum aşa?

La o ceaşcă de ceai i-am povestit lui Thom evenimentele care au dus la sosirea mea la Bergen. Parcă mă obişnuisem să înşir faptele, dând uitării emoţiile. Şi nu ştiam dacă era bine sau nu.

— Doamne, Ally! Credeam că viaţa mea este complicată, dar a ta… ei bine! nu ştiu cum ai reuşit să faci faţă acestei situaţii. Te respect mult pentru asta, realmente!

— M-am ţinut ocupată cu dezgroparea

trecutului meu, i-am spus pe un ton rece, dorind să evit subiectul. Aşa că, după ce te-am plictisit de moarte cu amănunte despre viaţa mea, crezi că-mi poţi face o favoare, povestindu-mi mai multe despre familia Halvorsen din zilele noastre? Dacă nu te deranjează, am adăugat repede, conştientă că era vorba despre propria lui familie. Nu doream ca să rămână cu impresia că dădeam buzna în viaţa lui. Vreau să spun că, indiferent ce legătură ar fi, este vorba despre trecutul recent, dat fiind că am numai treizeci de ani.

— Şi eu la fel. M-am născut în iunie. Dar tu?

— Pe 31 mai, aşa mi-a spus tatăl adoptiv.

— Ia te uită! Şi eu pe 1 iunie.

— La o zi distanţă. Oricum, dă-i bătaie, sunt numai ochi şi urechi.

— Păi – Thom a sorbit din cafea –, am crescut la Bergen, alături de mama mea, care a decedat în urmă cu un an. Şi aşa am ajuns să stau la Froskehuset.

— Îmi pare rău, Thom! Ştiu ce înseamnă să pierzi un părinte.

— Mulţumesc! A fost groaznic atunci pentru că eram foarte apropiaţi. N-am avut un tată care să ne ajute.

— Ştii cine a fost?

— O, da! Thom a ridicat o sprânceană. Este rudă de sânge cu Jens Halvorsen. Felix, tatăl meu, este stră-strănepotul lui. Deşi, spre deosebire de Jens, care s-a întors în final la Anna, tatăl meu nu

şi-a asumat niciodată responsabilitatea care-i revenea.

— Mai este în viaţă?

— Da, deşi este cu douăzeci de ani mai mare decât mama. În opinia mea, el este cel mai talentat muzician din toate generaţiile Halvorsen. Şi, la fel ca Anna, mama mea avea o voce de privighetoare. A luat lecţii de pian de la tata, care a sedus-o în final. A rămas însărcinată cu el la vârsta de douăzeci de ani. El a refuzat să mă recunoască şi a sfătuit-o să facă un avort.

— Ce mai ticălos! Asta ţi-a povestit mama ta?

— Da. Şi, cunoscându-l pe Felix, o cred. A avut parte de multe necazuri după ce m-a născut. A fost dezmoştenită de părinţii ei – o familie de la ţară, din nord, foarte demodaţi. Martha, mama mea, a fost practic alungată de acasă. Trebuie să ştii că, în urmă cu treizeci de ani, Norvegia era încă o ţară relativ săracă.

— Cât de groaznic, Thom! Şi cum s-a descurcat?

— Din fericire, stră-străbunicii mei, Horst şi Astrid, s-au oferit s-o adăpostească. Deşi cred că mama nu şi-a revenit niciodată după lovitura primită de la tatăl meu. A suferit de crize de depresie toată viaţa ei. Şi nu şi-a împlinit niciodată potenţialul de cântăreaţă.

— Dar Felix te recunoaşte, acum, ca fiind fiul lui?

— A fost forţat s-o facă după ce tribunalul a

cerut un test ADN, când eram adolescent, mi-a spus Thom mâhnit. Stră-străbunica mea a decedat şi mi-a lăsat casa mie, şi nu lui Felix, nepotul ei. El a contestat testamentul, afirmând că eu şi mama eram nişte impostori şi, de aici, testul ADN. Şi bingo! Sută la sută dovada că sângele Halvorsen îmi curge prin vene. Nu că eu aş fi crezut contrariul. Mama nu m-ar fi minţit niciodată în legătură cu asta.

— Mai întâi, vreau să-ţi spun că trecutul tău sună la fel de dramatic ca al meu, am adăugat zâmbind şi, uşurată, l-am văzut pe Thom că-mi răspunde la fel. Te-ai întâlnit vreodată cu el?

— Ocazional, în oraş, dar nu altfel.

— Deci trăieşte aici?

— O, da, sus, pe deal, cu sticlele lui de whisky şi o coadă de femei la uşă. Este şi el un fel de Peer Gynt, care nu-şi găseşte nicio vină pentru toate aventurile lui, a adăugat Thom trist.

— Sunt totuşi derutată… Mi-ai vorbit despre stră-străbunici, dar se pare că lipseşte o generaţie. Ce s-a întâmplat cu bunicii tăi? Mama şi tatăl lui Felix.

— Nu i-am întâlnit niciodată. Au murit amândoi înainte de naşterea mea.

— Thom, îmi pare rău!

Uimită, simţeam cum mi se umplu ochii de lacrimi.

— O, Doamne, Ally, nu plânge, te rog! Sunt bine şi-mi văd de viaţa mea. Tu ai avut parte de tot

ce a fost mai rău.

— Ştiu, Thom! Dar m-a impresionat mult povestea ta, asta-i tot.

Deşi în sinea mea nu-mi era clar de ce.

— Îţi imaginezi că nu sunt lucruri pe care le discut prea des. De fapt, sunt uimit că m-am destăinuit în faţa ta.

— Şi eu îţi sunt recunoscătoare pentru asta. Mai am doar o întrebare. Ai ascultat vreodată şi versiunea tatălui tău?

Thom mă privea ciudat.

— Cum să existe o altă versiune?

— O, ştii…

— În afara faptului că este un ticălos egoist, care a ademenit-o pe mama şi a lăsat-o însărcinată.

— Da. Îmi dădeam seama că intrasem pe nisipuri mişcătoare. Am dat repede îndărăt. Probabil că ai dreptate şi nu există o altă versiune.

— Nu pot spune, totuşi, că uneori nu-mi pare rău pentru el, a acceptat Thom. Şi-a dat viaţa peste cap şi şi-a irosit un talent fabulos. Din fericire, am moştenit şi eu o mică parte din el, aşa că trebuie să-i fiu recunoscător.

L-am văzut că se uită la ceas şi am interpretat gestul în sensul că ar fi cazul să plec.

— Trebuie să plec! Ţi-ai pierdut deja mult prea mult timp cu mine.

— Nu, Ally, te rog nu pleca! Mă gândeam numai că-mi este o foame de lup. La New York

este ora pentru micul dejun. Ce-ai zice de nişte clătite? Sunt cam singurul lucru pe care-l pot face fără să am nevoie de reţetă.

— Thom, spune-mi serios dacă trebuie să plec.

— Ţi-aş spune, dar nu e cazul. Oricum, eşti bine-venită ca ajutor de bucătar. OK?

— OK.

În timp ce pregăteam clătitele, Thom m-a potopit cu tot felul de întrebări.

— Din ce mi-ai spus anterior, se pare că tatăl tău adoptiv a fost un om deosebit.

— Da, aşa a fost.

— Şi toate surorile tale… cred că n-ai dus dorul unei familii în jurul tău. Ca unic copil, m-am simţit de multe ori foarte singur. Îmi doream cu disperare să fi avut fraţi şi surori.

— În mod clar, singurul lucru de care n-am suferit vreodată a fost singurătatea. Era mereu ceva de făcut, cineva cu care să mă joc. Şi, cu siguranţă, să-mi împart bucuriile şi necazurile.

— Pe când eu nu aveam pe nimeni şi-mi displăcea faptul că eram prinţişorul mamei, mi-a spus Thom, aşezând clătitele pe farfurii. În plus, simţeam o presiune permanentă din partea ei, să nu o dezamăgesc. Eram totul pentru ea.

— Eu şi surorile mele am fost încurajate să ne purtăm natural, i-am zis, după ce ne-am aşezat la masa din bucătărie ca să mâncăm. Te-ai simţit vinovat pentru că mama ta a avut atât de mult de suferit după ce te-a adus pe lume?

— Da. Şi, când avea crizele de depresie, povestindu-mi cum îşi ratase viaţa, îmi venea să urlu la ea că nu i-am cerut eu să mă nască şi că a fost alegerea *ei.*

— Suntem ca două picături de apă, noi doi, nu-i aşa?

M-a privit gânditor, cu furculiţa în aer.

— Da, aşa este. Este plăcut că pot vorbi cu cineva care înţelege aceste împrejurări neobişnuite.

— Şi eu.

I-am zâmbit. Mi-a zâmbit şi el şi, din nou, am avut senzaţia că mai fusesem pe acolo, cândva în trecut.

— Ce ciudat! a adăugat Thom peste câteva secunde. Mă simt de parcă te-aş cunoaşte de o viaţă.

— Şi eu la fel.

Pe urmă, Thom m-a dus cu maşina înapoi, în oraş, la hotel.

— Eşti liberă mâine-dimineaţă?

— Nu am nimic programat.

— Grozav! Atunci vin să te iau, să ne plimbăm prin jurul portului cu o barcă. Şi o să-ţi povestesc ce li s-a întâmplat bunicilor mei, Pip şi Karine. După cum ţi-am spus, este un capitol dificil şi dureros din istoria familiei Halvorsen.

— Te-ar deranja dacă am rămâne pe uscat? Dorinţa să fiu pe mare mi-a dispărut complet după moartea lui Theo.

— Înţeleg! Atunci vin după tine la ora unsprezece. Noapte bună, Ally!

— Noapte bună, Thom!

I-am făcut cu mâna când am intrat în hotel, pe urmă am urcat în camera mea. Stăteam cu ochii pierduţi pe fereastră, uimită de cât de mult timp petrecusem cu Thom şi cum discutasem absolut despre tot – *despre toate* – şi conversaţia decursese fără niciun efort. Am făcut un duş şi m-am băgat în pat, conştientă că, indiferent de rezultatul investigaţiei mele, reuşisem să-mi fac prieteni buni pe parcurs.

Şi, cu acel gând în minte, am adormit imediat.

Capitolul 37

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, îmi era rău şi am fugit în baie ca să vomit. Clătinându-mă pe picioare înapoi, m-am urcat în pat cu lacrimi în ochi, fără să înţeleg de ce mă simţeam atât de groaznic. Nu avusesem niciodată probleme cu sănătatea, trecând prin copilărie aproape fără nicio boală semnificativă şi ajutând-o pe Ma ori de câte ori surorile mele căzeau la pat.

Mă simţeam absolut groaznic şi mă întrebam dacă nu cumva răul care mă cuprinsese pe Naxos se datora vreunui microb la stomac fiindcă, în mod clar, nu mă mai simţisem prea bine de atunci. Şi răul se înteţea… Sau poate era tensiunea din ultimele câteva săptămâni. Trebuia să mănânc

ceva – nivelul zahărului din sânge era probabil prea scăzut –, aşa că am cerut un mic dejun continental, hotărâtă să înghit tot. *Aşa tratezi boala, Ally,* mi-am spus, ţinând tava pe genunchi şi forţându-mă să înghit.

Peste douăzeci de minute terminasem tot. M-am îmbrăcat cu greu, ştiind că Thom va veni într-o jumătate de oră. Am hotărât să-l întreb dacă ştie vreun doctor bun pentru că, în mod evident, aveam nevoie. Am auzit mobilul sunând.

— Alo!

— Ally?

— Tiggy, ce mai faci?

— Sunt… OK. Unde eşti?

— Încă în Norvegia.

A urinat o pauză şi o exclamaţie.

— Tiggy, ce s-a întâmplat?

— Nimic… nimic. Mă întrebam doar dacă nu cumva te-ai întors în Atlantis.

— Nu, îmi pare rău. Este totul în regulă?

— Da, este bine, foarte bine. Am sunat să aflu unde eşti tu.

— Sunt bine aici şi am aflat multe lucruri despre trecutul meu.

— Bine. Anunţă-mă, te rog, când te întorci, ca să ne vedem, mi-a spus ea mimând veselia. Ally, te iubesc!

— Şi eu te iubesc.

Luând liftul, mă gândeam cât de ciudată mi se păruse Tiggy. Eram obişnuită cu seninătatea ei, cu

capacitatea de a ne face să ne simţim bine, răspândind în jurul ei o energie pozitivă. Dar vocea ei de acum nu sunase deloc în regulă. M-am hotărât să-i trimit un e-mail mai târziu.

— Bună!

Thom s-a apropiat, când am coborât din lift.

— Bună! i-am răspuns, încercând să mă comport cât mai natural.

— Ally, eşti OK? Arăţi… palidă la faţă.

— Da, de fapt nu! i-am spus, îndreptându-ne spre uşa hotelului. Nu mă simt prea bine. Sinceră să fiu, nu mă simt bine de mai multe zile. Sunt sigură că nu-i nimic serios, doar un virus la stomac, dar voiam să te întreb dacă ştii vreun doctor bun.

— Sigur că da. Vrei să te duc acum?

— Doamne, nu, nu sunt chiar atât de rău, doar că nu mă simt… în apele mele, i-am răspuns, când m-a ajutat să urc în Renaultul lui bătut de vreme.

— Ally, chiar nu arăţi bine deloc! a observat el şi a dus telefonul la ureche. Ce-ar fi să te programez la doctor pentru după-amiază?

— OK, mulţumesc! Îmi pare rău, am murmurat, când el a format numărul şi a vorbit în norvegiană cu persoana de la capătul firului.

— Am aranjat, te primeşte la patru şi jumătate. Şi acum, îţi propun să mergem direct la Froskehuset, să te întinzi pe canapea. Şi să te hotărăşti dacă vrei să auzi povestea bunicilor mei sau, dacă nu, să-ţi cânt la vioară.

— N-am putea să le facem pe ambele? I-am zâmbit slab, minunându-mă cum naiba de ştia că, în această zi rece de toamnă, cu stomacul meu dat peste cap, gândul la o canapea, o poveste şi ceva muzică erau tocmai lucrurile după care tânjeam.

Peste o jumătate de oră, învelită cu o pilotă umplută cu puf de gâscă, plus căldura care emana de la soba enormă, i-am cerut lui Thom să cânte ceva.

— Ce-ar fi să începi cu piesa ta favorită?

— OK! mi-a spus oftând. Să nu crezi că am ales-o pentru că este relevantă pentru starea ta de acum.

— Nici gând! i-am promis, uimită de acel comentariu.

— Atunci, OK!

Thom şi-a proptit instrumentul sub bărbie, l-a acordat câteva secunde şi a început una dintre piesele mele preferate. Am râs, înţelegând ce dorise să-mi spună.

Thom s-a oprit puţin şi mi-a zâmbit.

— Ţi-am spus!

— Categoric! „Moartea lebedei” este şi una dintre piesele mele preferate.

— Bine atunci!

A continuat şi, pentru că mă simţeam atât de confortabil ascultând serenada unui violonist talentat, parcă eram unicul spectator la un recital privat. După ce s-a stins şi ultima notă, l-am aplaudat foarte impresionată.

— A fost extraordinar!

— Mulţumesc! Şi acum, ce ţi-ar mai plăcea să auzi?

— Orice îţi face ţie plăcere să cânţi.

— OK, atunci!

În următoarele patruzeci de minute l-am ascultat pe Thom interpretând o selecţie din piesele lui favorite, inclusiv primele mişcări din „Concertul pentru vioară in re major”, de Ceaikovski, şi sonata „Cântecul diavolului”, de Tartini. Îl vedeam cum dispare absorbit într-o altă lume, o lume în care se refugiau toţi muzicienii adevăraţi. Şi mă întrebam, din nou, cum putusem supravieţui fără muzică sau muzicieni în viaţa mea în ultimii zece ani. Trebuie că am aţipit puţin, atât eram de relaxată şi în siguranţă încât, pur şi simplu, n-am mai ştiut nimic. Până când o mână m-a scuturat uşor.

— Îmi pare rău, atât de rău! i-am spus când, deschizând ochii, am dat de chipul îngrijorat al lui Thom.

— Aş putea să mă simt foarte ofensat că singurul martor la recitalul meu a adormit, dar nu ţi-o iau în nume personal.

— Nici nu trebuie, Thom! Îţi spun că este un compliment, deşi sună puţin ironic. Pot să mă duc la baie? l-am întrebat, ieşind de sub pilotă.

— Da, este la capătul culoarului, pe stânga.

— Mulţumesc!

Când m-am întors, mă simţeam mai bine decât

de dimineaţă şi l-am găsit pe Thom în bucătărie, fierbând ceva pe sobă.

— Ce faci acolo?

— Prepar prânzul. Este trecut de ora unu. Te-am lăsat să dormi două ore.

— O, Doamne! Nu-i de mirare că te simţi insultat. Îmi pare atât de rău!

— Ally, las-o baltă, ai avut atât de mult de suferit în ultima vreme.

— Da, aşa este! Nu-mi era deloc ruşine să recunosc în faţa lui. Şi mi-e aşa de dor de Theo!

— Sunt sigur că da. Ştiu că sună bizar, dar într-un fel te invidiez.

— Cum aşa?

— În sensul că încă nu m-am îndrăgostit atât de tare de o femeie. Am avut relaţii, da, dar niciuna nu s-a soldat cu ceva semnificativ, încă nu mi-am găsit sufletul pereche, de care vorbesc toţi.

— Sunt sigură că o vei face.

— Poate, dar sincer să fiu, nu prea cred, pe măsură ce trece timpul şi îmbătrânesc. Mi se pare un efort prea mare.

— Thom, sunt sigură că va apărea cineva, la fel cum a apărut Theo în viaţa mea. Şi ce pregăteşti acolo?

— Singurul lucru care-mi reuşeşte bine – nişte paste. *À la Thom.*

— Nu ştiu ce ai pus în ele, dar sunt sigură că pastele mele speciale sunt mai gustoase, l-am tachinat puţin. Este felul care-mi poartă numele.

— Ce spui acolo? Mă îndoiesc că sunt mai bune decât ale mele. Oamenii vin de peste tot, din Bergen, ca să le guste, a continuat, în timp ce scurgea pastele de apă. Apoi a turnat un sos peste ele şi le-a amestecat bine. Te rog să iei loc!

Am mâncat cu rezerve, nedorind să mai fac o vizită în baie, dar mâncarea lui Thom – un amestec gustos de brânză, ierburi aromate şi şuncă – nu-mi crea probleme.

— Deci, au fost bune? m-a întrebat, văzând că golisem bolul.

— Excelente! Pastele tale mi-au dat viaţă. Şi acum, sunt gata să ascult concertul stră-stră-străbunicului tău. Adică, dacă ai chef să-l cânţi.

— Sigur că da. Deşi trebuie să-ţi aminteşti că pianul nu este punctul meu forte.

Ne-am întors în salon şi m-am aşezat din nou pe canapea, iar Thom a adus un teanc de partituri.

— Sunt cele originale?

— Da. Şi acum, te rog să suporţi eventualele greşeli.

În timp ce Thom începea să cânte, am închis ochii, concentrată pe muzică. Fără dubiu, erau tonalităţi ce-mi aminteau de Grieg, dar şi altceva unic, cu o temă superbă, hipnotică, în stil Rahmaninov şi poate şi un pic de Stravinsky. Thom a terminat cu o înfloritură şi s-a întors spre mine.

— Ce părere ai?

— Mi-a rămas în minte. Este fascinant.

— Aşa mi se pare şi mie, ca şi lui David Stewart şi lui Andrew Litton, de altfel. Mâine o să mă concentrez să găsesc pe cineva care să facă orchestraţia. Nu sunt sigur că va termina, dar merită să încerc. Sincer să fiu, nu ştiu cum se descurcau strămoşii noştri. E destul de greu şi în prezent, cu toate computerele moderne, dar să scrii cu mâna fiecare notă, pentru fiecare instrument în parte, pentru o întreagă orchestră, probabil că era nevoie de un efort mamut. Nu e de mirare că le lua atât de mult timp marilor compozitori să alcătuiască partiturile pentru simfonii şi concerte. Jos pălăria în faţa lui Jens şi a camarazilor lui!

— Faci şi tu parte din acest şir ilustru.

— Întrebarea, Ally, este dacă şi tu, a remarcat Thom încet. Când ai plecat seara trecută, am analizat pe îndelete modul în care te-ai putea înrudi cu clanul Halvorsen. Deoarece tatăl meu, Felix, a fost singurul copil şi niciunul dintre bunici nu a avut fraţi şi surori, a mai rămas un singur răspuns.

— Care ar fi acela?

— Ally, mă tem să nu te simţi ofensată.

— Haide, Thom, spune-mi, cred că pot face faţă!

— OK, ei bine, date fiind poveştile nesfârşite ale tatălui meu cu tot felul de femei, există posibilitatea ca el să fi avut un copil ilegitim. Poate că fără ştirea lui.

Îl priveam uluită pe Thom, încercând să înţeleg.

— Presupun că este o teorie, da. Dar, Thom, nu există încă nicio dovadă palpabilă că sunt rudă cu familia Halvorsen. Şi mă simt stânjenită că am apărut, nu se ştie de unde, ca să pretind că fac parte din familie.

— Ascultă, cu cât mai mulţi Halvorseni, cu atât mai bine dă în cartea mea. În prezent, sunt ultimul din şir.

— Ei bine, există o singură cale ca să aflăm. Să-l întrebăm pe tatăl tău.

— Sunt sigur că o să ne mintă, a replicat Thom pe un ton amar, aşa cum face mereu.

— După cum îl descrii, sper să n-am nicio legătură cu el.

— Nu vreau să fiu negativ, Ally. Dar omul nu prea are părţi bune, a ridicat Thom din umeri.

— OK, hai să studiem din nou arborele genealogic! Aşadar, Jens şi Anna au avut un fiu, pe nume Horst.

— Da. Thom s-a dus spre birou şi a luat o carte. Aceasta este biografia scrisă de mine şi aici apare şi arborele genealogic. Poftim! mi-a întins el cartea. Se află la spate, după capitolul „Mulţumiri”.

— Mersi!

— Horst a fost un violoncelist talentat şi a preferat să studieze la Paris în loc de Leipzig, a continuat Thom în timp ce eu răsfoiam cartea. S-a

întors în Norvegia şi toată viaţa a fost angajat al Filarmonicii din Bergen. A fost un om foarte plăcut şi, chiar dacă avea nouăzeci şi doi de ani, când m-am născut eu, îmi amintesc cât era de activ. El mi-a pus vioara în mână la vârsta de trei ani, după cum mi-a povestit mama. Avea o sută şi un an când a murit fără să fi fost bolnav o zi în toată viaţa lui. Sper să-i fi moştenit şi eu genele!

— Şi copiii lui?

— Horst s-a însurat cu Astrid, cu cincisprezece ani mai mică decât el şi au trăit toată viaţa aici, în Froskehuset. Au avut un fiu, pe nume Jens, după bunicul lui, deşi nu se ştie de ce era cunoscut ca Pip.

— Şi ce s-a întâmplat cu el? l-am întrebat derutată, cu ochii pe arborele genealogic.

— Aceasta este povestea tristă, Ally. Dat fiind că nu te simţi bine, crezi că-i vei face faţă?

— Da, i-am răspuns ferm.

— OK! Jens junior s-a dovedit a fi un muzician talentat şi s-a dus să studieze la Leipzig, la fel ca predecesorul său. Dar, desigur, asta se întâmpla în 1936, când lumea începea să sufere o mare schimbare…

PIP
LEIPZIG, GERMANIA

NOIEMBRIE 1936

Capitolul 38

Jens Horst Halvorsen – cunoscut mai bine ca Pip, o poreclă primită când era încă în pântecul mamei – mergea în pas vioi spre marea clădire din piatră cenuşie a Conservatorului din Leipzig. În cursul dimineţii, el şi colegii săi urmau să se întâlnească cu Hermann Abendroth, cunoscutul dirijor al Leipzig Gewandhaus Orchestra, şi se simţea plin de entuziasm. Venise în urmă cu doi

ani şi jumătate la Leipzig şi simţea că, după mediul muzical restrâns din oraşul său natal Bergen, i se deschidea acum în faţă o întreagă lume, atât pe plan artistic, cât şi personal.

În loc de frumoasa – dar, pentru Pip, demodată – muzică de Grieg, Schumann şi Brahms, cântată de tatăl lui, Horst, Conservatorul îi permitea să facă cunoştinţă cu compozitorii moderni. Preferatul lui era Rahmaninov, a cărui „Rapsodie pe o temă de Paganini”, care avusese premiera în America în urmă cu doi ani, îl inspirase pe Pip să compună la rândul său. Mergând pe străzile late ale oraşului, fluiera uşor o melodie. Studiile sale de pian şi compoziţie îi aprinseseră imaginaţia, fiind adeptul ideilor muzicale progresiste. La fel cum îl admira pe Rahmaninov pentru strălucirea sa, se simţea subjugat şi de Straviński, cu al său „Ritual al primăverii”, o piesă atât de modernă şi de îndrăzneaţă încât şi la peste douăzeci de ani de la premieră, la Paris, în 1913, îl făcea pe tatăl său, el însuşi un violoncelist talentat, să se refere la ea ca fiind obscenă.

Pip se mai gândea şi la cea de a doua sa dragoste, Karine. Muza care îl inspirase, determinându-l să facă mari progrese. Într-o zi, îi va dedica un *concerto.*

Se cunoscuseră la un recital, organizat la Gewandhaus Concert Hall, într-o seară friguroasă de octombrie, în urmă cu un an. Pip tocmai

începuse cel de al doilea an la Conservator, iar Karine, pe primul, în foaierul sălii de concerte, aşteptând să-şi ocupe locurile, ea îşi scăpase pe jos una din mănuşile de catifea şi Pip se aplecase s-o ridice, în timp ce i-o întindea, ochii li s-au întâlnit şi de atunci au devenit inseparabili.

Karine era un mix exotic, tatăl francez şi mama rusoaică, crescută într-o familie boemă din Paris. Tatăl, un sculptor de renume şi mama, o cântăreaţă cunoscută de operă. Ea îşi descoperise talentul la oboi şi era una dintre puţinele femei care studiau acest instrument la Conservator. Cu părul negru şi mătăsos, ca blana unei pantere, şi ochii negri, strălucitori, pe o faţă cu pometi înalţi, tenul lui Karine, chiar şi în mijlocul verii, rămânea mereu la fel de alb ca zăpada din Norvegia. Avea un stil unic de a se îmbrăca, fără podoabe feminine, preferând pantaloni şi o jachetă bine croită. Departe de a o face să arate masculină, hainele îi puneau şi mai mult în evidenţă frumuseţea neobişnuită. Singura trăsătură uşor imperfectă – despre care se plângea cu regularitate – era nasul, o moştenire de familie. Dar lui Pip nu-i păsa că era lung. Pentru el, arăta absolut perfect.

Discutaseră deja despre viitorul lor împreună: vor depune eforturi să se angajeze la una dintre marile orchestre din Europa, pe urmă, sperau să strângă suficienţi bani ca să plece în America unde să ia totul de la capăt. Era mai mult visul lui

Karine decât al lui, se gândea Pip cu sinceritate. El era fericit oriunde se afla şi ea, dar înţelegea perfect dorinţa ei de a pleca. În Germania, propaganda antisemită, răspândită de nazişti, devenea tot mai acerbă şi, în alte colţuri ale ţării, evreii erau permanent hărţuiţi.

Din fericire, primarul din Leipzig, Carl Friedrich Goerdelet, se opunea din răsputeri noului partid. Pip o asigura mereu pe Karine că nu i se va întâmpla nimic aici şi că el va avea grijă de ea. Iar, după căsătorie, adăuga el, ea va purta un nume norvegian în locul celui de acum, Rosenblum – „chiar dacă eşti cu adevărat un frumos trandafir înflorit”, o tachina el ori de câte ori abordau această temă.

Dar fiindcă acea zi era atât de frumoasă, deşi cam rece, se hotărâse să se ducă pe jos la Conservator în loc să ia tramvaiul. Se gândea cât de mult se dezvoltase oraşul de pe vremea când tatăl său studiase acolo. Deşi Horst Halvorsen locuise mai mult în Bergen, el se născuse la Leipzig şi asta îi conferea lui Pip un sentiment suplimentar că aparţinea acelui loc.

În timp ce se apropia de Conservator, a trecut pe lângă statuia lui Felix Mendelssohn, fondatorul şcolii muzicale, aflată în faţa sălii de concerte Gewandhaus. Şi-a scos pălăria în faţa statuii marelui om şi, după ce a aruncat o privire spre ceas, a iuţit pasul.

Doi dintre cei mai buni amici ai lui Pip,

Karsten şi Tobias, îl aşteptau deja sprijiniţi de una dintre marile coloane de la intrarea în Conservator.

— Bună dimineaţa, somnorosule! Karine te-a ţinut treaz azi-noapte, nu? l-a întrebat Karsten, zâmbind.

Pip i-a răspuns pe acelaşi ton.

— Nu, am venit pe jos şi drumul a durat mai mult.

— Doamne sfinte, grăbiţi-vă odată! i-a întrerupt Tobias. Chiar vreţi să întârziem la cursul lui Herr Abendroth?

Toţi trei au pătruns în şuvoiul de studenţi care umpleau Grosser Saal, un spaţiu vast, cu un tavan boltit sprijinit pe un şir de coloane şi cu o galerie în partea de sus, cu vedere spre scenă şi parter. Spaţiul era folosit ca sală de conferinţe şi concerte. În timp ce Pip se aşeza, îşi amintea de primul său recital de pian aici, strâmbându-se nemulţumit. Colegii săi studenţi, precum şi profesorii, erau un public mult mai critic decât unul normal. Aşa că performanţa lui fusese analizată la sânge şi făcută praf după aceea.

Chiar şi acum, doi ani şi jumătate mai târziu, îl deranjau orice remarci acide cu privire la interpretarea sa; Conservatorul se mândrea că producea muzicieni profesionişti, gata la absolvire să se alăture oricărei mari orchestre din întreaga lume.

— Ai citit ziarul de dimineaţă? Primarul nostru

a fost chemat la München, să se întâlnească cu cei din partid, i-a şoptit Tobias după ce s-au aşezat. Fără dubiu, ca să-l preseze şi mai tare să aplice tacticile lor antisemite aici, la Leipzig. Situaţia devine tot mai periculoasă pe zi ce trece.

Când Hermann Abendroth a intrat în sală, studenţii l-au întâmpinat cu un ropot de aplauze, dar Pip îşi simţea inima zbătându-i-se în piept după cele auzite de la Tobias.

În seara aceea s-a întâlnit cu Karine şi cea mai bună prietenă a ei, Elle, la cafeneaua pe care o frecventau de obicei. Cele două fete se cunoscuseră la Conservator şi împărţeau aceeaşi cameră. Pentru că erau născute în Franţa, legătura dintre ele funcţionase imediat. Elle venise şi cu amicul ei, Bo, pe care Pip îl cunoştea prea puţin în afara faptului că era student în anul II. După ce au cerut câte o bere Gose, Pip le privea pe fete fascinat de contrastul dintre frumuseţea brunetei Karine, cu ochii ei negri, formidabili, şi cea a blondei Elle, care arăta ca o păpuşă cu ochi albaştri. Ţiganca şi trandafirul, s-a trezit că-i trece prin gând.

— Cred că aţi aflat, nu? i-a întrebat Karine în şoaptă.

Nu se ştia cine putea să tragă cu urechea.

— Da, i-a răspuns el, văzând încordarea zugrăvită pe faţa ei.

— Elle şi Bo sunt şi ei îngrijoraţi. Ştii că Elle este evreică, deşi nu pare. Norocul ei! a murmurat

Karine înainte să-şi întoarcă atenţia spre prietena de vizavi de ea.

— Credem că este doar o chestiune de timp înainte să se întâmple şi aici ceea ce s-a petrecut în Bavaria, a declarat Elle.

— Să vedem ce va face primarul la München. Dar chiar şi dacă se întâmplă ce e mai rău, sunt sigur că nu se vor atinge de studenţii de la Conservator, le-a dat Pip asigurări. Germanii au muzica în sânge, indiferent de politică. Chiar şi lui cuvintele îi sunau goale de conţinut. I-a aruncat o privire lui Bo, ai cărui ochi aveau o privire sumbră, în timp ce îşi ţinea un braţ protector peste umerii iubitei sale. Tu ce mai faci, Bo?

— Sunt bine.

Nu vorbea prea mult, iar porecla i se trăgea de la insistenţa de a purta permanent cu el arcuşul[20] violoncelului. Pip ştia că era unul dintre cei mai talentaţi violonişti de la Conservator şi i se prezicea un viitor strălucit.

— Unde vă duceţi de Crăciun?

— Eu…

În acel moment, Bo a privit peste umărul lui Pip şi s-a albit la faţă. Când Pip a întors capul, a văzut intrând doi ofiţeri SS, în uniformele lor cenuşii, cu tocurile pistoalelor la brâu. Pip l-a văzut pe Bo cum s-a cutremurat şi şi-a lăsat repede ochii în jos. Din păcate, nu era ceva

20 Joc de cuvinte intraductibil - „Bo" se pronunţă în limba engleză ca „bow“ - arcuş

neobişnuit la Leipzig.

Cei doi i-au examinat pe clienţii localului, apoi s-au aşezat la o masă alături de ei.

— Nu suntem încă siguri ce vom face, i-a răspuns Bo, revenindu-şi.

S-a întors spre Elle şi i-a şoptit repede ceva, pe urmă ambii s-au ridicat să plece.

— Sunt amândoi atât de speriaţi! a oftat Karine, uitându-se după amicii lor cum se îndepărtau, încercând să nu atragă atenţia asupra lor.

— Şi Bo este evreu?

— El susţine că nu, însă mulţi mint, chiar dacă sunt. Dar este preocupat mai ales pentru iubita lui. S-ar putea să plece repede din Germania.

— Unde să se ducă?

— Nici ei nu ştiu. Poate la Paris, deşi Elle spune că, după părerea lui Bo, dacă Germania începe un război, nu va scăpa nici Franţa. Casa mea!

Karine i-a întins mâna şi Pip a simţit-o tremurând.

— Cum am spus, hai să vedem ce se întâmplă când se întoarce primarul Goerdeler, a repetat Pip. Karine, la nevoie plecăm şi noi.

A doua zi, Pip se apropia de Conservator prin ceaţa subţire, alburie, de noiembrie. Când a ajuns în dreptul primăriei, a simţit cum i se înmoaie picioarele, văzând mulţimea adunată în faţă. În locul statuii lui Felix Mendelssohn, fondatorul

evreu al Conservatorului, acum nu mai era decât un morman de fiare şi moloz.

— O, Doamne sfinte! a murmurat el, îndepărtându-se cu pas grăbit. În spate, auzea sloganurile mulţimii, purtând uniforme ale Tineretului Hitlerist. A început!

Când a ajuns la Conservator, o grămadă de studenţi şocaţi se aflau în holul de la intrare. L-a zărit pe Tobias şi s-a dus spre el.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost Haake, viceprimarul, cel care a ordonat distrugerea statuii. A fost totul plănuit în absenţa lui Goerdeler. Acum, cu siguranţă, va fi dat afară. Şi Leipzigul e pierdut.

Pip s-a dus s-o caute pe Karine şi a găsit-o cu privirea pierdută, în dreptul unei ferestre. Când a prins-o de umăr, ea a tresărit şi, întorcându-şi faţa spre el, i-a văzut ochii plini de lacrimi. Dădea mută din cap, în timp ce el o strângea în braţe.

În acea zi, au fost anulate toate cursurile de către directorul Conservatorului, Walther Davisson, tensiunea fiind în creştere în jur, iar studenţii expuşi pericolului. Karine i-a spus că se va întâlni cu Elle într-o cafenea, la colţ cu Wasserstrasse, şi Pip s-a oferit s-o însoţească. Când au sosit, Elle se afla cu Bo într-un colţ mai întunecat.

— Acum, că se întâmplă toate astea, nimeni nu ne va apăra, le-a spus Karine. Cu toţii ştim că Haake este antisemit. Uite cum a pus în aplicare

aceste legi groaznice! Cât va trece până când vor închide toate cabinetele doctorilor evrei?

Pip se uita la cele trei feţe palide din jur.

— Nu trebuie să ne panicăm, hai să aşteptăm să se întoarcă Goerdeler. Ziarele scriu că va veni în câteva zile. De la München s-a dus în Finlanda, trimis de Camera Comerţului. Sunt sigur că, atunci când va afla, se va întoarce imediat.

— Dar oraşul este dominat de atâta ură! a izbucnit Elle. Toţi ştiu cât de mulţi evrei studiază la Conservator. Dacă se decid să-l facă una cu pământul, aşa cum au făcut cu sinagogile din alte oraşe?

— Conservatorul este un templu al muzicii, nu o instituţie politică sau religioasă. Vă rog, să ne menţinem calmul! i-a îndemnat Pip încă o dată.

Dar Elle şi Bo discutau rapid în şoaptă, fără să-l asculte.

— Ţie ţi-e uşor s-o spui! a remarcat Karine. Nu eşti evreu şi, ca aspect, arăţi la fel ca ei. Îi studia ochii de un albastru deschis şi părul creţ, blond roşcat. Dar pentru mine este diferit. După ce au doborât statuia, în timp ce mă îndreptam spre Conservator, nişte puşti au strigat după mine *Judische Hundin*[21].

Şi-a închis ochii, amintindu-şi. Pip ştia perfect ce spuseseră ei. Simţea cum îi fierbe sângele, dar, dacă îşi pierdea calmul, nu îi era de niciun ajutor lui Karine.

---

21 Căţea evreică (în limba germană în original)

— Şi mai rău, a continuat ea, n-am putut vorbi cu părinţii mei. Sunt în America, pregătind expoziţia tatălui meu.

— Draga mea, te apăr eu. Chiar dacă va trebui să te duc în Norvegia, îţi promit că nu vei păţi nimic.

I-a prins mâna şi, cu cealaltă, i-a dat la o parte o şuviţă de păr negru de pe faţă.

— Promiţi?

Pip a sărutat-o drăgăstos pe frunte.

— Promit.

Pip a constatat uşurat că lucrurile s-au mai calmat în următoarele zile. Goerdeler a revenit, promiţând că va ridica o nouă statuie lui Mendelssohn. Conservatorul s-a deschis din nou, iar Pip şi Karine făceau tot ce puteau ca să evite să privească distrugerea făcută când treceau pe acolo. Muzica pe care o cântau studenţii era tot mai plină de pasiune. De parcă toţi cântau pentru viaţa lor.

A venit vacanţa de Crăciun, dar nu erau suficient de multe zile pentru ca Pip şi Karine să se ducă acasă. Aşa că cei doi au petrecut o săptămână la un mic hotel, înregistraţi ca soţ şi soţie. Fiind crescut într-o familie luterană, cu vederi stricte despre sex, Pip a fost surprins de atitudinea *laissez-faire* a lui Karine care îi propusese să se culce împreună la numai câteva săptămâni după ce se cunoscuseră. Descoperise

că nu era virgină, aşa cum era el. Lui Karine i se părea amuzant cât de timid era Pip când au făcut dragoste prima dată.

— Sigur este ceva natural pentru doi oameni care se iubesc, l-a tachinat ea, stând goală în faţa lui, cu picioarele ei lungi, elegante, şi sânii mici şi tari. Corpurile ne sunt date ca să ne ofere plăcere. De ce am face altfel?

Aşa că, în ultimele luni, Pip fusese şcolit în arta de a face dragoste, lăsându-se atras de ceea ce pastorul denumea păcatul carnal. Era primul Crăciun petrecut departe de casă, Pip fiind convins că era cu mult mai bine să stea în pat cu Karine decât să fie acasă şi să primească darurile de Sfântul Nicolae şi de Crăciun.

— Te iubesc! îi şoptea el mereu, când ea era lungită alături în pat, fie că era trează sau dormea. Te iubesc!

Semestrul a început în ianuarie şi Pip, ştiind că nu se va mai afla pentru mult timp la Conservator, şi-a concentrat toată energia ca să-şi însuşească cât mai multe cunoştinţe în timpul cursurilor predate. În timp ce se lupta cu zăpada şi vântul îngheţat din Leipzig, fredona bucăţi din piese de Rahmaninov, Prokofiev şi „Simfonia Psalmilor” a lui Straviński. Concomitent, propriile compoziţii prindeau contur în mintea lui.

Intra în Conservator, scotea câteva foi din caietul de muzică şi, cu mâinile pe jumătate

îngheţate, se grăbea să aştearnă notele, ca să nu le uite. Treptat, aflase că metoda de compoziţie cea mai potrivită pentru el era să dea frâu liber imaginaţiei, în loc de stilul preferat de alţi studenţi, care implica alegerea meticuloasă a unei anumite teme.

Îi arătase ce lucrase profesorului său care îi adusese critici, dar îl şi încurajase. Plin de entuziasm, ştiind că acesta era numai începutul. Sângele îi pulsa de energie, în timp ce dădea ascultare muzei interioare.

Oraşul era relativ calm, Goerdeler aşteptând să fie reales în luna martie. Toţi studenţii îl sprijineau, distribuind pamflete şi postere, cerându-le celorlalţi cetăţeni să-l voteze, iar Karine părea încrezătoare că el va câştiga.

— Deşi până acum nu a reconstruit statuia dărâmată, după ce oamenii îşi vor exprima alegerea, Reichul nu va avea încotro şi va trebui să-l lase s-o facă, i-a spus ea la o cafea cu Elle.

— Da, dar mai ştim şi că Haake i se opune pe faţă, a intervenit Elle. Distrugerea statuii lui Mendelssohn l-a făcut să-şi dea arama pe faţă.

— Haake generează tensiune ca să-i ajute pe nazişti, a aprobat-o Karine.

În seara numărării voturilor, Pip, Karine, Elle şi Bo erau în mulţimea din faţa primăriei şi au izbucnit în urale la auzul realegerii lui Goerdeler.

*

Dar, din păcate, când copacii au început să înflorească în mai şi s-a ivit şi soarele, euforia lor s-a dovedit de scurtă durată.

Pip îşi petrecea toată ziua la Conservator, exersând. Karine venea cu ultimele veşti.

— Ordinul a venit de la München – statuia nu va fi reclădită, i-a spus ea într-o zi cu răsuflarea întretăiată.

— Este o veste groaznică, dar te rog, iubito, nu te necăji! mai avem puţin până când se termină semestrul şi, pe urmă, o să analizăm situaţia şi o să ne facem un plan.

— Dar, Pip, dacă lucrurile se deteriorează mult mai repede?

— Sunt sigur că nu. Şi acum, du-te acasă, ne vedem diseară.

Din păcate, Karine avea dreptate şi Goerdeler a fost silit să demisioneze peste câteva zile. Oraşul a fost cuprins din nou de haos.

Pip era foarte ocupat să se pregătească pentru examenul final, să-şi perfecţioneze primul opus, pe care urma să-l interpreteze în cadrul concertului de absolvire. După ce stătea până seara târziu, ca să termine orchestraţia, se străduia să iasă puţin la aer ca să o liniştească pe Karine, care era din ce în ce mai disperată.

— Elle zice că ea şi Bo vor pleca din Leipzig imediat ce se termină semestrul peste două

săptămâni şi nu se mai întorc. Spun că este mult prea periculos acum, cu naţional-socialiştii liberi să ceară sancţiuni împotriva evreilor, măsuri aplicate în alte oraşe.

— Unde se duc?

— Nici ei nu ştiu. Poate în Franţa, dar Bo se teme că tulburările vor urma şi acolo. Reichul are susţinători peste tot în Europa. Le voi scrie părinţilor să-i întreb ce să fac. Dar, dacă Elle pleacă, plec şi eu.

Vestea asta l-a şocat pe Pip.

— Ştiam că părinţii tăi sunt în America.

— Da. Tata se gândeşte să rămână acolo definitiv, dată fiind această furtună antisemitică din Europa.

— Şi tu vrei să-i urmezi?

Pip se simţea cuprins de panică.

— Dacă părinţii mei spun că este bine, atunci da, mă duc la ei.

— Dar… cum rămâne cu noi? Ce mă fac fără tine? a întrebat-o el, dându-şi seama în acelaşi timp cât de egoist suna.

— Poţi să vii cu mine.

— Karine, ştii că nu am bani să plec în America. Şi din ce voi trăi acolo, dacă nu termin Conservatorul şi nu capăt ceva experienţă înainte să o fac?

— *Chérie,* cred că nu înţelegi gravitatea situaţiei. Evreii născuţi aici, care au trăit de generaţii în Germania, s-au trezit cu cetăţenia

retrasă. Nu li se permite să se căsătorească cu arieni sau să intre în armată şi li se interzice să arboreze drapelul german. Chiar am auzit că din unele zone au început deportările. Dacă se permite să se întâmple aşa ceva, cine poate garanta că lucrurile nu vor degenera pe mai departe? şi-a ridicat ea bărbia sfidătoare.

— Aşa că pleci singură în America şi mă laşi aici?

— Dacă aşa îmi salvez viaţa, da, desigur. Doamne sfinte, Pip, ştiu că eşti până peste cap absorbit de opusul tău, dar presupun că mă vrei în viaţă şi nu moartă.

— Bineînţeles! Cum ţi-ai putea închipui altceva? a întrebat-o el, furios.

— Pentru că refuzi să te gândeşti serios la ce îţi spun. În lumea ta sigură, din Norvegia, nu te-ai confruntat cu niciun pericol. În timp ce noi înţelegem că suntem mereu expuşi persecuţiei, la fel cum s-a întâmplat de-a lungul istoriei. Şi acum, situaţia nu diferă. Simţim asta, noi toţi. Poate că este ceva tribal, dar ştim când se apropie pericolul.

— Nu pot să cred că pleci fără mine.

— Pip! Te rog, maturizează-te puţin! Ştii că te iubesc şi că vreau să-mi petrec tot restul vieţii alături de tine, dar această… situaţie nu este o noutate. Chiar şi înainte ca Reichul să legalizeze persecuţiile, mulţi nu ne agreau. La Paris, tata s-a trezit cu ouă în cap la o expoziţie de sculptură,

organizată cu ani în urmă. Sentimentele antisemite există de mii de ani. Trebuie să înţelegi asta.

— Dar din ce cauză?

Karine a dat din umeri.

— Fiindcă, *chérie,* istoria ne-a făcut să fim ţapi ispăşitori. Oamenii se tem întotdeauna de cei diferiţi de ei şi, de-a lungul secolelor, am fost forţaţi să ne mutăm dintr-un loc în altul. Şi, indiferent unde am locuit, am avut succes. Comunitatea este strânsă pentru că aşa am fost învăţaţi să fim. Şi aşa am supravieţuit.

Pip şi-a lăsat stânjenit privirea în jos. Karine avea dreptate. După ce trăise o viaţă în siguranţă, în orăşelul lui de la capătul lumii, ce-i spunea Karine echivala cu o ficţiune dintr-un alt univers. Şi chiar dacă văzuse cu ochii lui dărâmăturile statuii lui Mendelssohn, în mintea lui credea că fusese o acţiune izolată a unui grup de tineri, la fel cum procedau pescarii din Norvegia, când tariful la combustibil se ridica prea mult şi comercianţii refuzau să crească preţul şi la peşte.

— Ai dreptate. Karine, iartă-mă! Sunt un idiot naiv.

— Eu cred că are de a face mai mult cu faptul că nu *vrei* să vezi adevărul. Nu vrei ca lumea mare să-ţi distrugă visele şi planurile de viitor. De fapt, niciunul dintre noi nu vrem. Dar, uite în ce situaţie suntem! a oftat ea. Şi simplul adevăr este că eu una nu mă mai simt deloc în siguranţă în

Germania. Aşa că trebuie să plec. S-a ridicat. Mă întâlnesc cu Elle şi Bo la Coffe Baum, peste o jumătate de oră, ca să discutăm ce vom face. Ne vedem mai târziu!

Karine l-a sărutat pe creştet şi a ieşit.

După ce ea a plecat, Pip a rămas cu privirea pironită pe partiturile răspândite în faţa lui. Concertul trebuia să aibă loc în mai puţin de două săptămâni. În timp ce se admonesta pentru egoism, nu putea să nu se întrebe dacă va mai avea ocazia să participe la el.

Karine era mai calmă când s-au întâlnit mai târziu, în aceeaşi zi.

— Le-am scris părinţilor să-mi dea un sfat şi, între timp, n-am de ales, trebuie să aştept răspunsul lor. Aşadar, voi putea să fiu prezentă când îţi vei interpreta capodopera.

Pip i-a prins mâna peste masă.

— Poţi să mă ierţi că sunt atât de egoist?

— Sigur că pot. Sincronizarea nu putea fi mai proastă de-atât.

— Mă gândeam…

— La ce?

— Poate că cel mai bun răspuns ar fi să vii cu mine în Norvegia, să ne petrecem vara. N-ai de ce să te temi acolo pentru siguranţa ta.

— Cine, eu? Să merg în ţara renilor, a pomilor de Crăciun şi a zăpezii? l-a tachinat Karine.

— Serios acum, nu ninge mereu. Cred că ţi se

va părea un loc frumos în vară, i-a răspuns Pip în defensivă. Există şi o comunitate mică de evrei, trataţi la fel ca şi ceilalţi cetăţeni norvegieni. Vei fi în siguranţă. Şi, dacă războiul izbucneşte în Europa, nu are cum să ajungă până în Norvegia, şi nici naziştii. Toţi cei de acasă afirmă că ţara este prea mică şi irelevantă ca ei să-şi bată capul cu noi. Iar la Bergen, există o orchestră foarte bună – este una din cele mai vechi din lume. Tata este violoncelist acolo.

Karine îl studia cu ochii ei mari şi întunecaţi.

— Vrei să mă iei cu tine acasă?

— Sigur că da. Părinţii mei ştiu totul despre tine şi faptul că intenţionăm să ne căsătorim.

— Ştiu că sunt evreică?

— Nu. Pip a simţit că păleşte la faţă şi, pe urmă, s-a înfuriat. Dar nu pentru că eu n-am *vrut* ca ei să ştie. Ci, pur şi simplu, pentru că nu dau importanţă religiei. Karine, ei sunt nişte oameni educaţi, nu ţărani veniţi din munţi. Nu uita, tatăl meu s-a născut la Leipzig. A studiat muzica la Paris şi ne povesteşte tot timpul cum era viaţa de boem în Montparnasse în timpul *Belle Époque.*

Venise rândul lui Karine să-şi ceară scuze.

— Ai dreptate, te-am luat de sus. Şi poate – şi-a ridicat arătătorul ca să frece un loc anume între sprâncene, chiar deasupra nasului, aşa cum obişnuia când avea ceva de lămurit – poate că acesta este răspunsul, dacă nu pot pleca în America. Mulţumesc, *chérie*! Îmi este de mare

ajutor să ştiu că există un sanctuar, dacă lucrurile scapă de sub control.

S-a aplecat peste masă şi l-a sărutat.

Când Pip s-a urcat seara în pat, se ruga fervent în gând să poată să-şi interpreteze opusul înainte de orice altceva.

*

Chiar dacă aflau din ziare că, la ieşirea din sinagogă, evreii fuseseră loviţi cu pietre, plus multe alte incidente de acelaşi fel, Karine părea mai puţin anxioasă, poate din cauză că acum avea o alegere. În următoarele două săptămâni, Pip a putut să se concentreze pe muzica lui. Nu îndrăznea să se gândească la momentul de după terminarea şcolii şi aştepta cu răsuflarea tăiată răspunsul pe care-l putea primi Karine de la părinţii ei. Simţea fiori reci, ştiind că n-avea bani să o urmeze în America.

La prânz, în ziua concertului de absolvire, în cadrul căruia urmau să fie prezentate şase lucrări scurte ale studenţilor, Karine a venit după el.

— *Bonne chance, chérie!* i-a urat ea. O să vin cu Elle, să te aplaudăm. Bo spune că tu ai cea mai bună compoziţie.

— Foarte drăguţ din partea lui! Şi el are o contribuţie minunată, cu violoncelul lui. Şi acum, trebuie să plec pentru ultima repetiţie.

Pip a sărutat-o pe Karine pe nas şi s-a

îndreptat, de-a lungul coridorului, spre sala de concerte.

La şapte şi jumătate fix, Pip, îmbrăcat în frac, aştepta în culisele Sălii Mari, împreună cu alţi cinci tineri compozitori. Walther Davisson, directorul Conservatorului, i-a prezentat publicului şi primul dintre ei a intrat în scenă. Pip era ultimul, ştiind că va păstra mereu în minte agonia asta de o oră şi jumătate, până îi venea rândul. Totuşi, timpul a trecut şi, după ce a spus o mică rugăciune, a urcat scările, sperând să nu se împiedice, pentru că picioarele îi tremurau ca gelatina. A făcut o mică plecăciune în faţa publicului, apoi s-a aşezat la pian.

După aceea, nu-şi putea aminti prea multe despre ropotele de aplauze sau scandările care au urmat când, împreună cu colegii săi, a făcut o ultimă plecăciune în faţa celor din sală. Ştia însă că performanţa lui fusese mai bună ca niciodată şi asta era tot ce conta pentru el.

Pe urmă, înconjurat de colegi şi de profesori, toţi bătându-l prietenos pe spate, îi auzea cum spun că îl aşteaptă lucruri măreţe în viitor. Un jurnalist chiar i-a cerut să-i acorde un interviu.

— Grieg al meu! a exclamat Karine, râzând, după ce a reuşit să străbată mulţimea şi să-l îmbrăţişeze. *Chérie,* cariera ta strălucită este de abia la început!

*

După ce a sărbătorit bând prea multă şampanie, Pip s-a trezit enervat la o bătaie în uşă, a doua zi de dimineaţă. S-a dus să deschidă şi a văzut-o pe proprietăreasa pensiunii, încă în cămaşa de noapte, arătând foarte supărată.

— Herr Halvorsen, a venit o tânără care spune că are ceva urgent de vorbit cu dumneata.

— *Danke,* Frau Priewe, i-a răspuns, după care a închis uşa şi şi-a tras repede pe el o cămaşă şi o pereche de pantaloni.

Jos, pe trepte, a dat cu ochii de Karine, albă ca varul la faţă. Chiar şi într-o situaţie deosebită se părea că regula de fier a lui Frau Priewe – fără tinere în casă – nu fusese încălcată.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Noaptea trecută au fost incendiate trei case în Leipzig, locuite toate de evrei. Şi pensiunea lui Bo a fost printre ele.

— O, Doamne sfinte! A păţit…

— Este în viaţă. A reuşit să scape. A sărit jos de la primul etaj. Bineînţeles, cu preţiosul lui arcuş în mână. Karine a reuşit să afişeze un zâmbet trist. Pip, el şi Elle pleacă imediat din Leipzig. Şi eu cred că trebuie să fac la fel. Vino, trebuie să beau o cafea, la fel şi tu, după cum arăţi.

Micuţa cafenea de lângă Conservator de abia îşi deschisese uşile şi nu era nimeni înăuntru. S-au aşezat la o masă lângă fereastră şi au cerut cafele.

Pip îşi freca faţa, ca să îşi revină cât mai repede. Era chinuit încă de mahmureală.

— Ai primit vreo veste de la părinţii tăi?

— Ştii de ieri că nu, şi azi este prea devreme ca să fi venit poştaşul, i-a replicat Karine enervată. Le-am scris cu peste două săptămâni în urmă.

— Şi ce vor face Elle şi Bo?

— Pleacă din Germania cât de repede pot, asta este sigur. Dar niciunul nu are bani suficienţi ca să călătorească prea departe. În afară de asta, niciunul dintre noi nu ştim unde am fi în siguranţă. În ce mă priveşte, apartamentul nostru din Paris a fost închiriat pe perioada cât părinţii sunt în America. Nu am unde să mă duc, a ridicat ea din umeri.

— Atunci…?

Pip analiza cele spuse de ea.

— Da, Pip, dacă oferta ta este încă în picioare, vin cu tine în Norvegia, sau măcar până primesc un răspuns de la părinţii mei. N-am de ales. Şcoala se termină peste câteva zile şi tu ţi-ai prezentat compoziţia, aşa că nu văd de ce am mai amâna plecarea. Elle şi Bo mi-au spus de dimineaţă că, după cele întâmplate peste noapte, va începe categoric exodul evreilor din Leipzig, aşa că trebuie să plecăm şi noi cât încă mai putem.

— Da, desigur.

— Şi… mai vreau să te rog ceva.

— Ce este?

— Ştii că, după ce am ajuns aici, Elle mi-a

devenit un fel de soră. Părinţii ei au murit – în Marele Război, iar ea şi fratele ei au crescut într-un orfelinat. El a fost adoptat de mic şi Elle nu l-a mai văzut de atunci. Elle n-a avut acel noroc şi faptul că a căpătat o bursă aici se datorează faptului că profesorul ei de muzică a descoperit talentul ei la flaut şi violă.

— Deci, n-are unde să se ducă?

— În afară de orfelinat, are o singură locuinţă, aici la Leipzig, camera pe care o împărţim. Singura ei familie suntem noi, eu şi Bo. Pip, ar putea veni şi ei în Norvegia, cu noi? Chiar dacă numai pentru câteva săptămâni. În siguranţă, acolo, vor putea vedea cum merg lucrurile în Europa şi să hotărască ce vor face în continuare. Ştiu că-ţi cer prea mult, dar pur şi simplu nu o pot lăsa pe Elle aici. Şi, pentru că nu se desparte de Bo, trebuie să vină şi el cu noi.

Pip o vedea cât era de disperată, gândindu-se la reacţia părinţilor, când se vor trezi cu el, plus alţi trei prieteni, pentru vacanţa de vară. Îi ştia generoşi şi bucuroşi de oaspeţi, mai ales că era vorba de nişte muzicieni.

— Da, sigur că pot să vină. Iubita mea, dacă tu crezi că este cel mai bine, aşa vom face.

— Putem pleca cât de curând posibil? Cu cât mai repede, cu atât mai bine. *Te rog!* Nu vei prinde ceremonia de absolvire, dar…

Pip era conştient că orice zi petrecută de Karine la Leipzig era nu numai periculoasă, dar

putea aduce şi răspunsul părinţilor ei, cerându-i să plece şi ea în America.

— Sigur că da. Putem să plecăm imediat.

— Mulţumesc! Karine s-a aruncat de gâtul lui şi el i-a citit în ochi cât era de bucuroasă. Haide, să le spunem lui Elle şi Bo că pot să vină cu noi!

Capitolul 39

Două zile mai târziu, Pip îşi conducea prietenii osteniţi pe pasarela care lega vaporul de chei, în portul Bergen. Le dăduse un scurt telefon părinţilor, ca să-i anunţe, din biroul directorului Conservatorului. Urmaşe o serie de întâlniri de rămas-bun şi de mulţumiri cu prietenii şi profesorii, iar directorul îl bătuse pe umăr pe Pip, lăudându-i generozitatea.

— Îmi pare rău că nu pot sta până la sfârşit! îi spusese Pip strângându-i mâna.

— Cred că faceţi bine că plecaţi acum. Cine ştie? Peste puţin timp, s-ar putea să nu mai fie la fel de uşor, oftase el trist. Daţi-i bătaie, copii! Anunţă-mă când ajungeţi.

Pip s-a întors spre amicii lui, care clipeau obosiţi, privind casele de lemn, viu colorate, de pe strada care mărginea portul, încercând să se adapteze împrejurărilor. Bo de-abia mai putea merge. Avea răni pe faţă, după ce se lovise de pământ, sărind pe fereastră, şi Pip suspecta că îşi fracturase şi un cot. Elle îi legase mâna cu o faşă

petrecută pe după gât, iar băiatul nu scosese nici măcar un geamăt de-a lungul călătoriei, deşi pe faţa lui se citea cât de tare îl durea.

Zărindu-l pe Horst, tatăl său, în picioare, pe mal, Pip s-a îndreptat spre el cu un zâmbet larg.

— *Far!* a exclamat, în timp ce acesta îl strângea tare la piept. Ce mai faceţi?

— Eu sunt foarte bine, mulţumesc. Şi mama ta este sănătoasă, i-a răspuns Horst cu un zâmbet călduros adresat amicilor lui Pip. Şi acum, fă-mi cunoştinţă cu prietenii tăi!

Au dat toţi mâna pe rând cu Horst.

— Bine aţi venit în Norvegia! le-a urat el. Suntem bucuroşi să vă avem aici.

— *Far!* i-a amintit Pip, niciunul din ei nu vorbeşte norvegiana.

— Sigur! Scuze. Germană? Franceză?

— Franceza este limba mea maternă, i-a răspuns Karine, dar vorbim şi germana.

— Atunci, în franceză! Horst a aplaudat ca un copil entuziasmat. N-am prea avut ocazia să-mi fac auzit accentul excelent, le-a spus zâmbind şi, în timp ce mergeau spre automobil, au început să vorbească în franceză.

Conversaţia a continuat tot drumul şerpuit pe dealurile de deasupra Bergenului, până la Froskehuset, casa lor, şi Pip era cel care se simţea ciudat acum, pentru că nu prea înţelegea ce spun. Aşezat alături de tatăl său, aflat la volan, îl privea cu coada ochiului; părul lui frumos se cam rărise

şi faţa îi era plină de riduri, unele datorate şi veseliei lui obişnuite – Pip cu greu îşi amintea vreo situaţie în care nu-l văzuse zâmbind. Horst îşi lăsase barbişon, iar imaginea lui, completată de mustaţă, îi dădea senzaţia lui Pip că are de a face cu un pictor francez impresionist. Horst părea încântat să-i întâlnească prietenii şi simţea că niciodată nu-l iubise mai mult decât acum, după primirea lui generoasă.

Când au ajuns acasă, le-a deschis uşa Astrid – arătând la fel de drăguţă ca întotdeauna – care i-a întâmpinat la fel de plină de generozitate, deşi vorbea numai norvegiana. Privirea ei s-a oprit imediat pe Bo, care avea nevoie de sprijinul lui Elle acum, atât era de istovit.

Astrid şi-a dus mâna la gură.

— Dar ce a păţit?

— A sărit pe fereastră după ce pensiunea lui a fost incendiată, i-a spus Pip.

— Dragul de el! Horst, tu şi Pip conduceţi oaspeţii în salon. Iar tu, Bo, i s-a adresat ea, făcându-i semn spre un scaun din hol, aşază-te şi am să văd ce pot să fac pentru tine.

— Mama este asistentă medicală, i-a spus încet Pip lui Karine, în timp ce-i urmau pe Horst şi Elle de-a lungul coridorului. Fără îndoială, la un moment dat o să afli cum s-a îndrăgostit ea de tata, când avea grijă de el după operaţia de apendicită.

— Arată mult mai tânără decât el.

— Da, este, cu cincisprezece ani. Tata spune că şi-a luat o mireasă-copilă. Avea numai optsprezece ani când a rămas însărcinată cu mine. De fapt, se adoră unul pe altul.

— Pip…

A simţit atingerea degetelor subţiri ale lui Karine pe braţ.

— Da?

— Îţi mulţumesc mult din partea noastră, a tuturor.

În seara aceea, după ce a fost chemat un doctor ca să cureţe şi să panseze rănile lui Bo şi au făcut şi o programare la spital, să vadă dacă cotul lui era fracturat, Bo a fost ajutat de Elle să urce scara. Astrid îi cazase în camera lui Pip.

— Bietul băiat! a exclamat Astrid, coborând să prepare cina. Pip a urmat-o în bucătărie. Este atât de extenuat! Tatăl tău mi-a povestit puţin despre cele întâmplate la Leipzig. Te rog, dă-mi cuţitul de curăţat cartofii.

— Da.

— Sunt mai degrabă refugiaţi decât amicii tăi?

— Ambele, presupun.

— Şi cât vor sta?

— Mor, adevărul este că nu ştiu.

— Sunt toţi evrei?

— Da, Karine şi Elle, despre Bo nu ştiu.

— Îţi vine greu să crezi ce se întâmplă în Germania. Lumea este un loc plin de cruzime, a

oftat Astrid. Şi Karine? Ea este fata despre care ne-ai vorbit?

— Da.

Pip îşi urmărea cu privirea mama, curăţând cartofi, aşteptând alte comentarii din partea ei.

— Este plină de viaţă şi foarte inteligentă. Îmi închipui că ai, uneori, de furcă cu ea.

— Da, cu siguranţă este o provocare. Am aflat atâtea lucruri pe care nu le ştiam, i-a răspuns Pip cu o uşoară defensivă în glas.

— E exact de ce ai nevoie – o femeie puternică. Numai Dumnezeu ştie cum s-ar fi descurcat tatăl tău fără mine, a adăugat Astrid râzând. Şi sunt mândră de tine, pentru felul în care ţi-ai ajutat prietenii. Tatăl tău şi cu mine vom face tot ce putem pentru ei. Deşi…

— Ce, Mor?

— Generozitatea ta te-a alungat din cameră pe canapeaua din salon, până când se însănătoşeşte Bo.

După cina de pe terasă, cu vedere spre fiordul superb de dedesubt, Elle a urcat să vadă ce face Bo, căruia i se servise masa mai devreme la pat, apoi, s-a dus şi ea să se culce. Horst şi Astrid au anunţat şi ei că se retrag şi Pip i-a auzit râzând în timp ce urcau scara. Văzându-şi prietenii luminându-se la faţă, nu se simţise niciodată mai mândru de părinţii săi şi nici mai recunoscător că era norvegian.

— Mă duc şi eu la culcare, i-a spus Karine. De abia îmi mai ţin ochii deschişi, dar priveliştea este mult prea magică. Ia te uită, este aproape unsprezece seara şi încă mai este lumină!

— Şi soarele va răsări cu mult înainte să vă treziţi de dimineaţă. Ţi-am spus cât este de frumos aici!

Pip s-a sculat de la masă, ducându-se la marginea terasei, de unde se puteau vedea pădurile de pini pe pantele care coborau spre apă.

— Este mai mult decât frumos… îţi taie respiraţia. Şi nu numai priveliştea. Primirea părinţilor tăi, bunătatea lor… sunt pur şi simplu copleşită.

Pip a luat-o în braţe, iar lacrimile de fericire i-au inundat obrajii, aşa cum stătea cu capul pe umărul lui. Apoi şi-a ridicat privirea spre el.

— Spune-mi că nu va trebui să plec de aici niciodată.

Şi Pip aşa a făcut.

*

A doua zi de dimineaţă, Horst i-a dus cu maşina pe Bo şi pe Elle la spital. Bo a fost diagnosticat cu luxaţie şi fractură la cot şi a rămas internat pentru operaţie. Următoarele câteva zile Elle le-a petrecut la spital, alături de el, şi Pip a avut timp să-i prezinte Bergenul lui Karine.

A dus-o la Troldhaugen, casa lui Grieg, la

scurtă distanţă de a lor, transformată în muzeu. Şi a văzut cât era de încântată, când au vizitat cabana cocoţată pe panta muntelui, deasupra fiordului, unde maestrul îşi compunea capodoperele.

— Când vei fi faimos, crezi că vei putea avea şi tu o cabană? îl întrebase ea. Aş aduce lucruri bune de ronţăit, plus vin la prânz, şi am putea face dragoste pe podea.

— În cazul ăsta, ar trebui să mă încui în casă. Un compozitor nu trebuie deranjat în timp ce lucrează, a tachinat-o el.

— Atunci ar trebui să-mi găsesc un iubit pentru multele ore de singurătate, i-a aruncat ea zâmbind, pe urmă a luat-o înaintea lui, pe potecă în jos.

Râzând, Pip a prins-o din urmă şi a oprit-o, punându-i mâinile pe talie. Apoi i-a sărutat gâtul şi ceafa.

— Niciodată! i-a şoptit. Nimeni altul în afară de mine.

Au luat decovilul ca să coboare în oraş, plimbându-se pe străzile înguste, pavate cu piatră cubică, şi s-au oprit să ia prânzul la o cafenea, dându-i ei ocazia să guste pentru prima dată.

Chicoteau amândoi când l-a dat pe gât, cu ochii înlăcrimaţi, şi Karine i-a spus că este mai „tare decât absintul”, după care au mai cerut un rând. După prânz, a dus-o să vadă Teatrul Naţional, unde Ibsen fusese director artistic şi

Grieg dirijase orchestra.

— Acum, orchestra are propria sală, Konserptalaeet, iar tata şi-a petrecut o mare parte din viaţă acolo, ca prim violoncelist, a adăugat el.

— Pip, crezi că ne-ar putea găsi o slujbă?

— Cred că da, ar putea să pună o vorbă bună, a evitat el să-i răspundă direct, ca să nu o supere, pentru că nicio femeie nu fusese vreodată membră a Orchestrei Filarmonice din Bergen.

Într-o altă zi, au luat Floibanen – micul funicular – până în vârful muntelui Floyen, unul dintre cele şapte vârfuri impozante din jurul Bergenului. De pe platforma de sus se vedea tot oraşul şi fiordul lucind în soare dedesubt. Rezemată de parapet, Karine scotea exclamaţii de plăcere.

— Cu siguranţă, nu poate exista o privelişte mai frumoasă în întreaga lume.

Pip era încântat de entuziasmul sincer al lui Karine faţă de Bergen, dat fiind că, până acum, visele ei fuseseră mereu legate de o plecare în America. Îi ceruse lui Pip să o înveţe cuvinte de bază în norvegiană, frustrată că nu putea comunica direct cu mama lui.

— *Chérie,* a fost atât de bună cu mine încât vreau să-i mulţumesc pe limba ei.

Între timp, Bo a revenit acasă, cu mâna dreaptă încă într-o eşarfă legată pe după gât, iar serile le petreceau cinând afară pe terasă, după

care urmau mici concerte improvizate. Pip se aşeza la pianul din salon, cu uşile date de perete. În funcţie de piesa muzicală, Elle cânta fie la violă, fie la flaut, Karine la oboi şi Horst la violoncel. Repertoriul se întindea de la simple cântece folclorice norvegiene, învăţate de la Horst, până la piese de mari maeştrii precum Beethoven şi Ceaikovski ori până la compoziţii moderne precum cele de Bartók şi Prokofiev – totuşi, Horst trăgea o linie în dreptul lui Straviński. Muzica superbă se auzea până jos, în fiord. Pip se bucura mult de acele zile petrecute împreună cu persoanele pe care le iubea cel mai mult şi era fericit că soarta făcuse ca să reuşească să-şi aducă prietenii în Norvegia.

Numai seara, când se lungea pe un pat pliant, în camera pe care o împărţea cu Bo, tânjea după trupul senzual al lui Karine, gândindu-se că totuşi nimic nu era cu adevărat perfect.

În timp ce luna plăcută a lui august se apropia de sfârşit, în casă se purtau conversaţii serioase cu privire la viitor. Prima, între Pip şi Karine, seara târziu, pe terasă, după ce toţi ceilalţi se duseseră la culcare. Karine primise, în sfârşit, o scrisoare de la părinţii ei, care hotărâseră să rămână în America până când norii războiului se risipeau în Europa. Ei o sfătuiau să nu se întoarcă în Germania ca să-şi urmeze studiile. La fel, se gândeau că nu era cazul ca fiica lor să facă

călătoria lungă şi scumpă spre America, dat fiind că, momentan, era în siguranţă în Norvegia.

— Ai mei le transmit toată dragostea lor şi mulţumiri părinţilor tăi, i-a spus Karine, vârând scrisoarea în plic. Crezi că pe Horst şi Astrid i-ar deranja dacă aş rămâne mai mult aici?

— Deloc. Cred că tata s-a îndrăgostit puţin de tine. Sau, cel puţin, de felul în care cânţi la oboi, i-a răspuns Pip zâmbind.

— Dar, dacă este să rămân aici, nu putem să profităm în continuare de ospitalitatea părinţilor tăi. Şi îţi duc dorul, *chérie,* i-a şoptit Karine, lipindu-se de el şi capsându-i uşor urechea cu dinţii.

Se sărutau plini de pasiune, când Pip a auzit o uşă cum se deschide şi s-a tras îndărăt.

— Suntem sub acoperişul lor, aşa că trebuie să înţelegi că…

— Sigur că înţeleg, *chérie!* Dar poate ne găsim un loc al nostru, aici. Tânjesc să fiu cu tine…

Karine i-a prins o mână şi a aşezat-o pe pieptul ei.

— Şi eu cu tine, iubita mea! i-a răspuns Pip, trăgându-şi uşor mâna ca nu cumva cineva să-i vadă. Dar chiar dacă părinţii mei pot accepta multe lucruri pe care alţii nu le-ar trece cu vederea, orice idee ca noi să împărţim un pat fiind necăsătoriţi – fie sub acoperişul lor, fie al nostru propriu – este inacceptabilă. Şi lipsită de respect faţă de tot ce au făcut ei pentru noi.

— Ştiu, dar ce putem face? Este o agonie pentru mine, a ridicat Karine ochii spre el. Ştii cât de mult am nevoie de relaţia noastră fizică.

— La fel ca mine! Lui Pip i se părea, uneori, că ea dirijează aceste lucruri în relaţia lor. Dar, până când nu eşti gata să te converteşti la credinţa noastră, ca să te poţi mărita cu mine, nu putem face nimic; aşa se obişnuieşte aici.

— Trebuie să mă creştinez?

— Mai la obiect, va trebui să treci la luteranism.

— *Mon Dieu!* Ce preţ, ca să faci un pic de dragoste! Sunt sigură că nu există astfel de reguli în America.

— Poate că ai dreptate, dar nu suntem în America. Trăim într-un orăşel din Norvegia. Şi, indiferent cât de mult te iubesc, pur şi simplu, sub acoperişul părinţilor mei nu pot să mă culc cu tine. Sper că mă înţelegi!

— Da, sigur, sigur, dar ca să mă convertesc… ar însemna să-i trădez pe ai mei. Totuşi, mama s-a convertit, ca să se mărite cu tata, aşa că, genetic, sunt numai pe jumătate evreică. Trebuie să le cer părerea părinţilor mei. Au lăsat un număr de telefon la galerie, pentru situaţii de urgenţă, şi cred că asta este una dintre ele. Şi, dacă acceptă, ne putem căsători cât mai curând?

— Nu ştiu prea bine regulile, dar cred că pastorul îţi va cere certificatul de botez.

— După cum ştii, nu am aşa ceva. Pot să-l

obţin aici?

— Vrei să o faci? Să te botezi în religia luterană?

— Câţiva stropi de apă şi o cruce pe frunte nu mă vor transforma într-o creştină în inima mea.

— Nu, dar… Pip se gândea că ea nu înţelegea esenţa. În afară de faptul că vom putea face dragoste, eşti sigură că vrei să te măriţi cu mine?

— Pip, iartă-mă! i-a zâmbit Karine. Partea mea practică a avut întâietate faţă de cea romantică. Sigur că vreau să mă mărit cu tine! Aşa că voi face tot ce este nevoie ca să se întâmple.

— Chiar te-ai converti pentru mine?

Pip era copleşit şi mişcat. Ştia foarte bine ce însemna moştenirea familiei pentru ea.

— Dacă părinţii sunt de acord, atunci da. *Chérie,* trebuie să fim realişti! Şi sunt sigură că Dumnezeu – fie al meu, fie al tău – mă va ierta, date fiind circumstanţele.

— Chiar dacă încep să cred că mă vrei doar pentru trupul meu, a tachinat-o Pip.

— Probabil, a glumit şi ea. Îl întreb mâine pe tatăl tău dacă pot să-i sun pe ai mei, în America.

Pip o urmărea cu privirea pe Karine, când ea a ieşit din cameră, gândindu-se cum îl orbea cu temperamentul ei năvalnic şi gândirea liberată. Se întreba dacă avea să înţeleagă vreodată cât era de complicată. În cel mai bun caz, dacă se căsătoreau, era sigur că nu se va plictisi niciodată alături de ea.

Părinţii lui Karine au sunat-o, la rândul lor, a doua zi seara.

— Au acceptat, l-a informat pe un ton serios. Şi nu numai să mă mărit cu tine. Consideră că va fi mai bine să preiau numele tău de familie, ca o asigurare…

— Atunci, sunt foarte fericit, iubita mea! i-a răspuns el, prinzând-o în braţe şi sărutând-o apăsat pe gură.

— Aşadar, a continuat Karine după ce s-a eliberat din îmbrăţişarea lui, cât de repede o putem face?

— Imediat ce te întâlneşti cu pastorul şi el acceptă să te boteze.

— Mâine? l-a întrebat, lăsându-şi mâna să alunece în jos.

— Fii serioasă! a dojenit-o el, îndepărtându-i mâna. Eşti fericită să rămâi aici, în Norvegia?

— Sunt locuri mult mai rele şi, pe moment, trebuie să trăim de pe o zi pe alta, până ne dăm seama ce se mai întâmplă. Ştii că-mi place totul aici, mai puţin limba ta îngrozitoare.

— Atunci încep să-mi caut imediat un post de muzician, ca să avem din ce trăi. În orchestra de aici sau poate la Oslo?

— Poate că-mi găsesc şi eu de lucru!

— Poate că da, după ce înveţi şi alte cuvinte decât „te rog” şi „mulţumesc” în îngrozitoarea mea limbă.

— OK, OK! Încerc.

— Da. Pip i-a sărutat vârful nasului. Ştiu că te străduieşti.

Când Pip şi Karine i-au anunţat că se vor căsători, Astrid a pregătit o masă festivă pentru toţi.

— Tu şi Karine veţi rămâne aici, în Bergen? i-a întrebat ea.

— Da, pe moment. Dacă *Far* ne poate ajuta să găsim un job, i-a răspuns Pip.

— Cu siguranţă pot să mă interesez, a răspuns Horst, iar Astrid s-a ridicat şi, ducându-se spre viitoarea noră, a luat-o în braţe.

— Şi acum, cred că ajunge cu chestiunile de ordin practic. Este o seară specială. Felicitări, *kjcere,* şi îţi urez bun venit în familia Halvorsen! Sunt cu atât mai fericită cu cât aveam impresia că-l voi pierde pe Pip pe undeva prin Europa sau America. Şi tu mi-ai adus fiul acasă!

În timp ce traducea cele spuse iubitei sale, Pip vedea lacrimi în ochii amândurora.

— Felicitări! le-a urat şi Bo, închinând paharul. Eu şi Elle sperăm să vă urmăm în curând.

Astrid, care îl cunoştea pe pastorul bisericii din apropiere, s-a dus să vorbească cu el. Nu i-a spus nimic despre faptul că fata era evreică şi pastorul a acceptat să o boteze imediat. Toţi cei din familie au participat la ceremonie şi serviciul religios şi, când s-au întors acasă, Horst l-a

chemat pe Pip, să discute ceva.

— Este în mai multe feluri un lucru bun făcut azi de Karine. Am un amic din orchestră care de abia s-a întors de la München. Campania nazistă ia amploare.

— Dar cu siguranţă nu vor ajunge aici.

— Ai putea crede că nu, dar când un nebun atrage o asemenea mulţime şi nu numai în Germania, a adăugat Horst, cine ştie unde se poate termina totul?!

Curând după aceea, Bo şi Elle i-au anunţat că şi ei au hotărât să rămână în Bergen. Bo scăpase de ghips, dar cotul îi era încă prea înţepenit ca să poată cânta.

— Ne rugăm amândoi să se recupereze cât mai repede. Este atât de talentat! i-a mărturisit Elle lui Karine într-o seară. Toate visele lui sunt legate de asta. Deocamdată, şi-a găsit de lucru în atelierul de făcut hărţi din port. Deasupra, este un mic apartament, pe care ni l-au oferit. Am pretins că suntem deja căsătoriţi, iar eu voi face curăţenie în casa proprietarului.

— Vorbiţi suficient de bine norvegiana ca să vă descurcaţi? a întrebat-o Karine cu o undă de gelozie în voce.

— Bo este foarte talentat. Iar eu mă străduiesc foarte tare. În afară de asta, proprietarul este german, aşa că ne putem înţelege.

— Şi vă căsătoriţi într-adevăr?

— Da, vrem, dar trebuie să facem ceva

economii. Aşa că, pe moment, rămânem cum suntem. Bo spune că nu e nevoie de un document pentru că noi ştim mai bine care este adevărul.

— Sunt de acord. Karine i-a prins mâna lui Elle. Promite-mi că rămânem apropiaţi şi după ce vă mutaţi.

— Desigur. Karine, tu eşti cu adevărat sora mea. Te iubesc şi nu vă pot mulţumi suficient de mult, ţie şi lui Pip, pentru tot ce aţi făcut pentru noi.

— Crezi că vom avea şi noi un acoperiş, al nostru, deasupra capului? l-a întrebat Karine pe Pip a doua zi de dimineaţă, după ce i-a transmis noutăţile despre prietenii lor.

— Dacă interviul de mâine merge aşa cum sper eu, atunci da, a replicat Pip. Tata mi-a aranjat o audiţie cu Harald Heide, dirijorul Orchestrei Filarmonice Bergen.

— O să meargă bine, *chérie,* l-a asigurat Karine cu un sărut, ştiu că aşa va fi.

Când a sosit la Konserptalaeet, Pip era mult mai nervos decât atunci când dăduse examenul de intrare în Conservator. Poate pentru că, se gândea el, de data asta performanţa lui avea consecinţe în lumea reală, pe când atunci era un tânăr fără nicio altă responsabilitate. Şi-a spus numele femeii din boxa de bilete de la intrare, care l-a condus de-a lungul unui coridor într-o încăpere spaţioasă, unde

se afla un pian şi maldăre de partituri pe standuri. Imediat, a intrat şi un bărbat înalt, cu umeri laţi şi privirea veselă, cu un ciuf de păr des, blond închis. S-a prezentat ca fiind Harald Heide.

— Tatăl tău ţi-a adus deseori laude, Herr Halvorsen. Este clar încântat că te-ai înapoiat acasă, în Norvegia, i-a spus strângându-i mâna cu multă căldură. Înţeleg că eşti specializat în pian şi vioară.

— Într-adevăr, domnule, deşi pianul este principalul instrument studiat de mine la Leipzig. Sper ca, într-o zi, să devin compozitor.

— Atunci putem începe. Herr Heide i-a făcut semn lui Pip să se aşeze la pian, în timp ce el a luat loc pe o bancă îngustă, lipită de unul dintre pereţi. Herr Halvorsen, poţi începe, când eşti gata!

Mâinile lui Pip tremurau uşor când le-a ridicat deasupra clapelor, dar apoi s-a lansat într-o serie de note care sunau ca nişte clopoţei, din deschiderea „Concertului Nr. 2 în de minor” de Rahmaninov, s-a mai liniştit. Pasiunea lui neţărmurită pentru muzică se simţea clar, în timp ce, cu ochii închişi, interpreta piesa muzicală, auzind în urechi acompaniament de viori şi alte instrumente, în timp ce degetele îi dansau pe clape. Ajunsese la secţiunea lirică în mi major, când Herr Heide l-a oprit.

— Cred că am auzit destul. A fost minunat. Herr Halvorsen, dacă şi la vioară cânţi pe

jumătate la fel de bine, nu văd de ce nu ţi-am oferi un loc în orchestra noastră. Şi acum, să mergem în biroul meu, să discutăm detaliile.

Pip s-a întors peste o oră acasă, parcă plutind prin aer de fericire, anunţându-şi imediat familia şi pe Karine că era de acum angajat al Orchestrei Filarmonice din Bergen.

— Voi fi deocamdată o rezervă pentru pian şi vioară când titularii vor fi absenţi, dar Herr Heide spune că pianistul este destul de bătrân şi că se va retrage în curând.

— Franz Wolf are faţa încreţită ca o poartă veche din lemn şi suferă de artroză. Sunt sigur că-l vei înlocui în curând. Foarte bine, băiete! l-a asigurat Horst, bătându-l pe spate. Vom cânta împreună, aşa cum făceam şi eu cu Jens, tatăl meu.

— I-ai spus că eşti şi compozitor? s-a interesat Karine.

— Da, dar Roma nu s-a clădit într-o singură zi şi, pe moment, sunt recunoscător că pot aduce bani în casă, după ce ne căsătorim.

— Şi poate că, într-o zi, mă vor angaja şi pe mine, a adăugat Karine. Nu cred că sunt prea potrivită pentru rolul de *Hausfrau*[22].

Pip i-a tradus mamei sale ce spusese Karine şi ea zâmbi.

— Nu te teme! În timp ce tu şi tatăl tău cântaţi, o voi învăţa pe Karine tot ce trebuie ca să

22 Gospodină (în limba germană în original)

conducă o gospodărie.

— Doi Halvorseni din nou în orchestră, un fiu care se va însura curând şi, sunt sigur, mai mulţi nepoţi pe care să-i iubim în viitor! a exclamat Horst cu ochii plini de fericire.

Pip o vedea pe Karine ridicând din sprâncene. Îi spusese, deseori, că nu avea dorinţe materne şi că era mult prea egoistă ca să aibă copii.

Nu o luase în serios; avusese impresia că brava. Şi o iubea pentru asta.

*

Karine şi Pip s-au căsătorit cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului. Zăpada proaspătă se aşternuse peste oraş şi luminiţele instalate pe străzi, în centru, contribuiau la atmosfera de basm, în timp ce mirii se îndreptau în trăsură spre Grand Hotel Terminus. După petrecerea pe care Horst insistase să o achite el, proaspeţii căsătoriţi şi-au luat rămas-bun de la oaspeţi şi au urcat. Când au intrat în camera de hotel, un cadou de la Elle şi Bo, s-au prăbuşit imediat, înlănţuiţi, pe pat, după o abstinenţă de şase luni. În timp ce se sărutau cu pasiune, Pip descheia nasturii de la rochia crem a lui Karine, trăgându-i-o uşor de pe umeri, în timp ce degetele îi urmăreau claviculele fine, pentru ca apoi să se lase în jos, spre sâni. Karine i-a tras capul la pieptul ei. Gemea de plăcere, când el i-a prins sfârcul între buze şi, cu o

mişcare iute, şi-a împins rochia să cadă pe podea. Pe urmă, Pip a ridicat-o în braţe, ducând-o spre pat, cu respiraţia întretăiată, nebun de dorinţă. Când a început să-şi scoată hainele, Karine l-a oprit.

— Nu, acum este rândul meu.

I-a descheiat cămaşa, pe urmă pantalonii. În câteva secunde era peste ea, în pat. După aceea au rămas îmbrăţişaţi, ascultând ceasul din oraşul vechi cum bate miezul nopţii.

— A meritat din plin să mă convertesc, i-a spus Karine proptită într-un cot, zâmbindu-i lui Pip şi mângâindu-i faţa. Şi, dacă nu ţi-am spus-o înainte, ţi-o spun acum, ca soţia ta de numai câteva ore – şi vreau să nu uiţi asta niciodată: te iubesc, *chérie,* şi nu cred că am fost vreodată mai fericită decât acum.

— Nici eu, a şoptit el, sărutându-i mâna. Să fim împreună mereu!

— Mereu!

Capitolul 40
1938

Zăpada şi ploaia cădeau fără încetare peste Bergen în ianuarie, februarie şi martie, iar scurtele ore de lumină se transformau rapid în întuneric, Pip petrecea mai multe ore pe zi, făcând repetiţii cu Filarmonica din Bergen. Iniţial, fusese chemat să cânte la concertele de seară, o dată pe

săptămână, dar, în timp ce bietul Franz începea să lipsească tot mai mult din cauza bolii, Pip devenea, încetul cu încetul, membru cu drepturi depline al orchestrei.

În timpul liber era ocupat să compună primul său concert. Nu arăta nimănui rezultatele. Nici măcar lui Karine. Când avea să-l termine, i-l va dedica ei. În după-amiezile în care avea repetiţii, Pip rămânea adesea în sala de concerte. Acolo, înconjurat de atmosfera tăcută, fără orchestră şi public, lucra de zor la compoziţia lui.

În ce o privea, Astrid o ţinea ocupată pe Karine, care o iubea tot mai mult pe soacra ei. Vorbea destul de bine norvegiana acum şi se străduia să înveţe cât mai multe despre treburile gospodăreşti.

Când Elle era liberă, Karine se întâlnea cu amica ei în micul apartament de deasupra atelierului de hărţi din port şi fetele discutau despre speranţele şi planurile lor de viitor.

— Nu mă pot abţine să nu te invidiez pentru că ai propria ta locuinţă, i s-a confesat Karine într-o dimineaţă, la o ceaşcă de cafea. Deşi Pip şi cu mine suntem căsătoriţi, trăim alături de părinţii lui şi împărţim fostul lui dormitor. N-aş zice că este cel mai bun loc pentru romantism. Trebuie să fim mereu atenţi, să păstrăm liniştea. Cât de mult aş vrea să ne putem dezlănţui!

Elle era obişnuită s-o audă pe amica ei făcând astfel de afirmaţii.

— Sunt sigură că va veni şi timpul tău, i-a zâmbit ea. Eşti norocoasă că vă ajută părinţii lui. Pentru noi, lucrurile sunt încă dificile. Cotul lui Bo s-a mai reparat, dar nu suficient ca să susţină o audiţie, aici sau în altă parte. Este devastat că nu-şi poate urma cariera. Şi eu la fel.

Karine ştia exact ce dorise să spună Elle – după venirea la Bergen, propria ei carieră muzicală se rezuma la câteva recitaluri seara, la Froskehuset, dar recunoştea că problemele ei nu erau atât de mari ca acelea cu care se confruntau Elle şi Bo.

— Elle, îmi cer scuze pentru egoismul meu!

— Surioară, nu e cazul. Muzica ne dă viaţă şi ne este atât de greu să trăim lipsite de ea. Măcar ceva bun a apărut după ce Bo n-a mai putut cânta. Îi place noua slujbă şi învaţă de zor metodele de navigaţie. Pe moment este mulţumit, aşa că sunt şi eu.

— Mă bucur pentru voi. Şi sunt fericită că ne aflăm în acelaşi oraş şi ne putem vedea ori de câte ori vrem. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

— Şi eu, fără tine.

La începutul lui mai, Pip a anunţat-o pe Karine că economisise suficient de mulţi bani ca să închirieze o căsuţă în Teatergaten, în inima oraşului, la numai câţiva paşi distanţă de sala de concerte.

Pe Karine au podidit-o lacrimile.

— La momentul potrivit, *chérie.* Pentru că, în afară de alte considerente, trebuie să-ţi spun că sunt… *Mon Dieu!* Sunt însărcinată.

— Dar este cea mai minunată veste! a exclamat Pip, strângând-o tare la piept. Încearcă să nu te arăţi atât de îngrozită, a necăjit-o el, ridicându-i bărbia în sus ca să-i vadă ochii. Tu, cu toate credinţele tale, ar trebui să fii prima care să spui că un copil este rezultatul a două inimi îndrăgostite.

— Ştiu asta, dar dimineaţa mi-e rău de mor. Şi dacă nu-mi va plăcea copilul? Şi dacă se dovedeşte că voi fi o mamă rea? Şi dacă…

— Taci! Eşti speriată. La fel ca toate viitoarele mame.

— Nu. Femeile pe care le cunosc au fost încântate să rămână însărcinate. Stăteau liniştite, ca nişte iepe gestante, bătându-se uşor pe burtă şi bucurându-se de atenţia celor din jur. Dar tot ce simt eu este că un străin creşte în mine, îmi strică talia şi-mi extrage toată energia.

După ce i-a mărturisit ce gândea, Karina s-a prăbuşit hohotind de plâns.

Deşi îi venea să râdă, Pip s-a stăpânit şi a încercat să o consoleze.

Mai târziu, spre seară, le-a spus lui Horst şi lui Astrid că vor fi bunici. Şi că el şi Karine se mută în propria lor casă.

Au urmat felicitări, iar de data asta Horst nu i-a mai întins lui Karine un pahar cu rachiu ca să

sărbătorească vestea.

— Vezi? s-a plâns ea, urcându-se în pat, alături de el. Toate plăcerile mele sunt acum la timpul trecut.

Pip a chicotit şi a tras-o spre el, mângâindu-i uşor pântecul deja bombat. Era de parcă ar fi zărit secera lunii pe un cer înstelat. Miracolul produs de ei doi.

— Karine, mai sunt doar şase luni. Şi îţi promit că, după ce naşti, vin cu o sticlă întreagă de rachiu, ca să sărbătorim.

La începutul lui iunie, s-au mutat în noua lor locuinţă din Teatergaten. Deşi mică, arăta drăguţă ca un tablou, cu exteriorul zugrăvit bleu-verzui, culoarea oului de raţă, şi cu o verandă din lemn în faţa bucătăriei. În timpul verii, pe când Pip era la lucru, Karine, cu ajutorul socrilor, a muncit din greu, redecorând tot interiorul şi punând ghivece mari cu petunii şi levănţică pe terasă. Deşi bugetul era restrâns, casa a devenit un rai de viaţă liniştită.

În seara când împlinea douăzeci şi doi de ani, în octombrie, Pip a venit acasă de la teatru, după spectacolul de seară, găsindu-i pe Karine, Elle şi Bo în picioare, în salon.

— La mulţi ani, *chérie!* i-a urat Karine cu ochii plini de entuziasm şi, când toţi trei s-au dat la o parte, a văzut un pian cu coadă aşezat în colţul

camerei. Ştiu că nu este un Steinway, dar reprezintă un început.

— Dar cum…? i-a întrebat Pip uluit. N-avem bani pentru un astfel de obiect.

— Eu trebuie să-mi bat capul cu asta, iar tu să te bucuri. Un compozitor trebuie să aibă propriul său instrument la îndemână tot timpul, în aşteptarea inspiraţiei. Bo l-a încercat şi a zis că sună bine. Haide, Pip, să te auzim cântând!

— Desigur.

Pip s-a dus spre pian şi i-a mângâiat capacul, admirând inserţiile care decorau lemnul auriu. Nu apărea niciun producător pe el, dar instrumentul era bine construit şi în condiţie excelentă şi fusese evident lustruit cu drag. A ridicat capacul, dând la iveală clapele lucioase, şi a căutat cu privirea un scaun.

Elle s-a dus grăbită spre el.

— Şi acesta este cadoul nostru, l-a anunţat, întinzându-i un taburet frumos tapiţat. Bo l-a sculptat în lemn şi eu am ţesut învelitoarea.

Pip privea încântat picioarele fine din lemn şi cusăturile complexe de pe pernuţă. Era copleşit.

— Eu… nu ştiu ce să spun, vă mulţumesc din suflet amândurora!

— Nu se compară cu ceea ce ai făcut tu şi familia ta pentru noi, i-a răspuns Bo calm. La mulţi ani!

Pip şi-a ridicat mâinile deasupra clapelor şi a început cu primele note din Cappriccio în sol

major, de Ceaikovski. Bo avea dreptate, într-adevăr instrumentul suna frumos şi se gândea cum va putea să lucreze acum la concertul său zi şi noapte.

În timp ce talia lui Karine se îngroşa tot mai tare, data naşterii fiind la distanţă de doar câteva săptămâni, Pip stătea la iubitul său pian, notând frenetic şi experimentând cu armonii variate, conştient că, după sosirea bebeluşului, liniştea va dispare irevocabil.

Felix Mendelssohn Edvard Halvorsen – primul dintre nume fiind dat de Karine după cel al tatălui ei – a sosit pe lume fericit şi sănătos pe 15 noiembrie 1938. Şi, exact cum spusese Pip, în pofida temerilor ei, Karine s-a comportat ca o raţă în apă. În timp ce Pip era fericit să o vadă atât de mulţumită, admitea că, uneori, se simţea exclus din relaţia strânsă mamă-bebeluş. Toată atenţia soţiei sale era acum concentrată pe preţiosul lor fiu şi Pip îi adora pe amândoi, dar se simţea şi respins în egală măsură. Cel mai nesuferit lucru era faptul că, ori de câte ori încerca să lucreze la compoziţiile sale, Karine îi făcea semn să nu facă zgomot.

— Pip! Copilul doarme, o să-l trezeşti.

Totuşi, dintr-un motiv anume era bucuros că ea era atât de ocupată – nu avea timp să citească ziarele, care veneau în fiecare zi cu veşti despre încă o escaladare a tensiunilor în Europa. După

ce, în martie, Germania anexase Austria, la sfârşitul lui septembrie, licărise un pic de speranţă că războiul ar putea fi evitat: Franţa, Germania, Marea Britanie şi Italia au semnat Acordul de la München, fiind de acord ca regiunea Sudeţilor din Cehoslovacia să-i revină Germaniei în schimbul angajamentului lui Hitler că ţara sa nu va mai veni cu alte pretenţii teritoriale. Prim-ministrul britanic, Neville Chamberlain, chiar anunţase că acordul va duce la pace. Pip se ruga din toată inima ca Chamberlain să fi avut dreptate. Dar, în timp ce se apropia toamna, discuţiile din fosa orchestrei, ca şi de pe străzile din Bergen, deveneau tot mai sumbre – puţini mai credeau că Acordul de la München va dura.

Măcar sărbătorile de Crăciun aduceau o pauză binemeritată. Au petrecut Crăciunul acasă la Horst şi Astrid, împreună cu Elle şi Bo. În ajunul Anului Nou, Karine şi Pip au organizat o mică petrecere acasă la ei şi, când clopotele au anunţat sosirea noului an 1939, Pip şi-a luat soţia în braţe şi a sărutat-o cu drag.

— Iubita mea, îţi datorez tot ce sunt în prezent. Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru ceea ce ai făcut pentru mine. Şi pentru tot ce mi-ai dat, i-a şoptit el. Mult noroc familiei noastre!

În ziua de Anul Nou, Karine – care fusese convinsă să-l lase pe Felix în grija atentă a bunicilor săi – împreună cu Pip, Bo şi Elle s-au

îmbarcat pe vaporul *Hurtigruten,* în portul Bergen, pornind spre minunata coastă occidentală a Norvegiei. În timp ce admira superbele privelişti, Karine aproape uitase să-şi mai facă griji pentru copil. Cascada Cele şapte surori, suspendată pe marginea Geirangerfjord, a fost preferata ei.

— *Chérie,* îţi taie respiraţia, i-a spus lui Pip, amândoi stând sus pe punte, înfăşuraţi în şaluri de lână, ca să se apere de temperaturile de sub zero grade.

Admirau incredibilele sculpturi în gheaţă, naturale, formate în mijlocul iernii de pâraiele care se rostogoleau pe panta muntelui.

Hurtigruten mergea în susul şi în josul coastei, intrând şi ieşind din fiorduri şi oprindu-se în mici porturi pentru aprovizionarea cu alimente şi livrarea poştei, furnizând cele de trebuinţă rezidenţilor din comunităţile izolate, presărate pe mal.

În timp ce se îndreptau spre punctul cel mai îndepărtat din nord, Mehamn, sus, pe Coasta Arctică, Pip le-a explicat fenomenul aurorei boreale.

— Luminile Nordului sunt spectacolul magnific dat de Domnul nostru, le-a spus el, încercând să pună frumuseţea lor în cuvinte, ştiind că acestea nu erau oricum suficiente.

— Le-ai văzut? l-a întrebat Karine.

— Da, dar numai o dată, când au fost condiţii

bune şi luminile au apărut pe cer mai departe spre sud, la Bergen. N-am mai făcut o asemenea călătorie.

— Cum se formează? s-a interesat Elle, privind cerul clar şi plin de stele de deasupra lor.

— Sunt sigur că există o explicaţie naturală, a admis Pip, dar nu sunt eu persoana potrivită.

— Şi poate că nici nu este oricum nevoie, a adăugat Bo.

Trecerea de la Tromso a fost agitată şi ambele fete au rămas în cabinele lor, în timp ce vaporul se apropia de Capul Nord. Căpitanul i-a anunţat că acesta este locul cel mai bun de unde pot vedea Luminile Nordului, dar ştiind cât de rău îi era lui Karine, Pip nu a avut de ales decât să-l lase singur pe Bo, pe punte, cu ochii pe cer şi să coboare în cabină ca să aibă grijă de soţia lui.

— Ţi-am spus că urăsc să fiu pe apă, a gemut Karine, aplecată deasupra unui lighean pus la dispoziţie pentru cei afectaţi de răul de mare.

Când părăseau Capul Nord, se iveau zorile şi apa se liniştise, aşa că s-au îndreptat spre Bergen. Bo l-a salutat pe Pip în sufragerie cu faţa plină de entuziasm.

— Prietene, le-am văzut! Am văzut miracolul! Şi au fost atât de maiestuoase încât şi cel mai înrăit ateu n-ar fi putut să nu creadă într-o forţă superioară. Culorile... verde, galben, albastru... şi tot cerul licărind. Eu... Bo nu-şi mai găsea cuvintele, pe urmă şi-a revenit. Ochii îi luceau

plini de lacrimi, când a întins braţele şi l-a strâns pe Pip la piept. Îţi mulţumesc! Îţi mulţumesc!

Înapoi la Bergen, ca să nu-l deranjeze pe bebeluşul Felix, Pip a reînceput să-şi găsească refugiul în sala de concerte şi, uneori, acasă, la părinţii lui, folosind pianul lor. Dar, din cauza nopţilor nedormite când Felix urla fără încetare, având colici, se simţea lipsit de inspiraţie. Karine se scula şi avea grijă de copil, lăsându-l pe el să doarmă, însă ţipetele ascuţite ale lui Felix tot reverberau prin pereţii subţiri, aşa că niciunul din ei nu se putea odihni.

— Poate că ar trebui să-i pun un strop de rachiu în sticluţă, i-a zis Karine într-o dimineaţă, epuizată după o noapte grea. Copilul ăsta mă omoară, a oftat ea. Îmi cer scuze de deranj, *chérie.* Pur şi simplu, nu pot să-l liniştesc. Cred că nu sunt o mamă bună.

Pip a prins-o pe după umeri şi i-a şters lacrimile cu degetele.

— Ai dreptate, iubito! Totuşi, se va face mare, promit!

Pe când se apropia vara, ambii părinţi ajunseseră aproape la disperare după atâtea nopţi nedormite. Apoi, în prima noapte de linişte, s-au trezit amândoi la ora două, când bebeluşul începea de obicei să urle.

— Crezi că este bine? De ce nu plânge? *Mon Dieu!* Dacă a murit? se întreba Karine scoasă din

minţi, sărind imediat din pat să se ducă spre leagănul aşezat în colţul camerei. Nu, nu, respiră şi se pare că n-are febră, i-a şoptit lui Pip, cu mâna pe fruntea lui Felix.

— Atunci ce face? a întrebat-o Pip.

Karine i-a zâmbit uşor.

— Doarme, *chérie!* Doarme, în sfârşit.

După ce liniştea s-a reinstaurat în casa lor, Pip s-a întors la muzica lui. S-a gândit mult şi a decis să-l denumească „Concertul Eroica”. Citise o poveste despre o preoteasă care încălcase regulile templului şi-l lăsase pe tânărul ei admirator să facă dragoste cu ea, iar când el se înecase, se aruncase şi ea de pe o stâncă în marea învolburată. O găsea potrivită cu temperamentul dramatic al lui Karine, ca şi cu natura ei independentă. În afară de asta, Karine era eroina lui şi Pip ştia că, dacă o va pierde vreodată, asta ar însemna şi sfârşitul lui.

Într-o după-amiază de august, şi-a lăsat jos tocul pe partituri şi şi-a întins mâinile deasupra capului. Terminase orchestraţia. Compoziţia era gata.

În următoarea duminică, el şi Karine l-au luat pe Felix cu ei, să meargă în vizită, cu trenul, la părinţi, la Froskehuset. După prânz, a scos partiturile diferite pentru violoncel, vioară şi oboi şi le-a cerut lui Karine şi Horst să se uite pe ele. După o repetiţie rapidă – amândoi fiind muzicieni

experimentaţi –, Pip s-a aşezat la pian şi mica orchestră a început să cânte.

Peste douăzeci de minute, Pip, cu mâinile încleştate în poală, s-a întors şi a văzut-o pe mama lui cum îşi şterge lacrimile.

— Fiul meu a compus asta… a şoptit ea cu ochii la soţul ei. Cred că a moştenit talentul tău.

— Da, într-adevăr, a reacţionat Horst, de asemenea vizibil emoţionat. L-a prins pe Pip de umăr. Foarte inspirat, băiete! Harald Heide ar trebui să-l asculte cât mai repede posibil. Sunt convins că va dori să organizeze premiera aici, în Bergen.

— Sigur că asta mi se datorează pentru că ţi-am cumpărat pianul, i-a zis Karine, dându-şi aere, în timp ce urcau în tren, să se întoarcă acasă. Şi acum, că o să fii bogat, o să-mi poţi cumpăra un colier din perle pentru că mi l-am vândut pe cel vechi ca să am bani de pian. S-a întins să-l sărute pe obraz, văzând cât era de uimit. Nu te supăra, dragul meu! Ne-ai făcut mândri pe mine şi pe Felix şi te iubim amândoi.

Pip şi-a adunat curajul să-l caute pe Harald Heide înainte de primul spectacol al săptămânii. Găsindu-l în spatele scenei, i-a explicat că a compus un concert şi că dorea să-i afle opinia.

— Atunci de ce să nu-l ascult acum? i-a propus Harald.

— Hm… foarte bine, domnule!

Pip s-a aşezat nervos la pian, şi-a ridicat mâinile deasupra clapelor şi a interpretat întreg concertul din memorie. Harald nu l-a oprit şi, când Pip a terminat, l-a aplaudat călduros.

— Bine, bine, este cu adevărat foarte, foarte bine! Herr Halvorsen, tema dominantă este încântător de originală, aproape hipnotică. Deja mi s-a imprimat în minte şi o pot fredona. Răsfoind partiturile, cred că o parte din orchestraţie ar mai trebui finisată, dar te pot ajuta în privinţa asta. Mă întreb, i-a spus el, dându-i partiturile înapoi lui Pip, dacă nu cumva un tânăr Grieg şi-a făcut apariţia în mijlocul nostru. Cu siguranţă, te-a influenţat mult, dar mai sunt şi linii melodice ce amintesc de Rahmaninov şi Straviński.

— Domnule, sper că aţi auzit şi părţile originale, a replicat Pip curajos.

— Aşa este, aşa este. Foarte bine, tinere! Cred că putem include concertul în programul din primăvară, aşa că vei avea timp să mai lucrezi la orchestraţie.

După întâlnire, Pip şi-a trezit soţia.

— *Kjære*, îţi vine să crezi? S-a întâmplat. Anul viitor pot deveni un compozitor profesionist.

— Este cel mai minunat lucru! Nu că m-aş fi îndoit. Vei deveni faimos, a adăugat ea, chicotind. Voi fi soţia cunoscutului compozitor Pip Halvorsen.

— Jens Halvorsen, a corectat-o el. Voi folosi numele adevărat al bunicului meu.

— Care, sunt sigură, ar fi foarte mândru de tine, *chérie.* La fel ca mine.

Au toastat cu un pahar de rachiu, continuând cu o partidă de amor, grijulii să nu-l trezească pe Felix care dormea ca un îngeraş în leagănul lui.

De ce oare fericirea nu durează prea mult? se întreba Pip, citind în ziarul din 4 septembrie că, din cauza invadării Poloniei de către Germania pe data de 1 a aceleiaşi luni, Franţa şi Marea Britanie declaraseră război Germaniei. În timp ce Pip ieşea din casă, ducându-se spre sala de concerte pentru o repetiţie, putea simţi norul ameninţător plutind deasupra capetelor concetăţenilor săi.

— Dar Norvegia a reuşit să-şi păstreze neutralitatea în ultimul război, aşa că de ce n-ar face acelaşi lucru şi acum? Suntem o naţiune de pacifişti şi ar trebui să nu ne fie teamă, i-a spus Samuel, unul dintre colegii din orchestră, în timp ce toţi îşi acordau instrumentele.

Toată lumea era la curent cu veştile proaste şi atmosfera era foarte încordată.

— A, dar să nu uităm că Vidkun Quisling, liderul fasciştilor de aici, din Norvegia, depune toate eforturile ca să obţină un sprijin cât mai larg pentru cauza lui Hitler, a replicat Horst sumbru, curăţind arcuşul violoncelului. A ţinut tot felul de conferinţe despre ceea ce numeşte el problema evreiască. Şi, dacă, Doamne fereşte, ajunge la putere, nu sunt dubii că va lua partea germanilor.

După concert, Pip l-a tras pe tatăl său deoparte.

— *Far,* chiar crezi că am putea fi implicaţi în acest război?

— Mă tem că este posibil. Horst a dat trist din umeri. Şi, chiar dacă vom refuza să punem mâna pe arme, am dubii că ne vor lăsa în pace.

În seara aceea, Pip s-a străduit din răsputeri să o liniştească pe Karine, ai cărei ochi se umpluseră din nou de teamă.

— Calmează-te, te rog! i-a spus, pe când ea se plimba agitată prin bucătărie, ţinându-l strâns în braţe pe Felix, de parcă se aştepta ca naziştii să dea buzna şi să-i smulgă fiul din braţe. Nu uita că eşti acum de religie luterană şi că numele tău este Halvorsen. Chiar dacă naziştii ne invadează, ceea ce este puţin probabil, nimeni nu va şti că eşti evreică de origine.

— Of, Pip! Taci odată, nu mai fi atât de naiv! O privire este suficientă ca să se afle adevărul. Şi, pe urmă, o mică anchetă. Nu înţelegi cât sunt de porniţi – nimic nu-i va opri să ne distrugă. Şi ce se va întâmpla cu fiul nostru? Are sânge evreiesc! Poate îl vor înhăţa şi pe el!

— Chiar nu văd cum ar putea să descopere asta. Şi, în plus, sunt încredinţat că nu vor pune piciorul aici, a adăugat Pip, nesocotind cele spuse de tatăl său. Ştiu din mai multe surse că mulţi evrei se refugiază din Europa, prin Suedia, în Norvegia, ca să scape de naziști. Consideră că aici

sunt în siguranţă. Tu de ce susţii că nu este aşa?

— Pentru că s-ar putea ca ei să greşească, Pip… s-ar putea să greşească. Karine a oftat din greu şi s-a lăsat cu greutate pe un scaun. Chiar trebuie să-mi fie frică permanent?

— Karine, îţi jur, voi face tot ce pot ca să te protejez pe tine şi pe Felix. Absolut tot, iubita mea.

S-a uitat în sus, la el, cu ochii negri, bântuiţi de teamă şi neîncredere.

— *Chérie,* ştiu că asta simţi şi îţi mulţumesc, dar, din păcate, de data asta, nici tu nu vei putea să mă salvezi.

La fel cum se întâmplase după dărâmarea statuii lui Mendelssohn, din Leipzig, Pip simţea că tensiunea se mai calma în luna care a urmat, în timp ce norvegienii începeau să accepte situaţia şi să reacţioneze în conformitate. Regele Haakon şi prim-ministrul Johan Nygaardsvold făceau tot ce puteau ca să-i asigure pe conaţionali că Germania nu era interesată de micul lor colţ de lume. Nu era cazul să intre în panică, reiterau ei, deşi armata şi forţele navale fuseseră mobilizate şi mai fuseseră luate şi alte măsuri, în situaţia în care se ajungea la ce era mai rău.

În acelaşi timp, sub supravegherea binevoitoare a lui Harald, Pip îşi perfecţiona orchestraţia concertului, care urma să fie inclus în stagiunea de primăvară. Aşa că au ţinut să sărbătorească cu un pahar de rachiu în seara

aceea.

— Iar ţie, iubita mea, îţi voi dedica prima reprezentaţie!

— Am să fiu acolo, martoră la naşterea capodoperei tale. Şi tu ai fost prezent la naşterea copilului nostru, i-a spus Karine, aruncându-se în braţele lui.

Apoi au făcut dragoste, fără să fie deranjaţi, pentru că fiul lor îşi petrecea noaptea la bunici.

Capitolul 41

Într-o dimineaţă ploioasă de martie, în 1940, Pip se afla la masă, luând micul dejun împreună cu soţia lui, când a văzut-o cum se încruntă, citind o scrisoare primită de la părinţii ei.

— Ce este, iubito?

Ea şi-a ridicat de îndată ochii spre el.

— Părinţii spun că trebuie să plecăm imediat, să ne ducem în America. Sunt convinşi că Hitler vrea să domine întreaga lume. Că nu se va opri până când nu-şi va extinde controlul asupra Europei şi dincolo de ea. Uite, ne-au trimis cât de mulţi dolari au putut strânge, ca să ne ajute să plătim călătoria. A ridicat bancnotele în sus. Dacă vindem şi pianul, cred că vom avea suficienţi bani. Mai spun că nici Franţa, nici Norvegia nu vor fi ferite de invazie.

Pip, aflat numai la câteva săptămâni de premiera sa, programată pe 14 aprilie, la Teatrul

Naţional, a rămas cu privirea pironită asupra ei.

— Iartă-mă, dar cum pot şti părinţii tăi, aflaţi la mii de kilometri distanţă, mai multe decât noi despre situaţia din Europa?

— Fiindcă au o vedere de ansamblu, spre deosebire de noi, aici. Este posibil ca toţi să ne amăgim aici, în Norvegia, pentru că nu avem de ales. Pip, sunt convinsă că este timpul să plecăm.

— Iubito, ştii la fel de bine ca mine că viitorul nostru se bazează pe succesul premierei concertului meu. Cum naiba aş putea să plec acum?

— Poate ca să fii sigur că soţia şi fiul tău nu sunt în pericol?

— Karine, te rog, să nu mai spui asta! Am făcut tot ce am putut să te apăr şi voi continua s-o fac. Dacă dorim să avem un viitor în America, trebuie să-mi construiesc o reputaţie. În caz contrar, ajung acolo la fel ca orice muzician dintr-o ţară de care America nici n-a auzit vreodată. Am dubii că m-ar angaja la Filarmonica din New York, nici măcar ca să-i servesc cu ceai pe membrii orchestrei, darămite să mă ia foarte în serios.

Pip vedea fulgere de supărare în ochii lui Karine.

— Eşti sigur că este vorba despre bani? Sau la mijloc este egoismul tău?

— Te rog să nu mă iei de sus, i-a spus el rece, ridicându-se de la masă. Sunt soţul tău şi tatăl fiului nostru. Şi eu iau toate deciziile în gospodăria

asta. Peste douăzeci de minute mă întâlnesc cu Harald. Vom discuta mai târziu pe tema asta.

Pip a ieşit din casă plin de resentimente, gândindu-se că, uneori, Karine reuşea să-l scoată din sărite. În afară de faptul că citea toate ziarele, avea permanent urechea ciulită atent la discuţiile de pe stradă şi din fosa orchestrei. În orchestră erau doi muzicieni evrei şi niciunul din ei nu dădea semne de panică. Şi nimeni nu declarase până acum că Hitler avea un plan iminent să invadeze Norvegia. Sigur, se gândea el, în timp ce parcurgea drumul spre sală, părinţii lui Karine semănaseră panica în sufletul ei. Dat fiind că premiera era peste trei săptămâni, ar fi fost o nebunie ca ei să plece acum.

Şi măcar de data asta, se gândea Pip, cu un val de iritare la adresa ei, Karine va fi nevoită să nu-şi contrazică soţul.

— Atunci aşa va fi, a ridicat Karine din umeri, când Pip i-a comunicat, în aceeaşi seară, că dorea ca familia să rămână la Bergen până după premieră. Dacă tu crezi că soţia şi fiul tău sunt aici în siguranţă, nu am încotro şi trebuie să am încredere în tine.

— Sunt convins că nu veţi păţi nimic. Oricum, nu pe moment, în viitor vom lua orice măsuri necesare. Pip o urmărea cu privirea cum se ridică de pe scaun, după ce-l auzise exprimându-se atât de ferm, fără să ţină cont de ce spuseseră părinţii

ei şi de instinctul ei de apărare. Sigur că nu te pot opri să pleci, dacă asta doreşti, a adăugat el resemnat.

— Aşa cum mi-ai spus, eşti soţul meu şi trebuie să mă înclin în faţa părerii şi judecăţii tale. Sigur că Felix şi cu mine vom sta aici cu tine. I-a întors spatele, ducându-se spre uşă. Pe urmă, s-a oprit şi s-a întors spre el. Pip, mă rog din toată inima să fi avut tu dreptate. Fiindcă, în caz contrar, numai Dumnezeu ne-ar mai putea ajuta.

Cu numai cinci zile înainte de premieră, maşina de război germană s-a pus în mişcare, atacând Norvegia. Ţara a fost luată ca din oală, flota fiind deja ocupată să-i ajute pe britanici să spargă blocada. Norvegienii au făcut tot ce au putut ca să apere porturile Oslo, Bergen şi Trondheim, reuşind chiar să distrugă o navă germană în Oslofjord, cu arme şi echipament militar la bord. Dar bombardamentul dinspre mare, din aer şi de pe uscat a fost de neoprit.

În timp ce Bergen era atacat, Pip, Karine şi Felix s-au refugiat în sanctuarul de la Froskehuset, în munţi, ascultând în tăcere bâzâitul Luftwaffe pe deasupra capului şi pârâitul armelor în oraşul de jos.

Pip nu îndrăznea să se uite în ochii lui Karine. Ştia exact ce putea citi acolo. Seara se culcau muţi şi zăceau alături unul de altul ca nişte străini, cu Felix între ei. Fără să mai poată suporta

încordarea, Pip întindea mâna să o prindă pe cea a lui Karine.

— Cum vei putea să mă ierţi vreodată?

Întrebarea a fost urmată de o lungă pauză.

— Pentru că trebuie. Eşti soţul meu şi te iubesc.

— Îţi jur că, deşi s-a întâmplat ce era mai rău, suntem totuşi în siguranţă. Toţi afirmă că cetăţenii Norvegiei nu au de ce să se teamă. Naziştii ne-au invadat numai ca să-şi protejeze transportul de minereu de fier din Suedia. Nu are legătură cu mine şi cu tine.

— Nu, Pip, a oftat Karine epuizată. Dar în final greşeşti, are legătură cu noi.

În următoarele două zile, rezidenţii Bergenului au primit asigurări din partea ocupanţilor germani că nu aveau de ce să se teamă şi că viaţa lor va decurge în mod normal. Au atârnat svastici pe primărie şi soldaţi în uniforme naziste patrulau pe străzi. Centrul oraşului avusese mult de suferit în timpul atacului şi toate concertele au fost anulate.

Pip se simţea cuprins de disperare. Riscase viaţa soţiei şi a fiului său pentru o premieră care nu va mai avea niciodată loc. A ieşit din casă, să se plimbe prin pădure. S-a aşezat pe un copac prăbuşit, cu capul în mâini. Pentru prima oară în viaţa sa de adult, a plâns de ruşine şi de groază.

În seara aceea, au primit vizita lui Bo şi a lui Elle şi toţi şase au dezbătut situaţia.

— Am auzit că regele nostru curajos a plecat din Oslo, i-a spus Elle lui Karine. Se ascunde undeva în nord. Plecăm şi noi, Bo şi cu mine.

— Unde? Cum? a întrebat-o Karine.

— Bo are un amic pescar. Ne-a spus că ne poate duce pe noi şi pe alţii în Scoţia. Veniţi cu noi?

Karine i-a aruncat o privire pe furiş lui Pip care discuta cu tatăl său.

— Mă îndoiesc că soţul meu va veni. Oare Felix şi cu mine suntem în pericol aici? Elle, spune-mi! Ce crede Bo?

— Nimeni nu ştie, Karine. Chiar dacă ajungem în Marea Britanie, germanii ar putea s-o invadeze. Războiul ăsta este ca o ciumă răspândit peste tot. Măcar aici eşti măritată cu un norvegian şi aparţii de Biserica Luterană. Mai ştie cineva de unde vii pe aici?

— Nu. În afară, desigur, de socrii mei.

— Poate că, în cazul ăsta, este mai bine să rămâi aici, cu soţul tău. Ai un nume şi familia lui este faimoasă în Bergen, aşa că ar trebui să fii protejată. Nu este acelaşi lucru pentru noi. Nu avem nicio pavăză, îi suntem recunoscători lui Pip şi familiei sale pentru că ne-au oferit adăpost. Dacă rămâneam în Germania, atunci… Elle s-a cutremurat. Am auzit de lagăre unde au dispărut familii întregi, în miez de noapte.

Auzise şi Karine despre asta.

— Când plecaţi?

— Nu-ţi spun. Este mai bine să nu ştii, dacă lucrurile merg prost. Te rog să nu le spui nimic lui Pip şi nici părinţilor săi.

— Curând?

— Da. Şi, Karine, i-a mai spus Elle, prinzând-o de mână, trebuie să ne luăm rămas-bun acum. Sper şi mă rog să putem să ne reîntâlnim cândva.

S-au îmbrăţişat cu ochii plini de lacrimi, ţinându-se strâns de mână.

— Voi fi mereu aici pentru tine! i-a şoptit Karine prietenei sale. Scrie-mi când ajungeţi în Scoţia.

— Aşa am să fac, promit! Nu uita că, în pofida unei judecăţi greşite, soţul tău este un om bun. Cum ar putea alţii să prevadă ceea ce am prevăzut noi? Iartă-l, Karine! El nu ştie ce înseamnă să trăieşti permanent cu frica în sân.

— O să încerc.

— Bine.

Cu un mic zâmbet, Elle s-a ridicat de pe canapea, făcându-i semn lui Bo că puteau pleca.

În timp ce Karine îi urmărea cu privirea, ştia cu certitudinea pe care i-o dădea intuiţia că nu-i va mai vedea niciodată.

Peste două zile, Karine şi Pip au coborât din munţi, ca să se ducă acasă. Au văzut cum se ridică încă fumul deasupra caselor incendiate de obuze, de lângă port.

Casa desenatorului de hărţi era printre ele.

Ambii priveau oripilaţi mormanul de moloz.

— Oare au fost prinşi în interior?

Pip de abia putea rosti cuvintele.

— Nu ştiu, i-a răspuns Karine, amintindu-şi ce-i promisese lui Elle. Poate că da.

— O, Doamne sfinte!

Pip s-a lăsat, plângând, în genunchi, dar Karine, care văzuse că se apropiau nişte soldaţi germani, i-a spus printre dinţi:

— Scoală-te! Acum!

Pip a ascultat-o şi ambii au trecut cu capul plecat pe lângă soldaţi, sperând ca ei să creadă că aveau de a face cu un cuplu de tineri norvegieni îndrăgostiţi.

*

În dimineaţa zilei când ar fi trebuit să aibă loc premiera concertului său, Pip s-a trezit fără Karine alături de el. Văzând că Felix încă dormea liniştit, a coborât să-şi caute soţia. Când a intrat în bucătărie, a găsit pe masă un bileţel.

Am ieşit să cumpăr pâine şi lapte. Vin repede.
X

Pip a ieşit în stradă să o caute, întrebându-se ce naiba o făcuse să iasă singură din casă. Putea auzi pocnetul armelor la distanţă – mai erau încă grupuri de norvegieni care se opuneau, deşi nimeni nu-şi făcea iluzii că mai puteau obţine victoria.

Pe stradă nu era nimeni, aşa că Pip s-a întors în casă şi s-a dus la fiul său. Felix, acum în vârstă de şaptesprezece luni, se dăduse singur jos din pat şi, ţinându-se de mâna tatălui, cobora singur scările. Deodată, au auzit un răpăit scurt de arme.

— Bang, bang! a strigat Felix încântat. Unde mama? Foame!

— Vine repede, hai să vedem dacă îţi găsesc ceva de mâncare în bucătărie.

Când a deschis uşa dulapului, Pip a înţeles de ce ieşise Karine, căci în dulap nu era nimic. Pe urmă, a observat pe marginea chiuvetei două sticle goale de lapte. Cu o bucăţică de pâine rămasă, Pip a încercat să-l ţină pe Felix liniştit. S-a aşezat cu el în braţe, citindu-i o poveste, încercând să se concentreze pe ceva ca să-şi alunge teama.

Peste două ore, Karine încă nu apăruse. Disperat, Pip a ciocănit la uşa vecinilor. Femeia l-a mai liniştit, spunându-i că stătuse şi ea la coadă, timp de o oră, ca să cumpere o pâine.

— Sunt sigură că vine repede. S-ar putea să se fi dus mai departe ca să caute ceva de mâncare.

După ce Pip s-a înapoiat acasă, a decis că nu mai putea aştepta. După ce l-a îmbrăcat pe Felix, a ieşit cu el, ţinându-l de mânuţă. Deasupra golfului atârnau încă nori de fum după bombardamentele din ajun şi se auzeau din când în când focuri de armă. Străzile erau aproape goale, deşi era trecut de ora unsprezece. Când a

ajuns în dreptul brutăriei lor, a văzut că era închisă, la fel şi magazinul cu zarzavaturi şi pescăria de pe Teatergaten. A auzit, apoi, paşii apăsaţi ai unei patrule şi, când a dat colţul, i-a văzut pe soldaţi mărşăluind spre el.

— Soldat! a exclamat Felix, fără să-i fie teamă.

— Da, soldat, i-a spus Pip, scormonindu-şi mintea unde ar fi putut să se ducă Karine.

Apoi s-a gândit la numeroasele magazine mici de pe Vaskerelven, dincolo de teatru. Karine îi cerea de multe ori să meargă acolo, dacă aveau nevoie de ceva.

În timp ce se apropia de teatru, când a ridicat ochii în sus, a văzut că tot frontonul era complet spulberat. L-a cuprins groaza la gândul că, deşi partiturile originale se aflau la Froskehuset, restul orchestraţiei rămăsese în biroul principal al teatrului.

Doamne sfinte, aproape cu siguranţă au ars, şi-a spus el.

Evitând să se uite spre fiul său, ca acesta să nu-i vadă teama, Pip a trecut pe lângă dărâmături, hotărât să nu se mai gândească la asta.

— *Far?* De ce oameni dorm? i-a arătat Felix spre un scuar şi Pip a văzut mai multe trupuri fără viaţă – zece sau douăsprezece arătând ca nişte păpuşi de cârpă aruncate. Putea vedea că două persoane purtau uniforme ale armatei norvegiene şi restul erau evident civili – bărbaţi şi femei şi un băiat. Avusese loc un schimb de focuri şi ceilalţi

fuseseră prinşi la mijloc.

Pip a încercat să-l tragă pe Felix de acolo, dar copilul îi făcea semne disperate spre unul dintre trupuri.

— *Far,* s-o trezim acum pe Mor?

ALLY
BERGEN, NORVEGIA
SEPTEMBRIE 2007
MOARTEA LUI ASE

Capitolul 42

Lacrimile îmi umpleau ochii, în timp ce Thom, care se plimbase agitat prin cameră, istorisindu-mi povestea, s-a prăbuşit în final pe un scaun.

— Doamne, Thom, nu ştiu ce să spun. Îngrozitor! am şoptit.

— Da. Teribil. Este greu de crezut că s-a întâmplat cu numai două generaţii în urmă. Şi chiar aici, în ceea ce ai fi crezut până acum că este un sanctuar departe de lume.

— Şi cum de a reuşit Pip să facă faţă morţii lui Karine? Trebuie că s-a simţit răspunzător pentru asta.

— Ally, eu… N-a reuşit.

— Ce vrei să spui?

— Pip l-a dus pe Felix la bunici, după ce a aflat că soţia lui fusese împuşcată în scuar. Le-a spus acestora că vrea să se plimbe ca să-şi limpezească mintea. Când nu a apărut până la căderea serii, Horst a ieşit să-l caute. Şi l-a găsit mort în pădure, puţin mai sus de casă. Luase arma de vânătoare a tatălui său şi se împuşcase.

Nu mai aveam cuvinte, atât de şocată eram.

— O, Doamne Dumnezeule, bietul Felix!

— A, el a fost în regulă, m-a întrerupt Thom. Prea mic ca să înţeleagă cele întâmplate şi sigur că Horst şi Astrid au avut grijă de el.

— Totuşi, să-şi piardă ambii părinţi într-o zi…

Văzând expresia de pe faţa lui Thom, am decis să tac.

— Îmi pare rău, Ally! a părut Thom să mai dea înapoi conştient că se purtase exagerat de rău. De fapt, cel mai dificil moment a urmat pentru el, când un isteţ din filarmonică a decis să deschidă discuţia, crezând că Felix ştia de asta.

— Vai! m-am cutremurat.

— Avea douăzeci şi doi de ani şi de abia intrase în orchestră. M-am întrebat deseori dacă, nu cumva, cele auzite l-au făcut să o ia razna, să nu mai fie concentrat şi să înceapă să bea…

— Poate…

Aş fi vrut să-i spun că da, eram sigură că asta ar fi destabilizat pe orice om, dar m-am abţinut.

Văzând cât este ceasul, Thom a sărit în sus.

— Trebuie să mergem, Ally! Altfel pierdem programarea la doctor.

Ieşind din casă, am sărit în maşină şi Thom a condus cât de repede putea spre centrul Bergenului. A tras în faţa cabinetului.

— Intră, şi vin şi eu după ce parchez.

— Thom, dar nu este nevoie.

— Vin oricum! Nu toţi vorbesc engleza sau franceza în Norvegia. Noroc!

Mi-a zâmbit şi a plecat spre locul de parcare.

Am fost chemată imediat în cabinet şi, deşi doctoriţa nu vorbea engleza perfect, era suficient ca să înţeleg ce-mi spune. Mi-a pus o serie de

întrebări, apoi m-a examinat.

Când m-am ridicat, mi-a spus că vrea să facă un test de sânge şi să ia o probă de urină.

— Ce credeţi că este? am întrebat-o neliniştită.

— Când aţi avut ultima menstruaţie, domnişoară?

— Eu... adevărul era că nu-mi aduceam aminte. Nu sunt sigură.

— Există o şansă să fiţi însărcinată?

— Eu... nu ştiu, am răspuns, fără să pot absorbi consecinţele enorme ale întrebării ei.

— Atunci să facem testele, ca să eliminăm această ipoteză. Dar uterul dumneavoastră este categoric mărit şi, prin urmare, răul se datorează primelor săptămâni de sarcină. Aş spune că sunteţi în două luni şi jumătate.

— Dar am slăbit. S-ar putea să nu fie asta.

— Unele femei slăbesc din cauza acceselor de vomă. Vestea bună este că greaţa se calmează după primul trimestru. Curând vă veţi simţi mai bine.

— Da. Eu... mulţumesc! i-am spus ridicându-mă, simţind deodată că nu mai am aer şi că leşin, în timp ce ea vorbea cu asistenta ca să-mi ia sânge.

După ce am ieşit din cabinet, am găsit cea mai apropiată toaletă şi am făcut ce-mi ceruse pentru celălalt test. Apoi, m-am pus pe aşteptat, transpirată şi tremurând toată, disperată să-mi amintesc data ultimei menstruaţii.

— O, Doamne! mi-am spus. A fost înainte de a mă îmbarca pentru cursa Cicladelor, din iunie…

Mă gândeam morocănoasă de câte ori le auzisem pe femei că n-aveau habar când rămăseseră însărcinate. Şi râsesem de ele în gând, întrebându-mă cum puteau să fie atât de proaste. Şi acum, venise rândul meu. Asta pentru că fusesem atât de absorbită de tot ce se întâmplase în ultimele câteva săptămâni.

Dar cum? mă întrebam, în timp ce asistenta îmi sufleca mâneca şi lega garoul. Fusesem foarte atentă, luasem anticoncepţionalele cu regularitate. Dar, pe urmă, mi-am amintit de noaptea aceea de pe Naxos, când îmi fusese atât de rău în faţa lui Theo şi el mă îngrijise. Era posibil să fi vomat pilula? Sau uitasem s-o iau, tulburată de moartea lui Pa…?

Revenind în cabinet, i-am dat asistentei proba de urină şi ea mi-a spus să vin a doua zi după-amiază după rezultat sau, dacă vreau, să dau un telefon.

— Mulţumesc, i-am spus recepţionerei şi, întorcând capul, l-am văzut pe Thom.

— OK, Ally?

— Cred că da.

— Bun.

L-am urmat spre maşină şi am rămas tăcută tot drumul spre hotel.

— Eşti sigură că totul a decurs bine? Ce ţi-a spus doctoriţa?

— Că sunt… terminată din cauza stresului. Îmi face nişte analize, i-am răspuns, nedorind să divulg detalii legate de o schimbare atât de radicală încât trebuia s-o accept eu în primul rând.

— Mâine-dimineaţă, am un concert la Sala Grieg dar, după ce se termină, ce-ar fi să vin la hotel în jurul prânzului?

— Da, ar fi grozav. Mulţumesc pentru tot ce faci pentru mine, Thom!

— Este OK. Şi îmi pare rău dacă te-am tulburat cu povestea mea. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, mi-a spus când am coborât şi l-am văzut cât era de îngrijorat.

— Sigur că da. Pa!

În timp ce automobilul dispărea pe chei, mi-am dat seama că trebuia să aflu adevărul imediat. În drum spre hotel zărisem o farmacie. Am fugit spre ea şi am intrat exact când farmacistul era pe punctul să închidă uşa. Am cumpărat ce trebuia şi m-am îndreptat la pas spre hotel.

În baie, am urmat instrucţiunile şi am aşteptat cele două minute menţionate.

Aruncând o privire spre testul de sarcină, am văzut că numai după câteva secunde linia se colorase categoric în albastru.

În seara aceea, m-am lăsat cuprinsă de un val de emoţii. Uşurare copleşitoare că nu eram bolnavă, numai însărcinată, urmată de temeri duale, pe de o parte, că nu mai aveam niciun control asupra trupului meu iar, pe de alta, că va

trebui să fac faţă singură situaţiei. Şi, pe urmă, total neaşteptat, o bucurie care creştea din ce în ce mai mult.

Voi avea copilul lui Theo. O parte din el trăia… şi se afla în mine, dezvoltându-se, devenind tot mai puternic pe zi ce trecea. Era un asemenea miracol încât, în pofida temerilor, am plâns de bucurie, gândindu-mă că viaţa găsea mereu o cale să te răsplătească.

Odată trecut şocul iniţial, m-am ridicat şi m-am plimbat prin cameră, fără să mă mai simt letargică şi speriată şi cuprinsă de greaţă, ci simţind o nouă energie în interior. Se întâmpla, indiferent că-mi plăcea sau nu, şi trebuia să mă gândesc acum la ce aveam să fac în continuare. Ce fel de casă pentru copil? Şi unde? Ştiam că, din fericire, nu aveam o problemă cu banii. Şi cu siguranţă nu duceam lipsă de ajutor, dacă îl doream, din partea lui Ma, la Geneva şi a Celiei, la Londra. Ca să nu menţionez cele cinci viitoare mătuşi. Sigur că nu va fi un cămin convenţional pentru copil, dar îmi juram că voi face tot ce voi putea ca să-i fiu şi mamă, şi tată bebeluşului lui Theo.

Mult mai târziu, când m-am aşezat pe pat ca să dorm puţin, mi-am dat seama că nu-mi trecuse nicio clipă prin cap opţiunea de a renunţa la el.

— Bună, Ally! m-a salutat Thom, sărutându-mă pe obraji în lobby-ul hotelului, a doua zi. Arăţi mai

bine azi. Seara trecută am plecat îngrijorat.

— Mă simt mai bine… cred, am adăugat, zâmbindu-i. Simţeam că, de fapt, eram disperată să împărtăşesc vestea cuiva. Se pare că sunt însărcinată şi de aceea m-am simţit atât de rău.

— Eu… uau, este minunat… nu-i aşa?! m-a întrebat încercând să-mi ghicească gândurile.

— Da, aşa este, Thom. Chiar dacă a venit ca un mare şoc. Şi pe neaşteptate, şi fără un tată, dar sunt… atât de fericită.

— Atunci sunt şi eu fericit pentru tine.

Ştiam că Thom încerca însă să-şi dea seama dacă nu cumva bravam.

— Serios, sunt OK! Chiar mai mult decât atât.

— Bun. Atunci, felicitări!

— Mulţumesc!

— Ai spus cuiva?

— Nu. Tu eşti primul.

— Atunci, chiar sunt onorat, mi-a spus, în timp ce ieşeam împreună din hotel şi ne îndreptam spre maşina lui. Deşi mă întreb dacă ce plănuisem pentru această după-amiază rămâne valabil, dat fiind condiţia ta… delicată.

— Ce este?

— Mă gândeam să-l vizităm pe Felix să vedem ce are de spus. Dar s-ar putea să te tulbure, aşa că nu ne mai ducem la el.

— Nu, categoric mă simt bine. Îmi dau seama că teama că aş putea să fiu bolnavă mă făcea să-mi fie şi mai rău. Dar acum ştiu motivul şi pot să-

mi fac un plan. Deci da, hai să-l vedem!

— Aşa cum ţi-am spus ieri, sunt şanse ca, deşi ştie de existenţa ta, să nu ne spună nimic. Am crescut sub nasul lui şi tot a refuzat să accepte că sunt fiul lui.

— Thom?

— Da?

— Pari foarte sigur că eu am legătură cu familia Halvorsen.

— Poate că da, mi-a răspuns, pornind motorul. Unu: mi-ai spus că tatăl tău v-a dat tuturor fetelor câte o cheie, ca să vă descoperiţi trecutul. Şi, în cazul tău, a fost cartea stră-stră-străbunicului meu. Doi: eşti sau ai fost muziciană şi este dovedit ştiinţific că talentul se transmite prin intermediul genelor. Trei: te-ai mai uitat în oglindă în ultima vreme?

— De ce?

— Ally, uită-te la noi!

— OK!

Ne-am apropiat capetele şi ne-am privit în oglinda retrovizoare.

— Da, am conchis. Semănăm perfect. Sinceră să fiu, a fost primul lucru pe care l-am remarcat după ce am ajuns aici, şi anume că semăn cu toţi ceilalţi.

— Sunt de acord că ai culorile specifice. Dar mai mult, ce zici de faptul că avem gropiţe similare, mi-a făcut Thom semn spre ale lui, în timp ce eu mi-am pus degetele pe ale mele.

M-am aplecat spre el şi l-am îmbrăţişat.

— Ei bine, chiar dacă descoperim că nu suntem înrudiţi, cred că mi-am găsit cel mai bun prieten. Îmi pare rău dacă sună ca într-un film de Disney, dar exact aşa mă simt, i-am spus, izbucnind în râs fiindcă totul suna absurd.

— Spune-mi, din nou, că vei fi în stare să faci faţă întâlnirii cu monstrul de pe munte, care s-ar putea să fie tatăl tău biologic?

— Da, voi fi. Aşa îi spui tu, monstru?

— Faţă de cum îi spuneam în trecut, asta sună bine, ca să nu mai amintesc adjectivele folosite de mama la adresa lui.

— Nu crezi că ar fi trebuit să-l anunţăm că venim?

— Dacă îi spun, cu siguranţă va da bir cu fugiţii, aşa că mai bine nu.

— Măcar povesteşte-mi câte ceva despre el până ajungem acolo.

— În afara faptului că este un păcătos, care şi-a irosit viaţa şi talentul?

— Thom, mai termină! Din cele spuse de tine ieri, a rezultat că Felix a avut o copilărie groaznică. Şi-a pierdut în mod tragic părinţii într-o singură zi.

— OK, OK, Ally, îmi pare rău! La mijloc sunt ani de resentimente care, trebuie să recunosc, au fost alimentate permanent de mama. Pe scurt, Horst l-a învăţat pe tata să cânte la pian. Şi, se pare, sau aşa spune legenda, cânta în concerte

după ureche la şapte ani şi avea propriile compoziţii la doisprezece. Cu orchestraţie cu tot, a adăugat Thom. A obţinut o bursă să studieze la Paris la şaptesprezece ani şi, după ce a câştigat Concursul Chopin de la Varşovia, a fost imediat angajat de orchestra de aici. A fost cel mai tânăr pianist din istoria filarmonicii. Mama mi-a spus că din acel punct încolo lucrurile au luat-o la vale. Nu avea etica muncii, întârzia la repetiţii, venea adesea mahmur şi seara ajungea beat. Toţi se străduiau să-i treacă multe cu vederea pentru că era atât de talentat până când le-a fost imposibil s-o mai facă.

— Puţin asemenea stră-străbunicului Jens.

— Exact. Oricum, l-au dat afară din orchestră pentru că întârzia mult prea des sau nu venea deloc. Horst şi Astrid s-au spălat şi ei pe mâini şi, în final, l-au alungat din Froskehuset. Cred că a fost ceea ce terapeuţii denumesc măsuri dure luate din dragoste. Deşi Horst l-a lăsat să se instaleze în cabana construită de el şi soţia lui pentru plimbările prin pădure. Fără niciun fel de confort. A trăit mai ales pe seama femeilor pe care le fermeca şi, după cum tuna şi fulgera mama, trecea de la una la alta ca un fluture din floare în floare. Chiar şi acum, deşi a instalat electricitate şi apă curentă, cabana nu arată cu mult mai bine.

— Îmi sună tot mai mult ca un adevărat Peer Gynt. Cum de s-a descurcat fără o slujbă?

— A trebuit să dea lecţii de pian, ca să aibă

bani de băutură. Aşa a cunoscut-o pe mama. Şi, din păcate, nu s-au schimbat prea multe în viaţa lui în ultimii treizeci de ani. Încă bea, e falit, un bătrân libidinos şi nu prezintă deloc încredere.

— Ce păcat de talentul lui! am oftat.

— Da, o tragedie. Uite, am ajuns!

— Şi ce face el acum toată ziua? l-am întrebat după ce am coborât din automobil şi am început urcuşul.

— N-aş putea să-ţi spun, doar că mai predă câte unui copil, pe urmă cheltuieşte imediat toţi banii pe whisky. Felix îmbătrâneşte, deşi nu se poate spune că şi-a pierdut tot şarmul. Ally, ştiu că n-ar trebui să-ţi spun, dar sunt îngrijorat că s-ar putea să se ia de tine.

— Thom, sunt sigură că pot face faţă, i-am zâmbit trist.

— Da, dar simt nevoia… să te protejez. Şi încep să mă întreb de ce te-am adus aici. Poate ar trebui să mă duc să-l văd singur.

Simţeam că Thom era foarte încordat.

— Ştii ceva, în prezent, tatăl tău nu reprezintă absolut nimic pentru mine. Este un străin. Dăm în bobi ca să aflăm ce poate sau nu poate fi. Şi, indiferent de situaţie, nu găsesc nimic dureros în asta.

— Sper că nu, Ally, chiar sper. Am ajuns.

În timp ce mergeam în spatele lui Thom, prin iarba înaltă, pe poteca spre locuinţa lui Felix, înţelegeam că era o situaţie mult mai dureroasă

pentru el decât pentru mine. Indiferent de ce aflam în capul scării, eu aveam încă un tată, care mă iubise şi mă adorase. Şi, cu siguranţă, nu căutam şi nu aveam nevoie de un altul.

În vârful dealului, am început să coborâm şi am zărit o cabană mică, din lemn, cuibărită într-o poieniţă. Îmi amintea de casa vrăjitoarei din povestea lui Hansel şi Gretel.

Ajunşi în faţa uşii, Thom mi-a prins mâna.

— Eşti gata?

— Da.

L-am văzut că ezită înainte să ciocăne în uşă. Apoi am aşteptat un răspuns.

— Ştiu că este aici pentru că i-am văzut scuterul la baza dealului, a mormăit Thom, ciocănind din nou. Din păcate, nu-şi permite o maşină şi, în afară de asta, a fost oprit de atâtea ori de poliţie, încât i se pare că aşa poate să circule fără să fie observat. Doamne, cât poate fi de stupid!

Am auzit zgomot de paşi în interior şi o voce mormăind ceva în norvegiană, în timp ce se deschidea uşa. Thom mi-a tradus.

— Aşteaptă un elev şi crede că a venit.

În prag a apărut o siluetă şi m-am trezit privind în ochii albaştri ca cerul ai tatălui lui Thom. Dacă mă aşteptam să văd un bătrân, cu un nas roşu umflat de la whisky şi trupul dărâmat din cauza abuzurilor, ei bine, greşeam foarte tare. Omul din faţa mea era cu picioarele goale şi purta

o pereche de blugi rupţi în genunchi şi un tricou care arăta de parcă dormise cu el mai multe nopţi. Mă gândisem că putea avea şaizeci şi ceva de ani, totuşi numai câteva fire albe în păr şi puţine riduri pe faţă. Dacă aş fi dat nas în nas cu el pe stradă, cu siguranţă aş fi crezut că este cu mult mai tânăr.

— Bună, Felix, ce mai faci? l-a întrebat Thom.

A clipit, evident surprins.

— Sunt bine. Dar ce cauţi tu aici?

— Am venit în vizită. Că nu ne-am văzut de mult, et cetera. Ţi-o prezint pe Ally.

— Noua ta iubită, ha? Mă studia. Drăguţă.

— Nu, Felix, nu este iubita mea. Putem să intrăm?

— Eu… menajera n-a mai venit de mult, aşa că este cam deranj, dar, da, vă rog.

Nu înţelegeam nimic pentru că schimbul lor de cuvinte era în norvegiană.

— Vorbeşte engleza? l-am întrebat pe Thom în şoaptă. Sau franceza?

— Probabil, îl întreb!

Thom i-a explicat ce-i spusesem şi Felix a dat din cap, vorbindu-mi pe dată în franceză.

— *Enchante, mademoiselle!* Locuieşti în Franţa? m-a întrebat, în timp ce ne conducea într-o încăpere mare, neîngrijită, cu maldăre de cărţi şi ziare vechi, ceşti de cafea nespălate şi diferite piese de îmbrăcăminte aruncate peste tot atâtea piese disparate de mobilă.

— Nu, la Geneva.

— Elveţia… Am fost odată acolo, la un concurs de pian. Este o ţară… foarte organizată. Eşti elveţiancă? m-a întrebat, făcându-ne semn să luăm loc.

— Da, i-am răspuns şi, după ce am împins un pulover uzat şi o pălărie turtită, m-am aşezat împreună cu Thom pe o veche canapea din piele.

— Îmi pare rău, pentru că speram să discutăm despre Paris, unde mi-am irosit tinereţea, mi-a spus chicotind răguşit.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc! Dar cunosc oraşul foarte bine.

— Nu la fel de bine ca mine, *mademoiselle*, te asigur. Dar asta este o altă poveste, mi-a făcut Felix cu ochiul şi nu ştiam dacă gestul lui îmi repugna sau trebuia să râd.

— Sunt sigură.

— Am putea vorbi în engleză, vă rog? a intervenit Thom. Ca să înţeleg şi eu.

— Şi ce vă aduce aici? ne-a întrebat Felix în engleză.

— Pe scurt, Ally caută răspunsuri.

— La ce?

— La originile ei.

— Ce vrei să spui?

— Ally a fost adoptată şi tatăl ei a murit cu câteva săptămâni în urmă, lăsându-i indicii care să-i permită să-şi cunoască familia ei biologică. Asta, desigur, dacă doreşte, a adăugat Thom. I-a lăsat biografia lui Jens şi a Annei Halvorsen, scrisă

de stră-străbunicul tău. Aşa că m-am gândit că poate ne eşti de ajutor.

L-am văzut din nou pe Felix cum mă măsoară atent. A tuşit, pe urmă a întins mâna după o punguţă cu tutun şi foiţe ca să-şi facă o ţigară.

— De ce crezi că aş putea fi de ajutor?

— Ei bine, Ally şi cu mine am descoperit că suntem de o seamă. Şi… – îl vedeam pe Thom cum se luptă ca să continue – mă întrebam dacă, poate, ai avut pe cineva… o amantă… care… ei bine, ar fi putut să nască o fetiţă în acelaşi timp când mama m-a avut pe mine?

Auzindu-l, Felix a scos un hohot scurt de râs şi şi-a aprins ţigara.

— Felix, te rog, nu-i nimic de râs!

I-am prins mâna lui Thom, încercând să-l calmez.

— Îmi pare rău, da, ştiu! şi-a revenit Felix. Şi, spune-mi, Ally este prescurtarea de la Alison?

— De fapt, de la Alcyone.

— Una dintre cele Şapte surori din Pleiade, a remarcat el.

— Corect. Port numele ei.

— Într-adevăr? A început din nou să-mi vorbească în franceză şi nu mi-era clar dacă făcea asta ca să-l enerveze pe Thom. Ei bine, Alcyone, din păcate nu eşti odrasla mea. Dar, dacă vrei să le sun pe toate iubitele mele de acum treizeci de ani, ca să le întreb dacă, fără ştirea mea, au avut un copil, atunci aş fi bucuros s-o fac.

— Ce ţi-a spus? m-a întrebat Thom intrigat.

— Nimic important. Deci, Felix, am continuat repede în franceză, nu-l învinui pe Thom că-ţi pune întrebări dificile. Am ştiut mereu că alerg după o himeră. Fiul tău este un om foarte bun şi încearcă să mă ajute. Ştiu că relaţia voastră n-a fost prea bună în trecut, dar ar trebui să fii mândru de el. Şi acum, nu te mai reţinem. M-am ridicat, sătulă de atitudinea lui sfidătoare. Haide, Thom! i-am spus în engleză.

S-a ridicat şi Thom şi i-am zărit privirea supărată.

— Doamne, Felix, eşti o mare pacoste! i-a spus Thom.

— Cu ce am greşit? a protestat Felix, ridicând din umeri.

— Ştiam că ne vom pierde timpul, a mormăit Thom dezamăgit, când am ieşit pe uşă şi am coborât poteca.

Deodată, am simţit o mână pe umăr. Era Felix.

— Ally, iartă-mă, a fost un şoc! Unde stai?

— La hotelul Havnekontoret, i-am spus încordată.

— OK. La revedere!

L-am ignorat şi m-am grăbit să-l prind din urmă pe Thom.

— Ally, regret, a fost o idee stupidă, mi-a spus el, descuind uşa maşinii.

— Nu, n-a fost, l-am liniştit. Mulţumesc că ai încercat. Şi acum, ce-ar fi să mergem acasă la tine

şi să bem o cafea?

— OK! mi-a spus, pornind motorul care a început să urle bezmetic când Thom a forţat pedala de acceleraţie, de parcă era la un raliu.

La Froskehuset, Thom a dispărut puţin, dorind evident să fie singur. Îi înţelegeam durerea. Respingerea din partea lui Felix îi lăsase o rană adâncă şi mă îndoiam că se va putea vindeca vreodată. M-am aşezat pe canapea şi, ca să treacă timpul, am început să mă uit peste vechile partituri, scrise de mână, ale lui Jens Halvorsen, stivuite pe o măsuţă din faţa mea. În timp ce scanam prima pagină, am observat nişte numere în dreapta jos. Încercam să-mi amintesc de lecţiile de muzică din copilărie şi am scos un creion, copiindu-le pe ultima pagină a jurnalului meu.

— Hei, desigur! am exclamat cu voce tare, încântată. *Asta s-ar putea să-l mai anime pe Thom.*

— Eşti OK? l-am întrebat, când a apărut.

— Mda!

S-a aşezat alături de mine.

— Îmi pare rău că te-ai necăjit.

— Şi mie îmi pare rău că te-am dus să-l cunoşti. La ce m-aş fi putut aştepta din partea lui? Oamenii nu se schimbă, Ally, ăsta-i adevărul.

— Poate că ai dreptate, dar te rog să mă asculţi, l-am întrerupt. Regret că schimb brusc subiectul, dar am impresia că am descoperit ceva foarte interesant.

— Ce anume?

— Ei bine, presupun că tu eşti convins că acest concert este opera stră-stră-străbunicului tău Jens?

— Da. De ce n-ar fi?

— Şi dacă nu este?

— Ally, numele lui apare pe prima pagină a manuscrisului. Thom mă privea derutat. Este chiar în faţa ta. Confirmă că îi aparţine.

— Şi, dacă concertul de pian nu a fost opera lui Jens, ci de fapt a bunicului tău, Jens Jr., mai bine cunoscut ca Pip? Şi dacă este concertul dedicat lui Karine? Şi acest lucru explică de ce Horst l-a depozitat în mansardă pentru că nu suporta să mai audă de el după cele păţite de fiul şi de nora lui?

Aşteptam reacţia lui Thom.

— Ally, continuă, te ascult!

— Mi-ai spus că muzica sună tipic norvegiană şi, da, se simt aceste influenţe. Şi, deşi nu sunt un istoric muzical, aşa că să nu mă citezi, muzica pe care am auzit-o ieri, interpretată de tine, cu siguranţă nu se potriveşte cu începutul secolului XX. Am auzit ecouri din Rahmaninov şi, mai important, şi din Straviński. Şi acesta nu-şi compusese cele mai importante lucrări decât în anii 1920 şi 1930, cu mult după moartea primului Jens Halvorsen.

S-a aşternut din nou tăcerea şi urmăream expresia de pe faţa lui Thom.

— Ally, presupun că ai dreptate. Am crezut că

este opera primului Jens. Partiturile nu-mi spun nimic fie că sunt vechi de optzeci, de nouăzeci sau de o sută de ani. Am dat peste atâtea partituri vechi ale primului Jens în mansardă, încât am presupus că şi concertul este al lui. Cu cât mă gândesc mai bine, cu atât îmi dau seama că ai dreptate.

— Mi-ai spus că orchestraţia a fost cu siguranţă pierdută în bombardamentul asupra teatrului. Aceasta, i-am spus, arătându-i partitura, este probabil cea originală, compusă de Pip chiar înainte să se decidă asupra unui nume.

— Compoziţiile stră-stră-străbunicului meu au fost cu siguranţă mult mai romantice. Concertul acesta are un foc anume, multă pasiune. Este diferit de celelalte. Doamne, Ally! Thom mi-a zâmbit reţinut. Încercăm să descifrăm misterul legat de persoana ta şi, uite, l-am dezlegat pe cel legat de mine.

— De fapt există şi o dovadă de necontestat, i-am spus fără să mă pot abţine să-i arăt că mă mândream cu asta.

— Există aşa ceva?

— Da, uite! I-am făcut semn spre micul şir de litere din colţul din dreapta jos al paginii. MCMXXXIX, le-am dat citire cu glas tare.

— Şi…?

— Ai făcut latină la şcoală?

— Nu.

— Ei bine, eu am făcut, acele litere înseamnă

nişte numere.

— Da, chiar şi eu ştiu asta. Dar ce reprezintă?

— Anul 1939.

Thom tăcea, analizând cele spuse de mine.

— Aşadar, aceasta *este* compoziţia bunicului meu.

— Da, considerând data de pe manuscris.

— Eu… nu ştiu ce să spun.

— Nici eu. Mai ales după cele aflate ieri.

Am rămas tăcuţi amândoi.

— Doamne, Ally, realmente este cea mai incredibilă descoperire, a remarcat Thom, recăpătându-şi darul vorbirii. Vreau să spun, nu numai datorită conotaţiilor de ordin emoţional, dar şi faptului că urma să fie prezentată în premieră de Filarmonica din Bergen cu aproape şaptezeci de ani în urmă. Iar din cauza celor ce ţi-am povestit n-a mai văzut lumina zilei.

— Şi Pip l-a dedicat lui Karine… eroina lui… mi-am muşcat buza de jos, în timp ce lacrimile mi se scurgeau pe obraji.

Rezona cumva şi cu ce mi se întâmplase mie.

Mă gândeam că fuseseră amândoi tineri, la începutul vieţii, când soarta intervenise cu multă cruzime în viaţa lor. Şi mă gândeam că aveam noroc că trăiam acum, în vremuri mai bune, că eram în viaţă şi cât eram de norocoasă şi privilegiată să dau naştere copilului care creştea în mine.

— Da. Thom a desluşit expresia de pe faţa mea

şi m-a îmbrăţişat spontan. Indiferent ce vom afla despre gradul de rudenie dintre noi, Ally, îţi jur, voi fi mereu aici pentru tine. Îţi promit!

— Mulţumesc!

— Te duc acasă şi pe urmă îl caut pe David Stewart, directorul orchestrei, la Sala Grieg. Trebuie să-i relatez ce am aflat despre „Concertul Eroica”. Trebuie să găsească neapărat pe cineva care să mă ajute cu orchestraţia, ca totul să fie gata la timp pentru Concertul aniversar Grieg. Trebuie neapărat să figureze în programul din seara aceea. Nu se poate altfel.

— Da, aşa trebuie.

La recepţia hotelului mă aştepta un mesaj. L-am deschis în lift şi, spre marea mea surprindere, era de la Felix.

Sună-mă! Şi-mi lăsa un număr de mobil.

Nici prin cap nu-mi trecea să-l sun după comportamentul nesuferit de azi. Am făcut un duş şi m-am băgat în pat, trecând în revistă evenimentele zilei, şi toate gândurile bune mi se îndreptau spre Thom.

Thom, care ştiuse dintotdeauna că are un tată, iar acesta îl respinsese totuşi. Îmi aminteam momente din adolescenţă, când mă revoltam împotriva lui Ma şi Pa Salt, dorind să fiu alături de părinţii biologici, sigură că aceştia m-ar fi înţeles mai bine.

Înainte să adorm mi-a fost foarte clar că

avusesem o copilărie mai mult decât binecuvântată.

Capitolul 43

A doua zi de dimineaţă primul lucru pe care l-am făcut a fost s-o sun pe doctoriţă ca să-mi comunice rezultatul analizei. Aşa cum ştiam deja, testul fusese pozitiv şi doctoriţa m-a felicitat călduros.

— Domnişoară D'Aplièse, când sosiţi la Geneva, trebuie să contactaţi imediat o maternitate pentru aranjamente, a adăugat ea.

— Aşa o să fac. Vă mulţumesc foarte mult!

M-am lăsat pe perne, sorbind din ceai, pentru că nu mai suportam aroma tare a cafelei. Chiar dacă îmi era încă rău, măcar ştiam că era ceva natural, aşa că nu mă mai potopeau grijile. M-am gândit că trebuie să comand Online o carte cu sfaturi despre sarcină. N-aveam nici cea mai mică idee ce însemna să ai un copil, dar ce femeie ştia înainte să-l fi avut?

Avusesem o atitudine ambivalentă faţă de procreaţie, fără să fiu nici pentru, nici împotrivă. Consideram că era unul dintre lucrurile care puteau să mi se întâmple în viitor. Sau nu. Discutasem cu Theo despre asta, desigur, chicotind amuzaţi când ne veneau în minte tot felul de nume ridicole pentru plozii imaginari. Şi mai discutasem despre faptul că adăpostul de

capre de pe insula grecească trebuia mărit ca să poată adăposti o mulţime de copii bronzaţi care se hârjoneau pe pajişte, ca o imagine desprinsă dintr-un roman de Gerald Durrell.

Din păcate, viaţa aceea idilică nu ne fusese destinată. Şi, în curând, va trebui să mă hotărăsc unde doream să am copilul. Şi unde va fi casa noastră.

Am auzit telefonul de lângă pat sunând şi am ridicat receptorul. Am fost anunţată de la recepţie că mă căuta un domn Halvorsen. Presupunând că era Thom, am cerut să mi se facă legătura.

— *Bonjour,* Ally. *Ça va?*

Spre oroarea mea, era Felix.

— Sunt bine, i-am răspuns scurt. Tu?

— Pe cât mă lasă oasele bătrâne. Eşti ocupată?

— De ce?

A făcut o pauză înainte să-mi răspundă.

— Aş vrea să vorbesc ceva cu tine.

— Despre ce?

— Nu vreau s-o fac la telefon, aşa că spune-mi când putem să ne vedem.

Înţelegeam din timbrul vocii lui că, indiferent despre ce era vorba, era o chestiune serioasă.

— Cam într-o oră? Aici?

— Bine.

— OK. Ne vedem atunci.

L-am aşteptat jos, în hol, şi a sosit cu o cască veche de motociclist în mână. În timp ce mă

ridicam să-l întâmpin, mă întrebam dacă nu cumva era de vină lumina sau el îmbătrânise peste noapte. Astăzi îşi arăta vârsta.

— *Bonjour, mademoiselle!* M-a salutat cu un zâmbet forţat. Îţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp să mă vezi. Există un loc aici unde putem discuta în linişte?

— Cred că există un salon destinat clienţilor. Este în regulă?

— Da.

L-am condus de-a curmezişul holului spre salonul gol. S-a aşezat, m-a studiat o clipă, pe urmă a zâmbit uşor.

— Este prea devreme pentru ceva de băut?

— Nu ştiu, Felix, tu decizi.

— Atunci o cafea.

Am ieşit să-i cer unei chelnăriţe o cafea şi un pahar cu apă pentru mine, gândindu-mă cât de pleoştit arăta Felix azi, de parcă toată energia fusese suptă din el şi îl lăsase prăbuşit şi gol pe dinăuntru.

Am flecărit puţin până când chelnăriţa ne-a adus cele comandate şi a plecat. Ştiam că dorea să nu fie deranjat de nimeni. L-am privit, aşteptând, pe când sorbea din cafea şi am observat că mâinile în care ţinea ceaşca îi tremurau.

— Ally, mai întâi aş vrea să vorbim despre Thom. Sunteţi clar foarte apropiaţi.

— Da, dar trebuie să-ţi spun că nu ne cunoaştem decât de câteva zile. Şi, în mod

extraordinar, s-a creat o legătură între noi într-o perioadă atât de scurtă.

Ochii lui Felix s-au îngustat pe moment.

— Da. După cum v-aţi purtat ieri, aş fi jurat că vă cunoaşteţi de mai mulţi ani. Oricum, presupun că ţi-a povestit că am refuzat să accept că sunt tatăl lui?

— Da.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că, până când nu am făcut testul ADN, am fost convins că nu era copilul meu?

— Da, dacă o spui tu.

— Aşa este, a dat Felix vehement din cap. Mama lui Thom, Martha, a fost eleva mea. Da, am avut o scurtă legătură, dar poate că Thom nu ţi-a spus că, în acelaşi timp, ea avea de mai multă vreme un iubit. De fapt, când ne-am întâlnit, era logodită cu el şi căsătoria lor fusese deja programată.

— Da.

— Fără să vreau să par arogant, a continuat Felix, Martha a pus din prima ochii pe mine şi asta a fost. S-a îndrăgostit nebuneşte, până la obsesie. Iar legătura asta n-a însemnat nimic în ce mă priveşte. Mai brutal spus a fost vorba despre sex şi nimic altceva. N-am vrut niciodată altceva din partea ei şi nici din partea altei femei. Ally, adevărul este că n-am fost niciodată tipul care să caute însurătoarea şi, cu siguranţă, niciunul care să vrea copii. Acum există expresia de fobie de

angajament, dar eu le-am spus asta clar de la început tuturor iubitelor mele. Am crescut în atmosfera libertină din anii ’60, când toată lumea se simţea dintr-odată datoare să nu mai respecte regulile vechi. Şi, de bine, de rău, am rămas la fel. Aşa sunt eu, a ridicat el din umeri.

— OK, i-am spus, dar când mama lui Thom ţi-a spus că este însărcinată, ce răspuns i-ai dat?

— Că, dacă dorea copilul – şi pe atunci eram convins că acel copil era al logodnicului ei, dat fiind că mă culcasem cu ea doar de vreo două ori –, atunci să-i spună şi să se mărite cât mai repede cu el. Dar ea m-a informat că rupsese logodna cu o seară înainte pentru că nu-l iubea. Şi că mă iubea pe *mine.* Felix a ridicat o mână spre frunte, pe urmă şi-a acoperit ochii cu ea. Mi-e ruşine să-ţi spun că i-am râs în faţă şi am făcut-o nebună. În afara faptului că nu exista nicio dovadă că acel copil era al meu, mi se părea absurdă ideea să ne întemeiem o familie. De abia aveam ce mânca, trăiam într-o cabană îngheţată… Ce naiba aş fi putut să-i ofer eu unei femei şi copilului ei, chiar dacă aş fi dorit-o? Aşa că i-am spus să plece, crezând că ea va conştientiza faptul că alături de mine n-avea niciun viitor şi că se va întoarce la logodnicul ei. Dar, desigur, n-a făcut-o. În schimb, la scurt timp după naştere, a dat fuga la Horst şi Astrid – bunicii mei – care atunci aveau nouăzeci şi trei, respectiv şaptezeci şi opt de ani, şi le-a povestit cât de ticălos mă purtasem cu ea. Dacă

relaţiile mele cu ei fuseseră destul de instabile până atunci, chestiunea asta le-a pus capăt definitiv. Aproape că nu mai vorbeam cu bunicul înainte să moară, chiar dacă l-am adorat. Horst a fost un om minunat. În tinereţe îl consideram eroul meu.

Felix mi-a aruncat o privire tristă.

— Ally, crezi că sunt un ticălos? Aşa cum crede Thom?

— Nu sunt aici să te judec. Ci să aud ce ai de spus.

— OK, Martha a dispărut după ce i-am spus că nu vreau să am de a face cu acel copil, deşi mi-a scris ca să mă ţină la curent cu sarcina şi să mă informeze că stătea la o prietenă de-a ei, din nord, până se va decide ce să facă. Continua să-mi mărturisească că mă iubeşte în scrisorile lungi primite de la ea. Nu i-am răspuns, sperând ca tăcerea mea s-o determine să-şi vadă de viaţa ei. Era tânără, încă atrăgătoare, şi mă gândeam că-şi va găsi fără probleme pe cineva care să-i ofere lucrurile de care avea nevoie. Pe urmă, am… primit o scrisoare şi o fotografie după naştere. Eu…

Felix s-a oprit şi l-am văzut că mă privea ciudat, pe urmă a continuat.

— N-am mai primit nimic de la ea în următoarele luni până într-o zi, când am văzut-o împingând un cărucior aici, în Bergen. Din laşitate – s-a strâmbat el –, m-am ascuns de ea, apoi am

întrebat un amic dacă avea idee unde locuia. El mi-a spus că la bunicii mei, pentru că n-avea unde să se ducă. Se pare că amica ei o dăduse afară în final. Poate că Thom ţi-a spus că suferea de depresie post-natală.

— Ce-ai simţit, ştiind că locuia la bunicii tăi?

— Am fost al naibii de furios. Consideram că îi manipulase, pretinzând că era copilul meu, dar ce puteam face? Reuşise să-i convingă. Oricum, ei mă scoseseră de mult din viaţa lor. Dumnezeule, Ally, cât eram de furios! Foarte furios şi asta a durat ani întregi. Da, făcusem o greşeală, lăsând o femeie însărcinată, dar ei nu s-au gândit nicio clipă să audă şi partea mea de poveste, nici măcar o dată. Martha îi convinsese că eram un gunoi. Ascultă, trebuie să beau neapărat ceva. Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc.

L-am urmărit cu privirea cum s-a dus spre barul de la recepţia hotelului. Şi încercam să-mi amintesc cuvintele lui Pa Salt despre cealaltă parte a poveştii. Puteam înţelege tot ce-mi spusese Felix până acum. Şi, chiar dacă era un beţiv iresponsabil, nu cred că minţea. Din contră, era chiar prea deschis şi sincer. Dacă povestea era adevărată, punctul lui de vedere îmi devenise clar.

Felix s-a înapoiat cu un pahar mare cu whisky în mână.

— *Skål!*

L-a ridicat spre mine şi a băut cu sete.

— Ai încercat să-i spui lui Thom toate astea?

— Sigur că nu. A râs tare. Din ziua în care s-a născut n-a auzit decât cuvinte rele la adresa mea. Şi, în afară de asta, şi-a apărat mereu mama şi pot să-l înţeleg. Deşi, pe măsură ce anii au trecut, a început să-mi pară rău pentru el, indiferent dacă era sau nu copilul meu. Ştiam din bârfele locale că Martha o ducea rău cu capul. Măcar la început Thom a trăit alături de bunicii mei, iar asta i-a furnizat ceva stabilitate. Martha era copilăroasă, nu făcea diferenţa între ce avea ea în cap şi realitate.

— Deci ai lăsat situaţia aşa cum era până când ai aflat că Thom a moştenit casa?

— Da. Horst a murit când Thom avea opt ani, dar bunică-mea, mai tânără decât el, a trăit până când Thom a împlinit optsprezece ani. Când avocatul m-a informat că Horst îmi lăsase violoncelul lui şi o mică sumă de bani şi că restul averii îi revenea lui Thom, am simţit că trebuie să fac ceva.

— Şi cum a fost când ai aflat că *eşti* tatăl lui Thom?

— Am fost absolut uluit, a admis Felix, luând încă o gură de whisky, în fine, asta e natura, îţi joacă feste, a chicotit el. Ştiam că Thom mă ura încă şi mai tare după ce am contestat testamentul. Dar, acum, cred că mă înţelegi de ce eram convins că Thom se cocoţase în cuibul meu ca un pui de cuc.

— Ai fost fericit când ai aflat că Thom este fiul

tău?

Aveam senzaţia vagă că vorbeam ca un psihoterapeut cu un client. Lui Theo i-ar fi plăcut dialogul ăsta.

— Sincer să fiu, nu-mi amintesc. Câteva săptămâni am umblat permanent beat după ce am primit rezultatul. Sigur că Martha mi-a trimis o scrisoare otrăvită, triumfătoare, pe care am pus-o imediat pe foc. A oftat din greu. Ce nebunie, ce mai nebunie!

Am rămas tăcuţi amândoi, eu digerând cele spuse de el. Simţeam o tristeţe grea pentru că atâtea vieţi avuseseră de suferit.

— Thom îmi spune că ai fost un pianist şi compozitor foarte talentat, m-am aventurat ca să mai schimb vorba.

— Am fost? Trebuie să ştii că încă sunt! mi-a zâmbit Felix cu adevărat, pentru prima oară.

— Atunci e păcat că nu-ţi foloseşti talentul.

— Şi cum de ştii că nu, *mademoiselle?* Instrumentul din cabană îi ţine locul unei iubite, este un torţionar, dar îmi şi păstrează sănătatea mintală. Poate că nimeni nu m-ar angaja din cauza băuturii, dar asta nu înseamnă că nu mai cânt. Ce crezi că fac în afurisita aia de cabană toată ziua? Cânt, cânt pentru mine. Poate că, într-o zi, o să te invit să mă asculţi, a adăugat zâmbind.

— Şi pe Thom?

— Mă îndoiesc că ar vrea şi presupun că nu pot să-l învinovăţesc. Este victima acestei situaţii.

Prins între o mamă deprimată şi furioasă şi un tată care nu şi-a asumat niciodată vreo responsabilitate. Are tot dreptul să mă dispreţuiască.

— Felix, cred că ar trebui să-i spui şi lui tot ce mi-ai spus mie.

— Ally, crede-mă, dacă rostesc numai un cuvânt de rău despre preţioasa lui mamă, iese valvârtej din cameră. În afară de asta, ar fi o cruzime să-i distrug credinţa de o viaţă că ea a fost o victimă şi să o dau jos de pe piedestal, mai ales acum, că este moartă. Şi ce mai contează? A oftat. Trecutul este trecut.

Îmi plăcea mai mult de Felix acum, văzând că îi păsa de ei. Chiar dacă era evident că nu încercase să şi-l apropie pe fiul său.

— Şi aş putea să te întreb de ce mi-ai spus mie toate astea? Poate că vrei ca eu să-i spun lui Thom?

Felix m-a fixat câteva secunde cu privirea, pe urmă a ridicat paharul şi a terminat băutura.

— Nu.

— Atunci ca să-mi spui că Thom are dreptate? Şi că eu sunt un alt copil ilegitim al tău? De la o altă cucerire? am glumit, deşi el arăta foarte serios.

— Ally, nu este atât de simplu. La naiba! Scuză-mă! S-a ridicat din nou şi aproape că a fugit spre bar, revenind peste câteva minute cu un alt pahar mare, de whisky, în mână. Scuze, nu e

nevoie să-ţi spun, sunt alcoolic. Şi cânt mai bine când sunt beat.

— Felix, ce vrei să-mi spui? l-am îndemnat, temându-mă că, din cauza băuturii, nu va mai fi capabil să-şi urmeze firul gândirii.

— Problema este… V-am văzut ieri pe tine şi pe Thom alături, pe canapea, semănând ca două picături de apă. Şi am pus totul cap la cap. Toată noaptea m-am frământat dacă e bine sau rău să-ţi spun. Contrar opiniei altora, am nişte coduri morale după care mă ghidez. Şi ultimul lucru pe care mi-l doresc este să produc mai mult rău decât am făcut până acum.

— Felix, spune-mi, te rog! am repetat.

— OK, OK, dar, aşa cum ţi-am zis, merg pe ghicite.

L-am văzut cum bagă mâna în buzunar, scoate un plic vechi şi îl aşază pe măsuţă, în faţa mea.

— Ally, când Martha mi-a scris că a născut, a inclus şi o fotografie.

— Da. A lui Thom.

— Da, dar mai avea un copil în braţe. O fetiţă. Martha a născut gemeni. Vrei să vezi fotografia şi scrisoarea?

— O, Doamne sfinte! am mormăit, apucând repede braţul canapelei pentru că simţeam că se învârte camera cu mine.

Mi-am lăsat fruntea pe genunchi şi l-am simţit pe Felix cum vine lângă mine şi mă bate uşor pe spate.

— Uite, Ally, ia o gură de whisky! Ajută să-ţi revii din şoc.

— Nu. Am împins repede paharul, mirosul băuturii făcându-mi greaţă. Nu pot. Sunt însărcinată.

— Dumnezeule! l-am auzit pe Felix cum exclamă. Ce am făcut?

— Dă-mi nişte apă! Mă simt mai bine acum.

Mi-a adus apa şi am băut din ea, simţind că-mi trecea leşinul.

— Îmi pare rău, mă simt OK acum. Am întins mâna după plicul de pe măsuţă. Cu mâinile tremurând, la fel ca ale lui Felix, l-am deschis şi din el au alunecat o bucată de hârtie şi o fotografie veche, alb-negru. În ea era femeia drăguţă, despre care ştiam că este mama lui Thom, văzută în fotografia de la Froskehuset. Ţinea în braţe doi copii, bine înfăşaţi. Pot să citesc scrisoarea?

— E în norvegiană. Ţi-o traduc eu.

— Da. Te rog!

— OK, începe cu adresa, spitalul Sf. Olav din Trondheim. Data, 2 iunie 1977. Felix a tuşit. *Dragă Felix, trebuie să te anunţ că am născut gemeni. Un băiat şi o fată. Fata a venit prima pe lume, înainte de miezul nopţii, pe 31 mai, iar fiul nostru câteva ore mai târziu, în primele ore ale lui 1 iunie. Sunt foarte obosită pentru că a fost o naştere grea şi s-ar putea să mai stau aici încă o săptămână şi ceva, dar îmi revin. Includ o*

fotografie cu bebeluşii şi, dacă vrei să-i vezi pe ei şi pe mine, vino, te rog, să ne vizitezi. Te iubesc, Martha. Asta este tot.

Vocea lui Felix era răguşită şi aveam impresia că avea lacrimi în ochi.

— 31 mai, ziua mea de naştere.

— Serios?

— Da.

M-am uitat fix la el, pe urmă la bebeluşii din fotografie. Bine înfăşaţi, aşa cum erau, nu puteam să-mi dau seama care din ei puteam fi chiar eu.

— Pot numai să speculez că, dat fiind că Martha nu avea o casă sau un soţ, a decis pe loc să-l dea pe unul din ei spre adopţie, mi-a spus Felix.

— Dar, sigur, când ai văzut-o în Bergen, după ce a revenit aici, te-ai întrebat unde putea fi celălalt copil – am înghiţit în sec –, adică unde eram eu?

— Ally! Felix mi-a luat mâna într-a lui. Am crezut că celălalt copil murise. N-a mai vorbit niciodată despre el şi nici, după câte ştiu, în faţa bunicilor sau a lui Thom. Am crezut că este o amintire prea dureroasă, aşa că a ales să şi-o şteargă din minte. În afară de asta, vorbeam rareori cu ea şi atunci mai degrabă ne aruncam acuzaţii.

— Scrisoarea asta… m-am încrunt, încurcată. Sună de parcă Martha credea că veţi fi împreună.

— Poate credea că, dacă văd fotografia, mă voi

simţi angajat emoţional. Că, dacă au apărut pe lume copiii, nu voi avea de ales şi-mi voi asuma responsabilitatea de tată.

— I-ai răspuns?

— Nu, Ally, iartă-mă, nu i-am răspuns.

Simţeam cum îmi explodează capul de cele auzite şi în suflet simţeam emoţii care se băteau cap în cap. Îmi păstrasem calmul atât timp cât fusesem aproape sigură că Felix nu era tatăl meu. Dar, acum, nu ştiam cum să mă mai port cu el.

— S-ar putea să nu fiu eu. Nu există nicio dovadă în acest sens, am mormăit disperată.

— Adevărat, dar v-am văzut pe amândoi alături, şi mai este şi potrivirea datelor de naştere, precum şi faptul că tatăl tău adoptiv te-a pus pe pista familiei Halvorsen, deci m-ar surprinde foarte tare dacă n-ar fi aşa, mi-a spus Felix pe un ton blând. În prezent este foarte uşor să ai o confirmare. Un test ADN poate da un răspuns imediat. Ally, dacă vrei, aş fi bucuros să te ajut.

Mi-am lăsat capul pe speteaza canapelei şi am respirat adânc, cu ochii închişi, ştiind că nu aveam nevoie de o confirmare. Totul se potrivea, exact cum îmi spusese Felix. În afară de toate motivele invocate de el atunci, când am dat cu ochii de Thom, am simţit că-l cunoşteam de o viaţă, că era o figură foarte cunoscută. Chiar semănăm ca două picături de apă. De câte ori, în ultimele zile, nu ne exprimasem simultan acelaşi gând, izbucnind apoi în râs! Ideea că-mi găsisem fratele geamăn mă

făcea extrem de fericită, dar, în acelaşi timp, trebuia să fac faţă alegerii făcute de mama mea biologică, care mă dăduse spre adopţie. Pe mine!

— Ally, ştiu ce gândeşti şi-mi pare rău, a intervenit Felix. Dacă te ajută puţin, atunci când Martha mi-a spus că este însărcinată, era convinsă că va avea un băiat. Sunt sigur că decizia a luat-o în funcţie de asta. Nimic mai mult.

— Mulţumesc, dar nu mă ajută cu nimic.

— Nu, sunt sigur. Ce să mai spun? a oftat el.

— Nimic. Oricum, nu încă. Dar îţi mulţumesc că mi-ai spus. Te-ar deranja dacă ai lăsa un timp scrisoarea şi fotografia la mine? Îţi promit că ţi le dau înapoi.

— Nicio problemă.

— Scuză-mă, dar simt nevoia să ies afară, să mă plimb. Singură, am adăugat, văzându-l că se ridică. Am nevoie de aer curat.

— Înţeleg. Şi încă o dată îţi cer iertare. N-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea, dar n-am ştiut că eşti însărcinată. Înrăutăţeşte situaţia.

— Să ştii, Felix, de fapt mă face să mă simt mai bine. Mulţumesc că ai fost sincer cu mine!

Am ieşit din salon, pe urmă pe uşa hotelului în aerul rece, sărat, de afară. Mergeam repede de-a lungul cheiului, în direcţia mării. Ambarcaţiunile erau la ancoră, din ele descărcându-se sau încărcându-se marfă şi, în sfârşit, am dat de un bolard şi m-am aşezat pe suprafaţa rece, dură. Bătea vântul tare şi părul mi se învolbura în jurul

feţei. L-am prins cu un elastic pe care-l ţineam înfăşurat pe încheietura mâinii.

Deci, acum ştiam. O femeie pe nume Martha mă concepuse aici, în Bergen, cu un bărbat, pe nume Felix, mă născuse, apoi mă dăduse imediat spre adopţie. Pe plan raţional, îmi spuneam că rezultatul investigaţiei mele era inevitabil, dar simţeam durere la gândul că, dintre cei doi copii, mama alesese să mă dea pe mine.

Aş fi preferat să fi fost copilul păstrat de ea?

Pur şi simplu, nu ştiam…

Dar ce ştiam cu siguranţă era că, din ziua în care mă născusem, mai existase un univers paralel cu al meu, şi acela ar fi putut să fie destinul *meu.* Acum, după ciocnirea lor, oscilam între ele, când la dreapta, când la stânga.

— Martha. Mama mea! am spus cu glas tare.

Oare aş fi putut să-i spun şi ei Ma? Am zâmbit, gândindu-mă că era o ironie ca numele să fie asemănătoare şi urmărind cu privirea pescăruşii purtaţi de vânt. După aceea gândurile mi s-au îndreptat spre noua viaţă care creştea în *mine,* o viaţă apărută ca din senin…

Chiar şi la douăzeci şi patru de ore după ce aflasem, fără să mă gândesc vreodată că aş fi putut avea un copil, simţeam instinctiv că îl iubeam şi doream să-l apăr deja cu toată fiinţa mea.

— Cum de ai putut să renunţi la mine? am strigat spre apă. Cum ai putut?! am repetat

suspinând.

Am lăsat lacrimile să-mi curgă liber pe obraji, dar vântul le usca pe dată.

Nu voi şti niciodată de ce o făcuse. Nu voi afla niciodată partea ei de poveste. Nu voi şti niciodată cât de mult suferise în momentul despărţirii de mine pentru totdeauna. Şi, probabil, că-l strânsese tare la piept pe Thom pentru că-l avea pe el, băiatul ei adorat.

În timp ce gândurile mi-o luau razna, m-am ridicat şi am început să merg repede din nou, în paralel cu marea agitată şi valurile înalte, care mi se părea că reflectă disperarea din sufletul meu.

Mă durea. Mă durea al naibii de rău.

Şi ce aşteptasem să găsesc la capătul drumului? mă întrebam acum. *Numai durere?*

După aceea, mi-am spus: *Ally, nu mai fi o răsfăţată! Fii fericită! Ţi-ai găsit fratele geamăn.*

Da. Şi cum rămâne cu Thom?

În timp ce mă calmam, gândind pozitiv, mi-am dat seama că – la fel ca Maia, în goana după trecutul ei – descoperisem şi eu dragostea, deşi într-un mod total diferit de al ei. Seara trecută simţisem simpatie pentru Thom şi copilăria lui dificilă. Şi mărturisesc că mă întrebam încotro va duce apropierea pe care o simţeam faţă de el. Fără să ştiu ce legătură exista între noi, trebuia să admit că-l îndrăgisem. Şi acum, pentru că ştiam că este fratele meu, toate acele sentimente erau naturale şi acceptabile.

Venisem în Norvegia după ce pierdusem cei mai importanţi doi oameni din viaţa mea. Şi, pe drum, înapoi spre hotel, ştiam că durerea legată de mama mea era mai mult decât compensată de găsirea lui Thom.

Am sosit complet epuizată şi am urcat în cameră după ce i-am cerut recepţionerei să nu-mi facă nicio legătură telefonică. Am adormit imediat, un somn adânc, fără vise.

Era întuneric când m-am trezit. M-am uitat la ceas şi am văzut că era puţin peste opt seara şi că dormisem mai multe ore. Dând la o parte pilota, m-am dus în baie, să mă spăl cu apă rece pe faţă, amintindu-mi ce-mi spusese Felix. Dar, înainte să mă apuc să fac disecţia convorbirii noastre, mi-am dat seama că mor de foame, aşa că am tras o pereche de blugi pe mine şi un hanorac cu glugă şi am coborât să mănânc ceva în restaurant.

Când am ajuns în hol, spre surprinderea mea l-am zărit pe Thom aşezat pe o canapea. A sărit în sus când m-a văzut, cu o expresie îngrijorată pe faţă.

— Ally, eşti bine? Am încercat să te sun, dar telefonul a fost blocat.

— Da… De ce ai venit? Nu rămăsese că ne vedem azi.

— Nu, dar m-am trezit cu Felix cuprins de o criză de isterie pe la prânz. Doamne, Ally, plângea cu adevărat, aşa că l-am invitat înăuntru, i-am dat nişte whisky şi l-am întrebat ce naiba îl apucase.

Mi-a spus că vorbise cu tine, că ţi-a spus ceva ce nu trebuia, dar că nu ştiuse că eşti însărcinată. Era speriat. Îmi spunea că te-ai dus să te plimbi singură pe chei.

— Ei bine, după cum vezi, nu m-am aruncat în mare. Thom, ce zici să continuăm conversaţia în restaurant? Mi-e o foame de lup!

— Sigur că da. Păi, ăsta e un semn bun, a remarcat Thom oftând uşurat.

Am găsit o masă liberă şi ne-am aşezat. Pe urmă mi-a istorisit totul.

I-am aruncat o privire pe deasupra meniului.

— Şi?

— La fel ca tine, şi eu am fost şocat, dar Felix era atât de întors pe dos, încât a trebuit să-l consolez. Şi, pentru prima oară în viaţă, mi-a fost milă de el.

I-am făcut semn chelnăriţei şi i-am cerut să aducă imediat nişte pâine, apoi o friptură cu cartofi.

— Vrei ceva? l-am întrebat pe Thom.

— De ce nu? Dublează comanda. Şi o bere, te rog, a strigat el după chelnăriţă.

— Aşadar, când tatăl tău ţi-a istorisit întreaga poveste, ţi-a spus şi adevărul despre mama ta şi cum a cunoscut-o?

— Da, deşi dacă îl cred sau nu, asta e o altă chestiune.

— Având în vedere că până acum câteva zile n-am avut nicio legătură cu povestea asta, eu îl

cred. Nu că l-aş scuza pentru ce a făcut… sau mai degrabă pentru ce *nu* a făcut, m-am grăbit să adaug, nedorind ca Thom să aibă impresia că-i ţin partea şi-l apăr pe Felix. Dar asta explică într-o mare măsură comportamentul său. S-a simţit manevrat de toată lumea.

— Mă tem că n-am ajuns încă în stadiul în care să pot să am încredere în el sau să încep să-l iert, dar măcar azi l-am văzut că are regrete. Oricum, destul despre mine. Tu cum te simţi? Tu eşti cea care ai suferit un şoc. Şi, Ally, regret din suflet! Simt că trebuie să-mi cer iertare pentru faptul că mama a ales să mă păstreze pe mine.

— Thom, nu mai spune prostii! Nu vom şti niciodată motivele pentru care a acţionat aşa şi, chiar dacă acum mă simt destul de rău la gândul ăsta, ce-a fost a fost. Ca să mă împac cu toate, aş vrea să merg la spitalul unde a născut Martha, ca să văd dacă există vreo înregistrare şi poate ceva detalii privind adopţia. Şi, dacă nu te deranjează, aş vrea să facem amândoi un test ADN.

— Bineînţeles. Dar, Ally, nu cred că mai există dubii.

— Nu, i-am spus, când ne-au fost servite chiflele proaspete şi am rupt rapid o bucată, îndesând-o cu poftă în gură.

— Ce bine, văd că ţi-ai recuperat apetitul în pofida traumelor! Ally, poate că nu este momentul potrivit să ne gândim la partea pozitivă a lucrurilor, dar tocmai mi-am dat seama că voi

deveni unchi. Şi sunt foarte fericit.

— Nu este niciodată prea devreme să consideri şi partea cealaltă a lucrurilor, am fost de acord cu el. Înainte să vin în Norvegia, mă simţeam atât de pierdută, atât de singură. Şi acum, se pare că mi-am găsit o întreagă familie. Lăsând la o parte faptul că tăticul meu biologic e un beţivan.

Thom mi-a întins mâna peste masă şi i-am strâns-o timid.

— Salutare, sora mea geamănă!

— Salutare, fratele meu geamăn!

Am rămas aşa mult timp, emoţionaţi până la lacrimi. Eram, pur şi simplu, două părţi ale unui întreg.

— Ce ciudat! am exclamat la unison şi ne-a pufnit imediat râsul.

— Mai întâi tu, Ally. Doar eşti mai mare decât mine.

— Doamne, ce gând straniu! Am fost mereu a doua, după Maia, în familia mea. Şi te asigur că o să profit din plin de noua poziţie de superioritate, l-am tachinat puţin.

— Nu mă îndoiesc, a zis Thom. Şi ni s-a părut ceva ciudat amândurora…

— Da, dar acum am uitat ce voiam să spun pentru că mă confrunt cu atâtea lucruri ciudate în prezent, am remarcat în timp ce ni se servea cina.

— Mie îmi spui! Şi-a turnat berea şi a ridicat paharul, ciocnindu-l de al meu, plin cu apă. În

cinstea noastră, reuniţi după treizeci de ani! Ştii ceva?

— Ce?

— Nu mai sunt unicul copil.

— Adevărat. Şi mai ştii ceva?

— Ce?

— Cele şase surori au acum un frate.

Capitolul 44

Thom mi-a propus la cină să mă mut imediat la Froskehuset.

— Nu-i nimic mai jalnic decât să stai la hotel şi, din punct de vedere legal, Ally, jumătate din casă probabil că îţi aparţine, a adăugat el, în timp ce-mi căra rucsacul în sus, pe trepte.

— Apropo, l-am întrebat, ce înseamnă Froskehuset?

— „Casa broaştei”. Florst i-a spus lui Felix că a ţinut permanent pe pian broscuţa pe care Grieg obişnuia s-o poarte cu el. N-am idee ce s-a întâmplat cu ea, dar poate are legătură cu numele casei.

— Ei bine, am un răspuns. I-am zâmbit lui Thom care îmi punea jos rucsacul în hol şi am scos dintr-un buzunar lateral broscuţa mea. Uite, este o altă cheie lăsată de Pa Salt. Am văzut zeci de broaşte similare în Muzeul Grieg.

Thom a luat-o studiind-o atent. Pe urmă, mi-a zâmbit.

— Ea ţi-a dirijat paşii aici, Ally. Acasă la tine.

Thom şi cu mine ne-am făcut un test ADN, iar Felix a insistat să contribuie şi el cu un fir de păr şi salivă. Peste o săptămână, am primit confirmarea oficială că Felix era tatăl nostru, iar eu, sora lui Thom.

— Sigur că, având în vedere că suntem de sexe diferite, nu suntem identici, i-am spus, citind datele din scrisoarea de răspuns. Ambii avem propriul nostru profil ADN.

— Evident. Eu sunt cu mult mai drăguţ decât tine, soră mai mare.

— Mersi!

— Oricând. Şi ce facem, îl sunăm pe tatăl nostru să-i dăm fericita veste?

— De ce nu?

Felix a apărut în acea seară cu o sticlă de şampanie şi cu una de whisky pentru el. Şi am toastat toţi trei faptul că aveam aceleaşi gene. Îl vedeam pe Thom că era încă rezervat faţă de Felix, dar că depunea eforturi de dragul meu. Şi am mai observat că şi Felix, la rândul lui, se străduia să mai dreagă lucrurile. Măcar, mă gândeam eu, bând şampanie cu tatăl şi cu fratele meu, era un început.

Felix s-a ridicat să plece, clătinându-se puţin.

— Eşti sigur că poţi să urci dealul? l-am întrebat, când îşi punea casca.

— O fac de patruzeci de ani şi n-am căzut până

acum, a mormăit el. Dar mulţumesc de întrebare. De multă vreme nu s-a mai sinchisit cineva de sănătatea mea. Noapte bună şi mulţumesc! Nu te mai simţi străină, nu? mi-a strigat şi a dispărut în noapte.

Închizând uşa după el, am oftat, ştiind că nu trebuia ca Thom să-şi dea seama că îmi era milă de Felix.

Dar ca de obicei, îmi citea gândurile.

— E OK, mi-a spus, când am revenit în cameră şi s-a îndreptat spre sobă să-şi încălzească mâinile.

— Ce vrei să zici?

— Că îţi pare rău pentru Felix. De fapt, şi mie îmi pare rău, în pofida instinctului. Nu sunt gata să-l iert pentru ce i-a făcut mamei, dar, după ce şi-a văzut propria mamă zăcând moartă pe stradă, apoi tatăl său şi-a luat viaţa câteva ore mai târziu… Thom s-a cutremurat. Chiar dacă nu-şi aminteşte detaliile, nu se poate ceva mai rău pentru un copil. Şi numai Domnul ştie ce urme i-au lăsat în suflet.

— Da, cine ştie?!

— Şi acum, gata cu discuţia despre Felix. Altceva vreau să-ţi arăt.

— Pe bune? Pari atât de serios încât încep să mă întreb dacă nu eşti în stare să mai vii cu încă un frate sau o soră.

— Asta depinde de Felix, şi cine ştie? a glumit el. Dar asta este ceva mai… Thom încerca să-şi

găsească cuvintele – fundamental.

— Nu pot să cred că există ceva mai fundamental decât faptul că sunt o Halvorsen prin naştere.

— Ally, fără să ştii, ai pus punctul pe i. Hai să-ţi arăt ceva! S-a ridicat şi s-a dus spre un mic birou dintr-un colţ, a scos o cheie dintr-o mică vază şi a descuiat sertarul. Apoi, a luat un dosar şi s-a înapoiat cu el pe canapea, alături de mine. Aşteptam să se adune. OK, îţi aminteşti cât de iritată erai după ce ai citit biografia lui Jens Halvorsen despre el şi Anna? Cum nu puteai crede că Anna l-a acceptat înapoi fără un cuvânt de reproş, după ce o lăsase singură la Leipzig toţi acei ani?

— Sigur că da. Nici acum nu pricep. Jens însuşi mărturiseşte în carte că fusese convins că Anna nu-l mai iubea şi renunţase la el pentru totdeauna. Şi, pentru că a descris-o ca pe o femeie puternică, îmi este imposibil să cred că l-a acceptat aşa cum a făcut-o.

— Exact.

Thom mă privea fix.

— Hai, spune odată!

— Şi dacă a fost nevoită s-o facă?

— Nevoită?

— Să-l accepte.

— Vrei să spui de dragul aparenţelor? Fiindcă în acele zile o femeie nu putea divorţa fără să stârnească un scandal?

— Da, deşi nu tocmai despre asta vorbeam. Dar ai dreptate.

— Thom, e trecut de unsprezece şi n-am chef să mă joc de-a ghicitul. Spune-mi odată despre ce e vorba!

— Bine, Ally, dar, înainte să o fac, trebuie să juri că o să păstrezi secretul. Inclusiv faţă de Felix. N-am mai spus asta nimănui.

— Thom, vorbeşti de parcă ai găsit lâna de aur îngropată sub Froskehuset. Continuă, te rog!

— Scuze, doar că este ceva extrem de serios. Când cercetam relaţia dintre Jens, Anna şi Grieg, pentru cartea mea, m-am dus pe urmele lor la Leipzig. Şi uite ce am descoperit!

Thom a scos un plic din dosar, l-a desfăcut şi mi-a dat scrisoarea.

— Citeşte!

Am văzut că era un certificat de naștere al lui Edvard Horst Halvorsen. Stră-străbunicul nostru.

— Şi ce-i cu asta?

— Sunt sigur că nu-ţi aminteşti, dar, în biografia lui Jens, el spune că s-a întors la Leipzig în aprilie 1884.

— Sinceră să fiu, nu-mi amintesc.

— Ei bine, uite o fotocopie a paginii din carte. Am subliniat paragraful relevant: potrivit certificatului de naştere, Horst s-a născut pe 30 august 1884. Aşa că Anna a dat naştere unui copil după numai patru luni de sarcină? Chiar şi acum, aşa ceva este tehnic imposibil.

Examinam data şi avea dreptate.

— Poate că Jens a uitat luna când s-a întors la Leipzig? La urma urmei, scria din memorie la mai mulţi ani după evenimente.

— Aşa am crezut şi eu. De fapt, iniţial.

— Vrei să spui că bebeluşul Annei – adică Horst – nu ar fi putut fi copilul lui Jens?

— Da.

Umerii lui Thom s-au lăsat subit în jos, de uşurare, de disperare sau de teamă, nu puteam ghici. Poate un amestec din toate trei.

— OK, pricep totul până acum. Şi ce ai mai descoperit ca să-ţi confirme teoria?

— Asta.

Thom mi-a întins o altă foaie de hârtie din dosar. Era fotocopia unei vechi scrisori, în norvegiană. Înainte să deschid gura, să-i spun că nu o pot descifra, mi-a mai dat o foaie.

— Este tradusă în engleză.

— Mulţumesc! Am citit-o, era datată martie 1883. Este o scrisoare de dragoste.

— Da, aşa este. Şi sunt mai multe trimise din acelaşi loc.

— Thom, cine a trimis scrisoarea? Cine este Broscuţa, aşa cum semnează? Şi deodată, înainte să-mi răspundă, am înţeles. O, Doamne sfinte! Nu e nevoie să-mi spui. Mai sunt şi altele?

— Cu zecile. Era foarte prolific. A scris aproape douăzeci de mii de scrisori în timpul vieţii. Şi am făcut comparaţia cu cele aflate în

muzeul din Bergen. Este acelaşi scris.

— Şi unde le-ai găsit? l-am întrebat uluită.

— Chiar în camera asta, sub nasul tuturor. Au stat aşa timp de o sută zece ani!

— Unde? m-am mirat eu, rotindu-mi privirea prin salon.

— Am descoperit ascunzătoarea accidental. Mi-a căzut un pix din mână sub pian şi, când m-am aplecat să-l ridic, m-am lovit cu capul de margine. Ridicând ochii, am observat un sertar îngust, care a fost adăugat ramei. Vino, să-ţi arăt!

Ne-am aplecat sub pian şi, acolo, chiar în mijloc, sub secţiunea coardelor, se afla o tavă îngustă din lemn. Thom a prins-o de margini şi a tras-o afară.

— Vezi? m-a întrebat după ce ne-am aşezat din nou pe canapea. Sunt cu zecile.

Am ridicat atentă scrisoare după scrisoare, examinându-le înmărmurită. Cerneala de pe paginile îngălbenite era atât de ştearsă încât aproape că literele nu mai puteau fi citite, dar datele erau clare, pornind din 1879 până în 1884 şi toate semnate „Broscuţa”.

— Şi, chiar dacă pentru toată lumea numele lui era Horst, pe certificatul de naştere apare numele de Edvard, aşa cum a fost botezat.

— Nu… ştiu ce să zic! i-am spus cu ochii fixaţi pe scrisul frumos de pe paginile din faţa mea. Aceste scrisori de la Edvard Grieg pentru Anna sunt aur pur. Le-ai arătat vreunui istoric?

— Cum ţi-am spus, nu le-am arătat nimănui.

— Dar de ce naiba nu le-ai inclus în cartea ta? Sunt o dovadă absolută a legăturii dintre Grieg şi Anna Halvorsen.

— De fapt, dovedesc mai mult decât atât. Confirmă fără dubiu că au fost amanţi. Cel puţin, timp de patru ani.

— Uau! Dacă este adevărat, sunt sigură că ai fi vândut milioane de exemplare ale cărţii cu astfel de revelaţii romantice despre unul dintre cei mai faimoşi compozitori ai lumii. Chiar nu înţeleg de ce n-ai făcut-o.

— Ally, s-a încruntat el, chiar nu poţi să-ţi dai seama? Chiar nu poţi să aduni unu cu unu?

— Thom, nu mă lua de sus, am replicat enervată. Încerc să înţeleg tabloul general, dar dă-mi ceva timp. Deci scrisorile confirmă că Anna şi Grieg au fost amanţi. Şi presupun că tu crezi că Grieg este tatăl copilului Annei?

— Da, am motive clare să cred asta. Îţi aduci aminte că ţi-am spus că însuşi Grieg s-a dus să-l caute pe Jens în canalele Parisului? Era spre sfârşitul lui 1883, când trăia separat de Nina, soţia lui, de aproape un an, el fiind stabilit în Germania. Pe urmă, în primăvara lui 1884, exact când Jens a apărut în pragul Annei, Grieg s-a întors la Nina, la Copenhaga, iar Edvard Horst Halvorsen s-a născut în august.

— Edvard Horst Halvorsen, fiul lui Grieg, am murmurat, încercând să înţeleg ce însemna asta.

— Aşa cum ţi-am spus, de ce naiba s-ar fi dus Grieg la Paris să-l caute pe Jens după şase ani? Şi de ce Anna a fost gata să-l primească îndărăt? Doar dacă, nu cumva, ea şi Grieg au ajuns la o înţelegere de dragul aparenţelor. Nu trebuie să uităm că, pe vremea aceea, Grieg era unul dintre cei mai faimoşi oameni din Europa. Chiar dacă era acceptabil să fie văzut alături de muze talentate, cum era Anna, nu putea risca ceva atât de scandalos ca zvonul că era tatăl unui copil ilegitim. Şi, nu uita, Grieg era separat de Nina atunci şi există dovezi în arhive că el şi Anna călătoreau împreună prin toată Germania, pentru recitaluri. Sigur că existau nişte bârfe despre ei, dar apariţia soţului ei era menită să curme orice speculaţii privitoare la naşterea copilului. Peste un an, Anna şi Jens s-au mutat la Bergen şi copilul a fost prezentat peste tot în Norvegia ca fiind al lor.

— Şi Anna a acceptat? Să trăiască o minciună?

— Nu uita că şi Anna era faimoasă atunci. Orice urmă de scandal şi şi-ar fi văzut cariera distrusă. De asemenea, ştia că Grieg nu va divorţa niciodată de Nina. În plus, Anna era o femeie pragmatică, cu picioarele pe pământ. Pariez că ei doi au aranjat toate astea.

— Dar, dacă ai dreptate şi Jens a găsit-o pe Anna însărcinată în patru sau cinci luni, oare ce a avut de spus?

— Nimic, pentru că, altfel, ar fi murit sărac lipit pământului pe străzile Parisului. Şi, aproape

sigur, Grieg i-a promis că-l va ajuta să-şi facă un nume în Norvegia. Ally, nu vezi? A fost un aranjament bun pentru toţi.

— Iar peste un an cele două cupluri trăiau practic uşă în uşă aici. Doamne, Thom, crezi că Nina a bănuit ceva?

— Chiar nu ştiu. Fără dubiu, îl adora pe Edvard şi el o adora, la rândul lui, dar căsătoria cu o asemenea celebritate are întotdeauna un preţ. Poate că era mulţumită că el se întorsese la ea. Şi, desigur, mai era şi Horst. Fiind vecini, Grieg îşi putea vedea fiul ori de câte ori dorea fără să ridice suspiciuni. Nu uita că el şi Nina nu au avut copii, într-una dintre numeroasele scrisori trimise unui amic compozitor, Grieg afirmă că îl adora pe bebeluşul Horst.

— Aşa că Jens s-a conformat.

— Da. Personal cred că asta a fost pedeapsa lui pentru cele făcute Annei. A trăit permanent în umbra lui Grieg pe tărâm muzical şi i-a crescut copilul ca şi cum ar fi fost al lui.

— Şi atunci de ce Jens a scris acea biografie, ştiind că Anna avea un astfel de secret?

— Anna a murit în acelaşi an cu Grieg. Şi, din acel moment, cariera muzicală a lui Jens a început să prindă aripi. Publicând cartea, cred că a încercat să profite de o faimă de care fusese lipsit până atunci. A fost un bestseller la vremea aceea şi, probabil, i-a adus în plus şi o sumă frumuşică de bani.

— Ar fi trebuit să fie mai atent cu datele.

— Poate nu ştia. Doar dacă se ducea la Leipzig să găsească certificatul original de naştere al lui Horst, aşa cum am făcut eu.

— Da, o sută douăzeci de ani mai târziu. Thom, sunt totuşi pure speculaţii.

— Uite aici! mi-a spus, scoţând trei fotografii din dosar. Uite-l pe Horst tânăr şi cei doi posibili taţi ai lui. Şi acum, spune-mi cu cine seamănă?

Mi-am dat seama că nu mai aveam de ce să mă îndoiesc.

— Dar şi Anna avea ochi albaştri şi era blondă, la fel ca Grieg. Horst putea să semene cu ea.

— Adevărat. Când cercetăm trecutul, avem la îndemână numai câteva instrumente: probe documentare şi tot felul de supoziţii.

Îl ascultam distrată pe Thom, când, dintr-odată, am înţeles ce dorea să-mi spună.

— Dacă ai dreptate, atunci Horst, Felix, tu şi eu…

— Da. Aşa cum ţi-am spus de la început, Ally, s-ar putea să nu fii deloc o Halvorsen.

— Haide, Thom, fii serios! Este prea mult! Am putea să dovedim dacă e adevărat?

— Categoric. Fratele lui Grieg, John, a avut copii şi descendenţii lor trăiesc. Am putea veni cu dovezi ca să cerem un test ADN. M-am gândit de sute de ori să-i contactez, dar m-am răzgândit din cauza scandalului care ar fi urmat inevitabil şi ar fi dus la distrugerea reputaţiei lui Grieg. Toate astea

s-au petrecut cu peste o sută douăzeci de ani în urmă şi, personal, aş vrea să fiu cunoscut pentru muzica mea şi nu pentru că am provocat un astfel de scandal. Aşa că am luat decizia să nu răscolesc lucrurile. De aceea n-am inclus scrisorile în carte. Ally, trebuie să te hotărăşti şi tu şi nu te acuz dacă vei dori să fii sigură de asta, chiar dacă eu am ales să las trecutul în pace.

— Doamne, Thom! Am avut parte de treizeci de ani fericiţi de viaţă fără să ştiu ceva despre părinţii mei biologici. Şi cred că este suficient ce am descoperit până acum, i-am răspuns zâmbind. Dar cum rămâne cu Felix? El nu ştie?

— Nu, pentru că n-am încredere că nu se îmbată şi nu începe să trâmbiţeze peste tot că este stră-strănepotul lui Grieg şi atunci intrăm toţi în rahat.

— De acord. Uau, am oftat, ce mai poveste!

— Da. Şi acum, că mi-am vărsat în sfârşit oful, ce zici de o ceaşcă de ceai?

Când a sosit peste câteva zile, i-am arătat lui Thom certificatul meu de naştere în original. Scrisesem spitalului şi serviciului local de stare civilă din Trondheim nu numai pentru că doream să am dovada, dar şi fiindcă voiam să descopăr orice alte detalii legate de modul în care Pa Salt dăduse peste mine.

— Vezi! Iniţial, numele meu a fost Felicia, probabil după Felix.

— Îmi place. Sună foarte bine pentru o fată, m-a tachinat Thom.

— Regret, dar nu mă simt prea feminină. Mi se pare că Ally mi se potriveşte mai bine.

I-am mai arătat un document, sosit odată cu certificatul, în care se afirma că fusesem adoptată pe 3 august 1977. Avea o ştampilă oficială jos, pe pagină, dar nu venea cu alte detalii.

— Toate agenţiile de adopţie pe care le-am contactat mi-au răspuns că nu sunt în posesia unor acte oficiale de adopţie şi că, prin urmare, acordul a fost dat în particular. Ceea ce înseamnă că Pa Salt a întâlnit-o pe Martha, am adăugat, punând ultima scrisoare la dosar.

— Ally, acum mi-a trecut prin cap, mi-a spus Thom dintr-odată, dar, după ce am aflat de la tine că Pa Salt a adoptat şase fete, toate purtând numele pleiadelor, nu s-ar putea ca *el* să fi fost cel care te-a ales pe *tine?* Şi să fi preferat să mă lase pe *mine* cu mama?

Da, Thom avea dreptate! Şi, imediat, m-am simţit de parcă mi se ridicase o piatră de pe suflet. M-am dus spre el şi, cum stătea aşezat în faţa pianului, l-am prins în braţe şi l-am sărutat pe creştet.

— Îţi mulţumesc pentru asta!

— E OK!

Am aruncat o privire spre partitura din faţa lui, cu note scrise peste tot pe ea.

— Ce ai de gând cu asta?

— Încerc să desluşesc ce a recomandat David Stewart pentru orchestraţia „Concertului Eroica”.

— Şi cum ţi se pare?

— Din ce am văzut până acum, nu sunt impresionat, sincer să fiu. Mă îndoiesc foarte tare că va fi gata pentru o premieră în decembrie, în cadrul Centenarului Grieg. Suntem aproape de sfârşitul lui septembrie şi partiturile ar trebui trimise la tipografie luna viitoare, pentru ca orchestra să aibă timp să repete. Dat fiind că David mi-a dat undă verde, afirmând că-l va include în program, aş fi devastat dacă nu va fi gata, dar astea – a dat din umeri – nu mi se par deloc în regulă.

— Aş vrea să te pot ajuta.

Pe urmă, mi-a venit o idee, deşi nu eram sigură dacă era cazul să i-o spun.

— Ce este?

Încă o dată, realizam că îmi era peste putinţă să-i ascund ceva noului meu frate geamăn.

— Dacă îţi spun, promite-mi că nu respingi sugestia mea din capul locului.

— OK. Aştept!

— Ştii că Felix, tatăl nostru, ar putea să o facă. La urma urmelor, este fiul lui Pip. Sunt sigură că va simţi emoţiile pe care tatăl lui a dorit să le transmită.

— Ce? Ally, eşti complet nebună! Ştiu că ai vrea să ne vezi ca pe o familie fericită, dar realmente asta merge prea departe. Felix este un

beţiv şi un om de nimic, care n-a reuşit să facă ceva în viaţa lui. Cum să-i dau concertul preţios, compus de bunicul meu, ca să-l distrugă? Sau şi mai rău, să ajungă la jumătate, apoi să renunţe. Dacă vrem să fie gata până în decembrie, atunci cu siguranţă nu asta este calea.

— Ştii că Felix cântă la pian ore întregi în fiecare zi? Numai pentru el? Şi tu mi-ai spus de multe ori că e un geniu, care şi-a compus şi orchestrat singur operele în adolescenţă, am insistat eu.

— Gata, Ally. Am închis subiectul.

— OK, am ridicat din umeri şi am ieşit din cameră.

Mă simţeam frustrată şi necăjită. Era primul dezacord major dintre noi.

Mai târziu, în acea după-amiază, Thom a fost chemat pentru un concert. Ştiam că ţinea partitura originală a lui Pip în biroul din salon. Nu eram sigură dacă procedam bine, aşa că am descuiat biroul şi am scos maldărul de hârtii. Le-am pus într-o pungă, am luat cheile maşinii recent închiriate şi am ieşit din casă.

— Felix, ce zici?

I-am explicat toată povestea legată de „Concertul Eroica” şi cât de disperaţi eram ca orchestraţia să fie gata la timp. Tocmai îl ascultasem cum îl interpretează până la sfârşit. Şi, chiar dacă nu văzuse partiturile înainte, execuţia

lui fusese fără greşeală. La un nivel tehnic atât de ridicat şi cu un fler caracteristic numai celor mai talentaţi pianişti.

— Cred că e minunat. Doamne sfinte, tata a fost atât de talentat!

Felix era mişcat în mod clar şi, instinctiv, i-am înconjurat umerii cu braţele.

— Da, a fost, într-adevăr.

— E o tragedie că nu-mi aduc aminte deloc de el. Eram foarte mic când a murit.

— Ştiu. Şi e o tragedie că acest concert n-a fost încă prezentat în public. N-ar fi minunat să aibă o premieră?

— Da, da, sigur, cu orchestraţia adecvată… de exemplu, aici în primele patru acorduri, un oboi şi, după aceea, o violă, mi-a făcut el semn spre partitură, şi cu percuţia venind imediat, ca o surpriză, uite aşa! Mi-a arătat cum ar suna, ciocnind două creioane. I-ar şoca pe cei înclinaţi să creadă că ascultă o altă pastişă după Grieg. S-a strâmbat ştrengăreşte şi am văzut cum i s-au luminat ochii când a luat o foaie de hârtie şi a notat pe ea aranjamentul tocmai descris. Să-i spui lui Thom că va fi o lovitură de maestru. Şi, pe urmă, a continuat Felix, începând din nou să cânte, intră viorile, acompaniate de percuţie, ca să dea senzaţia unui pericol ascuns.

A notat din nou repede notele pe partitură. Pe urmă, s-a oprit subit şi s-a uitat la mine.

— Îmi pare rău, m-am lăsat dus de val. Îţi

mulţumesc, totuşi, că ai venit cu ele la mine.

— Felix, cât ţi-ar lua să faci orchestraţia?

— Poate două luni. Nu ştiu dacă e datorită faptului că este o operă compusă de tatăl meu, dar pot spune exact cum ar trebui să sune.

— Ce zici de trei săptămâni?

M-a fixat uluit şi pe urmă şi-a ridicat ochii în sus, chicotind.

— Presupun că glumeşti.

— Nu, deloc. Îţi fac fotocopiile şi, dacă poţi să faci orchestraţia şi să i-o prezinţi lui Thom, la fel de grozav cum ai făcut-o acum, în faţa mea, mă îndoiesc că el sau orice director al Orchestrei filarmonice din Bergen va putea să te refuze.

Felix tăcea.

— Deci mă provoci? Vrei dovada că pot s-o fac ca să i-o arăţi lui Thom?

— Asta în afara faptului că opera tatălui tău figurează deja în programul concertului aniversar Grieg din decembrie. Şi pentru că, din câte am auzit, eşti un muzician strălucit. Şi, dacă nu te supără că-ţi atrag atenţia, termenul atât de scurt înseamnă că trebuie să te concentrezi la maximum.

— Domnişoară, am auzit un talmeş-balmeş de complimente şi de insulte, a izbucnit Felix. Prefer să rămân cu complimentele pentru că, desigur, ai dreptate. Sunt cu mult mai bun când lucrez cu un termen în minte şi, în ultimii ani, le-am cam dus dorul pe-aici.

— Atunci vrei să încerci?

— Dacă accept, voi face mai mult decât să încerc, te asigur! Încep chiar în seara asta.

— Mă tem că trebuie să iau partiturile cu mine. Nu vreau ca Thom să afle ce fac.

— O, nu te teme, am deja totul în cap. Felix a strâns partiturile şi mi le-a dat. Adu-mi mâine o copie, dar, din acel moment, nu vreau să te mai văd aici ca să mă baţi la cap când lucrez. Aşa că ne vedem peste trei săptămâni, începând de mâine.

— Dar…

— Nici un dar, mi-a tăiat-o Felix conducându-mă la uşă.

— OK, vin mâine. La revedere!

— Şi, Ally?

— Da?

— Mulţumesc că te-ai gândit la mine.

Capitolul 45

În următoarele trei săptămâni m-am plimbat prin casă ca un leu în cuşcă. Ştiam că orchestrarea unei simfonii însemna mai multe luni de muncă asiduă. Dacă Felix va reuşi să rezolve primele cinci minute, speram ca asta să fie suficient să-l conving pe Thom. Şi, dacă nu va face nimic, atunci nimic nu era pierdut pentru că Thom nu va afla niciodată.

Orice om merită o a doua şansă, mă gândeam,

când am auzit că se deschide uşa din faţă şi şi-a făcut apariţia Thom, venind de la reprezentaţia operei Carmen. Începuseră concertele şi, după ce s-a prăbuşit istovit pe canapea, cenuşiu la faţă, i-am adus o bere rece din frigider.

— Mulţumesc! Aş putea să mă obişnuiesc aşa, mi-a spus răsucind capacul. M-am gândit la o sumedenie de lucruri în ultimele câteva zile.

— O, da?

— Te-ai hotărât unde să o naşti pe Degeţica?

Era porecla dată bebeluşului meu, pornind de la întrebarea lui cam cât de mare era copilul acum, şi eu – ghidându-mă după manual – îi arătasem degetul cel mare.

— Nu, n-am făcut-o.

— Atunci ce-ar fi să rămâi aici, la Froskehuset, cu mine? Tot îmi spui că arzi de dorinţa să o modernizezi, şi eu cu siguranţă n-am timp pentru aşa ceva. Aşa că, dacă tot ai chef să transformi casa, ce-ar fi să te pui pe treabă? Şi, în schimb, primeşti casă şi masă, al cărei cost va creşte exponenţial după ce vine barza. Şi, bineînţeles, vei primi documente de proprietate asupra unei jumătăţi din casă.

— Thom, casa e a ta. Nu mi-ar trece niciodată aşa ceva prin cap!

— Atunci ce-ar fi să investeşti în renovarea acestei case, dacă ai bani, bineînţeles? Nu ţi se pare corect? Vezi? Nu sunt chiar atât de generos pe cât credeai.

— Pot să-i cer bani lui George Hoffman, avocatul lui Pa. Sunt sigură că va spune că este o investiţie bună. Nici nu cred că e nevoie de o sumă foarte mare, deşi soba aia trebuie neapărat înlocuită cu un şemineu modern şi, poate, aş instala şi încălzire pe sub podea în toată casa. Ar fi bine să înlocuim şi boilerul şi să refacem conductele în băi, fiindcă sunt sătulă să nu-mi ajungă apa caldă când fac duş şi…

— Aha, am dat drumul la robinet! a chicotit Thom. Pariez că vei avea nevoie de cel puţin un milion de coroane ca să faci totul pe placul tău. Casa valorează cam patru milioane, aşa că îmi permit să te angajez ca designer. Trebuie să cădem de acord ce vom face dacă vreunul dintre noi decide să-şi vândă partea, caz în care celălalt ar avea posibilitatea să-i cumpere partea, dar, Ally, cred că este important ca tu şi bebeluşul să aveţi propria voastră locuinţă.

— M-am descurcat foarte bine până acum.

— Păi, nici n-ai avut un copil până acum. Şi, ca unul care a crescut într-o casă despre care mama îmi amintea constant că nu era a noastră, mi-ar plăcea ca nepotul sau nepoata mea să nu-şi facă astfel de griji. Poate îmi ofer şi serviciile în calitate de mentor şi tată, până când intră în scenă un ales al tău. Şi sunt sigur că, într-o zi, se va întâmpla şi asta, a adăugat el.

— Dar, Thom, dacă e să rămân aici…

— Da?

— Va trebui să învăţ norvegiana. Şi mi se pare ceva imposibil.

— Nu-i mare lucru, o poţi învăţa odată cu bebeluşul, mi-a zâmbit el.

— Dar ce facem, dacă unul din noi, sau amândoi, ne găsim pe cineva?

— Cum ţi-am spus, putem vinde casa sau răscumpăra partea celuilalt. În afară de asta, nu uita că are patru dormitoare. Şi pentru că voi refuza să-ţi permit să-ţi alegi un bărbat care să nu-mi fie pe plac, atunci nu-i niciun motiv pentru care n-am putea trăi toţi aici. Oricum, cred că nu e cazul să ne batem capul prea mult cu tot felul de eventualităţi. Cred că eşti de acord, pentru că te-am auzit spunând-o deseori.

— Da, adevărat, dar... acum trebuie să-mi fac planuri de viitor.

— Sigur că da. Sarcina te schimbă deja.

După ce m-am dus la culcare, îmi era clar că Thom avea dreptate. Nu trebuia să iau decizii numai pentru mine, ci să aleg şi ce era mai bine pentru micuţul meu. Categoric, eram fericită aici, mă simţeam în siguranţă şi liniştită în această ţară pe care începeam să o iubesc. Şi faptul că n-avusesem parte de adevărata mea moştenire făcea şi mai important ca micuţul meu să aibă parte de ea. Aşa că aveam s-o revendicăm împreună.

A doua zi de dimineaţă, i-am spus lui Thom că, în principiu, era o idee minunată şi că doream să rămân şi să nasc copilul aici.

— O să văd totodată dacă pot aduce iahtul lui Theo, Sunseeker, aici. Chiar dacă eu încă n-am curaj să urc la bord, poate că ţie ţi-ar plăcea să-ţi plimbi nepotul sau nepoata prin fiordurile Norvegiei în timpul verii.

— O idee grozavă! a exclamat Thom încântat. Deşi, de dragul copilului, va trebui să te întorci cândva pe apă.

— Ştiu, dar nu acum. Singurul lucru care mă îngrijorează în prezent este ce voi face după ce îmi termin slujba de designer şi nasc copilul.

Am aşezat clătitele care îi plăceau atât de mult pe masă.

— Vezi, Ally, nu te poţi abţine să nu te gândeşti la viitorul mai îndepărtat!

— Taci odată! Ai în faţă o femeie care a muncit toată viaţa ei şi s-a confruntat permanent cu provocările.

— Şi nu crezi că ai parte de suficiente, dacă te muţi într-o altă ţară şi mai ai şi un bebeluş?

— Da, este suficient pe moment. Dar va trebui să fac şi altceva.

— O să încerc să te ispitesc, mi-a spus Thom calm.

— Ce vrei să spui?

— Orchestra are nevoie de un flautist talentat, aşa cum eşti tu. De fapt, doream să-ţi propun ceva.

— Ce anume?

— Ai aflat deja despre Concertul Centenar

Grieg, unde va fi prezentat şi „Concertul Eroica”, deşi nu prea văd cum. În prima parte figurează Suita Peer Gynt şi mă gândesc cât ar fi de adecvat ca tu să interpretezi primele acorduri ale „Dimineţii devreme”. Am vorbit cu David Stewart şi crede că este o idee minunată. Ce părere ai?

— Ai vorbit deja, cu el?

— Sigur că da. Nu e mare lucru…

— Chiar dacă eu nu însemn nimic, numele meu este suficient ca să ajung pe afiş, am completat eu cele spuse de el.

— Cât de obtuză poţi fi! Te-a auzit cântând cu Willem, la Teatrul Logen, ai uitat? Şi nu poţi să ştii ce va urma după aceea. Aşa că nu mi-aş bate capul în locul tău să-mi găsesc un job, dacă te hotărăşti să rămâi de tot aici.

Îl priveam, mimând supărarea.

— Deci ai rezolvat totul în locul meu.

— Da, cam aşa ceva. La fel cum ai fi procedat şi tu.

După trecerea celor trei săptămâni, am bătut la uşa lui Felix, trepidând. N-a răspuns şi mă gândeam că poate Felix mai dormea, deşi eram în miezul zilei.

Când a deschis uşa, cu ochii roşii, cu un tricou şi numai boxerii pe el, am simţit cum mi se spulberă toate speranţele.

— Bună, Ally. Intră!

— Mersi.

Camera de zi mirosea a tutun şi alcool şi, când am văzut şirul de sticle goale de whisky pe măsuţă, am simţit cum îmi creşte tensiunea.

— Scuze pentru dezordine! Stai jos, mi-a spus, luând o pătură roasă şi o pernă de pe canapea. În ultimele săptămâni am adormit în locul în care m-am prăbuşit.

— Aaa!

— Ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Ştii de ce am venit, nu?

— Vag, mi-a răspuns, trecându-şi mâna prin părul cărunt. Ceva legat de concert?

— Da. Ei bine? l-am întrebat disperată să ştiu dacă făcuse faţă, sau nu.

— Da… Pe unde le-am pus?

Erau maldăre de partituri peste tot, prin cameră, multe foi mototolite şi aruncate pe jos, peste care se adunase praful şi pânze de păianjen. Îl urmăream cu inima strânsă cum căuta prin rafturile cu cărţi, sertare care dădeau pe-afară şi în spatele canapelei pe care stăteam.

— Ştiu că le-am pus bine undeva… mormăia el, aplecându-se să se uite pe sub pian. Aha! a exclamat triumfător, ridicând capacul minunatului pian Bluthner şi sprijinindu-l cu o tijă din lemn. Uite-le!

A băgat mâna în interior şi a extras un imens maldăr de partituri. S-a îndreptat spre mine şi mi le-a trântit pe genunchi, care aproape s-au îndoit sub greutatea lor.

— Am terminat!

Am văzut că primele erau partiturile originale pentru pian, puse într-un dosar din plastic. A doua secţiune era pentru flaut, următoarea pentru violă şi cea de-a treia pentru percuţie. Am întors filă după filă şi, când am ajuns la secţiunea pentru alămuri, aproape uitasem cât de multe instrumente avuseseră nevoie de orchestraţia lui. L-am privit uluită, iar el mi-a aruncat un zâmbet încrezut.

— Draga mea fiică de-abia descoperită, dacă m-ai fi cunoscut mai demult, ai fi ştiut că răspund întotdeauna unei provocări pe plan muzical. Mai ales uneia atât de importante ca asta.

— Dar… ochii mi s-au oprit pe sticlele de whisky.

— Şi, după cum ţi-am mai spus, lucrez mai bine beat. Trist, dar adevărat. Oricum, totul e aici, gata pentru mult iubitul meu fiu, ca să obţii verdictul lui. Personal, cred că tatăl meu şi cu mine am produs o operă genială.

— Nu pot eu să judec calitatea, dar, cu siguranţă, din punct de vedere cantitativ, ai produs un miracol.

— Zi şi noapte, draga mea, zi şi noapte! Aşa că, acum, ia-o din loc!

— Chiar vrei să plec?

— Da, vreau să dorm. N-am mai dormit ca lumea de când ne-am văzut ultima dată.

— OK! i-am spus şi m-am ridicat, strângând

bine partiturile la piept.

— Şi să mă anunţi ce-a zis, da?

— Sigur că da.

— O, şi mai spune-i lui Thom că singura parte care nu prea m-a convins este cea în care suflătorii intră odată cu oboiul, la măsura trei din tempoul doi. S-ar putea să fie cam prea mult. La revedere, Ally!

Cu aceste cuvinte, a trântit uşa după mine.

— Ce sunt astea? m-a întrebat Thom mirat, când a sosit acasă după concert, observând maldărul de partituri muzicale stivuite pe măsuţa de cafea din salon.

— A, orchestraţia finală pentru „Concertul Eroica”, i-am răspuns pe un ton cât mai normal. Vrei o cafea?

— Te rog! mi-a spus, repezindu-se spre măsuţă, fără să-şi creadă ochilor.

Eu m-am îndreptat spre bucătărie, am turnat cafeaua şi am revenit în salon, găsindu-l pe Thom scufundat în partituri.

— Cum? Când? *Cine?*

— Felix. În ultimele trei săptămâni.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nicidecum.

Îmi venea să dansez de bucurie, văzând expresia uimită de pe faţa lui.

— Sigur, a continuat tuşind, nu ştiu dacă este ceva de calitate, dar…

L-am văzut cum intonează partitura pentru oboi, apoi cea a violelor, pe urmă trece la percuţie şi începe să chicotească.

— Strălucit! Îmi place totul.

— Eşti supărat?

— Vorbim mai târziu. A ridicat ochii spre mine şi puteam citi tot entuziasmul şi respectul întipărit pe faţa lui. Dar, la prima vedere, Felix a făcut ceva incredibil. Uită de cafea, mă duc la David Stewart să-l prind înainte să plece! Îi duc totul acum. Sunt sigur că va fi la fel de uimit ca mine.

Simţeam că plesnesc de plăcere, în timp ce-l ajutam să strângă partiturile şi-l conduceam la uşă, urându-i mult noroc.

— Pip, am şoptit cu ochii la stele. Eroina ta îşi va avea în sfârşit premiera.

În timp ce toamna se apropia de sfârşit şi programul pentru concertul aniversar prindea contur, inclusiv datorită orchestraţiei inspirate a lui Felix, eram foarte ocupată cu propriile mele planuri, îl contactasem pe Georg Hoffman, ca să-i explic situaţia. A fost de acord că aveam nevoie de un acoperiş, deşi numai pe jumătate al meu, deasupra capului. Am strâns toate economiile mele, nu prea mari, plus mica sumă lăsată de Theo prin testament şi am început renovările la Froskehuset. Aveam în minte o viziune, o casă frumoasă de tip scandinav, cu podele deschise de culoare, din lemn de pin şi pereţi la fel, mobilă

norvegiană modernă şi ultimul răcnet în materie de conservare a energiei.

Când am alcătuit documentele, am dezbătut cu Thom faptul că nu trebuia să-l nedreptăţim pe Felix şi să-i cedăm o treime din proprietatea asupra casei. Însă, când l-am abordat, mi-a răspuns zâmbind:

— Nu, draga mea! Este drăguţ din partea ta că-mi faci oferta, dar sunt mulţumit aici, în cabana mea, şi amândoi ştim pe ce mi se duc banii.

Totodată, în urmă cu o săptămână, Casa editorială Peters – cunoscută ca C.F. Peters pe când era editura lui Grieg din Leipzig în urmă cu toţi acei ani – ne-a contactat în legătură cu „Concertul Eroica” şi o înregistrare cu Filarmonica Bergen a fost programată pentru anul viitor. În calitate de moştenitor legal al operei tatălui său, plus munca lui cu orchestraţia, Felix urma să câştige o mulţime de bani, în caz că acest concert urma să aibă succes, ne informase şeful editurii, Andrew Litton.

Aşa că, având o conştiinţă curată şi pregătindu-mi cuibul, mă simţeam plină de optimism şi energie, intervievând constructori locali, consultându-mă cu autorităţile din domeniu şi documentându-mă pe website-uri şi din numeroase reviste de design interior. Mă gândeam cât de tare puteau hormonii să ne influenţeze acţiunile.

În timp ce răsfoiam un catalog cu mostre de

materiale, mă gândeam vinovată că nu o sunasem pe Ma de prea multe ori după ce ajunsesem aici. Şi nici pe Celia. Dar, acum, că trecusem de cele trei luni periculoase, ambele meritau din plin să le dau vestea bună.

Primul telefon l-am dat lui Ma, la Geneva.

— Alo!

— Ma, sunt eu, Ally!

— *Chérie!* Ce bine îmi pare că m-ai sunat!

Am zâmbit uşurată la auzul vocii ei calde şi la faptul că nu era urmă de reproş în ea.

— Ce mai faci? m-a întrebat.

— Păi asta este întrebarea, i-am răspuns râzând.

Şi, pe urmă, i-am povestit totul despre Thom şi Felix şi cum Pa Salt mă făcuse să dau peste ei.

— Aşa că sper că mă înţelegi, Ma, de ce am decis să rămân aici, în Bergen, mai mult timp. Şi mai este ceva care complică uşor lucrurile. Sunt însărcinată cu copilul lui Theo.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat tăcerea pe moment, după care am auzit-o oftând uşurată.

— Dar, Ally, este cea mai minunată veste dintre toate! Vreau să spun după tot ce… ai trăit. Când vei naşte?

— Pe 14 martie.

După ce făcusem ecografia, care confirmase data naşterii copilului, făcusem socoteala, dându-mi seama că rămăsesem însărcinată în jurul datei dispariţiei lui Pa.

— O, Ally, *chérie,* sunt foarte fericită pentru tine. Şi tu te bucuri, nu?

— Foarte mult, am asigurat-o eu.

— Sunt sigură că şi surorile tale la fel. Vor fi mătuşi şi încă un bebeluş va sosi în Atlantis. Le-ai spus şi lor?

— Nu. Doream să vorbesc mai întâi cu tine. În ultimele săptămâni le-am contactat de câteva ori pe Maia, Star şi Tiggy, dar n-am reuşit deloc să dau de Electra. Nu mi-a răspuns la e-mailuri şi, când l-am sunat pe agentul ei din Los Angeles, nu mi-a răspuns, a trebuit să las un mesaj. Este totul OK cu ea?

— Sunt sigură că este foarte ocupată – doar ştii ce program hectic are ea. Replica lui Ma a venit după o uşoară ezitare din partea ei. După câte ştiu, este bine.

— Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Dar şi când am sunat-o pe Star la Londra şi i-am cerut să vorbesc cu CeCe, mi-a spus că nu este acolo. Nu mai ştiu nimic despre ele de atunci.

— Da.

— Aşa că poate ştii tu ce mai fac ele?

— Mă tem că nu. Dar, din nou, sunt sigură că nu ai de ce să fii îngrijorată.

— Dacă afli ceva despre ele, te rog să mă suni, da?

— Sigur, *chérie.* Şi acum, povesteşte-mi ce planuri ai după sosirea bebeluşului.

După ce am terminat convorbirea cu Ma, invitând-o pe ea şi pe surorile mele la Centenarul Grieg din decembrie, am sunat-o pe Celia. La fel ca Ma, a fost încântată să mă audă.

Hotărâsem deja că-i voi comunica marea veste în persoană Celiei, ştiind ce emoţii voi stârni în ea. Şi mai era şi chestiunea cu urna cu cenuşa lui Theo.

— Celia, nu vreau să mă lungesc acum, dar ce zici dacă aş veni să te văd peste câteva zile?

— Ally, nu trebuie să-mi ceri voie. Eşti binevenită aici oricând. Ştii că te ador.

— Poate că vom merge la Lymington ca să… nu puteam rosti cuvintele.

— Da, este momentul potrivit. O vom face împreună, aşa cum şi-ar fi dorit-o el.

Peste două zile, după ce avionul meu a aterizat pe Heathrow, am văzut-o pe Celia care mă aştepta la Sosiri. De la volanul vechiului ei Mini, mi-a aruncat o privire scurtă.

— Ally, sper să nu te deranjeze, dar vom merge direct la Lymington. Nu ştiu dacă ţi-am spus vreodată că am o căsuţă în zonă. Petreceam acolo vacanţele de vară cu Theo şi mergeam pe mare împreună. Mi se pare… potrivit să ne ducem în acel loc.

I-am prins mâna şi i-am strâns-o, în timp ce o ţinea încleştată pe volan.

— Celia, e perfect.

Şi chiar aşa era. Căsuţa cu acoperiş arcuit era cuibărită în centrul oraşului, cunoscut pentru arhitectura sa georgiană, cu străzi pavate cu piatră cubică şi clădiri în culori pastelate. Ne-am lăsat bagajele în holul de la intrare şi am urmat-o pe Celia în camera de zi, o încăpere plăcută cu bârne pe tavan. Mi-a prins mâinile într-ale ei.

— Ally, înainte să te conduc în camera ta, vreau să te avertizez că există numai două dormitoare, unul al meu şi altul… cel în care dormea Theo şi unde se află încă… multe dintre lucrurile lui.

— Celia, este OK! am asigurat-o, impresionată de bunătatea şi atenţia ei.

— Vrei să-ţi duc bagajul sus? O să aprind şemineul şi o să pregătesc cina. Am adus una-alta cu mine, aşa că voi încropi ceva. Sau poate vrei să mâncăm în oraş?

— Mulţumesc, Celia, sunt mai mult decât mulţumită să rămân aici. Mă descurc cu bagajul. Cobor apoi repede, să te ajut.

— Prima uşă pe stânga, în capătul scării, mi-a strigat ea.

Am ridicat rucsacul şi am urcat scările. Sus era o uşă joasă, din lemn, pe care scria CABINA LUI THEO. Am deschis-o şi am dat cu ochii de un pat îngust, sub fereastră, cu un ursuleţ îmbrăcat marinar proptit între perne. Pereţii cu suprafaţa neregulată erau plini de fotografii cu iahturi şi, deasupra unei comode, atârna un colac de salvare

demodat, cu dungi albe şi roşii. Am simţit cum îmi dau lacrimile, camera amintindu-mi de a mea, din Atlantis.

— Sufletul meu pereche, am şoptit, simţind spiritul lui Theo peste tot în jurul meu.

Apoi m-am aşezat pe pat, am ridicat ursuleţul şi l-am strâns la piept, în timp ce lacrimile mi se rostogoleau pe obraji, ştiind că Theo nu-şi va cunoaşte niciodată copilul.

În seara aceea, am discutat cu Celia tot felul de lucruri, în timp ce ea pregătea o caserolă cu pui. Focul se auzea trosnind în camera de zi şi am luat loc pe canapeaua veche ca să mâncăm.

— Celia, mă simt ca acasă aici. Înţeleg de ce îţi place căsuţa asta.

— Am avut norocul s-o moştenesc de la părinţii mei. Au fost şi ei navigatori şi era un loc perfect ca să-l aduc pe Theo în vacanţă aici. Lui Peter nu-i plăcea marea şi, oricum, era mai mult plecat cu afacerile lui în acele zile, aşa că petreceam mult timp aici cu Theo.

— Apropo de Peter, ştii ce mai face?

— Ciudat, dar da. De fapt, aş putea chiar spune că ne-am împrietenit în ultimele săptămâni. Mă sună mereu şi a sugerat că ar vrea să-şi petreacă Crăciunul cu mine, în Chelsea. Se pare că niciunul dintre noi nu mai are pe altcineva. Obrajii Celiei s-au colorat într-un roz delicat. Ştiu că sună aiurea, dar cred că moartea lui Theo a făcut să dispară amărăciunea dintre noi.

— Nu mi se pare aiurea. Ştiu că te-a rănit foarte tare, dar mi se pare că este conştient de greşelile făcute.

— Ei bine, Ally, nimeni nu-i perfect. Şi este posibil să mă fi maturizat şi eu, ştiind ce am greşit în relaţia cu el. Adevărul este că, după ce s-a născut Theo, el a devenit centrul lumii pentru mine. M-am îndepărtat de Peter şi, după cum ţi-ai dat seama, nu-i place să fie ignorat.

Mi-a zâmbit.

— Nu, îmi dau seama. Sunt fericită că măcar vorbiţi.

— I-am spus că o să vin aici, cu tine, ca să aruncăm cenuşa lui Theo în mare, mâine, la răsăritul soarelui, dar n-am primit un răspuns. Tipic Peter! a oftat Celia. N-am putut niciodată să comunic prea bine cu el când erau în joc lucruri importante. Oricum, ajunge cât am vorbit despre mine! Vreau să-mi istoriseşti tot ce ai făcut în Norvegia. Mi-ai spus deja că te-ai lăsat ghidată de indiciile lăsate de tatăl tău. Aş fi fericită să ascult toată povestea.

În următoarea oră i-am povestit în detaliu aventura mea. La fel ca în conversaţia cu Ma, am omis un singur detaliu, şi anume că era posibil să fiu rudă cu Edvard Grieg. Şi mie, ca şi lui Thom, mi se părea că era ceva mult prea personal, care oricum nu însemna nimic fără nicio dovadă solidă.

— Ei bine, recunosc că sunt uimită! a exclamat Celia când am terminat şi am dus tăvile goale la

bucătărie. Deci ţi-ai găsit un frate geamăn şi un tată. Este extraordinar! Ce simţi?

— Sunt foarte încântată. Thom… îmi seamănă perfect, i-am răspuns zâmbind. Şi sper să nu sune insensibil, dar, după ce mi-am pierdut mentorul, pe Pa Salt şi sufletul pereche, Theo, am găsit un alt bărbat care să figureze în viaţa mea, dar într-un mod complet diferit.

— Ally, draga mea, cred că e minunat! Ce mai călătorie ai făcut de când nu ne-am văzut!

— De fapt, Celia, călătoria nu s-a sfârşit încă. Mai am ceva să-ţi spun. Am privit-o drept în ochi, citind în ei curiozitatea, şi am respirat profund. O să fii bunică.

Expresia uimită s-a transformat repede în neînţelegere pe faţa ei. Apoi, a zâmbit super încântată şi a întins mâinile spre mine, strângându-mă tare la piept.

— Ally, aproape nu-mi vine să cred. Eşti sigură?

— Da. Sarcina mi-a fost confirmată de o doctoriţă din Bergen. Şi, în urmă cu o săptămână, am făcut prima ecografie. M-am ridicat de pe canapea şi am început să caut în poşetă. Am extras o imagine alb-negru şi i-am dat-o. Ştiu că nu arată cine ştie ce acum, dar, Celia, acesta este nepotul tău.

A luat fotografia şi a studiat-o, trasând cu degetele imaginea destul de neclară a micuţei vieţi din pântecele meu.

— Ally… Avea vocea gâtuită de emoţie. Este… cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

După aceea, ne-am tot îmbrăţişat plângând şi râzând şi, în final, am rămas amândouă rezemate de spătarul canapelei, puţin ameţite.

— Măcar acum am ceva speranţă în inimă pentru ziua de mâine. Am o barcă în port. Mă gândesc să ieşim cu ea în zori… şi să-l lăsăm să aibă o odihnă veşnică în mare.

— Îmi pare a-a-atât de rău! m-am bâlbâit, dar nu pot. După ce a murit Theo, m-am jurat să nu mai ies niciodată pe mare. Sper că mă înţelegi.

— Da, draga mea, dar mai gândeşte-te, te rog! Aşa cum tu ai spus, nu poţi uita trecutul. Cred că Theo ar fi foarte supărat să ştie că, din cauza lui, ai renunţat la pasiunea ta.

În acel moment, mi-am dat seama că, oricât de greu îmi era, îi datoram asta lui Theo şi copilului nostru.

— Celia, ai dreptate! Aşa trebuie să facem.

A doua zi de dimineaţă, când m-a trezit alarma mobilului înainte de răsăritul soarelui, m-am uitat dezorientată în jur pentru un moment, apoi am simţit ceva catifelat pe obraz. Am aprins lampa de lângă pat şi am văzut ursuleţul lui Theo pe pernă. Mi-am vârât faţa în blăniţa lui, dorind să-l simt din nou pe el alături de mine. M-am dat jos din pat şi m-am îmbrăcat repede cu pantaloni şi un jerseu gros, pe urmă am coborât la parter unde mă

aştepta Celia. Tăcută, am aruncat o privire spre urna albastră pe care o ţinea în braţe.

Nu era nimeni pe stradă când am ieşit amândouă din casă şi ne-am îndreptat spre port, în lumina scăzută a zorilor. Când ne-am oprit în locul unde era legată barca Celiei, singurul semn de activitate din jur era la bordul unei ambarcaţiuni pescăreşti alăturate. Cei doi pescari ne-au salutat scurt, dând din cap şi continuând să-şi repare plasele.

— Ştii, lui Theo i-ar fi plăcut să ne vadă acum! În ritmul plăcut al valurilor care continuă aşa de la începutul lumii.

— Da, aşa e.

Am auzit în spatele nostru o voce cunoscută şi, când ne-am întors, am dat cu ochii de Peter, care se îndrepta spre noi. Am văzut cât de uimită era Celia şi cum i s-a luminat faţa la vederea lui Peter cu braţele deschise spre ea. Am rămas pe loc, lăsându-i să se bucure de acest moment, pe urmă au venit spre mine şi m-au îmbrăţişat.

— OK, mi-a spus Peter, cu vocea gâtuită, hai să terminăm ce avem de făcut!

Când Celia s-a urcat la bord, Peter mi-a şoptit.

— Sper să nu cad în dizgraţie dacă mă apucă răul de mare în acest moment solemn. Ally, nu prea îmi este bine când sunt pe apă.

— Acum, nici mie, i-am răspuns. Haide! I-am întins mâna. Ne vom descurca amândoi.

Ne-am urcat în barcă şi l-am ajutat pe Peter să

se aşeze, reuşind să-mi recuperez reacţiile de navigator.

— Gata de plecare?

— Da, i-am răspuns Celiei, ridicând pânzele şi strângând parâma care ne legase de mai.

Primele raze aurii de soare luminau linia coastei, strălucind pe crestele leneşe ale valurilor, în timp ce ne îndreptam spre Solent. Celia a preluat rolul de căpitan, în timp ce eu mă mişcam de colo colo, ajustând pânzele. Briza răcoroasă ne împingea uşor pe deasupra apei şi se juca cu părul meu şi, deşi mi-era groază să revin pe apă, mă simţeam ciudat de împăcată. Prin minte îmi treceau imagini ale lui Theo, dar, pentru prima dată după ce mă părăsise, gândurile mele erau pline în mod egal de bucurie şi tristeţe.

Când am ajuns la câteva sute de metri de mai, într-un loc cu vedere magnifică spre portul Lymington, am strâns pânzele şi Celia a coborât în cabină, aducând urna albastră în braţe. Ne-am dus la Peter care arăta verde la faţă şi l-am ajutat să se ridice, sprijinindu-l între noi.

— Ia-o tu, Peter! i-a spus Celia, în timp ce soarele de dimineaţă strălucea glorios deasupra orizontului.

— Gata? ne-a întrebat el.

Am aprobat din cap şi ne-am prins de mâini în jurul urnei, un gest plin de atâtea vise, speranţe şi amintiri. În timp ce Peter a ridicat capacul şi a aruncat conţinutul în vânt, am urmărit cu privirea

perdeaua fină de cenuşă, lăsându-se jos, pe valurile înspumate. Am închis ochii şi o lacrimă mi s-a prelins pe obraz.

— La revedere, dragul meu! am şoptit şi mâna mi s-a îndreptat automat spre pântecul uşor rotunjit. Să ştii că iubirea noastră a supravieţuit.

Capitolul 46 7
decembrie 2007

Ca de obicei, m-am trezit devreme, simţind o mişcare uşoară în interiorul meu. M-am uitat la ceas şi am văzut că era puţin trecut de cinci, sperând că acesta nu va deveni un obicei pentru bebeluş. Afară era încă întuneric când m-am uitat pe fereastră şi geamul era acoperit de un strat gros de gheaţă. După ce m-am dus la baie, m-am întors în pat, să încerc să mai dorm puţin. Ştiam că ziua va fi una lungă. Sala de concerte Grieg va fi plină la capacitatea celor 1.500 de locuri. Concertul centenar avea loc în seara asta. Şi, în public, vor fi membrii familiei şi prietenii mei. Star şi Ma sosiseră în după-amiaza precedentă şi de abia aşteptam să le văd.

Într-un mod ciudat, simţeam că bebeluşul le aparţinea tuturor; chiar dacă eu eram mama lui, naşterea care va avea loc peste trei luni va însemna o legătură strânsă între nişte oameni care, anterior, nu avuseseră prea multe în comun.

Legătura cu trecutul meu – Felix, tatăl meu

biologic, şi Thom, geamănul meu –, apoi cele cinci mătuşi, care fără îndoială îl vor adora pe mititel. Electra îmi trimisese, în sfârşit, un e-mail cu felicitări şi îmi expediase prin Fedex o cutie cu cele mai scumpe haine de bebeluş. Primisem e-mailuri de la surorile mele şi, desigur, de la Ma. Ştiam că, în felul ei liniştit, era disperată să-l ia pe nou-născut în braţe şi să retrăiască sentimentele avute, când îi fusesem toate date, pe rând, în grijă. Mai era şi familia lui Theo: Celia şi Peter veneau şi ei astă-seară. Cu certitudine, şi ei vor face parte din viaţa mea şi a bebeluşului.

Ciclul vieţii… mi-am spus, gândindu-mă cum, după pierderi groaznice, apăruse o nouă viaţă, o nouă speranţă. Tiggy îmi spusese că un trandafir frumos îşi pierde florile, ca să apară alţi boboci, iar eu mă minunam cât de miraculoasă putea fi natura. Chiar dacă pierdusem doi dintre cei mai importanţi oameni din viaţa mea, numai în câteva luni, fusesem răsplătită din plin şi mă simţeam binecuvântată.

În seara asta, după spectacol, diferiţii participanţi la povestea mea se vor întâlni pentru prima oară la cină.

Şi, aici, gândurile mi-au fugit înapoi la Felix…

Programul concertului se deschidea cu Suita Peer Gynt şi, de fapt, cu mine la flaut, stră-stră-strănepoata lui Jens Halvorsen, interpretând primele note atât de cunoscute, la fel cum făcuse şi el în urmă cu o sută treizeci de ani. Sau, după

cum ştiam numai eu şi Thom, posibil chiar stră-stră-strănepoata compozitorului însuşi. Indiferent de asta, însă, istoria familiei Halvorsen se încheia cu Thom cântând la vioară – cel de al doilea instrument al lui Jens.

Se făcuse multă zarvă în Norvegia, mass-media fiind cel mai interesată de faptul că urma să se prezinte în premieră concertul pentru pian al lui Jens Halvorsen Junior, descoperit recent şi orchestrat de fiul compozitorului, Felix, care avea să interpreteze partitura pentru pian.

Andrew Litton, faimosul dirijor al Filarmonicii din Bergen, fusese extraordinar de încântat să descopere concertul, uimit şi de orchestraţia plină de inspiraţie a lui Felix – nemaisocotind timpul scurt în care o făcuse. Totuşi, când Thom îl întrebase pe David Stewart dacă s-ar putea ca tatăl lui să cânte la pian în acea seară, omul refuzase fără ezitare.

Thom venise acasă foarte dezamăgit după aceea.

— Zice că îl ştie de mult pe Felix şi că premiera aceasta este mult prea importantă ca să rişte. Şi i-am spus că sunt de acord cu el. Indiferent cât de grozavă a fost ideea ta ca cinci generaţii de Halvorseni să fie prezenţi în scenă, trebuie să accepţi că Felix este veriga slabă. Şi dacă îl apucă pandaliile cu o zi înainte şi nu apare? Ştii la fel de bine ca mine că succesul acestui concert se bazează pe pianist. Dacă ar fi

fost la ţambal, în spatele orchestrei, ar fi fost cu totul altceva, dar Felix se va afla în mijlocul scenei. Iar conducerea filarmonicii nu vrea să rişte, dacă el nu-şi face apariţia. Ţi-am spus cândva că, în urmă cu mulţi ani, l-au debarcat tocmai pentru că nu se puteau baza pe el.

Înţelegeam. Dar nu eram gata să renunţ la ideea mea.

Aşa că m-am dus să-l văd în bârlogul lui, cum îi spunea el, ca să-l întreb, în cazul în care mă luptam pentru el, dacă putea să-mi promită solemn – jurându-se pe viaţa viitorului său nepot –, că va veni la timp la repetiţii şi îşi va face apariţia în seara spectacolului.

Felix m-a privit cu ochii înroşiţi de băutură şi a dat nepăsător din umeri.

— Sigur că o voi face. Nu pentru că aş avea nevoie de vreo repetiţie. Pot să interpretez concertul şi în somn, după câteva sticle de whisky, draga mea Ally!

— Ştii bine că nu aşa stau lucrurile în lumea normală. Şi, dacă asta este atitudinea ta, atunci… m-am întors şi am luat-o spre uşă.

— OK, OK!

— OK ce?

— Promit să fiu cuminte!

— Realmente?

— Da.

— Pentru că ţi-o cer eu?

— Nu. Mă simt responsabil pentru că este

concertul tatălui meu şi îmi doresc să fie mândru de mine. Şi mai ştiu că nimeni nu-l poate interpreta mai bine.

Aşa că m-am dus la David Stewart şi, când m-a refuzat, am recurs – admit, spre ruşinea mea – la o doză de şantaj.

— La urma urmei, Felix este fiul lui Pip şi, prin urmare, proprietar asupra drepturilor concertului, i-am spus, încercând să nu roşesc. Tata are dubii serioase cu privire la cine va cânta la pian. Se teme că niciun pianist nu poate să simtă ceea ce dorea tatăl lui să transmită şi că, poate, mai bine n-ar fi inclus în program.

Pariam pe faptul că orchestra dorea cu disperare să aibă premiera celei mai importante compoziţii de la Grieg încoace. Slavă Domnului, instinctul meu a funcţionat. David a dat înapoi şi a fost de acord.

— Totuşi, o să-i cer şi lui Willem să repete cu orchestra. Aşa că, dacă tatăl tău o dă în bară, seara nu se va transforma într-un dezastru. Şi nici nu-i anunţ numele înainte. E bine aşa?

— Da, am confirmat, după care am dat mâna cu el şi am ieşit cu capul sus, sărbătorind în sinea mea lovitura de graţie.

Chiar dacă Felix şi-a respectat cuvântul şi a sosit la timp la repetiţiile din ultima săptămână, cu toţii eram conştienţi că asta nu reprezenta vreo garanţie că totul avea să decurgă bine în seara premierei. Doar o mai făcuse lată şi în alte

împrejurări.

Aşa că Felix nu a fost anunţat oficial ca pianist şi Thom mi-a spus că aflase că printaseră două programe diferite – unul cu numele lui Felix pe el, şi celălalt cu al lui Willem.

Mă simţeam destul de vinovată din cauză că mândria lui Willem avea de suferit, fiind considerat ca mâna a doua în faţa unui beţiv bătrân şi pe care nu te puteai baza. Doar datorită faptului că purta numele de Halvorsen. Totuşi, în prima parte, Willem interpreta Concertul pentru pian în la minor al lui Grieg, deci exista o consolare pentru el.

Într-una din seri m-am dus să-l aud pe Thom cântând cu orchestra, iar Willem interpreta Concertul pentru pian nr. 1, al lui Liszt. Privindu-i degetele agile cum zburau peste clape, nările în vânt, părul negru căzut peste frunte, am simţit o emoţie care n-avea nicio legătură cu muzica. Şi mi-am spus că reacţia mea instinctivă la prezenţa lui însemna că, în timp, puteam să-mi revin după pierderea lui Theo, deşi nu în acest moment. Şi că nu trebuia să mă simt vinovată. Aveam treizeci de ani şi o viaţă de trăit. Şi eram sigură că lui Theo nu i-ar fi plăcut s-o trăiesc în singurătate, ca o călugăriţă.

Interesant era faptul că Thom şi Willem deveniseră foarte apropiaţi, iniţial datorită conlucrării în cadrul orchestrei, dar şi datorită dezvoltării între ei a unei relaţii de prietenie pe

plan personal. Thom îl invitase pe Willem la noi săptămâna următoare, iar eu nu mă hotărâsem dacă să fiu acolo, sau nu.

În final, dându-mi seama că nu voi mai putea dormi, am dat drumul la laptop, ca să-mi citesc e-mailurile. Am găsit unul de la Maia.

Dragă Ally,

Vreau să-ţi spun că toate gândurile mi se îndreaptă spre tine azi. Aş fi vrut să fiu şi eu acolo, dar este o cale lungă din Brazilia până în Norvegia. Ne-am dus în munţi pentru că la Rio căldura a devenit de nesuportat. Stăm la fazenda şi n-am cuvinte să-ţi descriu cât de frumos este aici. Ar fi nevoie de renovări extinse şi ne facem planuri să o transformăm într-un centru pentru copiii din favele, ca să se bucure de libertate şi de natura extraordinară din jur. Şi gata, ajunge cât ţi-am scris despre mine. Sper ca tu şi bebeluşul tău să fiţi bine şi de abia aştept să-mi întâlnesc nepotul sau nepoata. Sunt atât de mândră de tine, surioară! maia XX.

Zâmbeam, când am terminat de citit, bucuroasă că era fericită, pe urmă am făcut un duş şi m-am îmbrăcat cu pantalonii de trening, unul dintre puţinele articole de îmbrăcăminte care îmi mai veneau. Pentru că n-am vrut să arunc banii pe haine pentru perioada de maternitate, mă descurcam purtând bluzele lui Thorn. Şi, pentru

spectacolul din seara asta, îmi cumpărasem o rochiţă neagră, suficient de largă. Thom îmi spusese, ca un drăguţ ce era, cât de bine arătam în ea, deşi eu nu eram convinsă.

După ce am coborât scara, m-am dus în bucătărie, care fusese mutată în salon pentru că lucrările de renovare nu se terminaseră. Aveam la dispoziţie o masă, un ceainic şi un cuptor cu microunde. Lucrătorii scoseseră absolut tot din bucătăria veche, dar măcar greul trecuse. Aveam un boiler nou şi se instala încălzirea prin podele, deşi totul dura de două ori mai mult decât estimasem. Simţeam că mă loveşte panica la gândul că nu vor termina până la apariţia bebeluşului. Recunoşteam că-i băteam pe constructori la cap de-i înnebuneam.

— Bună! m-a salutat Thom, apărând în spatele meu, cu părul zburlit, aşa cum arăta întotdeauna dimineaţa. Ei bine, asta este marea zi, a oftat el. Cum te simţi?

— Nervoasă, încântată şi temătoare…

— Că Felix n-o să vină, am rostit amândoi la unison.

— Cafea? l-am întrebat.

— Mulţumesc! Când sosesc ai tăi? m-a întrebat, ducându-se spre uşile glisante noi, din podea până în tavan, care se deschideau spre terasă şi spre priveliştea minunată, pădurile de brazi şi fiordul albastru de dedesubt.

— Le-am spus lui Ma şi lui Star să vină la

intrarea artiştilor înainte de spectacol, ca să ne vedem. Simţeam roiuri de fluturi în stomac la acest gând. Ce ridicol! Sunt mai emoţionată de prezenţa prietenilor şi membrilor familiei decât de a unui critic.

— Sigur că da, e normal! Măcar tu scapi repede de soloul tău şi, pe urmă, ne apucă toate transpiraţiile până când Felix îşi termină ultima notă pe care o are de interpretat în concert.

— N-am mai cântat în faţa unui public atât de numeros. Şi cu siguranţă, nu în faţa unuia plătitor.

— O să te descurci bine, m-a liniştit, deşi, când i-am dat ceaşca cu cafea, simţeam că este şi el emoţionat.

Era o zi mare pentru amândoi. Simţeam că dădusem naştere unei opere muzicale pe care o vom prezenta în faţa lumii în seara asta, amândoi mândrii părinţi ai naşterii ei.

— Ai de gând să-l suni pe Felix, să-i aduci aminte? m-a întrebat Thom.

— Nu. Mă hotărâsem deja să nu o fac. Depinde numai de el, de el singur.

— Da, a oftat Thom, ai dreptate! Mă duc să fac un duş. Poţi să fii gata în douăzeci de minute?

— Da.

— Doamne, cât de mult sper să vină!

Şi mi-am dat seama că prezenţa lui Felix însemna mai mult pentru Thom decât pentru mine.

— O să vină, ştiu sigur că o să vină.

Totuşi, când, peste două ore, mi-am ocupat locul în orchestră pentru repetiţie şi am văzut gol taburetul din faţa pianului, mi s-a cam risipit încrederea. La zece şi un sfert, când Andrew Litton ne-a anunţat că nu mai poate aştepta, am întins mâna după mobil.

Nu, n-am să-l sun.

Au trimis după Willem, să vină la pian, iar Thom mi-a aruncat o privire dezamăgită, când dirijorul şi-a ridicat bagheta.

„Ce-ai făcut? Ticălosule!” l-am blestemat pe Felix în gând, dar, chiar atunci l-am văzut cum aleargă prin sală, spre scenă, palid tot la faţă şi aproape fără suflare.

— Mă îndoiesc că o să mă creadă cineva, ne-a spus urcând scara. Dar scuterul meu s-a defectat pe deal şi a trebuit să fac autostopul. Am adus-o pe această doamnă drăguţă, care m-a salvat, ca să depună mărturie. Hanne, a strigat el, spun adevărul?

O sută una de perechi de ochi au urmărit degetul lui Felix spre fundul sălii, unde stătea o doamnă de vârstă mijlocie, evident stânjenită.

— Hanne, spune-le, te rog!

— Da, i s-a stricat scuterul şi l-am adus eu aici.

— Mulţumesc! Îţi las un bilet la cabină pentru spectacolul de diseară. Felix s-a întors spre orchestră şi s-a înclinat teatral. Iertaţi-mă că v-am ţinut în loc, dar, uneori, lucrurile nu stau aşa cum par.

După repetiţie, am dat de Felix rezemat de uşa de la intrarea artiştilor, fumând o ţigară.

— Bună, Ally! Îmi pare rău! Totuşi, de data asta, am avut un motiv întemeiat.

— Da. Vrei să bei ceva?

— Nu, dragă, mulţumesc! Am promis să fiu cuminte în seara asta. Ai uitat?

— Nu. E uimitor, nu-i aşa? Patru, chiar cinci generaţii din familia Halvorsen în seara asta.

— Sau, depinde, din familia Grieg.

— Eu… Ştii şi tu?

— Sigur că da. Anna i-a mărturisit lui Horst pe patul de moarte şi i-a spus unde sunt ascunse scrisorile. Apoi el mi-a povestit mie, înainte să plec la studii, la Paris. Le-am citit pe toate. Destul de înfocate, ei?

Eram uimită de cât era de nepăsător.

— Şi nu te-ai gândit să spui nimănui? Sau să te foloseşti de informaţia asta?

— Unele secrete trebuie să rămână secrete, nu eşti de aceeaşi părere, draga mea? Iar tu, în mod special, ar trebui să ştii că nu contează bagajul genetic, ci *ceea ce ai ajuns să fii.* Mult noroc diseară!

Felix mi-a făcut un semn cu mâna şi a dispărut dincolo de uşă.

La şase şi jumătate, Star mi-a trimis un mesaj pe telefon, să mă anunţe că sosise cu Ma. M-am dus să-l iau pe Thom din camera verde a muzicienilor şi, mergând pe culoar, mă simţeam

foarte nervoasă la gândul că le voi face cunoştinţă cu fratele meu geamăn.

— Ma! am exclamat, grăbindu-mă spre ea, când am zărit-o la fel de şic ca întotdeauna, într-un costum Chanel din stofa buclă, cu o fustă bleumarin.

— Ally, *chérie,* ce bine îmi pare să te văd!

Ma m-a prins în braţe şi am simţit parfumul ei cunoscut care îmi dădea o senzaţie de siguranţă.

— Bună, Star, sunt încântată că ai putut veni! Am îmbrăţişat-o, m-am întors spre fratele meu şi l-am văzut că rămăsese, pur şi simplu, cu gura căscată la ea. Şi acesta este Thom, nou descoperitul meu frate geamăn! i-am spus, iar Star i-a zâmbit timid.

— Bună, Thom! l-a salutat ea şi a trebuit să-i dau un ghiont lui Thom ca să-i răspundă.

— Da, bună! Este... hmm... minunat să te cunosc, Star! Şi pe tine, hmm, Ma... vreau să spun Marina.

M-am încruntat la Thom pentru că se purta foarte ciudat. De obicei se purta cu multă căldură atunci când întâlnea pe cineva şi eram supărată pe el că, de data asta, era rece ca gheaţa.

— Şi noi ne bucurăm să te cunoaştem! i-a răspuns Marina. Mulţumesc că ai avut grijă de Ally în locul meu.

— Avem grijă unul de altul, nu-i aşa, soro? a reacţionat el ca un automat, cu ochii încă pironiţi pe Star.

Exact în acel moment, membrii orchestrei au fost chemaţi în scenă.

— Bun, trebuie să mergem, dar ne vedem după aceea în foaier, le-am spus. Doamne, am nişte emoţii! am oftat şi le-am sărutat pe amândouă.

— *Chérie,* o să fii grozavă, sunt convinsă! a încercat Ma să mă liniştească.

— Mulţumesc! Le-am făcut semn cu mâna şi l-am ajuns din urmă pe Thom. Ţi-a mâncat pisica limba?

— Doamne sfinte, cât de drăguţă este soră-ta!

A fost tot ce mi-a spus până când am intrat în scenă, pentru o discuţie pregătitoare, înaintea concertului, cu Andrew Litton.

— Sunt îngrijorată, i-am şoptit lui Thom când ne-am prezentat pe scenă exact la şapte şi douăzeci şi şapte de minute, fiind întâmpinaţi de un ropot de aplauze. Arată treaz. Şi mi-a spus că, atunci când e beat, cântă mult mai bine.

Thom a chicotit.

— Nu mă pot abţine să nu-mi fie milă de Felix. Bietul om, e vai de el! Şi adu-ţi aminte, toată partea întâi, plus intervalul, sunt pe umerii lui. Şi acum, mi-a şoptit, nu te mai gândi la el şi bucură-te de acest minunat moment istoric, fie el de Halvorsen sau de Grieg. Te iubesc, surioară! a adăugat chicotind când ne-am dus fiecare din nou la locul său.

M-am aşezat în mijlocul secţiunii suflători, ştiind că în trei minute va trebui să mă ridic, să cânt primele patru acorduri din „Dimineaţa devreme”. Şi că, aşa cum îmi spusese Felix, nu conta cine mă concepuse, ci faptul că mi se dăruise o viaţă şi depindea numai de mine ce aveam să fac cu ea – şi cu mine.

În timp ce luminile se stingeau şi se aşternea tăcerea în sală, mă gândeam la toţi cei care mă iubeau şi care se aflau în public, ţinându-mi pumnii strânşi.

Şi mă mai gândeam la Pa Salt, care îmi spusese că, în momentul de cea mai mare slăbiciune, va trebui să dau dovadă de cea mai mare forţă. Şi la Theo, care mă învăţase ce însemna să iubeşti cu adevărat o altă persoană. Niciunul dintre ei nu era prezent fizic, dar ştiam că sunt mândri de mine, de acolo de sus, dintre stele.

Am zâmbit la gândul vieţii noi, care creştea în mine.

Mi-am lipit flautul de buze şi am început să cânt pentru ei toţi.

STAR

7 DECEMBRIE 2007
CONCERTUL EROICA

Luminile s-au stins în sală şi am văzut-o pe sora mea pe scenă, cum se ridică de pe scaun. Sub rochia neagră se întrezăreau contururile noii vieţi care creştea în ea. Ally şi-a strâns puţin pleoapele, de parcă se ruga. Când a ridicat, în sfârşit, flautul

la buze, am simţit o mână peste a mea. Ştiam că Ma avea aceeaşi senzaţie ca şi mine.

În timp ce prin sală răsuna melodia frumoasă, cunoscută, care făcea parte din copilăria noastră la Atlantis, simţeam cum tensiunea resimţită în ultimele săptămâni se mai risipea cumva. Ascultând-o, ştiam că Ally cânta pentru toţi cei pe care îi iubise şi îi pierduse, dar, exact cum soarele răsare după o noapte lungă, vedea din nou lumina din viaţa ei. Iar când i s-a alăturat orchestra şi minunata muzică a atins un crescendo, sărbătorind o nouă zi, simţeam şi eu la fel ca ea.

Totuşi, în timpul renaşterii mele, alţii avuseseră de suferit şi asta era partea cu care trebuia să cad la pace. Îmi dădusem seama de abia recent că existau numeroase feluri de iubire.

În pauză, m-am dus cu Ma la bar, iar Peter şi Celia Falys-Kings, părinţii lui Theo, ni s-au alăturat la un pahar de şampanie. Braţul lui Peter înconjura protector talia Celiei şi arătau ca doi tineri îndrăgostiţi.

— *Bonne santé!* mi-a urat Ma, ciocnind paharul de al meu. Nu-i aşa că e o seară minunată?

— Da, i-am răspuns.

— Interpretarea lui Ally a fost superbă. Mi-aş fi dorit să fie şi celelalte surori ale voastre aici. Şi, desigur, tatăl vostru.

Am văzut uşoara încruntare pe faţa lui Ma şi m-am întrebat ce secrete ascunde. Şi cât de greu o

apăsau. La fel ca ale mele.

— CeCe chiar n-a putut să vină? s-a uitat ea la mine întrebător.

— Nu.

— Ai văzut-o de curând?

— Ma, nu mă mai duc prea des la apartament acum.

Nu m-a mai presat pe acest subiect. Ştia când nu era cazul să o facă.

Am simţit o mână pe umăr şi am tresărit. Aveam o sensibilitate la atingerile fizice. Peter a vorbit primul.

— Bună seara tuturor! a început el, apoi s-a întors spre Ma. Deci tu eşti mama care a avut grijă de Ally în copilărie?

— Da.

— Ai făcut un lucru minunat.

— E meritul ei, nu al meu, a replicat Ma cu modestie. Sunt foarte mândră de toate fetele mele.

— Şi tu eşti una din celebrele surori ale lui Ally? şi-a întors Peter privirea spre mine.

— Da.

— Cum te cheamă?

— Star.

— Şi a câta eşti?

— A treia.

— Interesant. M-a privit el curios. Şi eu am fost al treilea în familie. Nimeni nu mă asculta şi nimeni nu mă auzea ce spun. La fel?

Nu i-am răspuns.

— Pariez că îţi trec multe prin acest cap frumos, nu-i aşa? La fel ca prin al meu.

Chiar dacă avea dreptate, nu doream să i-o confirm. Aşa că am ridicat în tăcere din umeri.

— Ally este o persoană foarte specială. Amândoi am avut multe de învăţat de la ea, a intervenit Celia cu un zâmbet cald, schimbând subiectul.

Eram sigură că interpretase tăcerea mea ca şi cum Peter mă pusese în dificultate, dar nu era adevărat. O făcuseră alţii.

— Da, într-adevăr! Şi acum vom fi bunici. Star, gândeşte-te ce dar imens ne face sora ta, a remarcat Peter. De data asta, o să fiu prezent să-l ajut pe cel mic. Viaţa este atât de afurisit de scurtă, nu-i aşa?

Am auzit clopoţelul sunând şi toţi cei din jur s-au grăbit să-şi golească paharele, indiferent cât de pline erau. Ne-am dus din nou în sală, să ne ocupăm locurile. Ally mă pusese la curent cu tot ce se petrecuse în Norvegia, aşa că acum îl studiam îndeaproape pe Felix Halvorsen, în timp ce urca în scenă. Mă gândeam că, din punct de vedere genetic, el nu contribuise aproape deloc la trăsăturile fizice ale lui Ally. Am observat şi mersul lui uşor clătinat spre pian şi m-am întrebat dacă nu cumva băuse ceva. Am înălţat o mică rugăciune către cer, sperând să n-o fi făcut. Ştiam de la Ally ce însemnătate avea seara asta, atât

pentru ea, cât şi pentru nou descoperitul ei frate, Thom. Îmi plăcuse pe loc de el când îl văzusem.

În timp ce Felix îşi ridica mâinile deasupra clapelor, simţeam că toţi cei din sală, la fel ca mine, îşi ţineau respiraţia. Tensiunea a dispărut de abia în momentul în care degetele lui au început să alerge pe clape şi primele acorduri ale „Concertului Eroica” au fost auzite pentru întâia oară în public. Potrivit programului, la peste şaizeci şi opt de ani după ce fusese compus. Următoarea jumătate de oră am fost martori cu toţii la o interpretare de o mare frumuseţe şi raritate, dată fiind alchimia perfectă dintre compozitor şi interpret, tată şi fiu.

În timp ce simţeam sufletul cum mi se înalţă datorită acordurilor minunate, am avut o viziune asupra viitorului. „Muzica este iubire în căutare de o voce”, l-am citat pe Tolstoi în gând. Trebuia să-mi găsesc şi *eu* vocea. Şi curajul să o folosesc.

Au urmat ropote de aplauze, publicul ridicându-se în picioare cu scandări şi urale. Felix făcea o plecăciune după alta, chemându-şi fiul şi fiica să i se alăture pe scenă. În final, a făcut semn să se facă tăcere şi i-a dedicat spectacolul defunctului său tată şi copiilor.

Gestul lui era o dovadă clară că se putea merge mai departe. Şi să faci o schimbare pe care ceilalţi o vor accepta, chiar dacă cu mare dificultate.

În timp ce spectatorii se ridicau să plece, Ma

mi-a strâns mâna şi mi-a şoptit ceva.

Am dat din cap fără să înţeleg ce spune şi i-am răspuns că ne vedem în foaier. Am rămas aşezată în sala de concerte. Singură. Cu mii de gânduri. Eram vag conştientă de oamenii care treceau pe lângă mine. Când, deodată, cu coada ochiului, am zărit o figură foarte cunoscută.

Inima a început să-mi bată cu putere şi am sărit în sus, alergând printre şirurile de oameni care aşteptau să iasă. Scanam disperată mulţimea, rugându-mă să văd din nou profilul bine cunoscut.

Am trecut repede prin foaier şi am ajuns afară, în aerul îngheţat de decembrie. Stăteam în stradă, sperând să-l mai văd o dată, deşi dispăruse pur şi simplu, ca luat de vânt.

Mulţumiri

Atât de mulţi oameni m-au ajutat să mă documentez pentru *Sora furtună.*

Amicii mei de la Cappelen Damrn, editura mea absolut grozavă, au jucat un rol esenţial în a-mi face cunoştinţă cu cei de care aveam nevoie. Aşa că le adresez cele mai calde mulţumiri lui Knut Gorvell, Jorid Mathiassen, Pip Hallen şi lui Marianne Nielsen.

La Oslo: lui Erik Edvardsen de la Muzeul Ibsen, lui Lars Roede de la Muzeul oraşului Oslo, lui Else Rosenqvist şi Kari-Anne Pedersen de la Norsk Folkermuseum. De asemenea, lui Bjorg

Larsen Rygh de la Capelen Damm (ale cărui dizertaţii despre canalizarea din Christiania în 1876 au fost cu mult mai amănunţite decât era nevoie!). Mulţumiri lui Hilde Stoklasa, de la Oslo Cruise Network, şi un mulţumesc deosebit personalului de la Grand Hotel din Oslo care m-au hrănit la cele mai diferite ore din zi şi din noapte în timp ce aşterneam pe hârtie prima versiune.

La Bergen: lui John Rullestad care mi-a făcut cunoştinţă cu Erling Dahl, fost director al muzeului Edvard Grieg din Troldhaugen şi lui Sigurd Sandmo, actuala directoare. Lui Henning Malsnes de la Bergen Philharmonic Orchestra şi lui Mette Omvik care mi-au furnizat detalii despre Den Naţionale Scene Theatre din Bergen. Renumitului compozitor norvegian Knut Vaage care mi-a explicat mecanismele compoziţiei şi orchestraţiei unei opere muzicale. De asemenea, transmit mulţumiri personalului de la Hotel Havnekontoret din Bergen pentru că mi-au făcut şederea plăcută acolo.

La Leipzig: Barbarei Wiermann de la Conservator şi de la teatrul Felix Mendelssohn Bartholdy şi dragei mele prietene Caroline Schatke de la Edition Peters din Leipzig al cărei tată, Horst, ne-a pus în legătură într-o împrejurare foarte deosebită.

Nu ştiu prea multe despre navigaţie, aşa că în toate chestiunile legate de acest subiect mi-a fost de mare ajutor David Beverley, iar în Grecia,

Jovana Nikic şi Kostas Gkekas de la Sail în Greek Waters. Pentru ajutorul primit în timpul documentării mele legate de Fastnet Race, aş vrea să transmit mulţumiri staff-ului de la Royal London Yacht Club şi de la Royal Ocean Racing Club din Cowes. De asemenea, le mulţumesc Lisei şi lui Manfred Rietzler care m-au luat la o plimbare pe mare la bordul iahtului lor, Sunseeker, demonstrându-mi ce înseamnă să fii navigator.

Vreau să-i mulţumesc asistentei mele Olivia şi echipei editoriale şi de documentare formate din Susan Moss şi Ella Micheler, care au trudit din greu. Au avut un program foarte încărcat cu editarea seriei Cele şapte surori, ca şi a altor cărţi.

Le mulţumesc celor treizeci de editori internaţionali – mai ales lui Catherine Richards şi lui Jeremy Trevathan de la Pan Macmillan UK, Claudiei Negele şi lui Georg Reuchlein de la Random House Germany, Annalisei Lottini şi Donatellei Minuto de la Giunti Editoare din Italia şi lui Peter Borland şi Judith Curr de la Atria în SUA. Toţi m-au sprijinit şi au acceptat provocările – şi entuziasmul stârnit de o serie de şapte cărţi.

Îi mulţumesc familiei mele incredibile care a dat dovadă de cea mai mare răbdare dat fiind faptul că mi-am petrecut perioada asta din viaţă mai mult ataşată de manuscris şi de stilou. Fără Stephen (care este şi agentul meu), Harry, Bella, Leonora şi Kit, această călătorie n-ar fi însemnat

prea mult. Mamei mele Janet, surorii mele Georgia şi lui Jacquelyn Heslop; menţiune foarte specială pentru fi o, companionul meu permanent pe care l-am pierdut în februarie şi căruia îi duc teribil dorul. De asemenea, Ritei Kalagate, lui João de Deus şi tuturor amicilor de la Casa de Dom Inacio din Abadiania, Brazilia.

Şi în final VOUĂ, cititorilor mei, a căror dragoste şi sprijin m-au inspirat în timp ce am călătorit pe toate meridianele ca să aud diferite poveşti de viaţă. Şi care m-au făcut să-mi dau seama că nimic din ce aş putea scrie vreodată n-ar putea intra în competiţie cu uluitoarea şi nesfârşit de complexa călătorie prin viaţă.

Lucinda Riley
Iunie 2015

Ally D'Aplièse se pregătește să ia parte la una dintre cele mai periculoase competiții de iahting din lume când află vestea morții subite și misterioase a tatălui ei adoptiv. Se întoarce în grabă la casa familiei ca să se întâlnească cu cele cinci surori ale ei, dar descoperă acolo că tatăl adoptiv, un miliardar cu multe secrete, căruia fetele îi spun, în glumă, Pa Salt, le-a lăsat fiecăreia dintre ele câte un indiciu fascinant despre adevărata lor origine.

Mai mult, Ally se bucură de o poveste de dragoste care nu durează de multă vreme, dar este profundă și pasională și îi va schimba viața pentru totdeauna. Dar în jurul ei se întâmplă lucruri care îi răstoarnă așteptările, așa că Ally se hotărăște să urmărească pista lăsată de tatăl ei, care o conduce spre frumusețea înghețată a Norvegiei…

Aici, Ally începe să-și descopere rădăcinile și felul în care viața ei se leagă inexplicabil de cea a unei tinere cântărețe necunoscute, Anna Landvik, care a locuit în Bergen cu o sută de ani în urmă și care a cântat în prima audiție a celebrei suite simfonice *Peer Gynt*, compusă de Edvard Grieg. Cu cât Ally află mai multe despre Anna, cu atât începe să se întrebe cine a fost, cu adevărat, Pa Salt. Și de ce nu a apărut niciodată cea de-a șaptea soră?

Sora furtună este al doilea roman din seria electrizantă a Lucindei Riley, *Cele șapte surori*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-4613-2

APĂRUTE LA EDITURA LITERA DE ACEEAȘI AUTOARE

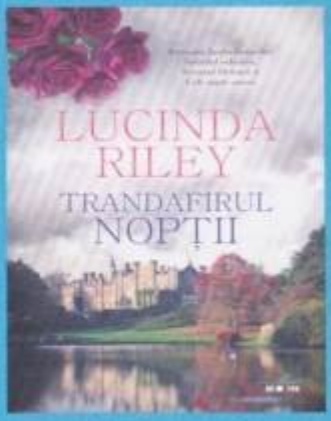
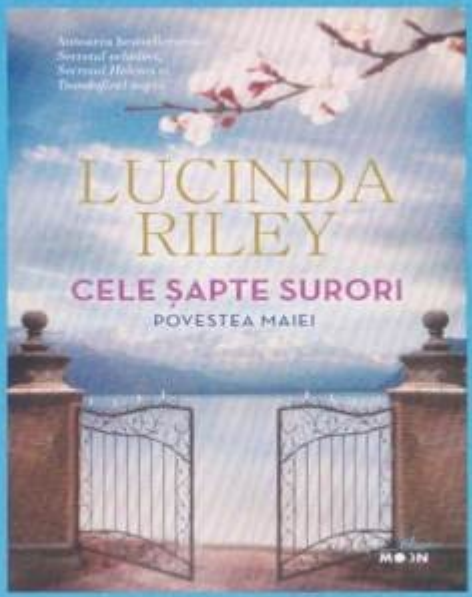
ÎN ACEEAȘI SERIE